

Giới thiệu Lượng Thân Định Chế

Thể loại: Hiện đại

Người dịch: Losedow

Poster: Jessica Pham

Cuộc sống của Tiêu Tiêu dường như đã rơi xuống vực sâu kể từ khi mắc bệnh mà trở nên xấu xí, công việc thì trắc trở, đường tình duyên thì lận đận.

May sao ông trời thực có mắt khi để cô gặp được Triển tiên sinh.

#Chuyên gia phục hồi sức khỏe VS #nhà thiết kế thời trang

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Gặp gỡ

Con phố đi bộ trong giờ hành chính không khác gì một tổ ong bỏ hoang cũ kỹ, vô số cửa hàng hai bên há to cái miệng tối đen như mực trong nắng tháng tư.

Đôi giày cao gót để dỏ bước trên mặt phố lát đá hoa cương phát ra tiếng lách cách vang vọng trên đường phố yên ắng, khoe khoang vẻ kiêu sa và sang chảnh của mình. Chủ nhân của đôi giày cao gót này có một cặp chân dài nhỏ nhắn, mặc một chiếc váy đầm cắt may khéo léo, trong tay cầm một chiếc túi xách kinh điển màu đen khiến mấy cô gái trẻ xung quanh không ngừng đưa ánh mắt cực kì hâm mộ nhìn theo.

Cạch... cạch... cạch... cạch... kết!

Tiếng gót giày cực kì có quy luật đột nhiên lạc điệu, gót giày kim loại nhỏ bé giẫm trúng mép vạch kẻ đường gồ lên, cổ chân gấp lại, chủ nhân của đôi giày cao gót sang chảnh lập tức ngã nhào.

Nhờ kinh nghiệm sau vô số lần ngã sấp mặt, Tiêu Tiêu không hề xót của xoay chiếc túi xách đặt tiền xuống lót dưới khuỷu tay, hoàn thành một cú xoay người ngã ngửa sau khi bỏ nhào với độ khó rất cao, sau đó không có tâm tư để ý đến cánh tay đau đớn, vội vã bò dậy lồm lết đưa mắt nhìn quanh.

Trẻ con bị ngã gọi là vấp ngã, người hơn hai mươi tuổi bị ngã gọi là trò cười.

Nhanh chóng sửa sang lại mái tóc dài tối tung, phui sạch đất cát bám trên túi xách, nhìn thấy mép túi bị xước mất một vết nhỏ lập tức đau lòng đến nhe răng nhếch miệng. Tiêu Tiêu ảo não chỉnh lại chiếc khẩu trang trên mặt, xét cho cùng thì 10,5 phân vẫn là quá cao đối với cô.

”Chị không sao chứ?” Một giọng nói trong trẻo vang lên phía sau, Tiêu Tiêu cứng nhắc quay lại, thấy hai cô bé có vẻ như là học sinh đang lo lắng nhìn mình.

”Không sao, không sao!” Tiêu Tiêu lại kéo khẩu trang lên cao hơn một chút, đúng lúc điện thoại di động trong túi xách đổ chuông liền vội vã lấy ra vừa nghe vừa bước nhanh đi.

”Tiêu Tiêu, em đến đâu rồi?” Bên kia điện thoại vang lên tiếng đàn ông trẻ tuổi, giọng mũi có vài phần tung tưng.

”Sắp đến rồi”. Tiêu Tiêu hơi thiếu kiên nhẫn trả lời qua quýt.

”À quên nói với em, hôm nay anh dẫn bạn gái mới cùng tới gặp em, em không ngại chứ?” Âm thanh vui sướng mang theo vẻ đắc ý không che giấu được, hòa lẫn với tiếng cười của con gái bên cạnh, Tiêu Tiêu nghe vào tai không khác gì tiếng mèo cào móng vào thùng sắt tây, suýt nữa đập điện thoại xuống đất.

Người bên kia điện thoại là bạn trai cũ của cô, bởi vì hai người chia tay qua điện thoại, gã vẫn nhằng nhằng không chịu buông tha, kiên quyết đòi gặp mặt nói rõ nên Tiêu Tiêu mới đồng ý đi gặp gã. Không nghĩ tới người này lại cố ý dẫn bạn gái mới đi cùng, rõ ràng là bày trò định làm cô mất mặt.

Tiêu Tiêu cầm điện thoại, nghiền răng ken két, lập tức không muốn đi nữa: “Tôi...”

Lời đã ra đến bên miệng đột nhiên dừng lại, chỉ vì một bóng người tuần tú giống như thiên thạch bùng cháy trên bầu trời đêm mang theo vệt lửa chói mắt vừa xuất hiện trong tầm nhìn của cô.

Đó là một người đàn ông mặc âu phục.

Sắp tới giữa trưa, nắng ngày càng gắt, người đàn ông nọ đã cởi áo khoác vắt trên cánh tay, chiếc sơ mi màu đen vừa vặn ôm lấy bờ vai hoàn mỹ rộng năm mươi ba phân, lưng ông hồng hóp, hai chân thon dài. Hắn đang cúi đầu rút ví, khí chất lạnh lạnh cùng quán trà sữa giá rẻ với biển hiệu in nhân vật hoạt hình tỏ ra không hài hòa cho lắm.

“Tôi đương nhiên không ngại”. Bên kia điện thoại rõ ràng nghẹn lời một lát, Tiêu Tiêu không còn để ý đến gã nữa, kết thúc cuộc gọi bước nhanh về phía quán trà sữa.

“Tiên sinh, có thể nhờ ngài giúp một việc không?” Tiêu Tiêu cản tay người đàn ông đang trả tiền, lên tiếng hỏi.

“Không có tiền lẻ”. Người đàn ông không thèm nhìn cô lấy một cái, đưa đồng mười tệ cho bà chủ bên trong cửa sổ: “Sữa dừa không nóng không lạnh”.

Tiêu Tiêu tròn mắt một hồi lâu mới hiểu ra “không có tiền lẻ” là nói với cô, đây là lời thoại kinh điển khi đuổi đám ăn xin.

“Không phải, tôi không phải xin tiền”. Tiêu Tiêu vội giải thích, sự khó xử gần như hóa thành thực chất sắp dâng lên đến đỉnh đầu, tuy nhiên mũi tên đã bắn ra không thể quay lại được, cô chỉ có thể cố gắng nói nhanh hơn: “Xin lỗi, tôi biết việc này rất đường đột... Hôm nay phải đi gặp bạn trai cũ, vừa được biết hắn dẫn bạn gái mới theo, một mình tôi đi quá khó xử nên muốn mời ngài giúp tôi một lát, ngay ở nhà hàng phía trước, chỉ làm mất mười phút thời gian của ngài, tôi mời ngài uống trà sữa một tuần được không?”

Nói một hơi không dừng lại, tất cả mọi người trước quán trà sữa bao gồm cả bà chủ còn đang cầm đồng tiền mười tệ đều giữ nguyên động tác nhìn cô không chớp mắt. Khóe miệng Tiêu Tiêu giật giật, bầu không khí dường như càng thêm khó xử...

Người đàn ông hơi nhíu mày quay đầu lại nhìn về phía người gây ra sự ồn ào này. Một cô gái trẻ, có một đôi mắt rất đẹp, nửa khuôn mặt bên dưới giấu sau khẩu trang màu đen không nhìn ra diện mạo, làm mọi người tự dừng sinh ra vài phần tò mò.

Vừa rồi đứng phía sau chỉ có thể nhìn thấy một phần ba khuôn mặt, Tiêu Tiêu đã hoàn toàn bị dáng người tỷ lệ vàng đó hấp dẫn, bây giờ nhìn thấy khuôn mặt chính diện, cô không khỏi có một giây ngạt thở. Tuy đã quen nhìn các tuần nam nữ trong giới thời trang, Tiêu Tiêu cũng không thể không khen khuôn mặt này một tiếng.

Ánh nắng từ khe hở trên mái che chiếu xuống đôi môi mỏng nhạt màu ngậm chặt và cái cằm mang sắc thái lạnh lạnh, đẹp đến mức khiến cô không dời mắt đi được.

Người đàn ông cất ví tiền đi, xoay người lại đối mặt với cô, nói một câu không hề có dấu hiệu báo trước: “Có thể cho tôi xem mặt cô một chút không?”

Không ngờ người đàn ông lại đưa ra yêu cầu này, Tiêu Tiêu đang đắm chìm trong sắc đẹp tròn mắt đủ ba giây mới lấy lại được tỉnh thần, lập tức hiểu được ý đồ của đối phương, đại khái là muốn xem gương mặt cô có đáng để giúp đỡ không đây mà.

Âm thầm thở dài, vị tiên sinh này sợ là sẽ phải thất vọng. Tiêu Tiêu đưa tay cầm dây đeo khẩu trang trên tai trái, hơi cắn răng rồi kéo xuống.

“A!” Đứa bé đang hút trà sữa bên cạnh không kim được sợ hãi kêu lên, sau đó nhận ra mình hơi thiếu lễ phép lại lập tức che miệng.

Bên dưới khẩu trang là một khuôn mặt to, hoàn toàn không hòa hợp với dáng người mảnh dẻ xinh đẹp, hai má phồng lên như cá vàng ngâm nước, thoát nhìn xấu xí và vụng về.

Còn đang mong chờ là một cuộc gặp mặt mang tính lịch sử của hoàng tử và công chúa, không ngờ lại là màn bắt chuyện trai đẹp của gái xấu quá mức nhàm chán, quả thực làm người ta thất vọng, mọi người tới tấp dời mắt đi, không đành lòng tiếp tục hóng chuyện.

Ánh mắt khác thường của những người xung quanh khiến Tiêu Tiêu cảm thấy hơi khó xử, không nhịn được cúi đầu, cố gắng dùng mái tóc dài che khuất hai má phồng nê.

“Một tháng”. Giọng nói trầm thấp dễ nghe vang lên trên đỉnh đầu.

“Gi cơ?” Tiêu Tiêu không phản ứng kịp, chỉ ngây ngốc ngẩng đầu lên, phối hợp với khuôn mặt trì độn, đúng là vô cùng thâm thúy.

“Thù lao, một tháng trà sữa”. Người đàn ông lấy lại đồng tiền trong tay bà chủ, đút vào túi quần, sau đó đi trước đến chỗ nhà hàng vừa này Tiêu Tiêu chỉ.

“Ồ, được được!” Phi vụ làm ăn có tỷ lệ thành công cực thấp đột nhiên thành công, thần thái lập tức trở nên sáng láng, Tiêu Tiêu nhanh chóng lấy ra hai trăm tệ nhét qua cửa sổ: “Bà chủ, cho một tấm thẻ ba mươi lần”.

Có vụ làm ăn lớn, chủ quán trà sữa lấy ra một tấm thẻ hội viên có hình dấu chân mèo với xu thế sét đánh không kịp bưng tai, cười tí mắt đưa cho cô: “Cảm ơn quý khách!”

Tiêu Tiêu giật lấy thẻ bước nhanh theo sau, lại đeo khẩu trang lên, khôi phục vẻ ung dung bình tĩnh: “Tôi tên là Tiêu Tiêu, là một nhà thiết kế thời trang, năm nay hai mươi tư tuổi. Chúng ta thông cung một chút đi, xưng hô ngài thế nào?”

“Triển Lệnh Quân, hai mươi bảy, nghề nghiệp cô tự bịa”. Người đàn ông dừng bước trước cửa nhà hàng, hơi nâng cánh tay lên.

Tiêu Tiêu rất phối hợp đưa tay ra khoắc lấy, tươi cười mở cửa nhà hàng ra.

Đây là một nhà hàng kiểu Á Âu lộn lộn đang thịnh hành hiện nay, trên bàn gỗ mộc phong cách Tàu phủ khăn trải bàn kiểu Tây, lọ tương ớt đặt bên lọ hạt tiêu sò có chức năng xay nghiền, dờ ông dờ thẳng, giống như cô và gã bạn trai cũ Hàn Đông Vũ, vĩnh viễn đều không thể hòa hợp với nhau.

Trên chiếc ghế dài trong ánh đèn u ám, gã trai trẻ mặc áo thun in hoa có mũ đang cầm điện thoại di động chơi trò chơi. Bên cạnh là một nữ sinh mặc váy trắng ten màu trắng yên lặng uống nước trái cây.

“Này, có phải kia không?” Nữ sinh nhìn thấy Tiêu Tiêu đi vào, vội vàng chọc gã trai bên cạnh.

“Bên này!” Hàn Đông Vũ ngẩng đầu nhìn thấy người vừa đi vào, lập tức kiêu ngạo khoác vai bạn gái mới, cà lơ phát phơ vẫy tay, nhìn thấy Tiêu Tiêu đeo chiếc khẩu trang to vật liên nhếch miệng theo thói quen: “Có phải mình tình đầu, đeo khẩu trang làm gì?”

“Bệnh chưa khỏi, còn có chút dị ứng”. Tiêu Tiêu đáp một câu vu vơ, hoàn toàn không có ý định bỏ khẩu trang xuống.

Tiêu Tiêu và Hàn Đông Vũ yêu nhau ba năm, hai năm nay Hàn Đông Vũ vẫn còn đang học, còn Tiêu Tiêu thì đã đi làm. Từ khi bạn gái bắt đầu đi làm, ngày nào cũng không ngừng than vãn, hết công tác đến đồng nghiệp lại đến tương lai tiền đồ, điều này khiến Hàn Đông Vũ còn đang trong trại gà công nghiệp không hiểu được, cũng càng ngày càng thiếu kiên nhẫn. Hai tháng trước Tiêu Tiêu đột nhiên nói mình nằm viện, bắt hắn đến thăm. Đang yên đang lành nằm viện cái gì? Đoán chừng bạn gái muốn gặp mình nên bịa chuyện, Hàn Đông Vũ ngại bắt xe buýt quá phiền phức nên không đi, ai ngờ hôm sau đã bị đá ròi.

Không nuốt nổi cục tức này, hôm nay Hàn Đông Vũ hạ quyết tâm gỡ lại. Bạn gái mới của gã bằng cấp cao hơn Tiêu Tiêu, điều kiện gia đình cũng tốt hơn Tiêu Tiêu, quan trọng nhất là tính tình hiền dịu biết điều.

“Em bị ốm thật à?” Hàn Đông Vũ hơi bất ngờ, hai người chia tay qua điện thoại, bởi vì ở khá xa nhau, từ đó đến giờ vẫn chưa gặp mặt, vì thế gã vẫn cho rằng cái gọi là nằm viện chính là chuyện bịa, đang định hỏi tiếp đột nhiên chú ý tới người đàn ông Tiêu Tiêu đang khoác tay, khẽ miệng vừa nhếch lên lập tức hạ xuống: “Anh ta là ai?”

Cao lớn, anh tuấn, khí chất hơn người, thoát nhìn rất nhiều tiền, quan trọng nhất là người đàn ông này có sự chín chắn chừng chạc mà đám trai trẻ không có được, khiến Hàn Đông Vũ lập tức dâng lên địch ý.

“Bạn trai tôi”. Tiêu Tiêu kéo Triển Lệnh Quân đến gần, tròn tròn mắt bịa chuyện: “Làm tài chính, tháng trước vừa thăng phó tổng giám đốc”.

“Oa, hân hạnh!” Hàn Đông Vũ ngồi yên trên ghế, lười nhác đưa tay ra định bắt tay Triển Lệnh Quân.

Triển Lệnh Quân một tay vắt áo vét, một tay đút trong túi quần, hoàn toàn không có ý định bắt tay: “Nói ngắn gọn thôi, lát nữa anh còn có cuộc họp”.

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Công việc

Nhìn bộ mặt Hàn Đông Vũ lập tức xanh mét, Tiêu Tiêu cố gắng nhịn cười, mời Triển Lệnh Quân cùng ngồi xuống, gật đầu với nữ sinh mặc váy trắng coi như chào hỏi.

Theo cách nói của Hàn Đông Vũ, lần gặp mặt này là để kết thúc một cách chính thức, đơn giản chính là trả lại những thứ đáng giá đối với hai bên, hoặc nói cách khác là đòi quà.

Tiêu Tiêu cũng không dài dòng, lấy trong túi xách ra một hộp trang sức và một chiếc quạt nhỏ đẩy đến trước mặt Hàn Đông Vũ: “Những thứ tôi tặng anh không cần trả lại cho tôi, anh cứ giữ đi”.

“Tiêu Tiêu, anh muốn hỏi một chút, rốt cuộc vì sao em đòi chia tay anh?” Hàn Đông Vũ cầm hộp trang sức bọc nhung mịn lên, tròn mắt chất vấn, cố gắng không nhìn người đàn ông rất chướng mắt bên cạnh Tiêu Tiêu. Hắn không biết tại sao lại bị đá, thật sự không nuốt nổi cục tức này.

“Khi đó tôi bị bệnh nặng, cảm thấy mình không sống được lâu nữa, không muốn làm mất thời gian của anh”. Tiêu Tiêu trả lời bằng giọng thoải mái, nghe có vẻ như đang bịa chuyện. Đẳng nào cũng đã chia tay rồi, cô không muốn trách móc gì đối phương nữa, thế là đủ rồi.

“...” Hàn Đông Vũ nhếch miệng đến tận mang tai, tròn tròn mắt tỏ ý không tin, dùng khuỷu tay khẽ huyếch cô bạn gái mới bên cạnh, nói bằng giọng đủ để cả bốn người đều có thể nghe thấy: “Sao nghe giống phim Hàn thế nhỉ?”

“Ha ha ha!” Cô nàng bạn gái mới và gã cùng cười ha ha, lộ rõ ý châm chọc.

Triển Lệnh Quân nhìn đôi nam nữ đang cười đùa với nhau, ánh mắt lạnh đi.

Tieu Tieu buông mắt, kéo khóa túi xách lại: “Thời gian không còn sớm nữa, chúng tôi còn có việc, xin phép đi trước. Chả mấy khi tới thủ đô, hai người tranh thủ chơi cho thoải mái”. Còn bạn gái mới của Hàn Đông Vũ có điều kiện tốt thế nào, cô không hề có hứng thú tìm hiểu, kéo diễn viên tạm thời Triển tiên sinh kiều ngạo ra khỏi nhà hàng.

Tiếng cười của Hàn Đông Vũ dần dần thu lại, gãi nghiêng răng nhìn đôi nam nữ đang đi ra ngoài cửa. Trước kia hai người bọn họ cùng đi dạo phố, Tieu Tieu không bao giờ đi giày cao gót, bởi vì phải để ý đến sĩ diện đàn ông của hắn, sợ đi giày cao gót sẽ cao hơn hắn. Bây giờ Tieu Tieu đi giày mười phân mà thẳng cha bên cạnh vẫn cao hơn cô nửa cái đầu, thoát nhìn cực kì xứng lứa vừa đôi.

“Sao anh không giới thiệu em với cô ta?” Nữ sinh mặc váy trắng đang ten bắt mắt cong môi.

“Cô ấy có hỏi đâu”. Hàn Đông Vũ nâng cao giọng, dường như thẹn quá hóa giận.

Cảm ơn anh, thật sự vô cùng cảm ơn“. Đi qua góc phố, Tieu Tieu vội buông cánh tay Triển tiên sinh ra, hai tay cầm thẻ trà sữa đưa cho anh ta.

Triển Lệnh Quân không nói lời nào, đưa hai ngón tay trắng trẻo thon dài ra cầm lấy chiếc thẻ mỏng manh cất vào túi áo sơ mi.

Nhìn bóng lưng Triển tiên sinh, Tieu Tieu không nhịn được đỡ khuôn mặt phù thũng, nhấn WeChat cho cô bạn thân.

Tieu Tieu Bó (miếng vải nhỏ): Hôm nay tao đã làm một việc lớn, kinh thiên địa, khiếp quỷ thần!

Vừa mới gửi đi, bên kia đã lập tức trả lời.

Đại Đại Dao (viên ngọc to): Máy đốt công ty rồi à?

Tieu Tieu Bó: Việc đó tạm thời còn chưa nghĩ đến.

Gõ chữ quá chậm, Tieu Tieu liền nhấn một tin nhắn thoại dài kể lại từ đầu đến đuôi chuyện hôm nay.

Đại Đại Dao: Trời đất ơi, tao đang họp, đợi lát nữa xin phép ra ngoài đi vệ sinh mới nghe được.

Đến lúc Tieu Tieu đang ngồi trên taxi về nhà, cô bạn thân mới phản hồi tiếp.

Đại Đại Dao: Máy ngớ ngẩn à? Tại sao lại đi mua thẻ? Kêu hắn cho tài khoản WeChat rồi chuyển khoản cho hắn mới cao tay chứ!

Đúng thế! Đúng là ngốc hết phần thiên hạ rồi! Tieu Tieu đưa tay vỗ trán đánh đét một tiếng rất to làm tài xế taxi giật nảy mình.

“Có việc gì thế cô?”

“Không có việc gì, không có việc gì, đập con muỗi”. Tieu Tieu xoa cái trán đỏ rát, đau đớn làm người ta tỉnh táo, đám bong bóng màu hồng nhạt vừa bay ra đầy xe cũng bị cú vỗ vừa rồi vỗ nát. Xin được tài khoản WeChat thì có thể thế nào chứ? Với bộ mặt của mình bây giờ, sợ là tán bọn FA kinh niên cũng rất vất vả.

Khu sáng tạo khoa học kĩ thuật của thủ đô được quy hoạch như một phần trong đề án kết nối thương mại toàn cầu của quốc gia, được xưng là lò ấp trứng sáng tạo và khoa học kĩ thuật, trong đó những tòa nhà cao vút san sát nhau chính là những quả trứng trong lò. Mười mấy năm qua, trứng được ấp tới tập nò ra thành gà, nhưng đại bộ phận đều là gà khoa học kĩ thuật, còn gà sáng tạo thì cực ít.

Là một trong số hiếm hoi những con “gà sáng tạo”, công ty thiết kế LY có thể nói là có điều kiện tốt nhất nhì trong toàn khu. Tòa nhà kính sáu tầng có mặt bằng hình chữ Z cực kì lãng phí không gian, mặt ngoài toàn bộ ốp kính màu xanh nhạt, toàn bộ mặt tiền không có bất cứ biển bảng quảng cáo nào, chỉ có trong lùm hoa bên cổng có dựng hai chữ cái L và Y bằng gỗ mộc.

Bề ngoài sang trọng và phóng khoáng tạo thành sự đối lập rõ nét với những tòa cao ốc bám đầy bụi bặm xung quanh, ngay cả nhân viên quét dọn ở đây thoát nhìn cũng có vẻ tây hơn so với các công ty khác.

Giờ cao điểm đi làm, hàng ăn sáng ở góc phố trong khu khoa học kĩ thuật bị khách hàng quây chặt như nêm cối.

Bánh bao gói trong lá sen hơi mềm, đậu phụ xiên nướng chan nước sốt, thêm một cây xúc xích nướng vàng ruộm quét tương vùng thơm nức, cắn một miếng lại muốn cắn thêm miếng nữa, mà một suất ăn sáng này lại chỉ có năm tệ!

“Kia là công ty gì? Nhìn thật là đặc biệt“. Một nhân viên mới đến làm việc ở khu này vừa húp cháo bát bảo vừa nhỏ giọng hỏi nhân viên cũ bên cạnh.

“Còn có thể là công ty nào ngoài LY chứ?” Nhân viên cũ nhìn chằm chằm bàn tay người bán hàng đang phết tương vùng lên xúc xích: “Không giống đám thợ đánh máy chúng ta, trong công ty người ta toàn là nhân tài cao cấp. Buổi sáng uống cà phê Blue Mountain (loại cà phê Jamaica đắt tiền mà các tuần nam nữ trong truyền ngôn tình hiện đại thường uống thay nước ấy mà), trưa ăn bít tết sirloin (bít tết thịt thăn), đi đường không khác gì người mẫu trình diễn thời trang, tặc tặc“.

Vừa nói vừa đưa tay định nhận phần ăn sáng, lại bị người bán hàng đưa vòng sang cho cô gái mặc bộ đồ văn phòng màu xanh ngọc bên cạnh.

Tieu Tieu cầm lấy túi đồ ăn người bán hàng vừa đưa, mở túi ra bắt đầu ăn nhồm nhoàm như thể đã ba ngày không ăn cơm khiến người bán hàng tròn mắt há mồm: “Cháu có cần sữa đậu nành không?”

“Ừm... Không cần“. Tieu Tieu đang nhai đậu phụ xiên, lầu bầu đáp lời, vừa ăn vừa bước về phía tòa nhà kính màu xanh lục đó.

Nhân viên mới liếc nhìn nhân viên cũ, sao bảo cả phê Blue Mountain? Sao bảo bước đi như người mẫu trên sàn catwalk? Cô nàng kia cũng ăn sáng như hai người bọn họ mà!

Nhân viên cũ: “...”

Phía trước tòa nhà kính là một bãi cỏ, một con đường nhỏ lát gỗ uốn lượn chạy qua bãi cỏ, bắt đầu từ khi bước lên đường lát gỗ tổng cộng có một trăm lẻ tám tấm gỗ, khi đi tới tấm gỗ thứ chín mươi ba, túi đồ ăn sáng đã bị tiêu diệt sạch sẽ. Tieu Tieu xoa quai hàm hơi mỏi vì ăn quá nhanh, dùng khăn ướt lau tương vừng dính quanh miệng, lấy ra một thỏi son quẹt bừa mấy cái, sau đó ngẩng đầu ưỡn ngực hoàn thành quá trình lột xác từ nông dân thành nhân viên văn phòng ưu tú trong vòng bảy bước.

“Tieu Tieu, cậu đi làm rồi à?” Một giọng nữ âm điệu hơi cao, âm lượng hơi lớn vang lên sau lưng, Tieu Tieu không cần quay lại cũng biết là ai, khéo léo nghiêng người né tránh cú vỗ vai búa tạ.

“Tần Á Nam, cậu không thể nhỏ giọng một chút sao? Không sợ chị Phương trừ tiền hình tượng à?” Tieu Tieu giơ một ngón tay chọc vào sườn người nọ. Cô và Tần Á Nam là bạn học cùng đại học, sau khi tốt nghiệp vừa cùng vào công ty này, vì thế cũng thân mật hơn một chút so với các đồng nghiệp khác.

“Trừ thì trừ, ai sợ gì mụ phù thủy đó, đằng nào thì mình cũng chưa bao giờ được nhận đủ cả“. Tần Á Nam kéo cánh tay Tieu Tieu, nhỏ giọng lầm bầm. Cô thấp hơn Tieu Tieu, nói chuyện phải ngẩng đầu lên, vừa khéo có thể nhìn thấy bên má phồng to của Tieu Tieu, hai mắt dán lông mi giả lập tức tròn tròn, suýt nữa thì rách cả đuôi mắt.

“Trời ơi, mặt cậu làm sao thế?” Tiếng hét như loa công suất lớn vang vọng trong đại sảnh, mấy nhân viên công ty xếp hàng trước cửa thang máy lũ lượt quay đầu lại nhìn.

Mặt Tieu Tieu lập tức đỏ bừng, luống cuống tay chân đeo khẩu trang lên, hùng hổ đá Tần Á Nam một cái: “Suýt...”

“Tuần trước lúc gặp cậu còn chưa nghiêm trọng như vậy mà...” Tần Á Nam vội vịn nhỏ âm lượng, hết sức lo lắng đưa tay sờ sờ mặt cô, vẻ mặt ảo não như sắp khóc.

“Không sao, một thời gian nữa là ổn thôi“. Tieu Tieu không muốn nói nhiều, thoáng nhìn đồng hồ rồi kéo Tần Á Nam bước nhanh về phía phòng thiết kế.

Phòng thiết kế trang phục nữ là bộ phận có nhiều việc nhất trong công ty, nằm lừng lờ ở tầng ba. Hai người bước vào phòng thiết kế, đúng lúc chiếc đồng hồ treo tường cũng đổ chuông, âm thanh điện tử cũ rích báo giờ: “Bây giờ là chín giờ sáng“.

Một ánh mắt sắc bén từ phía sau một loạt bàn thiết kế đâm tới, trong buổi sáng đầu hạ ảm áp lại vẫn khiến lông tơ sau lưng Tieu Tieu dựng đứng lên.

Phòng thiết kế chiếm trọn vẹn một tầng, không có tường gạch, ánh mặt trời ảm áp từ ngoài lan can chiếu qua tường kính vào văn phòng. Những chiếc bàn thiết kế, bàn cắt may rộng rãi được sắp xếp thoạt nhìn có vẻ tùy hứng nhưng ngang dọc đan xen lại có quy tắc nhất định. Rất nhiều những vật nhỏ xinh xắn lẫn với những mảnh vải và bản vẽ thiết kế chất đống trên bàn gỗ mộc, tràn ngập không gian cho trí tưởng tượng bay xa.

Mà phía sau những chiếc bàn thiết kế lại có một chiếc bàn làm việc màu đen không ấn ý với cả văn phòng, bên trên đặt máy tính, kệ tài liệu, ống đựng bút, cốc uống nước rất ngay ngắn. Một phụ nữ khoảng chừng bốn mươi tuổi mặc váy ngắn màu đen đang ngồi sau bàn, lạnh lùng nhìn hai nhân viên mới đi vào: “Đã bao nhiêu lần rồi, phải đến sớm ít nhất mười phút, vậy mà hai người vẫn đến sát giờ“.

Tần Á Nam đang há mồm thờ dốc bật lại một câu không hề nghĩ ngợi: “Công ty quy định chín giờ đi làm, dựa vào cái gì mà bắt chúng tôi đến sớm?”

“Tần Á Nam, thái độ của cô kiểu gì thế?” Là giám đốc bộ phận mới tới chưa đủ nửa năm, Phương Hướng Tiền vẫn luôn chú trọng chế độ giờ giấc để chấn chỉnh đám thanh niên khó bảo này, không nghĩ tới tất cả nhân viên đều rất ngổ ngáo, trong đó con bé Tần Á Nam mồm loa mép giải này là khó đối phó nhất.

Tieu Tieu vội kéo cô bạn học đang định xông lên tranh luận một cái, cúi đầu ngồi xuống vị trí của mình, liếc nhìn nhân viên tạo mẫu Tiểu Ca đang nháy mắt với cô một cái đầy hiểu ý, mở máy tính đăng nhập hệ thống quản lý nhân viên để trả phép. Vậy là số ngày phép năm nay đã sử dụng hết, từ giờ đến tận cuối năm không còn một ngày phép có lương nào nữa.

Bên kia, Phương Hướng Tiền nhận được báo cáo trả phép, liếc Tieu Tieu vẫn đang đeo khẩu trang một cái, nhấn một tin nhắn nội bộ cho cô: “Qua đây một lát“.

Tieu Tieu tắt cửa sổ nhắn tin nội bộ đi, đứng dậy đi tới phía trước chiếc bàn làm việc màu đen: “Chị... à không, sếp gọi tôi à?”

Thiết kế thời trang thường không câu nệ tiểu tiết, bọn họ vẫn gọi trưởng phòng cũ là chị, Phương Hướng Tiền đã mất một thời gian dài mới bắt họ gọi mình là sếp được, nhấn mạnh mình là giám đốc, không phải trưởng phòng gì đó.

Phuong Hường Tiềm nhủ mảy, trợn mắt nhìn Tiêu Tiêu một cái. Con bé lọ hoa này trước giờ vẫn cậy mình là thân tín của nhà thiết kế số một, nhưng mà từ hôm nay trở đi thì khác rồi. Nghĩ tới đây Phuong Hường Tiềm lập tức cảm thấy trong lòng thoải mái, nói không nhanh không chậm: “Chỉ đạo nghệ thuật đã trao đổi với tôi, cô tạm thời không cần phải đến phòng thử đồ nữa”.

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Tang du

Trong công ty LY, phòng thử đồ là một danh từ riêng để chỉ phòng thử đồ của nhà thiết kế số một của công ty.

Năm đó người sáng lập LY đã tham khảo mô hình công ty thiết kế thời trang của Pháp, cả công ty được chia thành hai hệ thống quản lý, một là quản lý hành chính, người lãnh đạo có quyền hạn cao nhất là chủ nhiệm hành chính, cũng chính là tổng giám đốc như các công ty khác, một là quản lý thiết kế, người có quyền hạn cao nhất là nhà thiết kế số một, còn gọi là thủ tịch. Đối với một công ty thiết kế thời trang, nhà thiết kế số một là người quyết định đến sự tồn vong của thương hiệu và chất lượng của sản phẩm, cho nên nhà thiết kế số một của mỗi công ty thiết kế thời trang đều có địa vị tuyệt đối siêu nhiên.

Nhà thiết kế số một chủ yếu phụ trách đưa ra chủ đề trang phục mỗi một quý và thiết kế trang phục cao cấp. Quá trình thiết kế trang phục cao cấp cần có người mẫu thử đồ, mà người mẫu này tốt nhất phải hiểu về thiết kế trang phục, khi mặc thử có thể đưa ra đề nghị cho người thiết kế, như vậy trong quá trình cải tiến sẽ tiết kiệm được không ít thời gian công sức.

Hai năm nay người mẫu thử đồ luôn là do Tiêu Tiêu kiêm nhiệm. Có thể thường xuyên tiếp xúc với lãnh đạo cấp cao, như người ta thường nói là tâm phúc bên cạnh hoàng đế, người khác dù sao cũng phải nể mặt vài phần.

Nghe thấy “không cần đến phòng thử đồ nữa”, đầu óc Tiêu Tiêu có một chút lú lẫm, chuyện cần đến cuối cùng vẫn đến.

“Tôi tên là Tiêu Tiêu, hai mươi hai tuổi, tốt nghiệp chuyên ngành thiết kế thời trang đại học Q, từng giành giải nhất cuộc thi thiết kế trang phục sinh viên toàn quốc, đây là hồ sơ của tôi”. Đi đôi giày cao gót thắt lưng buộc bụng mua với giá năm trăm tệ, đứng trong phòng thiết kế rực rỡ ánh mặt trời ở tầng trên cùng LY, hai chân Tiêu Tiêu hơi run run. Không chỉ vì đây là vòng phỏng vấn thứ ba mà còn vì quý bà đầu đầu tóc bạc ngồi trên ghế phỏng vấn kia chính là thân tượng của cô, nhà thiết kế số một của LY, Adeline Lý.

Adeline là người Mỹ gốc Hoa, có một phần huyết thống phương Tây, sống mũi cao thẳng, hốc mắt rất sâu, bề ngoài nghiêm nghị khiến bà có vẻ không dễ tiếp xúc: “Lí thuyết thiết kế của cô là gì?”

Tiếng phổ thông không được chuẩn lắm, tốc độ nói rất chậm, lộ ra vài phần kiêu ngạo kiểu quý tộc.

“Lí thuyết...” Tiêu Tiêu bị hỏi nghẹn họng, hai tay nắm trước người không khỏi toát mồ hôi. Lí thuyết thiết kế là thứ quá xa vời, là thứ chỉ những nhà thiết kế đã thành danh mới có, cô chỉ là một sinh viên vừa mới ra trường, căn bản chưa bao giờ suy nghĩ đến thứ này: “Tôi vừa mới khởi đầu sự nghiệp thiết kế thời trang, chưa hề hình thành phong cách cố định, mặc dù việc thiết kế sẽ thiếu đi một phần cá tính nhưng sẽ thuận tiện hơn cho việc hòa nhập với LY”. (đọc là /'el.'wai/)

Đáp án này không có gì xuất sắc nhưng cũng sẽ không phạm sai lầm, ít nhất là tổng giám đốc và chỉ đạo nghệ thuật bên cạnh tỏ ra hài lòng. Nhưng Adeline hiển nhiên không hề hài lòng, hai bên khóe miệng lộ ra nếp nhăn rất sâu: “Nhà thiết kế quan trọng nhất là phải có tư tưởng của chính mình, để cho người khác nói với cô phải làm thế nào, cô sẽ chỉ có thể trở thành một thợ may chứ không thể trở thành nhà nghệ thuật”.

“Adeline thân ái, cô ấy còn trẻ, làm gì đã hiểu được những thứ này?” Chỉ đạo nghệ thuật Lâm Tư Viễn bên cạnh tươi cười khuyên giải, hai tay chống cằm, mắt mang nét cười đánh giá cô gái xinh đẹp động lòng người trước mặt: “Cô ấy có đáng người rất tốt, có thể đến phòng thử đồ của chị hỗ trợ”.

Lâm Tư Viễn là một người đàn ông trung niên, da dẻ chăm sóc kỹ càng như thiếu nữ, tư thế chống cằm này nếu do người đàn ông khác làm ra sẽ có vẻ ái ái, nhưng ông ta làm ra lại hết sức dễ coi. Vì câu này của ông ta mà Tiêu Tiêu có thể ở lại LY, hơn nữa có thể thường xuyên tiếp xúc với Adeline ở phòng thử đồ, học được rất nhiều kiến thức hữu dụng, vì vậy cô vẫn mang lòng cảm kích Lâm Tư Viễn.

“Chỉ đạo nghệ thuật chính miệng nói thế à?” Tiêu Tiêu không cam lòng hỏi một câu.

Phuong Hường Tiềm nhìn cô một cái bằng ánh mắt quái dị, cười lạnh: “Không tin tôi thì cô có thể tự đi hỏi ông ấy. Có điều trước đó cô hãy làm tốt công việc của mình đi, mười phút sau họp”.

Bây giờ là cuối tháng 4, trang phục hè đã đưa ra thị trường, đồ thu đông cũng đang chuẩn bị họp báo giới thiệu, công ty đã chuẩn bị thiết kế trang phục xuân hè năm sau rồi.

Chủ đề được nhà thiết kế số một định ra là: Tân Sinh.

“Vừa rồi Tiêu Tiêu bị ốm phải nghỉ phép, không được nghe nhà thiết kế số một giải thích về chủ đề này, các cô gửi file trình chiếu cho cô ấy. Tư liệu

tham khảo tôi đã gửi đến hộp thư của mọi người rồi, hạn định thiết kế sơ thảo là một tháng. Bộ phận trang phục nữ phổ thông của chúng ta còn chưa có nhà thiết kế chính, phương án cuối cùng sẽ được đánh giá tổng hợp dựa theo thiết kế sơ thảo và tình hình sản phẩm mới của quý này, tất cả mọi người đều phải cố gắng“. Phương Hướng Tiền chủ trì cuộc họp, không cho phép người khác nói xen vào, nói một hơi gọn gàng dứt khoát.

Phòng thiết kế trang phục nữ phổ thông chịu trách nhiệm thiết kế trang phục may sẵn sẽ được sản xuất hàng loạt để đưa tới các cửa hàng trên toàn quốc. Ngoài ra còn có phòng thiết kế trang phục nữ cao cấp, chịu trách nhiệm thiết kế trang phục cao cấp sản xuất số lượng hạn chế và trang phục cao cấp chỉ phục vụ trình diễn.

Làm việc tại phòng thiết kế trang phục nữ cao cấp đều là những nhà thiết kế gài dận, đám tay mơ mới tốt nghiệp mấy năm như Tiêu Tiêu, Tần Á Nam thì chỉ có thể làm chân lon ton ở phòng thiết kế đồ may sẵn.

Nghe thấy quý này sẽ công khai cạnh tranh vị trí nhà thiết kế chính, mọi người đưa mắt nhìn nhau, trong mắt người nào cũng đầy hưng phấn.

Nhà thiết kế chính mỗi quý đều không có định, giống như tổ trưởng tổ thực tiễn xã hội, lựa chọn người nào sẽ lấy tác phẩm của người đó làm chủ chốt, những người khác căn cứ phong cách của nhà thiết kế chính để tiến hành điều chỉnh tác phẩm của mình để đạt được sự thống nhất về phong cách. Mà tiền thưởng cho nhà thiết kế chính được tính trên tổng số tác phẩm của mình cộng thêm tác phẩm của các thành viên trong tổ.

Trưởng phòng cũ là một nhà thiết kế có chút danh tiếng, tác phẩm của ông ta tốt hơn tất cả đám tay mơ này cho nên vẫn luôn đảm nhiệm nhà thiết kế chính. Còn Phương Hướng Tiền không phải là nhà thiết kế, vì thế danh hiệu nhà thiết kế chính liền được luân phiên đảm nhiệm.

“Mấy kiểu cậu thiết kế quý này đã được thủ tịch chỉ bảo, chắc chắn có thể về nhất“. Lúc gửi file trình chiếu cho Tiêu Tiêu, Tần Á Nam không nhận được nói một câu cực kì hâm mộ khiến mấy đồng nghiệp khác phải liếc nhìn.

“Đừng nói thế, thủ tịch đâu có thời gian chỉ bảo cho loại thợ may giá rẻ như mình chứ“. Tiêu Tiêu vội giải thích một câu, mấy bộ quần áo đó là chính cô trần trố thiết kế, không có bất cứ giúp đỡ nào từ bên ngoài, nếu lời này của Tần Á Nam truyền ra, toàn bộ cố gắng của cô sẽ bị phủ định.

“Có gì đâu, cậu ngày ngày ở phòng thử đồ, nghe được một hai lời chỉ bảo là bình thường, nói như vậy người ta chắc chắn sẽ hâm mộ chết mất“. Tần Á Nam hoàn toàn không hiểu những ẩn khoản của Tiêu Tiêu.

Tiêu Tiêu nghe thấy ba tiếng phòng thử đồ, trong lòng như bị kim đâm cực kì khó chịu. Cô không muốn nghe Tần Á Nam lái nhai nữa, xoay người đi đến phòng uống nước.

Chậm rãi lấy một cốc nước nóng, nhớ ra sáng nay còn chưa uống thuốc, Tiêu Tiêu thờ dãi xoay người về phòng thiết kế, thừa dịp những người khác không chú ý, dùng khăn giấy gói mấy viên thuốc lại, cầm trong tay đi xuống sảnh triển lãm ở tầng một.

Tòa nhà hình chữ Z, tầng một và tầng thượng đều hết sức rộng rãi. Tầng một là sảnh triển lãm trang phục, mở cửa đón khách, có máy bán hàng tự động. Một chai nước khoáng và mấy đồng tiền xu trả lại đồng thời rơi ra, Tiêu Tiêu cúi xuống cầm lấy, nhìn thấy đôi chân đi giày GUCCI kiểu ới lộ ra cổ chân trắng muốt phía sau, vội vàng đứng lên chào: “Chỉ đạo, đến mua cà phê à?”

Lâm Tư Viễn khoanh tay đứng yên, nhìn thấy khuôn mặt Tiêu Tiêu liền nhú mày không hề e dè: “Bệnh của cô khỏi rồi chứ?”

“Khỏi rồi“. Tiêu Tiêu cười trả lời, kì thực còn chưa khỏi, nàng còn phải uống thuốc dài hạn, nhưng vì thể diện nên vẫn nói với các đồng nghiệp là đã khỏi hẳn rồi.

“Ồ“. Lâm Tư Viễn gật gù đầu, bước tới mua một lon cà phê pha sẵn, suy nghĩ một lát lại lên tiếng: “Tôi nghe nói dạo này công việc của cô rất sa sút. Không được cậy vào việc tôi cho cô đến phòng thử đồ mà không làm việc nghiêm túc, nhà thiết kế quan trọng nhất vẫn là tác phẩm, những thứ khác đều là hư ảo“.

“Vâng“. Tiêu Tiêu rụt rè gật đầu vâng dạ, chưa bao giờ thấy Lâm Tư Viễn nghiêm khắc như vậy, cô cảm thấy hơi sợ hãi.

“Cô tạm thời không cần đến phòng thử đồ nữa, cứ làm tốt công việc theo chức trách đã“. Nói xong câu này, Lâm Tư Viễn liền quay đầu bước đi.

Tiêu Tiêu nắm chặt chai nước khoáng trong tay, đứng trước máy bán hàng tự động rất lâu mới hô hấp bình thường trở lại, bước nhanh vào trong nhà vệ sinh, chớp mắt làm rơi mấy giọt nước mắt sắp tràn mi mà ra. Mở chai nước khoáng lạnh buốt, cô nuốt liền một nắm thuốc trong tay, vì uống quá vội nên một viên thuốc dính vào vòm miệng đắng nghét khiến cô suýt nữa nhổ ra, phải vốc nước từ vòi nước súc miệng mấy lần mới đỡ hơn.

Ngẩng đầu nhìn khuôn mặt biến dạng vặn vẹo trong gương, Tiêu Tiêu cười cười tự giễu.

“Ting toong...“ Điện thoại di động báo có tin nhắn QQ, Tiêu Tiêu tiện tay mở ra, là từ nhóm chat trong công ty. Nhóm chat này là do mọi người tạo ra, không có lãnh đạo tham gia, có thể ẩn danh, là chỗ rất tốt để nói xấu lẫn nhau.

Nặc danh 1: Mọi người ơi biết tin gì chưa? Tiêu Tiêu bị đá ra khỏi phòng thử đồ rồi!

Nặc danh 2: Hơ hơ, đây là chuyện trong dự liệu mà. Bây giờ nó thành ra thế, mặt không khác gì cái thớt, thím Lâm mà chịu được mới là lạ.

Nặc danh 1: Ha ha ha ha, mặt thớt, đúng là giống hệt. Tháng trước mình còn chụp trộm một tấm.

Phía sau câu này gửi kèm một bức ảnh chụp Tiêu Tiêu từ bên cạnh, trên thân hình mảnh dẻ là một cái đầu to, quả thực rất quái dị, nhìn có chút khôi hài.

Nặc danh 2: Cậu không biết chứ, lần trước thím Lâm nhìn thấy mặt nó, mắt cay sè không mở ra được, quát tháo phòng cao cấp nguyên một ngày.

Tách! Một giọt nước mắt to bằng hạt đậu rỏ xuống màn hình điện thoại di động, làm nhòe giao diện tán gẫu còn đang không ngừng chạy lên.

Cô thật sự là quá ngây thơ mới cho rằng Tư Viễn là một người nhã nhặn, con người theo đuổi cái đẹp đến mức gần như hà khắc đó chỉ nhã nhặn với người đẹp thôi.

Điện thoại đổ chuông, Tiêu Tiêu thoáng nhìn tên người gọi “Đại Báo Bối” trên màn hình hiển thị cuộc gọi đến, khịt mũi rồi gạt nút nhận cuộc gọi: “Dao Dao...”

“Ồ hay, mày làm sao thế? Khóc à?” Nghe thấy giọng mũi của cô bạn thân, Lương Tĩnh Dao hơi kinh ngạc.

“Tao biến thành xấu xí rồi, tất cả bọn họ đều bắt nạt tao”. Tiêu Tiêu vội vàng mách bạn như bạn nhỏ học trường mầm non bị bắt nạt về nhà mách mẹ.

“Bà nội nó chứ, một lũ chó má...” Lương Tĩnh Dao cũng không hỏi sự tình ra sao đã mở miệng chửi, chửi một hồi lâu mới nhớ tới việc dỗ dành Tiêu Tiêu: “Chiều tối đi làm về mang cái gì ngon ngon đến đây, tao có cái này cho mày hay lắm”.

Chờ mãi đến hết giờ làm, chiếc xe màu đỏ lẳng lơ của Lương Tĩnh Dao chạy đến trước cửa tòa nhà LY rất đúng giờ.

“Mày có cái gì cho tao đây?” Tiêu Tiêu bụng một bát mì Ý, ăn nhồm nhoàm không thèm ngẩng đầu lên.

“Ăn từ từ thôi, không có ai tranh cướp với mày đâu”. Lương Tĩnh Dao nhú mày nhìn cô: “Làm gì mà đói đến thế chứ?”

Cảm thấy mấy người ở bàn bên cạnh không ngừng quay sang nhìn, cô lại lập tức hung hăng trợn mắt nhìn lại, gương mặt xinh xắn cố làm ra vẻ hung ác “nhìn cái gì mà nhìn, chưa từng thấy người khác ăn mì bao giờ à”, làm đối phương sợ đến mức vội vàng cúi đầu không dám nhìn tiếp.

“Chịu thôi, uống loại thuốc đó sẽ rất đói, đồ ăn cho vào miệng là không kịp nhai”. Tiêu Tiêu phòng mang trợn mắt trả lời.

Lương Tĩnh Dao gọi nhân viên phục vụ lấy thêm nước chanh cho cô, lục túi xách lấy ra ra tấm thẻ màu đen in chữ vàng đầy đến trước mặt Tiêu Tiêu.

“Đây là cái gì?” Tiêu Tiêu ăn hết bát mì Ý, vừa lau miệng vừa cầm lên. Trên tấm thẻ in hình một cây gì đó cùng hai chữ to Tang Du, mặt sau in chữ nhỏ ghi địa chỉ và số điện thoại liên lạc.

Tang du mộ cảnh, viện dưỡng lão à? (ND: tang là cây dâu, du là cây du, tang du thường chỉ phương tây, chỗ mặt trời lặn gần sát đất. Tang du mộ cảnh là bóng ngả cảnh dâu, chỉ tuổi già sức yếu)

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Thẻ

Lương Tĩnh Dao cười thần bí: “Đây là thứ mày cần nhất bây giờ”.

“Cao phú soái à?” Tiêu Tiêu thuận miệng vui đùa, cầm cốc nước chanh lên uống ừng ực.

“Đúng rồi đấy”. Không nghĩ tới Lương Tĩnh Dao lại gạt đầu rất nghiêm túc.

“Phụt!” Một ngụm nước lạnh phun ra bắn ướt một bên tóc Lương Tĩnh Dao, Tiêu Tiêu cười khàn khạch đưa tay lau tóc cho cô: “Thôi đi, như tao bây giờ thì có thằng cao phú soái nào có thể thích tao được chứ?”

Lương Tĩnh Dao nghe cô nói vậy không nhịn được cau mày gạt tay cô ra: “Thì làm sao? Mặt thùng là nhất thời, hơn nữa đáng mày rất chuẩn, công việc lại tốt, không có thằng cha Hàn Đông Vũ giẻ rách kia còn có người khác tốt hơn đang chờ mà”.

“Mày không hiểu đâu”. Tiêu Tiêu lắc đầu, buông mắt nhìn khuôn mặt sưng vù của mình, bây giờ khuôn mặt cô đã cao hơn sống mũi, ngăn cản một phần tầm mắt khi nhìn xuống: “Ai muốn có một người vợ phải uống thuốc quanh năm chứ? Những người thể hệ trước không hiểu bệnh này chắc chắn sẽ chê tao, cho rằng sẽ ảnh hưởng đến đời sau gì đó. Điều kiện tốt thì không tìm được, nhất tạm một thằng trong đồng rác tao lại không thèm, thôi đành cứ thế sống tạm vậy...”

Giọng cô không có gì là đau buồn, chỉ bình tĩnh như đang nói hôm nay tao muốn ăn mì...

Lương Tĩnh Dao cắn móng tay cái, cảm thấy trạng thái của cô bạn mình lúc này cực kì nguy hiểm. Cô nhớ anh họ mình từng nói, một khi con người từ bỏ truy tìm hạnh phúc thì tiếp theo chính là tự mình đẩy họa. Trong đầu hiện ra hình ảnh Tiêu Tiêu không ngừng ăn uống bạt mạng, biến thành cô nàng mập

mập nặng cả tạ, Lương Tĩnh Dao không khỏi rùng mình một cái.

”Thế nếu như có thể đặt hàng cho mày một tên bạn trai theo yêu cầu thì sao?” Lương Tĩnh Dao dè lại tấm thẻ đen như mực in chữ vàng đỏ, chiếc nhẫn kim cương đeo trên ngón trỏ phản xạ ánh đèn phát ra ánh sáng đầu độc lòng người: “Mày muốn một tên bạn trai kiểu gì?”

Người bị quan tặc đầy dọa mình chắc sẽ nói “Chỉ cần tốt với tao là được, tất cả những cái khác không quan trọng” hay gì đó, Lương Tĩnh Dao căng thẳng nhìn chăm chăm Tiêu Tiêu, muốn biết tình trạng của cô bạn hiện giờ còn có thể cứu được hay không.

”Đương nhiên phải đẹp trai, dịu dàng, hiểu ý người khác, chiều chuộng tao hết mực“. Tiêu Tiêu bắm ngón tay liệt kê, cuối cùng không nhịn được bỏ sung một câu: “Tốt nhất là giống như gã đẹp trai ở quán trà sữa lần trước“.

“...” Lương Tĩnh Dao tặc lưỡi, không biết nên nói gì nữa, ít nhất có vẻ còn cứu được.

”Mày đã nói vậy rồi...” Tiêu Tiêu xòe tay đưa tới, làm động tác đòi nợ: “Thì mau kiếm cho tao một tên đi“.

”Chát!” Lương Tĩnh Dao đập chiếc thẻ vào lòng bàn tay cô, nói bằng giọng thần bí như khi nhân vật NPC giao nhiệm vụ trong trò chơi: “Hồi thiếu nữ dũng cảm, hãy mang tấm thẻ này đến địa chỉ ghi trên đó, bạn sẽ nhận được thứ bạn muốn“.

”Hả?”

Địa chỉ: Số 23 đường Đông Ngung.

Bạn sẽ nhận được thứ bạn muốn?

Nghe giọng điệu y hệt tụi bán hàng đa cấp, có dờ người mới tin!

Hôm sau đã là cuối tuần, cô nàng Tiêu Tiêu không tin giọng điệu bán hàng đa cấp lại đứng trước cửa số 23 đường Đông Ngung.

Đường Đông ngung nằm trong một khu dân cư cao cấp, là một trong những khu vực thanh tĩnh hiếm hoi trong nội thành thủ đô, hai bên đường có hai hàng ngô đồng xanh tốt khiến người ta có ảo giác như đang ở giữa một khu biệt thự ngoại ô.

Tiêu Tiêu trước kia chưa tới nơi này bao giờ, nhưng trên đường đi tới lại luôn có cảm giác rất quen thuộc. Cô ngẩng đầu lên nhìn, phía sau những tòa nhà, biểu tượng chữ thập đỏ trên nền trắng của Bệnh viện Nhân Dân tỏa sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời, cách nơi này chỉ khoảng hai cây số. Thì ra là ở gần bệnh viện, thảo nào lại nhìn quen mắt như thế.

Số 23 là một tòa nhà ba tầng có diện tích mặt bằng rất lớn, phong cách châu Âu, nhìn như một hội sở đắt tiền. Bên trong hàng rào sắt sơn đen đầy tính nghệ thuật là một khu vườn xanh mát, lối đi giữa vườn rất bằng phẳng, không có bất cứ chướng ngại nào, thậm chí còn có lối đi dành riêng cho người khuyết tật.

Một chàng trai mặc trang phục nhân viên đứng đón khách trước cổng tòa nhà: “Chào mừng đến với hội sở Tang Du, xin hỏi quý cô có thể hội viên hoặc thẻ mời không?”

Gọi là hội sở Tang Du thật à? Tiêu Tiêu thoáng nhìn hai cây to ở góc tây nam khu vườn, giữa một đám cây hoa thấp bé, một cây dâu to và một cây du già tỏ ra hết sức nổi bật.

”Cái này được không?” Tiêu Tiêu lấy ra tấm thẻ màu đen chữ vàng đỏ.

”Thẻ mời, mời quý cô vào!” Nhân viên phục vụ mỉm cười cúi chào, mở cổng mời cô vào.

Tiêu Tiêu ngơ ngác đi vào, cửa kính tự động mở ra để lộ quầy lễ tân trang trí hoa lệ như thẩm mỹ viện. Một cô bé mặc váy đầm màu phấn hồng tươi cười lộ ra tám chiếc răng và hai má lúm đồng tiền ngọt ngào lên tiếng: “Chào buổi sáng, xin hỏi chị có hẹn trước không?”

”Bạn tôi cho tôi một tấm thẻ mời“. Tiêu Tiêu đưa tấm thẻ ra, sau nhiều năm lại một lần nữa tìm lại được cảm giác khi lần đầu tiên đến thẩm mỹ viện, hoàn toàn không biết nơi này làm cái gì, chỉ có thể giữ vẻ ung dung bình tĩnh làm cho mình có vẻ như một khách quen.

”Vâng, xin hỏi chị cần loại hình gì?” Cô bé lễ tân cúi xuống lấy danh sách.

Đúng là chọn bạn trai theo yêu cầu à? Tiêu Tiêu khiếp sợ một lát, quả nhiên bạn thân không lừa mình, lập tức trả lời không hề nghĩ ngợi: “Phải đẹp trai, cao mét tám lăm trở lên, dịu dàng, hiểu ý người khác“. Còn chiều chuộng hết mực gì đó thì xấu hổ không dám nói ra, mà có lẽ đàn ông dịu dàng có lẽ sẽ không thiếu ưu điểm này.

Bàn tay cô bé lễ tân đang cầm danh sách bỗng dừng lại, ngẩng đầu nghi hoặc nhìn Tiêu Tiêu một cái, sau đó hít sâu một hơi, dựa vào tổ chất siêu cao nhờ nhiều lần tiếp đón những khách hàng lập dị để duy trì nụ cười tự nhiên trên mặt: “Được, mời chị chờ một lát“.

Thu lại chiếc thẻ mời của Tiêu Tiêu, hỏi họ tên, tuổi tác, số chứng minh thư của cô, những ngón tay trắng mịn nhanh chóng gõ trên bàn phím, cô bé lễ tân nhanh chóng in ra mấy bảng biểu cho vào túi hồ sơ trong suốt cùng một chiếc thẻ từ màu đen có hoa văn cây cối màu vàng rồi giao cho Tiêu Tiêu: “Đi

thẳng, phòng tiếp đón số 1 bên tay phải”.

Đi qua quầy lễ tân là phòng tiếp khách rộng rãi, bên ngoài là vách kính sáng ngời, dưới đất trải thảm nhung màu xanh lam, hương bạc hà thoang thoảng như có như không làm mọi người sinh ra một cảm giác dễ chịu vô cớ.

Bây giờ câu lạc bộ tìm bạn đời cũng cao cấp như vậy cơ à? Phí môi giới chắc là cao lắm!

Mở cửa phòng tiếp đón số 1, Tiêu Tiêu sững sốt, không ngờ đó lại là một gian phòng làm việc. Trong căn phòng rộng rãi trang nhã cũng trải thảm màu xanh lam như bên ngoài, phía sau chiếc bàn làm việc bằng gỗ thật được lau sáng bóng là một người đàn ông trẻ tuổi mặc áo sơ mi màu đen, ngón tay thon dài với những khớp xương rõ ràng đang cầm một cây bút máy màu vàng nhanh chóng viết gì đó trên tập tài liệu.

”Mặc dù chúng tôi không có quy định gọi tên mới được vào, nhưng đề nghị ngài lần sau nhớ gõ cửa”. Người đàn ông không dừng tay cũng không thèm ngẩng đầu lên, giọng nói trầm thấp để nghe nhanh chóng kéo suy nghĩ của Tiêu Tiêu trở lại con phố đi bộ dưới nắng đầu hè hai ngày trước.

”Triển tiên sinh?” Tiêu Tiêu kinh ngạc kêu lên đầy khó tin.

Bàn tay viết chữ cuối cùng dừng lại, người đàn ông đóng nắp bút máy ngẩng đầu lên, giờ khắc này cả căn phòng dường như cũng trở nên sáng ngời, chính là vị tiên sinh đã đồng ý dùng sắc đẹp giúp đỡ cô trước cửa quán trà sữa.

Triển Lệnh Quân cũng hơi bất ngờ, đưa tay ra hiệu cho cô ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh bàn làm việc: ”Mời ngồi!”

Tiêu Tiêu cảm thấy vị trí đặt ghế này hơi lạ, ghế tiếp khách trong phòng làm việc chẳng phải luôn đặt ở trước bàn hay sao? Đẳng này lại đặt bên cạnh, cứ như là chỗ ngồi chờ trong phòng mạch bệnh viện ấy. Chẳng lẽ là để tăng thêm độ thân mật cho hai bên đến gặp gỡ làm quen?

”Chúng ta đúng là có duyên”. Nhìn nửa bên mặt anh tuấn của Triển tiên sinh, Tiêu Tiêu không khỏi cảm thấy căng thẳng, cố gắng tìm chuyện gì đó để nói.

Triển Lệnh Quân nhận lấy túi hồ sơ trong tay cô, lấy ra tờ bảng biểu thoáng nhìn, cầm chiếc thẻ từ vào khe đọc thẻ bên cạnh máy tính, bắt đầu lách cách nhập thông tin, không hề có ý định tiếp lời.

Tề nhạt... Tiêu Tiêu khó xử chỉnh lại tóc, làm cho mái tóc cổ ý uốn quăn che khuất hai má to béo.

”Mười ba triệu dân thường trú, bảy triệu dân tạm trú, trong vòng ba ngày gặp mặt hai lần, đích xác xem như có duyên”. Triển Lệnh Quân mở bảng biểu ra trước mặt, một lần nữa mở bút máy, đến lúc Tiêu Tiêu đã cho rằng anh ta không có ý định nói chuyện lại đột nhiên nói một câu.

”Đúng thế, tôi...” Tiêu Tiêu lập tức cười lên, đang định tiếp tục nói đột nhiên lại nghẹn lời, chỉ vì khuôn mặt tuấn tú đó chợt thanh linh sát tới cách mặt cô năm mươi phân.

Sự vật tốt đẹp đột nhiên xuất hiện ngoài ý liệu sẽ tạo thành ấn tượng thị giác như chạy qua khúc cua tay áo trên đường núi đột nhiên nhìn thấy chôn đào nguyên. Khoảng cách rất gần, có thể nhìn thấy lông tơ trên gương mặt Triển Lệnh Quân, Tiêu Tiêu cảm thấy trái tim mình như bị ai đó nắm trong tay, bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tung, thật sự là quá kích thích.

”Mặt tròn xoe, lông mọc dày trên trán, cô uống hormone glucocorticosteroid à?” Triển Lệnh Quân tỉ mỉ nhìn một lát rồi ngồi thẳng lên, cúi xuống viết gì đó lên bảng biểu.

”Ồ, vâng”. Đầu óc còn đang trong trạng thái treo máy, Tiêu Tiêu ngẩn ngơ trả lời.

”Tên là gì? Uống bao lâu rồi?” Triển Lệnh Quân tiếp tục hỏi, ngữ khí thành thạo như bác sĩ chủ trị của Tiêu Tiêu.

”Methylprednisolone, mới uống hai tháng”. Tiêu Tiêu ngoan ngoãn trả lời như một học sinh bị giáo viên vặn hỏi, sau khi nói xong chợt phát hiện không đúng lắm: ”Anh hỏi chuyện này làm gì?”

Triển Lệnh Quân nhìn cô một cái đầy kì quái: ”Tôi là bác sĩ”.

”Vâng, chào bác sĩ”. Trước mắt Tiêu Tiêu sáng ngời, nghề nghiệp này nói ra đúng là có thể diện: ”Dịch vụ ở đây thật tốt, tôi đã nói cần một người đẹp trai, không ngờ lại còn có cả một nghề nghiệp tốt nữa”.

Cạch... Triển Lệnh Quân đang đánh chữ bỗng dừng lại, hơi nhướn mày: ”Ai giới thiệu cô đến?”

”Bạn thân của tôi, nó họ Lương”. Tiêu Tiêu cho rằng đề diện vào mẫu biểu, cô biết một số hội sở cao cấp có quy định phải có người giới thiệu nên cần cung cấp họ tên giới thiệu người.

Triển Lệnh Quân không nói nữa, mặt không biểu cảm gõ chữ xong mới hỏi: ”Phong thấp hay là lupus ban đỏ?”

”Lupus ban đỏ...” Đã thích ứng hai tháng nhưng lúc nói ra danh từ này, Tiêu Tiêu vẫn cảm thấy có chút xa lạ, dường như cái từ này vốn không nên có bất cứ quan hệ gì với vận mệnh của mình.

”Cô có hài lòng với nơi này và với tôi không?” Triển Lệnh Quân trả lại thẻ từ cho Tiêu Tiêu.

”Ồ... Hải lòng, hải lòng“. Sắc đẹp đang ở trước mắt, Tiêu Tiêu còn có gì không hải lòng nữa?

”Vậy đến quầy lễ tân làm thẻ đi, lần sau đến đây chúng ta nói chuyện tiếp“. Triển Lệnh Quân đứng dậy tiễn khách.

Làm... làm thẻ? Tiêu Tiêu được Triển Lệnh Quân đưa khỏi phòng tiếp đón mà vẫn chưa ngậm miệng lại được, sao còn phải làm thẻ nữa? Đây rốt cuộc là nơi nào?

Bạn đang đọc truyện *Lương Thân Định Chế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Nhầm lẫn tai hại

Tiêu Tiêu đầu đầy dấu hỏi đi tới quầy lễ tân, cô bé lễ tân trắng trẻo mịn màng một lần nữa nhiệt tình tiếp đón cô: “Chào chị, xin hỏi chị cần làm thẻ tháng, thẻ năm hay là thẻ số lần?”

”Thế nào? Còn có thẻ số lần?“ Tiêu Tiêu kinh ngạc, thì ra đây không phải câu lạc bộ tìm bạn đời mà là câu lạc bộ tìm trai bao???

”Đúng vậy, thẻ số lần không hạn chế thời gian, bất cứ lúc nào chị hẹn trước rồi đến cũng được. Thẻ tháng không giới hạn số lần, trong một tháng ngày nào chị đến đủ bao nhiêu ngày cũng được. Thẻ năm cũng như vậy, có điều dù làm thẻ năm cũng không có ưu đãi, giá tiền đúng bằng 12 lần thẻ tháng, vì thế đề nghị chị làm thử thẻ tháng trước xem sao“. Cô bé lễ tân đề nghị rất chân thành, hơn nữa còn cho biết ở đây có đồ uống, đồ ăn vặt, dụng cụ tập thể dục, thẻ tháng có thể sử dụng miễn phí những thiết bị này, là loại thẻ có lời nhất.

Vậy thì làm thẻ tháng đi, có thể làm bộ mình đến để tập thể dục, làm thẻ số lần thì đúng là quá mắc cỡ.

Đội đã, vì sao mình lại phải làm thẻ tháng ở câu lạc bộ tìm trai bao chứ? Tiêu Tiêu cảm thấy tin dụng nghiêm túc suy nghĩ một lát, quay lại nhìn cửa phòng tiếp đón số 1 đang đóng chặt, trong đầu hiện lên gương mặt nghiêng nước nghiêng thành của Triển Lệnh Quân, tuổi còn trẻ thế sao lại làm cái nghề này?

Cảm khái thời buổi đạo đức suy đồi, người tuổi trẻ không đi đường ngay ngõ thẳng, Tiêu Tiêu quyết năm ngàn tệ làm một chiếc thẻ tháng.

”Đây là thẻ của chị, mời chị giữ lấy. Đây là phương thức liên lạc với chuyên gia trị liệu, chị có thể nhắn tin trong thời gian làm việc. Thẻ tháng cũng có thể hẹn trước để phục vụ tận nhà, hạn chế mỗi tháng một lần, nhưng chi phí phục vụ tại nhà tương đối cao nên không khuyến nghị, còn nâng cấp lên thẻ VIP thì mỗi tháng có ba lần phục vụ tận nhà miễn phí“. Cô bé lễ tân vẫn giảng giải theo đúng bản phạn: “Tôi tên là Diễm Diễm, nếu chị cần hẹn trước chuyên gia trị liệu, xin hãy gọi điện cho lễ tân“.

Phục vụ tận nhà... Thật sự là quá đáng, quả thực không dám nghe nữa. Tiêu Tiêu vội vàng âm ờ, đeo khẩu trang che mặt đi ra, sau khi ra cổng cẩn thận nhìn quanh khắp nơi rồi lăm lét bước nhanh đi. Nếu để người quen biết cô đến loại hội sở này thì làm gì còn mặt mũi gặp lại phụ lão Giang Đông?

”Bác sĩ Triển, bệnh nhân vừa rồi xếp bậc bao nhiêu? Cần các chuyên gia trị liệu khác hỗ trợ không?“ Thấy Triển Lệnh Quân đi ra khỏi văn phòng, Diễm Diễm tươi cười lên tiếng hỏi thăm.

”Cấp E, không cần“. Triển Lệnh Quân đưa mẫu biểu đã điền đầy đủ cho lễ tân: “Lần sau khi nhận hẹn trước nhớ nhắc nhở cô ấy mang bệnh án đến“.

”Vâng“.

Về đến nhà, Tiêu Tiêu nằm trên giường gioi tắm thẻ từ màu đen lên nhìn chăm chú, đây chính là chiếc thẻ Triển Lệnh Quân đã cầm ở khe đọc thẻ, sau đó biến thành thẻ hội viên của cô. Không nghĩ tới chính mình có một ngày lại chi tiêu cho việc này, đúng là điên rồi.

”Tiêu Tiêu, mau xem giúp tao xem cái nào đẹp hơn“. Lương Tinh Dao gọi điện video tới, cho cô xem hai chiếc váy, một chiếc màu đen đính ngọc trai, một chiếc màu trắng lộ vai.

”Màu đen, tao đã nói bao nhiêu lần rồi, vai mày rộng không thể mặc áo lộ vai được“. Tiêu Tiêu bò dậy rót cho mình một cốc nước, ngồi trước bàn máy tính bắt đầu vừa tán gẫu vừa làm việc. Tuần trước nghỉ phép, công việc dồn lại rất nhiều, cô phải nhanh chóng tìm hiểu chủ đề của quý mới để đưa ra thiết kế tiếp theo.

”Nhưng mà tao không thích đính ngọc trai“. Lương Tinh Dao chu mỏ trả chiếc váy màu trắng cho nhân viên.

”Thế mày xem cái khác đi, nếu thật sự thích cái này thì cứ mua về rồi tao sửa lại cho“. Tiêu Tiêu thuận miệng đáp, mở file PPT ra.

Chủ đề của quý mới là Tân Sinh, họa tiết chủ yếu của hàng cao cấp là lá hợp hoan và hoa thông liễu, sắc thái thiên về tươi tắn trang nhã. Trang phục cao cấp có thể trực tiếp dùng hai họa tiết này của thủ tịch, còn đồ may sẵn phổ thông thì phải cách điệu đi.

Đồ may sẵn bình thường của LY không trực tiếp dùng nhãn hiệu LY mà dùng một thương hiệu con là LYSR. Tiêu Tiêu cúi đầu vẽ lại hình ảnh lá hợp hoan và hoa thông liễu lên tờ giấy trắng, lá hợp hoan còn dễ xử lý, tươi mát, xanh biếc, có thể cách điệu thành họa tiết đoàn tụ và màu trắng đan xen,

nhưng hoa thông liễu thì khó hơn nhiều.

Hoa thông liễu bản thân nhìn không đẹp, có vẻ khô cằn giống như quả thông, in trên vải nhạt màu tỏ ra hơi lệch pha, về trên giấy cũng rất xấu.

“Ê này, hôm nay mày đến Tang Du chưa? Thế nào?” Cuối cùng Lương Tĩnh Dao vẫn quyết định mua chiếc váy đen, đeo túi mua hàng trên cánh tay đi sang cửa hàng khác.

“Đến rồi, hi hi, tao bảo này...” Nhắc tới chuyện này, Tiêu Tiêu lập tức trở nên hưng phấn, đưa tay xé bỏ tờ giấy vừa vẽ, mép tờ giấy rất sắc lập tức cắt một vết trên ngón tay cô, bắt đầu rỉ máu ra ngoài.

“Ê, đứt tay rồi”. Lương Tĩnh Dao cau mày thương bạn.

“Không sao”. Tiêu Tiêu ngâm ngón tay vào miệng mút một chút rồi lấy miếng dán quần lại. Uống nhiều hormone trong thời gian ngắn khiến da cô trở nên cực kì yếu ớt, chuyện bị mép giấy cắt đứt tay tăng thêm mấy lần so với trước kia nên cô cũng quen rồi: “Tao bảo này, tao gấp lại trà sữa tiên sinh rồi!”

“Thật à?” Lương Tĩnh Dao đang dừng lại trước một quầy trang sức, sau khi kinh ngạc chột nghĩ đến điều gì đó: “Trà sữa tiên sinh của mày không phải là họ Triển chứ?”

“Không sai!” Tiêu Tiêu mặt mày hớn hớn, lập tức lộ ra một nụ cười hết sức dâm dăng: “Lương Tĩnh Dao, mày giỏi lắm, không ngờ lại đến loại hội sở như thế này, thế mà tao vẫn cho rằng mày là một người đứng đắn cơ đấy”.

“Cái gì?” Lương Tĩnh Dao hơi ngớ người, đến hội sở phục hồi sức khỏe làm sao lại không phải người đứng đắn?

“Ai da, thật là mắt mặt, tao thật sự không cưỡng nổi sắc đẹp nên đã làm thế thối rồi”. Tiêu Tiêu bóp hai má, dấu môi ra như mỏ gà con: “Ôi, chẳng nào thì tao cũng khó tìm được bạn trai, tiền cũng không biết tiêu vào việc gì, còn tưởng hán là tổng tài bá đạo gì gì đó, không nghĩ tới lại là một tên trai bao kiêm chức”.

“Ồ, không phải, chuyện này...” Lương Tĩnh Dao nhận ra tình hình không đúng, vội vã giải thích, nhưng bên kia Tiêu Tiêu đã chấm dứt trò chuyện, nói là phải tập trung làm việc, để lại một mình cô run rẩy trong gió lạnh từ chiếc điều hòa tổng.

“Tiểu thư, tôi có thể giúp gì được tiểu thư không?” Nhân viên bán hàng ân cần hỏi.

Lương đại tiểu thư nhe răng nhếch miệng một hồi lâu: “Lấy một chiếc dây chuyền, tôi phải xin lỗi con bạn thân”. Đến lúc biết được chân tướng, sợ là Tiêu Tiêu sẽ đánh chết cô mất. Trong đầu không ngừng vang vọng câu nói kia, “không nghĩ tới lại là một tên trao bao kiêm chức... trai bao kiêm chức...”, Lương Tĩnh Dao chậm rãi ngồi lên chiếc ghế chân cao trước quầy, đột nhiên bật cười ha ha khiến nhân viên bán hàng đang cúi xuống lấy dây chuyền sợ đến mức suýt nữa ngã nhào.

Ngồi trước bàn phác họa đến đêm khuya, Tiêu Tiêu ngáp một cái, nhìn thấy chiếc thẻ cô bé lễ tân đưa cho mình, bên trên có số điện thoại và tài khoản WeChat của Triển Lệnh Quân.

Có kết bạn không?

Có chứ, mình đã tốn bao nhiêu tiền cơ mà!

Tiêu Tiêu lấy điện thoại di động ra, trước hết lưu số điện thoại của Triển Lệnh Quân vào, sau đó tra tìm trong WeChat. Nickname của người này là Triển Lệnh Quân S, ảnh đại diện là một cốc trà sữa màu xanh lục. Đây chắc là số công việc, kết bạn không cần bên kia đồng ý mà lập tức trở thành bạn luôn.

Sau khi kết bạn, Tiêu Tiêu vào xem danh sách bạn bè của Triển Lệnh Quân S. Là một gã trai bao đạt tiêu chuẩn, trang cá nhân của hán chắc hẳn phải có rất nhiều bức ảnh riêng tư lung linh nóng bỏng. Cảm nhận sâu sắc sự sa đọa của mình, Tiêu Tiêu tự khinh bỉ chính mình một hồi, cuối cùng vẫn không nhận được mở trang cá nhân ra.

“Phân tích lợi ích đối với thân thể khi đi ngủ trước mười giờ tối”.

“Lứa tuổi phù hợp rèn luyện sức khỏe bằng Thái Cực quyền”.

“Cách sử dụng và bảo dưỡng tay chân giả”.

Cái gì cái gì cái gì... Cái gì thế này? Tiêu Tiêu không chịu thua tiếp tục kéo xuống bên dưới, một bức ảnh tự sướng cũng không có, tất cả đều là hướng dẫn dưỡng sinh, không có gì hay ho đáng xem. Người này là bác sĩ thật à? Bác sĩ chẳng phải tiền lương rất cao hay sao? Hà có gì phải làm thêm nghề này?

Lăn một vòng trên giường, Tiêu Tiêu cử động ngón tay hơi đau nhức sau một buổi tối vẽ vời, gửi một tin nhắn đi.

Tiểu Tiểu Bó: Hề lô, tôi là Tiêu Tiêu, chúng ta vừa gặp mặt sáng nay.

Thấp thỏm đợi mười phút không có trả lời, Tiêu Tiêu cắn môi, định hán thêm một câu “Đã ngủ chưa” gì đó nhưng lại cảm thấy quá lỗ mãng, suy nghĩ một lát cuối cùng vẫn cất điện thoại đi ngủ.

Cả ngày chủ nhật Triển Lệnh Quân đều không trả lời tin nhắn, điều này làm cho khiến Tiêu Tiêu có chút không vui, người này thật sự là không yêu nghề gì cả.

Lại đến thứ hai bận rộn công việc, Tiêu Tiêu vừa ăn sáng vừa chạy đến công ty. Buổi tối hôm qua thức khuya vẽ phác thảo, sáng nay dậy muộn đến ga tàu điện ngầm lại lỡ mất một chuyến. Vào giờ cao điểm đi làm này, bỏ lỡ một chuyến tàu điện ngầm cũng không khác gì bỏ lỡ cả thế giới, Tiêu Tiêu xem điện thoại, đã chín giờ ba phút, chị Phương chắc là đang chống nạnh trước cửa phòng thiết kế chờ cô rồi.

Trưởng phòng cũ không hề yêu cầu nhân viên như vậy, thời gian làm việc rất linh hoạt, chỉ cần làm xong công việc của mình là được. Nhưng Phương Hường Tiền lại khác, còn mấy lần đề nghị giám đốc hành chính trang bị máy quét thẻ, làm cho các nhân viên phòng thiết kế than vãn không thôi.

Là một nhà thiết kế dựa vào sáng tạo và ngẫu hứng mà sống, quy định không khác gì học sinh tiểu học phải lên lớp đúng giờ này khiến Tiêu Tiêu cực kỳ khó chịu. Từ nhỏ cô chỉ sợ giáo viên, mỗi lần đến lúc đi làm không ngờ vẫn phải gặp lại ác mộng thời niên thiếu. Đứng trước cổng LY, Tiêu Tiêu đột nhiên sinh ra cảm giác muốn quay đầu bỏ đi.

Ting toong! Điện thoại di động nhắc nhở có tin nhắn WeChat, Tiêu Tiêu lấy ra xem, mấy chữ Triển Lệnh Quân S lập tức làm cho tâm tình ảo não bị quét sạch.

Triển Lệnh Quân S: Không phải thời gian làm việc không trả lời tin nhắn, còn nữa, cô đi ngủ quá muộn.

Nhanh chóng nhắn tin trả lời, khoe miệng Tiêu Tiêu không khỏi lộ ra nét cười.

Tiêu Tiêu Bó: Thế thời gian làm việc của anh như thế nào?

Triển Lệnh Quân S: Thứ hai, tư, năm, bảy, 9:00-20:00.

Tiêu Tiêu đi ra khỏi thang máy, quả nhiên nhìn thấy Phương Hường Tiền đứng ở cửa phòng thiết kế nhìn mình chằm chằm.

Nhớ lại hôm mình mới bị bệnh, sốt cao đến mức toàn thân run lên, bàn tay cầm bút cũng run rẩy: “Sếp, hình như tôi bị sốt rồi, tôi có thể về trước được không?”

Lúc đó chị Phương trả lời thế này: “Không được, cô bàn giao công việc cho xong đã. Ngày mai cô nhập viện rồi, nằm viện một mạch nửa tháng, không bàn giao rõ ràng thì làm sao hoàn thành công việc được?”

Cầm điện thoại di động, Tiêu Tiêu đột nhiên dừng bước, dường như không nhìn thấy chị Phương với sắc mặt khó coi đứng trước cửa, lại gửi đi một tin nhắn.

Tiêu Tiêu Bó: Làm việc đến tám giờ tối, thế thì đi làm về tôi có thể đến gặp anh.

Triển Lệnh Quân S: Hôm nay hoặc thứ tư cô tới đây một chuyến, nhớ mang bệnh án theo.

Bệnh án? Cái gì? Tiêu Tiêu chớp chớp mắt, hình như có gì đó sai sai.

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Phản kích

Cô còn chưa kịp nghĩ rõ ràng, con thịnh nộ gần như hóa thành thực chất của chị Phương đã tạt vào mặt mà đến, cắt ngang dòng suy nghĩ của cô: “Chín giờ bảy phút rồi, nhà thiết kế Tiêu Tiêu của chúng ta đúng là càng ngày càng tiến bộ, thậm chí còn không thèm đến đúng giờ nữa”.

Đến công ty này nửa năm, Phương Hường Tiền nhìn chường mắt nhất chính là Tiêu Tiêu. Cậy mình có ngoại hình dễ coi được chỉ đạo nghệ thuật ưu ái, thường xuyên đến muộn, thỉnh thoảng công việc đang làm dở đột nhiên lại chạy lên trên lầu, nói là phải đến phòng thử đồ có việc, tỏ ra mình là người quan trọng, bản thân lại mong manh yếu ớt, quả nhiên một chút là lăn ra ốm.

Giọng Phương Hường Tiền hơi trầm, theo thanh nhạc thì nên xếp vào giọng nữ trung, trong lồng ngực dường như có một chiếc vò lớn, vừa mở miệng là cả tầng lầu đều có thể nghe thấy. Những người khác trong phòng thiết kế trang phục nữ tới tập quay đầu lại nhìn, vô số ánh mắt hết nhìn Tiêu Tiêu lại nhìn chị Phương, như thời tiểu học thấy giáo viên mắng một bạn học cùng lớp, đa số học sinh chỉ ngồi xem, không một người nào tỏ ý bênh vực.

Nghe Phương Hường Tiền quát tháo, sức chịu đựng của Tiêu Tiêu quanh quẩn gần điểm tới hạn rất lâu cuối cùng bùng nổ. Chính là người này không hiểu gì về nghề nghiệp lại còn chỉ đạo lung tung khiến nửa năm nay cô phải làm thêm bao nhiêu việc vô ích. Buổi tối thức khuya phác thảo, ban ngày còn phải chen chúc lên tàu điện ngầm đi làm đúng giờ, đối phó với Phương Hường Tiền bới bèo ra bọt, ngày nào cũng nằm trong trạng thái tinh thần căng thẳng, thân thể cô mới đột nhiên suy sụp.

"Nguyên nhân gây ra bệnh này còn không rõ ràng, trên phạm vi thế giới cũng chưa có cách giải thích khoa học nào, nhưng về tổng thể thì các bệnh liên quan đến hệ thống miễn dịch ít nhiều đều liên quan đến mệt mỏi và áp lực, có phải công việc của cháu quá vất vả không? Suy nghĩ thoáng một chút đi cháu, tính mạng quan trọng hơn bất cứ thứ gì".

Lời của bác sĩ chủ trị còn văng vẳng bên tai.

Tính mạng quan trọng hơn bất cứ thứ gì, bà này suýt nữa đã mất mạng rồi, còn sợ mày nữa chắc?

Vừa rời ra khỏi thang máy, trong đầu Tiêu Tiêu vẫn còn có suy nghĩ này, vì thế mới không hề hoang mang mà vẫn ung dung nhắn tin với gã trai bao, cô thật sự chịu đựng đủ rồi.

Chậm rãi cất điện thoại vào túi xách, Tiêu Tiêu hơi ngẩng mặt lên, lạnh lùng nhìn Phuong Hường Tiền: "Chị Phuong, đã nửa năm rồi mà tôi nghĩ chị còn chưa hiểu được nơi này là phòng thiết kế chứ không phải phòng tài vụ. Lúc vào công ty Adeline đã nói, đây là nghề nghiệp của tự do, của cảm hứng, không phải nghề nghiệp giờ giấc cứng nhắc. Chị thích trừ tiền thưởng cứ trừ, nói thật cho chị biết, trong tiền lương của nhà thiết kế hoàn toàn không có khoản chuyên cần".

Tiếng nói vừa dứt, cả tầng ba đều yên tĩnh đến mức nghe được tiếng kim rơi. Phuong Hường Tiền đứng ngây người tại chỗ, không phải vì kinh ngạc mà là vì tức giận.

Đáng giận nhất là cô thô bình thường mình tha hồ đánh mắng đột nhiên mở miệng cắn người, điều này khiến kẻ thích hành hạ người khác phải nổi giận vì trật tự bị lật đổ. Theo Phuong Hường Tiền, mặc dù Tiêu Tiêu là một lọ hoa có chỗ dựa nhưng nói thế nào cũng là một cô bé da mặt mỏng dễ ức hiếp, chưa bao giờ nghĩ có một ngày cô dám trở mặt.

Tiêu Tiêu không để ý tới Phuong Hường Tiền tròn trừng mắt như muốn nuốt chửng cô, đi vòng qua chỗ Phuong Hường Tiền vào phòng thiết kế.

"Tiêu Tiêu, gọi lắm!" Nhà thiết kế Triệu Hòa Bình ngồi gần cửa nhất nhỏ giọng nói, vừa nháy mắt vừa giơ ngón cái lên với cô.

Những người khác trong phòng thiết kế cũng nhìn cô bằng ánh mắt nhìn anh hùng, hai trợ lý thậm chí còn lên võ tay khen ngợi nàng.

Người làm thiết kế thời trang luôn tự nhận là nhà nghệ thuật, cần thể diện, không dễ dàng trở mặt. Mọi người trong phòng thiết kế trang phục nữ đã ám ức rất lâu mà không dám nói gì, hôm nay thấy Tiêu Tiêu bật tôm quả thực ai cũng hả lòng hả dạ.

"Tốt, rất tốt, vấn đề tiền thưởng của cô, tôi sẽ trao đổi rõ ràng với giám đốc hành chính". Phuong Hường Tiền cuối cùng lấy lại được tinh thần, gân cổ nói một câu như vậy rồi xoay người bỏ đi, có lẽ là đến chỗ giám đốc hành chính mách tội.

"Ha ha ha ha ha..." Nghe thấy tiếng cửa thang máy khép lại, mọi người trong phòng thiết kế đều không nhịn được bật cười thành tiếng.

"Tiêu Tiêu, cậu tuyệt thật, mình muốn bật lại mụ ta lâu lắm rồi!" Tần Á Nam vỗ mạnh lên vai Tiêu Tiêu, hưng phấn ngồi lên trên bàn.

Triệu Hòa Bình đứng dậy, chạy đến vị trí Phuong Hường Tiền đứng vừa rồi, một tay chống nạnh một tay xòe nụ xòe hoa, giả giọng the thé kêu lên: "Tôi sẽ trao đổi rõ ràng với giám đốc hành chính!"

Một gã đàn ông gần bốn mươi tuổi làm động tác này đúng là hết sức buồn cười.

"Thật là buồn nôn!" Tần Á Nam cười lớn đi đến đẩy hấn một cái.

Mọi người cười nói ồn ào, đám mây u ám do bị Phuong Hường Tiền áp bức nửa năm cũng tan đi.

"Này, không bằng ngày mai chúng ta cùng đến muộn, chín rưỡi tập hợp ở chỗ hàng ăn sáng, tôi mời mọi người ăn bánh được chứ?" Triệu Hòa Bình chỉ sợ thiên hạ không loạn lên tiếng đề nghị.

"Em thấy được đấy, lúc đó về mặt chị Phuong nhất định sẽ rất đặc sắc". Tần Á Nam háo hức hòa theo.

Trong tiếng cười đùa của các nhân viên, Tiêu Tiêu ngồi vào chỗ của mình, nhà tạo mẫu Dương Tiếu phía sau nhỏ giọng nhắc nhở một câu: "Tiêu Tiêu, chị có cần giải thích một chút với giám đốc hành chính không?"

Giám đốc hành chính là người phụ trách mặt hành chính của tất cả các phòng thiết kế, chịu trách nhiệm về nhân sự, tài vụ của phòng thiết kế và kết nối với các bộ phận thị trường, tuyên truyền, tiêu thụ.

"Phuong Hường Tiền chính là người của ông ta, cậu cho rằng ông ta sẽ nghe lời tôi sao?" Tiêu Tiêu cười cười với Dương Tiếu, ung dung như đã nắm chắc mọi chuyện trong tay: "Không có việc gì, cùng lắm là đuổi việc chứ gì, ai sợ à".

"Tiêu Tiêu, em cảm thấy chị không giống trước kia cho lắm". Dương Tiếu nghiêng đầu nhìn nàng.

"Thế à?" Tiêu Tiêu chớp mắt cười cười với cậu ta, sau đó nhắn tin với cô bạn thân.

Tiêu Tiêu Bó: Tao vừa mới bật lại trưởng phòng, nhịn lâu quá rồi, nếu không phải mụ ta lảm chuyện như vậy, tao đã không bị stress rồi. Nghĩ đến lần trước sốt cao mà mụ ta không cho nghỉ lại tức chết đi được. Bây giờ mụ ta đi mách lẻo với giám đốc hành chính rồi.

Phía sau còn thêm một biểu tượng cảm xúc khóc lóc thảm thiết, biểu cảm này cũng chỉ có thể cho Lương Tĩnh Dao nhìn thấy.

Bấm nút gửi đi, liếc nhìn nội dung trò chuyện bên trên, gần nhất là “Nhớ mang bệnh án đến”.

Bệnh án... Đợi đã! Vội vàng nhìn người nhận tin: Triển Lệnh Quân S.

Oa oa oa oa! Gửi nhầm rồi! Tiêu Tiêu luống cuống bấm nút thu hồi mấy lần mà không bấm đúng chỗ, thấy thời gian hai phút thu hồi tin nhắn đã sắp qua mới tìm được nút thu hồi. Nhìn thấy dòng chữ nhỏ màu xám “tin nhắn đã thu hồi”, Tiêu Tiêu thầm thở phào nhẹ nhõm, tiện thể xem lại nội dung đối thoại với Triển Lệnh Quân.

Hai chữ “bệnh án” nhạy cảm khiến Tiêu Tiêu nhớ lại nghi hoặc sáng nay, người này dù có bệnh nghề nghiệp nặng thế nào cũng không thể làm chuyện khác thường như tiện thể khám bệnh khi tiếp khách hàng được. Sau khi tỉnh táo lại suy nghĩ, một loạt chi tiết mấy ngày nay bị cô bỏ qua đột nhiên đồng loạt xuất hiện. Cô bé lễ tân tên là Diễm Diễm đã nói với cô Triển Lệnh Quân là chuyên gia trị liệu của cô, vốn cô cho rằng chuyên gia trị liệu chính là cách gọi khác của “chuyên gia” trong phòng massage gì đó...

Càng nghĩ càng không đúng, Tiêu Tiêu đứng dậy đi ra ngoài gọi điện thoại cho Lương Tĩnh Dao: “Dao Dao, hội sở Tang Du rốt cuộc làm gì?”

Lương Tĩnh Dao bên kia điện thoại đang ăn sáng suýt nữa bị sặc sữa đậu nành, ho khan một tiếng: “Hội sở chăm sóc sức khỏe”.

Hội sở chăm sóc sức khỏe, đúng như tên gọi, chính là công ty khám và chữa bệnh cao cấp, phục hồi sức khỏe, an dưỡng các loại.

Có nghĩa Triển Lệnh Quân là bác sĩ thật, không phải trai bao.

Tiêu Tiêu cảm thấy trước mắt có ánh chớp xẹt qua, tia sét đình tai như óc đánh thẳng xuống đỉnh đầu làm toàn thân cô biến thành tro bụi tiêu tan trong gió: “Lương Tĩnh Dao, buổi chiều tan học ra bãi xà gặp tao!”

“Ôi, tao sai rồi, à không phải, tại mày không cho tao cơ hội giải thích!” Lương Tĩnh Dao kêu thảm thiết, bị Tiêu Tiêu cắt đứt điện thoại.

Tiêu Tiêu im lặng che mặt, mắt mặt quá, may mà mình chưa nói gì quá đáng với Triển Lệnh Quân, nếu không sau này còn làm người sao được nữa.

Thoát khỏi giao diện cuộc gọi, phát hiện có tin nhắn mới gửi đến.

Triển Lệnh Quân S: Áp lực, tức giận đều là nguyên nhân gây ra những bệnh liên quan đến hệ thống miễn dịch, vì sức khỏe của cô, cá nhân tôi đề nghị tiên hạ thủ vi cường.

Quả nhiên hẳn vẫn kịp đọc được.

Gã trai bao bỏ tiền ra thuê lại biến thành nam thần cao không với được, Tiêu Tiêu cắn răng một hồi lâu, không dám nhắn tin nhầm nhứ nữa, cầm nắm thuốc phải uống sáng nay ảo não chạy xuống sảnh triển lãm ở tầng một mua nước. Bởi vì quá kích động bấm liên hai cái mua hai chai nước, Tiêu Tiêu thở dài, cầm hai chai nước khoáng lạnh buốt tránh đến phía sau giá áo uống thuốc.

“Cuộc họp báo thu đông lại hoãn hai tuần nữa, đồ thủ đông phổ thông quý này không có một chút ngẫu hứng nào, mấy thứ này làm sao có thể đưa ra được!” Cùng với tiếng bước chân từ từ đến gần, giọng nói lạnh lùng nghiêm khắc của nhà thiết kế số một Adeline không lẫn vào đâu được.

“Vâng, đều nghe theo chị”. Ngữ điệu bắt cần đòi này chính là của chủ tịch Chu Thái Nhiên: “Thế lại phải làm phiền chị”.

Hai người lại thảo luận vài câu rồi đi xa, Tiêu Tiêu từ phía sau giá áo thò đầu ra, nhìn bóng lưng tinh tế đến từng sợi tóc của Adeline, một suy nghĩ điên cuồng xuất hiện trong đầu cô cùng với lời khuyên “tiên hạ thủ vi cường” của Triển Lệnh Quân. Cô đã mất ưu thế được cấp trên ưu ái, muốn tiếp tục sinh tồn phải dựa vào chính mình.

“Tiêu Tiêu, em nhìn thấy sếp Phương bên chỗ chị đến văn phòng giám đốc hành chính, về mặt giận dữ lắm”. Cô gặp Tiểu Trương phòng thị trường trong thang máy.

“Thế à?” Tiêu Tiêu làm như không biết chuyện này, thấy Tiểu Trương đầu đầy mồ hôi, biết cậu ta vừa ra ngoài gặp khách hàng về liền đưa chai nước khoáng còn chưa mở nắp trong tay cho cậu ta: “Bên ngoài nóng lắm hả?”

Tiểu Trương rất là vui mừng nhận lấy, ừng ực uống hết nửa chai: “Vào hè rồi, nóng chết đi được. Có chai nước của chị đúng là nắng hạn gặp mưa rào, cảm ơn chị, có việc gì cứ đến tầng năm tìm em nhé”. Tiểu Trương vừa tới công ty chưa được một năm, do lanh lợi biết điều nên rất được giám đốc phòng thị trường coi trọng, chỉ là rất ít qua lại với những nhà thiết kế như Tiêu Tiêu. Cậu ta vốn có khả năng giao tiếp rất tốt, thấy Tiêu Tiêu tỏ ra thân thiện liền nhiệt tình hơn rất nhiều.

Tạm biệt Tiểu Trương quay về phòng thiết kế, Tiêu Tiêu đặt hai tay lên bàn phím, tim đập thình thịch không ngừng. Lần đầu tiên quyết định ra tay đối phó người khác, cảm giác căng thẳng này không thua gì đứng trên vách núi chuẩn bị nhảy bungee, nhưng nếu không ra tay thì tình cảnh sắp tới sẽ càng thêm thảm.

Hít sâu một hơi, cân nhắc từng từ gõ một bức thư gửi đến hòm thư của giám đốc hành chính, đồng thời gửi bản sao cho chủ tịch, thủ tịch và chỉ đạo nghệ thuật.

”Thực sự xin lỗi vì đã trở thành một nhà thiết kế không yêu nghề, luôn đến muộn và gây trở ngại cho người khác. Sốt ba mươi chín độ không thể kiên trì bàn giao cho xong công việc mà chỉ muốn đi nằm viện, ban đêm thức khuya phác thảo không thể đến công ty sớm mười phút, tất cả đều do bản thân không sắp xếp được thời gian một cách khoa học, cực kì hổ thẹn. Những lời dạy bảo ân cần của lãnh đạo sẽ khắc trong tâm khảm, bản thân xin nhận bất cứ hình thức xử phạt nào“.

Adeline đang ngồi trong phòng thiết kế ở tầng thượng nổi đóa với trang phục mùa đông năm nay, quay lại chột nhìn thấy lá thư điện tử này.

”Sốt cao bàn giao công việc? Đi làm đến sớm mười phút? Chúa ơi, đây là công ty thiết kế hay là nhà tù? Hỡi sao tác phẩm quý này lại thê thảm như vậy!”

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Khiến trách

Chủ tịch hội đồng quản trị Chu Thái Nhiên đang ở trong văn phòng giải thích với công ty chế tạo trang phục.

”Tổng giám đốc Lương, ngài cũng biết tính tình Adeline mà, trang phục làm ra mà không vừa ý thì bà ấy sẵn sàng tiêu hủy ngay, bản thiết kế đã chuyển cho các ngài cũng thành ra phí công vô ích“. Một tay cầm điện thoại bàn, một tay cầm bút máy xoay xoay, là con nhà nòi từ nhỏ đã theo cha đi đàm phán làm ăn, Chu Thái Nhiên nói chuyện luôn làm mọi người cảm thấy dễ chịu: “Vâng, đúng là nên chuẩn bị sẵn vài vốc, tôi sẽ yêu cầu lựa chọn chất liệu trước, trong vòng ba ngày sẽ gửi qua cho ngài“.

Gác điện thoại, Chu Thái Nhiên không nhịn được đưa tay day mi tâm.

Trang phục biểu diễn và trang phục may sẵn cao cấp của LY sẽ được đưa sang châu Âu tham gia tuần thời trang, còn trang phục may sẵn phổ thông thì phải tổ chức họp báo trong nước. Quần áo thu đông thông thường đều được đưa ra từ đầu mùa hè để doanh nghiệp may mặc và phân phối có đủ thời gian đặt hàng và chế tạo. Bởi vì Adeline cực kì bất mãn với hàng phổ thông quý này, họp báo đã nhiều lần trì hoãn, các bên đều đang thúc giục, áp lực của ông ta cũng rất lớn.

Reng reng! Máy bàn báo có cuộc gọi nội bộ, nhìn thấy là số của Adeline, Chu Thái Nhiên lập tức nghe máy: “Hello, Adeline thân ái!”

Đến lúc bên kia lên tiếng, Chu Thái Nhiên lại rùng mình, lập tức giọng nghe ra xa một chút.

”Tôi mặc kệ anh quản lí công ty thế nào, nhưng tạo ra môi trường thiết kế tốt nhất cho nhà thiết kế là tôn chỉ của công ty, là ý nguyện của Leo khi thành lập công ty này. Huống chi sốt cao vẫn không cho người ta nghỉ ngơi, đây là việc làm vô nhân đạo!”

Adeline vốn vẫn nóng tính, nhưng nổi giận đến mức này vẫn rất hiếm thấy. Chu Thái Nhiên nghe một hồi lâu mới hiểu ra vấn đề, nhanh chóng mở hòm thư đọc thư mới, lập tức đau đầu.

”Adeline, chị bình tĩnh đã, chuyện này tôi sẽ xử lí, nhất định sẽ cho chị một câu trả lời hài lòng, OK?” Xoa dịu Adeline xong, Chu Thái Nhiên gác điện thoại, đọc kĩ lại một lượt bức thư của Tiêu Tiêu.

LY áp dụng chế độ Âu Mỹ, cho phép báo cáo vượt cấp, cho nên việc làm này vẫn hoàn toàn đúng quy trình. Bức thư này nói là nhận lỗi nhưng chỉ cần không mù đều có thể thấy là đang tố cáo, phái sau câu chữ lộ rõ sự uất ức tốt cùng, rõ ràng là đã bị ép đến tuyệt lộ.

Cầm điện thoại gọi phòng thư kí: “Gọi La Dự đến văn phòng tôi, lập tức!”

Văn phòng giám đốc hành chính, Phương Hường Tiền đang kể khổ: “Con bé này tôi quản không nổi nữa, ngày nào cũng đến muộn đã đành, công việc cũng không làm cho tốt, bảo nó làm chuyện gì cũng lè mè“.

Giám đốc hành chính La Dự bình tĩnh nghe một lát, đang định nói gì đó đột nhiên lại nhận được điện thoại của phòng thư kí, lập tức đứng dậy đi ra ngoài: “Cô chờ một lát, tôi đi có việc“.

”Vâng“. Phương Hường Tiền vội đứng lên, đưa mắt nhìn La Dự bước đi.

Không có Phương Hường Tiền ở phòng thiết kế, bầu không khí trong phòng trở nên thoải mái.

”Này, Tiêu Tiêu, cậu xem xong file trình chiếu chưa?” Tần Á Nam cầm bản phác thảo ghé tới: “Có chỗ nào không hiểu không?”

”Về cơ bản đều hiểu cả, có điều thủ tịch có định nghĩa cụ thể gì về Tân Sinh không?” Tiêu Tiêu mở bản thảo của mình ra, cau mày với họa tiết lá hợp hoan và hoa thông liễu trên đó.

Tần Á Nam rướn cổ nhìn trộm một cái, phát hiện chỉ có hai hình vẽ nguyên bản liền không tiếp tục xem nữa: “Chưa nói, nhưng mà Tần Sinh rất dễ hiểu, chính là non nớt như lúc mới sinh ra chứ gì nữa, truyền tải sức sống của tuổi trẻ vào là được thôi”.

Tiêu Tiêu lắc đầu chỉ hai hình vẽ đó: “Lá hợp hoan tượng trưng cho li biệt, hoa thông liễu thì là tái sinh, cho nên Tần Sinh nên là cảm ngộ đối với tính mạng mới đúng”.

“Cảm ngộ tính mạng...” Tần Á Nam lộ vẻ suy tư, nhanh chóng viết mấy chữ này vào tờ phá thảo của mình, thấy Tiêu Tiêu dường như đang đắm chìm trong suy nghĩ liền nói nhỏ: “Cậu biết không, chế độ bình chọn tiền thưởng của chúng ta sắp cải cách rồi”.

“Sao?” Linh cảm vừa lóe lên bị cắt ngang, Tiêu Tiêu không khỏi nhú mày, cố nhớ lại thứ vừa nghĩ đến nhưng không nhớ nổi, không nhìn được trọn mắt nhìn Tần Á Nam một cái: “Cải thì cải chứ sao”.

“Minh nghe nói sẽ đổi thành chế độ đánh giá, tương tự như công ty Mỹ, thủ trưởng và đồng nghiệp sẽ chấm điểm cho từng người. Cậu vừa đắc tội mụ phù thủy, thường nửa năm lần này làm thế nào?” Tần Á Nam hỏi rất lo lắng.

“Có cải cách cũng sẽ không cải cách ngay, hơn nữa chỉ cần tác phẩm có thành tích tốt, bà ta cũng không dám cho điểm quá thấp, không sợ”. Tiêu Tiêu đẩy Tần Á Nam về vị trí, chuẩn bị bắt đầu làm việc.

Tần Á Nam vẫn chưa thỏa mãn, buồn chuyện chưa đã không có tâm tình làm việc, thế là lại đến chỗ Triệu Hòa Bình tiếp tục bàn tán vấn đề tiền thưởng.

Linh cảm mất đi không thể tìm lại được, Tiêu Tiêu hơi thất vọng xem hộp thư, các vị lãnh đạo đều không trả lời thư của cô, cũng không biết có đọc hay không nữa. Dù sao thư gửi đi cũng không thu về được, nghĩ nhiều vô ích, Tiêu Tiêu dứt khoát mặc kệ, mở điện thoại di động chuẩn bị sao chép bản thảo về hôm qua vào máy tính làm việc. Giao diện hiện lên vẫn là cuộc hội thoại với Triền Lệnh Quân, nhớ ra người này dặn mình mang bệnh án đến, có lẽ hôm nay không bận gì. Trong phòng làm việc có một bộ bệnh án lần trước phó to để gửi cho công ty bảo hiểm còn thừa, hôm nay có thể mang đi luôn.

Gọi điện thoại cho lễ tân Tang Du, giọng nói êm ái của Diễm Diễm vang lên: “Chào ngài, Tang Du xin nghe, xin hỏi có thể giúp ngài việc gì ạ?”

Là một hội sở cao cấp cực kì coi trọng sự riêng tư của khách hàng, trên mạng đều không tra được tin tức gì, khi nghe điện thoại của khách hàng cũng tuyệt đối không nhắc đến những từ nhạy cảm như hồi phục, sức khỏe gì đó, chỉ nói mình là Tang Du, nghe có vẻ không khác gì thẩm mỹ viện.

“Tôi là Tiêu Tiêu, tôi muốn hẹn bảy giờ tối hôm nay”. Cách đối thoại như vậy làm Tiêu Tiêu rất thích, ngữ điệu cũng trở nên thoải mái.

“Hẹn Triền tiên sinh đúng không?” Diễm Diễm lập tức tra tìm tư liệu khách hàng: “Bảy giờ được ạ, em sẽ hẹn giúp chị, chị cứ tới thẳng đây là được”.

“Tốt quá, cảm ơn!” Tiêu Tiêu hài lòng gác điện thoại, thầm nghĩ tiền đã tiêu quả nhiên không lãng phí, dịch vụ đúng là số một. Nghĩ buổi tối lại có thể nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú của Triền Lệnh Quân, tâm tình cũng trở nên hưng phấn, hoa trên vách núi có thể nhìn xa không thể với tới, nhưng chỉ nhìn cũng rất thỏa mãn rồi.

Không giống như tâm tình của Tiêu Tiêu lúc này, giám đốc hành chính La đang chìm trong nước sôi lửa bỏng.

“Phương Hường Tiền là anh một lòng tiến cử, tôi luôn luôn tin tưởng anh, nhưng anh xem xem, cô ta đã làm chuyện gì thế này? Điều này khiến tôi bất đầu nghi ngờ năng lực của anh”. Chu Thái Nhiên lạnh mặt, đôi mắt hoa đào luôn mang nét cười bây giờ cũng không còn chút nào nữa: “Tôi cho anh một cơ hội nữa, nếu thiết kế quý này còn không thể khiến Adeline hài lòng, hoặc tôi còn nhận được khiếu nại loại này thì bảo cô ta cuốn gói đi. Trang phục phổ thông là nguồn thu nhập lớn nhất của chúng ta, làm hồng mông này thì cuối năm tôi với anh đều treo niêu hết”.

“Vâng...” La Dự mặc âu phục màu xám bạc chỉnh tề, cúi đầu đứng trước bàn làm việc, sắc mặt đỏ lên. Bị một người mới ba mươi hai tuổi, nhỏ hơn mình những sáu tuổi năng như tát nước thật sự là một việc rất khó xử.

Ra khỏi văn phòng chủ tịch, con giận của La Dự đã tích lũy đến cực điểm. Công ty LY có ba giám đốc, một chủ tịch, một phó tổng giám đốc. Sau khi phó tổng giám đốc cũ nhảy công ty, vị trí này vẫn bỏ trống. Hắn kéo Phương Hường Tiền vào đây chính là để tăng cường khống chế đối với công ty, tích lũy vốn liếng tranh đoạt chức phó tổng giám đốc. Bây giờ Phương Hường Tiền không mang đến công trạng cho hắn mà ngược lại còn kéo chân hắn, điều này khiến hắn cực kì giận dữ.

“Giám đốc La”. Nhìn thấy La Dự về, Phương Hường Tiền lập tức tươi cười đứng dậy, lại không nhận được bất cứ câu trả lời nào.

La Dự ngồi vào vị trí của mình, đen mặt yên lặng một hồi lâu.

Bầu không khí càng ngày càng ngột ngạt, Phương Hường Tiền bắt đầu ngồi không nổi, lại không dám mở miệng, trong lòng càng ngày càng lo lắng.

“Chuyện cô nói tôi đã biết rồi”. La Dự nhìn Phương Hường Tiền: “Tôi kéo cô vào đây là coi trọng năng lực quản lí của cô, bây giờ xem ra là tôi nhìn nhầm rồi”.

Khuôn mặt suốt ngày hướng lên trời của Phương Hường Tiền trở nên trắng bệch: “Ý anh là gì?”

“Đến làm sớm mười phút, kỉ luật nghiêm minh, cấp bậc nghiêm ngặt, hả?” La Dự gõ gõ báo cáo công việc Phương Hường Tiền vừa nộp, nghiêng răng nói: “Tôi hỏi cô, có phải đầu óc cô có vấn đề không? Đám người kia là nhà thiết kế, cũng giống bọn lập trình viên ở công ty bên cạnh, làm việc không phân chia ngày đêm, có lúc nửa đêm mới tìm được linh cảm, cô quản bọn họ như quân đội thì có thể nghĩ ra cái gì? Cô có biết đám nhân viên thường lên lút gọi cô là mụ phù thủy không?”

Mồ hôi lạnh chảy xuống theo thái dương, Phương Hường Tiền cảm thấy gót giày của mình hôm nay quá cao, bắp chân hơi run lên. Những chi tiết nhỏ này không ngờ giám đốc đều biết, có thể thấy ngoài mình ra, trong bộ phận còn có tai mắt khác của hắn, có điều mình lại không biết người kia là ai.

Sắp đến giờ ăn trưa, Phương Hường Tiền mới về, sắc mặt bình tĩnh không nhìn ra có gì khác lạ, triệu tập mọi người tới họp ngắn gọn.

”Ý kiến của mọi người tôi đều đã được biết, bắt đầu từ ngày mai bộ phận của chúng ta cũng thực hiện chế độ làm việc linh hoạt, buổi sáng đến công tu trước mười một giờ, làm việc đủ tám tiếng có thể về nghỉ“. Phương Hường Tiền vênh mặt nhìn một vòng, thấy sự hưng phấn không che giấu nổi trong mắt mọi người, trong lòng chán ghét, chuyển giọng: ”Còn có một việc, tiền thưởng nửa năm lần này sẽ tiến hành cải cách, do lãnh đạo bộ phận đánh giá cấp bậc, cho nên mọi người phải thể hiện cho tốt“.

Lúc nói lời này, ánh mắt Phương Hường Tiền nhìn Tiêu Tiêu chăm chăm, ý cảnh cáo hết sức rõ ràng.

Nhượng bộ thỏa đáng, lại nhấn mạnh quyền uy của mình, làm cho đám nhà thiết kế sắp sửa tạo phản lại trở nên ngoan ngoãn, Phương Hường Tiền gạt đầu hải lòng, cầm túi xách lên ra ngoài ăn trưa.

Đội bà ta đi rồi, mọi người trong phòng thiết kế lập tức hoan hô.

”Tiêu Tiêu, cô đã đòi lại nhân quyền cho chúng tôi, tối nay chúng tôi mời cô đi ăn“. Triệu Hòa Bình hưng phấn hoa chân múa tay, những người khác tới tập tán thành.

Tiêu Tiêu cười cười: ”Không cần, buổi tối tôi có hẹn rồi“.

”Ồ la la có biến!“ Tần Á Nam hưng phấn kêu lên: ”Tiêu Tiêu, có bạn trai mới rồi hả?“

”Tôi hẹn bạn đến thăm mỹ viện“. Tiêu Tiêu không trả lời Tần Á Nam, bịa một lý do đối phó.

Hết giờ làm, len lỏi qua đám đông tan tành, lúc đến đường Đông Ngung mới có sáu giờ mười lăm, thời gian còn sớm, Tiêu Tiêu liền tìm một quán ăn nhỏ ăn một chút.

Triển Lệnh Quân đi vào quán ăn nhỏ quen thuộc, lập tức nhìn thấy một bóng người cũng quen thuộc. Một cô gái mặc đồ văn phòng thời thượng, trong lòng ôm chiếc túi xách xinh xắn, đang nhai ngấu nghiến một đĩa com lườn gà to vật như nạn dân đã nhịn đói ba ngày ba đêm.

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Khám bệnh

Tiêu Tiêu đang ăn đã mồm, nghe thấy bên cạnh có người hỏi một câu ”Chỗ này có ai ngồi chưa?“ liền xua tay ra hiệu cho đối phương cứ ngồi tự nhiên mà không thèm ngẩng đầu lên.

Một bóng người màu đen ngồi xuống đối diện, mùi bạc hà mơ hồ trên người hòa lẫn với mùi dầu mỡ từ đĩa com gà làm tinh thần cô không khỏi chấn động.

Tiêu Tiêu dừng lại một chút, chậm rãi ngẩng đầu lên, bắt gặp đôi mắt trầm tĩnh sâu sắc của Triển Lệnh Quân. Miếng gà rán còn ngậm trong miệng nuốt nửa sặc đến cổ họng, Tiêu Tiêu phồng miệng, lập tức giảm tốc độ nhai, nuốt xuống miếng thịt gà, kéo ra một tờ giấy ăn lịch sự lau miệng, cười cười lên tiếng: ”Triển tiên sinh cũng đến ăn com à?“

Triển Lệnh Quân thấy cô lập tức thay đổi hình tượng, cảm thấy có chút buồn cười.

Bà chủ bưng một đĩa com gà đi tới đặt xuống trước mặt Triển Lệnh Quân: ”Trước kia cháu không ăn cái này cơ mà?“

Triển Lệnh Quân cầm lấy đĩa, gắp một miếng gà rán vàng ươm lên: ”Tôi thấy vị tiểu thư này ăn ngon quá nên cũng muốn thử xem“.

”Cháu nên ăn thử từ lâu rồi mới phải, đây chính là món được yêu thích nhất của quán cô đấy“. Bà chủ cười tí mắt, ai ai cũng thích cái đẹp, bác gái bốn năm mươi tuổi nhìn thấy cậu trai tuấn tú cũng không nhịn được nói nhiều vài câu.

Vốn còn muốn ra về thực nữ, Tiêu Tiêu nghe thấy câu này lập tức muốn tìm kẽ nứt chui vào. Gã này chắc chắn đã nhìn thấy mình ăn thế nào rồi, oa oa oa!

Tiêu Tiêu rụt rè đặt đĩa xuống, định bỏ nửa đĩa com và ba miếng gà còn lại, lại nghe thấy Triển Lệnh Quân nói nhỏ một câu: ”Muốn ăn cứ ăn đi, từ ngày mai trở đi cô sẽ không được ăn những thứ này nữa“.

Vì sao? Tiêu Tiêu cảm tức nhìn hắn, nam thần trước mắt lập tức biến thành mụ phù thủy nguyên rủa nàng công chúa ngủ trong rừng, tất cả những kẻ không cho cô ăn ngon đều là nhân vật phản diện, đẹp trai đến mấy cũng thế.

Triển Lệnh Quân lại không giải thích, cúi đầu chậm rãi ăn cơm.

Khịt khịt mũi, Tiêu Tiêu đầu tranh tư tưởng một lát rồi lại cầm lấy đũa. Cơm vào trong miệng, răng sẽ bắt đầu nhai không dừng lại được, trong cổ họng dường như có một bàn tay, còn chưa nhai xong đã kéo đồ ăn xuống dưới.

Ăn sạch một đĩa cơm gà, Tiêu Tiêu đưa tay xoa cơ má hơi mỏi, tốc độ ăn không chịu khống chế, nhai quá nhanh, cơ nhai có chút quá tải. Thấy Triển Lệnh Quân còn chưa ăn xong, cô gọi một chai nước ngọt chậm rãi uống, uống một ngụm lại ngấm trộm hắn một cái.

Ngón tay thon dài cân xứng, khớp xương rõ ràng, cầm đũa tre rẻ tiền lại như cầm tác phẩm nghệ thuật nào đó. Đôi môi mỏng nhạt màu nhẹ nhàng ngậm miếng thịt gà, cắn một miếng phát ra tiếng rắc rất nhỏ, thêm một miếng cơm và một lát cà rốt tươi mới, nhìn rất vui mắt, ngón trở mập mạp.

Tiêu Tiêu cảm thấy với cảnh đẹp trước mặt này, cô có thể ăn thêm ba bát tô nữa.

”Trong một trăm gam gà rán có mười gam mỡ“. Triển Lệnh Quân ăn cơm xong đặt đũa xuống, uống một ngụm nước trắng: ”Mỡ sẽ không chuyển đổi thành đường và protein, ăn bao nhiêu đều sẽ bám nguyên vẹn vào cơ bắp“.

Tiêu Tiêu hoảng sợ che mặt.

Hai người cùng đi đến hội sở Tang Du, trong hội sở lúc này náo nhiệt hơn lần trước cô đến nhiều, chắc là rất nhiều người đều đi làm về mới có thời gian đến đây chăm sóc sức khỏe.

Một người đàn ông trẻ tuổi đáng người to khỏe mặc trang phục huấn luyện viên đẩy một chiếc xe lăn chậm rãi đi ra ngoài, trên xe lăn là một thanh niên trẻ mặc đồ thể thao rộng rãi, hai ông quần từ đầu gối trở xuống đều trống rỗng. Thanh niên sắc mặt tái nhợt, thần thái lại rất tươi tắn, vui vẻ chào Triển Lệnh Quân: ”Tạm biệt bác sĩ Triển“.

Triển Lệnh Quân dùng chân nhìn cặp vợ chồng trung niên vẻ mặt vui mừng đi theo phía sau, hơi nhíu mày, hắt càm với gã to con đẩy xe. Gã to con hiểu ý đẩy xe đi nhanh hơn, Triển Lệnh Quân ngăn cha mẹ bệnh nhân lại nhỏ giọng dặn dò: ”Thời gian tới hai bác phải chú ý đến cậu ấy, giai đoạn này rất dễ tự tử“.

Hai vợ chồng lập tức kinh hãi, nhìn con trai vừa cười vừa nói với chuyên gia trị liệu phía trước, hoàn toàn không tin.

”Chẳng phải vẫn đang rất tốt sao? Con trai tôi lạc quan lắm, không có chuyện đó đâu“. Ông chồng không vui cho lắm, dường như Triển Lệnh Quân đang nguyên rủa đứa con trai bảo bối của mình.

”Cậu ấy đang ở giai đoạn trầm cảm, mong hai bác giám sát thật tốt“. Triển Lệnh Quân trịnh trọng nhắc lại một lần rồi mới dẫn Tiêu Tiêu vào hội sở.

Tiêu Tiêu không nhịn được quay lại nhìn một cái, người đàn ông nhếch mép nhìn bóng lưng Triển Lệnh Quân, người phụ nữ lại hơi lo lắng, hai người rảo bước đuổi theo, nhận lấy xe lăn từ tay gã to con.

Phòng tiếp khách trải thảm màu lam, trên sofa nhưng có ba người ngồi, nhàn nhã uống nước trái cây. Một phụ nữ bụng to, chắc là bà bầu. Một phụ nữ tay đeo băng vải, có lẽ gãy xương. Còn có một thanh niên hơi gầy không nhìn ra vấn đề gì, mặc quần bò áo phông trắng.

”Tổng Đường, lấy thực đơn“. Triển Lệnh Quân liếc gã thanh niên đang ngồi với hai phụ nữ.

”Đặt trên bàn anh rồi“. Thanh niên cao gầy tên gọi Tổng Đường ngẩng đầu đáp, trên miệng còn dính bọt nước trái cây.

Triển Lệnh Quân khẽ gật đầu, mở cửa phòng tiếp đón số 1 ra.

Tiêu Tiêu ngồi bên cạnh bàn làm việc, trong phòng yên tĩnh chỉ có tiếng Triển Lệnh Quân lật xem bệnh án. Cô tò mò nhìn trước nhìn sau, phòng này nhìn thế nào cũng không giống phòng khám bệnh, bàn làm việc bằng gỗ thật đắt tiền, bộ sofa nhung thiên nga, thậm chí còn có một tủ rượu vang.

Cô biết loại hội sở chăm sóc sức khỏe này chủ yếu là phục hồi chức năng sau khi phẫu thuật, thuộc về ngoại khoa, còn loại bệnh nội khoa như cô thì có thể có trợ giúp gì? Vừa rồi Triển Lệnh Quân nói sau này không cho cô ăn gà rán, chẳng lẽ có thể giúp cô khôi phục dung mạo?

”Đã làm xét nghiệm BT chưa?“ Triển Lệnh Quân khép lại bệnh án, bổ sung thêm vào tư liệu của cô trong máy tính.

Người có trí tưởng tượng phong phú cũng có khuyết điểm là lúc rảnh lại nghĩ ngợi lung tung, đến tận lúc Triển Lệnh Quân hỏi lại một lần nữa, Tiêu Tiêu mới thu lại suy nghĩ đang bay tít trên trời: ”Ồ, xét nghiệm BT gì?“

BT không phải là viết tắt của biến thái sao? Chẳng lẽ Triển Lệnh Quân cho rằng cô có chút biến thái tinh thần?

”Xét nghiệm phân biệt lupus ban đỏ và phát ban mang tính dị ứng“. Triển Lệnh Quân hơi ngán ngẩm giải thích.

”À, chắc đã làm rồi, lúc nằm viện xét nghiệm gì cũng đã làm đủ cả, trừ kháng thể miễn dịch không bình thường, những cái khác hết sức bình thường“. Tiêu Tiêu đáp cực kì tự tin.

Triển Lệnh Quân yên lặng một lát, mở kết quả xét nghiệm máu của Tiêu Tiêu ra: “Ban đỏ xuất hiện ở đâu?”

“Chỉ ở trên cánh tay, lúc đó cả cánh tay đều loang lổ, sau đó một lọ hormone là lặn hết, bây giờ chỉ còn lại hai vết nhỏ”. Tiêu Tiêu kéo tay áo để lộ hai nốt đỏ liền nhau trên cánh tay trái, chỉ bằng đồng xu, có màu đỏ đậm, không còn kinh khủng như lúc mới phát bệnh.

Triển Lệnh Quân đeo găng cao su y tế vào, cầm cánh tay Tiêu Tiêu xem xét.

Loại găng tay cao su này cực kì mỏng, cảm giác rất giống không đeo, nhiệt độ trên bàn tay cũng được truyền tới rất rõ. Tiêu Tiêu không kiểm soát được nhịp tim tăng tốc, thậm chí khinh bỉ chính mình không có triển vọng.

“Cô tương đối may mắn, không phát ban trên mặt”. Triển Lệnh Quân đưa tay nâng cằm cô lên quan sát mặt và cổ cô.

Cổ Tiêu Tiêu vừa cao vừa trắng, rất không hòa hợp với khuôn mặt căng phồng. Qua đôi mắt đẹp để có thể thấy được khuôn mặt này trước kia dễ nhìn ra sao, thế mà bị bệnh tật hủy đi, thật sự không nên.

Lần đầu tiên bị người khác nâng cằm, tình huống giống như tổng tài bá đạo ức hiếp dân nữ trong tiểu thuyết, Tiêu Tiêu hơi khó thở, cũng không dám mở miệng trả lời Triển Lệnh Quân, sợ mình vừa mở miệng liền toàn là mùi gà rán. Vừa rồi Triển Lệnh Quân đi trên đường đã ăn kẹo cao su, mở miệng là mùi bạc hà tươi mát, nhưng mà cô không ăn!!!

Lupus ban đỏ của Tiêu Tiêu phát bệnh cực kì mãnh liệt, sốt cao liên tục ép cô không thể không nhanh chóng nhập viện để ngăn chặn bệnh tình không thương tổn đến xương và cơ quan nội tạng, chức năng gan thận tất cả đều hoàn hảo không tổn hại, xem như vạn hạnh trong bất hạnh. Di chứng duy nhất cũng chính là hai nốt đỏ trên cánh tay.

Nhìn thấy Triển Lệnh Quân viết một chữ E vào bệnh án rồi cất hết tài liệu vào túi hồ sơ, Tiêu Tiêu lấy một chiếc kẹo bạc hà trong chiếc đĩa đặt trên bàn cho vào miệng ăn, nhỏ giọng hỏi: “E nghĩa là gì?”

“Đánh giá tình trạng, E chính là cấp thấp nhất”. Triển Lệnh Quân trả lời đúng chức trách, đẩy một bảng biểu trên bàn đến trước mặt Tiêu Tiêu.

“Sao lại là cấp thấp nhất được? Tôi rõ ràng rất nghiêm trọng, anh có biết bệnh này là nan y không? Anh phải đánh giá mức A mới đúng”. Tiêu Tiêu vô thức cho rằng cấp bậc càng cao được hưởng càng nhiều dịch vụ, cố gắng đòi quyền lợi cho mình.

“Vốn nên đánh giá mức F, nhưng trong tiêu chuẩn của y học phục hồi không có mức F”. Triển Lệnh Quân lạnh lùng bác bỏ lời kháng án của Tiêu Tiêu.

Tiêu Tiêu: “...”

“Vấn đề của cô bây giờ chỉ có tác dụng phụ do glucocorticosteroid mang lại, mỗi ngày mười viên Methylprednisolone sẽ khiến người bệnh thèm ăn, da mỏng đi, lông tóc phát triển, má sưng phù...” Triển Lệnh Quân lấy bút máy ra liệt kê những triệu chứng này.

“Nghe nói còn sẽ béo phì”. Tiêu Tiêu nghe anh ta liệt kê, trong lòng không nhìn được le lói hi vọng. Anh ta xem những triệu chứng này như mục tiêu cần chữa trị, điều đó cho thấy mặt cô có thể chữa khỏi. Lúc trước cô đã tra baidu rất lâu, tất cả mọi người đều nói rất khó khôi phục, hơn nữa uống hormone quanh năm còn sẽ xuất hiện tình trạng béo phì, gù lưng đáng sợ.

Triển Lệnh Quân đặt bút máy xuống, lạnh nhạt nhìn cô: “Không ăn sẽ không mập”.

Vù, đầu gối Tiêu Tiêu trúng một mũi tên.

“Mặc dù hormone sẽ dẫn đến mỡ tích tụ dày hơn, nhưng căn cứ định luật bảo toàn năng lượng, muốn có mỡ phải có nguồn mỡ”. Triển Lệnh Quân gõ gõ quyền thực đơn trước mặt Tiêu Tiêu, lại cho cô một tờ thời gian biểu làm việc nghỉ ngơi: “Bác sĩ chủ trị của cô chắc đã dặn cô không được thức đêm, sau này hãy sắp xếp thời gian biểu theo cái này”.

Tiêu Tiêu cúi xuống xem, buổi tối mười giờ ngủ, sáu giờ sáng dậy, không khác gì các ông bà già, một nhà thiết kế cú đêm như cô làm sao chịu nổi: “Nhưng tôi là một nhà thiết kế, thường chỉ có đêm khuya mới có靈感...”

“Chỉ là cái cớ bào chữa cho thói lười nhác”. Triển Lệnh Quân cắt ngang lời ngụy biện của đối phương, cầm điện thoại di động của Tiêu Tiêu lắc lư: “Chẳng qua là cả ngày chơi điện thoại không làm được gì, đến đêm bị lương tâm cắn xé mới không thể không làm việc”.

Vù vù vù, đầu gối Tiêu Tiêu bị bắn thành cái sàng.

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: Dừng thử

Bị ép phải chấp nhận lý luận của bác sĩ Triển về “Buổi sáng đầu óc con người tỉnh táo nhất, thích hợp nhất cho sáng tạo”, Tiêu Tiêu ngoan ngoãn cắt tờ thời gian biểu làm việc nghỉ ngơi đi, cầm lấy quyển thực đơn lên xem.

Thực đơn do bác sĩ đưa ra bao giờ cũng tránh dầu mỡ, chua cay, có điều thế này thì quá mức khoa trương, ngay cả số gam phải ăn cũng được ghi rõ. Mỗi ngày 25 đến 30 gam dầu ăn, còn chưa đủ để cô rán một quả trứng gà.

Bởi vì phải uống hormone, Tiêu Tiêu trước kia không thích ăn dầu mỡ bây giờ lại cực thích đồ ăn nhiều chất béo, từ nhỏ đã sợ thịt mỡ bây giờ lại cảm thấy rất ngon. Trong lòng cô cũng biết điều này rất nguy hiểm, nhưng không có người nào nói rõ không được ăn, thế nên cô cứ ăn không sao dừng lại được.

“Mặt tôi còn có thể khôi phục lại không?” Tiêu Tiêu khao khát nhìn Triển Lệnh Quân.

“Có thể”.

Câu trả lời chém đinh chặt sắt như một cây gậy nổi mang đến hi vọng cho Tiêu Tiêu lúc sắp chết chìm.

“Hormone giảm đến hai viên trở xuống, mặt sẽ từ từ khôi phục”. Triển Lệnh Quân đưa điện thoại di động cho cô, ra hiệu cho cô mở khóa: “Tiền đề là cô phải tuân thủ thời gian biểu và thực đơn đã đưa ra”.

Y học phục hồi sức khỏe tin tưởng việc điều trị tất cả mọi bệnh tật có 10% dựa vào việc trị liệu của bệnh viện và 90% dựa vào việc tự điều trị của bệnh nhân sau khi xuất viện. Phải uống thuốc đúng giờ, phải nghe theo lời dặn của bác sĩ, phải quý trọng cơ thể mình, đó chính là điểm mấu chốt để phục hồi sức khỏe.

“Tốt!” Tiêu Tiêu cười lên, cơ cười đẩy hai má lên cao, lập tức che mất một nửa tầm nhìn của cô. Cầm lấy điện thoại mở khóa màn hình, cô nhìn về phía bác sĩ Triển bằng ánh mắt thăm dò.

“Tài ứng dụng dưỡng sinh Tang Dư”.

Một hội sở phục hồi sức khỏe mà cũng có ứng dụng riêng? Tiêu Tiêu hơi kinh ngạc, tìm thấy ứng dụng nhưng không ngờ lại là một phần mềm mất phí, hơn nữa còn không biết xấu hổ đòi giá 18 tệ!

Đã đến nước này thì đành phải trả tiền thôi... Thầm nghĩ như vậy, Tiêu Tiêu trả tiền tải phần mềm này xuống. Giao diện của ứng dụng điện thoại di động này cực kì đơn giản, trên nền màu đen có hình hai cây gậy đỏ màu trắng, vừa mở ra liền yêu cầu đăng nhập, không có đăng kí mà chỉ có đăng nhập, người ta biết làm thế nào?

Triển Lệnh Quân cầm lấy điện thoại di động của cô, ngón tay thon dài lướt trên màn hình, nhập tài khoản và mật khẩu, một dòng chữ xuất hiện: “Xin chào khách quý của bác sĩ Triển!”

“Nếu không phải hội viên ở đây thì tải xuống có ích lợi gì?” Tiêu Tiêu không nhịn được cắn nhai, đã thế lại còn mất tiền, chẳng phải là rất nhiều người sẽ bị lừa hay sao?

“Ai đại thì cắn câu”. Triển Lệnh Quân tiếp tục cài đặt trong ứng dụng: “Đây cũng coi như là một khoản thu nhập của hội sở”.

“...” Sao bảo lương y như từ mẫu cơ mà? Tiêu Tiêu không biết nói gì cho phải.

Khám bệnh kết thúc, Tiêu Tiêu tâm tình thoải mái đứng dậy cáo từ. Triển Lệnh Quân đứng dậy theo, lấy áo vét trên giá áo xuống, chuẩn bị cùng đi với cô.

“Xin dừng bước, không cần phải tiễn!” Tiêu Tiêu vội vàng xua tay.

“Tôi hết giờ làm rồi”. Triển Lệnh Quân nhìn cô một cái: “Nếu cô là khách VIP, tôi có thể tiện đường đưa cô về nhà, nhưng cô chỉ làm thẻ bình thường nên sẽ không được hưởng đãi ngộ này. Vì thế, không cần căng thẳng”.

Tiêu Tiêu: “...”

Một chút cảm kích vừa dâng lên trong lòng vờ vụn rơi khắp đất, người này đúng là không đáng yêu tẹo nào.

Bên ngoài trời đã tối, nhà nhà đã lên đèn, đối với thủ đô phồn hoa thì cuộc sống về đêm vừa mới bắt đầu, trên đường phố vẫn ngưa xe như nước vô cùng náo nhiệt.

“Trạng thái tâm lý của cô không tồi. Thông thường người bị mắc bệnh này sẽ rơi vào một giai đoạn trầm cảm nặng, nhưng cô không hề có, cho nên tôi không yêu cầu bác sĩ tâm lý hỗ trợ”. Đi tới trước cổng hội sở, Triển Lệnh Quân đột nhiên nói một câu như vậy.

“Thế à?” Bị dạy dỗ nguyên một tiếng, đây là câu khen ngợi đầu tiên mà Tiêu Tiêu nghe thấy nên có chút xấu hổ: “Trước kia tôi cũng không như vậy, sau khi bị ốm mới hiểu ra”.

Trong phòng bệnh đầy mùi thuốc sát trùng ở bệnh viện, vị bác sĩ chủ trị mặt mũi hiền lành đưa cho nàng tờ cảnh báo về những rủi ro khi dùng hormone: “Đã chẩn đoán chính xác là lupus ban đỏ, chỉ có hormone có thể chữa được. Bệnh này thông thường cần uống thuốc suốt đời. Cô rất may mắn, phát

hiện ra sớm, nếu có thể khôi phục tốt thì có lẽ dăm ba năm sẽ có thể dùng uống thuốc“.

Tieu Tieu cầm lấy tờ cảnh báo ghi rõ tất cả mọi tác dụng phụ hormone có thể gây ra, yêu cầu bệnh nhân hoặc người nhà kí tên: “Bố tôi đâu?”

Nằm viện là chuyện lớn, giấu không nổi gia đình, bố của Tieu Tieu từ ngoài ngàn dặm chạy tới chăm sóc cô, mấy ngày nay việc nộp viện phí hay nhận thuốc đều là bố cô làm, tại sao thứ quan trọng như tờ cảnh báo này lại không để bố cô kí tên?

”Bố cô không chịu kí“. Bác sĩ hơi bất đắc dĩ, ông ta đã thấy rất nhiều người nhà như vậy, cũng rất hiểu cho họ.

Tieu Tieu ngăn ra một lát mới hiểu được, mỉm cười áy náy với bác sĩ, không hề do dự kí tên vào đó. Tác dụng phụ gì đó không phải chuyện cần suy nghĩ bây giờ, sống là quan trọng hơn hết thảy.

Đội bác sĩ đi ra ngoài, Tieu Tieu mới xò giấy đi ra, nhìn thấy bố đang ngồi trên giường bệnh tạm thời ngoài hành lang, cúi đầu không nói. Người đàn ông hơn năm mươi tuổi, đôi tròng đen, vững vàng như núi, lúc này đang dùng tay len lau nước mắt.

Tieu Tieu vốn cũng muốn khóc nhìn thấy cảnh này đột nhiên ý thức được mình không thể khóc.

Tieu Tieu đi tới ngồi xuống bên cạnh bố, không nhìn ông mà cúi đầu nhìn cánh tay mình. Bàn đồ bỏ đầy cánh tay như mạng nhện, tương đối đáng sợ: “Bác sĩ nói con vẫn còn may mắn lắm, người khác mắc bệnh này phải uống thuốc cả đời, con chỉ cần uống dăm ba năm là được. Trong y học, dùng uống thuốc cũng có nghĩa là đã khỏi bệnh. Hơn nữa bố nhìn xem, con không làm sao cả, trừ uống thuốc thì không có gì khác người bình thường“.

Khuyên bảo bố như vậy, chính bản thân Tieu Tieu cũng nghĩ thoáng ra. Mọi việc trong quá khứ, nào là tình cảm không như ý, công việc gặp áp lực, đồng nghiệp hay ức hiếp, trước mặt sống chết đều biến thành việc nhỏ không có gì quan trọng. Cô nhất định phải rất may mắn, gặp bệnh nặng như vậy mà vẫn có thể điều trị khỏi hẳn.

”Còn sống là tốt rồi, tôi cảm ơn ông trời cho tôi mỗi ngày được sống, không lấy mất của tôi. Tôi sẽ phải sống vui vẻ, cho dù biến thành người xấu xí, tôi cũng có thể làm một người xấu xí vui vẻ“.

Tieu Tieu nâng mặt, chu mỏ làm mặt xấu, nhìn hết sức buồn cười.

Triển Lệnh Quân lẳng lặng nhìn nàng, hô hấp có một giây lát dừng lại.

Thấy Triển Lệnh Quân không nói gì, Tieu Tieu phát hiện mình hơi thất lễ, xấu hổ khẽ ho một tiếng. Bởi vì hình tượng trước mặt Triển tiên sinh đã hoàn toàn vỡ vụn, cô cũng bất giác thả lỏng tinh thần: “Xin lỗi, tôi nói hơi nhiều“.

Đèn đường sáng lên bên đường Đông Ngung, chiếu vào gương mặt Triển Lệnh Quân. Ánh sáng màu vàng ấm áp làm cho khuôn mặt trắng trẻo lạnh nhạt trở nên nhu hòa. Hai mắt đen láy phản chiếu một chút ánh sáng khiến Tieu Tieu sinh ra ảo giác anh ta đang cười.

”Đi thông thả!“ Triển Lệnh Quân nói một câu lạnh nhạt, xoay người đi lấy xe.

“...” Tieu Tieu tắc lưỡi, quả nhiên là ảo giác.

Bây giờ trên đường không còn tắc nữa, bận rộn cả ngày, Tieu Tieu thật sự không còn sức đi chen tàu điện ngầm nữa, lão đảo đi tới giao lộ định bắt taxi về.

Đường Đông Ngung cũng ở trung tâm thành phố, nhưng nằm trong khu phố cổ mới được cải tạo lại, tương đối hẹp, lại là đường một chiều nên taxi thường không muốn tới đây. Đứng ở giao lộ rất lâu mà không bắt được chiếc xe nào, Tieu Tieu xoa bóp chân đau mỏi, chấp nhận số phận đi về phía ga tàu điện ngầm.

Một chiếc xe màu bạc chậm rãi chạy tới, cửa kính xe hạ xuống: “Không bắt được xe à?”

Tieu Tieu nhìn thấy người trong xe không khỏi bức mình, không cung cấp dịch vụ đưa khách về còn đến khoe xe, vị bác sĩ Triển này đúng là quá thiếu hữu hảo: “Đúng vậy. Triển tiên sinh tranh thủ chạy uber à?” (ND: thực ra là didi, để uber cho dễ hiểu)

Triển Lệnh Quân hơi bất ngờ, vốn định hảo tâm đưa cô đến ga tàu điện ngầm, không nghĩ tới cô lại hỏi như vậy. Anh ta hơi nhướng mày, mở khóa xe: “Lên xe!”

Ồ, không ngờ lại chạy uber thật! Tieu Tieu thầm hoan hô trong lòng, sắc đẹp có thể làm người ta trường thọ, ở bên cạnh trai đẹp một lát có thể sống thêm được vài giây. Cô lên xe mà không hề do dự, lấy điện thoại đi động ra mở uber lên: “Đề tôi gọi xe, anh nhanh tay nhận khách nhé!”

”Không cần!“ Triển Lệnh Quân đáp ga, rẽ ra đường lớn: “Đây là dịch vụ dùng thử“.

”Dịch vụ dùng thử gì?“ Tieu Tieu không theo kịp suy nghĩ của Triển tiên sinh.

”Lấy có là khách hàng mới, khuyến mại dùng thử dịch vụ cao cấp hơn, nhờ vậy đạt được mục đích dụ dỗ khách hàng bỏ ra nhiều tiền hơn“. Triển Lệnh Quân nghiêm túc giải thích định nghĩa dịch vụ dùng thử.

”Hi hi...“ Tieu Tieu không nhịn được cười thành tiếng, cứ tưởng Triển Lệnh Quân là một gã nghiêm túc, không ngờ lại hài hước như vậy: “Vậy thì được

rồi, nếu dịch vụ tốt, bao giờ có tiền thưởng tôi sẽ nâng lên thẻ VIP“.

Triển Lệnh Quân không tiếp lời, VIP ở Tang Du không phải cứ mua thẻ năm là được.

Về đến nhà tắm rửa đánh răng dọn dẹp xong đã hơn mười giờ tối, Tiêu Tiêu nhớ tới linh cảm chợt lóe lên rồi biến mất lúc sáng, chuẩn bị ngồi xuống vẽ một lát. Vừa đặt bút, tư duy liền tắc nghẽn, cô lấy điện thoại ra theo thói quen, chuẩn bị chơi một lát để thả lỏng tinh thần.

Mở weibo ra, giao diện trống rỗng: Không có kết nối mạng!

Ờ? Tiêu Tiêu xem biểu tượng wifi trên màn hình điện thoại, mấy vòng cung đã biến mất. Chẳng lẽ modem nhà mình hỏng rồi? Bật 3G lên, vẫn trống rỗng. Chuyện gì thế này?

Không có mạng, chỉ có thể chơi trò chơi offline. Mở Jewel of Atlantis, bị văng ra. Mở Plants vs Zombies, bị văng ra. Mở Tetris, bị văng ra.

Điện thoại hỏng rồi! Đối với một người hiện đại thì điện thoại bị hỏng chẳng khác nào thảm họa. Đang yên đang lành vì sao lại hỏng? Nghĩ đi nghĩ lại chỉ có phần mềm Triển Lệnh Quân cài cho cô tương đối đáng ngờ, Tiêu Tiêu mở ứng dụng Tang Du đó ra, thấy thông báo “10 giờ đến giờ đi ngủ, mời tắt máy, yên tâm ngủ!”

Đây là cái quái gì thế? Tiêu Tiêu không thể chịu nổi, gọi điện thoại cho Triển Lệnh Quân.

”Điện thoại của tôi hỏng rồi, chỉ có thể gọi điện thoại và nhắn tin SMS“. Tiêu Tiêu hít sâu một hơi, nhắc nhở chính mình hẳn là người đẹp, không được nổi đóa.

”À, tôi đã cài đặt mười giờ đi ngủ, sau mười giờ cắt mạng, khóa các phần mềm giải trí. Nếu cô không muốn mặt tiếp tục to ra thì bây giờ lập tức lên giường ngủ“. Triển Lệnh Quân dường như đang nằm trên giường, giọng nói không giống ban ngày lắm, mang ngữ khí chỉ khi nằm mới xuất hiện, êm ái mê người.

“...”

Nghe thấy câu này, Tiêu Tiêu lập tức kinh hãi, tắt máy tính trèo lên giường, nằm trên giường mở mắt chong chong. Đã quen sau không giờ mới ngủ, bây giờ làm thế nào cũng không ngủ được, cô cầm lấy điện thoại, dùng trình nhắn SMS cổ lỗ sĩ nhắn tin cho Triển Lệnh Quân.

”Tương không phải thời gian làm việc không nghe điện thoại mà? Vừa rồi sao anh lại nghe máy?“

”Dịch vụ dùng thử“.

“...”

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Cậu bé

Không thể nghịch điện thoại, nằm trên giường không đến mười phút, Tiêu Tiêu đã ngủ rồi.

Buổi sáng hôm sau, Tiêu Tiêu đang ăn ngấu nghiến trong mơ đột nhiên nghe thấy tiếng gà gáy.

”Ồ ó o...“ Tiếng gáy vang vọng, dường như một con gà trống đang tuổi khỏe mạnh bị con gà trống háng xóm cho mọc sừng, đứng trên tường gân cổ gáy với tình địch, muốn thể hiện uy vũ của mình để đe dọa địch thủ.

Thủ đô là một thành phố lớn hiện đại, cô ở tầng 23, lấy đâu ra tiếng gà gáy?

Mang đầu tóc rối bù, Tiêu Tiêu tìm thấy nguồn gốc tiếng gáy vẫn vang vọng không ngừng trong khe gối: Chiếc điện thoại di động!

”Sáu giờ sáng, đến giờ dậy, trượt để mở khóa“.

Quả nhiên là cái ứng dụng Tang Du mà quái kia, Tiêu Tiêu đưa tay gạt nút, nằm xuống chuẩn bị ngủ tiếp một lát nữa, nhưng con gà vẫn không dừng lại mà tiếp tục gân cổ gáy.

”Mời hoàn thành trò chơi ghép hình để tắt báo thức“.

Giao diện hiển thị ra một bức ảnh con chó cười nhếch mép, phía dưới có chín miếng ghép.

“...”

Tiêu Tiêu chấp nhận số phận, ghép từng miếng lại. Chỉ có chín miếng ghép nên không có gì khó khăn, nhưng khi cô ghép xong thì đã hoàn toàn tỉnh táo, căn bản không thể ngủ tiếp được nữa. Vừa chỉnh tóc vừa rời giường đánh răng rửa mặt, nhìn thấy tờ thực đơn dán trên cửa, Tiêu Tiêu đã lâu không động đến bếp cuối cùng cũng có thời gian nấu cho mình bát cháo.

Gạo, táo đỏ, cho thêm một viên đường vào, phía trên đặt khay hấp với bốn chiếc màn thầu sữa to bằng nắm đấm trẻ con, bấm nút nấu cháo. Xong việc trong phòng bếp, Tiêu Tiêu ngồi vào bàn làm việc, uống một cốc nước ấm, cả người thoải mái như một cây cỏ được nước mưa tưới tắm.

Lúc trước để được ngủ nướng thêm một lát, cô đã căn rằng thuê căn hộ ở khu trung tâm này, cách công ty chỉ có nửa tiếng tàu điện ngầm. Thời điểm này còn chưa đến giờ đi làm, khu trung tâm hết sức yên tĩnh, Tiêu Tiêu nhìn mặt trời mới mọc ngoài cửa sổ, có cảm giác len lén vui vì mình không đụng có thêm vài tiếng so với người khác.

Chiếc bút chì vót nhọn nhanh chóng phác họa trên tờ giấy trắng. Lá hợp hoan ngày mở đêm khép chậm rãi mở ra dưới ánh mặt trời. Đầu óc xoay chuyển nhanh hơn ngày thường gần gấp đôi, không bao lâu đã lộ ra dáng dấp của một chiếc váy.

Phông theo màu sắc của lá hợp hoan, bên trong là một chiếc váy bó sát người màu xanh lục đậm, bên ngoài khoác một lớp organza màu lục nhạt nửa kín nửa hở, khi bước đi lộ ra màu xanh đậm thấp thoáng bên trong, giống như lá hợp hoan mở ra trong sương sớm.

Đúng là một ý tưởng thiên tài! Tiêu Tiêu vỗ tay khen chính mình, nhanh chóng mở máy tính vẽ lại chiếc váy trên phần mềm đồ họa. Lên hình mặc dù đẹp dễ nhưng dường như còn thiếu gì đó, Tiêu Tiêu ngậm chiếc bút cảm ứng nhún mày trầm tư.

Tít tít tít! Nồi cơm điện phát tín hiệu nhắc nhở Tiêu Tiêu cháo đã chín.

Cháo gạo táo đỏ thơm nức, màn thầu mềm mại ngon miệng cùng với dưa muối, ngon hơn đồ ăn ở hàng ăn sáng nhiều. Có điều dưa muối hơi đơn điệu, ngày mai có thể xào món gì đó ăn cùng, Tiêu Tiêu ăn xong màn thầu, cho lượng thuốc hôm nay vào ăn cùng với một chút cháo còn lại.

Cháo dính đặc bao kín xung quanh viên thuốc, viên Methylprednisolone dễ tan không tiếp xúc được với vòm miệng, cũng không thể xuất hiện tình trạng dính vào đó, dễ dàng được cô nuốt vào bụng. Không bị đắng, hơn nữa cũng không cần đến công ty tránh mặt người khác để uống thuốc, Tiêu Tiêu rất vui vẻ, tinh thần phấn chấn tiếp tục ngồi vào bàn làm việc.

Bởi vì phòng nhỏ, bàn làm việc của cô cũng kiêm luôn bàn trang điểm. Tiện thể nhìn vào gương trang điểm một cái, Tiêu Tiêu không khỏi hơi kinh ngạc, mặt vẫn phủ nhưng rõ ràng không kinh khủng đến mức căng phòng như hôm qua, da cũng đã trở lại thành trắng muốt như trước.

Ngủ đủ giấc phù hợp với đồng hồ sinh học của cơ thể người lại mang đến vui mừng lớn như vậy sao? Một ý tưởng lóe lên, con người là như thế, còn váy thì sao? Chỉ có khi hoàn toàn khép kín rồi mở ra, lá hợp hoan mới mang lại cảm giác kinh ngạc cho người đời. Vậy thì lớp che bên ngoài phải kín hơn một chút, sự đối lập giữa lớp ngoài và thân váy bên trong nhất định phải mãnh liệt, như vậy khi mở ra mới có ấn tượng sâu sắc.

Đổi organza thành vải chiffon mềm mại hơn, mức độ xuyên thấu thấp hơn, nhìn từ bên ngoài chính là một chiếc váy chiffon. Thân váy màu xanh đậm bên trong cũng phải đổi thành chất liệu bất mắt hơn...

Say mê làm việc đến chín giờ, Tiêu Tiêu nhìn hình vẽ vừa hoàn thành trong máy tính, hai mắt không khỏi sáng lên, hiệu suất hôm nay quả nhiên phải cao gấp đôi bình thường. Lưu hình ảnh lại rồi gửi sang điện thoại di động, xem đồng hồ không ngờ đã đến giờ bác sĩ Triển đi làm.

Tiêu Tiêu Bó: Tiếng chuông báo thức ma quái quá, có thể đổi tiếng chuông khác hay không?

Đợi hai phút, bên kia không trả lời, Tiêu Tiêu cũng không để bụng, chuẩn bị một chút rồi đi làm, dù sao người ta cũng là bác sĩ chứ không phải trai bao, không có nghĩa vụ phải lập tức trả lời. Đi tàu điện ngầm sau chín giờ thật là dễ chịu, giờ cao điểm có thể bị ép dẹp lép, không ngờ bây giờ lại còn có ghế trống!

Mang tâm tình giống như trứng xỏ số ngồi vào ghế, Tiêu Tiêu xúc động đến mức muốn hát một bài.

Tàu điện ngầm chạy qua hai ga vẫn không thấy S tiên sinh trả lời, Tiêu Tiêu nhìn chăm chăm giao diện WeChat, đột nhiên nhớ ra hôm nay là thứ ba, gã kia không đi làm.

Hê, làm một ngày nghỉ một ngày, công việc đúng là thoải mái nha!

Thiết kế hình dáng trang phục có thể thực hiện ở nhà, nhưng chế tạo bản mẫu, dựng mô hình 3D, đánh dấu kích cỡ thì cần có phần mềm thiết kế cỡ lớn phải trả phí, việc này chỉ có thể làm ở công ty.

Tiêu Tiêu sao chép bản thiết kế vào máy tính công ty, mở phần mềm thiết kế bắt đầu điều chỉnh kích thước.

“Trang phục hè đã đưa ra thị trường được một tuần, không biết tình hình thế nào”. Tần Á Nam nói chuyện với trợ lý thiết kế bên cạnh.

“Nghe nói hôm nay weibo cũng giới thiệu, lên xem là biết”. Trợ lý thiết kế nói rồi mở trang weibo chính thức của LYSR, bộ phận tuyên truyền đúng 9 giờ sáng đăng lên một bộ sưu tập các mẫu trang phục chính của quý này.

Tần Á Nam bụng một cốc cà phê, lặng lẽ đi tới phía sau Tiêu Tiêu.

Tieu Tieu nhanh chóng ấn phím tắt trở lại màn hình desktop, quay phắt lại nhìn, phát hiện là Tần Á Nam, trong lòng không khỏi khẽ động, ngoài mặt lại tươi cười: “Là cậu à? Thế mà mình cứ tưởng ai, giật hết cả này”.

Nghề thiết kế có một số quy tắc bất thành văn, trong đó không nhìn trộm khi người khác làm việc xem như một quy tắc tương đối cơ bản. Phương Hường Tiền không hiểu điều này, thường xuyên đi lại giữa các bàn thiết kế để giám sát nhân viên, liên tục cắt ngang ý nghĩ của nhà thiết kế, sau khi Triệu Hòa Bình đề nghị kê chéo bàn mới đỡ hơn một chút.

Tần Á Nam kéo một chiếc ghế ngồi xuống bên cạnh Tieu Tieu, ừng ực uống một ngụm cà phê: “Thế nào? Có ý tưởng rồi à?”

“Cũng có một chút”. Tieu Tieu đáp như vậy, lại không chịu mở phần mềm thiết kế lên mà tiện tay mở trình duyệt xem weibo của công ty. Trong chín bộ trang phục được giới thiệu hôm nay có hai bộ là cô thiết kế, một chiếc váy đầm và một chiếc váy ôm sát người.

“Trang phục hè quý này có năm mươi ba mẫu, riêng cậu đã chiếm chín mẫu, nếu mình được chọn lựa nhà thiết kế chính quý sau thì không có lựa chọn nào ngoài cậu”. Tần Á Nam cầm cái thước French curve trên bàn Tieu Tieu lên ngắm.

“Đừng nói lung tung”. Tieu Tieu giật lại cái thước, đây là cái cô thích nhất, Tần Á Nam đã xin mấy lần mà cô không cho, vì thế lần nào tới chỗ cô nói chuyện đều phải cầm một lát. Vừa đặt cái thước lên giá, cậu trợ lý phía trước đột nhiên kêu lên một tiếng kinh hãi.

“Chị Tieu, chị màu xem bình luận bên dưới weibo kia!”

Tieu Tieu mở phần bình luận ra, trong lòng lập tức thót lại.

Ngũ Mao Ca: Cái váy bó màu đất ở giữa là cái quái gì vậy? Xấu kinh hồn!

Khách hàng 1938777: Cái váy quê một cục đó mà cũng đưa ra giới thiệu được, mấy nhà thiết kế LYSR đợt này quá tồi!

Người đẹp Vu Khương 666: Tôi đã đến cửa hàng thử chiếc váy bó sát người đó, quả thực để lộ tất cả mọi khuyết điểm trên người, chưa bao giờ thấy cái váy nào xấu hơn cái này.

Chiếc váy bó màu đất chính là do Tieu Tieu thiết kế.

“Ồ, tại sao đều bình luận về cái váy của cậu thế?” Tần Á Nam kinh ngạc kêu lên, giành lấy chuột của Tieu Tieu cuộn xuống dưới.

Tieu Tieu mím môi, chiếc váy đó quả thật ôm sát người, nhưng nửa trên dùng chất liệu dày cứng, có thể khéo léo che được mỡ thừa, xương sườn, nửa thân dưới lại buông xuống mềm mại rộng rãi, chắc chắn không thể xuất hiện vấn đề “lộ ra toàn bộ khuyết điểm” được.

Cứ tưởng chỉ có vài anh hùng bàn phím vô cớ rồi nghe, ai ngờ hai ngày sau những chỉ trích về chiếc váy đó chẳng những không giảm bớt mà còn càng ngày càng nhiều, thậm chí còn có người đưa chiếc váy này ra chế giễu trên một diễn đàn thời trang.

Tình hình này đương nhiên khiến phòng thị trường bị kinh động.

Phương Hường Tiền đang chỉnh sửa bảng đánh giá nhân viên nửa năm bắt đầu tìm nhân viên lần lượt nói chuyện.

“Nhà thiết kế quan trọng nhất là thiết kế, đây chính là cô nói”. Trong phòng hội nghị, Phương Hường Tiền lấy bản báo cáo thị trường do phòng thị trường đưa ra, vung lên soạn soạn: “Trên mạng đánh giá tôi tệ như vậy, cô giải thích thế nào?”

“Tôi không cho rằng thiết kế của tôi có vấn đề, mà là những người bình luận đó có vấn đề”. Tieu Tieu không hề chột dạ nhìn thẳng vào Phương Hường Tiền: “Huống hồ chỉ có màu này bị đánh giá không tốt, không thể đánh giá thấp toàn bộ thành tích của tôi”.

“Nhưng trong tuần này phải nộp đánh giá nửa năm lên trên, bây giờ tôi chỉ có duy nhất bản báo cáo thị trường này để tham khảo”. Phương Hường Tiền nhìn Tieu Tieu bằng ánh mắt của kẻ thắng cuộc, ba tuổi ranh đời đấu với chị à? Cưng còn xanh và non lắm!

“Chị là lãnh đạo, đánh giá tôi thế nào là quyền của chị. Có điều nơi này là LY, tôi cũng có quyền đưa ra kháng nghị”. Tieu Tieu bật lại không hề yếu thế, đằng nào thì hai người cũng đã trở mặt, cô có chịu thua thì Phương Hường Tiền cũng sẽ không thay đổi thái độ. Có lẽ là mấy ngày nay ngủ sớm dậy sớm ăn sáng đúng giờ nên Tieu Tieu cảm thấy mình rất có sức, không còn cảm giác yếu đuối không thể biện bạch như trước nữa.

Phương Hường Tiền bị chọc tức điên, sau khi Tieu Tieu ra khỏi phòng hội nghị lập tức không hề do dự viết một chữ C vào ô đánh giá thành tích.

Tieu Tieu tức giận ra khỏi tòa nhà LY, không muốn về nhà mà chuẩn bị đến đường Đông Ngung tập thể dục phát tiết một chút. Ra khỏi ga tàu điện ngầm, đứng bên ngã tư đợi đèn xanh sang đường, một chiếc xe lăn đột nhiên xuất hiện trong tầm nhìn của cô.

Thiếu niên không còn hai chân mặc đồ thể thao rộng rãi dùng tay đẩy xe lăn, lúc này mẹ cậu ta đang mua đồ ở quầy tạp hóa bên lề phố, không để ý con trai mình đang làm gì.

Đây là một tuyến đường chính, tốc độ xe cộ rất cao, chiếc xe lăn chạy xuống theo sườn dốc, nhanh chóng lao vào làn cao tốc.

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 11: Cứu người

Thấy chiếc áo thể thao và hai ống quần trống rỗng rất quen thuộc, Tiêu Tiêu không khỏi nhìn thêm một lát, chính là cậu thiếu niên hôm trước cô đã nhìn thấy ở hội sở Tang Du.

“Cậu ấy đang ở giai đoạn trầm cảm, hai bác cần chú ý chăm sóc cậu ấy”. Lời cảnh cáo của bác sĩ Triển còn vang vọng bên tai.

Người đi đường dường như đều không chú ý tới thiếu niên trên chiếc xe lăn lạng lẽ, đến tận lúc xe lăn lao ra đường mới có người hét lên. Lúc này Tiêu Tiêu đã ném chai nước và túi đồ ăn vặt vừa mua đang cầm trong tay, bước dài chạy tới, khước mắt còn kịp nhìn thấy mẹ cậu bé vẫn đang cúi đầu tìm tiền lẻ, nghe thấy tiếng hét mới ngơ ngác ngẩng đầu lên.

Trên đường, một chiếc xe bán tải cách đó ngoài năm mươi mét nhanh chóng chạy đến.

Lúc này Tiêu Tiêu chỉ có một suy nghĩ, may mà hôm nay đi giày bột. Chiếc xe lăn cách chỗ cô khoảng năm mét, mà tài xế xe bán tải còn chưa phát hiện có một chiếc xe lăn đang lao ra đường nên không hề giảm ga. Với tốc độ chạy một trăm mét, Tiêu Tiêu lao tới bắt được một bên thành xe lăn, nhưng chiếc xe lăn vẫn không dừng lại mà quay một nửa vòng, một phần xe vẫn nằm trong làn xe tốc độ cao.

Tiêu Tiêu không còn cách nào khác, đưa tay kéo cậu bé xuống khỏi xe lăn.

Két! Tiếng phanh gấp chói tai vang lên, người đi đường xung quanh đều nhắm mắt lại theo phản xạ có điều kiện. Một chiếc xe con màu bạc từ bên trái lao tới, rẽ bánh xoay ngang chắn phía trước chiếc xe bán tải.

Tài xế xe bán tải đang lắc lư theo tiếng nhạc từ radio lúc này mới nhìn thấy chướng ngại vật trên đường, vừa kêu to vừa vội vã đạp phanh nhưng vẫn đụng vào chiếc xe con làm lõm một vết trên cánh cửa xe.

“Đi đứng kiểu gì thế hả?” Tài xế xe bán tải kéo phanh tay, mở cửa xe xuống quát mắng âm ỉ, chợt phát hiện ven đường còn có hai người ngồi, một chiếc xe lăn vẫn còn trượt trên đường, một phụ nữ trung niên cầm túi mua hàng khóc lóc chạy tới, không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Từ xe con bước ra một người đàn ông mặc áo sơ mi đen, nói với hân một tiếng xin lỗi rồi bước nhanh đến chỗ hai người vừa ngã xuống.

“Con làm cái gì vậy!” Mẹ cậu bé vừa khóc vừa ôm chặt lấy cậu ta.

Tiêu Tiêu hít hơi lạnh, kéo ống quần lên, đầu gối quả nhiên bị trầy, một chút máu thấm ra bên ngoài. May mà hôm nay mặc quần dài, nếu mặc váy ngắn thì toi rồi, Tiêu Tiêu đang thầm khen ngợi mình nhanh trí thì một bàn tay thon dài can thiệp hết sức dễ coi đã duỗi tới: “Có thể đứng lên không?”

Triển Lệnh Quân? Giọng nói này thật quen thuộc, Tiêu Tiêu ngẩng ngốc giơ tay lên, được bàn tay đẹp đó nắm lấy rồi kéo dậy. Đến lúc thấy rõ tình hình hiện trường vụ tai nạn, cô mới hiểu ra chiếc xe con màu bạc chặn ở phía trước xe bán tải là của Triển Lệnh Quân.

Người qua đường lũ lượt quay lại, không ngừng bàn tán, chỉ chỉ trỏ trỏ.

“Mẹ ơi, anh kia không có chân!” Một đứa bé ngây thơ ngạc nhiên kêu lên.

Thiếu niên vô thức muốn che chân mình đi, nhưng ống quần trống rỗng hoàn toàn không thể che giấu được.

Triển Lệnh Quân kéo chiếc xe lăn đồ giữa đường lên, bàn để chân đã vỡ, đệm lót roi khắp mặt đường, sau đó cúi xuống bế thiếu niên lên đặt vào xe lăn rồi giao cho mẹ cậu ta.

Cảnh sát giao thông ở gần đó nhanh chóng xuất hiện, giải tán đám đông để xe cộ tiếp tục lưu thông.

Xe của Triển Lệnh Quân không có vấn đề gì ngoài cửa xe bị móp, vẫn có thể chạy bình thường, được tấp vào lề đường theo chỉ thị của cảnh sát giao thông.

“Bây giờ đang là giờ làm việc mà, sai anh lại lái xe ra đường?” Tiêu Tiêu dựa vào xe của Triển Lệnh Quân, dán miếng dán lên vết thương trên đầu gối. Mặc dù đã kéo cậu bé lại, nhưng vị trí hai người ngã xuống vẫn không an toàn, may mà gã này đến kịp thời, nếu không có thể cô đã bị chiếc xe bán tải kia cán lên chân.

Triển Lệnh Quân không nói gì, lấy một chiếc túi bóng để trên ghế phụ lái xuống, bên trong là trà sữa đã bị đổ ra ngoài, vẫn đang tí tách chảy nước. Nắp cốc trà sữa có hình bàn chân mèo, vừa nhìn đã biết chính là của quán trà sữa trên phố đi bộ.

Thì ra là đi mua trà sữa!

”Gần đó không có quán trà sữa à?” Tiêu Tiêu ngạc nhiên hỏi.

”Thế ba mươi cốc còn chưa dùng hết“. Triển Lệnh Quân lạnh nhạt đáp, ném túi trà sữa vào thùng rác.

“...”

Tiền xăng đi về cũng đủ một cốc trà sữa rồi! Tiêu Tiêu đột nhiên có nhận thức mới về bác sĩ Triển.

”Tôi đang lái xe bình thường, cậu ta đột nhiên chắn ngang trước đầu xe, đồng chí cảnh sát, anh có thể xem lại camera giám sát, tôi hoàn toàn không vượt quá tốc độ cho phép“. Tài xế xe bán tải đỏ mặt tía tai giải thích. Xe của Triển Lệnh Quân nhìn có vẻ rất đắt, hẳn đương nhiên không muốn đền tiền.

Trong lúc cảnh sát giao thông giải quyết vụ tai nạn, một chiếc xe cảnh sát khu vực cũng hú còi chạy tới. Thấy có tai nạn giao thông, phản ứng đầu tiên của người dân đều là báo cảnh sát, nhưng rất ít người biết phải gọi số 122 của cảnh sát giao thông mà thông thường đều gọi 110.

Cảnh sát giao thông đã nắm được tình hình, thấy Triển Lệnh Quân tỏ ý không cần tài xế xe bán tải bồi thường cũng mừng vì đỡ mất việc, có điều hành vi lái xe chắn ngang đường của Triển Lệnh Quân rõ ràng là có vi phạm.

”Vì đó là hành vi dừng cản cứu người nên có thể không xử phạt, nhưng phải về đồn công an lập biên bản, trong vòng một tuần chuyển biên bản về đội“. Cảnh sát giao thông chỉ mấy cảnh sát khu vực vừa từ xe cảnh sát bước xuống.

Lao vào xe ô tô từ từ cũng như đe dọa nhảy lầu từ từ khiến đám đông tụ tập đứng xem đều xếp vào dạng gây rối trật tự công cộng, nếu truy cứu nghiêm túc sẽ phải xử phạt hành chính. Cảnh sát khu vực hỏi tình hình thương vong, thấy không có gì nghiêm trọng liền dẫn cả bốn người về đồn công an lập biên bản.

Lần đầu tiên lên bốt, Tiêu Tiêu hơi tò mò, không khỏi quan sát một lượt từ cảnh phục, huy hiệu cảnh sát đến cậu cảnh sát lập biên bản trắng trẻo đẹp trai.

”Cô có biết tự tử ngoài đường là gây rối trật tự công cộng không?“ Cậu cảnh sát lập biên bản gõ bàn ra hiệu cho Tiêu Tiêu nghiêm túc một chút. Hàng ngày nhận được tin báo có người tự tử, đa số trong đó đều là phụ nữ, chủ yếu do mâu thuẫn tình cảm dẫn đến, vì vậy khi nhìn thấy đám người này, cậu cảnh sát bất giác cho rằng Tiêu Tiêu chính là người tự tử.

”Tôi nhìn thấy cậu ấy đẩy xe lăn chạy vào làn ô tô nên chạy tới kéo lại, nhưng mà không đủ sức nên không kéo xe lại được, chỉ có thể kéo cậu ấy ngã xuống. Anh xem, móng tay tôi cũng gãy rồi này!“ Tiêu Tiêu giơ ngón trỏ lên, móng tay sơn màu trắng kiểu Pháp gãy lìa ra, kẽ ngón tay còn bầm máu.

Cậu cảnh sát ngớ ra, ánh mắt từ thiếu kiên nhẫn lập tức biến thành tôn trọng, sau khi thấy mẹ cậu bé xác nhận liền trình trọng ghi biên bản:”Kí tên đi, cảm ơn cô đã dừng cản cứu người khác“.

Được chú cảnh sát khen ngợi, cô bé Tiêu Tiêu cảm thấy chiếc khăn quàng đỏ trước ngực càng thêm rực rỡ, không nói một lời kí vào biên bản.

”Sao con lại nghĩ quẩn thế? Con mà chết thì bố mẹ làm thế nào? Hu hu hu hu...“ Mẹ cậu bé cảm ơn Tiêu Tiêu và Triển Lệnh Quân rồi bắt đầu vừa khóc vừa ôm con trai mình.

Cậu bé chỉ cúi đầu không nói một lời.

”Đừng trách cậu ấy, đây là giai đoạn thích ứng tâm lý sau khi tàn phế, qua thời gian này sẽ tốt lên“. Triển Lệnh Quân nhíu mày nói, cậu cảnh sát khu vực vội kéo mẹ cậu bé ra, người vừa từ từ hệt đang ở giai đoạn yếu ớt, không thể kích thích.

Triển Lệnh Quân lại tiếp tục dẫn dò mẹ cậu bé, cậu bé trên xe lăn ngồi một mình trong góc tối, cầu cúi xuống như đang ngủ.

Công dân tốt dừng cản cứu người Tiêu Tiêu ngồi xuống bên cạnh cậu ta:”Mấy hôm trước chị em mình đã gặp nhau, chị tên là Tiêu Tiêu, em tên là gì?“

”Hạ Viêm“. Cậu bé chậm rãi ngẩng đầu nhìn cô, khuôn mặt non nớt thoát nhìn khoảng mười bảy mười tám tuổi, đôi mắt to tĩnh lặng như một ao nước từ:”Cảm ơn chị đã cứu em“.

Có thể thấy gia giáo của Hạ Viêm rất tốt.

”Không cần cảm ơn, đây là việc mỗi công dân tốt nên làm“. Tiêu Tiêu muốn đùa một chút, nhưng đối phương hoàn toàn không nể mặt, sau khi cảm ơn lại tiếp tục cúi đầu im lặng, dường như sắp sửa hoà tan vào trong bóng tối trên hành lang.

Không biết phải khuyên giải đối phương thế nào, Tiêu Tiêu cũng yên lặng theo, lấy điện thoại di động ra mở weibo, những bình luận tiêu cực về chiếc váy màu đất đỏ vẫn không ngừng tăng lên:”Chị hiểu tâm tình của em lúc này. Khi chúng ta trở nên không còn hoàn mỹ như trước kia, rất nhiều chuyện xui xẻo sẽ liên tiếp kéo đến. Em nhìn chị xem, từ khi gương mặt bị biến dạng, bất cứ chuyện xui xẻo nào cũng có thể xảy ra, chiếc váy chị thiết kế may mắn được chọn đi giới thiệu, lại bị một đồng nghiệp lừa nhau chửi mắng...“

”Đội seeder Đại Giang“. Không biết Hạ Viêm đã ghé vào coi từ khi nào, bỗng dưng lạnh nhạt nói một câu như vậy.

”Gi cơ?“

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 12: Cảm động

Tieu Tieu kinh ngạc nhìn cậu thiếu niên vừa nói một câu kinh người bên cạnh: “Seeder? Đạo Giang?”

“Là Đạo Giang. Công ty này tương đối lớn, seeder toàn là loại tài khoản kèm theo số này”. Hạ Viêm cầm lấy điện thoại di động của cô, xem số lượng bình luận, khỏe miệng khẽ nhếch lên khinh thường: “Xem ra đối thủ của chị cũng không có bao nhiêu tiền, một vụ lăng xet thế này không vượt qua hai ngàn tệ”.

Lúc nói đến những chuyện này, đôi mắt trống rỗng của cậu bé lại đột nhiên trở nên sáng ngời, tràn ngập sự khinh bỉ dành cho đám seeder, giống như lúc Adeline nhìn mấy bộ quần áo bán bên vỉa hè, về mặt chỉ bậc thần thánh trong một lĩnh vực mới có.

Tieu Tieu hai mắt long lanh nhìn chăm chăm cậu bé, thiếu niên vốn u sầu yếu ớt chợt trở nên cao lớn trong mắt cô: “Ồi đại thần!”

“Cũng... Cũng chưa đến mức đó...” Hạ Viêm hơi xấu hổ, ra vẻ lạnh nhạt trả điện thoại di động cho Tieu Tieu, nhưng hai tai lại đỏ ửng lên.

Tieu Tieu không chú ý đến việc này, chỉ một lòng nghĩ đến đám seeder mà cậu bé nói. Mặc dù cô có lòng tin với thiết kế của mình nhưng bị chửi nhiều ngày như vậy nên cũng bắt đầu hoài nghi có phải bản thiết kế giao cho nhà may có vấn đề hay không, hay là việc chế bản có sai sót? Lúc nghe thấy là seeder làm, tảng đá đè nặng trong lòng cô cuối cùng cũng rơi xuống đất.

Vậy thì là ai muốn hại cô? Đám seeder này rõ ràng là nhằm vào cô mà không phải nhằm vào công ty, nếu không tại sao lại chỉ chê bai một chiếc váy này?

“Đại thần, ngài có thể giúp tôi tìm được là ai thuê seeder không? Giá tiền ngài cứ báo!” Tieu Tieu hai tay ôm quyền, như hiệp khách cổ đại đập nôi dim thuyền vào rừng làm cướp.

Tại Hạ Viêm càng đỏ hơn, cảm hơi ngượng: “Dù chị trả tiền gấp mười lần, Đạo Giang cũng sẽ không tiết lộ thông tin khách hàng, đây là luật nghề. Có điều em có thể cho chị địa chỉ một gian hàng online, chị liên hệ đặt hàng, hai trăm tệ một bản báo cáo chứng minh những người này là seeder”.

Mặc dù hơi tiếc nuối vì tạm thời không thể tìm được kẻ ném đá giấu tay, nhưng có thể chứng minh mình bị hãm hại đã là một niềm vui bất ngờ rồi, Tieu Tieu vội gật đầu liên tục, hết sức phấn khởi trao đổi phương thức liên lạc với đại thần.

Lúc Triển Lệnh Quân và mẹ Hạ Viêm đi ra, hai người đã vừa cười vừa nói vui vẻ.

“Bác sĩ Triển, hôm nay đúng là làm phiền bác sĩ quá”. Mẹ Hạ Viêm một lần nữa cảm ơn Triển Lệnh Quân, lại nắm tay Tieu Tieu cảm kích một hồi lâu: “Không biết phải cảm ơn cháu thế nào, cháu đã cứu mạng Viêm Viêm nhà cô”.

“Cô đừng khách khí...” Tieu Tieu hơi bối rối để mặc bà Hạ kéo tay, mắt nhìn về phía Triển Lệnh Quân xin giúp đỡ.

Bác sĩ Triển lại không hề có ý định hỗ trợ mà gọi điện thoại cho gara để họ đến đánh xe đi.

Bốn người ra khỏi đồn cảnh sát, người của gara đã đạp xe đạp đến, nhận lấy chìa khóa xe từ tay Triển Lệnh Quân, cất xe đạp vào cốp xe rồi lái chiếc xe móp một cửa đi.

“Bác sĩ Triển, hóa đơn sửa xe anh cứ giữ lại, lần sau tôi đến Tang Du thanh toán cho anh”. Bà Hạ đẩy xe lăn tạm biệt hai người.

Tieu Tieu cho rằng công dân tốt Triển tiên sinh cũng sẽ cao thượng như cô, làm ơn không cần báo đáp, không ngờ Triển Lệnh Quân lại gật đầu đồng ý rất là tự nhiên.

Nhìn mẹ Hạ Viêm như trút được gánh nặng, Tieu Tieu lập tức hỏi hận: “Vừa rồi tôi nên đòi một ít thù lao mới đúng, ít nhất cũng phải trả tiền mua miếng dán cho tôi chứ”.

Triển Lệnh Quân liếc cô một cái như liếc một con cóc, không tiếp lời nàng mà im lặng đi vòng ra ngoài để Tieu Tieu đi vào phía trong.

Trên đường Đông Ngung mặc dù không nhiều xe nhưng dù thế nào thì đi bên ngoài cũng nguy hiểm hơn bên trong, có một người đàn ông cao ráo che chắn bên ngoài, cảm giác an toàn sẽ lập tức tăng gấp đôi gấp ba.

Một người đàn ông đẹp trai lạnh lùng đột nhiên thể hiện ra sự ga lăng của một quý ông quả thực không khác nào tên lừa đảo vượt đại châu, cực kì chính xác mang theo một loại thuốc nổ tên là “cảm động” đâm vào trái tim thiếu nữ, nổ thành một đám mây hình nấm.

“Thời buổi này không có mấy chàng trai ga lăng như vậy nữa”. Tieu Tieu không nhịn được ngẩng đầu nhìn trộm bên mặt Triển Lệnh Quân.

”Sao? Đây không phải cách ứng xử thông thường sao?” Triển Lệnh Quân không hề để ý, ngẩng đầu nhìn sắc trời. Thời gian còn sớm, có điều thời tiết không được tốt lắm, âm u như sắp mưa, đèn đường cũng đã bật sớm hơn bình thường.

”Không“. Tiêu Tiêu lắc đầu, trước kia cô phải nhắc nhở rất nhiều lần, Hàn Đông Vũ mới học được thói quen để cô đi bên trong, rất nhiều lần ông đến năm mươi tuổi vẫn không biết thế nào là phong độ quý ông.

Trong không khí tràn ngập hơi nước ướt ướt, những hạt mưa bụi li ti ngưng tụ dưới ánh đèn đường, rơi xuống lông mày và lông mi Triển tiên sinh phản xạ ánh sáng lấp lánh.

”Đây là có người dạy tôi“. Giọng nói trầm ấm dễ nghe tự nhiên rồi tan ra trong mưa bụi cuối xuân, trong đôi mắt sâu có một thoáng đau xót khó tả chợt lóe lên rồi biến mất.

Tiêu Tiêu đang nhìn anh ta chăm chăm chợt cảm thấy trong lòng mình cũng nhói lên theo. Bạn gái cũ sao? Cô gái nào may mắn được Triển tiên sinh yêu thương như vậy? Rồi tại sao lại nở lòng rời xa anh ta?

Nếu mình không bị bệnh thì thật tốt, Tiêu Tiêu hơi sa sút tinh thần cúi đầu, điều kiện của mình bây giờ căn bản không đủ để theo đuổi bác sĩ Triển, nghĩ những chuyện này cũng có tác dụng gì? Hiện nay việc duy nhất cô có thể làm chính là đợi phát tiền thưởng nửa năm, mua một chiếc xe ba tháng tới gặp nam thần.

Hôm nay không có hẹn khám bệnh, Triển Lệnh Quân đến Tang Du liền vào phòng làm việc, Tiêu Tiêu đi một mình đến phòng tập gym.

Phòng tập gym của Tang Du không giống phòng tập gym bình thường lắm, các loại máy chạy bộ, ghế tập tạ đều có, nhưng đa số là các loại máy móc phục hồi sức khỏe cho bệnh nhân khoa ngoại.

Mà huấn luyện viên trong phòng tập gym cũng đổi thành chuyên gia vật lý trị liệu, chính là gã đồ con hôm trước đưa Hạ Viêm ra công.

Trong hội sở Tang Du, chuyên gia trị liệu tổng hợp, chuyên gia vật lý trị liệu hay chuyên gia tâm lý trị liệu đều được gọi chung là chuyên gia trị liệu. Theo cách nói của cô bé lễ tân Diễm Diễm, Tang Du không phải chuyên môn phục hồi sức khỏe mà là phục hồi tính mạng, bao gồm thân thể, tâm lý, dung mạo, quan hệ luân lý gia đình.

Mặc dù cái cuối cùng không biết thực hiện thế nào, nhưng Tiêu Tiêu đã chấp nhận việc gọi những người này là chuyên gia trị liệu.

”A a a, đau đau đau!“ Một bệnh nhân gãy xương vừa tháo bột kêu thảm thiết khi bị chuyên gia trị liệu to con sờ nắn, một người đàn ông trên ba mươi tuổi mà lúc này nước mắt lưng tròng.

”Ba tháng không duỗi thẳng ra, bây giờ phải kéo căng ra, nếu không tay anh sẽ cong mãi đấy“. Gã đồ con mặc áo ba lỗ thoát nhìn thật sự không giống một bác sĩ cho lắm.

”Tôi không chịu được nữa! Để ngày mai tiếp tục! A a a a...“

Hình ảnh tương tự như vậy có thể nhìn thấy khắp nơi, có thể nói là cực kỳ thâm thúy như địa ngục trần gian.

Tiêu Tiêu rùng mình, đến chỗ một chiếc máy chạy bộ bắt đầu chạy chậm rãi. Bác sĩ chủ trị đã dặn cô không thể vận động quá mạnh. Mà Triển Lệnh Quân cũng nhấn mạnh việc rèn luyện thân thể chỉ được phép thực hiện vừa phải nên cô định chạy khoảng ba mươi phút.

”Manh Manh, đi ăn tối không?“ Chuyên gia dinh dưỡng tên gọi Tống Đường thò đầu vào phòng tập gym vẫy tay với gã to con đang hành hạ bệnh nhân.

”Có, đợi tôi mười lăm phút“. Gã to con Manh Manh ngẩng đầu lên trả lời.

”Anh tên là Manh Manh?“ Bệnh nhân đang bị hấn đè trên người phì cười: ”Ha ha ha ha, á á, đau đau đau!“

”Tôi tên là Lý Manh, anh có thể gọi tôi là bác sĩ Lý hay Tiểu Lý, không được gọi tôi là Manh Manh“. Lý Manh giơ cánh tay cơ bắp cuộn cuộn lên, vung nắm đấm với Tống Đường vừa nói vừa nói bực.

Tiêu Tiêu cố gắng nhịn cười, quay sang nhìn thấy Tống Đường cũng bật một chiếc máy chạy bộ lên bắt đầu tập chạy. Thấy có khách hàng nhìn mình, Tống Đường lễ phép gật đầu chào hỏi: ”Thực đơn đồ ăn có quen không?“

”Tạm được, có điều quá ít thịt“. Tiêu Tiêu cười đáp.

”Tình hình của cô không nên ăn quá nhiều thịt, có thể ăn gà, cá, nhưng nhớ bỏ da và mỡ gà“. Tống Đường vẫn mặc bộ đồ đơn giản, thoát nhìn như một sinh viên thư sinh.

Bác sĩ ở đây không có người nào giống bác sĩ, bệnh nhân làm sao mà nhận ra được?

Thật sự nên thiết kế cho bọn họ một bộ đồng phục, Tiêu Tiêu quan sát dáng người cao gầy của Tống Đường, trong đầu nhanh chóng phân tích kiểu trang phục phù hợp với anh ta. Đang nghĩ ngợi thì bụng cô đột nhiên sôi ùng ục, Tiêu Tiêu vội che bụng, may mà trong phòng tập gym tương đối ồn ào, không có ai nghe thấy tiếng động mất mặt này.

Vừa mới thở phào một hơi, đầu gối Tiêu Tiêu bỗng nhũn ra, một cảm giác vô lực từ lòng bàn chân nhanh chóng lan khắp toàn thân, mồ hôi lạnh toát ra khắp người, cô ngẩng đầu ngả ngửa về phía sau.

Trước khi rơi vào tối tăm, dường như Tiêu Tiêu nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú của Triển Lệnh Quân.

Đến lúc mở mắt ra, Tiêu Tiêu phát hiện mình đang nằm trên chiếc sofa nhung trong phòng tiếp khách, Triển Lệnh Quân cầm ống nghe khám bệnh đặt lên trên chiếc áo ngực có gọng sắt của cô. Cách bra có thể nghe thấy sao? Tiêu Tiêu còn chưa tỉnh hẳn suy nghĩ miên man.

“Không có vấn đề gì, chắc là tụt đường huyết”. Triển Lệnh Quân cất ống nghe cúi đầu nhìn cô: “Cô chưa ăn tối à?”

“Chưa...”

Tổng Đường cầm một cốc nước đường glu-cô đến đưa cho cô: “Trước kia cô có bị hạ đường huyết không?”

Tiêu Tiêu ngồi dậy uống hết cốc nước đường, sau khi ngồi yên một lát, nhịp tim đập quá nhanh mới dần dần chậm lại, hiện tượng đổ mồ hôi cũng giảm bớt: “Có, lúc tôi rất gầy, cứ đến mùa hè là thường xuyên đứng không vững, thỉnh thoảng trước mắt lại tối sầm, sau khi đi làm béo hơn một chút mới đỡ”.

Tổng Đường nhíu mày, đỡ khuỷu tay chống cằm suy nghĩ: “Vậy thì thực đơn của cô phải điều chỉnh lại, buổi tối đừng ăn cháo loãng, có thể ăn một chút mì trắng hay cháo hải sản, nhưng không được vượt quá hai trăm gam”.

“Tốt quá!” Tiêu Tiêu reo lên một tiếng, mấy ngày nay cô ăn cháo đậu xanh đến mức xanh mặt rồi: “Thế tôi ngắt xiu một lần nữa thì có được ăn chân giò với gà rán không?”

Tổng Đường: “...”

Buổi tối về nhà, Tiêu Tiêu nấu cho mình một bát mì Dương Xuân ăn, hết sức thỏa mãn.

“Ting ting!” WeChat có tin nhắn, đại thần Hạ Viêm đã gửi địa chỉ cửa hàng online tới.

Tiêu Tiêu Bỏ: Tạ ơn đại thần.

Hòa Viêm Diễm: Bình thân!

Tiêu Tiêu chun mũi, thẳng nhóc này dám nhận cơ à? Cô nhanh chóng lên cửa hàng trực tuyến đó trao đổi về tình hình của mình, chủ cửa hàng nhận lời rất sáng khoái, nói sáng sớm ngày mai sẽ gửi báo cáo vào hộp thư của cô.

Làm xong đại sự này, Tiêu Tiêu đi ngủ đúng mười giờ, điện thoại tự động khóa mạng khóa trò chơi.

Buổi sáng hôm sau tỉnh lại, điện thoại di động đã có thể kết nối mạng nhận được một tin nhắn.

Hòa Viêm Diễm: Chị làm em cảm thấy em vẫn còn có giá trị, không chết nữa, em sẽ sống thật tốt. Cảm ơn chị mặt to!

Sự cảm động vừa dâng lên trong lòng bị hai chữ mặt to đập vỡ tan tành, thẳng nhóc này đúng là không đáng yêu chút nào!

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Cải tiến

Từ khi chuyển sang chế độ làm việc linh hoạt, chị Phương đã lắp máy quét thẻ ở cửa phòng thiết kế để xác định xem nhân viên có làm việc đủ tám tiếng hay không.

Bởi vì đau đầu chuyện rửa sạch oan khuất, Tiêu Tiêu đến công ty từ rất sớm, lúc quét thẻ mới có bảy rưỡi.

Cửa hàng taobao quả thật giữ chữ tín, báo cáo đã được gửi đến hộp thư của cô. Bản báo cáo này cực kì chi tiết, bao gồm IP của mỗi một tài khoản seeder, biểu đồ thời gian bình luận, đối chiếu nội dung bình luận, có thể nói là bằng chứng vững như núi. Cuối cùng còn tặng kèm ba phi vụ Đại Giang đã làm, gần như giống hệt sự kiện bồi nhọ lần này.

Bản báo cáo dài khoảng hai mươi trang, chi in cũng mất một hồi lâu.

Hai trăm tệ này bỏ ra đúng là đáng giá đến từng xu lẻ, Tiêu Tiêu lập tức xác nhận đã nhận hàng, cho đánh giá năm sao cộng thêm hơn năm mươi chữ khen ngợi.

Trong phòng thiết kế chỉ có một mình cô, tiếng máy in chạy xoành xoạch vang vọng trong gian phòng trống trải. Chẳng mấy khi rảnh rỗi thế này, Tiêu Tiêu ngồi vào bàn, quan sát một lượt bàn làm việc của các đồng nghiệp.

Bàn của Triệu Hòa Bình lộn xộn nhất, vài vụn, dập ghim, thước kẻ, bút chì vứt lung tung trên bàn. Khó chấp nhận nhất là cốc uống nước của hắn đã mấy ngày không rửa, trên thành cốc toàn là cặn trà.

Bàn của Tần Á Nam tương đối gọn gàng, trên bàn đặt mấy thứ đồ chơi cô ta nhặt nhanh về, một chậu dây leo, một hộp tiết kiệm hình con gấu, một chiếc logo LY và rất nhiều thước. Do Tần Á Nam thích nói chuyện, tính tình cởi mở, lúc không có việc gì lại lượn khắp trong công ty, quen biết hầu hết mọi người ở các bộ phận, nhìn thấy thứ gì hay hay lại xin về, vậy là chẳng mấy lúc đã đầy bàn.

Bàn của Dương Tiểu chuyên chế bản không giống bàn của bất cứ ai khác, trên bàn trải nỉ, có rất nhiều phấn màu. Một phòng thiết kế chỉ có một nhân viên chế bản, bản vẽ tất cả mọi người thiết kế ra đều phải giao cho Dương Tiểu chế bản. Theo lý thuyết vị trí như vậy phải là người được săn đón nhất trong phòng, nhưng Dương Tiểu tính tình hướng nội, không thích nói chuyện, lại tỏ ra có chút không hòa đồng.

In báo cáo xong, Tiêu Tiêu lấy dập ghim bấm lại, khóa vãn tay ngoài cửa phòng đột nhiên bíp bíp, có người đã đến.

Phương Hường Tiền vào cửa nhìn thấy Tiêu Tiêu, không nhịn được đẩy kính lên nhìn lại lần nữa, dường như nhìn thấy chuyện gì lạ lắm.

“Chào sếp!” Tiêu Tiêu tươi cười chào hỏi.

“Chào cô”. Phương Hường Tiền vừa đáp vừa đi về chỗ của mình: “Hôm nay sao đến làm sớm thế?”

Buổi sáng Phương Hường Tiền phải đưa con đi học nên mới đi làm sớm như vậy, Tiêu Tiêu chưa chồng chưa con, đến sớm thế làm gì?

“Có việc cần báo cáo cho nên tới sớm một chút”. Tiêu Tiêu cầm bản báo cáo vừa in xong đi tới bên cạnh Phương Hường Tiền.

Phương Hường Tiền hơi nhướng mày, che giấu ánh sáng lóe lên trong mắt phía sau mắt kính, rất hứng thú ngồi xuống, bụng cốc trà nóng vừa pha lên uống một ngụm, khẽ hát cầm với Tiêu Tiêu: “Ngồi xuống nói”.

Trước kia Phương Hường Tiền từng làm ở cả công ty quốc doanh lẫn công ty tư nhân, trong nhận thức của bà ta, nhân viên trong cùng bộ phận tố cáo lẫn nhau là chuyện đương nhiên. Làm lãnh đạo chỉ cần thu thập cáo trạng của cấp dưới là tương đương với nắm lấy nhược điểm của từng người rồi, việc quản lý sẽ trở nên rất dễ dàng. Giống như hoàng đế thời cổ đại, muốn ngồi vững trên ngai rồng thì quần thần nhất định không thể đoàn kết một lòng, các đại thần phải tố cáo lẫn nhau, phá đám lẫn nhau thì làm hoàng đế mới yên tâm.

Tuy nhiên Phương Hường Tiền đến đây làm đã nửa năm mà Tiêu Tiêu vẫn chưa bao giờ đến phản ánh vấn đề gì, điều này khiến bà ta nhận định Tiêu Tiêu không muốn thân cận với mình, chưa biết chừng chính là thân tín của cấp trên gài vào. Bây giờ Tiêu Tiêu bị đá ra khỏi phòng thử đồ, cuối cùng cũng biết phải dựa vào bà ta, vì thế chị Phương có chút đặc ý, ánh mắt nhìn Tiêu Tiêu cũng thoải mái hơn nhiều.

Tiêu Tiêu rất ít khi thấy vẻ mặt chị Phương hoà nhã như vậy nên lúc này cũng hơi kinh hãi, nhưng cô vẫn nghe lời ngồi xuống, đặt bản báo cáo trong tay lên bàn: “Tôi đã tìm người điều tra ra những bình luận trên weibo đó đều là của seeder, đây là báo cáo phân tích, sếp xem đi”.

Phương Hường Tiền đang chờ nghe cáo trạng, nụ cười bên khóe miệng hơi đông cứng một lát, sau đó dần dần nhạt đi, cầm lấy bản báo cáo lên xem: “Ý cô là gì?”

“Đây là có người đang hãm hại tôi, thiết kế đồ của tôi tuyệt đối không có vấn đề gì”. Lòng tràn đầy hưng phấn vì có thể giải thích rõ ràng rửa sạch oan khuất, Tiêu Tiêu không chú ý đến sự thay đổi về mặt của Phương Hường Tiền.

“Tôi biết rồi, vấn đề này tôi sẽ phản ánh với giám đốc”. Phương Hường Tiền cầm bản báo cáo bằng hai tay, nhìn có vẻ rất coi trọng.

“Cảm ơn sếp”. Tiêu Tiêu cười, đứng lên cảm ơn chị Phương.

“Ờ, về đi, lát nữa những người khác sẽ đến”. Phương Hường Tiền xua tay, ra hiệu cho Tiêu Tiêu về vị trí của mình.

Tiêu Tiêu gật đầu, xoay người đi.

Cứ tưởng con nhóc này cuối cùng trở nên biết điều, không ngờ lại là đến chất vấn quyết định của mình, thật là nực cười! Phương Hường Tiền ném bản báo cáo vào trong ngăn kéo, hoàn toàn không thèm đọc kỹ.

Bởi vì buổi sáng tới sớm nên buổi chiều Tiêu Tiêu có thể về sớm, có thời gian đến Tang Du mấy tiếng, chỉ nghĩ đã thấy hơi kích động.

Hội sở Tang Du phải nói là thật sự không chê được gì, tập gym, giải trí, nghỉ ngơi, cái gì cũng có, dịch vụ chăm sóc toàn diện cũng khiến cô hết sức yên tâm. Lấy máy tính ra tính toán, trong năm mươi ba bộ trang phục thì cô chiếm đến chín bộ, trừ nhà thiết kế chính đã nghỉ việc, tiền thưởng của cô hẳn phải là cao nhất, mua thẻ một quý chắc chắn vẫn còn thừa.

Sắp tới trưa, các nhân viên đều đã đến hết, bộ phận trang phục may sẵn nhận được thông báo của phòng thư ký, một giờ chiều sẽ họp thiết kế.

Sắp tới họp báo thu đông, Adeline và các nhà thiết kế cao cấp đã phải làm thêm giờ để chỉnh sửa lại các thiết kế may sẵn này nhưng vẫn chưa được như ý. Mặc dù thoạt nhìn không có vấn đề gì lớn nhưng lại thiếu cảm hứng, không có gì đặc sắc.

Tổ chức cuộc họp riêng cho bộ phận trang phục nữ may sẵn chính là hi vọng có thể điều chỉnh một chút về chi tiết.

”Tôi tôn trọng thiết kế của mọi người, cho nên hi vọng mọi người có thể đưa ra ý kiến của mình“. Adeline trình chiếu ba mươi sáu bộ mùa thu và hai mươi tám bộ mùa đông trên màn hình lớn, ánh mắt nghiêm khắc nhìn một lượt những nhà thiết kế của bộ phận may sẵn.

Đám Triệu Hòa Bình đều cúi đầu không dám nói lời nào, Tần Á Nam nghiêng đầu giấu Adeline le lưỡi với Tiêu Tiêu, cả phòng họp rơi vào một sự yên lặng như chết chóc.

Tiêu Tiêu ngẩng đầu nhìn những bộ quần áo đó, lại nhìn những tâm đắc mình đã viết trong sổ ghi chép. Kì thực từ đầu năm lúc thiết kế cô đã có ý tưởng rồi, nhưng khi đó không có can đảm nói ra, cả bộ phận đều xem cô như lọ hoa, nói ra cũng không có ai nghe.

”Đây chính là đáp án của các anh các chị? Không nói gì ngại là cho rằng thiết kế của mình đã rất hoàn mỹ đúng không?“ Giọng của Adeline như mang theo băng giá.

”Nếu không có ai nói, chúng ta cứ hồi lần lượt cũng được“. Chỉ đạo nghệ thuật Lâm Tư Viễn tao nhã dựa vào lưng ghế, giờ ngón tay chỉ chỉ trên không.

Bầu không khí cực kì ngột ngạt, hai trợ lý trẻ đã sắp sợ đến phát khóc.

”Adeline, tôi có một suy nghĩ“. Tiêu Tiêu giơ tay, tất cả mọi người đều ngẩng đầu lên, đồng loạt nhìn về phía Tiêu Tiêu, dường như cô là một quả kiwi giữa một đồng trống chim cút, cứ thế phản bội tổ chức.

”Nói xem nào“. Adeline khoanh tay, vẻ mặt vẫn lạnh lùng không đổi.

”Thực ra vấn đề của những thiết kế này không lớn, nhưng thiếu cảm giác chinh thể...“ Tiêu Tiêu nuốt nước bọt một chút. Đôi mắt màu lam xám của nhà thiết kế số một lia đến, ánh mắt dường như hiểu rõ hết thấy mang đến áp lực rất lớn cho cô, cảm thấy căng thẳng như khi đi học phải đứng lên trả lời câu hỏi của giáo viên.

Adeline nhướn mày, gật đầu ra hiệu cho Tiêu Tiêu tiếp tục nói: “So?” (tiếng Anh)

”Tôi đề nghị tăng thêm một chi tiết nhỏ cho mỗi một bộ trang phục“. Vài ánh mắt như thực chất đâm vào người, lòng bàn tay Tiêu Tiêu ướt mồ hôi. Lời này nói ra chắc chắn sẽ khiến các nhà thiết kế trong bộ phận bất mãn, cô hít sâu một hơi: “Thiết kế nếp gấp ở phần eo của bà trên trang phục cao cấp dùng cho áo gió và đồ cotton là thỏa đáng nhất“.

Trang phục cao cấp thu đông còn chưa công bố, ngay cả nhân viên trong công ty cũng không có mấy người nhìn thấy, lời này vừa dứt, bầu không khí trong phòng họp quả nhiên trở nên tẻ nhạt.

Adeline hơi kinh ngạc: “Cô biết thiết kế xếp eo của tôi?”

Đồ may đo cao cấp thu đông quý này, Adeline sử dụng thiết kế xếp eo rất đặc biệt, tăng thêm một nếp gấp đẹp để trên eo áo gió rộng rãi, có thể định hình trang phục rất tốt, lại có thể tạo thành ảo giác người mặc áo có vòng eo nhỏ nhắn.

”Đúng vậy, tôi đã nhìn thấy ở phòng thử đồ“. Tiêu Tiêu thành thật đáp.

Đúng thế, trước kia Tiêu Tiêu là người mẫu thử đồ. Adeline hiểu ra, trong mắt không khỏi thêm vài phần tán thưởng: “Thế cô định sử dụng trực tiếp sao?”

”Không!“ Tiêu Tiêu lập tức phủ nhận: “Thiết kế xếp eo là điểm nhấn của đồ may đo cao cấp, nếu dùng bừa vào trang phục may sẵn sẽ khiến trang phục may đo mất giá trị. Hơn nữa đồ may đo có công nghệ phức tạp, nhà may sẽ không làm được, nếu dùng sẽ phải sửa đổi, đơn giản hoá một chút“.

Lấy ý tưởng của đồ may đo đưa vào đồ may sẵn cần phải điều chỉnh đơn giản hoá, đây vốn chính là quy định bất thành văn, Adeline biết vậy nhưng vẫn thuận miệng thử cô một câu, hài lòng gật gật đầu: “Cô rất cẩn thận, đề nghị này rất tuyệt“.

Một câu “rất tuyệt” làm mọi người đều giật mình. Phải biết Adeline là mụ phù thủy trong giới thời trang, về cơ bản chỉ có chê bai và răn dạy, rất ít khi lên tiếng khen một ai.

”Là một nhà thiết kế, việc các vị cần làm không chỉ là cắm đầu ngồi thiết kế mà còn phải biết suy nghĩ“. Adeline nhìn mọi người, giọng nói lại biến thành lạnh lẽo.

Tần Á Nam nhếch miệng, nháy mắt với Triệu Hòa Bình, nhỏ giọng hỏi: “Thì tôi cũng phải được đến phòng thử đồ tiếp xúc với thiết kế xếp eo mới được chứ“.

Tiêu Tiêu cúi đầu âm thầm thở dài. Đã biết nói ra lời này sẽ khiến những người khác bất mãn nên lúc đầu cô mới không dám mở miệng.

”Không nhìn thấy thiết kế xếp eo thì cũng không nhìn thấy gì khác hay sao? Thiết kế may đo quý này tôi cũng đã cho các vị xem mấy bộ rồi, chính mình không biết suy nghĩ lại trách người khác biết suy nghĩ, đây là cái lí luận gì vậy?“ Adeline hừ lạnh một tiếng, Triệu Hòa Bình sợ đến mức vội giơ sổ ghi chép lên che mặt.

Mặc dù đã nhiều tuổi nhưng mắt không mờ, tai không nặng, cách xa như vậy mà Adeline vẫn nghe thấy!

Mặt Tần Á Nam lập tức tái nhợt.

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Cướp công

Tiêu Tiêu nhìn Tần Á Nam một cái, con bé này luôn không giữ mồm giữ miệng nhưng vẫn có chừng mực, không hiểu sao dạo này lại có chút khác thường, dường như chưa ngoa hơn trước kia không ít, hơn nữa âm thầm có ý nhắm vào mình. Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì, hay là trước kia nó vẫn vậy, chẳng qua là mình không để ý?

Mọi người yên lặng, mỗi người có tâm tư riêng, cuộc họp tiếp tục.

Thời gian gấp gáp, phương hướng điều chỉnh mẫu đồ thu đông cuối cùng được xác định sẽ dựa theo đề nghị của Tiêu Tiêu. Sau khi sắp xếp xong công việc điều chỉnh kế tiếp, Adeline lại nói đến chuyện trang phục xuân hè quý tới.

“Về Tân Sinh, bây giờ mọi người có ý tưởng gì chưa?” Màn hình chuyển sang chủ đề mới, Adeline khoanh tay nhìn mọi người.

Mẫu may đo cao cấp theo chủ đề Tân Sinh còn chưa bắt đầu thiết kế, Adeline cũng cần những người trẻ tuổi này cung cấp một số ý tưởng.

“Tôi cho rằng Tân Sinh nên thiên về hướng thiếu nữ, có một thương hiệu mỹ phẩm có slogan là “hệ tân sinh”, cho nên có thể dùng màu trắng tinh làm nền, dùng các màu sắc trẻ trung như hồng nhạt, xanh hồng, vàng nhạt điểm xuyết, tràn đầy sức sống như mùa xuân”. Bởi vì vừa rồi Tiêu Tiêu được khen ngợi nên mọi người cũng bạo dạn hơn, Triệu Hòa Bình thích náo nhiệt giờ tay phát biểu đầu tiên.

“Tôi cũng nghĩ như anh Triệu, có thể bỏ sung đăng ten và họa tiết hoa nhỏ”. Một nhà thiết kế khác hòa theo.

“Không được, định hướng sản phẩm của chúng ta là phụ nữ 20 đến 35 tuổi, trẻ trung quá cũng không hợp. Tôi cho rằng nên lấy ý tưởng thực nữ trở lại thời thiếu nữ, trên nền tảng đơn giản thanh lịch điểm xuyết thêm một vài điểm nhấn trẻ trung”.

Mọi người đều có suy nghĩ của mình, tranh luận sục sôi ngất trời, đây là cảnh Adeline muốn thấy nên không hề ngăn cản.

Bàn tay Tần Á Nam giấu dưới mặt bàn nắm chặt, miệng và mũi cùng hô hấp, giống như một con cá mắc cạn cần tìm kiếm một thứ gì đó để tự cứu mình: “Không, mọi người nói đều không đúng!”

Âm điệu hơi cao khiến ánh mắt của mọi người đều bị kéo lại, tiếng tranh luận cũng đột nhiên im bặt.

“Họa tiết gốc của chủ đề Tân Sinh là lá hợp hoan và hoa thông liễu”. Tần Á Nam đứng dậy, đồng dục nói ra quan điểm của mình: “Lá hợp hoan tượng trưng cho li biệt, hoa thông liễu lại tượng trưng cho tái sinh...”

Tiêu Tiêu nghe đến đây đột nhiên ngừng đầu nhìn Tần Á Nam

“Cho nên Tân Sinh nên là cảm ngộ đối với tính mạng”. Tần Á Nam nói kích động, giống như một nhà nghệ thuật cuồng nhiệt không thể tự kiềm chế khi linh cảm bùng nổ.

Đôi mắt màu xanh xám của Adeline chợt sáng lên: “Nói hay lắm!”

Chủ đề Tân Sinh này là ý tưởng nảy sinh khi xem một bức ảnh của chỉ đạo nghệ thuật chụp trong rừng cây ở châu Phi, chồi non mới nhú, chim non phá vỏ trứng chui ra, nước sông dâng cao khi mùa mưa đến, lá hợp hoan xò ra trong sáng sớm, sự khâm phục và lưu luyến đối với tính mạng khiến bà định ra chủ đề Tân Sinh này. Cuộc họp lần trước bà không nói rõ, không nghĩ tới lại có một nhà thiết kế trẻ tuổi có thể hiểu được.

Lúc này hình tượng của Tần Á Nam trong lòng Adeline đã thay đổi, từ một con bé lấm mồm chưa ngoa biến thành một con bé lấm mồm rất nhạy bén.

Cuộc họp kết thúc, người của bộ phận may sẵn vừa cười vừa nói đi ra khỏi phòng.

“Á Nam, em giỏi thật, không ngờ lại hiểu được bí kíp tâm pháp của giáo chủ”. Triệu Hòa Bình nháy mắt với Tần Á Nam.

“Á Nam, cậu đúng là thông thái, bọn mình đều không nghĩ tới chuyện liên hệ với thực vật”.

Tần Á Nam cười hi hi nhận lời khen ngợi, chuyên gia tạo mẫu Dương Tiểu bên cạnh không nhìn được nữa, mở miệng nói: “Hôm đó tôi rõ ràng nghe thấy cái này là Tiêu Tiêu nghĩ ra”.

Triệu Hòa Bình sững sốt, quay sang nhìn Tiêu Tiêu.

”Ai da, là hai chúng tôi cùng nghĩ“. Tần Á Nam bị bắt thóp, lại không hề bối rối, đưa tay kéo cánh tay Tiêu Tiêu: “Bạn thân ái, vừa rồi nhất thời kích động quên nhắc tới cậu, cậu không giận chứ? Minh xin lỗi, buổi tối mời cậu đi ăn được không?”

”Cùng nhau nghĩ, ai nói ra cũng khác gì đâu“. Mọi người thấy tình hình này liền bắt đầu giảng hoà, dù sao Tần Á Nam và Tiêu Tiêu cũng là bạn học cùng đại học, quan hệ khá thân thiết.

Tiêu Tiêu lạnh lùng nhìn Tần Á Nam diễn xuất, vì thể diện nên nàng cũng không muốn làm ồn ào. Nếu Tần Á Nam thừa nhận một câu là dùng ý tưởng của nàng thì cũng thôi, dù sao cô cũng có trách nhiệm trong việc này, tự dưng nói ra trước mặt người ta có khác nào cho người ta cơ hội dùng ý tưởng đó, nhưng nói là “cùng nhau nghĩ” thì thật là quá đáng.

Từ từ rút cánh tay mình ra, Tiêu Tiêu trước kia rất ít khi nổi giận, bởi vì còn phải giữ hình tượng của mỹ nhân, nhưng bây giờ lại không phải bản khoăn nữa: “Cùng nhau nghĩ? Thế mà cô cũng có thể nói ra được? Tần Á Nam, lần đầu tiên tôi phát hiện đa mặt cô đây đấy!”

Mặt Tần Á Nam hết xanh lại trắng, nhưng vẫn cố gân cổ nói: “Sao lại không phải cùng nhau nghĩ, mình đến giảng cho cậu về nội dung trình chiếu, mình với cậu thảo luận một hồi lâu đi đến kết luận này mà“. Tần Á Nam hơi thấp, lại hơi mập, tiếng nói như pháo liên thanh khiến toàn bộ mọi người ở tầng này đều nghe thấy.

Nhìn dáng vẻ chuẩn bị chống nạnh cãi nhau của Tần Á Nam, Tiêu Tiêu cảm thấy cãi lộn với người này thì quá mất mặt, không muốn làm to chuyện thêm, nhưng bây giờ xoay người đi lại tỏ ra sợ cô ta, thế là học ánh mắt coi khinh thiên hạ của Triệu tiên sinh, lườm một cái rất tao nhã, cười khẽ một tiếng lắc đầu, không nhanh không chậm xoay người bước đi.

Một bên bình tĩnh tự nhiên, một bên như chó cùng rứt giậu, ai đúng ai sai nhìn là thấy ngay, các đồng nghiệp phòng thiết kế cũng không dám nói thêm nữa, tới tấp tìm lí do rời đi, để lại Tần Á Nam ở đó gặm chân.

Hết giờ làm, Tiêu Tiêu cất hết mọi thứ liên quan đến thiết kế trên bàn, mặt khẩu máy tính cũng thay đổi phức tạp hơn, không để ý tới Tần Á Nam đỏ mặt như cục kì tui thân, ra cổng bắt tàu điện ngầm đến đường Đông Ngung.

Ngồi trên tàu điện ngầm rộng rãi lúc ba rưỡi chiều, Tiêu Tiêu mới thu lại vẻ lạnh lùng trên mặt, chán nản chống má, rất giống một con cá nóc căng phồng.

Tần Á Nam là bạn học cùng đại học của cô, hai người cùng vào công ty này, nhắc nhau thời gian đến phòng vấn, hai bên giúp đỡ nhau vượt qua thời gian thử việc. Đối với Tiêu Tiêu, Tần Á Nam không giống các đồng nghiệp khác, nhưng ai ngờ lòng người lại đổi thay.

Sau khi cảm khái về cuộc đời xong, Tiêu Tiêu liền nhắn tin cho bác sĩ Triệu.

Tiêu Tiêu Bó: Tôi bị thua thiệt trong đấu đá tại phòng làm việc, xin hỏi có chương trình học bồi dưỡng mưu kế đấu đá không?

Triển Lệnh Quân S: Có chương trình học cận chiến, năm giờ chiều hàng ngày.

Cận chiến? Tiêu Tiêu nhìn chằm chằm màn hình một hồi lâu, khẳng định mình không đọc nhầm. Dùng phương thức cận chiến để giải quyết đấu đá với đồng nghiệp sao?

Tương tượng cảnh một ngày nào đó Tần Á Nam cướp công của mình, đâm móc tay trái, đâm móc tay phải, hoành tảo thiên quân, hàng long thập bát chưởng, cát bay đá chạy, chim chóc về rừng, nhân vật phản diện Tần mỗ bị đánh bay lên không nổ tung như pháo hoa, ánh nắng chiều tà in bóng vị anh hùng Tiêu Tiêu kéo dài trên mặt đất, âm thanh điện tử của hệ thống trình trọng vang lên: “K! O!”

Hình như cũng không tồi.

Lúc đến Tang Du, chương trình học cận chiến còn chưa bắt đầu. Phòng tiếp khách cực kì ồn ào, chủ yếu là một người đàn ông trung niên ngồi trên sofa đang ồn ào.

”Sao bảo cái gì cũng có thể khôi phục? Vì sao không thể làm cho tay tôi khôi phục?“ Người đàn ông trung niên giờ cổ tay trụ lùi lên, vết thương vẫn còn quần băng gạc, hiển nhiên là mới phẫu thuật cắt bàn tay không lâu.

”Nơi này là trung tâm khôi phục sức khỏe, không làm tái tạo chi gãy, có thể lắp tay giả cho ngài“. Nữ chuyên gia trị liệu mặc quần ống thẳng màu trắng áo len không tay cao cổ màu lam nhạt, khoác áo vét màu trắng đang tỉ mỉ trả lời câu hỏi của ông ta.

Đây là một trong hai chuyên gia trị liệu tổng hợp của hội sở Tang Du, Liêu Nhất Phàm.

”Thế là các người quảng cáo láo!“ Người đàn ông trung niên trợn mắt quát: “Gọi ông chủ của các người đến đây!”

”Gọi ông chủ đến cũng vậy, nếu ngài cảm thấy nơi này không thể đáp ứng yêu cầu của ngài, có thể đến lễ tân trả lại thẻ đã mua“. Liêu Nhất Phàm trả lời hết sức lễ phép, nói xong liền xoay người đi.

”Này, thái độ của cô kiểu gì thế?“ Người đàn ông trung niên tức điên lên, trợn mắt bung cốc nước lên uống một ngụm, đặt xuống bàn rầm một cái: “Nước cũng quá nóng, ức hiếp tôi chỉ có một tay đứng không?”

Nhân viên phục vụ gần đó lập tức đi tới định đổi cốc khác, lại bị ông ta từ chối, chê điều hòa tầng một quá lạnh, đòi đi lên tầng ba ngồi.

”Thưa ngài, tầng ba chỉ khách hàng VIP mới có thể đi lên“. Nhân viên phục vụ thấy ông ta đứng trong thang máy quẹt thẻ, không ngừng đâm vào con số 3 nhưng mãi không sáng lên.

Triển Lệnh Quân cầm một bảng biểu từ phòng làm việc đi ra, thấy Tiêu Tiêu đã đến liền khẽ gật đầu. Y tá mặc váy hồng bước nhanh tới, chỉ người đàn ông trung niên đang ồn ào, nhỏ giọng nói gì đó với anh ta.

Người đàn ông không thể đi lên tầng ba, lại thở hắt hắt ngồi về ghế.

Triển Lệnh Quân đưa bảng biểu cho y tá, bước đến ngồi xuống đối diện người đàn ông, đưa tay ra, y tá liền lấy bệnh án từ chỗ bác sĩ Liễu đưa cho anh ta.

”Vương tiên sinh đúng không ạ? Bàn tay phải đứt lìa“. Triển Lệnh Quân cúi đầu xem qua bệnh án: ”Ngài có yêu cầu gì?“

”Tôi cần các anh chữa khỏi tay tôi, khôi phục như trước. Tôi bỏ ra bao nhiêu tiền không phải để đến đây tập thể dục“. Nói với mấy cô gái trẻ, người đàn ông trung niên còn dám to tiếng, nhưng gặp Triển Lệnh Quân sang trọng chín chắn lại tỏ ra dễ nói chuyện hơn nhiều.

Người mới trở thành tàn tật thường đưa ra yêu cầu bình phục quá cao, Tang Du cũng đã quen với những trường hợp như vậy. Ngoài một số khách hàng xem náo nhiệt, những nhân viên công tác khác đều vẫn làm việc của mình như thường.

Lúc này Lý Manh từ trong phòng vật lý trị liệu đi ra uống nước, nhìn thấy Tiêu Tiêu liền đi tới chào hỏi: ”Tiêu tiểu thư, nghe nói cô chuẩn bị theo khóa cận chiến của tôi à?“

Thân thể cường tráng mang theo hơi nóng áp tới gần, Tiêu Tiêu hơi dịch về phía sau theo phản xạ có điều kiện, nhìn bác sĩ Manh Manh từ trên xuống dưới: ”Khóa cận chiến là anh dạy à?“

”Đúng thế“. Lý Manh lộ ra hàng răng trắng, chương trình học cận chiến của anh ta luôn không có người đăng kí, hôm nay nghe Triển Lệnh Quân nói anh ta sắp có một học viên liền hưng phấn chờ đến giờ lên lớp.

”Ồ, tôi...“ Lời từ chối đã ra đến miệng, nhưng nhìn đôi mắt toàn là chờ mong của gã to con, Tiêu Tiêu lại không nói tiếp được, quay lại tròn mắt nhìn Triển Lệnh Quân, sao gã này lại nhanh mồm nhanh miệng như vậy?

”Hiện nay phương án khôi phục tiên tiến nhất là mua bàn tay máy do EU sản xuất, có thể hoàn toàn thay thế bàn tay cũ, có điều giá tiền hơi mắc“. Triển Lệnh Quân đưa cho ông ta một quyển ca ta lô trên bàn trà: ”Nếu ngài đồng ý, tôi có thể liên lạc với bên EU đặt hàng“.

Người đàn ông trung niên nhìn giá tiền trên đó, có chút chần chừ.

”Đương nhiên nếu ngài không đồng ý với phương án này thì chúng tôi cũng không có cách nào khác. Ngài có thể đến chỗ này hỏi một chút xem“. Triển Lệnh Quân lấy ra một tấm danh thiếp từ trong túi áo vét đưa cho ông ta.

Người đàn ông trung niên cầm tấm danh thiếp lên thoáng nhìn, trên khuôn mặt lập tức xuất hiện đủ mọi màu sắc, hết sức rục rờ.

”Đó là nơi nào?“ Tiêu Tiêu hỏi vị huấn luyện viên cận chiến vừa mới có việc làm.

”Ngũ Đài sơn“. Lý Manh nhỏ giọng đáp.

Tiêu Tiêu: ”...“

(Ngũ Đài sơn là một trong 4 danh sơn của Phật giáo tại TQ, có nhiều chùa chiền, tự viện quan trọng nhất TQ)

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Bất ngờ

Làm gì có bác sĩ nào khuyên bệnh nhân đến Ngũ Đài sơn? Ý là ”Tôi không chữa khỏi được, ngài có thể đi cầu thần khấn phật“ sao?

Tiêu Tiêu bịt mắt, không dám nhìn về mặt người đàn ông cắt tay kia.

Ông ta quả thực rất tức giận, thở hắt hắt một hồi lâu, nắm đấm nắm chặt, dường như có thể xông tới đánh nhau với Triển Lệnh Quân bất cứ lúc nào. Triển Lệnh Quân thì vẫn ung dung bình tĩnh cầm lấy một quyển ca ta lô khác chậm rãi lật xem: ”Đương nhiên, nếu như ngài chịu hạ thấp tiêu chuẩn thì cũng có thể lựa chọn loại tay giả này“.

Cánh tay máy thông minh có thể hoàn toàn thay thế bàn tay bình thường mới được bên EU nghiên cứu chế tạo ra năm ngoái, còn chưa sản xuất quy mô lớn, giá thành cực kì đắt đỏ, không phải người bình thường có thể thừa nhận được. Thông thường bệnh nhân bị cụt tay cụt chân đều sẽ lựa chọn sử dụng tay chân giả bình thường.

Tay giả chủ yếu là vì mỹ quan, khi đeo găng tay thoát nhìn không khác gì người thường, loại đắt một chút có thể thông qua vòng kéo ở tay còn lại để thực hiện động tác nắm bắt đơn giản.

Người đàn ông trung niên đang không xuống thang được, lúc này nghe nói như thế liền làm như không quá quan tâm, cầm lên nhìn thấy giới thiệu tính năng và giá tiền, về mặt lập tức dịu bớt không ít.

“Chúng tôi đề nghị ngài sử dụng loại này, vì bàn tay thông minh vừa mới được nghiên cứu chế tạo, vẫn còn chưa đủ hoàn thiện. Tay thông minh phải phẫu thuật nối dây thần kinh không thể tháo rời, tay giả bình thường có thể tháo ra bất cứ lúc nào. Không bằng ngài cứ dùng loại này trước, mấy năm nữa công nghệ hoàn thiện hơn mới dùng tay thông minh“. Triển Lệnh Quân nói không nhanh không chậm, rất có nhịp điệu, làm mọi người bất giác bị cuốn theo suy nghĩ của anh ta.

Quả nhiên, người đàn ông trung niên chỉ suy nghĩ một lát liền biểu thị đồng ý, Triển Lệnh Quân đứng dậy, lập tức có giám đốc khách hàng chuyên phụ trách bán thiết bị đắt tiền đi tới mời khách hàng đến phòng tiếp khách để giới thiệu cụ thể hơn về sự khác nhau của các loại tay giả.

Tiêu Tiêu nhìn mà há hốc mồm, cái gã Triển Lệnh Quân này đúng là giỏi thật, chỉ dăm ba câu đã giải quyết được một vụ gây rối, còn tiện thể tiếp thị bán hàng luôn.

“Chứ sao nữa! Không có việc gì là anh cả không làm được!“ Lý Manh đang ở cạnh Tiêu Tiêu, dùng ánh mắt toàn là sùng bái nhìn về phía Triển Lệnh Quân đang đi lên tầng ba: “Bệnh nhân bình thường đều ưu tiên sắp xếp cho Nhất Phạm, ca nào khó làm mới ném cho anh cả“.

Khó làm mới ném cho anh cả... Khó làm...

Tiêu Tiêu cảm thấy trong không khí đột nhiên xuất hiện một bả vai to lớn, mang theo câu này của Lý Manh húc thẳng vào cột sống của cô. Lần trước lễ tân trực tiếp ném cô cho Triển Lệnh Quân, cũng có nghĩa trong mắt mọi người ở hội sở Tang Du, cô cũng là một khách hàng khác thường.

“Xin hỏi chị cần loại hình gì?“

“Phải đẹp trai, chiều cao một mét tám lăm trở lên, dịu dàng, hiểu ý người khác“.

Đến khám bác sĩ còn kén chọn chiều cao tướng mạo, quả thực là lập dị, háo sắc, một đóa hoa lạ mọc dưới cờ đỏ!

Tiêu Tiêu lập dị bị gã cơ bắp Manh Manh kéo đi, bắt đầu khóa huấn luyện cận chiến mà gã chờ mong đã lâu.

“Tầng ba có thiết bị gì?“ Tiêu Tiêu không thể vận động quá mạnh, chỉ có thể học các động tác cơ bản trước, vừa khoa tay múa chân vừa tán gẫu với huấn luyện viên.

Lý Manh nghiêm túc suy nghĩ một chút: “Cái gì cũng có“.

“...“

Trả lời cũng như không.

Tiêu Tiêu vừa khởi động vừa nhớ lại lời cô bé lễ tân nói về đặc quyền của thẻ VIP, mỗi tháng ba lần phục vụ tận nhà miễn phí, có thể vào khu vực đặc biệt ở tầng ba.

“Thẻ VIP phải trả trọn gói một triệu, còn phải có hội viên VIP khác giới thiệu mới được“. Lễ tân Điềm Điềm mở to đôi mắt vô tội nói.

Một triệu!

Tiêu Tiêu im lặng lấy ví tiền ra, lục tung cả ví cũng chỉ có mấy tờ một trăm, một chiếc thước dây và một chiếc thẻ tín dụng đã ghi nợ tám ngàn.

“Một số người có trợ giúp trọng đại đối với hội sở cũng được tặng thẻ VIP, nhưng đều là thẻ trắng, bên trong không có tiền“. Thấy Tiêu Tiêu hơi mất mát, Điềm Điềm cân nhắc dùng từ giải thích: “VIP bình thường đều là các danh nhân trong xã hội gì đó, thực ra chị cũng không quá cần“.

Phục vụ tại nhà kì thực không tốt bằng ở hội sở, dù sao thì thiết bị cũng có hạn, đối với người bình thường thì không cần gì phải thế, chỉ có những danh nhân không tiện xuất đầu lộ diện mới cần loại dịch vụ này.

Tiêu Tiêu nhún vai, cắt chiếc thước dây vào trong ví. Nghe nói lúc nào cũng mang theo đồ nghề kiếm cơm sẽ có tài lộc nên lúc nào trong ví của cô cũng có một chiếc thước dây.

“Anh có hẹn với bạn gái, anh về trước đây“. Tổng Đường mặc quần bò đi giày thể thao tới chào lễ tân.

Nhìn thấy chuyên gia dinh dưỡng Tống Đường khó phân biệt là bác sĩ hay là bệnh nhân này, một chiếc bóng điện trên đầu Tiêu Tiêu đột nhiên sáng lên.

Xuất phát từ nội tâm, cô cũng không muốn trở thành một khách hàng khác thường, nhưng vấn đề là hội sở này căn bản không giống một tổ chức chữa bệnh, chuyên gia trị liệu và khách hàng lẫn lộn khó phân biệt được. May mà khi đó cô tương đối rụt rè, không nói ra lời nào không nên nói, nếu không chắc chắn Triển Lệnh Quân sẽ giảng giải cho cô về định nghĩa “quá rối tình dục”.

Mà tất cả những chuyện này đều bắt nguồn từ việc bọn họ không có đồng phục thống nhất.

Đúng lúc này Triển Lệnh Quân cũng chuẩn bị ra về, Tiêu Tiêu dầy mặt cùng anh ta đi ra. Xe vẫn còn đang sửa, bác sĩ Triển cũng phải đi tàu điện ngầm, hai người liền đi cùng đường.

“Này, vì sao chuyên gia trị liệu các anh không mặc đồng phục? Ngày nào cũng mỗi người một kiểu, không phân biệt được bác sĩ với bệnh nhân”. Tiêu Tiêu thăm dò.

“Đồng phục xấu”. Triển Lệnh Quân chăm chú nghiên cứu chiếc máy bán vé tự động rồi mới trịnh trọng nhét một tờ hai mươi tệ vào.

“Đó là không được thiết kế tốt”. Hai mắt Tiêu Tiêu phát sáng, cảm thấy mình đã nhìn thấy cơ hội, vội vã bắt đầu tiếp thị cho mình: “Tôi thiết kế đồng phục riêng cho các anh được không? Chất liệu sẽ căn cứ tính chất công việc của mỗi người, hơn nữa bảo đảm thời trang, vừa mắt”.

Triển Lệnh Quân cầm lấy vé tàu điện ngầm và tiền lẻ trả lại: “Phí thiết kế của LY không rẻ, quý này không có dự toán dư thừa”.

“Không cần tiền”. Tiêu Tiêu quẹt thẻ, cùng anh ta đi vào: “Tôi thiết kế miễn phí cho các anh, nếu hài lòng tặng tôi một thẻ VIP trắng là được”.

Triển Lệnh Quân liếc cô, không đáp.

“Làm sao? Xem thường thiết kế của tôi à?” Tiêu Tiêu phùng má lên: “Tôi chính là nhà thiết kế xuất sắc của bộ phận may sẵn, tương lai sẽ trở thành chuyên gia đỉnh cấp của thế giới! Chờ năm năm nữa, đừng nói một chiếc thẻ trắng, dù là thẻ có năm triệu trong tài khoản cũng chưa chắc có thể mời được tôi”.

Hai người ở cùng một phía so với ga này, đoàn tàu ầm ầm lao vào ga.

“Tránh đường tránh đường, có lên tàu không đây?”

Phía sau có một bà già xách làn thức ăn thấy hai người tuổi trẻ phía trước vẫn đứng yên, có lẽ là sốt ruột nên mang theo thân hình mập mạp chen về phía trước.

Đường ray ở đây tương đối cũ, không có cửa chắn, Tiêu Tiêu đang nói liên miên bị cái bụng đàn hồi như quả bóng của bà già đụng vào, lập tức ngã về phía đường ray.

Ừ ừ... Tàu điện ngầm mang theo gió lạnh tạt vào mặt mà đến, con quái vật sắt thép to lớn từ đường hầm đen như mực chui ra, như một con thú ăn thịt khổng lồ chuẩn bị nuốt chửng Tiêu Tiêu nhỏ bé.

A!!!

Xung quanh có người nhìn thấy tình hình bên này, hoảng sợ hét lên một tiếng.

Tiêu Tiêu sợ đến mức tóc tai dựng ngược, cô đang đứng ở bên mép sân ga, nếu bị ngã sẽ rơi xuống đường ray bên dưới hai mét.

Một cánh tay khỏe mạnh đột nhiên vươn tới, vòng ra phía trước đỡ lấy vai cô, kịp thời kéo Tiêu Tiêu lại trước lúc đoàn tàu lao tới.

Lưng dựa vào một bộ ngực rắn chắc ấm áp, trái tim Tiêu Tiêu đã bay lên trời cao ngàn mét, sắp sửa nổ tung, bàng hoàng đứng bên mép sân ga một hồi lâu không hết sợ. Cô chậm rãi đưa tay nắm lấy cánh tay đang đỡ dưới cằm, bắt đầu run lên không dừng lại được.

“Không sao chứ?” Triển Lệnh Quân không dám buông Tiêu Tiêu ra ngay, sợ cô chưa đứng vững lại gục xuống, một tay đỡ cô, một tay tóm lấy bà già đang tìm cách chạy trốn.

“Làm cái gì thế?” Bà già cố gắng giãy ra.

Những người xung quanh vừa rồi không chú ý tới bên này, bây giờ nghe thấy tiếng ồn ào liền tới tập quay lại nhìn.

“Vừa rồi bà suýt nữa giết cô ấy”. Tay Triển Lệnh Quân như đai sắt tóm chặt lấy cổ tay bà già, gần giọng nói từng chữ một.

“Ai u, cậu nói cái gì thế? Mọi người đều nhìn thấy, cậu bảo tôi làm cái gì?” Bà già chống nạnh, ra vẻ không có gì sợ hãi.

Triển Lệnh Quân mặc kệ bà ta, quay sang nói với một cô bé mặc đồ học sinh bên cạnh: “Làm ơn gọi cảnh sát”.

Nghe thấy phải gọi cảnh sát, bà già lập tức hoảng lên, vùng vẫy định chạy: “Tôi còn phải đi đón cháu, không có thời gian tào lao với các người”.

Có người đang vội chen lên tàu trước, những ai không vội đều ở lại xem náo nhiệt. Trên sân ga xuất hiện hỗn loạn, nhân viên công tác của nhà ga liền bước nhanh về phía này.

”Đồng chí, mau tới giải quyết, bên này có hai kẻ ăn vạ!” Bà già vừa nhảy nhót vừa hô to.

Nhân viên công tác đi tới, trước hết yêu cầu Triển Lệnh Quân buông bà già ra rồi hỏi rõ tình hình. Bà già tư chối không xin lỗi, khẳng khái là bọn họ ăn vạ.

”Vừa rồi bà đẩy chị gái này!” Một học sinh tiểu học lưng đeo cặp sách lòng đầy căm phẫn nói.

”Đúng thế, tôi cũng nhìn thấy, suýt nữa làm người ta rơi xuống”.

”Sân ga này rất nguy hiểm, làm sao có thể xô đẩy chứ?”

Những người xung quanh mồm năm miệng mười, bà già thấy tình thế không ổn, nắm chặt làn thức ăn định chạy nhưng lại bị một cảnh sát trật tự kịp thời chạy tới ngăn cản.

Thấy cảnh sát đã đến, bà già mới thật sự hoảng lên: “Tôi xin lỗi được không? Xin lỗi cô, tôi vội đi đón cháu trai, thấy cô cậu đứng chắn ở cửa nói chuyện còn tưởng cô cậu không đi, thật sự không phải cố ý”.

Tieu Tieu đã bình tĩnh lại, mình không làm sao nên cũng không định làm to chuyện.

Triển Lệnh Quân bên cạnh lại không đồng ý: “Cố ý giết người, phương hại an ninh công cộng, không phải cô ấy nói một câu không sao là có thể giải quyết”.

Cảnh sát vốn chỉ định phê bình giáo dục một chút cho xong, nghe thấy Triển Lệnh Quân nói tới an ninh công cộng, lại nhìn các hành khách đang chụp ảnh quay phim bên cạnh, về mặt lập tức trở nên nghiêm túc.

”Đi theo chúng tôi một chuyến”. Cảnh sát tiến lên giữ tay bà già, quay lại dặn nhân viên nhà ga: “Làm ơn cung cấp nội dung ghi hình từ camera giám sát, chúng tôi cần lấy bằng chứng”.

Thế là Tieu Tieu vốn định về nhà ngủ sớm một chút lại một lần nữa vào đồn.

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Tôm hùm

Bởi vì Tieu Tieu cuối cùng không bị ngã xuống đường ray, chưa gây ra hậu quả nghiêm trọng, cảnh sát vốn không thể xử phạt bà già. Nhưng vì quần chúng vây xem quá nhiều, ngày mai việc này có thể sẽ lên trang nhất, suy nghĩ đến việc trấn an dư luận nên cuối cùng quyết định tạm giam năm ngày vì tội gây rối trật tự công cộng.

Ra khỏi đồn cảnh sát, trời đã tối hẳn, một con phố chợ đêm nổi tiếng ở thủ đô đã thấp đèn lồng đỏ, nhìn từ xa chỉ thấy đỏ rực như những con tôm hùm treo đầy trời.

”Hôm nay may mà có anh, anh lại cứu tôi một lần nữa”. Tieu Tieu bây giờ nghĩ lại vẫn thấy sợ, chân thành cảm ơn Triển Lệnh Quân. Lần trước cứu cậu bé xe lăn, Triển Lệnh Quân không xuất hiện cô cũng chưa đến mức mất mạng, nhưng hôm nay thì khác, nếu không phải Triển Lệnh Quân phản ứng nhanh chóng, cô đã bị tàu điện ngầm cán dẹp lép rồi: “Ơn cứu mạng không có gì báo đáp nổi, tôi mời anh đi ăn đêm!”

Triển Lệnh Quân cúi xuống nhìn cô, bởi vì dạo này điều chỉnh lại chế độ ăn uống ngủ nghỉ, khuôn mặt hormone này đã không còn đáng sợ như lúc đầu, hai má phính phính đỏ ửng dưới ánh đèn như là con cá vàng tò mò thò đầu lên trong hồ sen, lại cũng có chút đáng yêu: “Ăn đêm không tốt cho sức khỏe”.

”Ai da, ăn một lần thôi mà, tôi vừa đại nạn không chết, dù thế nào cũng phải chúc mừng một chút chứ”. Tieu Tieu không nói không rằng tóm tay Triển Lệnh Quân kéo đến quán ăn đêm mà cô thường đến.

Năm cân tôm hùm nhỏ chất đầy một khay, mùi thơm cay cay như tạt vào mặt làm mọi người không khỏi thèm thuồng.

Triển Lệnh Quân đeo găng tay vào, cầm một con tôm lên, sa té trong vắt từ mình tôm rỏ xuống, tuyệt đối là đồ ăn cấm kỵ vừa cay vừa dầu mỡ: “Cô đang uống thuốc, cố gắng không được ăn cay”.

Cũng không phải thuốc của cô phản ứng với chất cay mà thuốc tây vốn đã tổn thương dạ dày, nếu lại ăn đồ cay sẽ tạo thành gánh nặng rất lớn đối với dạ

dây.

”Chỉ ăn lần này thôi, suốt nữa cả đời này tôi không được ăn đây”. Tiêu Tiêu ngâm một chiếc cang, hai tay thành thạo bóc, thoáng cái đã bóc xong một con tôm hoàn chỉnh. Chấm vào nước chấm đậm đặc, nhai rồi nuốt xuống, oa, cuộc đời viên mãn.

Trong mắt xuất hiện nét cười, Triển Lệnh Quân cúi xuống bắt đầu bóc tôm. Tay trái đeo găng tay, tay phải cầm đũa, vận đầu tôm đi, khéo léo bóc vỏ tôm, bóc chỉ đen, bỏ những thứ này vào trong chiếc đĩa bên cạnh, lại xếp thành hình dáng con tôm. Sau khi ăn bốn năm con, trong chiếc đĩa trước mặt Triển tiên sinh đã bày ngay ngắn năm vỏ tôm, nhìn rất vui mắt.

Gắp một con tôm lên chấm, Triển Lệnh Quân liếc Tiêu Tiêu quanh miệng đỏ hoe choét: “Nghe nói phụ nữ thường không muốn ăn đồ ăn có vỏ trước mặt người mình có thiện cảm”.

Tiêu Tiêu chớp chớp mắt, vỏ tôm đầy bàn, mồm miệng nhoe nhoét, quả thật có chút bất nhã.

Hừ, gã này đang mĩa mai cô không có hình tượng sao? Tiêu Tiêu nhe răng đáp: “Thế tôi có phải cô gái đầu tiên mời anh ăn tôm hùm không? Bởi vì cô gái khác nhìn thấy anh là không đi được nữa”.

Không ngờ Triển Lệnh Quân lại nghiêm túc suy nghĩ một lát: “Đúng”.

”Hi hi”. Tiêu Tiêu bị anh ta chọc cười, thả con tôm vừa bóc xong vào bát nước chấm: “Không thể trở thành cô gái thanh lịch thì trở thành lần đầu tiên của anh cũng tốt”.

“...” Bàn tay đang cầm con tôm của Triển Lệnh Quân dừng lại, hơi nghiêng đầu nhìn Tiêu Tiêu đối diện: “Đây là cô đang trêu ghẹo tôi đấy à?”

Một người đàn ông cao to đẹp trai lại làm động tác nghiêng đầu như mèo con, Tiêu Tiêu nhìn mà trong lòng run lên, suốt nửa không nhịn được đưa tay sờ, nhìn đến mức sắp ngạt thở, đành phải bật ra một câu trả lời như ác bá qua kẻ rằng: “Đúng rồi đấy!”

Sắc mặt hơi biến đổi, Triển Lệnh Quân nheo mắt lại, dùng đũa cướp mất con tôm Tiêu Tiêu vừa mới bóc xong.

Tiêu Tiêu: “...”

Một bữa tôm hùm làm Tiêu Tiêu lại có một số nhận thức mới về cái gã tên gọi Triển Lệnh Quân này.

Về đến nhà, Tiêu Tiêu nằm trên giường nhớ lại bữa ăn đêm với Triển tiên sinh tối nay, ôm gối lăn một vòng, hi hi cười ngây ngô không ngừng.

Nhớ tới nội dung nói chuyện bị bà già ở ga tàu cắt ngang, cô quyết định sẽ tiếp tục đến Tang Du chào hàng. Nếu là trước kia, cô nhất định không làm được những chuyện thế này, chẳng lẽ bởi vì mỡ trên mặt lên nên da mặt cũng trở nên dày theo?

Mở WeChat xem avatar cốc trà của Triển tiên sinh, Tiêu Tiêu, có chút bị thương vô cớ. Minh thật giống một nữ phụ bi tình trong tiểu thuyết, trốn trong góc phòng lặng lẽ ngắm nhìn nhân vật nam chính tỏa hào quang vạn trượng, một mình trong góc mà đau đến nhói tim.

”Hôm đó em uống say, em mới dám nắm tay, nói toàn những lời say...” Tiêu Tiêu cảm điều khiển điều hòa làm micro, đau khổ cất giọng hát: “Nhưng anh lại chỉ thấy đây là một chuyện cười, vì thế em rất buồn, dù trong tay vẫn vẫn vương mùi thơm của anh”.

Đưa tay lên ngửi ngửi, toàn là mùi tôm hùm.

Ca sĩ Tiêu Tiêu: “...”

Tần Á Nam đã ba ngày liên tục không nói chuyện với Tiêu Tiêu, Tiêu Tiêu cũng không buồn để ý đến cô ả này. Để kiểm lấy thẻ VIP của Tang Du, toàn bộ thời gian trước khi đi làm Tiêu Tiêu đều dùng để thiết kế đồng phục Tang Du, tất cả công việc ở công ty đều làm trong giờ làm việc, tổng lượng công việc tăng thêm, cũng không có thời gian quan tâm đến mấy chuyện lục đục này.

Hôm nay là ngày Triển Lệnh Quân trực, Tiêu Tiêu cố ý đi làm sớm một chút, ba giờ chiều đã bắt đầu dọn đồ chuẩn bị về, lại bất ngờ nhận được một cuộc điện thoại.

”Chu Sánh?” Tiêu Tiêu hơi ngạc nhiên, người này cũng là bạn học cùng đại học của cô, thực ra thời đi học thì Tiêu Tiêu còn thân với Chu Sánh hơn Tần Á Nam một chút, mà Chu Sánh lại là bạn tốt của Tần Á Nam.

”Đã lâu không gặp, hôm nay mình có việc ở gần công ty các cậu, hi vọng được hân hạnh mời một bữa cơm”. Bởi vì bị viêm mũi nên Chu Sánh nói chuyện luôn mang một chút giọng mũi.

Tiêu Tiêu liếc thấy Tần Á Nam đang nhìn về phía cô, lập tức hiểu được ý nghĩa của cuộc điện thoại này: “Thế sao cậu không nói sớm? Buổi tối mình hẹn người khác mất rồi”.

”Thế à? Thế ra ngoài uống trà đi, mình vất vả chạy từ đường vành đai 5 đến đây, gọi cả Á Nam đi nữa”. Chu Sánh tự quyết định luôn, còn nhân tiện chọn luôn địa điểm, chính là hiệu bánh ngọt ở đối diện công ty.

Chuyện đã đến nước này, Tiêu Tiêu cũng không thể không đi, nhưng lại không muốn nói chuyện với Tần Á Nam, liền nói: “Cậu tự gọi cho nó đi, mình bắt đầu đi đây”.

Dứt lời xách túi đi thẳng.

Tần Á Nam cắn răng đứng lên theo, chen vào thang máy trước khi cửa thang máy đóng lại.

Trong thang máy chỉ có hai người, bầu không khí cực kì khó xử, Tần Á Nam hít sâu một hơi: “Cậu không nói chuyện với mình thật à?”

“Đâu có, mấy hôm nay bận, cũng không có chuyện gì để nói”. Tiêu Tiêu cúi đầu trả lời tin nhắn WeChat, đó là tin nhắn của cô bạn thân Lương Tĩnh Dao. Cô nàng này mới đi công tác Hồng Kông, điên cuồng mua sắm một đồng hồ, chụp một bức ảnh khoe khoang với cô.

Tiểu Tiểu Bố: Tại sao còn có cà vạt?

Đại Đại Dao: Đương nhiên là tặng trai rồi!

Tiểu Tiểu Bố: Xi, nói đi, mua cho bố hay là cho anh họ?

Đại Đại Dao: Thôi ngay đi, làm như cái gì cũng biết không bằng! Xem ra cậu không muốn cái váy này đúng không?

Tiểu Tiểu Bố: Muốn muốn muốn, nữ vương bệ hạ, thần thiếp sai rồi!

Tay nhắn tin trên đùa nhau, về mặt Tiêu Tiêu vẫn lạnh lùng, dường như có ý lạnh nhạt với Tần Á Nam.

Thang máy nhanh chóng xuống đến nơi, hai người cùng nhau đi ra. Chu Sánh đang chờ ở cổng, hết sức phấn khởi vẫy tay. Chu Sánh còn cao hơn Tiêu Tiêu một chút, có thể vì khung xương lớn nên nhìn có vẻ cao to, bộ ngực cỡ E cao vút, không khác gì hai quả bóng rổ.

“Công ty mình bé tí, sao so được với các cậu. Ông chủ của mình căn bản không hiểu thiết kế, chỉ muốn làm các mẫu hot trên taobao”. Chu Sánh gọi ba suất bánh ngọt, trò chuyện tình hình gần đây, sau đó chuyển giọng nói với Tiêu Tiêu và Tần Á Nam: “Hai cậu đang giận nhau đấy à?”

“Không”.

“Ờ”.

Tiêu Tiêu và Tần Á Nam đồng thời mở miệng, đáp án nói ra lại hoàn toàn trái ngược.

Chu Sánh gượng cười một tiếng: “Tiêu Tiêu, Á Nam đã nói với mình chuyện của hai cậu rồi, việc này là cậu ấy làm không đúng, mình đã mắng cậu ấy rồi, cậu đừng giận nữa”.

Hiển nhiên Chu Sánh là đến làm người giảng hòa, Tiêu Tiêu đặt thìa xuống, dùng khăn giấy lau miệng: “Chuyện nhỏ xíu ấy mà, mình đã sắp quên rồi”.

“Hôm đó mình vừa bị mắng, vội vã vẫn hồi thể diện, mà xui quỷ khiến thế nào lại nói ra sáng tạo của cậu, thật sự không phải cố ý”. Được Chu Sánh dùng ánh mắt ra hiệu, Tần Á Nam vội xin lỗi: “Tiêu Tiêu, xin lỗi nhé!”

Tần Á Nam thường xuyên không giữ mồm giữ miệng, nói gì sai không bao giờ xin lỗi, hôm nay nghe thấy lời xin lỗi này, Tiêu Tiêu cảm thấy rất lạ. Vốn cũng không phải việc lớn gì, người ta đã nói đến nước này, nếu còn không giảng hòa sẽ thành ra khó tính. Tiêu Tiêu giờ cốc nước lên khẽ chạm với Tần Á Nam, việc này coi như đã qua.

Ba người lại khôi phục bầu không khí lúc đi học, hi hi ha ha trò chuyện một hồi lâu.

Thấy thời gian không còn sớm, Tiêu Tiêu liền cáo từ trước, để lại Tần Á Nam và Chu Sánh tiếp tục trò chuyện. Lúc đầu ba người đều đến công ty này phỏng vấn, Chu Sánh bị loại, chỉ có thể đến công ty khác. Công ty đó có cả xưởng may, có thương hiệu riêng, cũng làm cả gia công nhận hiệu, cửa hàng trực tuyến.

“Mặt của Tiêu Tiêu làm sao vậy?” Sau khi Tiêu Tiêu đi, Chu Sánh mới hỏi.

“Uống thuốc”.

“Tặc tặc, bệnh gì thế?”

“Không biết...”

Tiêu Tiêu bày ba bản thiết kế trước mặt Triển Lệnh Quân, đó là trang phục của chuyên gia dinh dưỡng, chuyên gia vật lý trị liệu và cô bé lễ tân, kiểu dáng hoàn toàn khác nhau nhưng lại có tính chỉnh thể nhất định, làm mọi người có thể nhìn ra đây là một loạt trang phục cùng một hệ thống.

”Đây chỉ là bản thảo, thành phẩm chắc chắn còn đẹp hơn thế này“. Tiêu Tiêu tí mỉ giới thiệu về từng loại chất liệu: “Quần áo của Lý Manh cần thuận tiện cho vận động, cho nên sử dụng chất liệu co giãn, hơn nữa là kiểu quần đùi áo ba lỗ mà anh ta thích“.

Triển Lệnh Quân nhìn những hình vẽ trước mặt, ánh mắt phức tạp.

”Thế nào? Nói với ông chủ của các anh giúp tôi nhé! Thiết kế xong tôi sẽ liên hệ với nhà may giúp các anh, giá cả siêu rẻ luôn“. Tiêu Tiêu ra sức tiếp thị.

”Cô có thể bảo đảm mỗi người đều hài lòng không?“ Triển Lệnh Quân ngẩng đầu lên hỏi Tiêu Tiêu.

”Chắc chắn có thể. Tôi sẽ lần lượt hỏi bọn họ muốn gì“. Tiêu Tiêu lấy thước dây và một quyển sổ nhỏ ra: “Trước hết nói xem anh muốn màu gì?“

”Màu đen!“ Triển Lệnh Quân đáp không hề do dự.

Tiêu Tiêu ghi lại, nhìn chiếc sơ mi đen trên người Triển Lệnh Quân, mặc dù người này mặc sơ mi đen rất dễ nhìn, nhưng...

”Bác sĩ chính là thiên thần áo trắng, tại sao anh luôn mặc màu đen?“

”Phục hồi sức khỏe và cấp cứu không giống nhau, là nhà thiết kế, cô hẳn phải hiểu rõ ý nghĩa của màu đen chứ“. Triển Lệnh Quân cài cúc tay áo vào, chất vải màu đen biến thành màu sắc đẹp đẽ dưới ánh đèn: “Chữa khỏi được thì xem như tiếp đón trọng thể, không chữa khỏi nhân tiện mặc niệm trước khi đưa ma luôn“.

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Tiền thưởng

Màu đen đích xác được sử dụng trong những trường hợp này, nhưng cách giải thích như vậy thì bây giờ cô mới nghe nói. Tiêu Tiêu hơi kinh ngạc trước những hiểu biết của Triển Lệnh Quân đối với màu sắc, suy nghĩ một hồi lâu mới lúng túng nói: “Anh rất có thiên phú, học y đúng là đáng tiếc“.

Nghề thiết kế này giai đoạn ban đầu hơn nhau ở chỗ chăm chỉ, nhưng đến cấp độ cao sẽ phải xét đến thiên phú, một chút khác biệt nhỏ bé đã đủ tạo thành khoảng cách giữa một bậc thầy đỉnh cấp và nhà thiết kế tầm thường.

Triển Lệnh Quân buông mắt nhìn bộ quần áo thiết kế cho chuyên gia vật lý trị liệu, cười cười tự giễu: “Không phải thiên phú gì, là giáo dục thôi“.

Giáo dục? Những thứ trừu tượng thế này cũng có thể đưa vào trong giáo dục sao?

Tiêu Tiêu không hiểu lắm, nhưng bác sĩ Triển không hề có ý định tiếp tục giải thích, chỉ trả lại ba bản thiết kế cho cô.

Không được sao? Tiêu Tiêu nhận lấy bản vẽ, có chút mất mát. Lần đầu tiên trong đời ra sức tiếp thị chính mình, không ngờ lại thất bại như vậy: “Được rồi, tôi biết yêu cầu này cũng rất vô lý, dù sao...“

Ngăn kéo gỗ bị kéo ra, phát ra tiếng động nặng nề cổ xưa. Tiêu Tiêu ngẩng đầu lên thấy Triển Lệnh Quân lấy từ trong ngăn kéo ra một chiếc thẻ màu trắng, đặt lên trên mặt bàn tròn bóng soi gương được. Chiếc thẻ này gần như trong suốt, hết sức đơn giản, chỉ có hình hai chiếc cây bạc ở chính giữa.

”Tiếp tục làm đi, nếu có thể làm cho mỗi người trong hội sở đều hài lòng, tấm thẻ này chính là của cô“. Triển Lệnh Quân dùng hai ngón tay thon dài kẹp chiếc thẻ lắc lư trước mắt Tiêu Tiêu, lúc cô đưa tay ra cầm lại rụt về, một lần nữa cất vào trong ngăn kéo.

”Cô chỉ nhìn là được rồi“.

Người này đồng ý dùng thẻ VIP đổi thiết kế, đó là khẳng định giá trị của những thiết kế của cô. Tiêu Tiêu không nhịn được mỉm cười, quả thực rất muốn đọc diễn cảm bài” Bá Lạc và thiên lý mã“.

Hoạt động đo kích thước não nhiệt trong phòng vật lý trị liệu kinh động bác sĩ Liêu ở phòng tiếp đãi số 2. Liêu Nhất Phàm đứng ngoài cửa lạnh lùng nhìn Tiêu Tiêu nhảy lên nhảy xuống xung quanh gã to con Lý Manh, xoay người đi vào phòng làm việc của Triển Lệnh Quân.

”Anh biết anh đang làm gì không? Một bộ thiết kế trang phục đổi thẻ trắng, nói đùa à?“ Liêu Nhất Phàm cau mày, đẩy chiếc kính mắt gọng vàng trên sống mũi lên.

”Thẻ tặng cho ai, tôi sẽ tự cân nhắc“. Triển Lệnh Quân hơi nhú mày, không hề thích khẩu khí của cô nàng khóa dưới: “Thiết kế của thiên tài là vô giá, đáng giá hơn nhiều so với một chiếc thẻ trắng“.

”Thiên tài?“ Liêu Nhất Phàm cầm lấy bản thảo của Tiêu Tiêu để lại trên bàn, không nhìn ra thiên tài ở chỗ nào.

Triển Lệnh Quân đứng bên cửa sổ, nhìn thành phố từ từ chìm vào màn đêm ngoài cửa sổ, ánh chiều tà ra sức vùng vẫy trước khi biến mất, cuối cùng tan biến trong đêm tối đàng đẵng, ngủ điệu thê lương: “Thiên tài không nên bị mai một”.

Nhận được hứa hẹn của Triển Lệnh Quân, cả người Tiêu Tiêu đều tràn ngập nhiệt tình, giống như một con lừa nhìn thấy cà rốt, cặm cụi kéo cối xay không biết mệt.

Loạt quần áo này cô định sử dụng lý thuyết của trang phục may đo cao cấp, căn cứ tình hình cá nhân của khách hàng để quyết định kiểu dáng trang phục. Chẳng hạn như Lý Mạnh là một chuyên gia vật lý trị liệu kiêm huấn luyện viên cận chiến, quần áo của anh ta vừa phải thể hiện được sự chững chạc của người làm nghề y, lại phải thuận tiện khi thực hiện những động tác mạnh. Mà kích thước vừa đo được cho thấy Lý Mạnh vai rộng, ngực cũng rộng, mông lại hơi nhỏ. Như vậy mặc quần bó sát người sẽ không hợp, cả người tỏ ra chông chênh không được vững chãi.

Bỏ bảo thảo lúc trước, một lần nữa làm lại.

Sáng sớm thiết kế đồng phục Tang Du, ban ngày đi làm, buổi tối đến hội sở luyện tập, cuộc sống mỗi ngày phong phú và bận rộn. Mượn cơ hội đo kích thước, Tiêu Tiêu làm quen một lượt tất cả mọi người ở Tang Du, đo một người thiết kế một kiểu, cứ thế kéo dài đến hơn nửa tháng. Bây giờ chỉ còn lại hai vị chuyên gia trị liệu tổng hợp là chưa lấy số đo.

Tốt đẹp nhất bao giờ cũng phải để dành đến cuối cùng, giấu sự hưng phấn vì ngày mai sẽ có thể tiếp xúc gần gũi với bác sĩ Triển, Tiêu Tiêu mang ý chí chiến đấu sục sôi đến công ty.

“Hôm nay đến ngày phát lương rồi”. Vừa vào phòng làm việc đã nghe thấy Tần Á Nam oang oang.

“Đúng rồi, vừa nghĩ đến tiền lương, cuộc sống địa ngục một tháng nay cũng đáng giá”. Triệu Hòa Bình nói, mái đầu tỏ quạ rõ ràng là vì thiếu ngủ.

Bọn họ tăng ca thêm giờ điều chỉnh lại mẫu thu đông, cuối cùng cũng kịp xong trước hợp báo, hiệu quả coi như không tồi, Adeline không hành hạ bọn họ nữa. Có điều kế tiếp lại phải chạy trang phục xuân hè quý tới, vẫn không hề được rảnh rỗi.

Bởi vì là ngày cấp lương nên tâm tình của mọi người đều rất tốt, ngay cả Phương Hường Tiền cũng tươi cười hiếm thấy, buổi trưa còn cùng mọi người ăn cơm.

Quán cá nướng trong khu công nghệ cao là địa điểm liên hoan mọi người thường đến nhất. Cá nướng nóng hổi hấp trời xuống bụng, uống một ngụm canh ô mai ướp lạnh, quả thực là một sự hưởng thụ trong những ngày đầu hè đã bắt đầu nóng nực. Toàn bộ những mâu thuẫn và ngăn cách giữa đồng nghiệp với nhau đều có thể tạm thời đặt xuống vì mỹ thực.

“Tên của tôi vốn nên là càn trong càn khôn, lúc đi làm họ khẩu lại bị đánh sai, thành ra giống như tôi nhất tâm chạy đến tiền không bằng”. Phương Hường Tiền nói về cái tên mình, làm mọi người bật cười ha ha.

“Chỉ nên yêu cầu họ sửa lại”. Tần Á Nam không đồng ý: “Tên của em ban đầu bị viết thành Á Nam, sau khi vào tiểu học em cảm thấy không dễ nghe, khó lóc đòi mẹ em đi sửa”.

“Nam nghĩa là gỗ lim đích xác có tính nghệ thuật hơn nhiều so với nam là đàn ông”. Cô bé trợ lý vừa tốt nghiệp nịnh một câu không nhẹ không nặng.

Tần Á Nam quả nhiên rất vui vẻ, gấp cho cô bé trợ lý một miếng cá to: “Mau ăn đi, em gầy quá rồi đấy, phải ăn nhiều một chút”.

“Ting”. Điện thoại di động của Tiêu Tiêu đặt trên bàn kêu lên, nhắc nhở có tin nhắn gửi đến. Tiêu Tiêu đang gặm xương cá không xem, ngay sau đó lại thấy một tiếng “ting” nữa.

“Của tôi cũng có tin nhắn, có phải tiền lương đến rồi không?” Triệu Hòa Bình vội lấy điện thoại ra xem.

Tiêu Tiêu đặt xương cá xuống, lật điện thoại lên xem.

“Tài khoản có số đuôi 9886 của bạn nhận được 8.635 NDT”.

“Tài khoản có số đuôi 9886 của bạn nhận được 2.000 NDT”.

“Ồ? Tại sao tiền lương còn chia phần chuyển khoản vậy?” Tiêu Tiêu nhú mày, nhưng cộng hai khoản vào cũng không phải mức lương bình thường của cô, hình như nhiều hơn khoảng một ngàn tệ.

“Tiền lương gì chứ, đó là có tiền thưởng nửa năm rồi!” Tần Á Nam nói, không nhìn được hoan hô lên. Các đồng nghiệp khác cũng reo lên theo, mọi người tới tập giờ bát canh lên chạm bát.

Thưởng nửa năm? Trong đầu Tiêu Tiêu vù một tiếng, đếm lại mấy lần hai con số trên màn hình điện thoại, không đếm thiếu một số 0 nào, đúng là hơn tám ngàn và hai ngàn tệ.

“Tài vụ chuyển tiền cho tôi sai rồi”. Tiêu Tiêu không nâng bát, thất vọng nhìn điện thoại của mình.

“Minh xem với nào”. Tần Á Nam ghé tới nhìn, lập tức yên lặng. Có lẽ là bởi vì lần trước gây chuyện với Tiêu Tiêu đã nhận một bài học, lần này lại không ồn ào mà chỉ lên nhìn khuôn mặt tái nhợt của Tiêu Tiêu, nhỏ giọng khuyên một câu: “Đừng có gấp, cơm nước xong đến tài vụ hỏi một chút”.

”Ờ“. Tiêu Tiêu gật đầu, trong lòng lại vẫn bất ổn. Thường nửa năm là một khoản tiền rất lớn, tiền lương chỉ đủ cho cô chi tiêu hàng ngày, không có thường nửa năm, một bộ quần áo đắt một chút cũng không mua nổi, càng khỏi phải nói đến nộp thẻ quý cho hội sở Tang Du.

Trở lại công ty, Tiêu Tiêu vội vã đi đến phòng tài vụ. Tất cả các bộ phận chức năng bao gồm tài vụ, nhân sự, thị trường, tuyên truyền đều ở tầng năm. Cô vừa ra khỏi thang máy đã gặp Tiểu Trương phòng thị trường đang chuẩn bị ra ngoài.

”Chị Tiêu Tiêu, có việc gì mà lại lên tầng năm thế?“ Tiểu Trương là một người hay nói, bởi vì lần trước Tiêu Tiêu cho chai nước nên hết sức nhiệt tình với Tiêu Tiêu.

”Có chút việc đến tài vụ, cậu lại phải ra ngoài à?“ Tiêu Tiêu che giấu vẻ sốt ruột trên mặt, dùng chân nói với Tiểu Trương mấy câu: ”Bên ngoài nắng gắt lắm, cậu đến nhà kho kiểm cái mũ mà đội“.

”Có lí!“ Tiểu Trương hai mắt sáng ngời, trong góc sảnh triển lãm ở tầng một có một nhà kho nhỏ đựng một số hàng mẫu cũ không dùng đến, phòng thị trường có quyền hạn vào đó lấy đồ.

Tạm biệt Tiểu Trương, Tiêu Tiêu lập tức sầm mặt xuống gõ cửa phòng tài vụ.

”Chuyện sai à? Không có chuyện đó đâu, tôi đã kiểm tra lại hai lần rồi“. Nhân viên tài vụ nghe thấy Tiêu Tiêu nói vậy cũng hoảng lên, vội lấy bảng lương ra xem lại, xem xong thở phào nhẹ nhõm.

Nhân viên tài vụ gấp bảng lương lại, chỉ lộ ra hàng của Tiêu Tiêu, chỉ cho cô xem: ”Tiền lương sau thuế 8.635, thưởng nửa năm 2.000, chị nhìn cho rõ đi“. Tự dưng bị trách chuyện sai tiền lương, nhân viên tài vụ cũng có chút không vui, lạnh mặt đọc lại con số một lần.

”Xin lỗi, tôi thật sự là quá sốt ruột“. Tiêu Tiêu cầm bảng lên nhìn kĩ, xoa dịu tâm tình của cô nàng tài vụ: ”Vì sao thưởng nửa năm của tôi thấp như vậy?“

Nghe thấy Tiêu Tiêu nói như vậy, sắc mặt tài vụ dịu bớt không ít, có chút thông cảm nhìn cô: ”Đây là phương pháp hạch toán mới áp dụng. Nếu chị xếp bậc C sẽ chỉ có thể nhận được một chút như vậy, hơn nữa tiền lương nửa năm sau cũng sẽ bị điều chỉnh, phải hạ lương“.

Chuyện đã rất rõ ràng, Tiêu Tiêu bị đánh giá loại C, thưởng nửa năm biến thành hai ngàn tệ như bố thí ăn mày. Nhìn sáu bộ đồng phục Tang Du vừa thiết kế xong trong máy tính, Tiêu Tiêu có một loại cảm giác vô lực như bao nhiêu cố gắng đều uổng phí. Không còn thưởng nửa năm, nàng cầm một chiếc thẻ VIP trông không cũng có ích lợi gì?

”Đừng buồn nữa, em cũng bị C đây“. Dương Tiểu vũ vỗ vai Tiêu Tiêu, lộ ra một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc.

”Vì sao cậu cũng là?“ Tiêu Tiêu nhíu mày.

”Lúc nói chuyện với sếp, sếp đã nói rồi, năng lực giao tiếp của em quá kém, quan hệ với mọi người không tốt. Nếu các đồng nghiệp đánh giá em có hai C trở lên thì sẽ bị xếp loại C luôn“. Dương Tiểu cúi đầu, chậm rãi vẽ vòng tròn trên tờ giấy bản: ”Bản thiết kế họ đưa cho em, số liệu luôn không đúng, có lúc em không nhận được câu hỏi, có thể là chê em khó tính“.

Tiêu Tiêu nhớ tháng trước mọi người điền bảng điều tra cá nhân của phòng làm việc, còn tưởng rằng điền cho vui, không ngờ còn quan hệ đến chuyện này. Khi đó cô cho mỗi người đều đánh dấu cột A, không ngờ lại có hơn một người cho Dương Tiểu C. Phòng thiết kế đang vui vẻ đầm ấm lập tức biến thành đầu tường đầm máu trong mắt Tiêu Tiêu.

Tiêu Tiêu nắm chặt tờ giấy in tiền lương sao chép từ phòng tài vụ, cô không thể cam chịu số phận như vậy, lập tức đứng dậy đi tới trước mặt Phương Hường Tiên: ”Tài vụ nói tôi đánh giá mức C, chuyện này là sao?“

”Ồ, thế à?“ Phương Hường Tiên nói, vẻ mặt ngạc nhiên: ”Không phải thế chứ, tôi đánh giá cô loại A, có thể là ảnh hưởng bởi đánh giá của cấp trên rồi“.

Tiêu Tiêu hoàn toàn không tin bà ta nói nhảm: ”Bản báo cáo đó, chị đã cho giám đốc hành chính xem chưa?“

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Đấu tranh

Nghe thấy giọng nói ngang ngạnh của Tiêu Tiêu, sắc mặt Phương Hường Tiên lập tức trở nên khó coi, lấy tập báo cáo phủ bụi đã lâu trong ngăn kéo ra ném lên mặt bàn: ”Loại báo cáo vớ vẩn của cửa hàng taobao này làm sao có thể cho giám đốc xem? Cô không sợ mất mặt nhưng tôi không dày mặt như thế. Thưởng nửa năm thấp thì ngồi mà nghĩ lại xem nửa năm này mình làm thế nào, lần trước nói chuyện tôi cũng đã nói với cô rồi, đừng luôn nghĩ đến cái sai người khác, trước hết nghĩ nghĩ xem mình có làm tốt hay không đã“.

Tiêu Tiêu nắm chặt tập báo cáo còn nguyên xi đó, gân xanh nổi lên trên mu bàn tay, cảm thấy một luồng máu nóng từ lòng bàn chân rần rần chạy thẳng

lên đến đỉnh đầu, cảm xúc nước trên bàn lên ào một tiếng hắt thẳng vào mặt Phuong Hường Tiền.

Phuong Hường Tiền đang đầy mặt đắc ý há to miệng, nước không hề nóng, chảy xuống trên khuôn mặt đầy nếp nhăn tí ti của bà ta, mang theo một phần phần lột trang điểm, đục ngầu rơi xuống trên sàn nhà.

Cả phòng thiết kế yên tĩnh đến đáng sợ, tất cả mọi người đều như trúng định thân thuật, há miệng ngơ ngác nhìn cảnh này.

“Đừng tưởng bà có một chút quyền là tài giỏi lắm, tôi đéch thêm chơi nữa!” Tiêu Tiêu hùng hổ dẫn cốc nước xuống mặt bàn, tiện tay kéo một chiếc ghế chắn trên đường, cảm tập báo cáo xoay người đi ra ngoài.

“A...” Phuong Hường Tiền cuối cùng lấy lại được tinh thần, hét to một tiếng đứng dậy, muốn đuổi theo nhưng lại bị chiếc ghế cản đường, đến lúc kéo ghế ra chạy qua thì Tiêu Tiêu đã không còn thấy đâu nữa.

Hắt nước vào mặt Phuong Hường Tiền, Tiêu Tiêu không hối hận một chút nào, cảm thấy cực kì thoải mái.

Trên bãi cỏ trước cửa LY có những chiếc ghế gỗ tạo hình rất khác biệt, Tiêu Tiêu tìm một bóng cây ngồi xuống, gọi điện thoại cho Lương Tĩnh Dao.

“Tao vừa làm một đại sự”. Tiêu Tiêu không nhịn được ưỡn ngực như một con gà trống vừa chiến thắng: “Hắt thẳng cốc nước vào mặt Phuong Hường Tiền!”

“Ồ la la, làm hay lắm!” Lương Tĩnh Dao chắc đang ở trong phòng làm việc, nhỏ giọng khen ngợi một câu, chạy ra ngoài phòng mới nói to hơn: “Mày giỏi lắm, tại sao đột nhiên lại nổi dậy thế?”

Nửa năm qua Phuong Hường Tiền liên tục chĩa mũi dùi vào Tiêu Tiêu khiến cô phải chịu không ít áp lực, Lương Tĩnh Dao vẫn khuyên cô bật lại không cần phải sợ, nhưng Tiêu Tiêu lại luôn lâm trận bỏ chạy.

“Tao chịu đủ rồi! Bây giờ cái gì cũng không quan trọng, thân thể là quan trọng nhất, quan trọng nhì là sống cho thoải mái! Bây giờ nghỉ lại, nếu làm thế này từ sớm, chắc tao cũng chưa đến mức tức giận sinh bệnh như vậy”. Tiêu Tiêu nhìn thấy Tần Á Nam từ cửa công ty đi ra, ánh mắt hơi tối đi: “Tần Á Nam đi ra tìm tao rồi, lát nữa nói chuyện với mày tiếp”.

“Được, mày cẩn thận với con bít đó một chút, lúc đi học tao đã cảm thấy nó không phải người tốt”. Lương Tĩnh Dao nhỏ giọng nói một câu rồi gác điện thoại.

Nghe thấy câu tổng kết cuối cùng của Lương Tĩnh Dao, Tiêu Tiêu suýt nữa không nhịn được cười. Từ lần trước cô nói với Lương Tĩnh Dao chuyện Tần Á Nam cướp công, Lương Tĩnh Dao đã bắt đầu hóa thân Sherlock Holmes, tìm ra đủ loại dấu hiệu của Tần Á Nam thời học đại học để chứng minh cô ta không phải loại tốt đẹp gì.

“Tiêu Tiêu, cậu không sao chứ?” Tần Á Nam chạy tới, vẻ mặt đầy quan tâm, cau mày nhìn Tiêu Tiêu.

“Không sao”. Tiêu Tiêu vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh, ra hiệu cho Tần Á Nam ngồi xuống.

“Vừa rồi cậu đúng là dũng mãnh! Cậu không nhìn thấy chứ, sau khi cậu đi, sắc mặt mẹ ta xanh mét, trốn vào nhà vệ sinh một hồi lâu không đi ra”. Tần Á Nam nói, không nhịn được cười ha ha, sau đó lập tức lại tỏ vẻ lo lắng: “Sau này cậu định làm thế nào?”

“Cùng lắm là bỏ việc chứ gì”. Tiêu Tiêu hồ hững đáp, lần này là triệt để trở mặt rồi, nếu Phuong Hường Tiền không đi, cô sẽ không ở lại bộ phận này được nữa, chỉ có biện pháp duy nhất là xin nghỉ.

Tần Á Nam nhíu mày, nhìn quanh một cái rồi vỗ bàn tay Tiêu Tiêu: “Cậu cũng đừng đại thế, LY chính là công ty thiết kế tốt nhất cả nước, hà cớ gì phải xin nghỉ vì một mẹ già như vậy, có đi cũng nên là mẹ ta đi chứ”.

“Cấp trên đánh giá mình thấp như vậy, mình có cố gắng đến mấy cũng không có ý nghĩa gì. Thường nửa năm hai ngàn đồng, quả thực là chuyện cười, còn không bằng đến thiết kế Hán phục cho cửa hàng trực tuyến”. Tiêu Tiêu quả thật cũng có suy nghĩ này, bây giờ cửa hàng trực tuyến kinh doanh rất phát đạt, thỉnh thoảng cô cũng nhận thiết kế Hán phục, Âu phục kiếm thêm mấy đồng. Triển Lệnh Quân đã nói tức giận không có lợi cho sự bình phục của cô, nếu môi trường vẫn khắc nghiệt như thế này, thật sự về quê nhà kinh doanh trực tuyến còn hơn.

Câu trả lời này khiến Tần Á Nam kinh hãi, cô ta không ngờ Tiêu Tiêu nói bỏ là bỏ, trong mắt lộ vẻ đấu tranh, cuối cùng cắn răng, không nhịn được nói ra: “Không phải là ý kiến của cấp trên đâu, hoàn toàn mẹ phù thủy đó có thành kiến với cậu”.

“Làm sao cậu biết?” Tiêu Tiêu kì quái nhìn về phía Tần Á Nam, chế độ chấm điểm này mới được đưa ra, quy trình thực hiện cụ thể căn bản không được công bố với nhân viên bình thường, đến bây giờ cô vẫn chưa biết đầu đuôi thế nào, Tần Á Nam làm sao có thể khẳng định như vậy?

“Mình có nguồn tin riêng”. Tần Á Nam nhướn mày, không nhịn được có chút đắc ý, sau đó tỉ mỉ nói cho Tiêu Tiêu về chế độ mới.

Chế độ mới này có tên đầy đủ là chế độ sát hạch đánh giá nhân viên, phần liên quan đến tiền thưởng không có đánh giá của cấp trên, một bảng biểu là xong luôn rồi. Nội dung đánh giá bao gồm mấy phương diện giao tiếp, thành tích, sáng tạo, học tập, lãnh đạo. Bảng điều tra quan hệ bọn họ điền chỉ là cho lãnh đạo bộ phận tham khảo về khả năng giao tiếp, kết quả tổng hợp vẫn là Phuong Hường Tiền định đoạt.

“Cấp trên chỉ đánh giá để đưa ra một hệ số, hệ số này được áp dụng cho cả bộ phận. Tiền thưởng mọi người đều có, cậu lại không có, điều này cho

thấy điểm gốc của cậu cực thấp“. Tần Á Nam tức giận nói.

Rõ ràng nguồn gốc của vấn đề tiền thưởng nằm ở bảng điểm của Phương Hường Tiền, không có một chút quan hệ gì với giám đốc hành chính.

Thông tin này quá quan trọng, ý định đập nôi chìm thuyền của Tiêu Tiêu lập tức được củng cố. Cứ tưởng là bị hội đồng quây đánh, hóa ra chỉ là gặp tiểu nhân chen ép, mức độ khó khăn của vấn đề lập tức hạ xuống thấp hơn nhiều.

”Minh biết rồi, cảm ơn cậu“. Tiêu Tiêu nắm chặt tay Tần Á Nam, trong lòng cảm động. Bất luận mục đích của con bé này là gì, nhưng chung quy vẫn giúp cô rất nhiều.

”Khách sáo cái gì chứ“. Tần Á Nam hơi xấu hổ, đưa tay nắm vai Tiêu Tiêu: ”Bọn mình là bạn học, mình không giúp cậu thì giúp ai? Cậu có linh cảm thiết kế tốt hơn mình, mặc dù có lúc mình hơi ghen tị với cậu nhưng chắc chắn sẽ không hại cậu. Nếu cậu đi, mình ở công ty này cũng thành ra tứ cố vô thân“.

Lời này là thật sự, tuyệt đối có vài phần chân tình trong đó. Tiêu Tiêu khẽ ôm Tần Á Nam: ”Đội giải quyết xong việc này, mình mời cậu đi ăn“.

”Hứa rồi đấy nhé! Mình muốn ăn cua biển siêu to siêu đắt!“ Tần Á Nam dùng hai tay khoanh một vòng tròn to.

”Biết rồi!“ Tiêu Tiêu đẩy Tần Á Nam ra, tươi cười đứng lên, bảo Tần Á Nam đi về trước, còn mình thì lên tầng năm tìm Tiểu Trương.

”Chị Tiêu Tiêu, có việc à?“ Tiểu Trương vẫn luôn nhiệt tình như vậy.

”Đúng là có chút việc, muốn nhờ cậu giúp một chút“. Tiêu Tiêu kéo Tiểu Trương vào chỗ vắng, nhỏ giọng nói.

”Chuyện gì thế chị?“ Tiểu Trương không từ chối, cũng không lập tức nhận lời.

”Chị muốn có số liệu tiêu thụ của trang phục xuân hè“. Tiêu Tiêu mím môi, đến công ty này hai năm, cô vẫn theo đúng khuôn phép, không dám vượt quyền xin các bộ phận khác bất cứ tư liệu gì, bây giờ khó tránh khỏi có chút thấp thỏm.

Nghe thấy Tiêu Tiêu nói như vậy, Tiểu Trương đang căng thẳng cũng thở phào nhẹ nhõm: ”Em tưởng là chuyện gì cơ, không thành vấn đề. Thực ra đây cũng không phải bí mật gì, chỉ là bộ phận các chị không có quyền hạn download thôi. lát em gửi một bản đến hộp thư của chị, nhưng mà cái này không thể lộ ra ngoài công ty đâu đấy“.

”Tốt tốt tốt, cảm ơn cậu“. Tiêu Tiêu chân thành cảm ơn Tiểu Trương.

Tiểu Trương vội vàng xua tay, tỏ ý sau này muốn số liệu gì cứ gửi mail cho cậu ta là được, cái nào có thể cho nhất định sẽ cho.

Tiêu Tiêu cũng không về phòng thiết kế, tránh gặp Phương Hường Tiền lại đánh nhau. Cô trực tiếp vào phòng in ở tầng năm in số liệu tiêu thụ luôn.

Báo cáo quý còn chưa ra, Tiểu Trương đã gửi cho cô lượng tiêu thụ của tháng tư và lượng tiêu thụ một tuần gần nhất. Tiêu Tiêu dùng bút khoanh các mã số trang phục do mình thiết kế, nhìn biểu đồ tiêu thụ rất dài, tâm tình phức tạp.

Chín bộ quần áo có năm bộ đều thuộc loại bán chạy, ngay cả bộ váy màu đất bị đánh giá khắc nghiệt cũng có sức tiêu thụ khá tốt. Thành tích của cô hoàn toàn xứng đáng là đứng đầu bộ phận trang phục nữ may sẵn.

Phòng họp ở tầng trên cùng, giám đốc hành chính La Dự đang báo cáo về việc cải cách chế độ lần này.

”Đánh giá nhân tính hóa có thể kiểm tra đánh giá thành quả của nhân viên trên mọi phương diện, người hiểu nhân viên nhất chắc chắn là cấp trên trực tiếp của họ, kết hợp với phiếu điều tra của các nhân viên có thể bảo đảm tính chân thực và hữu hiệu của kết quả“. La Dự ung dung bình tĩnh diễn giảng, đây là chế độ tiên tiến ông ta học được khi đến Mỹ tiến tu, nhất định có thể gây dựng nền tảng vững chắc để thăng cấp phó tổng giám đốc.

”Tiền thưởng nửa năm đã phát, lần này có những nhân viên nào không đạt tiêu chuẩn?“ Chủ tịch Chu Thái Nhiên dựa vào chiếc ghế giám đốc, khẽ hất cằm với La Dự.

”Danh sách ở đây“. La Dự lập tức lật trang PPT, chuyển đến trang tương ứng.

Mười nhân viên xếp hạng cuối cùng trong bảng thành tích của toàn công ty chỉ có thể nhận được 5% mức thưởng trung bình.

”Trước kia chúng ta chỉ lấy công trạng để đánh giá, như vậy lại trùng lặp với thưởng thành quả. Tôi cho rằng thưởng nửa năm nên chú trọng hơn đến tố chất tổng hợp của nhân viên, bao gồm năng lực giao tiếp, năng lực sáng tạo, vân vân“. La Dự nói, khác giám đốc khác trên ghế lộ ra sắc mặt không tốt lắm.

”Công ty chúng ta áp dụng mô hình của công ty Pháp, chế độ quản lý tại sao lại sử dụng của Mỹ? Làm như vậy là không thích hợp“. Giám đốc thị trường và marketing lắc đầu phản đối.

”Thích hợp hay không thích hợp, cứ xem mức độ nhiệt tình công việc của nhân viên trong sáu tháng cuối năm là biết“. La Dự phản bác không hề yếu thế.

Nhà thiết kế số một Adeline và chỉ đạo nghệ thuật Lâm Tư Viễn không hề hứng thú với vấn đề quản lý công ty này, hai người ngồi bên cạnh chủ tịch, lật xem quyển tuần thời trang quý này, hoàn toàn không cảm nhận được mùi khói súng tràn ngập giữa các giám đốc.

”Chủ tịch!” Thư kí ngoài cửa tiến vào, nhỏ giọng nói một câu bên tai chủ tịch Chu Thái Nhiên: “Nhà thiết kế Tiêu Tiêu nhất định đòi vào, nói có chuyện rất quan trọng, tôi không ngăn được“. Kì thực nguyên văn của Tiêu Tiêu là không cho cô vào, cô sẽ đập cửa.

”Sao?” Chu Thái Nhiên hơi ngạc nhiên, đây là lần đầu tiên có nhân viên đòi xông vào hội nghị cấp cao: “Để cô ấy vào“.

Cửa phòng họp dày nặng chậm rãi mở ra, Tiêu Tiêu ôm một chồng giấy in, thả huyếch xuống bàn, nhìn quanh một lượt các vị lãnh đạo đang không hiểu có chuyện gì: “Xin lỗi đã làm phiền các vị, làm ơn cho tôi thời gian năm phút“.

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Tranh cãi

Mọi người tới tập quay lại nhìn, Tiêu Tiêu chịu đựng những ánh mắt mang theo áp lực rất lớn, phân phát tài liệu trong tay cho mỗi người một bản.

”Đây là cái gì?” Chủ tịch Chu Thái Nhiên cầm tập tài liệu được đóng quyển lên mở ra xem, về cơ bản đều là biểu đồ.

Tiêu Tiêu đi tới trước bàn hội nghị, cúi chào xin lỗi giám đốc La vẫn còn đứng trước màn hình lớn.

La Dự không nói gì, chủ tịch đã muốn nghe Tiêu Tiêu trình bày, ông ta cũng không có ý kiến gì, tiện tay kéo một chiếc ghế ngồi xuống.

”Tài liệu thứ nhất là báo cáo giám định tôi mời một công ty chuyên nghiệp làm một tháng trước. Những người lúc trước chỉ trích bộ trang phục hè ôm sát người của chúng ta đều là seeder, đến từ một công ty gọi là Đại Giang Hồ Động. Tổng giá trị của đơn hàng đó không vượt quá hai ngàn tệ, cho nên có ex là hành vi cá nhân, còn đối tượng tấn công là cá nhân tôi hay là công ty thì không thể biết được“. Trong tay Tiêu Tiêu cũng cầm một phần tài liệu, vừa lật ra vừa giảng giải cho mọi người.

”Cái này tại sao cô không đưa ra sớm một chút?” Giám đốc thị trường và marketing nhíu mày. Lúc đó vì những chỉ trích này, ông ta đã cực kì đau đầu, phải mất rất nhiều công sức mới giải quyết xong việc quan hệ xã hội.

”Đúng vậy, vì chuyện này mà các công ty may nhượng quyền đều yêu cầu hạ thấp chi phí nhượng quyền kinh doanh“. Giám đốc sản xuất và điều hành cũng có chút bất mãn.

”Ngay trong ngày nhận được báo cáo này, tôi đã giao cho lãnh đạo trực tiếp của tôi, quý bà Phương Hường Tiền“. Tiêu Tiêu chỉ chạm đến là dừng, không hề nói thêm. Những người ở đây đều lọc lõi trong nghề, chỉ suy nghĩ một chút là hiểu vì sao họ không nhìn thấy báo cáo này: ”Tính chân thực của báo cáo, tin rằng các vị đều có thể thấy được“.

Nghe thấy cái tên Phương Hường Tiền này, hai giám đốc liếc nhau. La Dự không khỏi lo lắng trong lòng.

”Phía sau là báo cáo tiêu thụ trang phục xuân hè gần đây, những mẫu được khoanh lại đều là thiết kế của tôi“. Tiêu Tiêu ra hiệu cho mọi người mở ra biểu đồ phía sau xem một chút.

Chu Thái Nhiên khẽ nhướn mày: ”Cô muốn nói gì?“

Người không mù đều có thể nhìn ra, thành tích của cô về cơ bản chính là đứng đầu bộ phận may sẵn.

Trên mặt Tiêu Tiêu lộ ra một vẻ phần uất, âm thanh cũng đột nhiên cất cao: ”Thành tích của tôi cho dù không phải tốt nhất cũng nhất quyết không phải là đứng chót công ty. Chỉ cho tôi mức thưởng sáu tháng hai ngàn, điều này làm tôi cảm thấy nhục nhã!“

”Cái gì?“ Mọi người động loạt kêu lên kinh hãi, ngẩng đầu nhìn lên màn hình lớn.

Danh sách mười nhân viên từ dưới lên vẫn còn hiển thị trên màn hình, tên của Tiêu Tiêu cũng ở trong số này.

Một nhà thiết kế ưu tú, xuất sắc lại trở thành một trong mười nhân viên đội sổ của công ty, chỉ nhận được hai ngàn tệ tiền thưởng, chuyện này thật sự là có chút hoang đường.

Sắc mặt La Dự đột nhiên biến đổi.

Chu Thái Nhiên giơ tay gọi thư kí lấy mấy bộ trang phục mẫu được Tiêu Tiêu khoanh lại mang đến. Hàng mẫu trong công ty đều có tên nhà thiết kế, những mẫu này quả thực là mẫu bán chạy, mặt trong có ghi ”Nhà thiết kế Tiêu Tiêu“.

”Cái áo này đã bán hết hàng ở các cửa hàng cấp một, không có thừa để cung ứng cho cửa hàng cấp hai, đang khẩn cấp tăng lượng hàng“. Giám đốc sản xuất và điều hành đi tới, chỉ chiếc áo dài tay tiêu thụ tốt nhất, không ngừng cảm khái. Mới đầu bọn họ đều không coi trọng mẫu áo này, cho rằng vấy liền

áo mới dễ bán nhất, không ngờ chiếc áo dài tay với thiết kế cổ tay độc đáo này lại trở thành quán quân tiêu thụ.

“Đánh giá tiền thưởng lần này không phải hoàn toàn dựa theo thành tích“. La Dự cho rằng mình phải nói gì đó, nếu không cứ để Tiêu Tiêu làm ồn ào thế này, cuộc cải cách của ông ta tất nhiên sẽ thất bại thảm hại.

Vô thức nhìn về phía một tập bảng đánh giá nhân viên đặt trên bàn trợ lý, đó là những thứ ông ta định mang đến để khoe khoang công trạng, bây giờ dường như lại biến thành bùa đòi mạng.

“Lấy năng suất đánh giá cô ấy ra“. Chu Thái Nhiên ngồi ngay ngắn, ngoắc tay với trợ lý của La Dự bên cạnh.

Trợ lý không dám thờ ơ, nhanh chóng tìm ra bảng đánh giá của Tiêu Tiêu. Năng lực giao tiếp B, năng lực nghiệp vụ C, đánh giá của chủ quản: Không giỏi giao tiếp, trình độ nghiệp vụ thấp, vì nguyên nhân cá nhân mang đến thiệt hại danh dự cho công ty, đánh giá tổng hợp là C.

Không giỏi giao tiếp? Chu Thái Nhiên nhìn Tiêu Tiêu phát âm rõ ràng, nói đâu ra đó, không hề cảm thấy khả năng giao tiếp của cô có vấn đề. Còn năng lực nghiệp vụ C lại càng nực cười, vương miện quán quân tiêu thụ còn hiện rõ trên bảng biểu, quả thực chính là lời phản bác rõ ràng nhất.

“Nếu bởi vì seeder ném đá mà nhận định năng lực nghiệp vụ của tôi có vấn đề, vậy sau này tôi cũng thuê seeder ném đá từng người. Đến lúc đó đồng nghiệp ném đá lẫn nhau, độ xem seeder của ai đông hơn là được“. Tiêu Tiêu khoanh tay làm bộ bất cần đời khiến các lãnh đạo công ty đồng loạt hít sâu một hơi.

Là nhà quản lý dày dạn, bọn họ đương nhiên hiểu được tình hình này rất có khả năng xảy ra. Bởi vì chế độ đào thải nhóm cuối, tất cả mọi người đều không muốn trở thành một trong mười người cuối cùng, thế nên sẽ tìm mọi cách hại đối thủ, cuối cùng tổn hại vẫn là của công ty.

Cả phòng họp rơi vào một sự yên lặng ngán ngùi.

“Kháng nghị của cô chúng tôi đã nhận được, vấn đề tiền thưởng của cô sẽ được xem xét lại. Còn có chuyện gì nữa không?“ Chu Thái Nhiên nheo đôi mắt hoa đào, lộ ra nụ cười thân thiết mê người nhìn về phía Tiêu Tiêu, ngụ ý chính là để Tiêu Tiêu đi về trước, lãnh đạo cấp cao bọn họ cần bàn tiếp.

“Còn có một việc“. Tiêu Tiêu hít sâu một hơi: “Tôi cần khiếu nại cấp trên của tôi, Phương Hường Tiền!“

Quyền hạn của cô không được nhìn thấy số liệu tiêu thụ, nhưng là lãnh đạo bộ phận, Phương Hường Tiền có thể nhìn thấy. Khi biết rõ thành tích của cô mà vẫn đánh giá cô loại kém, đó là lấy việc công trả thù riêng.

Tiêu Tiêu không còn e dè gì nữa, mục đích của cô không phải chỉ là đòi tiền thưởng mà còn phải đánh đổ Phương Hường Tiền, cục diện hôm nay đã là một sống một chết rồi.

“Giấu giếm tin tức quan hệ xã hội trọng đại, ác ý cắt giảm tiền thưởng của nhân viên, đích xác đáng khiếu nại“. Giám đốc thị trường và marketing nói không nhanh không chậm, cứ thế định tội cho Phương Hường Tiền, cười thâm liếc nhìn La Dự với sắc mặt khó coi.

Adeline không có tâm tư nghe những trò khôi hài này, nói với chủ tịch một tiếng rồi cùng Tiêu Tiêu đi ra khỏi phòng họp.

“Nếu không thể điều chỉnh lại tiền thưởng, cá nhân tôi sẽ thưởng riêng cho cô bốn mươi ngàn“. Adeline nhìn Tiêu Tiêu bằng ánh mắt tán thưởng, đối với người tuổi trẻ có can đảm bảo vệ thiết kế của mình, kiên định niềm tin của mình, bà luôn luôn đánh giá cao.

Tiêu Tiêu hoảng sợ vì được ưu ái quá: “Bà không cần làm vậy, tôi cũng không phải vì chút tiền đó, chỉ là muốn đòi lại công bằng“.

“Tôi biết“. Adeline gật đầu: “Dạo này sao cô không đến phòng thử đồ?“

Tiêu Tiêu thoáng nhìn Lâm Tư Viễn đứng sau lưng Adeline, cười cười nói: “Mặt tôi càng ngày càng phù, không tiện đến“.

Adeline nhìn má Tiêu Tiêu, trong ánh mắt bình tĩnh không có bất cứ vẻ chán ghét, bài xích nào, thậm chí cũng không có kinh ngạc, chỉ lạnh mặt xuống răn dạy: “Người mẫu thử trang phục cần dáng người và kiến thức chuyên ngành, không cần mặt, cô có thể tiếp tục đến phòng thử đồ“.

Mắt Tiêu Tiêu sáng lên, vui mừng nhìn Adeline với khuôn mặt nghiêm khắc.

“Adeline, tôi khuyên chị suy nghĩ lại, khuôn mặt như vậy xuất hiện ở phòng thử đồ quả thực là làm ô nhiễm môi trường“. Lâm Tư Viễn không hề che giấu sự chán ghét của mình.

“Tư Viễn, tôi không ngờ anh lại nói ra một lời không có phong độ như vậy“. Adeline có chút tức giận.

“Chị có khiếu thẩm mỹ của chị, tôi cũng có gu thẩm mỹ của tôi“. Lâm Tư Viễn chụm ngón tay chạm vào ngực mình, dứt lời liền xoay người đi.

Tiêu Tiêu hơi khó xử đứng ở chỗ cũ, đợi Lâm Tư Viễn đi xa mới mở miệng nói: “Adeline thân ái, cảm ơn ý tốt của bà, nhưng tình hình của tôi quả thật không thích hợp làm người mẫu thử trang phục nữa vì sẽ ảnh hưởng đến phán đoán đối với trang phục của bà. Nhưng tôi biết thường xuyên đến hỗ trợ, chỉ cần bà không chê“.

“Well...“ Adeline gật đầu, không nói thêm nữa.

Trong phòng họp, bầu không khí đột nhiên trở nên căng thẳng.

”Tôi đã nói chế độ này không hợp lý, còn cần nghiên cứu, nhưng giám đốc La vẫn kiên quyết thực hiện, kết quả là dẫn đến tình trạng lộn xộn bây giờ. Giám đốc thị trường và marketing lạnh lùng nói.

”Thành tích tốt như vậy còn không cho người ta tiền thưởng, thế mọi người đều không cần làm thiết kế nữa, chuyển sang chơi cung cho xong. Chỉ cần tặng quà cho cấp trên trực tiếp là có thể nhận được khen ngợi“. Giám đốc sản xuất và điều hành thêm dầu vào lửa.

La Dữ sắc mặt xanh mét, không nói một lời, bản trình chiếu trên màn hình lớn còn hiển thị danh sách mười người, giống như những tội trạng của ông ta lần lượt được đóng đinh trên cột sỉ nhục.

Chu Thái Nhiên không phát biểu ý kiến, chỉ yên lặng lật xem bảng đánh giá của mười người này. Khi ông ta nhìn thấy bảng đánh giá của Dương Tiểu liên tức giận cười lên. Cậu trai trẻ tạo mẫu này đội sổ vì điểm thấp trên ba mặt năng lực giao tiếp, sáng tạo và lãnh đạo: “La Dữ, anh giải thích xem, một nhân viên tạo mẫu chỉ đo cắt vải theo kích cỡ cho sẵn thì cần gì sáng tạo, cần gì năng lực lãnh đạo?”

”Bây giờ là giai đoạn thí điểm, tôi rất áy náy vì đã xuất hiện vấn đề như vậy, điều này nói rõ chế độ còn có bất cập, cần tiếp tục hoàn thiện“. Trên trán La Dữ đã xuất hiện một lớp mồ hôi, chỉ hận không thể lôi Phương Hường Tiền lên đây đánh một trận. Trong thời điểm mấu chốt thế này còn gây thêm phiền phức, mình chắc là đầu óc có vấn đề mới cho rằng Phương Hường Tiền là một nhân tài quản lý.

”Vậy anh hoàn thiện đi, trong vòng ba ngày tôi phải nhìn thấy phương án mới. Tiền thưởng của mười người này tất cả đều bổ sung lại“. Chu Thái Nhiên xoa cằm, nhìn một xấp giấy in dày trước mặt, sắc mặt bất thiện: “Vấn đề Phương Hường Tiền lần trước tôi nói với anh thế nào? Đừng giải thích, tôi không muốn nghe. Ngày mai bảo cô ta biến đi, đừng gây tai họa cho công ty tôi nữa“.

La Dữ bị chủ tịch phê bình trước hội nghị, hết sức mất mặt, trở lại văn phòng đi qua đi lại nửa tiếng, cái kính như thú trong chuồng. Để bon chen vị trí phó tổng giám đốc, ông ta đã phải cố gắng bao nhiêu, vậy mà đều bị Phương Hường Tiền phá hỏng. Người này chắc chắn là trời cao phải đến để khắc ông ta.

Phương Hường Tiền trang điểm lại một lần nữa, cúi đầu ngồi trong phòng thiết kế, suy nghĩ phải trừng trị Tiêu Tiêu ra sao, về mặt có chút dữ tợn. Đột nhiên nhận được điện thoại của La Dữ, bà ta còn chưa thoát ra khỏi tâm tình giận dữ điên cuồng, giọng nói không khỏi hơi ngang ngược: “Ài?”

”Tôi là La Dữ, cô đến văn phòng tôi một chuyến“.

Điều chỉnh lại tâm tình của mình xong, giám đốc La lại khôi phục sự ung dung bình tĩnh trước kia.

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Cà vạt

Phương Hường Tiền gạt mình tỉnh lại, thái độ lập tức trở nên tốt đẹp, bước nhanh chạy lên lầu. Ngoài hành lang đụng phải Tiêu Tiêu đang chậm rãi đi về, hai người trợn mắt nhìn nhau một lát, Phương Hường Tiền giọng ngọt tay gần như chọc đến mũi Tiêu Tiêu: “Chờ tôi gặp giám đốc xong tính sổ với cô sau“.

Tiêu Tiêu lườm một cái khinh thường, đi vào phòng thiết kế, phát hiện mọi người đang tụ tập bàn tán, hoàn toàn không phát hiện cô đã quay về: “Oa, về mặt của chị Phương vừa rồi thật đáng sợ, quả thực như muốn ăn thịt người“. Cô bé trợ lý sợ hãi vỗ ngực.

”Tiêu Tiêu phải làm thế nào bây giờ?“ Triệu Hòa Bình lo lắng nhìn mọi người một lượt: “Nếu hai người họ đánh nhau, mọi người giúp ai?“

”Đương nhiên là giúp Tiêu Tiêu rồi, chúng ta chính là đồng chí cách mạng“. Cô bé trợ lý tuyên bố đầy nghĩa khí.

”Tôi là đàn ông, không được đánh phụ nữ“. Nhà thiết kế Tiểu Vương vò đầu bứt tóc.

”Đầu vớ chớ óc“. Triệu Hòa Bình vỗ Tiểu Vương một cái lên đầu: “Đánh phụ nữ đương nhiên không tốt, nhưng chúng ta có thể giữ chị Phương“.

”A...“ Mọi người bàng hoàng tỉnh ngộ, bọn họ không đánh người, nhưng bọn họ có thể ôm chị Phương cho Tiểu Tiêu đánh!

”Phì...“

Tiêu Tiêu không nhịn được bật cười thành tiếng.

”Á!!!“ Triệu Hòa Bình sợ hãi kêu một tiếng, nhảy dựng lên, đồ đạc lung tung trên bàn lập tức rơi xuống đầy đất, nhìn thấy là Tiêu Tiêu liền thở phào một hơi: “Dọa chết tôi rồi, cứ tưởng chị Phương về cơ“.

”Trông thế nào!“

”Hừ!” Mọi người đồng loạt khinh thường.

Phuong Hường Tiền ngồi đối diện với giám đốc hành chính, lưng uốn thẳng tắp, không đoán được giám đốc gọi tới làm cái gì, chỉ có thể giữ nụ cười cứng nhắc đợi La Dự mở miệng. Nhưng La Dự mãi không mở miệng, chỉ làm việc trong tay mình, dường như không thấy một người sống sờ sờ trước mặt.

Ngồi như vậy đủ mười phút, Phuong Hường Tiền không chịu được nữa: “Giám đốc...”

La Dự không nói, đột nhiên bấm máy nội bộ gọi trợ lý vào chuyển tài liệu ông ta vừa phê duyệt đi, lại tỉ mỉ dặn dò một phen. Sau khi trợ lý ra ngoài, văn phòng lại rơi vào yên lặng. La Dự mở hộp thư bắt đầu trả lời thư.

Tiếng bàn phím lách cách vang vọng trong phòng yên tĩnh, Phuong Hường Tiền cuối cùng hiểu ra đây là giám đốc đang tức giận, không dám nói lời nào nữa, yên lặng ngồi đó, tim đập như nổi trống, nghĩ lại xem mình đã phạm lỗi gì.

Bỏ mặc Phuong Hường Tiền ngồi nửa tiếng, cuối cùng La Dự mới dừng công việc trong tay, ngẩng đầu nhìn bà ta: “Việc đẩy mạnh thực hiện chế độ đánh giá mới có vấn đề gì không?”

Không có mưa to gió lớn như trong dự đoán, về mặt hoà nhã đến bất ngờ, Phuong Hường Tiền không nắm được ý của giám đốc cho lắm, chỉ có thể cân nhắc lên tiếng: “Không có vấn đề gì, cá biệt có nhân viên buồn bực, nhưng tôi sẽ xử lý tốt”.

La Dự gạt đầu, từ trong hộp danh thiếp lấy ra một tấm danh thiếp màu trắng đưa tới trước mặt Phuong Hường Tiền: “Cô là một nhân tài, phương diện quản lý cũng rất xuất sắc, chỉ là không quá thích hợp với môi trường như phòng thiết kế. Vậy thế này, tôi đã giới thiệu cô với bạn của tôi, cô đến công ty của ông ấy sẽ tốt hơn một chút”.

Phuong Hường Tiền tròn mắt há mồm nhận lấy tấm danh thiếp, đây là... muốn sa thải mình?

Đại Đại Dao: Buổi tối bố mẹ tao không ở nhà, mày đến nhà tao ngủ đi!

Tieu Tieu đang mày mò thiết kế đồng phục Tang Du đột nhiên nhận được lời mời của Lương Tĩnh Dao.

Tieu Tieu Bố: Nghe giọng mày cứ như là yêu đương vụng trộm ấy!

Đại Đại Dao: Thì chính là vụng trộm mà. Mẹ tao bảo tao ít chơi với mày thôi, nói FA sẽ lấy, rồi sẽ biến thành hai con gái già”.

Tieu Tieu Bố:...

Điều kiện nhà Lương Tĩnh Dao rất tốt, mua một căn nhà rộng rãi ở, một nhà ba người ở cùng một chỗ còn đỡ, lúc nào bố mẹ không ở nhà phải ở một mình liền hơi sợ. Mỗi lần như thế này, Lương Tĩnh Dao đều gọi bạn thân đến ở cùng.

”Đây là váy của mày”. Lương Tĩnh Dao mở va li, đồ các thứ bên trong ra đầy giường, đều là chiến lợi phẩm cô vừa vơ vét ở Hồng Kông về: “Còn đồng nước hoa này nữa, mày xem thích lọ nào thì lấy đi”.

Tieu Tieu cũng không khách khí, cầm lấy chiếc váy lên xem. Mỗi lần cô đi công tác cũng mua quà cho Lương Tĩnh Dao, hai người có qua có lại, không có gánh nặng tâm lý gì. Còn nước hoa thì cô không thích, chỉ tò mò xem từng loại.

”Đây là cái gì?” Tieu Tieu cầm một chiếc hộp bọc nhung lên, nhìn như là trang sức, mở ra lại là một đôi ghim cài tay áo nạm sapphire: “Ồ?”

Giữa một đồng hồ dùng của phụ nữ như mỹ phẩm, nước hoa, hộp ghim cài tay áo này và chiếc cà vạt kia tỏ ra càng nổi bật. Chiếc cà vạt lúc trước Tieu Tieu đã thấy trên ảnh, nhìn từ cự ly gần mới phát hiện chỗ đặc biệt mà trên ảnh không nhìn ra.

Đây là một chiếc cà vạt màu lam bảo thạch, màu sắc hơi tối nhưng dưới ánh đèn lại có thể nhìn thấy ánh sao rực rỡ, như một khoảng trời sao được in trên vải, đẹp đến mê người.

”Cái này đẹp thật”. Tieu Tieu cầm cà vạt than thở không thôi, sau đó nhìn cô bản trên choker: “Cho ai thế? Chắc không phải mua cho bố chứ?”

Nếu là mua cho ông Lương thì ngay từ hôm đi công tác về đã phải tặng rồi, huống hồ kiểu cà vạt nổi bật này cũng không thích hợp với người lớn tuổi.

”Ê, đừng động vào nó”. Lương Tĩnh Dao gạt lại cà vạt và cài tay áo đặt sang một bên.

Vốn chỉ là nói đùa vu vơ, không ngờ Lương Tĩnh Dao lại áp dụng khiến Tieu Tieu càng thêm tò mò, chọc chọc vào eo Lương Tĩnh Dao: “Á à, có biến?”

”Ai da, không phải, đừng nói lung tung”. Lương Tĩnh Dao vội vàng giải thích, dường như muốn nói gì đó nhưng rồi lại nuốt xuống, cầm lên một quả dâu tây nhét vào miệng Tieu Tieu, dùng biện pháp vật lý ngăn chặn cô bạn nói tiếp.

Phuong Hường Tiền liên tục hai ngày không đến làm, nói là nghỉ phép. Mọi người đều rất vui vẻ, nhiệt tình công việc tăng vọt chưa từng có.

”Bà già cuồng công việc Phuong Hường Tiền mà cũng nghỉ phép?” Triệu Hòa Bình rất là khó hiểu.

Tần Á Nam cười thần bí, đi đến bên cạnh Tiêu Tiêu khẽ huých cô: “Này, theo cậu thì có phải Phuong Hường Tiền gặp chuyện rồi không?”

Tiêu Tiêu quay lại nhìn: “Gặp chuyện là thế nào?”

Tần Á Nam nhìn trái nhìn phải, nhỏ giọng nói thầm bên tai cô: “Minh nói với cậu, cậu đừng nói với người khác, Phuong Hường Tiền bị đuổi việc rồi”.

”Thế à?” Tiêu Tiêu kinh ngạc nhìn Tần Á Nam

”Biết thế là được, đừng bàn tán lung tung“. Tần Á Nam nháy mắt với cô, vui vẻ đi ra.

Tiêu Tiêu lộ vẻ suy tư nhìn bóng lưng Tần Á Nam, cô biết con bé này thích nghe ngóng khắp nơi, nhưng thế này thì cũng thông thạo tin tức quá mức, chẳng lẽ là có bạn bè ở bên nhân sự và tài vụ?

Không nghĩ ra thì không nghĩ nữa, Tiêu Tiêu làm xong công việc trong tay liền chuyển sang thiết kế đồng phục Tang Du.

Đã hoàn thành sáu bộ, còn lại Triển Lệnh Quân và Liêu Nhất Phàm. Đối với quần áo của Triển tiên sinh, cô phải cân nhắc thật kĩ.

Triển Lệnh Quân yêu cầu làm màu đen, người này mặc màu đen cũng quả thực dễ coi, có điều cô vốn định thêm logo Tang Du lên áo, nếu là màu đen sẽ không hợp lắm. Hai cái cây vẽ trên đồ thể thao và đồ hưu nhân đều được, nhưng dùng cho áo sơ mi kiểu quý tộc thì sẽ hạ thấp cấp bậc của trang phục.

Lấy ra một tờ giấy bìa màu đen, dùng bút nhũ bạc vẽ logo Tang Du trên đó, vẽ xong một hình lại vẽ tiếp hình khác đơn giản hơn. Cô vẽ liền mười hình, hình vẽ từ có cảnh có lá cuối cùng biến thành những đường nét cực gì đơn giản. Quét hình cuối cùng vào trong máy tính rồi dùng phần mềm đồ họa vẽ lại, nối liền các đường nét vào nhau lại có chút giống hoa văn hình mây cổ đại.

Sử dụng hoa văn hình mây này trên cổ áo và tay áo sơ mi, đồng tây kết hợp, mang một chút cổ điển, càng thêm vài phần sang trọng.

Nhanh chóng bổ sung thêm hình vẽ này cho sáu bộ đã thiết kế, điều chỉnh một số chi tiết nhỏ, dung hợp một vài yếu tố truyền thống, hiệu quả lại tốt ngoài ý muốn, thiết kế thành phẩm lập tức trở nên hoàn hảo.

Tiêu Tiêu nhìn chăm chăm máy tính một hồi lâu, thầm cảm thấy mình đã tìm được một ý tưởng thiết kế mới, hoặc nói là một đường tắt để có thể lười biếng.

Dung nạp các yếu tố truyền thống vào trang phục hiện đại, chuyện này vẫn luôn có người làm, có điều công ty hoạt động theo mô hình quốc tế của bọn họ lại rất ít dùng. Lâu nay mọi người đều theo đuổi thời trang Âu Mỹ, muốn theo kịp giới thời trang phương Tây, về kiểu dáng và chất liệu đều cố gắng tiếp cận, dần dần lại mất đi ưu thế của mình.

Như hội sở Tang Du, rõ ràng là một cơ cấu phục hồi sức khỏe kiểu tây nhưng lại lấy một cái tên cổ điển. Thất chi Đông Ngung, thu chi Tang Du, nghe có vẻ phong cách hơn nhiều so với “trung tâm phục hồi sức khỏe Hanks” hay “hội sở Elizabeth”.

Như tu sĩ tu tiên thăng cấp, Tiêu Tiêu có cảm giác như Cừu Thiên Huyền Lôi đánh trúng thiên linh cái. Sau khi vứt bỏ những khuôn sáo trói buộc mình trong quá khứ, thế giới trước mắt đột nhiên trời cao biển rộng, mệnh môn bát ngát.

”Duong Tiểu, chị cảm thấy chị sắp phi thăng rồi“. Tiêu Tiêu quay lại, hai mắt sáng rực nói với nhân viên chế bản về mặt ngõ ngang.

”Thế à? Chúc mừng chị!“ Mặc dù không nghe hiểu nhưng Duong Tiểu vẫn nghiêm túc chúc mừng.

”Ha ha ha ha!“ Tiêu Tiêu chống nạnh cười to, thấy đã đến giờ về liền tắt máy tính, cất chiếc thước hình mây mà mình thích nhất đi rồi ra về.

Hôm nay là ngày đo kích thước cho Triển tiên sinh.

Có thể tiếp xúc thân hình hoàn mỹ đó, không biết chừng còn có thể lên sờ mấy cái.

Không nên không nên, quá lưu manh rồi! Tiêu Tiêu đứng trước cửa Tang Du, lắc lắc đầu gạt bỏ những tư tưởng đen tối đó, thầm nói mấy lần: “Người quân tử, có thể nhìn xa mà không thể sờ gần“.

Cô chỉ coi Triển Lệnh Quân là nam thần, không có suy nghĩ không an phận, tuyệt đối không có!

Chuẩn bị tâm lí xong xuôi, Tiêu Tiêu bước chân vào phòng làm việc của Triển tiên sinh. Vừa mới nhìn thấy Triển Lệnh Quân, phòng tuyến tâm lí vừa xây dựng xong liền sụp đổ tan tành.

Triển tiên sinh vẫn mặc áo sơ mi màu đen như cũ, đeo một chiếc cà vạt đẹp đẽ, chiếc cà vạt đen như bầu trời đêm, bên trên có ánh sao lấp lánh.

Đó là mẫu số lượng hạn chế mà Lương Tĩnh Dao mua từ Hồng Kông.

Nên nghĩ đến từ trước mới đúng chứ, Lương Tĩnh Dao khỏe mạnh bình thường, vì sao lại biết một hội sở như vậy, tất nhiên là vì có liên lạc với nơi này. Ngay lúc đầu Lương Tĩnh Dao còn hỏi cô: “Chẳng lẽ trà sữa tiên sinh của mày họ Triền?”

Bọn họ rõ ràng biết nhau, nhưng Lương Tĩnh Dao chưa bao giờ nhắc đến Triền Lệnh Quân trước mặt cô, đó là bởi vì cô rõ ràng quá háo sắc, làm cho Dao Dao khó xử...

Bạn đang đọc truyện *Lương Thân Định Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Anh họ

Lúc trước rõ ràng Tiêu Tiêu đã nghĩ rồi, coi Triền tiên sinh như nam thần để đối đãi, nhưng lúc thật sự đối mặt với sự thật anh ta có thể thuộc về người khác, ngực cô vẫn không khỏi nhói lên.

Nhìn thấy cô, Triền Lệnh Quân bất giác nói lòng cả vạt. Chiếc cà vạt này là quà sinh nhật của anh ta, màu sắc và kiểu dáng anh ta đều rất thích. Buổi sáng hôm nay đi làm, nhớ ra Tiêu Tiêu sẽ đến đo kích thước, không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào lại chọn lấy cái này.

“Cô đến rồi à?” Triền Lệnh Quân cảm thấy việc làm này của mình hơi ngốc nghếch, dường như là cố ý làm dáng, suy nghĩ từ sáng đến giờ cuối cùng cũng nghĩ ra, kết luận là vì áp lực cổ hữu khi phải đối mặt với một nhà thiết kế thời trang.

“Vâng, tôi đến lấy số đo”. Tiêu Tiêu cố gắng cười cười, cất bước đi tới.

Triền Lệnh Quân cúi áo vết, chậm rãi dang hai cánh tay ra, giống như thần mặt trời Apollo kéo ra cây cung bạc chứa đầy ma pháp, kích thích tổ đur thừa dụ người bất chấp tất cả lao tới, cho dù vùi thân trong ngọn lửa của cỗ xe Thần mặt trời cũng không hối tiếc.

Đầu ngón tay Tiêu Tiêu hơi run lên, cô vòng ra phía sau Triền Lệnh Quân, lấy thước dây cẩn thận đo đạc.

Là một nhà thiết kế, điều cô nhìn thấy trước hết luôn là kích thước. Từ lần đầu tiên nhìn thấy Triền tiên sinh, điều hấp dẫn cô chính là bờ vai rộng rãi. Bề rộng vai, chiều dài cánh tay, vòng ngực, vòng eo, đo đạc tỉ mỉ từng tấc, duy trì sự tiếp xúc lễ phép mà an toàn. Tiêu Tiêu ghi những số liệu gần như hoàn mỷ này vào quyển sổ nhỏ, trong lòng hơi chua chát, thậm chí có chút muốn khóc.

Sau khi về nhà, Tiêu Tiêu nằm trên giường lật qua lật lại không ngủ được, trong đầu không ngừng suy đoán về quan hệ của Lương Tĩnh Dao và Triền Lệnh Quân. Nếu hai người đó thật sự có gì mập mờ, sau này tốt nhất cô nên ít đến Tang Du hơn.

Đối với Tiêu Tiêu thì Lương Tĩnh Dao là một người bạn đặc biệt, là người thậm chí từng cứu mạng mình. Lúc trước khi cô sốt cao, nằm một mình run rẩy trong phòng, Lương Tĩnh Dao gọi điện thoại đến nghe ra giọng cô không đúng.

“Sao mày nói cứ run run thế, có phải bị sốt không?”

“Hình như là thế...” Lúc đó đầu óc Tiêu Tiêu đã mơ hồ, thậm chí không cảm thấy khó chịu, chỉ có lúc nói chuyện không được trôi chảy. Gác điện thoại chưa được nửa tiếng, Lương Tĩnh Dao đã xuất hiện trong căn phòng cô thuê, vừa kéo vừa lôi cô đến bệnh viện.

Lấy điện thoại di động ra, kéo xuống cuộc trò chuyện với Đại Đại Dao, nhấn một tin nhắn đi.

Tiểu Tiểu Bó: Dao Dao, có phải mày thích Triền Lệnh Quân không?

Bấm nút gửi đi, ngay sau đó lại hối hận. Giọng điệu này như là đang chất vấn, cô có tư cách gì mà chất vấn chứ? Đang định thu hồi nhưng phát hiện bên cạnh tin nhắn có một dấu chấm than màu đỏ, chưa gửi đi được.

Xem thời gian, đã đến mười rưỡi rồi, ứng dụng Tang Du tự động tắt mạng. Tiêu Tiêu có chút vui mừng, xóa bỏ tin nhắn chưa gửi đi thành công đó, tròn mắt nhìn trần nhà.

Cô không biết Lương Tĩnh Dao có thích Triền Lệnh Quân không, nhưng lúc này Tiêu Tiêu biết rất rõ, mình thích Triền Lệnh Quân. Một tháng tiếp xúc gần gũi, mỗi lời nói cử động, mỗi một hình ảnh của anh ta đều khắc rõ vào trong đầu cô. Khi biết anh ta có thể thích người khác, sự nhói đau trong lòng cô không phải là giả dối.

Nếu không bị bệnh thì thật tốt...

Nhưng nếu không bị bệnh thì làm sao lại nhận được Triền Lệnh Quân...

Nếu Triền tiên sinh là của cô thì thật tốt...

Mất ngủ một đêm, hôm sau đi làm Tiêu Tiêu hơi ỉu oải, làm chuyện gì cũng không tập trung được.

”Tiêu Tiêu, cho cậu xem cái váy mình mới thiết kế này“. Tần Á Nam cầm bản phác hoạ đi tới, hết sức thần bí đưa cho cô.

Tiêu Tiêu ngơ ngác ngẩng đầu lên, lập tức bị chiếc váy trên tờ giấy trắng hấp dẫn.

Đó là một chiếc váy liền thân buồng rũ rất đẹp, thân váy thon dài, có thể che giấu mỡ bụng rất tốt, khiến người mặc giống như một cây thủy sam duyên dáng yêu kiều. Đây còn không phải chỗ đặc sắc nhất, đặc sắc nhất nằm ở hai chiếc đai lưng, hoa thông liễu xấu xí biến thành những vẩy mềm hình tròn uốn lượn dọc theo hai chiếc đai lưng, có thể buông xuống hai bên người tô điểm cho đôi chân, cũng có thể thắt thành hình hoa thông liễu làm điểm nhấn bên hông.

Đúng là cực kì đẹp, tràn ngập linh khí.

”Đẹp thật!“ Tiêu Tiêu không nhịn được khen, đột nhiên nhớ lại cuộc thi thiết kế sinh viên năm đó, Tần Á Nam cũng vào đến vòng chung kết, chỉ là vòng cuối cùng phong độ thất thường không giành được ba giải cao nhất, chứ thực ra trình độ và năng lực của Tần Á Nam vẫn rất không tồi.

”Hi hi“. Tần Á Nam cũng rất hài lòng với tác phẩm của chính mình, đây là cô ta vất vả suy nghĩ một tuần mới làm ra được, trong một tuần đó đã lặp đi lặp lại sửa chữa hơn hai mươi lần: ”Bởi vì cái này là dựa vào cảm ngộ cậu nói lần trước mới làm ra, cho nên mình phải giới thiệu với cậu“.

Người có tài hoa đều đáng tôn trọng, Tiêu Tiêu xua tay: ”Không có gì, chủ đề này thủ tịch đã xác nhận rồi, mọi người đều phải làm theo phương hướng đó. Có điều bản thảo thiết kế này của cậu vẫn không nên tùy tiện cho người khác xem“.

Tần Á Nam cười hi hi gấp quyển sổ lại: ”Không sao, sợ cái gì chứ, bạn mình chứ ai, bản thảo này đưa tặng cậu cũng được“.

Giọng nói thoải mái cuối cùng khiến Tiêu Tiêu bỏ đi một tia nghi ngờ trong lòng. Có lẽ Tần Á Nam là thật sự vô tâm, không hiểu quy củ.

Có điều nên đề phòng vẫn phải đề phòng, Tiêu Tiêu mặc dù khen ngợi thiết kế của Tần Á Nam nhưng lại không hề cho Tần Á Nam xem thiết kế của mình. Tần Á Nam dường như cũng không có hứng thú với thiết kế của cô, vui vẻ cầm bản thảo thiết kế đi khoe với Triệu Hòa Bình.

”Thiết kế này của cô thật là tuyệt vời, quả thực làm cho tôi hết sức kinh hoàng!“ Triệu Hòa Bình cầm bản thảo thương thức một hồi lâu.

”Anh chả biết dùng từ gì cả, kinh ngạc chứ sao lại là kinh hoàng!“ Tần Á Nam cuốn quyển sổ lại đánh hấn.

Đang cười đùa đột nhiên giám đốc La Dữ xuất hiện ngoài cửa, gõ gõ cửa kính có khóa vân tay. Triệu Hòa Bình lập tức đứng bật dậy đi mở cửa, đây mặt tươi cười nghênh đón giám đốc hành chính.

”Đang bận à?“ La Dữ đi vào nhìn quanh mọi người một lát, hết nhìn các nhà thiết kế vui vẻ đầm ấm lại nhìn chiếc bàn lè loi một góc rất không hài hòa của Phuong Hường Tiền, không thể không thừa nhận quyết sách của mình là sai lầm. Dùng người ngoại đạo để quản lí người trong nghề mặc dù có thể giảm bớt những rủi ro về mặt kĩ thuật nhưng rõ ràng là lợi ích kém xa so với bất cập.

La Dữ quản lý nhân sự và tài vụ, là giám đốc có quan hệ mật thiết nhất với phòng thiết kế nhưng cũng rất ít đến, mỗi lần đến đều là có việc lớn xảy ra. Tất cả mọi người đều đứng lên, chờ giám đốc tuyên bố tin tức mới.

”Có thể mọi người cũng đã phát hiện, giám đốc bộ phận Phuong Hường Tiền của mọi người đã vài ngày không tới làm. Bởi vì tìm được con đường phát triển tốt hơn, hôm kia giám đốc Phuong đã nộp đơn từ chức cho tôi...“ La Dữ nói rất chậm, là người lăn lộn nhiều năm trên thương trường, nguyên tắc làm người phải để cho người khác một đường sống vẫn phải hiểu được. Cho nên lúc sa thải Phuong Hường Tiền, La Dữ cũng không nói quá tuyệt tình, bây giờ tuyên bố tin tức cũng sẽ cho bà ta đủ thể diện, khiến Phuong Hường Tiền dù bị ông ta đuổi việc nhưng sau này cũng vẫn phải biết ơn ông ta.

”Thật vậy sao?“ Tiểu Vương ngơ ngác hỏi.

”Làm sao? Nuối tiếc quá à?“ La Dữ nhìn cậu ta trêu chọc.

”Không không, hạnh phúc tôi quá bất ngờ“. Tiểu Vương ôm ngực, vui vẻ tột độ.

”Ha ha ha ha ha!“ Mọi người trong phòng thiết kế òa lên cười.

”Không cho cười, chị Phuong vừa mới đi, tại sao mọi người có thể vô tình vô nghĩa như vậy?“ Triệu Hòa Bình xua tay, vẻ mặt xót xa, sau đó chính mình cũng không nhịn được cười: ”Ha ha ha ha ha, xin lỗi, tôi cười một lát đã“.

”Ha ha ha ha ha!“ Mọi người cười đùa xông đến đánh Triệu Hòa Bình, cả phòng thiết kế đều tràn ngập bầu không khí vui vẻ, hoàn toàn không e ngại giám đốc đại nhân còn đang đứng đây.

Bởi vì mụ phù thủy đã rời khỏi phòng thiết kế, người nông nô cuối cùng được đổi đời, mọi người dù gì cũng phải liên hoan chúc mừng một phen, kéo nhau xông vào một quán đồ nướng uống bia.

Tiêu Tiêu hâm mộ nhìn mọi người uống bia, trong khi chính mình chỉ có thể uống từng ngụm nước trái cây. Bệnh này không thể uống đồ uống có cồn, cả đời này cô không có duyên với bia rượu nữa.

Đây là một quán nướng trong nhà, trên bàn khoét lỗ đặt bếp nướng, quầy rượu bật nhạc rock 'n roll ồn ào, trong bầu không khí vui vẻ như thế, Tiêu Tiêu lại không làm sao phần chấn tinh thần lên được. Vô mở điện thoại di động, gửi bản thảo bộ quần áo của Triển Lệnh Quân cho anh ta, không nhân thêm một chữ dư thừa.

Triển Lệnh Quân S: Chiều tối đến nhận thẻ VIP của cô.

Ý là rất hài lòng với thiết kế này? Tiêu Tiêu hơi vui vẻ, đánh một chữ “Tốt”, suy nghĩ một lát lại viết thêm một câu.

Tiểu Tiểu Bó: Chiếc cà vạt sao trời của anh thật đẹp, anh mua ở đâu vậy?

Vốn cô muốn hỏi là ai mua, nhưng tính mục đích quá rõ ràng, gõ xong lại xóa mất.

Triển Lệnh Quân S: Không biết, em họ tặng.

Cái gì cái gì cái gì? Tiêu Tiêu lập tức ngồi thẳng người lên nhìn chăm chăm hai chữ em họ đủ một phút, như phải nhìn đến lúc hai chữ này nở hoa. Em họ, em họ, em họ...

Một lát sau, Triển Lệnh Quân lại nhấn đến một tin.

Triển Lệnh Quân S: Cô đi hỏi Lương Tĩnh Dao ấy, không phải hai người quen nhau sao?

Tiêu Tiêu há to miệng, tất cả mọi nghi hoặc lúc trước giờ khắc này đều được xâu chuỗi lại. Nhớ tới lần đầu tiên mình đến Tang Du, về mặt của Triển Lệnh Quân khi được biết người giới thiệu họ Lương ra sao, đột nhiên cô rất muốn đào một cái lỗ tự chôn mình xuống.

Thảo nào Triển Lệnh Quân rất chăm sóc mình, chắc chắn là Dao Dao đã dặn dò anh họ, còn vì sao Lương Tĩnh Dao áp ứng..

”Anh họ tao đẹp trai cực luôn, nhất lớp, nhất khóa, nhất trường, nhất nước, oa oa oa!”

”Tao định giới thiệu mày cho anh họ tao, vậy mà hần lại không nghe, nói bạn tao chắc chắn cũng điên điên như tao, mẹ nó chứ! À không không, không thể mắng bác gái tao được!”

”Dờ người, cái lão anh họ đàn của tao, sinh nhật tặng tao một cái đồng hồ báo thức kiểu cổ, có bệnh!”

Vị anh họ trước kia suốt ngày treo ở trên miệng, từ ngày cô biết Triển Lệnh Quân liền không hề được nhắc đến nữa, có lẽ vì cảm thấy không nở nhìn cảnh “bạn thân say nắng tên anh họ có bệnh”, cộng thêm hiểu lầm về cave đực lúc trước nên thật sự là không mặt mũi nào giới thiệu được nữa.

”Hơ hơ hơ...” Tiêu Tiêu cầm điện thoại di động cười ngây ngô không không chế được. Đúng lúc này điện thoại nhận được tin nhắn mới: “Ting!”

”Tài khoản có số đuôi 9886, nhận được 38.000 NDT“.

Tiền thưởng nửa năm đã được bổ sung.

”Các đồng chí!” Tiêu Tiêu vỗ tay lên mặt bàn làm đám đồng nghiệp đang cười đùa giết bản mình, sau đó giơ tay lên vẫy: “Bữa này tôi mời!”

”Ồ la la, anh mời em một cốc!” Triệu Hòa Bình hưng phấn nâng cốc với Tiêu Tiêu, mình chứng rõ nét cho câu “ai có sữa chính là mẹ”, lập tức bị mọi người vây quanh vừa cười ha ha vừa đánh cho một trận.

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Quy luật

Chiều tối đến Tang Du, Tiêu Tiêu mang theo mô hình 3D của tất cả các bản thiết kế, chuẩn bị giảng giải cho mọi người từng cái một.

”Oa, có phải tôi sắp có quần áo mới mặc không?” Lý Manh rất là vui vẻ, bỏ mặc bệnh nhân còn đang kéo dây chạy ra.

Tiêu Tiêu cười gật đầu, đang định trò chuyện một lát với hần, Triển Lệnh Quân và Liêu Nhất Phàm đồng thời từ trong thang máy đi ra.

”Tình hình này của Mộ tiên sinh nên để Tinh Tinh nói chuyện với ông ấy“. Liêu Nhất Phàm dường như có chút tranh chấp với Triển Lệnh Quân, cô mặc chiếc quần ống rộng màu trắng đã từng mặc, bước đi là lướt nhẹ nhàng.

Lúc đo kích thước, Tiêu Tiêu đã hiểu nguyên nhân Liêu Nhất Phàm thích quần ống rộng. Chân Liêu Nhất Phàm trên nhỏ dưới to, đùi tương đối nhỏ nhưng bắp chân lại to hơn bình thường, quần ống rộng mềm mại có thể che giấu được đôi chân không dễ coi lắm của cô.

”Trạng thái tâm lý của ông ấy không hề có vấn đề gì, nếu là cô cũng không thể phán khởi được“. Triển Lệnh Quân không có vẻ mặt gì khác lạ, trong mắt có một chút không kiên nhẫn được che giấu rất tốt.

”Lệnh Quân, bệnh nhân buồn xuôi, nhưng anh không thể buồn xuôi theo họ được“. Liêu Nhất Phàm vẫn đang bảo vệ ý kiến nhưng cách xưng hô thân mật khiến mùi thuốc súng nhạt đi rất nhiều.

Tieu Tieu nghe thấy cách xưng hô thế này, không nhịn được trong lòng khẽ động.

Bệnh nhân tập kéo dây loay hoay bỏ thiết bị ra, khắp khiêng đi tới, gạt Lý Manh nhìn ra bên ngoài: “Oa, bác sĩ Liêu và bác sĩ Triển có phải một cặp không? Nghe nói họ cùng tốt nghiệp một trường đại học gì đó của Mỹ ấy?”

Lý Manh giữ lấy bệnh nhân: “Anh kéo dây xong rồi à?”

”Một lát nữa tập tiếp, để tôi xem xong đã“. Bệnh nhân bị Lý Manh kéo vào: “Nghe nói bác sĩ Liêu và bác sĩ Triển nên mới ở lại Tang Du có phải không? A a a, đau đau đau!”

Tieu Tieu nhìn hai người bên kia, chậm rãi cắn môi.

Triển Lệnh Quân dừng chân, nghiêm túc nhìn Liêu Nhất Phàm, hai mắt đen như mực, cho dù không có vẻ mặt gì cũng khiến người ta có một ảo giác thâm tình: “Bác sĩ Liêu, nơi này là địa điểm làm việc, cô có thể gọi tôi là bác sĩ Triển, giám đốc Triển hay Triển sư huynh, nhưng không được gọi tôi là Lệnh Quân“.

Nghe thấy câu này, mặt Liêu Nhất Phàm đột nhiên trắng đi, đứng ngây ra tại chỗ.

Triển Lệnh Quân lại không để ý đến Liêu Nhất Phàm nữa, đi thẳng tới trước mặt Tieu Tieu, từ túi áo vét móc ra chiếc thẻ trắng đến mức gần như trong suốt: “Thẻ của cô“.

”Chờ một chút!“ Liêu Nhất Phàm bước nhanh tới, đưa tay giật lấy chiếc thẻ: “Lúc đầu đã nói phải cho mỗi người đều hài lòng mới có thể nhận được thẻ VIP“.

Tieu Tieu chớp chớp mắt, thẻ là mình thành ruồi muỗi vậy à? Nhìn thấy ánh mắt sắc bén của Liêu Nhất Phàm che giấu phía sau mắt kính, dường như mình cướp mất sự quan tâm quý mến của sư huynh dành cho cô ta không bằng, không biết vì sao lại có chút vui vẻ: “Không thành vấn đề, mượn máy tính một chút, tôi sẽ giới thiệu cho mọi người“.

Tầng hai Tang Du có phòng chiếu, Tieu Tieu mở máy chiếu lên trình bày về cả tám bộ quần áo. Những người không bận việc đều chạy lên hóng. Triển Lệnh Quân ngồi xuống hàng ghế đầu tiên, Liêu Nhất Phàm ngồi bên cạnh anh ta, soi mới nhìn hình ảnh Tieu Tieu chiếu ra. Bây giờ đang là một loạt hình ảnh nhỏ đặt cạnh nhau, căn bản không nhìn ra xấu đẹp.

”Nghe nói bọn em cũng có phần?“ Hai y tá trẻ mở cửa thò đầu vào nhìn.

”Không sai, hai bạn cũng có“. Tieu Tieu tươi cười mời y tá đi vào. Ngoài mấy chuyên gia trị liệu, hội sở Tang Du còn có rất nhiều nhân viên công tác, bao gồm lễ tân, phục vụ, y tá, nhà thiết kế Tieu vốn tính chu đáo đương nhiên cũng thiết kế cho họ.

Đầu tiên mở ra là quần áo của chuyên gia vật lý trị liệu. Quần áo lấy đen trắng làm màu sắc chính, thuận tiện cho vận động. Lý Manh cứ tưởng quần áo của mình sẽ là loại bó sát người, lúc nhìn thấy hình ảnh 3D liền không khỏi sửng sốt. Chiếc quần bó sát người không thấy đâu, thay vào đó là một chiếc quần tập võ bằng vải gai tương tự như trang phục tập Thái Cực Quyền, có thể che giấu khuyết điểm mỏng nhỏ của anh ta, sẽ không tỏ ra mất cân đối trên dưới. Chiếc áo lót ba lỗ cũng được điều chỉnh theo kiểu quần, vẫn là thiết kế sát người, nhưng xung quanh lại thêm hoa văn hình mây có vẻ cổ xưa.

”Hoa văn mây này không phải hoa văn mây thật mà là biểu tượng của Tang Du“. Tieu Tieu mở một bức ảnh động, mười bức vẽ lúc trước của cô được làm thành hoạt hình làm mọi người thấy rõ cây dâu và cây du từng bước biến thành những đường nét đơn giản này như thế nào.

”Thật tuyệt!“ Lễ tân Diễm Diễm không nhịn được kêu lên một tiếng.

Tieu Tieu cười cười với Diễm Diễm, chuyển sang bộ của Diễm Diễm. Trang phục của lễ tân là một chiếc váy âu phục, dùng phong cách thủy mặc đen trắng, phía trước thiết kế có cúc giả, nhưng lúc mặc vào lại dùng khóa kéo sau lưng. Lúc trước Tieu Tieu đã nói chuyện với Diễm Diễm, được biết cô bé thích loại âu phục phong cách Lolita này liền quyết định sẽ làm như vậy. Có điều đây dù sao cũng là đồng phục, không thể làm quá phức tạp, vì thế dây buộc sau lưng được đơn giản hoá thành khóa kéo, dù vậy vẫn khiến Diễm Diễm phải chạy tới ôm chặt lấy Tieu Tieu.

”Em thích cái váy này quá, anh cả, em thật sự có thể mặc bộ này đi làm sao?“ Diễm Diễm lại chạy đến trước mặt Triển Lệnh Quân, hai mắt long lanh nhìn anh ta.

Lông mày Tieu Tieu khẽ động, lễ tân đi làm mặc cái gì tại sao lại cần Triển Lệnh Quân đồng ý?

”Có thể, nếu toàn bộ phương án được thông qua“. Triển Lệnh Quân nói lạnh nhạt.

Liêu Nhất Phàm biến sắc, không nhịn được trợn mắt nhìn Triển Lệnh Quân một cái. Anh ta nói ra lời này, mấy người hài lòng với đồng phục sẽ cố gắng xúi giục những người khác đồng ý, nếu đến lúc đó cô ta cố ý bôi bèo ra bộ thì sẽ đắc tội các đồng nghiệp khác.

Quả nhiên Điềm Điềm với nhân duyên tốt nhất Tang Du bắt đầu mở to mắt như đèn pha bắn phá một vòng, thấy ai không hài lòng liền đến làm nũng đến lúc phải hài lòng mới thôi.

Thiết kế của Tiêu Tiêu không hề khiến Điềm Điềm có quá nhiều không gian thi triển làm nũng đại pháp, mấy bộ đồ tiếp theo đều rất xuất sắc. Trang phục hữu nhân của Tổng Đường, trang phục thực nữ chín chắn của chuyên gia tâm lý Mạc Tinh Tinh đều được đương sự chấp nhận. Nhân viên phục vụ và y tá không phải thiết kế riêng cho từng người mà có kiểu dáng thống nhất, dù vậy cũng đẹp hơn đồng phục thông thường nhiều.

“Oa, đồng phục thế này mình cũng có thể mặc ra ngoài”. Hai y tá trẻ hưng phấn bàn tán với nhau.

Liêu Nhất Phàm nhìn bộ đồ văn phòng màu trắng thiết kế cho, quần ống rộng màu trắng, trên hẹp dưới rộng, phần đùi thu hẹp một chút, từ đầu gối trở xuống như là một đóa hoa loa kèn nở rộ, tỏ ra chân rất nhỏ, lại vừa khéo có thể che giấu bắp chân to. Nếu ở siêu thị nhìn thấy mẫu này, cô ta sẽ mua ngay không hề do dự, lúc này lại không nói gì mà chỉ có thể gật đầu thông qua.

Tiêu Tiêu nhận được thẻ VIP như ý nguyện, hào phóng nộp tiền một quỹ luôn. Kì thực cô rất muốn làm thẻ năm, nhưng một chút tiền thưởng nửa năm không đủ cho cô tiêu, vẫn phải đợi có thưởng xuân hè nộp nộp được.

“Chúc mừng chị trở thành khách hàng VIP của Tang Du, sảnh khách quý tầng ba sẽ mở cửa chào đón chị. Mỗi tháng có ba lần phục vụ tận nhà miễn phí, cuối tháng chưa dùng tự động xóa bỏ, không được cộng dồn vào tháng sau, xin chị nhớ rõ”. Điềm Điềm trịnh trọng nói với cô những chuyện cần chú ý.

Phục vụ tận nhà cần hẹn trước, có thể hẹn bất kì ai trong hội sở.

“Chuyên gia vật lý trị liệu có thể tới nhà thịt gà, chuyên gia dinh dưỡng tới nhà nấu ăn, chuyên gia cổ vấn tâm lý tới nhà tán gẫu, y tá có thể tới nhà xoa bóp, nhân viên phục vụ có thể tới nhà quét dọn. Chuyên gia trị liệu tổng hợp không hạn chế phạm vi sử dụng, nhưng phải trong phạm vi hợp pháp”. Điềm Điềm tinh nghịch nháy mắt.

“Thế còn lễ tân?” Tiêu Tiêu ngửa miệng trêu chọc một câu.

“Lễ tân có thể tới nhà làm thẻ”. Điềm Điềm nghiêm túc trả lời.

Khỏe miệng Tiêu Tiêu giật giật, ai lại đi gọi lễ tân đến nhà giao tiền chứ?

“Ai nói chuyên gia dinh dưỡng cung cấp dịch vụ nấu ăn? Điềm Điềm, em đừng nói linh tinh, tháng này anh đã bị yêu cầu tới nhà nấu ăn ba lần rồi, còn bắt anh tự mang nguyên liệu nữa”. Tổng Đường xông tới cố gắng ngăn cản Điềm Điềm quảng cáo ảo: “Chuyên gia dinh dưỡng chỉ phụ trách thử đồ ăn, không chế lượng ăn của khách hàng, cũng là nói cô gọi một chiếc pizza nhưng chỉ có thể ăn hai trăm gam, còn lại đều thuộc về chuyên gia dinh dưỡng, hiểu chưa?”

“Lễ tân đã giới thiệu như vậy thì tôi cũng tin như vậy, nếu không tới nhà nấu ăn, tôi có thể khiếu nại đúng không?” Tiêu Tiêu cười xấu xa hỏi.

“Có thể khiếu nại”. Lý Manh đi tới, đưa tay vò đầu Tổng Đường: “Tôi nay đến nấu ăn cho anh, anh mua cá rồi”.

“Lượn!”

Trở thành khách VIP, tâm tình của Tiêu Tiêu rất tốt, định làm người tốt đến cùng, liên lạc với nhà may cho Tang Du: “Ông chủ của bọn em là ai, để chị nói với ông ấy”.

Điềm Điềm ngẩn ra, nhìn về phía Triển Lệnh Quân phía sau Tiêu Tiêu.

“Cô định tìm Đại Lương Sáng Thế à?” Triển Lệnh Quân cầm chiếc USB Tiêu Tiêu để quên ở phòng chiếu.

“Đúng vậy!” Tiêu Tiêu nhận lấy USB, vỗ đầu: “Suýt nữa quên mất, đó là công ty của dựng anh, anh đến đặt vấn đề với họ có lẽ còn giảm giá nhiều hơn”.

Công ty nhà Lương Tinh Dao chính là nhà sản xuất trang phục chủ yếu của LY, do quan hệ với Dao Dao nên có lúc cô cũng nhờ Đại Lương Sáng Thế giúp cô làm một vài việc, cho nên lúc trước đáp ứng may đồng phục cũng dự định như vậy.

“Lúc đó cô cùng tôi đi một chuyến”. Triển Lệnh Quân gật đầu, không từ chối cũng không để Tiêu Tiêu phải trách nhiệm.

Bị ngắt lời như vậy, Tiêu Tiêu lại quên mất chuyện hỏi ông chủ Tang Du, đến tận hôm sau đi làm mới nhớ tới, càng nghĩ càng thấy không phù hợp.

Không đợi cô nghĩ rõ ràng, cửa khóa vân tay kêu lên một tiếng. Phương Hường Tiền đã nhiều ngày không gặp không ngờ lại đến, không nói một lời cầm cùi thu dọn đồ đạc cá nhân trên bàn làm việc.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, không một ai đi tới nói chuyện với Phương Hường Tiền. Phương Hường Tiền thu dọn xong ôm một hộp giấy đi tới cửa, nhìn quanh một vòng: “Tôi phải đi rồi, dù gì cũng là đồng nghiệp một thời gian, mọi người cũng không tiễn tôi à?”

Không có ai trả lời, trong phòng thiết kế tràn ngập một sự khó xử gần như phải hóa thành thực chất.

Tiêu Tiêu mím môi đứng dậy: “Tôi tiễn chị”.

Tất cả mọi người vô cùng kinh ngạc nhìn qua, phải biết người có thù oán lớn nhất với Phương Hường Tiền trong phòng thiết kế này chính là Tiêu Tiêu. Triệu Hòa Bình lộ vẻ hiểu ra, trao đổi với Tiểu Vương một ánh mắt. Có lẽ Tiêu Tiêu dự định trước khi đi trút giận lần cuối cùng, bọn họ không nên đi theo gây rối.

Phương Hường Tiền không nói gì, cùng Tiêu Tiêu đi xuống lầu.

“Không nghĩ tới, người cuối cùng đi tiễn tôi lại là cô”. Phương Hường Tiền dừng bước trước cửa công ty, nhìn Tiêu Tiêu bên trên mắt kính.

“Tôi có lời cần nói”. Tiêu Tiêu cũng đứng lại, nhìn chăm chăm khuôn mặt không hề xinh đẹp của Phương Hường Tiền: “Tôi hi vọng chị xin lỗi tôi vì chuyện lần trước không cho tôi đi khám bệnh. Bởi vì chị, tôi phải chịu áp lực cao dẫn đến hệ thống miễn dịch suy yếu, phải nằm viện, bị hủy dung. Nếu chị xin lỗi, việc này tôi sẽ coi như đã qua”.

Phương Hường Tiền nhìn cô, cười một tiếng: “Tôi sẽ không xin lỗi. Cô là một người trưởng thành, nếu tôi đưa ra yêu cầu khắt khe, vì sao cô không phản kháng? Không phản kháng thì nên bị bắt nạt, đây là quy luật sinh tồn của xã hội này!”

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Tới nhà

Nghe Phương Hường Tiền nói thế, lửa giận trong lòng Tiêu Tiêu bùng lên. Trước kia cô chỉ cho rằng Phương Hường Tiền khắt khe như thế là vì tính tình cứng nhắc, không nghĩ tới lại còn có cả tâm lý “bắt nạt”: “Thế thì sao? Bà sinh tồn theo quy luật này, bây giờ còn không phải vẫn bị sa thải hay sao?”

“Liên quan gì đến cô?” Phương Hường Tiền lập tức bùng nổ. Hai chữ “sa thải” vừa ra khỏi miệng Tiêu Tiêu không khác nào lột mất chiếc quần lót cuối cùng trên người bà ta, sự nhục nhã bị kìm nén từ chỗ giám đốc hành chính lúc trước lập tức vỡ òa. Âm một tiếng, chiếc hộp giấy bị ném xuống đất, tư thế không khác gì đang chuẩn bị đánh nhau.

“Cho bà một lời khuyên chân thành, phải tôn trọng người khác một chút. Coi khinh người khác sớm muộn sẽ phải trả giá”. Tiêu Tiêu không hề sợ bà ta, vẫn nói bình tĩnh không nhanh không chậm. Đạo này cãi nhau nhiều nên đã có kinh nghiệm, la hét không hề có tác dụng, đôi phương hùng hổ quát hét còn ta bất động như núi mới là cao thủ.

Có lẽ là bị ảnh hưởng bởi Triển Lệnh Quân, Tiêu Tiêu cực kì căm ghét những người không tôn trọng tính mạng người khác. Ai cũng được cha mẹ sinh ra, công việc có quan trọng đến mấy cũng không thể quan trọng bằng mạng người.

Phương Hường Tiền co môi như bà già không có răng, tức giận đến run rẩy, một hồi lâu mới đỡ hơn một chút: “Vậy tôi cũng cho cô một lời khuyên, trong phòng làm việc có tai mắt của giám đốc, đừng tường những chuyện cô làm giám đốc không biết”.

Nói xong Phương Hường Tiền ôm hộp giấy đi.

Tiêu Tiêu nhất thời không phản ứng lại được, không rõ Phương Hường Tiền nói với cô như vậy là có ý gì.

“Í o í o...” Tiêu Tiêu đang ngẩn ra, tiếng còi xe cứu thương dồn dập bỗng phá vỡ sự yên tĩnh trong khu công nghệ cao. Dưới tòa nhà công ty phản nềm Nghịch Lưu đối diện tụ tập một đồng người, nhân viên y tế khiêng cáng, nhón nháo không thấy rõ có chuyện gì xảy ra.

Phương Hường Tiền cúi đầu đi về phía trước, cứ cảm thấy phía sau lớp kính màu xanh lục của tòa nhà LY có vô số đôi mắt đang nhìn bà ta, lúc này hoàn toàn không có tâm tình đi xem náo nhiệt.

“Ồi, còn trẻ thế mà. Chị nói xem, làm sao phải khổ vậy chứ?” Ông chủ quán ăn sáng lắc đầu thờ dài.

“Trong khu công nghệ cao này, năm nào chả có vài vụ đột tử. Thanh niên vừa đi làm không dám lười biếng, lãnh đạo lại vất kiệt sức, rất dễ xảy ra vấn đề”. Bác gái bán đồ uống bên cạnh cảm khái không thôi.

“Loại lãnh đạo này sớm muộn sẽ bị báo ứng”. Ông chủ quán ăn sáng hừ một tiếng, nhớ tới cô gái thường xuyên đến mua bánh đó, năm ngoái còn đẹp như người mẫu, năm nay mặt đã sưng thành cái thớt, chắc chắn là lao lực dẫn tới, thật sự đáng thương.

Phương Hường Tiền dừng chân, chậm rãi quay lại nhìn về phía chàng trai nằm trên cáng. Chân râu đầy mặt, hốc mắt thâm quầng, thoạt nhìn cũng chỉ ngoài hai mươi, lại trần ngực từ khi mà chỉ người già ở tuổi xế chiều mới có.

Loại lãnh đạo này sớm muộn sẽ gặp báo ứng..

Coi khinh người khác sớm muộn sẽ phải trả giá...

Nhìn xe cứu thương hú còi lao đi, Phương Hường Tiền đột nhiên sinh ra một tia bối rối, ôm chặt hộp giấy trong lòng bước nhanh ra khỏi khu công nghệ cao.

Cậu kỹ sư phần mềm trẻ tuổi ở công ty phần mềm Nghịch Lưu được đưa đến bệnh viện cấp cứu nhưng không qua khỏi, mới hai mươi tám tuổi.

Tin tức này như một cơn sóng thần cuồn cuộn cả khu công nghệ cao, dẫn đến chấn động không nhỏ. Nghịch Lưu là một công ty phần mềm uy tín, chiếm thị trường rất lớn ở trong nước. Chuyện nhân viên đột tử mặc dù đã không còn mới mẻ, nhưng bởi vì liên quan đến công ty phần mềm Nghịch Lưu nên vẫn xuất hiện trên trang nhất.

"Nghe nói chàng trai đó liên tục tăng ca ba ngày, ngày đêm đảo lộn, đang làm đột nhiên gục xuống ngủ, đến lúc đồng nghiệp phát hiện thì đã không còn thở nữa". Triệu Hòa Bình nói với mọi người tin tức vừa hỏi thăm được, không ngừng thôn thức: "Còn trẻ quá, đúng là đáng tiếc".

"Nói cứ như anh đã bảy tám mươi rồi không bằng". Tàn Á Nam đẩy hất một cái.

"Đây là anh yêu thương đồng loại". Về mặt lo cho nước cho dân, Triệu Hòa Bình đá chân Tiểu Vương một cái: "Biết vì sao anh tên là Triệu Hòa Bình không?"

"Mẹ anh đặt thế chứ sao". Tiểu Vương trả lời cực kỳ nhanh trí.

"Biết gì mà nói". Triệu Hòa Bình đập Tiểu Vương một cái, hắng giọng lấy hơi, đứng thẳng người lên, hai tay bắt chéo trước ngực, tư thế biểu cảm kinh điển: "Bởi vì anh hi vọng thế giới hòa bình!"

"Xi..." Mọi người đồng loạt khinh bỉ hất.

Tiêu Tiêu cười lắc đầu, quay lại nhìn Dương Tiểu đang chăm chú chế bản, đợi cậu ta về xong một nét phần mềm nhẹ nhàng gõ gõ mặt bàn: "Nghỉ một lát đi em trai, có làm có nghỉ chứ!" Tất cả mọi người đều đang vui đùa, chỉ có Dương Tiểu chăm chú làm việc, vừa cô độc vừa đáng thương.

"Em không mệt". Dương Tiểu cười cười ngại ngùng, nhìn đám nhân viên đang đánh nhau: "Huống hồ chuyện họ nói, em cũng không xen vào được".

Cậu ta biết Tiêu Tiêu có ý tốt, muốn khuyên cậu ta hòa đồng với tập thể, nhưng cậu ta cũng không biết nên nói gì, chỉ có thể cậm cùi làm việc của mình.

"Cũng không bảo em chơi với họ, chỉ khuyên em uống chén trà nghỉ tay một chút". Tiêu Tiêu đưa cho Dương Tiểu một hộp trà túi lọc. Mỗi người một tính cách khác nhau, người hướng nội có thể giới riêng, bắt ép người ta trở nên hướng ngoại, hòa nhập với tập thể rõ ràng là một việc rất đau khổ. Huống hồ người hướng nội cũng không có gì không tốt, chính trực thiện lương dễ chung sống, cô cảm thấy Dương Tiểu cứ như vậy cũng rất tốt.

Dương Tiểu nhận lấy hộp trà, nghiêm túc nhìn Tiêu Tiêu: "Nếu chị làm chủ quản thì tốt quá".

"Suyt, đừng nói thế!" Tiêu Tiêu giật mình, vội đưa tay lên miệng làm động tác im lặng.

Có thể là bị ảnh hưởng bởi công ty đối diện, LY thông báo chuẩn bị tổ chức khám sức khỏe cho nhân viên, đồng thời bộ phận may mắn còn nhận được mẫu đơn ứng cử.

Phương Hường Tiền đã đi, phòng thiết kế trang phục nữ cần một chủ quản mới. Có lẽ là đã có một bài học lúc trước, giám đốc La quyết định đề bạt một nhà thiết kế trong công ty làm chủ quản, mọi người cạnh tranh công bằng.

Tin tức vừa đưa ra, bầu không khí trong phòng lập tức thay đổi. Tiêu Tiêu tự biết mình có mấy cân mấy lạng, hoàn toàn không có ý định ứng cử. Nhưng mỗi người mỗi khác, rất nhiều người xắn tay áo phấn đấu, cô không muốn trở thành kẻ địch của họ.

Dương Tiểu cúi đầu, cảm phần tiếp tục kẻ vẽ. Cậu thật tình hi vọng Tiêu Tiêu có thể làm chủ quản. Tiêu Tiêu tốt tính, có năng lực, tốt hơn Tàn Á Nam loi chơi nhiều.

Sở dĩ nói Tàn Á Nam loi chơi là có nguyên nhân, từ khi tin tức này được công bố, cô ta đã không ngồi yên được như thể dưới móng có gai nhọn, tích cực viết đơn tự ứng cử, còn lên mời những người không tham dự tranh cử ăn cơm, Dương Tiểu chính là một trong số đó.

Nghe nói Tiêu Tiêu không nộp đơn ứng cử, buổi trưa Tàn Á Nam liền chạy tới mời cô đi ăn.

"Cậu ngốc thế, vì sao không tranh cử? Mình với cậu tính ra cũng có thâm niên rồi". Ngoài miệng nói như vậy nhưng vẻ mặt của Tàn Á Nam lại rất vui vẻ.

"Thâm niên gì cơ chứ, mình vẫn còn là D1, không thể vượt cấp làm chủ quản được". Tiêu Tiêu lắc đầu: "Mình cho rằng bên may đo sẽ điều một D2 hoặc S1 đến".

Nhà thiết kế ở LY chia làm hai loại. D là nhà thiết kế bình thường, S là nhà thiết kế cao cấp, mỗi loại lại chia làm hai bậc, cấp bậc càng cao tiền lương và đãi ngộ cũng càng cao.

"Không đâu, nếu mình đang ở bên cao cấp thì còn lâu mới muốn đến tầng ba". Tàn Á Nam nói thành khẩn.

Phải biết nếu nhà thiết kế kiêm nhiệm quản lý hành chính sẽ chỉ có thêm mấy ngàn đồng tiền lương hành chính, nhưng tiền thưởng của phòng thiết kế cao

cấp bên kia còn hơn xa như vậy. Hơn nữa nhà thiết kế cấp S có thể có thương hiệu của chính mình, cần bản khinh thường làm quản lý hành chính gì đó. Cho nên những người ở phòng thiết kế cao cấp thường không muốn đến bộ phận may sẵn phổ thông.

Cũng không biết Tần Á Nam lấy đâu ra lòng tin mà luôn cho rằng vị trí này trừ chính mình ra không còn ai khác. Tiêu Tiêu nhìn dáng vẻ của Tần Á Nam, hơi nhũn mảy, đột nhiên nhớ tới câu nói của Phương Hường Tiền lúc gần đi.

”Trong phòng làm việc có tai mắt của giám đốc“.

Tin tức của Tần Á Nam đặc biệt linh thông, có phải là liên quan đến giám đốc hành chính? Chẳng lẽ là giám đốc đã đáp ứng cho cô ta vị trí này, cho nên cô ta mới tự tin như vậy?

Tiêu Tiêu và Tần Á Nam là bạn học, cùng vào công ty làm việc. Về tổng thể mà nói, thành tích của Tiêu Tiêu còn tốt hơn một chút so với Tần Á Nam, nếu lần này để Tần Á Nam làm chủ quản thì cũng có chút tệ nhị.

Một tuần sau, giám đốc La Dục đích thân đến tuyên bố kết quả.

Tần Á Nam ngồi bên cạnh Tiêu Tiêu, căng thẳng nắm chặt tay cô: ”Nếu mình được chọn, hôm nay mình sẽ mời cả phòng đi ăn búp phê hải sản“.

Tiêu Tiêu cho rằng quá nặng nề chuyện được mất như vậy cũng không tốt, muốn khuyên nhủ lại không biết nói gì, chỉ có thể im lặng.

”Sau khi đánh giá tổng hợp, công ty quyết định bổ nhiệm chủ quản mới của phòng thiết kế trang phục phổ thông may sẵn là...“ La Dục cảm quyết định bổ nhiệm, nói đến đây cô ý dừng lại một chút, thoáng nhìn về mặt của mỗi người trong phòng: ”Triệu Hòa Bình!“

”Ồ...“ Tần Á Nam kêu một tiếng ngắn ngủi, bỗng nhiên dùng bật, dường như một con vịt được lôi ra khỏi lồng nhốt, còn chưa kịp hoan hô một tiếng đã bị ném vào nồi nước sôi để nhỏ lông, gương mặt lập tức trở nên vụn vỡ.

Những người khác đã phản ứng lại, đồng loạt vỗ tay chúc mừng.

Bản thân Triệu Hòa Bình cũng sửng sốt một lát, sau đó mới đứng dậy nhận quyết định bổ nhiệm, về mặt gọi đòn: ”Ai da, làm sếp vất vả lắm, tôi cũng có muốn làm đâu. Nhưng giám đốc đã nói vậy thì tôi cũng đành phải cố“.

”Hừ...“ Đám đồng nghiệp tới tấp khinh bỉ, lao tới đè hấn xuống bàn đám một trận.

Triệu Hòa Bình mặc dù lời thôi lách thếch lại ăn nói không giữ mồm giữ miệng nhưng phải khẳng định là có nhân duyên tốt nhất trong phòng làm việc. Đối với mọi người, hấn làm chủ quản mặc dù không phải lựa chọn tốt nhất nhưng cũng khá tốt, ít nhất là thời gian tới sẽ không quá mức khó chịu.

Mà đến giờ phút này mọi người mới nhớ ra một điều, gã Triệu Hòa Bình nhếch nhác này thực ra là một nhà thiết kế D2, cấp bậc cao hơn tất cả bọn họ.

Tần Á Nam nhanh chóng che giấu vẻ không vui trên mặt, cũng chạy tới đám Triệu Hòa Bình, tươi cười bắt hấn mời khách, dường như hết sức vui vẻ khi thấy Triệu Hòa Bình trúng tuyển. Tiêu Tiêu nhìn cổ tay mình bị bóp đỏ ửng, lộ vẻ suy tư như đang suy nghĩ gì đó.

Triệu Hòa Bình mới nhận chức, lại không định đưa ra một số thay đổi để lập uy mà vẫn đối xử với mọi người như bình thường.

”Bởi vì một số đồng chí làm mất thời gian, đến bây giờ chúng ta còn chưa chọn được nhà thiết kế chính. Thiết kế Tân Sinh sẽ nhanh chóng phải đưa ra, việc gấp trước mắt là phải chọn được nhà thiết kế chính“. Triệu Hòa Bình nói rất bình thản, dường như hoàn toàn không ý vào thân phận chủ quản mà giành mất vị trí thiết kế chính: ”Mọi người nhanh chóng nhập tác phẩm đã thiết kế vào hệ thống, tôi sẽ mang đi trưng cầu ý kiến của thủ tịch. Việc lựa chọn nhà thiết kế chính sẽ căn cứ vào các tác phẩm lần này và thành tích của quý vị rồi“.

”Hừ, nói thì rõ hay, cuối cùng thiết kế chính chắc chắn vẫn rơi xuống đầu Triệu Hòa Bình“. Họp xong, Tần Á Nam không nhận được than vãn với Tiêu Tiêu.

”Cũng không nhất định, chắc là cạnh tranh công bằng thôi. Triệu Hòa Bình trước giờ vẫn rất đàng hoàng“. Tiêu Tiêu không nhận được bênh vực hấn một câu.

”Sao cậu lại ngây thơ thế? Nếu hấn không có tâm cơ thì làm sao lên chủ quản được?“ Tần Á Nam nhếch miệng.

Cảm thấy Tần Á Nam còn chưa thoát khỏi tâm tình tiêu cực sau khi tranh cử thất bại, Tiêu Tiêu liền mở miệng an ủi một câu: ”Yên tâm đi, chiếc váy thủy sam cậu thiết kế rất đẹp, rất có khả năng trở thành thiết kế chính“.

”Thật không?“ Tần Á Nam sáng mắt lên, không khỏi có chút đắc ý. Chiếc váy đó chính cô ta cũng rất hài lòng, càng nghĩ càng cảm thấy Tiêu Tiêu nói có lý, liền rào bước đuổi theo Triệu Hòa Bình đi phía trước, bắt đầu lấy lòng hấn.

Tiêu Tiêu không thấy hứng thú với vị trí chủ quản nhưng đối với vị trí thiết kế chính lại có chút quan tâm, chỉ vì thiết kế chính có thể nhận được tiền thưởng thành tích gấp ba nhà thiết kế bình thường, thậm chí nhiều hơn. Bây giờ đã có chỗ đột tiền ở Tang Du, cô cũng không thể không coi trọng chuyện kiếm tiền như trước.

Có điều trước mắt còn có một việc quan trọng hơn cạnh tranh, ngày mai chính là ngày tái khám.

Lupus ban đỏ còn ở giai đoạn hoạt động, mỗi tháng cô phải đến bệnh viện tái khám một lần để theo dõi sự phát triển của bệnh tình. Thực ra tái khám cũng đơn giản, chính là đến lấy mấy ống máu xét nghiệm, nhưng vấn đề nằm ở chỗ Tiêu Tiêu sợ bị lấy máu.

Mỗi lần lấy máu đối với cô cũng giống như một trận đánh lớn, trước khi ra chiến trường phải chuẩn bị thật đầy đủ, còn phải dẫn theo một chiến hữu để sẵn sàng hỗ trợ chiến sĩ Tiêu Tiêu có thể trở thành liệt sĩ bất cứ lúc nào.

“Chào ngài, đây là Tang Du, xin hỏi có thể giúp ngài được việc gì ạ?” Giọng của Diễm Diễm vang lên bên kia điện thoại.

“Tôi muốn hẹn tới nhà phục vụ”. Tiêu Tiêu nuốt nước bọt, có chút căng thẳng.

“Vâng ạ, tháng này chị còn có ba lần phục vụ tận nhà, bây giờ khấu trừ một lần. Xin hỏi chị muốn hẹn ai ạ?” Diễm Diễm nhìn số điện thoại gọi đến, biết là Tiêu Tiêu liền lấy hồ sơ của cô ra.

“Triển Lệnh Quân!”

Mặt dày đòi một chiếc thẻ VIP chính là vì ba lần tới nhà phục vụ miễn phí này.

Bởi vì không muốn để những người khác biết mình bị bệnh gì, mỗi lần tái khám đều là Lương Tĩnh Dao đi cùng. Nhưng Lương Tĩnh Dao cũng có công việc của mình, lấy máu tái khám còn phải làm trong ngày hành chính, Tiêu Tiêu cũng không muốn suốt ngày làm phiền cô bạn thân. Lần trước cô liều mạng đi một mình, kết quả vừa lấy máu được một nửa đã ngất xỉu, hai mắt tối sầm, bị kéo đến phòng cấp cứu thở ô xi một hồi lâu mới đỡ hơn.

Sau khi hẹn xong, Triển Lệnh Quân liền gọi điện thoại tới.

Tiêu Tiêu suốt nửa không cầm được điện thoại di động, đây là lần đầu tiên Triển Lệnh Quân chủ động gọi điện thoại cho cô. Tiêu Tiêu phải chuẩn bị từ ngữ một hồi rồi mới hít sâu một hơi nghe máy.

“Cô hẹn tôi à?” Giọng nói đầy từ tính truyền qua sóng điện từ lại có thêm một chút mỏng lung, cộng thêm nội dung câu hỏi dễ gây hiểu nhầm khiến tim cô không khỏi đập rộn ràng.

“Ồ, vâng”. Tiêu Tiêu suốt nửa cần phải lờ, lúc nói lời này cô có một loại ảo giác như hai người sắp sửa hẹn hò với nhau.

“Cô cần dịch vụ gì?” Triển Lệnh Quân hơi nhướng mày, nghĩ đến Tiêu Tiêu mặt phù bụng thóp như con sóc con bên kia điện thoại lại không nhịn được muốn cười. Cứ tưởng cô bé này muốn có thẻ VIP là để tiếp cận những người ở tầng ba, không ngờ lại là vì tới nhà phục vụ. Vấn đề là bệnh này của cô cần bác sĩ tới nhà làm gì?

“Ngày mai tôi phải đến Bệnh viện Nhân Dân tái khám, 8 giờ sáng”. Tiêu Tiêu do dự đi một vòng: “Tôi muốn nhờ anh đưa tôi đi, không lâu lắm đâu, toàn bộ cũng chỉ một tiếng, xong tôi mời anh ăn sáng”.

“Tốt!” Triển Lệnh Quân không hỏi gì thêm, lập tức nhận lời, hẹn địa điểm gặp mặt rồi gác máy.

Ngồi trên ghế một lát, Triển Lệnh Quân xoay người lấy ra một quyển sách từ trong tủ sách. Đó là một quyển sách tiếng Anh, tiêu đề là “Giảm thiểu tác dụng phụ của hormone và phục hồi cơ năng”.

Hết giờ làm, anh ta mang bệnh án của Tiêu Tiêu về, tiện tay lấy mấy chiếc kẹo trái cây trên đĩa ở quầy lễ tân.

8 giờ sáng, Bệnh viện Nhân Dân đã có một biển người. Triển Lệnh Quân mặc đồ hưu nhân đứng ở cửa bệnh viện, hình tượng tươi mát gọn gàng hoàn toàn đối lập với đám người hốc hác xung quanh, dường như tất cả mọi người đều là vai quần chúng. Trong khi những người khác xách túi nhựa xấu xí, anh ta lại xách một chiếc laptop cỡ nhỏ, trông như là đến bệnh viện bàn chuyện làm ăn.

Một người nổi bật giữa đám đông như vậy, Tiêu Tiêu muốn không nhìn thấy cũng khó. Cô nhanh chóng đến chỗ anh ta, tóm cổ tay anh ta chen vào bên trong: “Đi mau đi mau, tôi đã đăng kí chuyên gia, phải lấy số sớm một chút để còn lấy máu trước chín giờ sáng”.

Khoa xét nghiệm có một quy định, lấy máu trước chín giờ buổi chiều sẽ có kết quả, còn sau chín giờ thì phải chờ đến sáng mai. Chuyên gia không phải ngày nào cũng đến khám bệnh, nếu hôm nay không lấy được kết quả, tuần này sẽ phải tới một lần nữa để chuyên gia xem kết quả xét nghiệm, cực kì phiền phức.

Lúc đầu Tiêu Tiêu đã đăng kí khám chuyên gia, sau khi được chẩn đoán có thể là lupus ban đỏ liền yêu cầu nằm viện, ai khám người đó chủ trị, cho nên bác sĩ chủ trị của cô chính là Phó giám đốc Bệnh viện Nhân Dân, Lý Quốc Đống.

Là một chuyên gia khoa miễn dịch bệnh thận phong thấp, mỗi ngày bác sĩ Lý đều có rất nhiều bệnh nhân, may mà Tiêu Tiêu đến tái khám, được xếp phía trước bệnh nhân mới, vì thế 8 giờ 10 phút cô đã vào đến phòng khám bệnh.

Lý Quốc Đống là một ông già tóc hoa râm mặt mũi hiền lành, tươi cười chào hỏi bệnh nhân, nhìn thấy thanh niên đi phía sau Tiêu Tiêu liền tỏ vẻ ngạc nhiên: “Đây là người nhà của cháu à?”

“Ồ, vâng...” Tiêu Tiêu vội vàng gật đầu, trừ bệnh nhân và người nhà, phòng khám bệnh không cho người không phận sự đi vào.

Nghe thấy câu trả lời này, Phó giám đốc Lý và Triển Lệnh Quân đồng thời lộ vẻ kì dị.

”Khách hàng của cháu“. Triển Lệnh Quân nhỏ giọng giải thích một câu, lấy chiếc laptop cỡ nhỏ ra đặt lên trên bàn, kéo một chiếc ghế tới ngồi xuống: “Ông cứ tự nhiên“.

”Hai người... biết nhau à?“ Tiêu Tiêu lấp bắp hết nhìn người này lại nhìn người kia.

”Ông nội của Lý Mạnh“. Triển Lệnh Quân dùng khẩu hình nói với Tiêu Tiêu.

Tiêu Tiêu tròn tròn mắt.

”Hừ!“ Nghe thấy là khách hàng của Triển Lệnh Quân, Lý Quốc Đống không hỏi thêm nữa, không biết tại sao lại hừ một tiếng, quay sang nhìn Tiêu Tiêu: “Thế nào, dạo này có chỗ nào không thoải mái không?“

”Cũng tạm, có điều mặt cháu càng ngày càng to“. Tiêu Tiêu bối rối nâng hai má sưng phù lên.

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Lấy máu

”Mặt to thì có gì không tốt? Về nhân tướng học mà nói, mặt to là tướng vượng phú“. Lý Quốc Đống cười tùm tùm nói, kê năm tờ yêu cầu xét nghiệm: “Đi xét nghiệm máu đi, buổi chiều có kết quả quay lại tìm tôi“.

”Cháu còn có mấy vấn đề cần tư vấn“. Triển Lệnh Quân ra hiệu cho Tiêu Tiêu đứng vội.

”Nói đi!“ Phó giám đốc Lý tắc lưỡi, cau có lên tiếng, rõ ràng không muốn nói với anh ta cho lắm.

”Trong lúc cô ấy nằm viện, ông đã tìm cho cô ấy bao nhiêu hormone?“ Triển Lệnh Quân vừa nói vừa gõ phím trên chiếc laptop nhỏ.

”Lúc nằm viện mỗi ngày một chai nước, lượng dùng cụ thể tôi không nhớ rõ, cậu có thể xuống tầng một xem đơn thuốc khi bệnh nhân nằm viện“. Nói đến vấn đề chuyên ngành, bác sĩ Lý vẫn rất chăm chú.

”Cháu đã xem đơn thuốc của cô ấy, tháng đầu tiên dùng prednisone, sau đó vì sao lại đổi thành methylprednisolone?“ Triển Lệnh Quân ngẩng đầu yên lặng nhìn Lý Quốc Đống. Phải biết prednisone rất rẻ, năm đồng có thể mua được 100 viên, còn methylprednisolone lại tương đối đắt, mỗi viên có giá một tệ.

”Nhóc con, cậu cho rằng tôi lừa tiền bệnh nhân hay là thế nào?“ Lý Quốc Đống nhủ mày: “Prednisone tổn thương gan, cô ấy đã uống một tháng, việc chuyển hoá a-xít a-min đã không còn bình thường nữa. Tôi hỏi điều kiện kinh tế của cô ấy, có thể chịu được nên mới đổi sang methylprednisolone“.

Triển Lệnh Quân dường như không hề phát hiện sự tức giận của phó giám đốc Lý, lại liên tiếp hỏi mấy vấn đề y học mà Tiêu Tiêu nghe không hiểu. Tiêu Tiêu khó xử cười làm lành với phó giám đốc Lý, lặng lẽ kéo góc áo Triển Lệnh Quân hi vọng hắn nói ít thôi.

Cô còn phải trông chờ bác sĩ Lý chữa bệnh cho mình, hôm nay Triển Lệnh Quân đắc tội người ta thì sau này cô biết làm thế nào?

May mà Triển Lệnh Quân hỏi xong năm câu hỏi liền dừng lại, đứng dậy cảm ơn phó giám đốc Lý đã kiên nhẫn chỉ giáo.

Lý Quốc Đống hừ một tiếng: “Cậu xem lại mình đi, trình độ tốt như vậy, sao lại đi làm bác sĩ phục hồi sức khỏe? Lúc đầu tôi kêu cậu đến đây cậu không đến, ngược lại còn lừa luôn cả thằng cháu Mạnh Mạnh nhà tôi nữa!“

Ông ta nhìn Triển Lệnh Quân, đau lòng như thấy ngọc thạch bị đem làm ghế băng.

”Bệnh mãn tính 90% cần dựa vào bệnh nhân tự điều trị sau khi xuất viện, có cháu, ông không cảm thấy yên tâm hơn rất nhiều sao?“ Triển Lệnh Quân cầm lấy phiếu xét nghiệm của Tiêu Tiêu, cúi đầu xem các mục cần xét nghiệm, gật đầu chào phó giám đốc Lý rồi dẫn Tiêu Tiêu đi.

Lý Quốc Đống nhìn theo sau lưng Triển Lệnh Quân, tức giận mắng một câu “Đồ khôn“, sau đó lại lộ ra một nụ cười khổ.

Điều trị phục hồi sức khỏe còn chưa thông dụng ở Trung Quốc, nếu mỗi khu dân cư đều có một cơ cấu như hội sở Tang Du, chất lượng sinh hoạt của người dân sẽ được nâng cao mấy bậc. Các bác sĩ như ông cũng không cần phải đau lòng vì những bệnh nhân tự hành hạ cơ thể mình, không chịu nghe lời dặn dò của thầy thuốc nữa.

Phòng lấy mẫu xét nghiệm đã xếp hàng dài, mười mấy cửa sổ đều chật cứng.

Còn chưa đến lượt mình, Tiêu Tiêu cũng đã bắt đầu căng thẳng.

”Ngao!” Một người đàn ông trung niên phía trước đột nhiên kêu một tiếng thảm thiết khiến cô run lên vì sợ.

Triển Lệnh Quân tiến lên ngó người đàn ông đang lấy máu một cái, hơi nhú mày, lại nhìn sang hàng bên cạnh rồi lẳng lặng kéo Tiêu Tiêu sang bên đó.

”Làm sao thế?” Tiêu Tiêu nhỏ giọng hỏi anh ta.

”Bên này lấy ven không tốt“. Triển Lệnh Quân ghé vào bên tai cô nhỏ giọng nói.

Hơi nóng mang theo hương bạc hà phả vào tai ngứa ngứa, tai Tiêu Tiêu lập tức đỏ lên, không ngờ lại tạm thời quên cả căng thẳng.

Cuối cùng đến lượt Tiêu Tiêu, cô ngồi xuống ghế, thấy rõ trong cửa sổ là một y tá khoảng chừng ba mươi tuổi, cũng không biết Triển Lệnh Quân lang thế nào nhìn ra người ta lấy ven tốt hay không tốt, nhưng xuất phát từ sự tín nhiệm mù quáng đối với nam thần, cô vẫn xắn tay áo rồi đưa tay ra.

Sợi dây chun lạnh ngắt buộc quanh cánh tay, Tiêu Tiêu không nhịn được nhắm mắt lại, run rẩy chờ đợi khoảnh khắc mũi kim đâm vào mạch máu.

”Tiêu Tiêu!” Triển Lệnh Quân đột nhiên lên tiếng gọi cô.

Hình như đây là lần đầu tiên Triển tiên sinh gọi đầy đủ tên cô, Tiêu Tiêu lập tức mở mắt ra, ngẩng đầu nhìn anh ta: “Sao?”

”Cô thích ăn kẹo trái cây không?” Triển Lệnh Quân vừa nói vừa lấy trong túi ra một chiếc kẹo trái cây có vỏ kẹo rất đẹp.

Hạnh phúc tới quá bất ngờ, Tiêu Tiêu hơi ngẩn ra, ngơ ngác gật đầu: “Cũng.. cũng được...”

Trong mắt Triển Lệnh Quân hiện lên một thoáng vui vẻ, đặt chiếc máy tính xuống mặt bàn bằng đá cẩm thạch, bắt đầu chậm rãi bóc kẹo. Ngón tay thon dài đẹp đẽ cầm góc vỏ kẹo hình tam giác chậm rãi mở ra, để lộ viên kẹo cứng tròn xoe lóng lánh bên trong. Sau đó, viên kẹo liền được đưa tới bên miệng Tiêu Tiêu.

Xuất phát từ thói quen giữ vệ sinh của bác sĩ, Triển tiên sinh không trực tiếp dùng ngón tay cầm viên kẹo mà cầm cả giấy gói, nhưng lúc Tiêu Tiêu ngậm lấy viên kẹo, khóe miệng vẫn không thể tránh né hơi chạm vào đầu ngón tay anh ta.

Đầu ngón tay ấm áp mà khô ráo như mang theo dòng điện khiến toàn thân cô tê dại.

Viên kẹo chua chua ngọt ngọt tan ra trên lưỡi, từ miệng ngọt vào tận trong lòng. Tiêu Tiêu liếc thấy ánh mắt cực kì hâm mộ của mấy cô gái xung quanh, cảm thấy mình sắp bay lên trời đến nơi rồi.

”Xong rồi!” Y tá trong cửa sổ nói một tiếng, cho nàng một cục bông tẩm cồn để cô đè lên mũi kim.

Ờ? Thế là lấy máu xong rồi? Lấy lúc nào thế nhỉ? Tiêu Tiêu nhìn năm chiếc ống nghiệm chứa máu dán tên mình, lại nhìn cục bông ướt trên cánh tay, cảm thấy như mình đã xuyên việt.

”Đừng vội đứng lên, đợi ba giây“. Triển Lệnh Quân ném giấy gói kẹo vào thùng rác, cầm lấy máy tính rồi mới dùng một tay kéo Tiêu Tiêu lên, dẫn cô đi ra khỏi phòng lấy mẫu xét nghiệm.

”Anh xem bạn trai nhà người ta kìa, anh còn không biết mang kẹo cho em nữa“. Phía sau, một cô gái oán trách bạn trai bên cạnh.

”Anh lên xe buýt từ sáng sớm để đi với em, cơm còn không ăn, hơn nữa em cũng có nói em muốn ăn kẹo đâu“. Bạn trai cô bé cãi lại.

”Anh không có một chút kiến thức cơ bản sao? Đói bụng lấy máu để tụt đường huyết, ăn kẹo sẽ đỡ bị ngất xỉu!”

Tiêu Tiêu ngậm viên kẹo có vị cam, không khống chế được nhoen miệng cười: “Anh lấy kẹo ở đây ra đây?”

Triển tiên sinh có thói quen sinh hoạt lành mạnh như một ông già, không giống như là một người thường mang theo kẹo trên người.

”Hôm qua đi làm về lấy trộm ở quầy lễ tân“. Triển Lệnh Quân đáp chính khí lẫm liệt.

Tiêu Tiêu: “...”

Đã nói sẽ mời Triển Lệnh Quân ăn sáng, Tiêu Tiêu đương nhiên sẽ không nuốt lời. Hôm nay không bị choáng, lấy máu không đau chút nào, cô nhất định phải cảm ơn đối phương từ tề. Thế là bữa sáng bánh quây sữa đậu nành trong kế hoạch được đổi thành bữa sáng kiểu Quảng Đông.

Hai người đi vào một quán ăn sáng đắt tiền, tìm một vị trí gần cửa sổ ngồi xuống.

”Y tá đó kĩ thuật rất tốt, tôi không hề cảm thấy gì cả. Làm sao anh biết cô ấy lấy ven tốt?” Tiêu Tiêu rót cho Triển Lệnh Quân một chén trà, thành tâm thỉnh giáo.

”Xem thủ pháp, cộng thêm tuổi tác“. Triển Lệnh Quân cúi đầu nhấn tin rồi úp điện thoại di động lên mặt bàn. Bây giờ đã qua chín giờ, anh ta bắt đầu phải trả lời khách hàng: “Quá trẻ, lại mặc đồng phục màu hồng của y tá thực tập, không có kinh nghiệm. Lớn tuổi có thể bị viễn thị, cũng sẽ đâm kim không

chuẩn“.

Tieu Tieu nghe vậy liên tục gật đầu, nhớ kĩ kinh nghiệm sinh tồn quý báu này.

Đồ ăn được đưa lên, Tieu Tieu lập tức gấp một viên sủi cảo nhân tôm lên ăn. Vừa thiết hại năm ống máu, cô phải tắm rửa thật tốt mới được.

“Cô sợ lấy máu là vì khi còn bé có ám ảnh tâm lí gì à?” Triền Lệnh Quân cũng gấp một viên sủi cảo ăn.

“Ồ, hồi tiểu học xét nghiệm viêm gan B, cầm một mảnh sắt tam giác chọc đầu ngón tay, chọc quá sâu làm máu phun ra ngoài, khi đó tôi đã ngất xỉu. Sau đó liền có một nỗi sợ như vậy“. Tieu Tieu bây giờ nhớ lại vẫn còn sợ hãi.

Sắt tam giá... Khóe miệng Triền Lệnh Quân giật giật, không sửa lại sai lầm của Tieu Tieu đối với kim lấy máu: “Chúng sợ hãi vật sắc nhọn, có thể thử trị liệu làm quen với chúng“.

“Cũng không phải chúng sợ hãi vật sắc nhọn, chỉ là sợ tiêm thôi“. Tieu Tieu lắc đầu: “Tôi là thợ may, làm sao lại sợ kim chứ“.

Triền Lệnh Quân nghĩ cũng phải, không nói thêm nữa.

Nhờ hồng phúc của Triền tiên sinh, Tieu Tieu lấy máu xong vẫn khỏe mạnh như thường, ăn sáng xong lại chuẩn bị đi làm. Theo nguyên tắc phục vụ chu đáo, Triền Lệnh Quân lái xe đưa Tieu Tieu đến công ty.

“Oa, chiếc xe này đẹp quá!“ Tieu Tieu nhìn chiếc siêu xe màu đỏ trước mặt, suýt nữa chảy ra nước miếng. Mẫu xe thể thao này không thường thấy cho lắm, Tieu Tieu cũng hiểu một chút, nhớ mang máng đây là kiểu của mười năm trước, bởi vì sản xuất rất ít nên đến bây giờ vẫn là mục tiêu theo đuổi của rất nhiều người.

Trước kia cô cũng từng mơ mộng, đợi đến lúc trở thành một nhà thiết kế nổi tiếng sẽ dành dụm mua một chiếc xe đua phong cách như vậy.

Có điều...

Nhìn chiếc xe đua ngang tàng, lại nhìn Triền tiên sinh vững vàng như cây tùng trên núi, ngồi xe này rõ ràng không được hợp lắm.

“Xe của anh trai tôi, xe của tôi đang đưa đi bảo dưỡng“. Triền Lệnh Quân nhẹ nhàng sờ nắp capo của chiếc xe đua, dường như đang xoa đầu thẳng cháu trai được anh mình gửi gắm chăm sóc, trong mắt toàn là trù mến.

Thì ra là thế, vì khách hàng VIP mà mượn cả xe của anh trai đến, đúng là phục vụ chu đáo! Tieu Tieu ngồi lên xe đua, cảm thấy hôm nay lái to rồi.

Triền Lệnh Quân ngồi vào khoang lái, đóng cửa xe lại, lấy ra một chiếc kính đen đeo lên, tiện tay vuốt ngược mái tóc một cái. Một vị bác sĩ trầm lặng nghiêm nghị lập tức biến thành một lãng tử phóng đảng ngang tàng.

“...“ Tieu Tieu há to miệng, đôi một chiếc xe thôi mà, có cần phải thay đổi cả hình tượng như vậy không?

“Ngồi cho chắc nhé!“ Triền Lệnh Quân đạp ga, chiếc siêu xe động cơ mạnh mẽ lập tức lao vút đi.

Mặc dù hình tượng đã biến thành dân chơi nhưng Triền tiên sinh vẫn là Triền tiên sinh, siêu xe chạy không khác nào xe cở, duy trì tốc độ bốn mươi chạy trong thành phố, vững vàng dừng lại trước cửa tòa nhà LY.

“Oa, nhìn kia, xe đẹp quá!“ Tiểu Vương đang đứng bên cửa sổ uống sữa chua, nhìn thấy chiếc xe sáng lóa mắt chó lập tức kêu lên.

“Đề anh xem nào!“ Triệu Hòa Bình lập tức chạy tới, những người khác thấy sắp chạy ra cũng đi theo xem náo nhiệt.

“Đúng là người có tiền“. Mọi người đồng loạt than thở. Đám nhân viên thiết kế bọn họ không biết đến bao giờ mới được lái một chiếc xe như thế này.

Tần Á Nam chăm chú nhìn, muốn thấy rõ là ai đang lái xe. Người này đã dừng ở đây thì chắc chắn phải liên quan đến người của công ty.

“Cảm ơn anh!“ Tieu Tieu cầm lấy túi xách, cảm ơn Triền Lệnh Quân rồi mở cửa xuống xe.

“Sau ba giờ chiều lấy kết quả, đừng quên!“ Triền Lệnh Quân bỏ kính đen xuống, nhắc nhở một tiếng.

“Vâng, tôi nhớ rồi“. Tieu Tieu cúi người, ngó vào cửa xe đáp.

“Trời ạ, không ngờ lại là đưa Tieu Tieu đi làm“. Cô bé trợ lí hâm mộ ôm ngực.

“Tieu Tieu sắp gả cho phú hào rồi hả?“ Triệu Hòa Bình dán mặt vào cửa kính, chỉ hận không thể nhảy xuống sờ mó chiếc xe một phen.

Phòng chủ tịch trên tầng năm, Chu Thái Nhiên đang bung một cốc cà phê chậm rãi uống, đột nhiên nhìn thấy một thoáng đồ tươi dưới lầu, đầu ngón tay run lên, cà phê nóng bỏng lập tức tóe ra làm bẩn chiếc áo sơ mi: “Shit!“

Chu Thái Nhiên vừa lau cà phê vừa bước nhanh tới bên cửa sổ, yên lặng nhìn chiếc siêu xe. Đến lúc thấy rõ kiểu xe, ông ta lập tức xoay người chạy

xuống dưới lầu, bắt chấp áo sơ mi vẫn còn bẩn.

Tieu Tieu đi tới cửa công ty liền đụng phải chủ tịch đang chạy ra như điên.

”Chủ tịch Chu, ngài...” Tieu Tieu lão đảo một chút, quay lại nhìn theo ánh mắt Chu Thái Nhiên. Chỗ đó bây giờ trống không, chiếc xe đua màu đỏ vốn đỗ ở đó đã biến mất.

”Chiếc xe đua vừa rồi là của ai?” Chu Thái Nhiên sốt ruột dáo dác nhìn quanh.

”Của bạn tôi, tiện đường đưa tôi đi làm“. Tieu Tieu tò mò nhìn vị chủ tịch với phản ứng quyết liệt lạ thường.

Chu Thái Nhiên ngẩn ra một lát, dường như thoát ra khỏi một cảnh trong mơ nào đó, lộ ra một nụ cười gượng tự giễu rồi xoay người đi vào công ty, không nói với Tieu Tieu một câu nào nữa.

Ông ấy phát điên gì vậy?

Tieu Tieu không hiểu ra sao, vừa đi lên phòng thiết kế, một đám đồng sự lập tức vây quanh thăm vấn.

”Tieu Tieu, người vừa rồi là ai thế?”

”Có phải bạn trai không?”

”Cậu sắp đi lên đỉnh cao của cuộc đời rồi hả?”

Bạn trai... mình quả có muốn thế, nhưng mà người ta không muốn, Tieu Tieu nhếch miệng: “Đừng nói lung tung, chỉ là bạn bình thường thôi”.

”Bạn bình thường?” Tần Á Nam đảo mắt, cười hi hi hỏi: “Đẹp trai không? Nếu đẹp trai thì giới thiệu cho mình đi!”

Tieu Tieu nhìn Tần Á Nam mắt nhỏ cảm ngán, đầu nỡ lòng nào giới thiệu Triền tiên sinh cho cô ta, liền ậm ờ đáp: “Mình với người ta cũng không thân quen cho lắm, khi nào có cơ hội nói tiếp”.

Trở lại chỗ làm, cô điều chỉnh một chút bản thiết kế hôm qua làm thêm giờ hoàn thiện rồi đưa vào hệ thống.

LY có hệ thống xét duyệt thiết kế, sau khi mẫu thiết kế được đưa vào chỉ có người có quyền hạn đặc biệt mới có thể xem được, thông thường đều là lãnh đạo và nhà thiết kế cấp trên, bảo đảm ý tưởng thiết kế sẽ không bị đạo.

Triệu Hòa Bình nhận được thiết kế của Tieu Tieu, lập tức thúc giục những người khác nhanh chóng nộp lên.

Tần Á Nam nộp bản thảo, vui vẻ hát khê. Chiếc váy thủy sam của cô ta được tất cả mọi người khen ngợi, rất tự tin sẽ giành được vị trí thiết kế chính lần này.

Triệu Hòa Bình khác chủ quản trước đây, chủ quản trước chị Phương là một nhà thiết kế cao cấp, thiết kế tốt hơn tất cả mọi người, người ta làm nhà thiết kế chính cũng không ai trách móc được. Nhưng Triệu Hòa Bình thì sao? Chính là vì thiếu tính sáng tạo, các mẫu thiết kế đều rất chính quy nên hần mới ngồi yên bao nhiêu năm ở D2, vẫn không thể lên tới S1.

Mà Triệu Hòa Bình đã nói rõ, mình làm chủ quản rất bận, không có thời gian công sức làm thiết kế chính nữa.

#####

Bonus kịch ngắn

Phó giám đốc Lý: Tên khốn Triền Lệnh Quân kia, làm ta mất một bác sĩ ngoại khoa xuất sắc, còn rủ rê cháu trai ta chạy mất nữa!

Tieu Tieu: Ngài bình tĩnh một chút!

Phó giám đốc Lý: Ta không thể bình tĩnh được, một mớ tuổi rồi còn phải ngồi khám bệnh!

Quân Quân:...

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Nhà thiết kế chính

Sau khi xem qua thiết kế của tất cả mọi người, Triệu Hòa Bình không nhận được vò đầu bứt tai.

“Váy thủy sam” cực kì phù hợp với chủ đề thiết kế, hơn nữa cả phòng thiết kế đều không có ai sử dụng họa tiết hoa thông liễu tốt như Tần Á Nam. Hần rất tán thưởng sáng tạo này, cũng hi vọng có thể sử dụng yếu tố này trong các thiết kế quý tới. Nhưng thiết kế của Tiêu Tiêu phong phú hơn, cô đơn giản hoá họa tiết lá hợp hoan thành các đường nét khiến quá trình chế tạo trang phục may sẵn có thể giảm bớt không ít khó khăn, hơn nữa cô không chỉ có một chiếc chân váy xuất sắc mà cả váy liền thân, váy đầm, quần đùi, áo dài tay đều rất xuất sắc...

So với những người khác chỉ nộp vài ba mẫu, Tiêu Tiêu nộp tổng cộng những tám tác phẩm, hơn nữa mỗi một thiết kế đều không giống nhau, đều có đặc sắc riêng, nhưng lại thống nhất một cách kì lạ, vừa nhìn đã biết là nằm trong một tổng thể.

Triệu Hòa Bình biết trình độ bản thân có hạn, khó mà quyết đoán, liền đưa tác phẩm của hai người lên cho cấp trên.

Sau khi xem tác phẩm của hai người, Adeline cũng rất thích chiếc váy thủy sam, nhưng xuất phát từ tổng hợp nhiều yếu tố, lựa chọn Tiêu Tiêu năng lực toàn diện hiển nhiên sẽ hợp lí hơn.

“Không bằng mở một cuộc họp nhỏ để hai cô nàng này trình bày về tác phẩm của mình rồi quyết định sau”. Lâm Tư Viễn bên cạnh nói xen vào, ông ta cảm hình chiếc váy thủy sam thường thức: “Ý tưởng thiết kế này thật sự thiên tài”.

Adeline nghe nói thế, cũng có chút luyến tiếc thiết kế hoa thông liễu trên chiếc váy thủy sam, nhưng nếu như để Tiêu Tiêu làm thiết kế chính thì nhân tố này sẽ bị loại bỏ, bởi vì phong cách thiết kế này không hợp với phong cách của Tiêu Tiêu.

“Vây thì để họ trình bày rồi tính tiếp”. Trên thực tế trong lòng Adeline vẫn có chút khuynh hướng Tần Á Nam, bà còn nhớ lần trước Tần Á Nam trình bày về chủ đề Tân Sinh trong hội nghị rất phù hợp với chủ ý của bà, điều này cũng khiến bà có lòng tin với Tần Á Nam.

Nghe thấy cấp trên yêu cầu hai người đi trình bày về tác phẩm của mình, Tiêu Tiêu đã biết nhà thiết kế chính sẽ được lựa chọn giữa cô và Tần Á Nam.

“Tiêu Tiêu, cậu nộp mấy tác phẩm?” Tần Á Nam ghé lại gần, căng thẳng hỏi.

“Tám”. Chuyện này cũng giấu không nổi, một lát nữa đến phòng họp xem là biết, Tiêu Tiêu dứt khoát nói thẳng.

“Oa, nhiều thế cơ à?” Tần Á Nam biến sắc, đại khái đã hiểu vì sao cấp trên còn phải xem xét Tiêu Tiêu, chắc hẳn là vì cô có hiệu suất cao: “Tiêu Tiêu, thương lượng một chút nhé, thiết kế chính lần này có thể nhường cho mình được không?”

Tiêu Tiêu đang suy nghĩ về nội dung trình bày bỗng nhiên nghe thấy câu này, quay sang nhìn Tần Á Nam bằng ánh mắt khó tin: “Cậu nói cái gì?”

Đây không phải một chiếc thước mây hay một đĩa ăn nhẹ, mà là vị trí nhà thiết kế chính, đáng tiền thưởng gấp ba, thậm chí nhiều hơn, vậy mà người này vẫn không biết xấu hổ mở miệng yêu cầu.

“Cậu vào công ty là dựa vào danh tiếng quán quân cuộc thi thiết kế của sinh viên toàn quốc, mà mình ở công ty vẫn là một người tàng hình, thật sự rất cần cơ hội này”. Tần Á Nam không cảm thấy yêu cầu của mình có gì quá đáng, nắm cánh tay Tiêu Tiêu lắc lắc như làm nũng: “Trong phòng thiết kế này cũng chỉ có mình với cậu là có thực lực nhất, mỗi người làm thiết kế chính một quý được không?”

Nghe có vẻ rất hợp lí, nhưng suy nghĩ lại thì mỗi người một quý, vì sao quý này nhất định phải nhường cho cô ta? Quả thực không khác nào lừa trẻ con, chẳng lẽ vì mình trông giống một con ngốc lăm? Tiêu Tiêu cảm thấy có thứ gì đó nghẹn trong ngực, vừa ngọt ngọt vừa có chút buồn nôn.

“Được thôi”. Tiêu Tiêu yên lặng một lát, đột nhiên gạt đầu, đón ánh mắt vui mừng của Tần Á Nam: “Vây quý này mình làm, quý sau cậu làm nhé!”

Nụ cười của Tần Á Nam đông cứng bên miệng: “Ồ, không phải...”

“Á Nam”. Tiêu Tiêu đột nhiên nắm tay Tần Á Nam, ra vẻ tội nghiệp, nhỏ giọng nói: “Cậu cũng biết đấy, lúc trước mình nằm viện tốn rất nhiều tiền, nhưng bên bảo hiểm vẫn còn chưa thanh toán. Bây giờ lại đến hạn nộp tiền thuê nhà rồi, mình rất cần tiền, cho nên cơ hội này cực kì quan trọng đối với mình”.

Trán Tần Á Nam lấm tấm mồ hôi, đã nói đến nước này, cô ta chắc chắn không thể tiếp tục mở miệng yêu cầu Tiêu Tiêu nhường cơ hội cho mình nữa, nhưng cô ta cũng nhất quyết không thể nhường cho Tiêu Tiêu.

“Được rồi, chắc là cậu cũng rất muốn cơ hội này, không làm khó cậu nữa, chúng ta cứ cạnh tranh công bằng đi”. Tiêu Tiêu nhìn Tần Á Nam bắn khoăn một hồi mới vui vẻ lên tiếng.

“Được”. Tần Á Nam nghe vậy cũng tươi cười, lại khách sáo thêm mấy câu rồi mới đi.

Tiêu Tiêu nguyền dài, mở tác phẩm của mình ra xem, thầm sắp xếp lại ngôn ngữ.

Trong phòng họp, ba người Triệu Hòa Bình, Adeline, Lâm Tư Viễn lần lượt ngồi xuống.

“Tác phẩm của hai vị chúng tôi đều đã xem qua, mỗi người mỗi vẻ, hôm nay cho các vị cơ hội trình bày lần cuối cùng để quyết định nhà thiết kế chính cho trang phục nữ may sẵn quý tới”. Adeline nói với vẻ mặt nghiêm túc: “Ai bắt đầu trước?”

“Tôi trước!” Tần Á Nam giơ tay.

Bởi vì hai người đều có cách hiểu tương tự đối với chủ đề mới, người nói trước sẽ có lợi hơn một chút. Sau khi cô ta nói, nếu Tiêu Tiêu nhắc lại nội dung tương tự sẽ khiến người nghe cảm thấy rất tầm thường.

Tiêu Tiêu cũng không tranh giành, đưa tay ra hiệu cho Tần Á Nam trình bày trước.

Tần Á Nam đưa ra ba bộ trang phục, hai chiếc chân váy, một chiếc váy liền thân. Trọng điểm cô ta giới thiệu đương nhiên là chiếc váy thủy sam đó.

"Ý tưởng này xuất phát từ một linh cảm chợt nảy sinh khi tôi quan sát cây thủy sam trong công viên buổi sáng mỗi ngày, nếu dùng cho trang phục quý tới tin rằng sẽ để lại ấn tượng sâu sắc cho khách hàng". Tần Á Nam lật trang PPT, đó là mấy biến thể cô ta đưa ra cho ý tưởng này, dùng trên chân váy hoặc trên áo dài tay: "Thời gian gấp gáp nên tôi chưa thể hoàn thiện những mẫu khác, nhưng nếu tôi làm thiết kế chính, tất cả sẽ không còn là vấn đề".

Adeline nhú mày nhìn những hình ảnh đó, Lâm Tư Viễn nhỏ giọng nói vài câu bên tai bà, hai người liếc nhau, khẽ gật đầu. Vấn đề quá đơn điệu mà họ lo lắng xem ra sẽ có thể giải quyết.

Tần Á Nam nhìn thấy tình hình này, trong lòng thầm vui vẻ, đi xuống bục mời Tiêu Tiêu lên.

Kết quả này không khỏi tạo thành một số áp lực cho Tiêu Tiêu, cô hít sâu một hơi, mở file trình chiếu của mình.

"Loạt trang phục này được thiết kế theo tạo hình của lá hợp hoan. Chẳng hạn như chiếc váy này, tôi gọi nó là "nắng sớm", mô phỏng đặc tính ngày mở đêm khép của lá hợp hoan, lớp trong dùng chất liệu phản quang, khi mở lớp ngoài ra sẽ có hiệu quả thị giác như nắng sớm chiếu vào lá hợp hoan đang hé mở". Tiêu Tiêu chỉ chiếc váy mình thiết kế, tỉ mỉ giảng giải làm cho ba người bên dưới trước mắt sáng ngời.

Chiếc "nắng sớm" này không hề thua kém "thủy sam" của Tần Á Nam, có điều lúc trước Tiêu Tiêu không mang khắp nơi cho mọi người xem như Tần Á Nam nên mới không nhận được nhiều chú ý như vậy.

Ung dung bình tĩnh giới thiệu xong tám trang phục, Tiêu Tiêu nhìn ba người đang do dự bên dưới, mỉm cười: "Cá nhân tôi rất tán thưởng thiết kế thủy sam của Á Nam, đây cũng chính xác là chỗ khuyết trong các thiết kế của tôi. Nếu tôi làm thiết kế chính, tôi sẽ bổ sung thêm họa tiết thủy sam của Á Nam, tạo thành hai loạt trang phục "lá hợp hoan" và "hoa thông liễu" để cung cấp cho các khách hàng có sở thích khác nhau".

"Rất tốt, đây mới là tố dưỡng nên có của nhà thiết kế chính". Adeline gật đầu, trao đổi ý kiến và Lâm Tư Viễn một chút.

"Như vậy, nhà thiết kế chính quý này sẽ do Tiêu Tiêu đảm nhiệm". Lâm Tư Viễn tuyên bố kết quả cuối cùng.

Trong lòng hết sức vui mừng, ngoài mặt Tiêu Tiêu vẫn làm bộ không quan tâm hơn thua, bình tĩnh cúi chào cảm ơn.

Ra khỏi phòng họp, sắc mặt Tần Á Nam cực kì khó coi, hối hận vì đã giành nói trước để Tiêu Tiêu tìm được điểm đột phá.

Tiêu Tiêu trở thành thiết kế chính đương nhiên phải mời mọi người đi ăn. Mọi người trong phòng thiết kế tới tập hường ứng, một đám người lũ lượt đi vào một quán lẩu.

"Á Nam đâu?" Tiêu Tiêu rót đồ uống cho mọi người, không nhìn thấy Tần Á Nam đâu.

"Cô ấy nói có việc, không đi được". Triệu Hòa Bình nói.

Tần Á Nam không muốn tham gia buổi liên hoan chúc mừng này, hẹn Chu Sánh đi ăn cơm.

"Minh đã nói bao nhiêu lần rồi, nó là một con điểm đầy mưu mô mà cậu vẫn không khôn ra được". Chu Sánh gấp miếng thịt lên tấm gang nóng bóng phát ra tiếng xèo xèo.

Tần Á Nam không nói gì. Cô ta không cho rằng Chu Sánh thông minh hơn mình bao nhiêu, sau khi xảy ra chuyện rồi thì nói sao chả được.

Thấy cô ta không thích nghe, Chu Sánh liền đổi đề tài, gấp miếng thịt vừa nướng xong vào bát Tần Á Nam: "À này, chuyện lần trước nói, cậu suy nghĩ thế nào rồi?"

"Không được, không được, mình sẽ tự đập bát com mắt". Tần Á Nam lập tức lắc đầu từ chối.

Chu Sánh thăm nhếch miệng, cũng không gượng ép nữa: "Cuộc thi thiết kế toàn quốc sắp bắt đầu rồi, lần này cậu phải cẩn thận một chút, đừng để xảy ra chuyện ngoài ý muốn nữa. Năm đó rõ ràng cậu hoàn toàn có khả năng giành giải quán quân mà".

"Đó là đương nhiên rồi, chẳng lẽ mình còn có thể ngã hai lần cùng một chỗ sao?" Tần Á Nam hùng hổ cắn một miếng thịt.

Cuộc thi thiết kế toàn quốc có tên đầy đủ là Giải thi đấu thiết kế trang phục toàn quốc, là cuộc thi nhà thiết kế thời cấp cao nhất trong nước hiện nay.

Cuộc thi thiết kế trang phục sinh viên mà Tiêu Tiêu tham gia thời đại học so với giải đấu này đại khái cũng giống như NCAA (giải bóng rổ sinh viên Mỹ) so với NBA (giải bóng rổ chuyên nghiệp Mỹ).

Cuộc thi này ba năm tổ chức một lần, chờ đợi rất dài. Tiêu Tiêu đương nhiên cũng báo danh. Nếu có thể vào top 10 sẽ được thăng lên D2, nếu gạt

được quán quân thì nhảy thẳng lên S1.

D chính là Designer, còn S thì là Senior designer, khác biệt ở phổ thông và cao cấp, thợ may và nhà nghệ thuật. Rất nhiều người đến lúc về hưu cũng không thể trở thành nhà thiết kế cao cấp.

Bởi vì là cuộc thi cấp cao nên sơ tuyển cực kì nghiêm khắc, yêu cầu mỗi thí sinh phải nộp nguyên bộ tác phẩm. Hơn nữa không chỉ nộp bản thảo mà còn phải thật sự may thành trang phục cho người mẫu mặc chụp ảnh. Hồ sơ báo danh chính là bộ ảnh người mẫu này, hơn nữa yêu cầu bản quyền phải thuộc sở hữu của thí sinh.

Chỉ riêng điều kiện này đã loại bỏ một loạt các nhà thiết kế vừa mới ra trường còn chưa có tác phẩm hoặc đơn thuần làm việc theo mệnh lệnh của công ty rồi.

Điều kiện này không làm khó được Tiêu Tiêu, cô có một bộ thiết kế có sẵn, chính là bộ đồng phục làm cho hội sở Tang Du. Thời hạn báo danh còn có thời gian hai tháng, cô phải mau thúc giục Triển Lệnh Quân làm ra mấy bộ quần áo đó mới được.

Hết giờ làm liền đi thẳng đến Tang Du, tuy nhiên Triển Lệnh Quân đang phải tiếp khách, không đếm xỉa tới Tiêu Tiêu, cô liền trò chuyện với Diễm Diễm một lát.

“Ông chủ của bọn em rốt cuộc là ai? Hội sở này có hệ thống toàn quốc không?” Tiêu Tiêu lấy một chiếc kẹo trong đĩa sứ trên bàn lễ tân, chính là loại hôm nọ Triển Lệnh Quân cho cô ăn.

Diễm Diễm chỉ giấy phép kinh doanh phía sau: “Chị về tra là biết ngay mà.

Tiêu Tiêu ngẩng đầu nhìn giấy phép kinh doanh, tên đăng kí của hội sở Tang Du là “Công ty trách nhiệm hữu hạn trị liệu phục hồi sức khỏe Tang Du”, chụp một kiểu ảnh, hạ quyết tâm về tra thử mới được.

“Chị đã là VIP rồi, không lên tầng ba xem à?” Diễm Diễm nhiệt tình đề nghị.

Đúng rồi, bây giờ mình đã là VIP! Tiêu Tiêu còn chưa lên tầng ba bao giờ, dặn Diễm Diễm khi nào Triển Lệnh Quân đi ra thì gọi cô một tiếng, sau đó đây tò mò đi lên tầng ba.

Tầng ba không thể đi cầu thang bộ, chỉ có thể quẹt thẻ đi thang máy.

Cửa thang máy mở ra, trước mắt là phong cách kiến trúc hoàn toàn khác dưới lầu. Nội thất tràn ngập sắc thái thiên nhiên, thảm trải sàn xanh mướt như thảo nguyên nhìn rất thoải mái. Dưới lầu là kiểu Âu hoa lệ, cứ tưởng tầng ba sẽ là kiểu cung đình hoa lệ hơn, không ngờ lại đơn giản đến tình tế.

Tiếng dương cầm du dương từ một gian phòng trong đó truyền ra, chậm rãi nhẹ nhàng như ánh trăng trải khắp cánh rừng yên tĩnh. Tiêu Tiêu lấy điện thoại di động ra theo thói quen, ghi lại một đoạn rồi tìm tên bản nhạc.

Bản nhạc tên là “biên giới ánh trăng”. Đây vốn là âm nhạc trị liệu, lại được đàn một cách cô độc và bi thương. Tiêu Tiêu không nhận được tò mò đi tới, đứng trước cửa phòng nhìn.

Một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng ngồi trước dương cầm. Dưới chân cây đàn tam giác có một cậu bé bảy tám tuổi ngồi dưới đất, dựa đầu vào thân đàn, nghe như mê như say.

Ánh nắng từ cửa sổ kính kiểu cổ chiếu vào, chiếu xuống người đàn ông chơi đàn, giống như vô số sợi dây thừng xuyên qua nước biển lạnh như băng cuốn lấy một người đuối nước sắp tuyệt vọng. Toàn là đau buồn, lại toàn là hi vọng.

#####

Lời tác giả: Bonus đoạn kịch ngắn

Quân Quân: Tôi phát hiện cô đã thăng cấp rồi.

Tiêu Tiêu: Cái gì thăng cấp? Đồi mồi phát hiện mỹ nam thăng cấp hả? (๖๖)

Quân Quân: Tôi nói là tâm cơ, trước kia đều đối kháng chính diện, bây giờ biết giả bộ đáng thương rồi.

Tiêu Tiêu: Làm gì có tâm cơ, anh nhìn gương mặt hồn nhiên vô tội của tôi xem!

Quân Quân: To thì đủ to rồi, nhưng hồn nhiên vô tội thì không hề có.

Tiêu Tiêu...

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Nhạc công

Hình ảnh này thật sự rất đẹp, Tiêu Tiêu không nhịn được lấy điện thoại di động ra chụp một kiểu, hết sức trân trọng lưu lại, sau đó dựa vào bên cửa lẳng lặng đứng nghe.

Tiêu Tiêu không học âm nhạc, nhưng bởi vì thời cấp ba hâm mộ một vị nhạc công piano thiên tài tên là Mộ Giang Thiên, nghe nhiều đĩa nhạc độc tấu nên bao nhiêu cũng có thể nhận biết được tình cảm trong tiếng đàn. Như bây giờ, sự sâu khổ chất chứa, thỉnh thoảng lộ ra một chút nhát gan và lưỡng lự, lúc khác lại là sự quật cường chống lại số phận, vĩnh viễn không chịu thua cuộc.

Trong khúc nhạc chậm chậm, một nốt nhạc kì lạ đột nhiên lặn vào phá hoại điệu nhạc như mây trời nước chảy. Tiếng đàn đột nhiên im bặt, bàn tay người đàn ông trên những phím đàn đen trắng nổi lên gân xanh, giằng co chốc lát, đau khổ cúi đầu.

Đứa bé dựa vào thân đàn ngờ ngàng mở mắt ra, dường như không hiểu vì sao nhạc khúc đột nhiên bị bỏ dở.

“Thế này là khôi phục rất tốt rồi”. Liêu Nhất Phàm đứng trong bóng tối phía sau chiếc dương cầm bước tới, bây giờ Tiêu Tiêu mới phát hiện trong phòng còn có người khác ngoài nhạc công và đứa bé.

Vai người nhạc công run nhè nhẹ như đang kim nén lửa giận: “Cô biết cái gì, co tay, hợp âm đều có vấn đề, bắt đầu từ nhịp thứ tám liền không thể đàn trôi chảy được nữa, cô cho rằng thế này gọi là khôi phục rất tốt?”

Giọng nói hơi khàn khàn vì giận dữ, nhưng vẫn không che giấu được âm sắc dịu êm mà hoa lệ, làm mọi người không nhịn được suy đoán, đó phải là một mỹ nam tử thế nào.

“Tay của ngài từng bị đạn bắn thủng, có thể khôi phục đến mức độ này đã là kì tích rồi. Hoàn toàn không ảnh hưởng đến cuộc sống bình thường, theo góc nhìn y học thì đó chính là đã bình phục. Không được quá nghiêm khắc với chính mình...” Liêu Nhất Phàm cau mày, muốn khuyên bảo nhạc công.

“Liêu tiểu thư, mời cô ra khỏi đây”. Cho dù đã giận dữ tới cực điểm, người đàn ông vẫn không đánh mất sự kiêu ngạo và cao quý của bản thân mình.

“Ngài...”

“Liêu Nhất Phàm, tôi đã nói chuyện của Mộ tiên sinh không cho phép cô nhúng tay vào nữa cơ mà”. Giọng của Triển Lệnh Quân đột nhiên vang lên bên cạnh, Tiêu Tiêu quay lại, nhìn thấy một cái cằm với đường nét đẹp đẽ.

Bị điểm mặt chỉ tên phê bình, Liêu Nhất Phàm hơi mất mặt, rất tức giận bước về phía này: “Tình hình của ông ấy rất không tốt, chẳng lẽ anh không nhìn ra hay sao? Còn tiếp tục như vậy chắc chắn sẽ ra vấn đề”.

“Ông ấy là bệnh nhân của tôi”. Triển Lệnh Quân nhấn mạnh từng chữ: “Nếu cô còn vi phạm quy định, tôi sẽ hủy bỏ quyền hạn đi lên tầng ba của cô”.

Liêu Nhất Phàm biến sắc mặt, thờ hồn hèn mấy hơi, trợn mắt nhìn Tiêu Tiêu đang xem náo nhiệt rồi xoay người đi ra.

Tiêu Tiêu bị trợn mắt nhìn, ngơ ngác không biết vì sao, mình có trêu ai chọc ai đâu chứ?

Lý Manh ngồi trong góc phòng đi ra, đến bên cạnh chiếc dương cầm kéo đứa bé còn đang ngồi dưới đất lên, xin lỗi vị nhạc công: “Rất xin lỗi, tôi nghe quá mê mẩn, không chú ý Liêu Nhất Phàm vào phòng”.

Đứa bé ngẩng đầu nhìn Lý Manh, lại nhìn nhạc công, dường như không biết bọn họ đang nói gì. Thấy Lý Manh kéo mình đi, nó dùng sức ôm chặt lấy chân đàn không chịu buông tay: “Đàng, đàng nữa đi”. Phát âm cực kì không chuẩn, âm lượng cũng không khống chế được, hiển nhiên không phải một em bé bình thường.

Tiêu Tiêu nhìn về phía Triển Lệnh Quân, chỉ chỉ tại mình. Thông thường chỉ có người khiếm tính mới xuất hiện tình hình này.

Triển Lệnh Quân gật đầu, cất bước đi vào trong phòng, lúc đi qua chỗ cô hơi dừng lại một chút: “Ồ chỗ này, bất kể cô nhìn thấy gì cũng xin giữ bí mật”.

“Đương nhiên rồi”. Tiêu Tiêu gật đầu không hề do dự.

Lý Manh nhặt ốc nhĩ nhân tạo vút trên mặt đất lên, khề kéo tai đứa bé: “Tại sao không đeo?”

Cậu bé nhận lấy ốc nhĩ đeo vào sau tai, giọng nói lập tức trở nên rõ ràng: “Cháu không thích cái này, dựa vào thân đàn là có thể nghe được”.

Tiêu Tiêu cười xoa đầu đứa bé, tò mò nhìn về phía người đánh đàn, kinh ngạc bước tới gần nhìn cho kĩ, sắc mặt không khỏi đại biến.

Người đàn ông nhắm hai mắt, ánh sáng từ cửa sổ kính chiếu sáng gương mặt tĩnh mịch như vẽ của ông ta. Ông ta như một cây hoa thủy tiên mọc giữa hồ nước rộng lớn, thanh nhã tuấn tú, không vương một hạt bụi nhỏ.

”Mộ Giang Thiên!”

”Cô nhận ra tôi?” Nhạc công quay về phía Tiêu Tiêu, lại không mở mắt ra, mơ hồ hỏi một câu như vậy, dường như hơi bất ngờ khi thấy có người còn nhớ mình.

”Làm sao có thể không nhận ra chứ?” Tiêu Tiêu che miệng lại, sợ mình quá mức kích động mà hét lên.

Mộ Giang Thiên là bậc thầy dương cầm thành danh từ khi còn trẻ, từng là niềm tự hào của người Hoa, là người có thể sánh vai với các thiên tài âm nhạc trong lịch sử. Có người nói ông ta sẽ là trang sử mới của dương cầm, là người kết thúc thời đại cũ để mở ra một thời đại mới, là Rubinstein đương đại. Ông ta có chất thơ như Rubinstein, lại có tâm hồn lãng mạn của Horowitz, có thể biến một bản nhạc bình thường nhất thành tiếng nhạc của thiên đàng, mọi người gọi đôi tay ông ta là đôi tay của thần.

Tuy nhiên một tai họa mười năm trước đã cướp mất hai mắt ông ta, đôi tay của thần vang bóng một thời từ đó cũng biến mất trong tầm nhìn của mọi người. Người đời đều cho rằng Mộ Giang Thiên không chịu được đả kích do trở thành mù lòa nên lui ra khỏi giới dương cầm, rất nhiều người tiếc nuối, thậm chí không nhận được mắng chửi ông ta là một kẻ hèn nhát. Chỉ là không nhìn thấy nữa thôi, đâu ảnh hưởng đến việc chơi đàn?

Tiêu Tiêu chậm rãi ngồi xuống nhìn bàn tay phải của người nhạc công đặt trên phím đàn, nước mắt không tiếng động lăn xuống.

Trên mu bàn tay trắng như ngọc có một hố lõm xấu xí, ngón áp út vốn thon dài như ánh trúc giờ đây vắn vẹo thành một độ cong kì dị. Ông ta không những đã mù mà bàn tay còn bị hủy hoại, đôi tay của thần từng che phủ toàn cầu đã không còn nguyên vẹn.

Thần tượng thời thiếu nữ đang ở ngay trước mắt, lại đã là anh hùng xế bóng, má hồng tóc bạc.

Triển Lệnh Quân kéo Tiêu Tiêu lên, lắc đầu ra hiệu cho cô đừng lên tiếng, chính mình tiến lên cầm tay Mộ Giang Thiên, nhẹ nhàng đặt nắp đàn xuống: “Anh Giang Thiên, hôm nay luyện đến đây thôi, để Lý Manh xoa bóp cho anh”.

”Ờ“: Mộ Giang Thiên nhỏ giọng đáp, cầm lấy chiếc giấy dò đường gấp khúc trên giá cầm phở, chậm rãi kéo ra như một quý ông thời Trung cổ, bình tĩnh dò đường đi ra khỏi phòng.

Tiêu Tiêu nhìn bóng lưng ông ta, lòng tràn đầy bi thương.

”Cô tìm tôi có chuyện gì?” Triển Lệnh Quân yên lặng một lát, nhìn Tiêu Tiêu vẫn còn đang khóc, ánh mắt khẽ động, lấy ra một chiếc khăn tay từ trong túi áo vét đưa cho cô.

Tiêu Tiêu nhận lấy khăn tay lau nước mũi, cúi đầu nhìn một cái, phát hiện lại là khăn burberry, xót của không thôi, lập tức lại khóc lợi hại hơn: “Ông ấy là thần tượng của tôi, tôi thích ông ấy từ khi lên cấp ba cơ, hu hu hu, mặc dù tôi không biết chơi dương cầm... Trong phòng tôi bây giờ vẫn còn có áp phích của ông ấy“. Cô có thể phân biệt được tình cảm trong tiếng đàn chính là nhờ được cùng đĩa nhạc độc tấu của Mộ Giang Thiên khai sáng.

Triển Lệnh Quân thở dài: “Được rồi, đừng khóc nữa. Ông ấy ở phòng bên cạnh, sẽ nghe thấy“.

Tiêu Tiêu lập tức ngừng tiếng khóc, thút thút lau nước mắt. Một người kiêu ngạo như vậy chắc chắn không muốn nghe thấy người khác thương hại mình, mặc dù cô không phải thương hại mà là tiếc nuối, nhưng vẫn không nên quấy rầy ông ta: “Chiếc khăn tay này... tôi sẽ giặt khô rồi trả lại cho anh“.

Triển Lệnh Quân: “...”

Sao chuyển đề tài nhanh thế?

Tiêu Tiêu bình tĩnh lại, nói với Triển Lệnh Quân mục đích mình đến đây. Cô cần nhanh chóng may xong những trang phục này, hơn nữa hi vọng người của Tang Du có thể làm người mẫu của cô, cho phép cô nộp ảnh của họ cho ban tổ chức cuộc thi.

”Cái này chỉ dùng cho vòng loại, sẽ không xuất hiện trong nội dung trên truyền hình tiếp theo“. Tiêu Tiêu giải thích: “Nếu anh không thể tự quyết định, tôi có thể nói chuyện với ông chủ của các anh, có thể trả cho các anh phí sử dụng hình ảnh“.

”Chuyện đó thì không cần, ông chủ đã đồng ý rồi“. Triển Lệnh Quân nói lạnh nhạt, hẹn cô thứ sáu cùng đến Đại Lương Sáng Thế.

”Ồ, đồng ý bao giờ?“

“...”

Tiêu Tiêu vẫn không thể gặp được ông chủ Tang Du, rất là buồn bực, về đến nhà nhớ Diễm Diễm nói có thể tra được liên vào trang web quản lí công thương, nhập tên “Công ty trách nhiệm hữu hạn trị liệu phục hồi sức khỏe Tang Du“.

Loại hình: Công ty trách nhiệm hữu hạn.

Người đại diện pháp định: Lý Manh.

Phạm vi kinh doanh: Bình phục sau phẫu thuật, phục hồi sức khỏe ngoại khoa, điều trị hậu sản, tư vấn tâm lý, thể dục giải trí, xoa bóp trị liệu, kinh doanh dụng cụ y tế...

Phạm vi kinh doanh thật là rộng, khỏe miệng Tiêu Tiêu giật giật, ngạc nhiên nhìn lại người đại diện pháp định Lý Manh. Gã to con Lý Manh chạy lon ton khắp hội sở rõ ràng không giống ông chủ gì cả! Lật sang trang thứ hai, chủ sở hữu thực tế mới hiện ra.

Cổ đông: Triển Lệnh Quân (tỷ lệ góp vốn 79%), Đại Lương Sáng Thế (tỷ lệ góp vốn 20%), Lý Manh (tỷ lệ góp vốn 1%).

Chủ tịch hội đồng quản trị: Triển Lệnh Quân.

Tiêu Tiêu: “...”

Hóa ra ông chủ chính là hần, thảo nào hần có thể trực tiếp cho cô thẻ VIP, thảo nào Diễm Diễm lại gọi hần là anh cả. Nhớ tới ánh mắt của Triển Lệnh Quân hôm nay, lần đầu tiên trong đời Tiêu Tiêu cảm thấy chỉ số thông minh của mình rất đáng lo ngại.

Kì thực lúc trước cũng không phải không hoài nghi, nhưng Tiêu Tiêu vẫn cố tình lừa mình dối người. Vốn dung mạo cũng đã không xứng với Triển Lệnh Quân, lại thêm hần có tiền như vậy nữa...

”Ồi...”

Thời vận không tốt, đường đời trắc trở, than đường theo đuổi nam thần quá xa, khóc lóc thoát cảnh FA quá khó.

Thứ sáu, Tiêu Tiêu xin nghỉ một ngày, nói là đi chuẩn bị một số thứ cho cuộc thi, Triệu Hòa Bình dễ tính phát tay ok luôn.

Tòa nhà làm việc của Đại Lương Sáng Thế ở trung tâm thành phố, cách khu công nghệ cao cũng không xa. Ra khỏi ga tàu điện ngầm liền nhìn thấy Triển tiên sinh âu phục giấy da đang đứng dưới bóng cây, trong tay cầm một cốc trà sữa.

”Anh chờ có lâu không?” Tiêu Tiêu nhìn cốc trà sữa còn nguyên lớp ni lông đập trong tay anh ta: “Cho tôi đây à?”

Triển Lệnh Quân lấy ống hút ra, toác một tiếng chọc vào cốc trà, chậm rãi hút một ngụm: “Không phải”.

Tiêu Tiêu: “...”

Đúng là quá phũ!

Đây là một tòa nhà làm việc tổng hợp, Đại Lương Sáng Thế ở tầng hai mươi và tầng hai mươi một. Thang máy tới tầng hai mươi tự động mở ra, Lương Tĩnh Dao đeo thẻ công tác trên cổ cầm một chiếc kẹp tài liệu đi vào, thoáng nhìn nút bấm phát hiện con số 21 đang sáng liền quay lại nhìn xem có đồng nghiệp của mình hay không.

Vừa nhìn liền thấy Tiêu Tiêu và Triển Lệnh Quân đứng chung một chỗ nhất tề nhìn mình.

Hết sức tự nhiên thu ánh mắt lại, Lương Tĩnh Dao ấn nút mở cửa, làm bộ quên đồ quay lại lấy, bị Tiêu Tiêu nhanh tay tóm được: “Chạy đâu cho thoát?”

Lương Tĩnh Dao nhe răng trơ mắt nhìn cửa thang máy đóng lại, cổ nặn ra một nụ cười: “A ha ha, Tiêu Tiêu, sao mày lại đến đây? Còn đi cùng... cùng anh họ tao nữa...”

#####

Dao Dao: Toi rồi toi rồi, cảnh tượng lúng túng nhất trong lịch sử xuất hiện rồi.

Tiêu Tiêu: Nào, chúng ta nói chuyện, chuyện giấu giếm Triển tiên sinh chính là anh họ của mày í.

Quân Quân: Nào, chúng ta nói chuyện, chuyện lừa người khác rằng anh anh mày là trai bao í.

Dao Dao: Hiểu lầm, đều là hiểu lầm mà.

Bạn đang đọc truyện *Lương Thân Định Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Đại lương

“Bọn mình tới tìm bạn”. Tiêu Tiêu vòng tay qua, dùng khuỷu tay chẹt cổ Lương Tĩnh Dao, trên mặt giữ nụ cười, lại gần giọng nói qua kẽ răng: “Chính là muốn hỏi tội mày tại sao dám giấu chuyện anh ấy là anh họ mày, hả?”

Âm lượng rất thấp, chỉ có hai cô gái nghe thấy được. Lương Tĩnh Dao gượng cười mấy tiếng, cũng cắn răng nói khẽ: “Mày cứ khẳng khẳng anh ấy là trai

bao, tao còn mặt mũi nào thừa nhận chứ?”

Triển Lệnh Quân nhìn hai cô gái bằng ánh mắt nhìn kẻ ngớ ngẩn.

”Ting!” Thang máy đến tầng hai mươi mốt, ba người cùng đi ra.

Lương Tĩnh Dao vốn đang định đến phòng tài vụ, được biết mục đích của hai người liền chuyển sang văn phòng chủ tịch.

”Em đi theo làm cái gì?” Triển Lệnh Quân giơ một ngón tay ra dí trán cô em họ không cho Lương Tĩnh Dao đi tiếp.

”Em đến báo cáo công tác với sếp Lương“. Lương Tĩnh Dao gạt tay anh ta ra, chính khí lắm liệ đáp.

Triển Lệnh Quân rút một tay trong túi quần, hất cầm ra hiệu mời Lương Tĩnh Dao đi trước, quay sang nói với Tiêu Tiêu: ”Bình thường cô tìm ai để liên hệ công việc?”

”Tim giám đốc sản xuất Tôn, anh ấy sẽ sắp xếp cho tôi“. Tiêu Tiêu không đoán được nguyên nhân Triển Lệnh Quân tự dưng hỏi chuyện này nên đành nói thật. Chẳng lẽ là xấu hổ không muốn trực tiếp gặp đương? Thế cũng được, dùng quan hệ của cô cũng không sao mà.

Lương Tĩnh Dao vội nháy mắt với cô, sau đó ôm lấy cánh tay Triển Lệnh Quân: ”Đừng tìm sếp Tôn, đến gặp bố em đi, bố em giảm giá cho“.

”Lợi dụng lòng tốt của đương cũng không hay ho gì“.

Triển Lệnh Quân nắm một ngón tay Lương Tĩnh Dao, từ từ kéo tay cô ra.

”Đâu có, mà nhân tiện nói chuyện của em giúp em nữa“. Lương Tĩnh Dao không thể không nói thật, thấy anh họ không chút động lòng lập tức nổi giận: ”Triển Lệnh Quân, tôi nói cho mà biết, anh đã nhận hối lộ của tôi rồi, cảm tiền không làm việc là sẽ liệ đương đấy biết không?”

Triển Lệnh Quân: ”...“

”Phù...“ Tiêu Tiêu không nhịn được phì cười.

Bởi vì Lương Tĩnh Dao muốn bỏ Đại Lương Sáng Thế ra ngoài tự mình lập nghiệp, nói rất nhiều lần mà bố cô vẫn không đồng ý nên nghĩ cách nhờ gã anh họ nói giúp mấy câu. Ai ngờ gã này lấy cả vật rồi, cài tay áo cũng nhận rồi, thế mà vẫn chưa nói với bố cô một câu nào. Hôm nay không dễ gì bắt được cơ hội, dù thế nào cũng không thể lãng phí được.

”Dao Dao, con nói chuyện với anh họ con kiểu gì thế?“ Từ trong văn phòng chủ tịch đột nhiên thò ra một cái đầu tròn tròn, chính là đương hai của Triển Lệnh Quân, bố của Lương Tĩnh Dao, chủ tịch Đại Lương Sáng Thế, Lương Đức Hoa.

Đại Lương Sáng Thế vừa lên sàn chứng khoán hai năm nay, Lương Đức Hoa bận tới mất tới mũi, cái đầu vốn không có mấy sợi tóc lại càng hói hơn nên dút khoát cạo trọc luôn thể. Người đàn ông tưởng chừng chính là Lương Triều Vĩ và Lưu Đức Hoa hợp thể, kì thực lại giống hệt Tăng Chí Vĩ này nghênh ngang ngồi xuống sofa, rất có khí thế của bố già xã hội đen, nhưng vừa mở miệng, hình tượng này đã lập tức tan biến.

”Tiêu Tiêu lâu lắm không đến nhà chú ăn cơm, sao dạo này có vẻ mập thế“. Lương Đức Hoa cười ha ha gọi thư kí mang trà vào: ”Mập cũng tốt, mập nhìn mới thích mắt, trước kia cháu gầy quá, Dao Dao cũng nên học theo Tiêu Tiêu mới được“.

”Ha ha ha...“ Tiêu Tiêu không biết nên đáp lại lời khen này thế nào, chỉ có thể cười ngây ngô: ”Chú Lương, hôm nay cháu đến là có việc làm phiên chú, chẳng là cháu mới thiết kế một bộ đồng phục, muốn nhờ công ty mình giúp đỡ, may xong càng nhanh càng tốt ạ“.

”Không thành vấn đề, cháu cứ gặp cậu Tôn là được“. Lương Đức Hoa tươi cười nhận lời, ra hiệu cho thư kí đi thông báo cho bộ phận sản xuất.

”Đương hai, đây là cháu yêu cầu, làm đồng phục cho người của Tang Du“. Triển Lệnh Quân cầm lấy bản thiết kế trong tay Tiêu Tiêu đưa cho đương hai nhà mình.

”Thế à, thế thì đương phải tính đất một chút“. Lương Đức Hoa nói với vẻ mặt nghiêm túc, nhận lấy bản vẽ xem xét.

Ồ? Sao lại tính đất một chút? Tiêu Tiêu cho rằng mình nghe nhầm, quay sang dùng ánh mắt hỏi Lương Tĩnh Dao.

Lương Tĩnh Dao nháy mắt với cô, nhe răng cười trộm.

Triển Lệnh Quân hơi ngán ngẩm: ”Đây cũng là việc của đương, đòi nhiều tiền cũng có chỗ tốt gì chứ?“

Đại Lương cũng là cổ đông của Tang Du.

”Đúng rồi, đều là việc của đương cả, nhưng Đại Lương Sáng Thế là công ty lên sàn, cần có báo cáo tài chính đẹp“. Lương Đức Hoa cười tít mắt nói: ”Hơn nữa cổ phần của đương ở Đại Lương nhiều, cổ phần ở Tang Du ít, cho nên chào giá cao sẽ kiếm được nhiều hơn“.

Tiêu Tiêu cầm chén trà lên làm bộ uống trà, cố gắng nhịn cười. Cuối cùng cũng biết tính tình chót nhả của Lương Tĩnh Dao từ đâu ra, hóa ra đều học từ chú Lương cả.

Triển Lệnh Quân mặt không đổi sắc cảm lại bản vẽ: “Dựng muốn bao nhiêu cũng được, cháu nợ, cuối năm trả cho đi ha!”.

”Ha ha ha ha...” Lương Tinh Dao không nhịn được nữa, gục vào vai Tiêu Tiêu cười ngặt nghẽo.

”Hừ, nhóc con, xem như lợi hại”. Lương Đức Hoa hừ một tiếng, sau đó đổi giọng: “Chỉ lấy cháu tiền vải là được rồi. Có điều dựng có một yêu cầu, phải thêm nhãn hiệu Đại Lương Sáng Thế lên mấy bộ này, lúc nào các khách hàng cao cấp hỏi đến liền nhân thể quảng cáo luôn.

Chỉ lấy tiền vải cũng có nghĩa miễn hết phí nhân công và khấu hao, đây thật sự là giá người nhà, ưu đãi hết mức. Nhưng Triển Lệnh Quân không lập tức đồng ý mà quay sang nhìn Tiêu Tiêu: “Làm thế có ảnh hưởng đến cuộc thi của cô không?”

Tiêu Tiêu khẽ run lên, cảm thấy trái tim mình như bị ném vào suối nước nóng, ầm ầm phát khóc, vội vàng lắc đầu: “Không vấn đề gì, nhãn hiệu của nhà may mà, chắc chắn phải thêm vào”.

Triển Lệnh Quân gật đầu: “Cảm ơn dựng, đồng phục của nhân viên phục vụ và y tá không vội, nhưng số lượng lớn, giảm cho cháu 10% là được. Còn lại mỗi mẫu may ba bộ, cháu chỉ trả tiền vải thôi”.

Có lợi phải chiếm, nhưng cũng không thể chiếm quá nhiều.

Nghe xong lời này, Lương Đức Hoa lập tức cười lên: “Lệnh Quân đúng là biết điều, nếu Dao Dao được một nửa của cháu thì đỡ lo bao nhiêu”.

”Con có cái gì mà bố phải lo chứ?” Lương Tinh Dao không phục: “Chuyện lập nghiệp con đã nói với anh Lệnh Quân rồi, anh ấy cũng ủng hộ con, đúng không anh?”

Nói xong quay sang cho Triển Lệnh Quân một ánh mắt đầy đe dọa.

Triển Lệnh Quân mỉm cười khẽ: “Dao Dao nói muốn mở một dịch vụ P2P dọn dẹp tủ quần áo, cháu cảm thấy ý tưởng này không sáng tạo mấy, may mà đầu tư rất thấp”.

Cái gì gọi là không sáng tạo mấy? Lương Tinh Dao nghe rằng với anh họ, đang định cãi lại nhưng Tiêu Tiêu đã kéo một cái, ra hiệu cho cô đừng lên tiếng.

Lương Tinh Dao có một tật xấu là nhìn thấy tủ quần áo của người khác bừa bộn là không chịu nổi. Mỗi lần đến nhà Tiêu Tiêu chơi đều không nhịn được dọn dẹp tủ quần áo cho cô. Lương Tinh Dao đã học một khóa trưng bày hàng hoá một năm ở nước ngoài, có chứng chỉ trang bày hàng hoá. Ý tưởng làm dịch vụ P2P đã có từ trước, cũng đã nói với Tiêu Tiêu rất nhiều lần, có điều gia đình lại không ủng hộ.

”Kéo tao làm gì?” Lương Tinh Dao tròn mắt nhìn cô bạn, không nghe thấy gã anh họ độc địa kia nói gì sao? Vốn kế hoạch lập nghiệp của cô đã không được bố cô coi trọng, bây giờ lại còn nói không có gì sáng tạo, đây là đến hỗ trợ hay là đến phá đám hả?

”Đầu tư thấp?” Lương Đức Hoa nắm được trọng điểm, sáng mắt lên nhìn khuê nữ nhà mình đang vò đầu bứt tai. Nếu cho Lương Tinh Dao một khoản tiền nhỏ có thể làm cô ổn định vài ngày thì có vẻ cũng tốt: “Vậy con làm dự toán cho bố xem một chút”.

Ồ? Thế mà lại xong việc?

Lương Tinh Dao nhảy bật lên: “Tốt tốt tốt, ngày mai con sẽ đưa cho bố”.

Bởi vì đã đạt được nguyện vọng, Lương Tinh Dao hết sức phấn khởi mời anh họ và bạn thân đi ăn cơm.

”Không cần cảm ơn, nhận tiền của người ta dù sao cũng phải làm cho xong việc”. Triển Lệnh Quân lạnh lùng nói.

”A ha ha, lẩu ở quán này ngon lắm, chúng ta đi thôi”. Lương đại tiểu thư quên phát chuyện nguyên rủa anh họ liệt dương lúc trước, kéo Tiêu Tiêu đi luôn.

Chuyện đồng phục đã giải quyết, có quan hệ thân thuộc quả nhiên tiện lợi, không đến hai tuần sau, Triển Lệnh Quân đã thông báo cho Tiêu Tiêu tới xem thành phẩm.

Tiêu Tiêu mời một nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp tới chụp ảnh cho mỗi người.

Đồng phục với màu sắc chủ đạo đen trắng, kiểu dáng đồng tây kết hợp, vừa mặc lên người liền hấp dẫn ánh mắt của tất cả khách hàng trong hội sở.

”Bác sĩ Lý, anh mặc bộ này nhìn rất đẹp trai!” Một quý bà đến phục hồi sức khỏe sau sinh khen ngợi Lý Mạnh.

Khuôn mặt ngăm đen của Lý Mạnh không khỏi đỏ lên, không ngừng vò đầu: “Hi hi, thật không?”

Nhiếp ảnh gia nhắc nhờ Lý Mạnh tạo dáng xong liền chụp ảnh tanh tách. Tiêu Tiêu nhìn Mạnh Mạnh cười ngây ngô, đột nhiên nhớ tới thông tin tra được lần trước. 1% cổ phần của Lý tiên sinh rõ ràng rất có thể được cắt ra từ 80% của Triển Lệnh Quân, mà cổ đông nhỏ nhất lại làm người đại diện pháp định có trách nhiệm trọng đại, có gì đó là lạ.

Đang định hỏi Triển Lệnh Quân một chút, nhưng lúc anh ta từ phòng thay đồ đi ra, tất cả mọi chuyện đều quên mất.

Áo sơ mi màu đen lúc nào cũng tôn lên màu da Triền tiên sinh rất tốt, chiếc áo cắt may vừa khéo làm lộ rõ bờ vai với kích thước hoàn mỹ, lại che bớt cơ bắp trước ngực khiến anh ta thoát nhìn hơi cao gầy nho nhỏ. Hoa văn màu bạc chạy trên cổ áo và cổ tay, phối hợp với cặp ghim cài tay áo phong cách cổ xưa khiến cô có cảm giác như thời gian đảo ngược.

Mĩ nhân nhan như ngọc, công tử thể vô song.

Như ngọc là anh ta, vô song cũng là anh ta.

“Chỗ này chưa cắt”. Triền Lệnh Quân giơ cánh tay trái lên với Tiêu Tiêu đang chết đứng.

“Đề tôi xem xem”. Tiêu Tiêu đi tới cầm tay áo lên xem. Đồng phục may gấp, một số chi tiết chưa kịp xử lý, chẳng hạn như lỗ khuy áo chưa cắt. Cô mượn Đầm Đầm một chiếc kéo nhỏ, cẩn thận cắt khuy áo rồi cài cúc tay áo cho Triền Lệnh Quân.

Nhiệt độ cơ thể ấm áp truyền tới qua lớp vải mỏng manh nung đỏ gương mặt Tiêu Tiêu.

Triền Lệnh Quân cúi đầu nhìn má Tiêu Tiêu hơi chảy xuống vì sức hút của trái đất, đột nhiên rất muốn đưa tay chọc một cái. Nghĩ như vậy, anh ta cũng làm như vậy, ngón tay thon dài chậm rãi chọc vào chỗ thịt mềm đỏ làm lồm xồm một góc.

Tiêu Tiêu lập tức ngừng thở, căng thẳng bấm đầu ngón chân: “Ồ, anh đang làm gì thế?”

“Xem hàm lượng mỡ trên mặt cô, hôm nay hơi thừa”. Triền Lệnh Quân bình tĩnh trả lời, lại chọc một lát mới chậm rãi thu tay về.

“Ồ, thế mà anh cũng nhìn ra được”. Tiêu Tiêu hơi chột dạ, buổi tối hôm qua cô thức hơi khuya, hôm nay mặt liền phù hơi bình thường một chút.

Triền Lệnh Quân dứt tay vào túi quần: “Trước lúc đến cô hỏi tôi Mộ Giang Thiên có đây không làm gì?”

“A, suýt nữa thì quên mất, tôi có thứ này cần đưa cho ông ấy”. Tiêu Tiêu hôm qua thức khuya là để làm quà cho thần tượng, thấy Triền Lệnh Quân nhắc tới chuyện này liền lập tức xách túi giấy để bên cạnh lên chạy thẳng lên lầu.

Triền Lệnh Quân: “...”

#####

Quân Quân: Cô mang quà cho Mộ Giang Thiên?

Tiêu Tiêu: Đúng rồi, ông ấy chính là thần tượng của tôi.

Quân Quân: Cô không hưởng thụ thời gian ở bên mỹ nam (chính là tôi) nữa à?

Tiêu Tiêu: Thôi thôi, không có gì sánh được với thần tượng của tôi cả, ngao ngao!

Quân Quân: Mưu sát khách hàng bị xử mấy năm? Mà mưu sát ai bây giờ? Khó nghĩ quá!

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Tiêu bang

Cửa phòng nhạc khép hờ, tiếng đàn nhẹ nhàng từ trong khe cửa len ra ngoài. Có một bóng người mảnh dẻ đứng ở bên cửa không hề nhúc nhích, lặng lẽ nhìn người ngồi trước dương cầm, giống như một pho tượng sáp.

Nhìn bóng lưng, Tiêu Tiêu kết luận mình chưa từng thấy quý bà này, có lẽ là khách hàng cao cấp không bao giờ xuất hiện ở dưới lầu. Xem ra cũng là fan của Mộ Giang Thiên? Cùng là fan với nhau, Tiêu Tiêu chuẩn bị đi tới chào hỏi.

“Này, chị cũng là fan của Mộ Giang Thiên à?” Tiêu Tiêu đi đến gần cười nói.

Ai ngờ người đó lại như bị kinh hãi, lập tức bước thẳng đi không quay đầu lại. Tiêu Tiêu thoáng nhìn nửa bên mặt, không khỏi chấn động. Người này nhìn rất giống Lam Mạc Như.

Lam Mạc Như là một minh tinh màn bạc Tiêu Tiêu rất thích, mấy năm nay đang rất hot, trên tivi thường xuyên chiếu những bộ phim truyền hình cô ta đóng. Lam Mạc Như rất xinh đẹp, được rất nhiều người tôn sùng là nữ thần. Bởi vì tin rằng thường xuyên nhìn mỹ nhân có thể sẽ trở nên đẹp hơn, bộ sưu tập ảnh trong điện thoại di động của Tiêu Tiêu bây giờ vẫn còn có mấy bức ảnh của Lam Mạc Như.

Lam Mạc Như tuổi còn trẻ, chắc chưa đến mức có bệnh gì phải đến chữa trị, có lẽ là mình nhìn nhầm.

Tiêu Tiêu mở cửa phòng ra, lúc nhìn thấy bóng người cao ráo tao nhã ngồi trước dương cầm lập tức vút bém chuyện vừa rồi ra sau lưng.

Đó là một khúc “Tears” nhẹ nhàng chậm rãi. Anh dùng nước mắt rửa đóa hồng, cố gắng xua tan mây mù trong lòng, nhưng nước mắt vẫn chảy không ngừng, chỉ khiến lòng anh đau buồn thêm. Không cần để ý tới anh, cứ để anh bản khoắn một mình, thời gian dừng lại ở ba rưỡi chiều trước gió đường..

Tay của Mộ Giang Thiên chưa bình phục, ông ta chỉ có thể chơi những nhạc khúc có độ khó thấp, nhịp điệu chậm, nhưng những bản nhạc nhịp điệu chậm phần lớn đều bị thương, lại khiến ông ta càng thêm u sầu.

Một khúc kết thúc, Mộ Giang Thiên dừng lại, hai tay đặt trên phím đàn. Cậu bé khiêm tốn hôm nay không tới, ông ta ngồi lẻ loi nơi đó, yên lặng mấy giây mới chậm rãi lên tiếng: “Cô lại đến rồi à?”

Tiêu Tiêu nhìn trái nhìn phải, trong phòng trừ Mộ Giang Thiên chỉ có một mình cô: “Ồ, tại sao anh biết là tôi?”

“Hai tuần nay cô thường đến nghe đàn, tôi nhận ra tiếng bước chân cô“. Mộ Giang Thiên nói mơ hồ, đưa tay đeo tai nghe lên, nghe vài câu, tay lại đàn một đoạn, dường như đang học bản nhạc mới.

Không ngờ thần tượng lại nhớ mình, điều này khiến Tiêu Tiêu không khỏi kích động: “Tôi tên là Tiêu Tiêu, là một nhà thiết kế thời trang. Tôi... tôi rất thích anh từ khi còn học cấp ba, đĩa nhạc nào ra tôi cũng mua“. Mặc dù cô không hiểu âm nhạc lắm, trở thành fan của Mộ Giang Thiên chủ yếu là vì gương mặt đẹp trai của ông ta.

Mộ Giang Thiên không trả lời cô, tiếp tục đắm chìm trong bản nhạc mới.

Có điều Tiêu Tiêu cũng không hề để ý, thần thánh mà, vốn nên cao cao tại thượng như vậy, có thể nói với cô một câu là tốt lắm rồi. Tiêu Tiêu được đà lấn tới, vui mừng kéo một chiếc ghế ngồi xuống bên cạnh Mộ Giang Thiên, lấy trong túi giấy ra một bức tranh: “Đây là hình ảnh hôm đó tôi nhìn thấy anh lần đầu tiên ở đây, không nhận được về lại, có thể tặng cho anh không?”

Tiếng đàn dừng bật, Mộ Giang Thiên quay lại “nhìn” Tiêu Tiêu, không biết nên giận hay nên cười. Tặng cho người mà một bức tranh, cô gái này không có não hay là cô ý làm nhục ông ta?

Tuy nhiên khi sờ lên bức tranh, sắc mặt Mộ Giang Thiên lại thay đổi. Bức tranh này được dán lại bằng những mảnh vải rất nhỏ, bàn tay sờ lên mặt vải nhấp nhô, trong đầu không khỏi xuất hiện hình ảnh khi đó.

Ánh nắng từ cửa sổ chiếu vào phòng, nhạc công dương cầm cô độc vuốt phím đàn, bên cạnh còn có một hàng chữ nhỏ: “Tiêu tiêu mộ vũ sái giang thiên“. (mưa rào rích trên mặt sông)

Nhìn thấy Mộ Giang Thiên sờ đến hàng chữ, Tiêu Tiêu hơi xấu hổ: “À, hồi học cấp ba tôi hơi hăm hăm, thường xuyên viết câu này vào sổ, tiêu tiêu mộ vũ sái giang thiên, sau đó khoe khoang với bạn học, nói Tiêu Tiêu và Mộ Giang Thiên là một cặp...”

Vốn muốn giải thích cho thần tượng về tâm tình thiếu nữ khi xưa, nhưng khi nói ra miệng lại cảm thấy rất mất mặt, tay trái Tiêu Tiêu đập tay phải một cái, ai bảo mày ngứa ngứa, tự dưng viết thêm cái câu dở hơi này làm gì?

“Ha ha...” Mộ Giang Thiên lại bị cô chọc cười, hai mắt nhắm chặt cong như trăng non, cảm hơi hást lên, mang theo vẻ kiêu ngạo của quý tộc thời Trung cổ: “Tôi tặng cô một bản nhạc nhé!”

“Ồ?” Tiêu Tiêu ngẩng đầu lên, đối phương đã bắt đầu chơi đàn.

Tiếng mưa rơi rả rích càng ngày càng mau, cùng với đó là tiếng sóng nước vỗ bờ. Người đánh cá chiều hôm hát một khúc ca không biết tên, tiếng hát nhạt nhòa trong màn mưa, nhạt nhòa như tiếng chim hót trong ánh chiều tà.

Một khúc nhạc rất ngắn, chỉ một lát đã kết thúc.

“Nghe hay quá!” Tiêu Tiêu kích động không thôi, cô chưa bao giờ được nghe khúc này: “Bản nhạc này tên là gì?”

“Tiêu tiêu mộ vũ sái giang thiên“. Mộ Giang Thiên hơi nghiêng đầu, lại lộ ra vài phần nghịch ngợm trẻ con.

Ngẫu hứng sáng tác! Tiêu Tiêu kinh ngạc, vội vàng cúi xuống ấn phím lưu lại. May mà vừa rồi cô đã bật ghi âm, nếu không khúc nhạc dành tặng riêng cho cô này sẽ biến mất.

Không ngờ lại là ngẫu hứng sáng tác, nhưng mà cũng quá dễ nghe.

Nét cười trên gương mặt Mộ Giang Thiên dần dần tan đi, một lát sau lại biến thành nhạc công yên lặng cô độc như trước.

Ông ta là một người sinh ra vì dương cầm, từ nhỏ đến lớn, trong thế giới của ông ta chỉ có nốt nhạc, nốt nhạc chứa hết mọi đau buồn và vui vẻ trong đời. Nhưng tai họa bất ngờ đã làm hỏng mất bàn tay đánh đàn của ông ta, ông ta không thể trở thành Rubinstein, chỉ còn là một người đánh đàn bình thường. Thế giới của ông ta không hoàn chỉnh, những phút giây vui vẻ hiếm hoi cũng không tồn tại được bao lâu.

Tiêu Tiêu nhìn ông ta, cắn cắn môi: “Anh không thể trở thành Rubinstein, nhưng anh có thể trở thành Tiêu Bang!”

”Tiêu Bang?”

”Người chơi đàn chỉ thuộc về một thời đại, nhưng nhạc sĩ lại còn mãi với thời gian“. Tiêu Tiêu càng nói mắt càng sáng: “Cũng giống tôi, không thể trở thành siêu mẫu, nhưng tôi có thể làm nhà thiết kế. Nhà thiết kế sẽ lâu dài hơn người mẫu. Mọi người rất khó nhớ đến Kristen, Claudia, nhưng mọi người sẽ mãi mãi nhớ Coco Chanel“.

Tiêu Tiêu kéo kéo cái má núng nính, cô cũng từng có một giấc mơ siêu mẫu, chiều cao không đạt tiêu chuẩn thì làm người mẫu thử đồ cho Adeline để thỏa nguyện, kết quả bây giờ ngay cả người mẫu thử đồ cũng không làm nổi nữa. Có điều không sao cả, một ngày nào đó cô sẽ trở thành một người như Coco Chanel, lưu danh sử sách.

Lần đầu tiên Mộ Giang Thiên nghe thấy cách nói như thế này, kinh ngạc một hồi lâu rồi mới cười gượng: “Cô đánh giá tôi cao quá, tôi làm sao có thể trở thành Tiêu Bang“.

”Không thử làm sao biết không được? Năm đó Tiêu Bang cũng không ngờ mình sẽ trở thành Tiêu Bang mà“. Tiêu Tiêu nói như đúng rồi.

Mộ Giang Thiên không nói nữa, cũng không còn đánh đàn mà cúi đầu nhẹ nhàng vuốt ve phím đàn, không biết đang nghĩ gì.

Thấy Mộ Giang Thiên không để ý đến mình nữa, Tiêu Tiêu liền ngượng ngừng đứng dậy, vừa ngẩng đầu lại nhìn thấy Triển Lệnh Quân đang đứng bên cửa, nhìn cô bằng ánh mắt phức tạp.

Nhẹ chân nhẹ tay đi ra cửa, Tiêu Tiêu thấp thỏm quay lại thoáng nhìn, nhỏ giọng hỏi Triển Lệnh Quân: “Có phải tôi nói sai gì không?”

Triển Lệnh Quân cúi đầu, yên lặng nhìn cô rất lâu, nói một câu khó hiểu: “Cô giống như một đóa hướng dương“.

”Cái gì?“ Tiêu Tiêu chớp chớp mắt, lập tức phồng má lên, cá giận nói: “Anh đang nói mặt tôi to đúng không?”

Người ta hình dung phụ nữ đều là sen trắng thuần khiết, thủy tiên tinh tế gì đó, đến cô lại thành hướng dương tròn xoe là sao?

Triển Lệnh Quân không giải thích, coi như ngầm thừa nhận, vòng qua bên người cô đi vào trong phòng làm Tiêu Tiêu tức điên lên. Thế mà cô còn tưởng gã này có phong độ, hóa ra sau khi thân quen cũng bắt đầu chế giễu cô như thường.

Tiêu Tiêu hằm hằm bỏ đi, để lại Triển Lệnh Quân và Mộ Giang Thiên im lặng đối mặt với nhau.

”Câu nói cô ấy là hướng dương, ý là giống như tôi hiểu sao?“ Mộ Giang Thiên chậm rãi đẩy nắp đàn xuống.

Triển Lệnh Quân không nói, cầm lấy bức tranh dán lên xem. Vài nhúng màu vàng thay thế ánh mặt trời chiếu sáng căn phòng chật hẹp, trung tâm của cả bức tranh không phải người nhạc công cô độc mà là ánh sáng tồn tại khắp nơi.

”Hướng dương, loài hoa hướng tới ánh sáng, vĩnh viễn quay về phía mặt trời. Cô ấy là hi vọng, là sức sống không bao giờ cạn“. Mộ Giang Thiên đứng dậy, kéo cây gậy dò đường ra: “Thor của Lệnh Nghệ, tôi còn nhớ“.

Triển Lệnh Quân mím chặt đôi môi mỏng, cuộn bức tranh trong tay lại trả cho Mộ Giang Thiên: “Quà của fan, anh cất đi“.

Vì nhất thời kích động nói ra những lời mất mặt với thần tượng, mấy ngày liền Tiêu Tiêu không dám đến Tang Du, chăm chú chuẩn bị cho cuộc thi thiết kế.

Lựa chọn những bức ảnh nhiếp ảnh gia gửi cho, sắp xếp lại thứ tự, đóng gói kèm theo bản thiết kế gửi cho ban tổ chức, việc báo danh coi như đã xong.

Bận rộn xong những việc này, Tiêu Tiêu thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu chủ trì công việc thiết kế trang phục xuân hè quý tới.

Là nhà thiết kế chính, cô cần định ra kiểu dáng và các chi tiết chủ yếu dùng cho trang phục may sẵn, sau đó hợp với các nhà thiết kế để tổ chức thực hiện.

”Quý này chúng ta chủ yếu sử dụng hai chi tiết, đó là họa tiết nét dài lá hợp hoan của tôi thiết kế và họa tiết vảy hoa thông liễu do Á Nam thiết kế, bản vẽ cụ thể sẽ phát cho mọi người sau, mọi người có thể tự do lựa chọn. Thiết kế đã có sẽ được sửa đổi theo ý tưởng này, thiết kế mới cũng mời tuân thủ phong cách này“. Tiêu Tiêu chỉ hai loại họa tiết trên màn hình trình chiếu, nói chậm rãi ung dung.

Thấy cô dùng thiết kế của mình như vậy, Tần Á Nam có chút không vui, nhỏ giọng nói với Triệu Hòa Bình: “Dùng họa tiết của em, thế giải thành quả cũng phải chia phần cho em chứ?”

Triệu Hòa Bình hơi khó xử: “Cái này, theo lý là không có“.

”Đương nhiên, sáng tạo của Á Nam cũng không thể cho mọi người sử dụng miễn phí, tôi sẽ xin cấp trên trích một phần tiền thưởng thành quả cho Á Nam“. Tiêu Tiêu nói rất tự nhiên: “Nếu mọi người có ý tưởng gì tốt cũng có thể mang ra chia sẻ với người khác, những họa tiết được dùng tới đều sẽ có

khen thưởng nhất định”.

Vừa nghe thấy lời này, đầu óc của mọi người đều như sống lại. Dù sao bản quyền của những thiết kế này đều là của công ty, không có khen thưởng đương nhiên là đồ của mình phải giấu kỹ, ngu gì mang ra cho mọi người xem. Nhưng nếu người khác dùng họa tiết của mình sẽ phải chia cho mình một ít tiền thưởng thì tội gì mà giấu nữa?

Chính sách này của Tiêu Tiêu khuyến khích rất mạnh tính tích cực của các nhà thiết kế, còn Tần Á Nam cũng không thể than vãn gì nữa. Mọi người vui đầu làm việc, tốc độ nộp bản thảo nhanh hơn thường ngày không ít.

Nhưng có người là ngoại lệ.

Cuối tháng, Tiêu Tiêu kiểm lại số lượng bản thảo, gọi Tần Á Nam tới: “Tại sao cậu chỉ nộp có năm bản?”

Bọn họ nộp mới chỉ là sơ thảo, sau khi tập hợp lại còn phải sửa đổi tiếp, sau đó mới được các nhà thiết kế cao cấp lựa chọn, qua được những vòng này mới có thể đưa đến nhà may. Nộp càng nhiều tỉ lệ được lựa chọn trúng sẽ càng lớn.

“Ôi, cũng là vì chuyện cuộc thi ấy mà”. Tần Á Nam xoa hai mắt thâm quầng, vẻ mặt phiền muộn.

Những trang phục bọn họ thiết kế ở công ty, bản quyền đều thuộc sở hữu của LY, không thể mang đi tham gia thi đấu. Mà đấu vòng loại yêu cầu thiết kế nguyên bộ, ít nhất năm loại trang phục, Tần Á Nam nhất thời không có thiết kế nào để dùng, chỉ có thể thiết kế từ đầu. Thiết kế bữa năm bộ trang phục thì rất dễ, nhưng muốn lọt vào vòng trong thì phải thận trọng. Ngày nào cô ta cũng phải thức khuya nhưng đến bây giờ vẫn chưa thể hoàn thành được.

#####

Tiêu Tiêu: Tôi là hướng dương, thế anh là cái gì?

Quân Quân: Anh là mặt trời.

Tiêu Tiêu: Vì sao?

Quân Quân: Ngày nào cô cũng nhìn tôi chăm chăm, chắc chắn là bởi vì tôi là mặt trời.

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Vòng loại

Thời điểm hết hạn báo danh càng ngày càng gần, còn phải có thời gian cắt may trang phục và chụp ảnh, thời gian còn lại cho Tần Á Nam đã cực kì ít ỏi, tâm trạng cũng càng ngày càng nôn nóng.

“Tiêu Tiêu, mình muốn thương lượng với cậu một việc”. Tần Á Nam nhìn Tiêu Tiêu bằng ánh mắt thành khẩn.

Tiêu Tiêu vừa nhìn thấy điệu bộ này của Tần Á Nam đã nghi ngờ trong lòng, chắc chắn không có chuyện tốt gì: “Việc gì thế?”

“Chủ đề dự thi lần này của mình là trang phục hư nhân, đã có váy chữ A, quần ống rộng, âu phục và váy liền thân, còn kém một chiếc quần liền thân nữa. Nhưng cậu cũng biết đấy, mình không am hiểu làm quần liền thân, cậu có thể cho mình chiếc quần liền thân cậu thiết kế quý này được không?” Tần Á Nam nói với giọng cấp bách, thực ra nếu hôm nay Tiêu Tiêu không đến tìm cô ta, cô ta cũng phải đến nhờ Tiêu Tiêu.

Tiêu Tiêu rất sợ trường làm quần liền thân, quý này cũng thiết kế một chiếc, lúc trước cạnh tranh thiết kế chính đã mang ra sử dụng. Vấn đề là thiết kế của mỗi người đều có hạn, nếu cho Tần Á Nam chiếc quần này, Tiêu Tiêu muốn giữ vững thành tích sẽ phải thiết kế một tác phẩm khác bổ sung, cô tự nhận mình còn chưa hảo tâm đến mức đó.

“Cho cậu thi mình làm thế nào?” Tiêu Tiêu nhúm mày, tại sao con bé này lại có thể dày mặt đến thế?

“Không lấy không của cậu, mình sẽ tính chiếc váy thủy sam kia cho cậu, cậu thấy có được không?” Tần Á Nam quyết định hi sinh.

Đuôi lông mày Tiêu Tiêu khẽ giật, đúng lúc này Triển Lệnh Quân nhắn WeChat đến, cô liền cúi đầu cầm lấy điện thoại lên xem.

Triển Lệnh Quân S: Hôm đó Mộ Giang Thiên cho cô khúc gì thế?

Tiểu Tiểu Bỏ: Đó là khúc sáng tác ngẫu hứng thần tượng cho tôi!!!

Nhắc tới chuyện này Tiêu Tiêu liền không nhịn được đắc ý, còn gửi cả đoạn ghi âm hôm đó cho Triển Lệnh Quân.

Ghi âm... Đúng rồi!

Tieu Tieu nhanh chóng bật chương trình quay phim lên, cầm ngang điện thoại trong tay, hai tay đặt tự nhiên trên đầu gối, thoạt nhìn như cầm một chiếc điện thoại đã khóa màn hình.

"Cậu nói là muốn dùng chiếc váy thủy sam đó để đổi chiếc quần liền thân mình thiết kế quý này hả?"

"Đúng vậy, cậu cũng biết chiếc váy đó là tác phẩm tốt nhất của mình quý này, chắc chắn là bán rất tốt". Tần Á Nam gật đầu: "Cách ngày hết hạn chỉ còn chưa đến hai mươi ngày, mình phải gom đủ năm tác phẩm, xin cậu đẩy Tieu Tieu, nếu cậu đồng ý, bây giờ mình sẽ làm thủ tục chuyển nhượng".

Hệ thống thiết kế trong công ty LY cho phép nhân viên chuyển nhượng thiết kế cho người khác. Trường hợp này thông thường được áp dụng khi hai hoặc nhiều nhà thiết kế cùng thiết kế một tác phẩm, mọi người thống nhất tỷ lệ chia chác xong sẽ cho một người đứng tên thiết kế, việc này hoàn toàn đúng quy trình. Chuyển nhượng cần chủ quản cấp trên phê chuẩn, một khi chiếc váy thủy sam được chuyển nhượng cho Tieu Tieu, toàn bộ thành tích của mẫu thiết kế này đều sẽ thuộc về Tieu Tieu, bao gồm thưởng thành quả và giải quán quân tiêu thụ.

"Cũng không phải không được, nhưng cậu dùng chiếc quần liền thân của mình để đi dự thi thì có vẻ không tốt lắm?" Tieu Tieu nói rất rõ, bảo đảm điện thoại có thể ghi lại lời nói của cả hai phía.

"Có vấn đề gì đâu, đây chỉ là điều kiện dự thi thôi mà. Quy tắc lần này công bố quá muộn, thời gian quá gấp, mình dám khẳng định phải đến 80% thí sinh đều mua bản thiết kế của người khác cho đủ số". Tần Á Nam nghiêng răng nghiêng lợi, rất bất mãn với quy định của giải đấu lần này.

"Được, vậy coi như mình bán thiết kế cho cậu, cậu làm thủ tục chuyển nhượng chiếc váy đó trước, mình sẽ rút chiếc quần của mình xuống khỏi hệ thống". Rút khỏi hệ thống chính là bỏ thiết kế ra khỏi các thiết kế trong hệ thống, không còn nộp thiết kế này lên nữa, bởi vì tác phẩm dự thi phải hoàn toàn thuộc sở hữu của nhà thiết kế. Nể tình là bạn học cũ, Tieu Tieu vẫn đồng ý, dù sao thì chiếc váy thủy sam đó vẫn rất tuyệt, cô cũng không thua thiệt gì.

Đội Tần Á Nam phấn khởi đi rồi, Tieu Tieu mới bấm nút kết thúc quay phim. Mở lại video xem một lần, đại bộ phận chỉ nhìn thấy ngực Tần Á Nam, nhưng thỉnh thoảng cũng có thể lộ ra mặt, thế là đủ rồi. Tieu Tieu thở dài, đây chỉ là thủ đoạn tự bảo vệ mình của cô, chỉ mong đừng bao giờ phải dùng đến nó.

Tần Á Nam nhận được bản thiết kế của Tieu Tieu, nhanh chóng sửa lại theo phong cách thống nhất với bốn bản khác của mình, tìm Chu Sánh nhờ cắt may giúp.

Công ty của Chu Sánh có cả nhà may, trang phục làm ra chất lượng bình thường nhưng được cái tốc độ rất nhanh. Tần Á Nam trả tiền cao hơn bình thường 20%, cắt may khẩn cấp, cuối cùng cũng nhận được thành phẩm trong vòng hai tuần.

"Mẹ ơi, không khác nào đánh trận, cuống cuồng hết cả lên". Bấm nút gửi đi, Tần Á Nam ngồi rũ ra trên ghế, thở một hơi thật dài.

"Mau làm việc đi, em chỉ còn lại bốn tác phẩm, không bổ sung thêm sẽ không thể đạt được chỉ tiêu quý tới". Triệu Hòa Bình vỗ đầu cô ta. Lúc trước Tần Á Nam chuyển nhượng váy thủy sam quả thực khiến hần giật nảy, hỏi cô ta một hồi lâu mà cô ta không nói rõ ràng, chỉ nói là giao dịch cá nhân với Tieu Tieu, nhờ hần phê duyệt nhanh một chút.

"Ồi, em biết rồi! Sao cuộc sống lại gian nan như thế này cơ chứ?" Tần Á Nam một lần nữa bò lên, nhìn ánh mắt soi mói của Triệu Hòa Bình, trong lòng chột động, mở chương trình chat nội bộ công ty nhắn tin cho Tieu Tieu.

Nữ may sẵn | Tần Á Nam: Tieu Tieu, chuyện mình dùng bản vẽ của cậu dự thi, cậu không được nói với người khác đấy.

Nữ may sẵn | Tieu Tieu: Thế người ta hỏi vì sao váy thủy sam tính cho mình thì mình nói thế nào?

Nữ may sẵn | Tần Á Nam: Cứ nói chiếc đó là mình với cậu cùng nhau thiết kế.

Tieu Tieu nhướn mày, câu này sao nghe cứ quen quen?

Tốc độ chấm điểm sơ loại rất nhanh, hơn bốn mươi ngày sau đã có kết quả. Những nhà thiết kế cao cấp của LY đều không dự thi, phần lớn bọn họ đều đã tham gia rồi hoặc đã thành danh nên không tiện dự thi gì nữa, về cơ bản chỉ có mấy nhà thiết kế trẻ ở bộ phận may sẵn tham gia. Bên chỗ trang phục nam cũng có hai nhà thiết kế báo danh nhưng đều bị loại, cả LY chỉ có Tieu Tieu và Tần Á Nam được vào vòng trong.

"Thành tích năm nay sao lại kém như vậy?" Chu Thái Nhiên nhìn kết quả do Ban tổ chức cuộc thi gửi về, nhàu mày. Cuộc thi thiết kế toàn quốc là cơ hội thể hiện rất tốt, LY đứng đầu ngành nghề thiết kế trang phục trong nước mà chỉ có hai người qua vòng loại, đúng là quá mất mặt.

"Cuộc thi thiết kế này nói thẳng ra là cuộc thi của các nhà thiết kế trẻ, có hạn chế độ tuổi tham dự. Nhà thiết kế cấp S trở lên có không ít người đã quá ba mươi lăm tuổi, những người chưa đến 35 tuổi cũng đã tham gia một lần rồi. Ngại yên tâm, người của các công ty khác cũng không nhiều, tổng cộng thí sinh cả nước vào vòng chính thức cũng chỉ có ba mươi người". Thấy chủ tịch tức giận, thư kí vội lên tiếng giải thích.

"Tại sao lại ít như vậy?" Chu Thái Nhiên hơi bất ngờ, ông ta nhớ vòng chính thức lần trước có hơn trăm người.

"Năm nay thay đổi quy chế, những người có thể báo danh không nhiều, hơn nữa vòng chính thức sẽ được truyền hình trực tiếp trên ti vi, vì vậy lựa chọn

hết sức nghiêm khắc“. Thư kí nói rõ tình hình mình nắm được, công ty LY có người trong ban giám khảo nên nắm tình hình tương đối rõ ràng.

Chu Thái Nhiên vuốt ve biểu tượng LY bằng pha lê trên bàn, trầm ngâm một lát rồi đứng dậy đi đến phòng thiết kế may đo cao cấp.

”Adeline, tôi có việc muốn trao đổi với chị“. Chu Thái Nhiên tươi cười bước đến bên cạnh Adeline.

”Chuyện gì?“ Adeline vẫn tiếp tục làm việc mà không thèm ngẩng đầu lên.

”Cuộc thi thiết kế, công ty chúng ta chỉ có hai người vào vòng chính thức, tôi muốn mời chị chỉ bảo cho họ“. Về mặt đây chờ mong, đôi mắt hoa đào cong cong của Chu Thái Nhiên nhìn sang Lâm Tư Viễn bên cạnh: ”Đồng thời cũng cần anh Viễn hỗ trợ“.

”Đừng nhìn tôi như vậy“. Lâm Tư Viễn bật cười: ”Con cáo già nhà anh lộ ra vẻ mặt này, ai còn nhẫn tâm từ chối được nữa?“

Adeline cầm kim vào tấm vải, không đồng tình cho lắm: ”Dự thi là chuyện của cá nhân, nếu tôi và Tư Viễn can thiệp vào sẽ không công bằng với các thí sinh khác“.

”Ồ, cũng không phải nhờ hai người giúp họ việc gì, chỉ là đứng ngoài chỉ đạo, lúc họ cần thì cho một chút chỉ dẫn là được“.

Những công ty khác cũng làm như vậy, trước kia LY quá tự tin nên không giúp đỡ thí sinh, nhưng mấy năm nay các nhà thiết kế trong nước mọc lên như nấm, kết quả cuộc thi liên quan đến thể diện của công ty, Chu Thái Nhiên không thể không cẩn thận.

Lâm Tư Viễn đồng ý, Adeline mặc dù không hài lòng lắm nhưng cũng không phản đối. Mỗi người lựa chọn một người, Lâm Tư Viễn không hề do dự chọn Tần Á Nam.

Mặc dù Tần Á Nam ngoại hình bình thường nhưng trang điểm vào cũng khá dễ nhìn, trong khi khuôn mặt Tiêu Tiêu tương đối kinh khủng, ông ta sợ nhìn nhiều buổi tối sẽ mơ thấy ác mộng.

Được biết người hướng dẫn của mình là Tư Viễn, còn người hướng dẫn Tiêu Tiêu là Adeline, Tần Á Nam liền có chút không vui. Mặc dù Lâm Tư Viễn ở trong nước cũng là nhà thiết kế số một số hai, nhưng so với Adeline thì vẫn kém một chút. Adeline là người có tầm ảnh hưởng đến cả quốc tế, nếu được Adeline hướng dẫn, sau này nói ra nghe cũng oai hơn.

Nhưng cô ta cũng không dám thể hiện ra trước mặt Lâm Tư Viễn, ngày ngày hết sức cẩn thận chạy đến phòng thiết kế trang phục may đo cao cấp giúp Lâm Tư Viễn làm việc vặt, nhân tiện xin chỉ dẫn.

”Tôi không có gì dạy cho cô, dự thi vẫn phải dựa vào chính mình“. Adeline vừa làm việc vừa nói với Tiêu Tiêu đứng bên cạnh bằng giọng nói lạnh như băng: ”Hơn nữa tôi cũng là giám khảo, để tránh nghi ngờ nên càng không thể tiết lộ tin tức gì cho cô“.

”Vâng“. Tiêu Tiêu lúng túng gật đầu, ảo não rời khỏi phòng may đo cao cấp.

Nhìn thấy tình cảnh của Tiêu Tiêu, Tần Á Nam lại vui mừng, ít nhất Lâm Tư Viễn còn sẵn sàng dạy cô ta một vài thứ.

Quy chế vòng thi chính thức đã được đưa ra. Tiêu Tiêu hơi kinh ngạc khi đọc được quy chế. Thí sinh vào vòng thi chính thức lần này phải giới thiệu về loạt trang phục mình thiết kế, hơn nữa có quay phim từ đầu đến cuối, nếu được vào bán kết, đoạn video này sẽ được phát sóng làm tiền cảnh.

Vốn cho rằng chỉ có chung kết mới phải lên ti vi, còn một thời gian cho cô điều trị khuôn mặt một chút, không ngờ lại lập tức phải ghi hình luôn. Tệ hơn nữa là lần trước đã nói với Triển Lệnh Quân là ảnh của họ chỉ được dùng cho vòng loại, bây giờ lại phải đưa ra để giới thiệu, rất có khả năng bị người xem cả nước nhìn thấy, cô không biết phải làm sao bây giờ.

Nhanh chóng baidu một chút, ”Mặt hormone có thể tiêm giảm béo hay không“, ”Tiêm giảm béo có làm lupus ban đỏ tái phát hay không“, cô nhận được đáp án rất đa dạng. Cuối cùng một bác sĩ có vấn online đưa ra đề nghị đúng trọng điểm: Đi hỏi bác sĩ chủ trị!

Cũng sắp tới thời gian tái khám lần nữa, Tiêu Tiêu lại hẹn Triển tiên sinh tới nhà phục vụ, cùng cô đi lấy máu.

”Lần trước kháng thể hơi thấp, lần này xét nghiệm lại một chút“. Bác sĩ Lý đẩy chiếc kính lão trên mũi, chậm chạp gõ máy tính.

”Vâng“. Tiêu Tiêu lơ đãng lên tiếng, thoáng nhìn Triển Lệnh Quân ngồi bên cạnh, nhỏ giọng hỏi bác sĩ chủ trị: ”Cháu sắp phải tham gia một chương trình truyền hình, mặt cháu thật sự quá khó coi, có thể tiêm một mũi hòa tan mỡ được không ạ?“

Lý Quốc Đồng dừng gõ, đầu lắc như trống lắc: ”Không nên không nên, nguyên nhân gây bệnh rất phức tạp là gì còn chưa rõ, những thứ linh tinh đó ngàn vạn lần không được tiêm vào người“.

”Nhưng thế này thì xấu quá“. Tiêu Tiêu đau khổ xoa mặt, vốn ống kính máy quay đã làm người ta trông béo hơn, mặt cô như thế này sợ là sẽ chiếm hết màn hình mắt.

”Cháu tham gia thi hoa hậu à?“ Phó giám đốc Lý hỏi nghiêm túc.

”Không ạ, là cuộc thi thiết kế thời trang“. Tiêu Tiêu lén nhìn Triển Lệnh Quân, định lát nữa sẽ thương lượng về vấn đề hình ảnh với anh ta.

”Thế là đi thi trình độ chứ không phải thi sắc đẹp“. Bác sĩ Lý gõ ngón tay lên bàn phân tích: “Đồ U U được giải Nobel, có vĩ đại không, có cao quý không?” (ND: Nhà nghiên cứu y học Trung Quốc, được giải Nobel y khoa)

”Vĩ đại, cao quý“. Tiêu Tiêu ngơ ngác gật đầu.

”Thế có người chú ý đến tướng mạo của bà ấy không? Có ai không trao giải Nobel cho bà ấy vì bà ấy không đủ trẻ trung xinh đẹp không?“ Bác sĩ Lý hỏi đồng đặc.

”Không, không có ai...“ Khóe miệng Tiêu Tiêu giật giật.

”Thế thôi“. Bác sĩ Lý nhún vai: “Cháu còn tiêm tan mỡ gì nữa?”

Tiêu Tiêu: “...”

Người ta nói có lý, mình không biết nói sao.

Triển Lệnh Quân mím chặt đôi môi mỏng, cố gắng nhịn cười.

#####

Tiêu Tiêu: Ông nội anh rất giỏi hùng biện.

Manh Manh: Ông chỉ giỏi hùng biện trong một số thời điểm then chốt thôi.

Tiêu Tiêu: Chẳng hạn như?

Manh Manh: Tôi muốn ăn kẹo, đốt pháo, xuống sông bơi, hay cùng Triển Lệnh Quân lập nghiệp.

Tiêu Tiêu: Thế tại sao không khuyên được anh?

Manh Manh: Bởi vì Triển Lệnh Quân còn hùng biện tốt hơn! (๖v๖)

Quân Quân: Lặng lẽ đeo kính đen vào.

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Giảm lượng

Lấy máu xong, Tiêu Tiêu vẫn tươi tỉnh như cũ. Nhờ hồng phúc của bác sĩ Triển, bây giờ cô không còn quá sợ lấy máu nữa.

”Mỗi lần lấy máu anh đều cho tôi ăn kẹo, làm tôi có cảm giác như lấy máu cũng là một việc rất vui vẻ“. Nghĩ lát nữa phải nói chuyện ảnh chụp, Tiêu Tiêu liền vắt hết óc nịnh bợ Triển Lệnh Quân.

”Rất bình thường, điều này cho thấy lý luận thần kinh học cao cấp của Pavlov là chính xác“. Triển Lệnh Quân dẫn cô rẽ phải rẽ trái, gần bệnh viện hết chỗ đỗ xe, anh ta phải đỗ xe hơi xa, cần đi qua một công viên giữa đường.

”Pavlov...“ Tiêu Tiêu không biết là ai, để theo kịp tư duy của nam thần, cô lập tức lấy điện thoại di động ra tìm kiếm, sau đó cất điện thoại đi, làm bộ rất hiểu: “A, thế anh cho tôi ăn kẹo là để tạo thành phản xạ có điều kiện?” (ND: cái thí nghiệm bật điện khi cho chó ăn ấy, lâu ngày không cho ăn mà chỉ bật điện là chó đã chảy dãi rồi)

Cho ăn kẹo không ngờ cũng là một biện pháp trị liệu, Tiêu Tiêu hơi mất mát, còn tưởng Triển tiên sinh chỉ đơn thuần dỗ dành mình, làm mình mừng hụt hồi lâu.

”Cũng không phải trị liệu, chỉ là một loại huấn luyện“. Triển Lệnh Quân hất cằm ra hiệu cho Tiêu Tiêu nhìn về phía bãi cỏ bên kia.

”Mao Mao, bắt tay!“ Một đôi vợ chồng trẻ đang chơi đùa với con chó lông vàng nhà mình.

Con chó vàng ngoan ngoãn ngồi xuống, giơ một chân trước ra cho bắt. Sau đó chủ nhân lập tức lấy ra một viên đồ ăn vặt khen thưởng nó.

”Gâu gâu!“

”Con...“ Tiêu Tiêu suy nghĩ nửa chữ thề, đặt nắm đấm lên vai Triển Lệnh Quân: “Ý là anh luyện tôi như luyện chó hả?”

Triển Lệnh Quân ngậm thừa nhận, trong mắt lộ ra nét cười.

Tieu Tieu nhìn anh ta cười, chính mình cũng bị chọc cười, không nhịn được đấm anh ta một cái: “Anh luyện cho tôi cái gì? Phản xạ có điều kiện, hút máu liền vui về?”

Cứ như thế này cô có bị biến thành kẻ có sở thích tự ngược? Chỉ thích bị hút máu, không bị hút máu toàn thân khó chịu, chưa đến ngày tái khám phải đi hiến máu để thỏa mãn nhu cầu của mình?

“Không phải!” Triển Lệnh Quân chính lại chiếc áo sơ mi bị Tieu Tieu đấm lõm vào, nói hết sức nghiêm túc: “Là tạo thành phản xạ có điều kiện, luôn vui vẻ khi nói chuyện với tôi”.

Àm! Tieu Tieu cảm thấy có thứ gì đó từ đỉnh đầu bay lên trời cao, nổ thành pháo hoa, cả người chết sững tại chỗ không cử động được nữa.

Mà kẻ thủ ác Triển Lệnh Quân dường như không nhận ra lời mình nói tạo thành tấn công mãnh liệt với người ta như thế nào, xoay người tiếp tục đi đến bãi đỗ xe.

Bởi vì nốt nhạc đệm nho nhỏ này, trên đường đi Tieu Tieu vẫn lơ đãng, chuyện cần nói cũng quên bống luôn. Cô không thể không nghiền ngẫm xem ý đồ phía sau câu nói đó của bác sĩ Triển là gì, là nói đùa, hay là trêu chọc, hoặc là ám chỉ cái gì?

Đến lúc dừng xe, Tieu Tieu đã nghĩ xong việc đặt tên cho con của hai người là gì rồi.

“Buổi chiều có kết quả xét nghiệm, tôi với cô cùng đi lấy”. Triển Lệnh Quân mở khóa cửa, ra hiệu cho Tieu Tieu xuống xe: “Dạo này trạng thái của cô rất tốt, tôi đoán lần này có thể giảm lượng thuốc rồi”.

Tieu Tieu đã giảm lượng thuốc một lần, mỗi ngày từ mười viên giảm xuống năm viên.

“Không được, mới giảm xuống năm viên được hai tháng”. Tieu Tieu hơi lo lắng. Đương nhiên cô hi vọng mau giảm lượng thuốc một chút, bởi vì Triển Lệnh Quân đã nói, giảm đến hai viên trở xuống, mặt cô sẽ có thể khôi phục.

Triển Lệnh Quân không nói gì, chỉ cười thần bí, khóa cửa xe lại cuốn theo bụi đi mất.

Tieu Tieu nhìn theo đuôi chiếc xe màu bạc càng lúc càng xa, không biết có phải ảo giác hay không, dạo này luôn cảm thấy Triển Lệnh Quân dường như cười hơi nhiều thì phải.

“O, quên mất việc chính rồi!” Tieu Tieu vỗ đầu, nhớ ra mình chưa nói chuyện vòng thi chính thức, không nhịn được nắc nhủ một câu: “Sắc đẹp hại người”.

Triển Lệnh Quân đoán đúng thật, kết quả xét nghiệm lần này rất tốt, kháng thể từ 1:540 giảm xuống đến 1:324.

Đây là một tiến bộ to lớn, Lý Quốc Đống cũng rất vui vẻ. Làm việc ở khoa này rất ít khi cảm nhận được thành tựu chữa khỏi cho bệnh nhân như bên khoa ngoại, quá trình trị liệu của mỗi một bệnh nhân đều rất phức tạp và lâu dài. Việc điều trị cho một cô gái tiến bộ rất nhanh, có hi vọng dừng uống thuốc cũng giống như trồng một cây bạch dương nhỏ, chỉ hai năm đã biến thành đại thụ chọc trời, thực sự rất có cảm giác thành tựu.

“Vậy cháu có thể giảm lượng thuốc rồi chứ?” Tieu Tieu lên quay lại nháy mắt với Triển Lệnh Quân.

Triển Lệnh Quân không để ý đến cô, đang cúi đầu ghi lại kết quả xét nghiệm mới. Thông thường bệnh nhân lupus ban đầu sẽ không đến Tang Du trị liệu, Tieu Tieu là đối tượng theo dõi đầu tiên của anh ta, không có tham chiếu, vì thế phải theo dõi liên tục quá trình điều trị.

“Giảm!” Lý Quốc Đống trả lời rất phóng khoáng, kê đơn thuốc mới để Tieu Tieu giảm lượng thuốc hormone xuống còn ba viên: “Có điều kháng thể của cháu vẫn hơi thấp, phải uống thêm một viên hydroxychloroquine, ngoài ra đừng quên bổ sung canxi”.

Hydroxychloroquine là thuốc phụ trợ, không phải hormone, uống thêm một viên cũng không có gì, Tieu Tieu vui vẻ vâng dạ, hết sức vui mừng mời Triển Lệnh Quân đi ăn.

“Mới giảm đến ba viên thôi”. Triển Lệnh Quân nhìn đồ ăn đầy bàn, nhú mày không hài lòng.

“Giảm xuống ba viên rồi, chẳng lẽ xuống hai viên còn lâu lắm sao? Dừng thuốc còn lâu lắm sao?” Tieu Tieu nâng hai má lên: “Mặt tôi sắp khôi phục rồi!”

Triển Lệnh Quân hào tâm không chọc vỡ quả bong bóng căng phồng của cô, chỉ đưa tay lấy mắt đũa thịt viên trước mặt cô, đổi thành một đĩa củ cải hấp.

“Hôm nay lấy nhiều máu như vậy, không cho tôi bồi bổ sao?” Tieu Tieu meo meo, hết sức tủi thân nhai củ cải.

“Cô muốn bỏ lên trên mặt thì cứ ăn thoải mái”. Triển Lệnh Quân lấy nốt cả đĩa chim câu nướng, chỉ cho cô ăn rau xanh đậu phụ.

Tieu Tieu nhìn hơn nửa bàn thức ăn bị Triển Lệnh Quân cướp đi, đau khổ nghĩ, nếu mình lấy hán có phải mỗi ngày đều phải sống trong cảnh ăn không đủ no như thế này không? Quả thực chính là phận bánh bèo bị chồng ngược đãi. Thảm hơn nữa là người này không phải chồng cô, ngay cả một cơ hội bị chồng ngược đãi cũng không có! Không có!

Triển Lệnh Quân nhìn sắc mặt Tiêu Tiêu thay đổi đặc sắc, có chút dờ khóc dờ cười, thầm than thể giới nội tâm của nhà nghệ thuật quả nhiên phong phú, xé một cái đuôi chim câu đưa cho cô: “Ăn một chút thịt không mỡ cũng không sao”.

“Oa!” Tiêu Tiêu lập tức vút búng màn kịch ngược tâm vừa hình dung ra, cầm lấy chân chim câu gặm một miếng, vị ngon khiến cô cuối cùng nhớ tới chính sự: “Đúng rồi, cuộc thi thiết kế thời trang đã công bố quy chế vòng chính thức rồi”.

Trình bày một lượt chuyện phải giảng giải tác phẩm dự thi, hơn nữa còn phải thu hình, Tiêu Tiêu tỏ ý nếu Triển Lệnh Quân không muốn để nhân viên lộ diện, cô có thể yêu cầu Ban tổ chức cho người mẫu đắp Mosaic lên mặt. (ND: mấy cái mảnh kim loại vàng vàng đỏ đỏ ấy)

“Mặc dù vòng này sẽ không truyền hình trực tiếp trên ti vi, nhưng nếu tôi vào vòng bán kết, đoạn phim này sẽ phải phát sóng trên ti vi”. Tiêu Tiêu ăn ngay nói thật không hề che giấu, về tư tâm, đương nhiên cô hi vọng có thể dùng bộ ảnh cũ, bởi vì thiết kế của cô được lượng thân định chế (thiết kế phù hợp với từng người), không những liên quan đến dáng người mà còn liên quan đến hình dạng khuôn mặt và chiều dài của cô. Mặt dán Mosaic, hiệu quả thật sự sẽ khó mà thể hiện ra được.

“Cơ hội quảng bá tốt như vậy, vì sao phải giấu mặt?” Triển Lệnh Quân gặm hết phần còn lại của con chim câu, lưu lại một bộ xương chim hoàn chỉnh, bày thành hình dạng giống như khi được đưa lên bàn.

“Ồ?” Không ngờ Triển Lệnh Quân lại nghĩ như vậy, Tiêu Tiêu vẫn cho rằng bọn họ muốn thấp giọng cơ.

“Có điều không được nhắc tới tên Tang Du”. Triển Lệnh Quân nghiêm mặt nói.

Hội sở Tang Du nói cho cùng vẫn là một hội sở cao cấp mang tính riêng tư tương đối cao, có thể lên ti vi tuyên truyền một chút về hình tượng nhân viên, ai biết đến Tang Du tự nhiên sẽ hiểu, nhưng không cần thiết phải làm nhiều hơn nữa. Phải bảo đảm lúc khách hàng gọi điện thoại hẹn trước Tang Du, những người xung quanh nghe thấy cũng không thể biết được khách hàng muốn đến phòng tập Gym hay trung tâm phục hồi sức khỏe.

Được Triển Lệnh Quân cho phép, tảng đá lớn trong lòng rơi xuống, Tiêu Tiêu bắt đầu chăm chú chuẩn bị cho vòng thi chính thức.

Đầu tiên cần giải quyết là vấn đề hình ảnh cá nhân. Bởi vì giảm bớt lượng thuốc, một tuần sau, Tiêu Tiêu rõ ràng cảm thấy mặt mình không còn cảm giác đau đớn như phỏng lên nữa, nếp nhăn tạo thành dưới mắt do hai má sưng lên cũng biến mất theo.

Tổng Đường dạy Tiêu Tiêu một bộ động tác mát xa giảm bớt nước trên khuôn mặt, dặn cô buổi sáng mỗi ngày làm một lần.

“Tôi cho rằng cô nên thay đổi kiểu tóc”. Cố vấn tâm lý Mạc Tinh Tinh rất ít nói chuyện, mặc bộ váy đầy chất trí thức do Tiêu Tiêu thiết kế, nhẹ nhàng đề nghị. Từ góc độ tâm lý học, ảo giác về thị giác sẽ dẫn đến ảo giác về tâm lý, sự che chắn của mái tóc vẫn rất quan trọng.

“Đúng, tôi nên đi cắt tóc rồi”. Tiêu Tiêu lắc lắc đầu.

“Tang Du cũng có thể cắt đấy”. Tổng Đường lên tiếng, mọi người tới tập dùng ánh mắt kì dị nhìn về phía anh ta: “Làm sao, bạn gái tôi cũng cắt tóc ở đây mà”.

Tiêu Tiêu nhìn về phía Lý Manh dò hỏi, Lý Manh cười ha ha: “Đừng nghe hắn, đó là hắn keo kiệt không muốn tốn tiền cắt tóc cho bạn gái, cẩn thận không hắn cạo trọc đầu cô đấy”. Phòng cắt tóc ở đây là dùng để cạo đầu cho khách hàng bị thương trên đầu, dụng cụ là tông đơ điện đơn giản thô bạo.

Khỏe miệng giật giật, Tiêu Tiêu có chút thông cảm cho bạn gái của Tổng Đường. So với Triển tiên sinh không cho cô ăn thịt, hành động cạo trọc đầu của Tổng Đường hình như còn tàn nhẫn hơn.

Cuối cùng vẫn là Lương Tinh Dao đáng tin kéo Tiêu Tiêu đi tìm một chuyên gia tạo mẫu tóc siêu cao cấp, vị này nghe nói chuyên cắt tóc cho minh tinh, cắt mái bằng cũng phải tám trăm đồng.

“Đắt thế!” Tiêu Tiêu nghe báo giá liền định bỏ cuộc.

“Tiền nào của đấy, không đẹp tao chặt đầu xuống cho mày đá bóng”. Lương Tinh Dao vừa kéo vừa lôi Tiêu Tiêu đến ăn xuống ghế, không bao lâu sau một tên ái ái mặc quần bó áo hở rốn đeo khoen môi lắc mông đi tới.

Tiêu Tiêu hoảng sợ nhìn từ trên xuống dưới, người này nhìn không khác gì loại thợ cắt tóc mười lăm đồng một lần ở dưới lầu kí túc xá đại học, càng nhìn càng thấy không đáng tin.

“Muốn đạt được hiệu quả gì?” Tên ái lấy ra một chiếc lược, chụm ngón tay ra dấu trên đầu Tiêu Tiêu.

“Tôi... tôi muốn che mặt bị phù, hay là uốn cong...” Tiêu Tiêu còn chưa nói dứt lời, nhà tạo mẫu tóc đã giơ ngón trỏ lên lắc lư ra hiệu cho cô đừng nói tiếp.

“Che bớt mặt, tôi biết rồi, những cái khác xin nghe tôi”. Tên ái cười tà mị, kêu nhân viên gọi đầu cho Tiêu Tiêu trước.

Cắt ngắn tóc hai bên má, uốn cúp vào trong, phần tóc còn lại cắt tỉa theo các lớp rất kì dị, từ cằm trở xuống uốn cong.

Thợ làm tóc thông thường đều bắt đầu uốn tóc từ xương gò má trở xuống, đối với khuôn mặt bình thường thì còn ổn, nhưng đối với gương mặt phù má như Tiêu Tiêu thì hoàn toàn ngược lại, mặt sẽ có vẻ càng to hơn. Điều này Tiêu Tiêu đã phát hiện từ lâu rồi, nhưng mỗi lần nói với thợ làm tóc họ đều

khinh thường, tỏ ý bọn họ mới là chuyên gia.

Lần đầu tiên gặp người chịu uống tóc từ cằm trở xuống, Tiêu Tiêu lập tức yên tâm hơn nhiều, hơn nữa kĩ thuật uốn còn cực kì cao siêu, không ngờ lại có thể làm cho tóc xoả tung mà không tản ra.

Nhìn gương mặt lập tức nhỏ đi trong gương, hai mắt Tiêu Tiêu sáng lên: “Thật tuyệt!”

“Còn chưa xong”. Tên ai lại lắc lắc ngón tay, tháo chiếc kẹp trên đỉnh đầu Tiêu Tiêu ra, hai lọn tóc như xúc tu với độ cong tự nhiên buông xuống che khuất một phần cơ má gỗ lên, khiến Tiêu Tiêu sinh ra một loại ảo giác như đã khôi phục dung mạo.

Hôm sau đến ngày bắt đầu vòng thi chính thức, Tần Á Nam đứng ở khu vực chờ đợi nói chuyện với Chu Sánh.

Chu Sánh cũng vào vòng chính thức, chuyên ngành thiết kế trang phục ở trường bọn họ xếp hạng thứ nhất toàn quốc, hàng năm thu nhận rất ít sinh viên, cũng chính vì thế các sinh viên tốt nghiệp ngành này phần lớn đều có trình độ rất khá. Tần Á Nam là một người thích nói chuyện, mới vào đây một lát cũng đã tìm đủ hết các bạn học rồi, ngoài Chu Sánh còn có một nam sinh cũng vào vòng này.

“Lớp mình cũng chỉ có cậu và Tiêu Tiêu là phát triển tốt nhất”. Chu Sánh hết sức phấn khởi khen ngợi.

Tần Á Nam có chút đắc ý nhưng vẫn biết phải khiêm tốn, cười hỏi cậu nam sinh kia: “Bây giờ cậu ở đâu?”

“Chi nhánh Paula Trung Quốc”. Cậu nam sinh đáp, chỉ biểu tượng Paula trên áo sơ mi của mình.

Paula là thương hiệu quốc tế lớn, hơn nữa lịch sử còn lâu đời hơn LY nhiều.

Hai người nghe thấy câu trả lời này đều hơi kinh ngạc, phải biết thương hiệu lớn như Paula bình thường sẽ không mở chi nhánh ở nước ngoài: “Từ bao giờ?”

“Mới vào, còn chưa công bố”. Nam sinh đó rất là kiêu ngạo, chỉ chỉ người đàn ông đeo kính gọng đen cũng mặc áo sơ mi Paula cách đó không xa: “Đó là nhà thiết kế cao cấp Điều Tinh Châu của bọn mình, anh ấy đã từng nhận giải thưởng quốc tế, các cậu phải dè chừng đấy”.

Thấy sắc mặt Chu Sánh và Tần Á Nam tái đi, nam sinh cũng có chừng có mực, lại hỏi sang vấn đề khác: “Hoa khôi lớp đâu? Cậu ấy có vào vòng chính thức không?”

Nghe thấy cách xưng hô hoa khôi này, Chu Sánh và Tần Á Nam liếc nhau, đều nhìn thấy vẻ cười trên nỗi đau của người khác trong mắt nhau: “Có vào, bây giờ cậu ấy còn đẹp hơn ngày xưa, lát nữa cậu cũng đừng choáng nhé!”

“Các cậu đến sớm thế”. Giọng nói của Tiêu Tiêu vang lên phía sau, ba người đồng loạt quay lại nhìn, mặt Chu Sánh lập tức vặn vẹo.

Mái tóc quần phóng khoáng được nhuộm thành màu nâu vàng, vừa khéo che khuất hai má to béo. Cách trang điểm tinh tế làm nổi bật điểm nhấn trên cả khuôn mặt là đôi mắt với lông mi cong vút. Liên tục ba tháng ngủ sớm dậy sớm, làn da mềm mại trắng muốt, trái ngược hoàn toàn với những nhà thiết kế quen thuộc đêm khác. Thoạt nhìn gương mặt Tiêu Tiêu quả thực như toả sáng, lại không xấu một chút nào cả.

#####

Tạo thành phản xạ có điều kiện “mỗi khi nói chuyện với tôi sẽ vui vẻ” thì có ích lợi gì?

Quân Quân: Đương nhiên có ích lợi, khi người ta vui vẻ sẽ rất dễ đồng ý với đề nghị của người khác.

Tiêu Tiêu: Chẳng hạn như?

Quân Quân: Đi ăn đi.

Tiêu Tiêu: Được, được! $\sim(\geq \nabla \leq)/\sim$

Quân Quân: Nạp thẻ quý nhé?

Tiêu Tiêu: Được, được! $\sim(\geq \nabla \leq)/\sim$

Quân Quân: Minh cưới nhau nhé!

Tiêu Tiêu: Được, được! $\sim(\geq \nabla \leq)/\sim$

Quân Quân: Thấy chưa? Có tác dụng không?

Tiêu Tiêu:... (Che mặt)

Chương 31: Vòng chính thức

“Tiêu Tiêu, đã lâu không gặp!” Nam sinh lập tức bước tới bắt tay Tiêu Tiêu, hai người hàn huyên vài câu, trao đổi với nhau về hiện trạng bây giờ. Nghe nói nam sinh làm ở Paula Trung Quốc, Tiêu Tiêu liền lịch sự khen ngợi mấy câu, nam sinh đó rõ ràng càng đắc ý, không khỏi lại khoe khoang nhà thiết kế chính Diêu Tinh Châu một lần nữa.

Hai người nói chuyện rất vui vẻ, bỏ mặc Chu Sánh và Tần Á Nam ở bên cạnh. Chu Sánh ưỡn bộ ngực cao vút sáp tới: “Tiêu Tiêu, mặt cậu nhỏ hơn mấy ngày hôm trước rất nhiều, có phải cậu tiêm thuốc tiêu mỡ không?”

Chu Sánh nói chuyện mang một chút giọng địa phương tương đối nặng, ngực khí tỏ ra rất cay nghiệt. Có điều học cùng đại học bốn năm, Tiêu Tiêu đã quen với cách nói chuyện loại này của cô ta nên cũng không để ý, thuận miệng vui đùa một chút: “Ngực cậu cũng to hơn mấy ngày hôm trước không ít, có phải cậu đi bơm ngực không?”

Ngực to là mong ước của rất nhiều cô gái, không biết lại chọc vào chỗ đau nào của Chu Sánh khiến cô ta đột nhiên tức giận: “Ngực mình to thì làm sao? Dù thế nào cũng tốt hơn loại không nhìn thấy đầu như cậu, không khác gì nỏ khô”.

Lời này nói thật là khó nghe, gần như là trần trụi làm nhục, giọng Chu Sánh rất lớn khiến những người xung quanh tới tấp quay lại nhìn về bên này.

Bạn học nam hơi khó xử, cậu ta chỉ đơn thuần đến khoe khoang một chút về công việc của mình, không ngờ lại vướng vào cuộc chiến của các cô gái, gượng cười mấy tiếng nói mình còn có việc rồi xoay người đi mất.

“Cậu có bệnh hả?” Tiêu Tiêu lạnh mặt xuống, chuyển túi xách sang tay trái, giải phóng cho tay phải đánh người tương đối có sức.

“Ồi, đừng cãi nhau, đừng cãi nhau!” Tần Á Nam vội khuyên bảo, giữ chặt cánh tay Tiêu Tiêu.

Tiêu Tiêu gạt tay Tần Á Nam ra, trợn mắt nhìn Chu Sánh, ba người lập tức giương cung bạt kiếm.

“Tiêu Tiêu!” Lương Tinh Dao xách một chiếc túi to đi tới, phát hiện tình hình không đúng lập tức xông lên hùng hổ đẩy Tần Á Nam một cái: “Làm cái gì thế?”

Lương Tinh Dao mặc dù dáng người nhỏ nhắn nhưng lại rất khỏe mạnh, đẩy Tần Á Nam lao đảo một cái.

Tần Á Nam vốn định nổi đóa nhưng nhìn thấy người đẩy mình là Lương Tinh Dao cũng không dám lên tiếng nữa. Mặc dù lúc học đại học không cùng một lớp nhưng cô ta biết Lương Tinh Dao, cũng biết Lương Tinh Dao là đại tiểu thư của Đại Lương Sáng Thế.

“Bọn mình chỉ đùa thôi mà”. Chu Sánh đỡ Tần Á Nam, vội vàng giải thích một câu: “Minh trước giờ vẫn nói chuyện kiểu nào, Tiêu Tiêu, có phải cậu không biết đau chứ, tại sao tự nhiên lại tức giận thế?”

Tiêu Tiêu cười một tiếng: “Minh có tức giận đâu, ngực bóng rỏ”. Nói xong kéo Lương Tinh Dao đi.

Ngực bóng rỏ... Ngực... bóng rỏ... Chu Sánh tức điên người, nhưng có Lương Tinh Dao nên cô ta cũng không thể đuổi theo, chỉ có thể đứng tại chỗ thờ hồn hèn.

“Cậu đột nhiên chọc vào nó làm gì?” Những người xung quanh đều đang nhìn, Tần Á Nam hơi khó xử, kéo Chu Sánh dịch vào trong góc.

“Thì bất bình thay cho cậu chứ sao. Minh cứ nhìn thấy vẻ đắc ý của nó là bực mình rồi”. Chu Sánh thở hắt ra, nói rất đường hoàng nhưng nguyên nhân chân thực thì chỉ có cô ta biết. Từ thời cấp ba ngực cô ta đã rất lớn, vì thế thường xuyên bị bạn học cười nhạo. Sau khi trưởng thành mặc dù ngực lớn biến thành ưu điểm nhưng cô ta vẫn không thích những đứa ngực nhỏ nhưng mặt đẹp nhắc tới, luôn cảm thấy vẫn là đang châm chọc cô ta.

“Dao Dao, sao mày lại đến đây?” Thấy bạn thân đến cổ vũ cho mình, Tiêu Tiêu rất vui vẻ.

“Nhìn này!” Lương Tinh Dao lấy trong túi xách ra một chiếc biển công tác rồi đeo lên cổ, bên trên viết rõ ràng “Đại biểu của nhà tài trợ Đại Lương Sáng Thế”.

“Đại Lương Sáng Thế tài trợ cho cuộc thi thiết kế này?” Tiêu Tiêu cầm chiếc biển tên lật qua lật lại.

“Ồ, tao nói khô nước bọt mới được đi đấy, chỉ để cổ vũ cho mày thôi, thế được chưa?” Lương Tinh Dao kiêu ngạo hất cằm.

“Trời ạ, tao cảm động chết mất”. Tiêu Tiêu phối hợp làm ra vẻ nạt sắp khóc, ôm Lương Tinh Dao hùng hổ hôn một cái.

”Thôi ngay, đừng làm hỏng mất trang điểm của tao“. Lương Tinh Dao chén ghét lau mặt, lại lấy trong túi xách ra một đồng hồ, kẹo nhuộm hợm, nước khoáng, mỹ phẩm, còn có hai chiếc bánh mì to. Căn cứ tin tức nội bộ do là nhà tài trợ, vòng thi này sẽ kéo dài cả ngày, rút thăm quyết định thứ tự vào thi, rất có thể Tiêu Tiêu phải chờ đến buổi chiều.

Tiêu Tiêu cảm động suýt khóc, nếu Lương Tinh Dao là đàn ông, cô đã lấy thân báo đáp từ lâu rồi.

”Ai thèm lấy mày chứ, vừa tham ăn vừa lười, tú quần áo bù ra bộ kinh người“. Lương Tinh Dao tỏ ý chê bai, suy nghĩ một lát lại bổ sung một câu: “Còn mù mắt thích cái loại độc địa Triển Lệnh Quân nữa“.

Tiêu Tiêu: “...”

Ta hướng lòng mình lên trăng sáng, vậy mà trăng sáng chê ta là mương máng.

Sau khi kiểm tra thân phận liền rút thăm, Tiêu Tiêu tương đối may mắn, số rút được ở chính giữa, vừa kịp đi vào trước giờ nghỉ ăn trưa, không cần phải đợi đến buổi chiều.

Vòng này tổng cộng có ba giám khảo, ngồi phía sau một chiếc bàn dài, mặt không biểu cảm nhìn thí sinh mở cửa đi vào.

Đây là một trường quay nhỏ, quay phim, ánh sáng đều đã vào chỗ, màn hình lớn đang chiếu hình ảnh tác phẩm của Tiêu Tiêu.

”Kính chào các vị giám khảo, tôi tên là Tiêu Tiêu, đến từ công ty thiết kế LY“. Tiêu Tiêu ngạc nhiên nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc trên bàn giám khảo, đó là giáo sư dạy một môn bắt buộc khi cô học đại học, họ Trần.

Tiêu Tiêu hơi chột dạ, bởi vì năm đó cô phải thi lại môn này của giáo sư Trần. Môn đó có 40 điểm học trình, mà điểm học trình lấy điểm một bài tập duy nhất. Tiêu Tiêu làm xong bài tập nộp lên, không biết vì sao giáo sư lại không nhận được, cho cô 0 điểm, cô có cố gắng thế nào cũng không thể đạt trọn vẹn 60 điểm còn lại, thế nên đương nhiên phải thi lại. (DG: 60/100 mới qua môn)

Sau đó cô còn chạy đến văn phòng giáo sư tranh cãi rất lâu, đưa bài tập của mình cho giáo sư Trần xem, nhưng giáo sư Trần bảo thủ vẫn không cho cô qua, vì thế ồn ào rất không thoải mái.

Người khác gặp được giáo viên của mình trong trường hợp này chắc chắn sẽ phải vui vẻ, Tiêu Tiêu lại chỉ cảm thấy xui xẻo. Cô hít sâu một hơi, cố gắng không chú ý đến sự tồn tại của giáo sư, mở tài liệu bắt đầu trình bày.

”Loạt trang phục này được thiết kế cho một hội sở điều trị bình phục cao cấp...“ Nói đến tác phẩm của mình, Tiêu Tiêu liền khôi phục tự tin.

Đồ thể thao của chuyên gia vật lý trị liệu, đồ hưu nhân của chuyên gia dinh dưỡng, váy Lolita của lễ tân, điểm sáng của loạt trang phục này không chỉ nằm ở kiểu dáng đẹp mà còn nằm ở tính thực dụng quý giá của chúng.

”Vị này là chuyên gia trị liệu tổng hợp của hội sở, đáng người của anh ta tương đối hoàn mỹ, gần như người mẫu nam. Mặc dù không nở lòng che đi, nhưng xuất phát từ suy nghĩ nghề nghiệp, đáng người quá mức nổi bật sẽ ảnh hưởng đến tính nghiêm túc của một bác sĩ, cho nên tôi đã xử lý bằng cách nói rộng để nhìn anh ta có vẻ gầy hơn một chút“. Đầu ngón tay của Tiêu Tiêu lưu luyến trên hình ảnh của Triển Lệnh Quân, sự quý mến trong giọng nói có thể dễ dàng phát hiện được.

”Đối xử với khách hàng chu đáo như người yêu, đây là thái độ nên có của nhà thiết kế“. Vị giám khảo mập mặc Đường trang nói.

”Thiết kế này đúng là thiên tài, tôi thích!“ Nữ giám khảo mặc xường xám, đeo kính mắt gọng vàng tươi cười vỗ tay cho Tiêu Tiêu.

Giáo sư Trần không nói gì, ba vị giám khảo trao đổi ý kiến rồi lập tức tuyên bố kết quả.

”Thông qua!“

Tiêu Tiêu thi xong, các giám khảo sẽ ăn cơm nghỉ ngơi, máy quay tắt đi, ánh đèn chiếu cũng tắt, mọi người lập tức thả lỏng ra.

”Ồi, một chết đi được“. Nữ giám khảo mặc xường xám tao nhã vờn vai.

Ba người bắt đầu tán gẫu, Tiêu Tiêu định chuẩn bị đi lại bị giáo sư Trần gọi lại.

”Cô ấy là học trò của anh à? Tại sao không nói sớm?“ Hai vị giám khảo còn lại oán trách.

”Sợ cô ấy không qua được làm tôi mất mặt“. Giáo sư Trần nói, khiến hai người còn lại cười ha ha. Cuộc thi có quy củ của cuộc thi, nhận người quen khi chấm thi có thể bị coi là ép các giám khảo khác cho điểm cao, chắc chắn là không thích hợp.

Tiêu Tiêu không nói xen vào được, chỉ có thể ở bên cạnh cười cầu tài. Đợi hai vị giám khảo khác đi rồi, giáo sư Trần mới nói chuyện với cô.

”Không nghĩ tới thầy còn nhớ em“. Tiêu Tiêu có chút xấu hổ.

”Làm sao có thể không nhớ, tất cả mọi người trong văn phòng đều nhớ em“. Giáo sư Trần cười nói. Năm đó cô bé này gân cổ tranh cãi trong văn phòng, đến bây giờ ông ta vẫn còn nhớ hình ảnh khi đó.

Tieu Tieu lúng túng xoa tay: “Còn trẻ ấu trĩ, mong thầy đừng chấp”.

Giáo sư Trần cười xua tay, rất nhiều chuyện sai khi rời khỏi môi trường đó liền trở nên không quan trọng nữa: “Vừa rồi thầy còn nhìn thấy Tần Á Nam ở bên ngoài, nó cũng đến dự thi à?”

“Vâng”. Thấy giáo sư không tính toán chuyện cũ, Tieu Tieu thở phào nhẹ nhõm. Khi đó là mình không đúng, bài tập không nộp được đến tay còn đòi giáo viên cho điểm, bây giờ nghĩ lại vẫn còn có chút xấu hổ.

“Con bé đó thầy có ấn tượng, còn quậy hơn cả em nữa”. Giáo sư Trần lắc đầu: “Chỉ mong lần này nó cẩn thận một chút, đừng gây ra chuyện gì nữa”.

Ờ? Tieu Tieu lộ vẻ nghi hoặc, giáo sư nói vậy là sao: “Bạn ấy từng gây ra chuyện à?”

“Em không biết sao?” Giáo sư Trần hơi kinh ngạc kể lại chuyện năm đó.

Cuộc thi thiết kế sinh viên, Tần Á Nam vốn là có thể vào chung kết, hơn nữa được Ban tổ chức đánh giá cao, khả năng giật quán quân rất lớn. Nhưng tác phẩm cuối cùng cô ta đưa ra lại cực kém, như là biến thành một người khác, ngay cả top 10 cũng không vào được. Sau đó Tần Á Nam nói thiết kế của mình bị đánh tráo, âm ỉ một hồi rất lớn.

Khi đó Tieu Tieu đã đi dự vòng chung kết, không hề biết việc này. Nhiều năm như vậy Tần Á Nam cũng chưa nhắc tới chuyện này bao giờ.

Tieu Tieu hơi kinh ngạc, định hỏi thêm một chút nhưng đã đi tới cuối hành lang. Giáo sư Trần từ chối lời mời của cô, quyết định sẽ đi ăn cơm hộp do Ban tổ chức phát. Bây giờ là thời kì nhạy cảm, mời giáo viên ăn cơm không thích hợp lắm nên Tieu Tieu cũng không cố nài.

“A đúng rồi, bạn Chu Sánh lớp em cũng dự thi, thầy có nhìn thấy bạn ấy không?” Sắp chia tay, Tieu Tieu thuận miệng hỏi một câu.

“Hừ!” Nhắc tới Chu Sánh, giáo sư Trần lập tức nổi giận: “Sau này em tránh xa nó một chút, đừng nói là bạn học của nó”.

“Sao thế?” Tieu Tieu giật mình.

“Nó làm ở công ty đó lâu rồi, bao nhiêu tài hoa đều phế hết. Toàn bộ cảm hứng đều tham khảo từ các thương hiệu lớn, đông một ít tây một ít, đúng là mất mặt!” Giáo sư Trần tức giận mắng học trò không biết vuron lên, hậm hừ bước đi.

Công ty của Chu Sánh gia công cho hãng khác, cũng có thương hiệu của mình, nhưng thương sản phẩm đa số đều bắt chước trang phục của các thương hiệu lớn, lấy các chi tiết của người ta sửa đổi sơ sơ rồi cứ thế dùng. Cô ta làm ở đó thời gian dài, tư duy khó tránh khỏi sẽ bị ảnh hưởng, tính sáng tạo cũng dần dần bị mài mòn.

Tieu Tieu đi đến đại sảnh, nhìn thấy Chu Sánh đỏ mặt, âm thầm lắc đầu.

Vòng đầu tiên công bố kết quả tại chỗ, ngày thứ hai đã công bố xếp hạng trên mạng. Đứng đầu chính là nhà thiết kế cao cấp Diêu Tinh Châu của chi nhánh Paula Trung Quốc, đứng thứ hai là một nhà thiết kế tự do tên là Mi Hinh, Tieu Tieu xếp hạng thứ ba. Thiết kế của Tần Á Nam không hề xuất sắc, xếp ngoài top 10.

May mà số người vào vòng bán kết là hai mươi trên ba mươi, Tần Á Nam vẫn được vào bán kết.

“Cô làm ăn kiểu gì vậy? Adeline không cho cô ta bất cứ chỉ đạo nào, cô ta vẫn xếp hạng thứ ba. Tôi dạy cô nhiều như vậy mà cuối cùng cô xếp hạng ở đâu?” Lâm Tư Viễn nổi nóng nhìn bảng thành tích, trút giận lên Tần Á Nam.

“Xin lỗi...” Tần Á Nam bị mắng tái mặt: “Tác phẩm vòng loại tôi chuẩn bị quá vội vàng, vòng bán kết nhất định sẽ không để ngài thất vọng”.

Không biết vì sao, bệnh thành tích của Lâm Tư Viễn dường như còn nặng hơn Tần Á Nam, điều này làm cho Tần Á Nam cảm thấy áp lực nhưng đồng thời cũng có một chút mừng thầm, xem ra chỉ đạo nghệ thuật rất coi trọng cô ta.

Còn Adeline không hề đưa ra bất cứ đánh giá gì về thành tích của Tieu Tieu, chỉ lạnh nhạt nói một câu: “Chỉ có vị trí thứ nhất mới có giá trị”.

Nói cách khác, toàn bộ xếp hạng ngoài quán quân, theo Adeline đều là đồ bỏ.

Tieu Tieu im lặng lau mồ hôi lạnh: “Vâng”.

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Thủy sam

Vòng bán kết nửa tháng sau mới diễn ra, quy chế bây giờ còn chưa công bố, thí sinh cũng không biết phải chuẩn bị gì, trọng điểm công việc của Tiêu Tiêu vẫn là trang phục xuân hè.

Bản thảo thiết kế đã được xét duyệt, cấp trên cũng đã cho ý kiến chỉnh sửa, Tiêu Tiêu cùng mọi người hoàn thiện tác phẩm, sau khi đưa ra bản thảo lần 2 lại mở cuộc họp quyết định kiểu dáng cuối cùng, lựa chọn kích thước và chế bản.

“Á Nam, cậu không làm thêm vài kiểu mới nữa à?” Mấy hôm nay Tiêu Tiêu không muốn nói chuyện với Tần Á Nam cho lắm, nhưng xuất phát từ nhu cầu công việc nên vẫn phải trao đổi. Quá trình xét duyệt của cấp trên đã loại mất mấy tác phẩm, bộ phận thiết kế phải đưa ra tác phẩm mới để bổ sung.

“Đạo này mình bị chỉ đạo nghệ thuật rèn cho trời đất quay cuồng, không có thời gian làm thiết kế mới”. Tần Á Nam đáp một câu có lý rồi lại bắt đầu làm bài tập Lâm Tư Viễn giao.

Mấy cuộc thi trước đây, vòng bán kết đều đưa ra một đề bài cố định để mọi người về làm, sau đó mang ra bình xét, đề mục luôn được công bố từ sớm. Nhưng lần này lại không công bố đề mục, hơn nữa nói rõ bán kết sẽ phải tường thuật trực tiếp.

“Vậy chắc chắn là chế tác trang phục tại chỗ”. Lâm Tư Viễn là một nhà thiết kế danh tiếng có kinh nghiệm phong phú, mạnh dạn đưa ra phán đoán về nội dung bán kết: “Nhưng muốn chế tác trang phục tại chỗ thì mất quá nhiều thời gian, chỉ riêng chế bản đã mất hai tiếng, cho nên có thể là chỉnh sửa trang phục cũ”.

“Chỉnh sửa trang phục cũ”. Tần Á Nam nhanh chóng đảo mắt, càng nghĩ càng cảm thấy Lâm Tư Viễn nói có lý.

Lâm Tư Viễn lục ra cả trăm thiết kế lỗi thời hoặc bị loại từ trong kho dữ liệu của LY, bắt Tần Á Nam chỉnh sửa những thiết kế này thành kiểu mới thời thượng.

Tần Á Nam một lòng một dạ chuẩn bị cho bán kết, mất ăn mất ngủ chỉnh sửa những mẫu quần áo cũ này, xong rồi mang đến cho Lâm Tư Viễn xem. Mới đầu mỗi lần đều bị Lâm Tư Viễn mắng đến khóc, sau khi khóc mấy lần cuối cùng cũng học được một chút kỹ xảo, sắc mặt của Lâm Tư Viễn cũng dễ coi hơn. Tuy nhiên cô ta vẫn không dám lười biếng luyện tập, vì vậy công việc ở công ty cũng bị bỏ bê.

“Mặc dù trong tay mình không thiếu thiết kế, nhưng là thiết kế chính nên vẫn phải nhắc nhở cậu, bốn tác phẩm cậu đưa ra đã có một bị pass rồi. Nếu đợt thứ hai có người đưa ra tác phẩm tốt hơn, ba tác phẩm còn lại cũng có nguy cơ bị thay thế. Nếu tình huống này xảy ra, thưởng thành tích quý tới của cậu sẽ không còn một xu nào”. Tiêu Tiêu khoanh tay, báo trước hậu quả có thể xuất hiện.

“Ồ”. Tần Á Nam lơ đãng đáp rồi lại tiếp tục bận việc của mình.

Đội Tiêu Tiêu đi rồi, Triệu Hòa Bình xoay người lại vỗ vỗ bàn của Tần Á Nam: “Á Nam này, không phải anh nói em, em đã chuyển nhượng chiếc váy đó cho Tiêu Tiêu rồi thì mau chăm chỉ thiết kế mấy bộ nữa đi. Bây giờ mỗi ngày em làm cái gì? Nếu còn cái váy thủy sam kia thì em còn có thể yên tâm, nhưng không có nó thì quả thật có khả năng không được một xu tiền thưởng nào. Em định sống kiểu gì? Uống nước là hít khí trời à?”

Váy thủy sam... Tần Á Nam dừng tay lại, nghiêm túc nhìn Triệu Hòa Bình: “Anh cho rằng nếu em có cái váy đó là không lo nữa?”

“Chắc chắn là thế! Cái đó không biết chừng có thể trở thành quán quân tiêu thụ, những mẫu khác đều chỉ là phụ trợ”. Triệu Hòa Bình lắc đầu, hẳn không quá hiểu vì sao Tần Á Nam phải tặng cho Tiêu Tiêu thứ tốt như vậy, nếu là hẳn thì chắc chắn không nỡ chuyển nhượng.

Tần Á Nam ngẩng đầu nhìn Tiêu Tiêu bận rộn làm việc, nhớ tới câu nói của Chu Sánh: “Sao cậu không khôn ra được thế? Cậu quên trước kia nó đối phó cậu thế nào à?”

Vốn cô ta một lòng muốn giật giải trong cuộc thi thiết kế, chỉ cần vào vòng chung kết là lọt vào top 10, cô ta có thể thăng lên D2, tiền lương có thể tăng gấp rưỡi. Nếu may mắn giật được quán quân trở thành S1, tiền lương lập tức tăng gấp ba. Vì lợi ích lâu dài, cô ta sẵn sàng từ bỏ lợi ích nhỏ trước mắt. Nhưng Tiêu Tiêu thì sao? Tiêu Tiêu là thiết kế chính, dù cô không được lựa chọn dù chỉ một tác phẩm cũng vẫn có thể nhận được tiền thưởng từ thành quả chung của tất cả mọi người, quả thực là chỉ là không lỗ.

Càng nghĩ càng bức tức trong lòng, Tần Á Nam in mấy bản thiết kế vừa chỉnh sửa ra, mang đến gặp Lâm Tư Viễn.

“Cái này còn tạm, nhưng cái này là cái quái gì thế?” Lâm Tư Viễn xé nát một bản thiết kế có phong cách chuẩn mực, ném thẳng vào người Tần Á Nam: “Tôi đã nhấn mạnh bao nhiêu lần rồi, muốn đạt được điểm cao thì phải cực đoan, phải có thứ cực kỳ nổi bật, giám khảo và người xem mới có thể nhớ tới cô”.

“Vâng...” Tần Á Nam cúi xuống nhặt những mảnh giấy lên.

Lâm Tư Viễn nhíu mày, nhìn dáng vẻ ngu đần của Tần Á Nam lại bức mình, biết thế ông ta đã chọn Tiêu Tiêu rồi: “Nếu thế này mà cô còn không thăng nổi Tiêu Tiêu thì vòng chung kết cũng đừng đến tìm tôi nữa”.

Tần Á Nam nắm chặt mớ giấy rách, do dự một lát: “Chỉ đạo nghệ thuật, bài tập mấy hôm tới có thể phải giám sát một chút, tôi cần làm gấp thiết kế mới cho quý tộc”.

“Bây giờ cuộc thi là quan trọng nhất, cô có một cái váy thủy sam là đủ rồi”. Lâm Tư Viễn không đồng ý, ông ta phải tăng cường luyện tập cho Tần Á Nam, không thể để cô ta mất mặt ở bán kết, nếu không mọi người sẽ nói “Quả nhiên trình độ của Lâm Tư Viễn vẫn thua kém Adeline”.

"Váy thủy sam tôi đã chuyển nhượng cho Tiêu Tiêu rồi, nếu không làm vài chiếc khác, sang năm tôi sẽ không có thu nhập gì cả". Tần Á Nam ngập ngừng nói.

"Cái gì?" Lâm Tư Viễn ngồi thẳng người lên, đẩy vế khó tin.

Bên này Tần Á Nam bị huấn luyện tới mất tới mũi, bên kia Tiêu Tiêu vẫn bị Adeline đối xử lạnh nhạt.

Adeline không cho bất cứ chỉ đạo nào liên quan đến cuộc thi, chỉ yêu cầu Tiêu Tiêu theo mình làm một thiết kế may đo cao cấp. Đây là thiết kế dành cho một vị minh tinh, vị minh tinh này phải tham gia liên hoan phim tháng sau, cần làm gấp càng nhanh càng tốt. Thiết kế may đo cao cấp phải do thủ tịch đích thân hoàn thành, quá trình chế tạo cũng cần có thủ tịch tham dự, rất nhiều chi tiết thậm chí còn cần bà phải tự tay may, rất tốn thời gian công sức.

Tiêu Tiêu nhìn vài vóc đất tiền màu rượu vang đỏ dùng đính ghim cố định trên thân mà nơ canh, ánh mắt rất thích thú.

Adeline quay lại nhìn cô một cái: "Khách hàng này không có bất cứ yêu cầu nào khác ngoài "màu vang đỏ" và "dễ coi", cô cho rằng váy dài hay là váy ngắn thích hợp hơn?"

Đây là câu hỏi của giáo viên đứng lớp dành cho học trò? Tiêu Tiêu tập trung tinh thần, nhanh chóng suy nghĩ một lượt. Vấn đề này xem như đang hỏi loại vài màu đỏ rượu này may váy gì đẹp hơn, nhưng thực ra lại không phải thế: "Điều này phải xem cô ấy đi trao giải hay là đi nhận giải. Nếu là trao giải thì phải ăn mặc trang trọng một chút, còn nhận giải thì phải ăn mặc bắt mắt hơn".

Quả nhiên nghe xong lời này, trong mắt Adeline lộ ra vẻ hài lòng: "Cô ấy đi nhận giải".

"Váy may váy dài có lẽ tốt hơn". Tiêu Tiêu cười nói.

Adeline gật đầu, mở tấm vải ra quây quanh người mà nơ canh làm thành hình váy dài quét đất, sau đó gấp một bộ phận phai trước lên: "Chân cô ấy tương đối thon dài, lộ chân sẽ đẹp hơn, cho nên chúng ta sẽ làm một chiếc váy đuôi én".

Thì ra còn có thể dùng vài tạo hình, vừa quan sát vừa điều chỉnh như vậy, Tiêu Tiêu chỉ hận không thể biến chính mình thành một chiếc máy quay ghi lại mỗi một động tác, mỗi một câu nói của Adeline.

Đây là lần đầu tiên cô được tham dự toàn bộ quá trình thiết kế trang phục may đo cao cấp, nhờ thế mới biết quá trình này còn có nhiều kỹ xảo như vậy. Xem xong Adeline thiết kế, cô còn chủ động yêu cầu đến bộ phận may đo cao cấp hỗ trợ, học đính hạt và dán kim cương. Adeline cũng mặc kệ cô, để mặc cô chạy tới chạy lui trong phòng may đo cao cấp.

Loạt thiết kế trang phục xuân hè lần hai được đưa ra trước vòng bán kết, Tiêu Tiêu liền thông báo cho cấp trên, triệu tập cuộc họp về sản phẩm mới, định ra phương án cuối cùng và thảo luận về thiết kế trang sức kèm theo.

"Loạt thiết kế đầu tiên được đưa ra tổng cộng có 71 chiếc, trong đó có mười ba chiếc không được duyệt, 25 chiếc được yêu cầu điều chỉnh, cũng có nghĩa 33 chiếc trực tiếp được thông qua..." Tiêu Tiêu đưa ra hình ảnh thu nhỏ của tất cả các bản thiết kế, sắp xếp theo ô thứ tự.

Trước mặt mỗi người đều có máy tính bảng, hình ảnh trên màn hình cũng giống trên màn trình chiếu của Tiêu Tiêu, còn có thể bấm vào để xem chi tiết. Lâm Tư Viễn bấm vào chiếc váy thủy sam, xem tên nhà thiết kế quả nhiên là Tiêu Tiêu, lập tức nói câu: "Tiêu Tiêu, đề nghị cô giải thích một chút, vì sao chiếc váy thủy sam này lại đứng tên cô?"

"Hả?" Adeline có ấn tượng rất sâu với chiếc váy thủy sam đó, nhanh chóng lật đến trang đó rồi mở ra xem, chậm rãi nhũ mày: "Tôi nhớ đây là thiết kế của Tần Á Nam".

"Không sai, là tác phẩm của Tần Á Nam, có điều hơn một tháng trước cô ấy đã chuyển nhượng tác phẩm này cho tôi rồi, ngài có thể xem xét ghi nhận chuyển nhượng trong hệ thống". Tiêu Tiêu dứt khoát mở ra bản thiết kế đó, thẳng thắn cho mọi người xem kí tên dưới góc phải.

"Sao có thể như thế được. Váy thủy sam là tác phẩm tâm đắc nhất của cô ấy, vì sao phải chuyển nhượng cho cô?" Lâm Tư Viễn đã nhận định là Tiêu Tiêu ỷ vào thân phận thiết kế chính để bắt nạt Tần Á Nam.

Thấy Tiêu Tiêu đường hoàng như vậy, Adeline đoán việc này còn có ẩn tình gì đó, dù sao Tiêu Tiêu cũng không cần thiết phải làm chuyện lộ liễu như vậy, thế là quay sang hỏi Tần Á Nam: "Chuyện này là thế nào?"

Bị tất cả mọi người nhìn chăm chăm, Tần Á Nam dường như rất căng thẳng, ấp úng đáp: "Tiêu Tiêu chỉ thích chiếc này, cho nên tôi cho cô ấy".

Các lãnh đạo cao cấp vốn còn tin tưởng Tiêu Tiêu nhất tề thay đổi sắc mặt, chỉ thích cái này, đủ để nói rõ là có uy hiếp.

Adeline hít sâu một hơi, nhìn về phía Tiêu Tiêu rất là thất vọng: "Vừa vào công ty tôi đã nói với các vị, nhân phẩm của nhà thiết kế phải được đặt trên thiên phú, đạo đức thấp sẽ không xứng làm nhà thiết kế".

Thấy thái độ này của Tần Á Nam, Tiêu Tiêu lập tức nổi khùng: "Tần Á Nam, cô nói rõ ràng xem nào, chiếc váy này là cô dùng để đổi chiếc quần liền thân của tôi mang đi dự thi, cái gì mà tôi chỉ thích cái này?"

Tần Á Nam nhìn Tiêu Tiêu cực kì khó tin, cứ tưởng Tiêu Tiêu sẽ giải thích như đã thống nhất trước đó, nói là hai người cùng thiết kế, sau đó cô ta sẽ dễ ăn nói hơn nhiều, không ngờ Tiêu Tiêu lại bán đứng cô ta. Sắc mặt Tần Á Nam trắng nhợt như bị đe dọa: “Ồ, đúng đúng”.

Tuy nhiên cô ta càng lo sợ thì các lãnh đạo lại càng không tin, dáng vẻ này nhìn thế nào cũng giống như bị bắt nạt.

“Nhà thiết kế Tiêu, nếu cô không thể chứng minh đây là giao dịch công bằng thì sẽ phải trả lại tác phẩm này cho nhà thiết kế Tần”. Giám đốc La Dục này giờ vẫn yên lặng chợt lên tiếng, vấn đề này thuộc về phạm trù quản lí hành chính, ông ta có thể nói mấy lời.

Tiêu Tiêu nắm chặt nắm đấm, việc này nếu nói không rõ sẽ không chỉ là vấn đề trả lại thiết kế mà còn trở thành vết nhơ trong cuộc đời thiết kế của cô.

“Bằng chứng, tôi đương nhiên là có”. Tiêu Tiêu cười lạnh lấy điện thoại di động ra, dùng cáp kết nối với máy tính.

#####

Quân Quân: Trong cả chương này anh không được xuất hiện một lần nào.

Tiêu Tiêu: Có xuất hiện mà!

Quân Quân: Ở đâu?

Tiêu Tiêu: Ở trong lòng em.

Quân Quân (đỏ mặt): Vợ tương lai học cái xấu rồi, làm thế nào? Online đợi, rất gấp!

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Mặt trời

Nghe thấy Tiêu Tiêu nói có bằng chứng, Tần Á Nam kinh hãi trong lòng, nhanh chóng nghĩ lại một lượt xem mình có để lại sơ hở nào không, nghĩ tới nghĩ lui vẫn không thấy có gì, tất cả đều là nói mồm, trừ...

Không xong! Cô ta đột nhiên nhớ ra lần trước có chat trên mạng nội bộ của công ty, nhanh chóng lấy điện thoại di động ra xem, lập tức toát mồ hôi lạnh toàn thân. Lúc tán gẫu với cô ta, Tiêu Tiêu đã nhắc lại rõ ràng chuyện này từ đầu đến cuối.

Nhìn thấy Tiêu Tiêu kết nối điện thoại với máy tính, Tần Á Nam còn tưởng cô định lấy ra nội dung tán gẫu giữa hai người, nhanh chóng suy nghĩ sách lược ứng phó. Bây giờ trên mạng có đủ loại công cụ làm giả nội dung tán gẫu, cô ta có thể khẳng khái cãi lại...

“Đúng, cậu cũng biết chiếc váy đó là tác phẩm tốt nhất của mình quý này, chắc chắn bán rất tốt!”

Giọng Tần Á Nam vang lên rõ ràng từ loa máy tính, vọng khắp cả phòng họp không hề rộng rãi. Tần Á Nam ngẩng phắt đầu lên, không thể tin được nhìn về phía clip được chiếu trên màn hình lớn.

“Chỉ còn không đến hai mươi ngày là hết hạn báo danh, mình phải gom đủ năm tác phẩm, xin cậu đẩy Tiêu Tiêu, nếu cậu đồng ý, bây giờ mình sẽ làm thủ tục chuyển nhượng luôn”. Ông kính hơi rung động, quay đến khuôn mặt đầy khản khoản của Tần Á Nam.

“Cậu lấy chiếc quần liền thân của mình đi dự thi thì không được ổn lắm”.

Cả phòng họp yên lặng, trên mặt các lãnh đạo vừa rồi lên án Tiêu Tiêu đều lộ vẻ giận dữ, đặc biệt là Lâm Tư Viễn mặt đã đen như đáy nồi.

“Tần Á Nam, đây rốt cuộc là chuyện gì?” Lâm Tư Viễn lớn tiếng vặn hỏi Tần Á Nam đang cúi gằm “Lúc ở trong phòng thiết kế cao cấp, cô nói với tôi thế nào?”

La Dục nghe nói như thế lập tức hiểu ra là chuyện gì, chắc chắn là Tần Á Nam tố cáo trước nên chỉ đạo nghệ thuật mới cố ý bám vào chiếc váy thủy sam để xem kí tên. Con bé Tần Á Nam này đúng là ngu không đỡ được. Nghĩ đến ý kiến của mình vừa rồi, La Dục vội cứu vãn một câu: “Xem ra đây là một cuộc giao dịch công bằng...”

Còn chưa nói dứt lời đã bị Adeline đưa tay cắt ngang, ra hiệu cho ông ta dừng lại.

“Có gì đâu, đây chỉ là điều kiện báo danh thôi mà. Lần này công bố quy chế muộn như vậy, thời gian quá gấp, mình đảm bảo phải có 80% thí sinh mua bản thiết kế của người khác để góp đủ số”. Màn hình lớn vẫn còn đang chiếu clip, những lời của Tần Á Nam lọt vào tai Adeline không thiếu chữ nào. Nếp nhăn bên khóe miệng Adeline càng ngày càng sâu, trợ lí thủ tịch vô thức lùi về phía sau một bước.

"Dùng tác phẩm của người khác dự thi, đây là đi ngược lại nguyên tắc nghề nghiệp của nhà thiết kế! Mời các vị loại bỏ chiếc váy thủy sam này ra khỏi hệ thống, quý này không cho phép sử dụng nữa. Ai đứng tên cũng không được!" Giọng Adeline không lớn, lại uy nghiêm không thể nghi ngờ, mọi người bất giác gật đầu.

Tiêu Tiêu rút cấp kết nối, không nói lời nào. Rút chiếc váy thủy sam khỏi hệ thống, đó chính là cắt giảm thành quả của cô, xem như trừng phạt cô vì đã giao dịch? Ngược mắt nhìn về mặt Adeline hiển nhiên là còn chưa nói xong, cô khôn khéo lựa chọn im lặng.

"Monica!" Adeline gọi trợ lý của mình, trợ lý thủ tịch lập tức bước lên: "Thông báo tình hình cho Ban tổ chức giải đấu, đề nghị họ hủy bỏ tư cách dự thi của Tần Á Nam".

"Không, đừng hủy bỏ tư cách của tôi!" Tần Á Nam hoàn toàn hoảng sợ, lập tức sốt ruột đỏ cả mặt: "Bởi vì thời gian quá gấp, tôi không kịp thiết kế chiếc thứ năm nên mới trao đổi với Tiêu Tiêu. Đó chỉ là một chiếc quần liền thân, cho tôi thời gian vài ngày nữa là tôi cũng làm ra được. Adeline, xin hãy cho tôi một cơ hội".

La Dữ ngăn cản Monica, liếc thư kí một cái ra hiệu cho thư kí thông báo với chủ tịch, chính mình thì đứng dậy khuyên bảo Adeline: "Adeline, không được kích động, chuyện nội bộ nên giải quyết nội bộ, nói ra ngoài không tốt cho công ty".

LY chỉ có hai nhà thiết kế vào vòng trong, nếu chỉ còn lại một mình Tiêu Tiêu thì quá mạo hiểm.

Đang giảng cơ thì chủ tịch Chu Thái Nhiên đi công tác bên ngoài gọi điện thoại về, Adeline ra ngoài phòng họp nghe điện thoại, để lại mọi người trong phòng đưa mắt nhìn nhau.

"Hừ!" Lâm Tư Viễn hừ lạnh một tiếng, đứng dậy liếc xéo Tần Á Nam: "Sau này cô không cần đến phòng may đo cao cấp nữa. Cô đã để tôi nghiệm chứng một chân lí, đẹp có thể chỉ là bề ngoài, nhưng xấu tuyệt đối là trong ngoài như một".

Nói xong liền sập cửa đi mất.

"Hu hu..." Bị sỉ nhục không lưu tình chút nào, Tần Á Nam suy sụp khóc lên. Bây giờ cô ta cực kì hối hận, đã chuyển nhượng chiếc váy cho Tiêu Tiêu thì không nên tham lam tìm cách đòi lại: "Tiêu Tiêu, chúng ta đã nói rồi cơ mà, sao cậu không nói đây là chúng ta cùng thiết kế?"

Tiêu Tiêu tức giận bật cười: "Tần Á Nam, cô nói đi, vừa rồi chỉ đạo nghệ thuật hỏi cô trước, cô trả lời thế nào? Nếu lúc đó cô nói đây là chúng ta cùng thiết kế thì chẳng phải sẽ không có chuyện gì hay sao?"

Trộm gà không được còn mất nắm gạo, lại trách gà nhà người ta không chịu nghe lời mình?

Các đồng nghiệp ở bộ phận may sẵn đều không lên tiếng, ngay cả Triệu Hòa Bình quan hệ với Tần Á Nam tốt nhất cũng không đi tới an ủi cô ta, càng không có người nào nói giúp cô ta một câu.

Một lát sau Adeline đi vào phòng, sắc mặt vẫn rất khó coi: "Chuyện thi đấu, cấp cao sẽ trao đổi thêm. Về hình thức xử phạt vi phạm của Tần Á Nam, giám đốc La Dữ bố trí!"

Nói xong Adeline liền xoay người đi, không tiếp tục đòi hủy bỏ tư cách của Tần Á Nam hiển nhiên là do Chu Thái Nhiên đã thuyết phục được.

La Dữ cúi đầu nhìn điện thoại di động, xem chỉ thị chủ tịch gửi đến, thờ dãi ra hiệu cho mọi người ngồi xuống, còn mình thì đi tới phía trước.

"Chuyện lần này hai người các cô đều có trách nhiệm, nhưng trách nhiệm chủ yếu là của Tần Á Nam. Sau khi cấp trên bàn bạc đã quyết định rút bỏ toàn bộ các thiết kế của Tần Á Nam lần này, bao gồm cả chiếc váy thủy sam được xác định là chủ lực đó, tiền thưởng cuối năm cắt giảm một nửa!"

La Dữ nói, lại liếc Tiêu Tiêu một cái. Do giảm lượng hormone và thay đổi kiểu tóc, nhìn Tiêu Tiêu đã xinh đẹp hơn nhiều, La Dữ bất giác nói chậm lại: "Những thiết kế bị thiếu, làm phiền nhà thiết kế chính Tiêu Tiêu cùng mọi người bổ sung thêm".

Tiêu Tiêu gật đầu tỏ ý chấp nhận phương án giải quyết này. Mặc dù làm cô mất trắng một chiếc quần liền thân nhưng Tần Á Nam cũng không chiếm được gì, Tiêu Tiêu đã triệt để nhận rõ diện mạo người này, tình nghĩa bạn học xem như đặt dấu chấm hết.

"Tần Á Nam, sau này tôi với cô ai đi đường này". Đi ra khỏi phòng họp, Tiêu Tiêu trịnh trọng nói với Tần Á Nam một câu như vậy. Thời đại học cùng nhau vui vẻ đi dạo phố, lúc tìm việc thật tình nâng đỡ lẫn nhau, trong cuộc sống đùa vui hi hi ha ha, tất cả đều tan thành mây khói cùng với chiếc váy thủy sam bị rút khỏi hệ thống đó.

Tần Á Nam dường như bị đá kích nghiêm trọng, xin nghỉ phép về nhà nghỉ ngơi, đến trước bán kết vẫn không thấy xuất hiện.

Các thiết kế vòng hai được xét duyệt, bởi vì toàn bộ tác phẩm của Tần Á Nam bị rút xuống nên chỉ còn lại 47 thiết kế được thông qua, nhưng số bản thiết kế quý mới phải từ 50 trở lên, Tiêu Tiêu chỉ có thể thúc giục mọi người gấp gáp thiết kế thêm mấy bộ.

Tiêu Tiêu ngồi trước bàn làm việc ở nhà ôm đầu suy nghĩ, các thiết kế bình thường còn đỡ, nhưng chiếc váy thủy sam đó là sản phẩm chủ lực, thay đổi thật sự không phải một chuyện dễ dàng.

Đang phiền muộn, Tiêu Tiêu đột nhiên liếc thấy một bức ảnh dán trên tường. Đó là bức ảnh nhạc công dương cầm cô chụp, sau đó làm thành tranh dán vải tặng Mộ Giang Thiên. Cô mở bản thảo bức tranh dán vải trong máy tính ra xem, ánh nắng được cách điệu trút xuống như thác nước. Dùng công cụ

xử lí hình ảnh cuốn bức tranh thành hình trụ, ánh nắng tràn ngập không gian trong tranh liền biến thành hoa văn trên váy.

Ánh nắng có thể mang đến “Tân Sinh”, trong bức ảnh đó, ánh nắng được cửa kính trên mái vòm chia thành những vệt sáng bảy màu rực rỡ, rút lấy màu lục và màu vàng trong đó sẽ vừa đúng phù hợp với chủ đề và phong cách quý này.

Hôm sau, Tiêu Tiêu đi đến Tang Du.

“Tôi muốn dùng bức ảnh này trong thiết kế trang phục, anh nghĩ Mộ Giang Thiên có đồng ý không?” Tiêu Tiêu đứng ngoài phòng nhạc, thấp thỏm hỏi Triển Lệnh Quân.

“Cô thực hiện phần thi chính thức thế nào?” Triển Lệnh Quân nhìn cánh cửa gỗ đóng chặt, hỏi một câu không liên quan gì.

“Rất thành công, tôi đã có ý nhấn mạnh về đẹp trai phong độ của anh...” Tiêu Tiêu xun xoe nịnh bợ không biết xấu hổ: “Giám khảo nói tôi là thiên tài!”

Triển Lệnh Quân liếc cô một cái, không bình luận gì, quẹt thẻ mở cửa phòng, tiếng dương cầm êm ái liền tràn ra ngoài. Phòng nhạc bị khóa bên trong, chỉ có thể quyền hạn chuyên gia trị liệu của Triển Lệnh Quân mới có thể mở ra. Lúc này Tiêu Tiêu mới bừng tỉnh, thì ra câu hỏi vừa rồi của Triển Lệnh Quân là điều kiện để mở cửa cho cô.

Nếu mình không khen hán đẹp trai thì sẽ thế nào? Tiêu Tiêu đau răng nhếch miệng, nhìn trộm Triển Lệnh Quân một cái, cuối cùng vẫn không hỏi câu này mà rón rén mở cửa đi vào.

“Tôi muốn dùng một phần trong bức ảnh này để đưa vào thiết kế trang phục quý tới của công ty, nhưng anh yên tâm, tôi chỉ dùng họa tiết ánh nắng thôi, sẽ không sử dụng hình ảnh của anh, có được không?” Tiêu Tiêu giải thích với Mộ Giang Thiên vừa đàn xong một khúc.

“Vốn chính là tranh của cô mà, xin cứ tùy ý”. Mộ Giang Thiên đứng dậy, xoay một tay lên rồi mở ra, làm động tác “xin mời” theo tiêu chuẩn lễ nghi cung đình châu Âu thời Trung cổ.

Tiêu Tiêu bật cười, hai tay nhón hai bên váy làm động tác cúi chào: “Cảm ơn!”

Dù đối phương không nhìn thấy nhưng cô vẫn nghiêm túc đáp lễ, sau đó vô cùng cao hứng đi ra.

Mặc dù không nhìn thấy nhưng Mộ Giang Thiên lại có thể cảm thấy động tác của Tiêu Tiêu, trên gương mặt lạnh lạnh không khỏi lộ ra một nét cười, thật lâu không tiêu tan.

“Tôi đã viết một bản mới, anh có muốn nghe không?” Mộ Giang Thiên hỏi Triển Lệnh Quân đứng bên cạnh.

“Không nghe!” Sắc mặt Triển Lệnh Quân không được tốt lắm.

Mộ Giang Thiên lại mặc kệ, cứ ngồi xuống chơi đàn. Tiếng nhạc xa xăm lâu dài cùng với âm cao đàn xen giống như dòng suối nhỏ chảy róc rách trên dây núi nguy nga, rộng rãi và nhỏ bé, cô độc và náo nhiệt cùng tồn tại bên nhau.

“Hay không?” Chỉ đàn mười mấy nhịp, Mộ Giang Thiên đã dừng lại.

“Ồ”. Triển Lệnh Quân đáp, xoay người chuẩn bị đi: “Anh luyện tiếp đi, tôi không thích nghe anh chơi đàn”. Anh ta không thích nghe người khác chơi dương cầm, đặc biệt là Mộ Giang Thiên.

“Lệnh Quân”. Mộ Giang Thiên gọi giật anh ta lại, cúi đầu khẽ vuốt phím đàn, thông thả mà trịnh trọng dặn dò: “Tiếp xúc với cô bé hoa hướng dương đó nhiều hơn đi, anh và tôi đều cần cứu rỗi”.

Trong mắt lóe lên một vẻ đau đớn, Triển Lệnh Quân nhẹ nhàng khép mắt lại: “Trên đời này không ai có thể cứu rỗi được tôi, cô ấy cũng không thể”.

Triển Lệnh Quân vừa dứt lời, Tiêu Tiêu lại hấp tấp chạy về, nhét mười chiếc vé vào tay Triển Lệnh Quân: “Vé vào cửa bán kết, mọi người đi cổ vũ cho tôi nhé!”

Bán kết sẽ truyền hình trực tiếp, trường quay phải có vé vào cửa. Vốn một thí sinh dự thi chỉ có thể nhận được hai chiếc vé mời, nhưng Lương Tĩnh Dao là nhà tài trợ có thể nhận được nhiều hơn.

Triển Lệnh Quân cầm xấp vé vào cửa, trong mắt bất giác lộ ra nét cười, lời từ chối đã ra đến miệng, không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào lại biến thành: “OK!”

Mộ Giang Thiên: “...”

Vừa nãy còn nói gì cơ mà???

#####

Thiên Thiên: Triển Lệnh Quân, cậu có giỏi thì diễn tiếp đi, cậu có ngon thì từ chối đi!

Quân Quân: Tôi đã từ chối rồi.

Thiên Thiên: Bậy nào, rõ ràng cậu nói OK, tôi nghe thấy mà.

Quân Quân: Tôi từ chối nghe anh đánh đàn, nhận lời đi cổ vũ cho Tiêu Tiêu.

Thiên Thiên:...

#####

Lời người dịch: Nếu ai tình ý sẽ thấy từ đầu đến giờ tác giả thỉnh thoảng lại đá hình một chút về quá khứ của Quân Quân. Hình như liên quan đến ông anh trai và vụ tai nạn của Thiên Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Dây dưa

Bản thiết kế chiếc váy mới được đưa ra rất nhanh, nhân lúc đến làm việc tại phòng may đo cao cấp, Tiêu Tiêu đưa cho Adeline xem.

Đây là một chiếc váy trần ngập ánh nắng, những vệt sáng to từ chiếc kim cài ngực bảy màu trên ngực trái lan ra, biến thành hai màu sắc xanh lá và vàng, tan vào trong vạt váy dài rộng. Sắc màu bạo đạn và nếp váy kéo dài đều trần ngập sức sống, màu sắc cũng hài hoà với phong cách chính thể của lá hợp hoan và hoa thông liễu.

Adeline đeo kính vàng nhìn kĩ, không thể không tán phục: “Tôi thích chiếc kim cài ngực này! Làm sao cô có thể nghĩ ra được? Quá thiên tài!”

Thiết kế trang phục chính quy hiện đại, trừ hai nhà thiết kế điên cuồng của D&G, có rất ít người dùng ba màu sắc trở lên trong một trang phục. Chiếc váy này có màu nền tối, lại dùng hai màu sắc cùng gam là xanh lá mạ và vàng chanh, vốn phải tỏ ra tương đối thiếu hài hòa. Nhưng chiếc kim cài ngực bảy màu được bố trí khéo léo trên ngực trái lại giống như một ô cửa sổ đón ánh mặt trời, làm vạt váy dài rộng đột nhiên trở nên sống động, tuyệt đối chính là điểm độc đáo nhất của chiếc váy này.

Tiêu Tiêu được khen ngợi như vậy có chút xấu hổ, lấy điện thoại di động mở bức ảnh đó ra. Nguồn gốc của chiếc kim cài ngực chính là ô cửa sổ kiểu cổ bằng kính bảy màu trên mái nhà.

“Ồi chúa ơi, người chơi đàn dương cầm”. Adeline cầm lấy điện thoại, say mê nhìn bức ảnh đó, đột nhiên nhẹ giọng nói: “Anh ấy nhất định rất cô độc, cũng rất tuyệt vọng”.

Tiêu Tiêu hơi kinh ngạc, khi đó cô phải nghe tiếng nhạc mới có thể cảm nhận được tâm tình của Mộ Giang Thiên, còn Adeline lại có thể nhìn ra từ một bức ảnh chụp sau lưng. Năng lực nắm bắt tình cảm qua hình ảnh của nhà thiết kế số một quả thực là kinh người.

“Bây giờ anh ấy đã tốt hơn nhiều rồi”. Tiêu Tiêu nhìn thần tượng thời trẻ của mình, nói rất vinh dự: “Anh ấy sẽ trở thành Tiêu Bang tiếp theo”.

“Chiếc váy này rất tuyệt, đặt cho nó một cái tên đi!” Adeline trả lại điện thoại cho Tiêu Tiêu, lập tức thông qua bản thiết kế này.

“Gọi là “mặt trời của tôi” đi”. Tiêu Tiêu chớp chớp mắt.

Adeline sững sờ một lát, sau đó chợt hiểu ra: “Bắt nguồn từ âm nhạc, cũng khởi nguồn từ mặt trời, hoàn mỹ!”

Giải quyết xong vấn đề sản phẩm chủ lực, cuối cùng Tiêu Tiêu cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, buổi tối về nhà tắm nước nóng, đắp mặt nạ, nằm trên giường xem weibo, tiện tay bóc một gói khoai tây chiên.

Lý Đại Tráng (Lý Mạnh): Mỡ tập xuống còn 9.7 rồi, ầu dia!

Tổng Đường Meo: Phụ nữ bây giờ tại sao không chịu suy nghĩ cho chính mình nhĩ? Đã mập như thế này rồi còn ăn!

Đặng kèm một bức ảnh hân tiện tay chụp một cô bé mập mập trên đường từ phía sau. Cô bé này đã to gấp đôi Tổng Đường rồi, trên tay còn cầm một bịch gà rán, vừa đi vừa ăn.

Tiêu Tiêu lặng lẽ bỏ miếng khoai tây chiên vừa nhét vào miệng ra.

Cổ vấn tâm lí Mạc Tinh Tinh: Chia sẻ liên kết của Tổng Đường Meo, kèm bình luận “Lúc không đói mà vẫn muốn ăn, yếu tố tâm lí ở đây rất đáng nghiên cứu!”

Quả thực không thể chịu được nữa.

Tieu Tieu lưu luyến nhìn gói khoai tây chiên vừa bóc, chỉ ăn một miếng chắc không sao. A u, rắc rắc, ngon quá!

Đã rất lâu không ăn vặt, Tieu Tieu cảm động suýt khóc. Tuy nhiên ngày kia chính là bán kết, để giữ khuôn mặt dễ coi trên truyền hình, cô vẫn nhịn đau cắt số khoai tây chiên còn lại, lục một quả táo trong tủ lạnh ra ăn.

Một lần nữa mở điện thoại ra, phát hiện có một lời mời kết bạn mới: Hàn Đông Vũ.

Hàn Đông Vũ... Tieu Tieu đã sắp quên mất người này rồi. Bây giờ trong lòng trong mắt chỉ có Triển tiên sinh, bạn trai cũ gì đó đã bị tẩy sạch khỏi não rồi.

Thực ra Hàn Đông Vũ cũng không có lỗi gì lớn, chỉ là hắn còn chưa lớn lên, không biết quan tâm, cũng không biết thông cảm, mọi việc đều nghĩ đến bản thân mình trước. Lúc vừa năm viện, Tieu Tieu quả thật oán trách hắn, sau đó nghĩ thoáng hơn nên cũng đỡ hơn, không còn oán hận gì mà chỉ coi như mây khói tan đi trong gió.

Mặc dù không oán hận nhưng Tieu Tieu cũng không có thói quen duy trì liên lạc với bạn trai cũ, các loại phương thức liên lạc đều đã xóa từ lâu, cũng không thể kết nối lại nữa. Tien tay bấm từ chối, cô liền tiếp tục ăn táo.

"Reng reng..." Đột nhiên có điện thoại gọi đến, là số lạ. Tieu Tieu nghe máy, bên kia truyền đến nhạc ồn ào.

"Tieu Tieu, anh đây". Giọng của Hàn Đông Vũ vang lên, dường như mang chút men say.

Tieu Tieu cau mày, định cúp máy nhưng lại cảm thấy bất lịch sự liền hỏi một câu: "Có việc gì à?"

"Anh tốt nghiệp rồi, chia tay nữ sinh đó rồi, anh đang thực tập ở thủ đô". Hàn Đông Vũ khịt mũi: "Không phải em đã nói muốn anh đến thủ đô tìm việc sau khi tốt nghiệp sao?"

Lúc trước hai người yêu xa, Hàn Đông Vũ vẫn muốn ở lại thành phố hắn học nên bắt Tieu Tieu bỏ việc đến đó nhưng Tieu Tieu không chịu, ngược lại muốn Hàn Đông Vũ đến thủ đô. Chuyện lúc yêu sống chết không chịu làm, sau khi chia tay lại làm được, thật nực cười.

Tieu Tieu không hề cảm thấy cảm động chút nào: "A, thế chúc mừng anh".

"..." Hàn Đông Vũ không ngờ cô lại lạnh nhạt như vậy, yên lặng một lát mới nói: "Anh đang đi KTV với bạn, em đến đây đi".

Tieu Tieu quả thực bội phục tư duy của đứa bé to xác này, bây giờ là chín giờ tối, bảo cô một thân một mình đến quán KTV lạ để chơi với một đám đàn ông hoàn toàn không quen biết? Dở người à?

"Không đi, không có việc gì thì thôi nhé".

Thấy cô từ chối dứt khoát như vậy, Hàn Đông Vũ hơi nổi nóng: "Cái loại đàn bà đi làm lâu năm như cô thì tối nào chả đến hộp đêm, còn ra về đứng đắn cái gì chứ?"

"Câm mồm!" Tieu Tieu nổi giận lôi đình, lập tức cúp điện thoại.

Bên kia Hàn Đông Vũ lại gọi tới, Tieu Tieu từ chối, gọi ba lần liền từ chối ba lần. Cô cực kì tức giận, khổ nỗi điện thoại quả táo không có tính năng chặn cuộc gọi, thế là cô dứt khoát tắt máy.

Hàn Đông Vũ không gọi điện được cho Tieu Tieu liền lục danh bạ định gọi cho bạn của Tieu Tieu. Hắn tìm thấy Lương Tinh Dao trước, nghĩ đến vị đại tiểu thư nói chuyện như sấm sét đó lại thấy hãi hãi, liền vượt xuống dưới tìm đến Chu Sánh.

Tieu Tieu không hề quan tâm Hàn Đông Vũ làm gì, hôm sau đi làm sớm, đủ tám tiếng liền đến hiệu nail làm móng tay, lại đến chỗ tên ái làm lại tóc, chuẩn bị đầy đủ cho vòng thi bán kết.

Bán kết đã truyền hình trực tiếp, được tổ chức tại trường quay lớn ở đài truyền hình thủ đô. Vào vòng bán kết có hai mươi nhà thiết kế, vẫn tương đối đông nên phải chia làm hai tổ chẵn lẻ theo xếp hạng vòng trước, mười người một tổ, mỗi tổ một khu.

Tieu Tieu là số lẻ, được chia đến tổ một, cùng tham gia trận đấu đầu tiên với Diêu Tinh Châu.

Cuộc thi được truyền hình trực tiếp vào giờ vàng cuối tuần, sáu giờ bắt đầu chuẩn bị, tám giờ chính thức bắt đầu.

Tieu Tieu ăn tối từ sớm, vô cùng buồn chán ngồi nghịch điện thoại ở khu vực nghỉ ngơi.

"Cô làm việc tại LY?" Nhà thiết kế Diêu Tinh Châu đứng đầu vòng trước đi tới bắt chuyện với Tieu Tieu, đưa cho cô một tấm danh thiếp Paula.

Tieu Tieu nhận lấy nhìn một chút, lịch sự cất đi, hàn huyên vài câu với Diêu Tinh Châu.

Bạn học nam tên là Dương Kiến cũng làm tại Paula đi tới, nhưng không dám đến hóng chuyện với Diêu Tinh Châu mà đi đến một góc tìm Tần Á Nam nói

chuyện.

Để cho công bằng, hai tổ được thi đấu song song, những người ở tổ hai cũng ở đây chờ đợi. Chu Sánh cùng đến với Tàn Á Nam, đẩy Tàn Á Nam một cái: “Bọn mình cũng đến nói chuyện với Điều Tinh Châu đi”.

“Hai bạn đừng đi, anh ấy chỉ nói chuyện với top 3 thôi”. Dương Kiến vội vã ngăn cản, ý ở ngoài lời là người ta căn bản không thèm để ý đến trình độ của hai người này.

Tàn Á Nam ngẩng đầu nhìn, quả nhiên thấy Mi Hinh xếp thứ hai cũng đứng ở đó, ba người trò chuyện rất rôm rả, mà những người khác đều không đến gần. Cô ta hơi không vui, dựa vào cái gì Tiêu Tiêu có thể nói chuyện với hân mà cô ta không thể? Đang định oán giận mấy câu với Chu Sánh lại thấy Chu Sánh đang nghe điện thoại: “Ồ, anh vào từ cửa số 5, đúng rồi, đang ở đây, anh vào là thấy ngay”.

“Ai đến vậy?”

“Một lát nữa cậu sẽ biết”.

“Ồ tầm quốc tế thì đài ngộ của Paula cũng là hạng nhất, nếu hai vị thấy hứng thú, bất cứ lúc nào Paula cũng hoan nghênh”. Điều Tinh Châu đưa cho Mi Hinh một tấm danh thiếp nữa.

Tiêu Tiêu cười cười không nói, quay sang nhìn Mi Hinh. Mi Hinh cười cảm ơn lời mời của Điều Tinh Châu, tỏ ý mình sẽ suy nghĩ, đợi Điều Tinh Châu đi rồi mới khẽ cười khẩy một tiếng.

Mi Hinh là một nhà thiết kế tự do, trước kia đã làm việc ở công ty thiết kế Inoue của Nhật Bản, sau khi về nước tự mình mở một studio, có thương hiệu của chính mình, bây giờ đã có chút danh tiếng, gọi là Xích Sa, chủ yếu làm trang phục kiểu cổ. Tiêu Tiêu rất hứng thú với trang phục kiểu cổ nên trò chuyện với Mi Hinh thêm mấy câu.

“Tiêu Tiêu!” Giọng nói của Hàn Đông Vũ đột nhiên vang lên sau lưng, Tiêu Tiêu giật mình quay lại, thấy Hàn Đông Vũ mặc quần bò giày thể thao len qua đám người bước nhanh tới.

“Sao anh đến đây?” Tiêu Tiêu cau mày, sắp sửa lên ti vi rồi, cô vốn đã rất căng thẳng, không muốn xuất hiện bất cứ sai lầm gì, bây giờ tên này đến đây tìm cô quả thực là thêm phiền phức.

“Anh gọi điện thoại cho Sánh Sánh, cô ấy nói với anh là em ở đây”. Hàn Đông Vũ không ngần ngại bán đứng Chu Sánh.

Tiêu Tiêu quay lại nhìn về phía Chu Sánh cách đó không xa. Chu Sánh vô thức rụt đầu, lập tức biết Hàn Đông Vũ bán đứng mình, không nhận được thăm mắng một tiếng.

“Anh tìm tôi làm gì?” Tiêu Tiêu áy náy gật đầu với Mi Hinh, tức giận quay sang hỏi Hàn Đông Vũ.

“Anh tới tìm em để tái hợp! Cố bé kia không tự lập như em, cũng không tốt với anh bằng em!” Hàn Đông Vũ hơi ầm ừc: “Chu Sánh đã nói với anh rồi, em vẫn chưa có bạn trai mới, hơn nữa em cũng bị ốm thật”. Hân vừa nói vừa đưa tay định vén tóc Tiêu Tiêu, muốn xem gương mặt to mà Chu Sánh đã nói.

“Anh làm cái gì đấy?” Nhìn thấy hân đưa tay tới, Tiêu Tiêu đập bộp vào mu bàn tay hân. Khu nghỉ ngơi cũng có máy quay, khuôn mặt cô không dễ gì che lại, gã này lại định vén ra trước mặt công chúng.

Tiêu Tiêu đẩy hân ra định đi, lại bị hân nắm lấy cổ tay.

“Anh xem một cái!” Hàn Đông Vũ nói chính khí凛凛, lại tiếp tục đưa tay ra.

“A a a a...” Tiêu Tiêu sắp bị tức điên rồi, không khống chế được hét ầm lên.

Cạch cạch cạch... Bốp!

Sau tiếng bước chân vội vã là tiếng nắm nắm táng táng vào mõm. Tiêu Tiêu chưa hết hoảng hồn nhìn Triển Lệnh Quân đột nhiên xuất hiện, lại nhìn Hàn Đông Vũ bị anh ta nắm ngã sống soài, có chút không phản ứng kịp.

“Giáo viên mầm non không dạy mày không được dây dưa với bạn gái của người khác à?” Triển Lệnh Quân từ cao nhìn xuống Hàn Đông Vũ, chậm rãi xoay xoay cổ tay.

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Bán kết

Hàn Đông Vũ bị đắm ngã, phản ứng đầu tiên chính là bò dậy đánh lại, nhưng nghe thấy Triển Lệnh Quân nói như vậy lập tức lại ngó ra, không dám tin hỏi Tiêu Tiêu đứng bên cạnh Triển Lệnh Quân: “Anh ta đúng là bạn trai của em?”

Sở dĩ hắn quyết định đến thủ đô cũng là bởi vì ngẫu nhiên trò chuyện với Chu Sánh trên WeChat, được biết Tiêu Tiêu là bị ốm thật, mà mặt cũng sưng như mặt lợn vì uống thuốc. Thế là hắn liên liên tưởng đến lần nợ hai người gặp mặt, Tiêu Tiêu vẫn đeo khẩu trang, liền bắt đầu hoài nghi tính chân thực của cái gọi là “bạn trai” của Tiêu Tiêu.

Bị ốm mặt biến dạng còn có thể tìm được bạn trai tốt hơn hắn? Chuyện này hiển nhiên không hợp với lẽ thường. Mà căn cứ một người bạn của hắn đã kết bạn với Tiêu Tiêu tiết lộ, Tiêu Tiêu chưa bao giờ khoe bạn trai trên weibo, điều này khiến lòng tin của hắn tăng vùn vụt.

Tiêu Tiêu tức giận đến tái mặt, vốn tưởng Hàn Đông Vũ là một người có sĩ diện, sau khi chia tay nhất quyết không quay lại tìm cô, không ngờ lại là một kẻ không cần thể diện như vậy. Cô đưa tay giữ cánh tay Triển Lệnh Quân lại: “Đúng chứ sao nữa, lần trước tôi đã giới thiệu cho anh rồi còn gì?”

Hàn Đông Vũ đứng lên, trong mắt toàn là ám ức: “Không thể thể được, Chu Sánh rõ ràng đã nói với anh, em không có bạn trai, chỉ cần anh tới tìm em là em sẽ quay lại với anh...”

“Hàn Đông Vũ, anh có biết xấu hổ không? Ai thêm quay lại với anh hả?” Lương Tĩnh Dao dẫn nhân viên an ninh của đài truyền hình đi tới: “Lúc Tiêu Tiêu nằm viện anh không thấy đâu, chính tôi phải cõng cô ấy xuống lầu đưa tới bệnh viện, nằm viện nửa tháng không thêm hỏi thăm lấy một lời, trên weibo còn nhìn thấy anh chơi game đạt điểm cao. Bây giờ đến đây làm bộ nặng tình cái gì, thật mẹ nó buồn nôn!”

Hai ba câu đã lột trần bản chất của Hàn Đông Vũ. Hàn Đông Vũ đỏ mặt lên, đứng sững tại chỗ không động.

“Chào anh, mời anh ra khỏi đây!” Nhân viên an ninh đi tới định cưỡng chế lôi hắn ra ngoài.

Hàn Đông Vũ nắm chặt nắm đấm, nhìn Triển Lệnh Quân cao to đẹp trai đứng chắn phía trước Tiêu Tiêu, không khỏi đỏ mắt, dùng mu bàn tay hùng hổ lau mắt, đi thẳng không quay đầu lại.

Tiêu Tiêu thở phào nhẹ nhõm, cảm ơn Triển Lệnh Quân đã giải vây cho cô.

Lương Tĩnh Dao lại hùng hổ đi tới chỗ Chu Sánh, mặc dù Lương Tĩnh Dao thấp hơn Chu Sánh một cái đầu nhưng Chu Sánh vẫn không không chế được lui lại một bước.

“Chu Sánh, mày nói càn cái gì với Hàn Đông Vũ đấy?” Lương Tĩnh Dao hung dữ trợn mắt nhìn Chu Sánh, hai chân một trước một sau, tay phải buông bên người, người hơi nghiêng về sau, nói rõ câu trả lời của Chu Sánh không thể làm cô hài lòng, một cái tát sẽ giáng thẳng vào mặt cô ta.

“Tôi không nói với hắn!” Chu Sánh bất giác phủ nhận: “Tôi cũng không biết tại sao hắn lại có WeChat của tôi, tùy tiện trò chuyện mấy câu...”

“Bốp!” Lương Tĩnh Dao tát một cái thẳng tay: “Không phải mẹ nó dài dòng, mày là cái loại gì tưởng tao không biết hả?”

“Dao Dao!” Thấy Chu Sánh phản ứng lại định trả đòn, Tiêu Tiêu vội đi đến can ngăn, đương nhiên là giữ Chu Sánh lại: “Đừng đánh nhau, đừng đánh nhau!”

Cuối cùng Lương Tĩnh Dao và Chu Sánh đều bị kéo ra ngoài.

Bị Hàn Đông Vũ dọa toát mồ hôi, lại vướng vào chuyện này nữa, trang điểm đã có chút nhòe nhoẹt, Tiêu Tiêu vội vã vào phòng trang điểm chỉnh lại. Ban tổ chức đã thông báo cô chuẩn bị lên sân khấu.

Tâm tình còn chưa bình tĩnh lại, Tiêu Tiêu đã bị ép đi vào trường quay. Trước khi nhà thiết kế vào thi đấu, các giám khảo đã được giới thiệu. Trong tiếng nhạc vui vẻ, mười nhà thiết kế tổ một lần lượt đi ra cho MC giới thiệu, sau đó tuyên bố quy chế thi đấu.

“Những năm trước vòng bán kết của chúng ta đều ra đề mục từ trước, năm nay quy chế thay đổi, phải thực hiện tại chỗ. Ở đây có mười hộp đánh số từ 1 đến 10, trong mỗi hộp có một chiếc quần áo cũ, trên giá phía sau các thí sinh có các loại đồ trang trí và vải vụn, mọi người đã đoán được cần làm gì chưa ạ?” Người dẫn chương trình là của đài truyền hình thủ đô, không phải dạng MC nhí nhố chuyên dẫn game show, ăn nói tương đối nghiêm túc.

“Sửa lại trang phục cũ”. Micro được đưa tới bên miệng Diêu Tinh Châu, hắn cười nhạt, không nhanh không chậm nói ra đáp án.

Lần này Paula cũng tài trợ, ban tổ chức đương nhiên phải dành nhiều ống kính cho nhà thiết kế của Paula.

“Không sai, chính là chỉnh sửa lại trang phục cũ”. Người dẫn chương trình tiếp lời: “Thời trang mỗi quý đều có kiểu dáng mới, quần áo năm ngoái sang năm nay đã trở nên lỗi thời, rất lãng phí. Vậy hãy để các nhà thiết kế đứng đầu toàn quốc của chúng ta cho mọi người thấy quần áo cũ lỗi thời được chỉnh sửa thành trang phục thời thượng như thế nào”.

Theo thứ tự vào sân, chọn ngẫu nhiên một hộp, sau khi mở ra phải chỉnh sửa xong quần áo trong vòng năm mươi phút.

Để chương trình hấp dẫn hơn, Ban tổ chức đã sắp xếp cho hai thí sinh hạt giống ở hai đầu, Tiêu Tiêu thi đầu tiên, Diêu Tinh Châu thi chót cuối cùng.

Thi đầu tiên xem như rất xui xẻo, bởi vì sản phẩm làm ra đầu tiên không có gì để đối chiếu so sánh, giám khảo chấm điểm hoàn toàn dựa vào cảm giác, rất dễ bị thua thiệt. Hơn nữa Tiêu Tiêu còn chưa bình tĩnh lại sau chuyện hỗn loạn bên ngoài vừa rồi đã phải ngơ ngác đứng giữa sân khấu.

Trên màn hình lớn bắt đầu chiếu lại đoạn VCR của Tiêu Tiêu.

“Tôi tên là Tiêu Tiêu, đến từ công ty thiết kế LY, năm nay 24 tuổi...” Xét thấy các nhà thiết kế có thể không được hoạt ngôn, khâu tự giới thiệu liền được đưa vào trong VCR, đây là mấy ngày hôm trước đến công ty của các nhà thiết kế để ghi hình. Tiêu Tiêu mượn sảnh trưng bày ở tầng một, nhân tiện giới thiệu sơ qua trang phục của LY.

Sau khi tự giới thiệu là một số hình ảnh trong vòng thi trước, không hề có âm thanh mà chỉ có hình ảnh thực tế của các sản phẩm thiết kế. Lúc này đèn trên sân khấu tắt đi, Tiêu Tiêu có thể nhìn thấy người của Tang Du ngồi bên dưới. Trong hội sở Tang Du, trừ Liêu Nhất Phàm và Điềm Điềm, mấy chuyên gia trị liệu đều đến đây, còn có cả mấy y tá và nhân viên phục vụ. Lý Manh ngây ngơ giờ bảng đèn LED, bên trên lấp lánh hai chữ Tiêu Tiêu.

Triển Lệnh Quân ngồi bên ngoài cùng, cũng đang nhìn về phía cô. Ánh mắt hai người gặp nhau trên không trung, tim của Tiêu Tiêu chợt đập lạch mắt mấy nhịp. Lúc này đã rất căng thẳng, cô lại không không chế được hồi tưởng lời của Triển Lệnh Quân vừa rồi.

“Giáo viên mầm non không dạy mà không được dây dưa với bạn gái của người khác à?”

Bạn gái của người khác... Bạn gái...

Đèn sân khấu chợt sáng lên xua tan ảo tưởng của Tiêu Tiêu, ánh đèn chói mắt cũng cắt đứt ánh mắt dính lấy nhau của hai người. Người dẫn chương trình đi tới mời cô chọn một số.

“Số 3!” Tiêu Tiêu chọn bừa, một nhân viên đi tới mở hộp.

“A...” Quá trình mở hộp cực kì chậm rãi, khơi gợi đầy đủ lòng hiếu kì của người xem, đến khi hoàn toàn mở ra, mọi người không nhịn được phát ra một tiếng thờ dài thỏa mãn. Trong hộp là một chiếc áo sơ mi kẻ ca rô thịnh hành mấy năm trước, đuôi áo thật dài có thể che kín mông, trọng điểm là sau lưng áo còn thêu chữ cái to sặc sỡ, lộ ra hơi thờ nông thôn nồng đậm.

Khóe miệng Tiêu Tiêu giật giật, cái tạo thứ này thật sự rất khó khăn. Cái tạo quần áo cũ không phải sở trường của cô, vốn đã không được tự tin, bây giờ nhìn thấy thứ này lại càng chán nản. Cô hít sâu một hơi, cầm lấy chiếc áo lên tỉ mỉ quan sát. Trong hộp còn có các loại dụng cụ như kéo, thước, kim chỉ, Tiêu Tiêu lần lượt cầm lên kiểm tra, xác định mấy thứ này không có vấn đề gì mới ôm hộp đi tới phòng thi số 1.

Phía sau giá chứa đồ trang trí là một loạt phòng thi che kín ba mặt, mặt quay về phía khán giả được mở rộng để mọi người có thể nhìn thấy quá trình làm bài của thí sinh.

Tiêu Tiêu đặt chiếc áo và dụng cụ lên bàn, sau đó đi ra chọn lựa đồ trang trí. Áo sơ mi dài không dễ chỉnh sửa, nghĩ đi nghĩ lại vẫn là sửa thành một chiếc váy tương đối tốt, Tiêu Tiêu lấy một sợi dây chun, bởi vì chiếc sơ mi ca rô này màu trắng xám nên lại lấy một mảnh vải màu xám và một nắm trân châu.

Đội Tiêu Tiêu quay về phòng thi, người dẫn chương trình mới mời thí sinh thứ hai lên sân khấu. Mỗi người chiếu VCR và chọn lựa đồ trang trí đại khái mất khoảng năm phút, đến lúc tất cả các thí sinh đều giới thiệu xong thì trang phục đầu tiên cũng đã được làm ra.

Tiêu Tiêu cắt vạt áo sơ mi ra, cắt hai mảnh vải xám, dùng dây chun làm thành nếp nhấn may vào vạt áo. Chiếc áo sơ mi lập tức biến thành áo vạt rộng. Cô trải áo ra, lại thêm một vòng dây chun quanh eo, dáng dấp của một chiếc váy liền xuất hiện, mặc dù đã dễ coi hơn một chút nhưng chỉnh thể vẫn còn rất xấu.

Lúc này thí sinh thứ tư đã chọn xong trang phục, Tiêu Tiêu ngẩng đầu thoáng nhìn, đó là một chiếc váy dài quá gối, chỉnh thể là một màu sắc, cực kì dễ sửa, không khỏi thán sốt ruột.

Lật ngược chiếc áo lại, những chữ cái la tinh màu đỏ tươi mang lông tơ xấu xí thật sự chướng mắt, lại thêm cổ áo kiểu Ý, quả thực không thể chê hơn được nữa.

Ánh đèn sân khấu tối đi, thí sinh thứ năm lên sân khấu. Tiêu Tiêu hơi ngờ ngàng ngàng đầu lên nhìn về phía khán giả.

Triển Lệnh Quân vẫn giữ nguyên tư thế, ngồi thả lỏng mà không mất phong độ, bên cạnh là Lương Tĩnh Dao mặc lễ phục dạ hội cổ chữ V. Theo ời của Lương Tĩnh Dao thì chẳng mấy khi được lên ti vi, phải mặc rực rỡ một chút mới được.

Cổ chữ V, đúng rồi! Chỗ xấu xí của chiếc áo sơ mi này chủ yếu chính là nằm ở cái cổ Ý cứng nhắc đó. Tiêu Tiêu cắn răng, cắt bẻng cả cổ áo lẫn chữ cái sau lưng, dùng máy vắt sổ do ban tổ chức trang bị nhanh chóng may lại, xâu trân châu thành nhiều chuỗi đính song song vào khoảng trống sau lưng.

Cuối cùng còn thừa một chút vải, dứt khoát làm một chiếc nơ con bướm khâu vào bên hông. Sau khi Tiêu Tiêu khâu xong, đèn trên đỉnh phòng thi số 1 cũng sáng lên báo hiệu cô đã hết thời gian.

Diêu Tinh Châu vừa giới thiệu xong, sản phẩm của Tiêu Tiêu cũng được nộp lên cho người mẫu mặc thử, còn cô thì ra khu nghỉ ngơi bên cạnh ngồi xuống uống nước. Người dẫn chương trình tới ngồi xuống, bắt đầu phỏng vấn về cảm nhận của cô.

“Chiếc áo đó rất khó sửa, chữ cái sau lưng thật sự là rất xấu”. Tiêu Tiêu lau mồ hôi.

Sau đó người mẫu mặc trang phục đã chỉnh sửa đi ra. Để tiết kiệm thời gian, giám khảo không thể đợi tất cả các thí sinh đều hoàn thành mới chấm điểm. Lúc người mẫu trình diễn có rèm che ánh mắt của các thí sinh khác để đề phòng thí sinh tham khảo ý tưởng của người thi trước.

Người mẫu mặc trang phục Tiêu Tiêu đã sửa lại, bên ngoài thì khoác ột chiếc giống hệt chiếc ban đầu trước khi sửa.

“Ha ha, tôi thừa nhận chiếc áo sơ mi này thật sự hơi xấu”. Người dẫn chương trình cười nói: “Áo sơ mi xám ca rô khô khan, nhà thiết kế Tiêu sẽ sửa lại như thế nào? Chúng ta hãy cùng chờ xem!”

Nhạc nền chuyển thành tiếng trống kích động lòng người, Tiêu Tiêu cố gắng duy trì nụ cười, nhưng tâm tình căng thẳng vẫn khiến khóe miệng không ngừng run run nên đành phải bỏ cuộc, chuyển thành vẻ mặt không biểu cảm, mắt nhìn mũi, mũi nhìn ngực.

“Oa!” Người xem không nhìn được kinh ngạc kêu lên, chiếc sơ mi kẻ ca rô lỗi thời được sửa thành chiếc váy ngắn kiểu Âu, chữ cái sau lưng bị khoét đi, để lộ phần lưng trắng muốt của người mẫu, lại bị một loạt chuỗi hạt che bớt, không tỏ ra quá mức hở hang.

Sự khác biệt quá lớn tạo thành hiệu ứng thị giác mãnh liệt, các giám khảo cho ba điểm 91, 93, 92, tổng là 276 điểm. Điểm số này không phải là cao, bởi vì trong các thí sinh sau đó có hai người điểm cao hơn Tiêu Tiêu, mà điểm của Diêu Tinh Châu còn chưa công bố.

Tiêu Tiêu hơi thấp thỏm, nếu xếp hạng thứ ba sẽ có thể yên tâm được vào vòng chung kết, nhưng nếu xếp thứ tư sẽ có nguy cơ bị loại, bởi vì hai tổ cùng tính thứ hạng cuối cùng, nếu tổ thứ hai rất mạnh có thể cô sẽ bị đẩy ra ngoài top 10.

Diêu Tinh Châu sửa lại một chiếc váy xòe rộng. Hắn sửa thành một chiếc váy ôm mỏng, lại gắn thêm đồ trang trí cực kì nổi bật, nhận được điểm rất cao là 288, nghiêm nhiên đứng thứ nhất, còn Tiêu Tiêu thì bị đẩy xuống vị trí thứ tư tương đối nguy hiểm.

Tiêu Tiêu bồn chồn ở bên ngoài chờ kết quả của tổ hai, người của Tang Du đã về, Triển Lệnh Quân và Lương Tinh Dao ở lại.

Lương Tinh Dao gọi đưa hàng, mời hai người bọn họ cùng ăn.

“Chuyện hôm nay cảm ơn anh”. Tâm tình Tiêu Tiêu hơi sa sút, trước khi vào thi bị quấy rối như vậy, dù nói thế nào thì cô vẫn không tránh khỏi bị ảnh hưởng, thực hiện nội dung thi không được tốt lắm.

“Đây là việc tôi nên làm”. Triển Lệnh Quân lấy chiếc thẻ trà sữa ba mươi cốc in hình chân mèo từ trong túi ra trả cho Tiêu Tiêu, ba mươi ô vuông đã in kín hình hoa.

Tiêu Tiêu nhận lấy, càng thêm mất mát. Thi ra vẫn là vì chiếc thẻ trà sữa này.

Điện thoại của Tiêu Tiêu lại đổ chuông, người gọi đến hiển thị là Hàn Đông Vũ. Tiêu Tiêu lập tức nổi điên, hỏi Triển Lệnh Quân: “Ứng dụng Tang Du có tính năng chặn cuộc gọi không?”

“Không có”. Triển Lệnh Quân lắc đầu: “Cô có thể sử dụng dịch vụ thủ công”.

“Dịch vụ thủ công?” Tiêu Tiêu không hiểu, điện thoại đã bị Triển Lệnh Quân cầm lấy nghe máy.

“Cô ấy ngủ rồi, có việc gì cứ nói với tôi”. Triển Lệnh Quân nói lạnh nhạt, cho một chiếc bánh bao nhỏ vào miệng.

Tiêu Tiêu tròn tròn mắt, nghe thấy bên kia điện thoại truyền đến tiếng chữ bới điên cuồng của Hàn Đông Vũ: “Tao yêu cô ấy nhiều năm như vậy mà còn không nhớ làm gì cô ấy, thế mà giờ mới chia tay mấy tháng đã lên giường với thằng khác rồi!”

Câu sau hơi khó nghe, Tiêu Tiêu định gạt lại điện thoại nhưng Triển Lệnh Quân đã tránh ra: “Khả năng sinh lí có vấn đề, nên điều trị sớm sẽ tốt hơn”.

Giọng nói vẫn như mây mờ gió nhẹ, nói xong liền cúp điện thoại.

Tiêu Tiêu vẫn há miệng, một hồi lâu không tìm lại được âm thanh của mình.

Cạch... Đôi đũa trong tay rơi xuống đất, Lương Tinh Dao ngồi bên cạnh tặc lưỡi nói: “Này, điện thoại quá táo tợn nhận tính năng chặn cuộc gọi rồi mà...”

Tiêu Tiêu có thể không biết, nhưng anh họ của Lương Tinh Dao nhất định biết điều đó, mấy hôm trước còn chặn số của cô mà.

#####

Tiêu Tiêu: A a a, sự trong sạch của tôi bị hủy mất rồi!

Quân Quân: Rất tốt, không phải lãng nhăng giải thích nữa.

Tiêu Tiêu: Tốt cái gì mà tốt? Nhờ đâu hần phao tin khắp nơi, sau này chồng tôi hiểu lầm tôi là một phụ nữ dễ dãi thì làm thế nào?

Quân Quân: Không đâu, tôi biết là được.

Tieu Tieu: Anh biết thì có tác dụng gì... Ờ?

Bạn đang đọc truyện *Lương Thân Định Chế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Mạc như

Tieu Tieu hoàn toàn không nghe rõ Lương Tinh Dao nói gì, cô vẫn còn đắm chìm trong nỗi khiếp sợ vừa rồi.

Triển Lệnh Quân đưa cho em họ một đôi đũa, tặng kèm một ánh mắt sắc lẹm.

Để không bị anh họ giết chết, Lương Tinh Dao khôn ngoan lựa chọn im lặng, cầm lấy đũa cố gắng tọng đồ ăn vào miệng.

”Anh, à không, tôi...” Tieu Tieu cầm lại điện thoại, lắp bắp một hồi lâu không biết nói gì cho phải. Chiều này của Triển Lệnh Quân quá tàn nhẫn, nghe nói cô lên giường với người đàn ông khác, loại trẻ ranh chưa rành thế sự như Hàn Đông Vũ chắc chắn sẽ không liên lạc với cô nữa.

Ngoài ra, vừa rồi Triển Lệnh Quân nói những lời đó thật là quá mức tự nhiên, dường như cô thật sự là bạn gái của anh ta vậy.

Thấy cô nhìn mình chằm chằm, Triển Lệnh Quân đột nhiên đưa tay đến trước mặt Tieu Tieu, tựa như muốn sờ tóc cô.

Tieu Tieu lập tức giống như trúng phép định thân của Tôn Ngộ Không, giro điện thoại di động không dám nhúc nhích. Lúc trước Hàn Đông Vũ định gạt tóc cô, cô vừa tức giận vừa sợ hãi, bây giờ người này làm động tác giống hệt nhưng lại chỉ làm tim cô đập tăng tốc. Dù sao mặt to hơn nữa Triển tiên sinh cũng đã thấy rồi, cô có gì phải sợ chứ?

”Com dính vào tóc rồi!” Triển Lệnh Quân nhặt một hạt com dính trên lọn tóc quăn bên má Tieu Tieu xuống.

Tieu Tieu: “...”

Đúng là không có mắt mặt nhất, chỉ có mắt mặt hơn, thảo nào thợ làm tóc bình thường đều không muốn uốn tóc ở chỗ này, đại khái là vì dễ biến thành chổi quét com ấy mà.

Triển Lệnh Quân nhìn vẻ mặt đặc sắc của Tieu Tieu, cúi đầu tiếp tục ăn, khóe miệng không khỏi cong lên trên.

Tieu Tieu nhìn trộm Triển Lệnh Quân, phát hiện anh ta đang cười, tâm tình cũng bắt đầu thư thái hơn. Mắt mặt thì mắt mặt chứ sao, đôi được một nụ cười của mỹ nhân, mắt mặt một lần cũng không thiệt.

Tổ thứ nhất truyền hình trực tiếp, tổ thứ hai lại chỉ được thu hình. Đài truyền hình định để tuần sau mới truyền hình trực tiếp phần thi của tổ thứ hai, nhưng để đảm bảo công bằng nên tối nay phải thi xong luôn.

Bởi vì nếu đợi thêm một tuần, các thí sinh tổ hai đã biết đề thi, có thể chuẩn bị trước, sẽ bất công với các thí sinh tổ một.

Đến tận quá nửa đêm, tổ thứ hai mới thi xong.

”Tặc tặc, không ngờ Tần Á Nam lại đứng đầu, thật là khó tin“. Lương Tinh Dao hỏi thăm kết quả của tổ hai, rất là kinh ngạc.

Hơn một trăm bài tập trước đó quả nhiên không uổng phí, dựa vào những gì được Lâm Tư Viễn chỉ bảo, Tần Á Nam chỉnh sửa trang phục theo phong cách hết sức cực đoan, một chiếc áo phong cách kín đáo được sửa thành phong cách gợi cảm. Về tươi mát đối lập mãnh liệt với đôi môi đỏ hồng rực lửa của người mẫu được giám khảo rất tán thưởng, đạt được số điểm siêu cao 292.

Cả hai tổ cộng lại, Tần Á Nam không ngờ lại trở thành quán quân bán kết. Còn Mi Hinh sửa từ trang phục kiểu Tây thành trang phục kiểu Tàu, có một phong cách riêng biệt, được 289 điểm, cao hơn Điều Tinh Châu một điểm, xếp thứ hai.

Nhưng các thí sinh tổ hai khác kết quả rất tầm thường. Tieu Tieu hồi hộp tính điểm, phát hiện mình xếp hạng thứ bảy, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Hai mươi lăm người, đứng thứ bảy là an toàn rồi.

Ban tổ chức mời mười người đứng đầu ra sân khấu, đứng theo thứ tự xếp hạng. Điều Tinh Châu đứng thứ ba, duy trì nụ cười cao ngạo mà không mất phong độ, được máy quay chăm sóc kỹ lưỡng.

Tần Á Nam đứng ở vị trí thứ nhất, kích động bật khóc. Cuộc thi thiết kế sinh viên năm đó, cô ta vẫn tin chắc mình là ứng viên quán quân, không ngờ lại bị tiểu nhân hãm hại. Bao năm nay cô ta vẫn âm ức, lúc nào cũng bị Tieu Tieu đè trên đầu chính là vì quán quân lần đó là Tieu Tieu chứ không phải cô ta.

Lần này cuối cùng cô ta cũng có thể rửa sạch sỉ nhục.

Sau vòng bán kết liền công bố thể thức vòng chung kết. Trên sân khấu dựng năm tấm biển in hình năm minh tinh, phía dưới mỗi tấm đặt hai chiếc ghim cài áo, trên đó viết tên của minh tinh tương ứng.

“Vòng chung kết lần này chúng tôi may mắn mời được năm người nổi tiếng đến hỗ trợ. Nội dung của vòng thi chung kết chính là may lễ phục cho năm người nổi tiếng này!”

Nội dung chung kết là làm lễ phục cho người thật. Để thể hiện trình độ chân thực của nhà thiết kế, vòng chung kết sẽ được ghi hình toàn bộ. Tất cả các thí sinh dự thi được dẫn tới một khu làng nghỉ mát khép kín, ban tổ chức cung cấp nguyên vật liệu, người chế bản và thợ may để thí sinh thực hiện tại chỗ, thời hạn một tuần, chứng kiến toàn bộ quá trình hình thành của một tác phẩm.

Cuối cùng video quay trong một tuần này sẽ được biên tập để trở thành một chương trình truyền hình thực tế phát sóng trên ti vi.

“Số đo của các minh tinh sẽ được phát cho mọi người sau khi vào làng nghỉ mát, bây giờ việc các thí sinh cần làm là chọn lựa khách hàng minh ngưỡng mộ trong lòng. Mọi người phải nghiêm túc lựa chọn, thành phẩm cuối cùng làm ra, chúng tôi sẽ mời bản thân minh tinh đến mặc thử!”

Người dẫn chương trình nói rồi mời mọi người đứng xếp hàng theo thứ tự xếp hạng.

Năm minh tinh chia cho mười nhà thiết kế, cũng có nghĩa một minh tinh sẽ có hai nhà thiết kế. Nếu hai nhà thiết kế một mạnh một yếu chọn cùng một minh tinh, người yếu hơn sẽ phải chấp nhận một sự đối lập cực kì tàn ác.

Xếp hạng trước được ưu tiên lựa chọn, xếp hạng sau về cơ bản không có lựa chọn gì.

Tiêu Tiêu quay lại nhìn năm tấm biển, đều là những khuôn mặt quen thuộc, mức độ khó dễ nhìn là thấy ngay. Năm người này gồm các nữ diễn viên Trác Nhã, Triệu Phi Phi, nữ thần Lam Mạc Như của Tiêu Tiêu, đối thủ một mất một còn của Lam Mạc Như là Liễu Lâm. Người cuối cùng không ngờ lại là một nam diễn viên.

Bất kể là lễ phục hay là trang phục hàng ngày, thiết kế cho phụ nữ bao giờ cũng dễ làm nổi bật hơn, số người để lựa chọn cũng tương đối nhiều. Nếu chọn nam diễn viên, khả năng chiến thắng sẽ cực kì bé nhỏ.

Để tăng mức độ hấp dẫn, đài truyền hình mới mời một diễn viên nam rất nổi tiếng đến tham dự, nhưng đối với những nhà thiết kế xếp hạng phía sau thì đây đúng là một tai nạn.

“Toi rồi, đến lượt chúng ta chắc chắn chỉ còn lại nam diễn viên rồi”. Thí sinh xếp thứ chín áo nào nói với thí sinh thứ mười.

“Nam thì nam chứ sao, hay là may cho anh ta một cái váy?” Thí sinh thứ mười lại rất thoải mái, còn có tâm tình nói đùa.

“A, phải nhớ những người phía trước chọn số mấy, nhất định không thể chọn cùng một người với Diêu Tinh Châu”. Thí sinh xếp thứ sáu nhỏ giọng nói với Tiêu Tiêu. Mặc dù vòng bán kết Diêu Tinh Châu chỉ đứng thứ ba, nhưng đó là bởi vì chỉnh sửa quần áo cũ không phải sở trường của các nhà thiết kế danh tiếng. Nội dung của vòng chung kết về cơ bản chính là may đo cao cấp, đối với nhà thiết kế nổi tiếng như Diêu Tinh Châu, thiết kế trang phục may đo cao cấp chính là công việc hàng ngày, những nhà thiết kế trẻ tuổi còn lại chắc chắn không phải là đối thủ của người ta.

“Nếu chọn cùng một người với Diêu Tinh Châu, cuối cùng chắc chắn sẽ thất bại rất thảm”. Thí sinh xếp thứ tám mặt như đưa đám, hẳn đã đoán được đến lượt mình chắc chắn chỉ còn lại diễn viên nam và người được Diêu Tinh Châu chọn trước, có chọn thế nào cũng chỉ có đường chết.

Tần Á Nam chọn đầu tiên, không hề do dự lựa chọn Trác Nhã, bởi vì diễn viên này có khí chất tốt nhất, bất kể kiểu gì trang phục kiểu gì mặc lên người Trác Nhã đều không thể xấu được.

Mi Hinh chọn Triệu Phi Phi, bởi vì Triệu Phi Phi đóng phim cổ trang tương đối nhiều, bản thân đã có một vẻ đẹp cổ điển, rất phù hợp với phong cách thiết kế của Mi Hinh.

Diêu Tinh Châu do dự giữa Liễu Lâm và Lam Mạc Như một lát, cuối cùng chọn Lam Mạc Như.

Đến lượt Tiêu Tiêu chỉ còn lại ba người là Lam Mạc Như, Liễu Lâm và nam diễn viên. Nếu muốn tránh Diêu Tinh Châu, Liễu Lâm đương nhiên là lựa chọn tốt nhất, nhưng...

Là fan cuồng của Lam Mạc Như, Tiêu Tiêu trước giờ vẫn cực ghét Liễu Lâm. Cô bước tới, quyết đoán cầm lấy ghim cài ngực của nữ thần Lam Mạc Như.

Nhìn thấy hành động này của cô, Diêu Tinh Châu không khỏi nhượng mảy, cô bé này thật là gan dạ.

Một rưỡi sáng, ghi hình cuối cùng kết thúc, Tiêu Tiêu nằm rũ rượi trên xe của Lương Tinh Dao. Triển Lệnh Quân lái xe, Lương Tinh Dao chịu trách nhiệm làm gối dựa cho cô.

“Tại sao mày lại chọn Lam Mạc Như?” Lương Tinh Dao thất vọng chọc chọc Tiêu Tiêu: “Hắn là người đã quen may đo cao cấp, dùng trình độ gà mờ của mày đấu với hắn chẳng phải là tự ngược hay sao?”

”Tao gà mờ cái gì? May đo cao cấp và thời trang bình thường chỉ khác nhau ở mức độ tinh tế mà thôi. Hơn nữa cũng không phải so đầu về chế tạo mà là so đầu về sáng tạo!” Tiêu Tiêu rất không phục.

Bên kia, Diêu Tinh Châu ngồi trên xe, dùng máy tính bảng xem lại vòng đầu này. Cậu bạn học Dương Kiến của Tiêu Tiêu ngồi phía trước lái xe.

Dương Kiến mặc dù cũng vào đến bán kết nhưng đã bị loại, không vào được đến chung kết. Thí sinh của Paula Trung Quốc tham gia thi đấu chỉ còn lại một mình Diêu Tinh Châu.

”Chung kết, phải giành quán quân“. Ánh sáng từ màn hình máy tính bảng lúc sáng lúc tối hắt vào mặt Diêu Tinh Châu, tỏ ra âm u một cách khó tả.

Dương Kiến thoáng nhìn qua gương chiếu hậu, cười nói: “Đề mục chung kết là may đo cao cấp, với trình độ của anh, giành quán quân có khác nào lấy đồ trong tủ”.

Diêu Tinh Châu không nói, tạm dừng video khi chiếu đến gương mặt Tiêu Tiêu. Cô bé dám chọn cùng một người mẫu với hần này đúng là dũng cảm, hần phải nghiên cứu kỹ lưỡng một chút.

Còn một tuần nữa là phải vào làng nghỉ mát, Ban tổ chức cho phép các thí sinh tìm cảm hứng trong một tuần này. Tiêu Tiêu nhìn hai mươi mấy bản nháp bị loại bỏ, gãi gãi đầu. Kích động sướng nhất thời, đến lúc thi mới khổ. Cô lựa chọn nữ thần là nghe theo bản tâm, nhưng Diêu Tinh Châu cũng chọn nữ thần, quả thật tạo thành áp lực cực lớn với cô.

Áp lực càng lớn, linh cảm càng khô kiệt.

Buổi sáng dậy chải tóc, lược vướng một đồng tóc rụng làm Tiêu Tiêu giật bắn mình. Đây không phải rụng tóc bình thường mà là rụng nguyên cả một lọn như người trị bệnh bằng hoá chất bị rụng tóc.

Triệu chứng này khiến cô hoảng sợ không dám tiếp tục giầy vò, ngay trong ngày liền hẹn Triển Lệnh Quân khám bệnh.

”Rụng tóc...” Triển Lệnh Quân đeo găng tay xem da đầu Tiêu Tiêu, không phải nguyên nhân bên ngoài: “Có phải cô chịu áp lực hơi lớn không?”

Glucocorticosteroid vốn gây ra rụng tóc nhẹ, nhưng Tiêu Tiêu đã giảm xuống ba viên, không thể nghiêm trọng như vậy. Có điều nếu áp lực tinh thần quá lớn thì triệu chứng sẽ nặng thêm.

”Đúng vậy, linh cảm khô kiệt, tôi thật sự không nghĩ ra nữ thần nên mặc cái gì“. Tiêu Tiêu nằm bò trên bàn, vẻ mặt sa sút, thịt trên mặt trải ra mặt bàn như đất nặn. Bởi vì áp lực quá lớn, ngủ không đủ, mặt Tiêu Tiêu lại phù rồi.

Cách lóp găng tay y tế, Triển Lệnh Quân khẽ nhéo đồng thịt mềm đó: “Ngày mai tôi có hẹn tới nhà phục vụ, cô cùng đi với tôi”.

”Hả? Anh tới nhà phục vụ, tôi đi làm cái gì?“ Tiêu Tiêu bò lên, vẻ mặt nghi hoặc.

”Khách hàng là một phụ nữ giàu có và xinh đẹp, lần đầu tiên tôi tới nhà, có chút khó xử. Nếu có một phụ nữ đi theo sẽ đỡ hơn nhiều. Nhưng trong hội sở không có người thích hợp...” Triển Lệnh Quân nói như lẩm bẩm một mình.

”Đi, tôi đi!“ Tiêu Tiêu căn bản không nghe thấy nửa câu sau, vừa nghe thấy phụ nữ vừa giàu vừa xinh đẹp, chỉ nghĩ đến việc ném chiếc bánh bao thịt Triển Lệnh Quân nào vào hang ổ phú bà, cô đã cuống quýt rụng hết cả tóc rồi!

#####

Quân Quân: Tôi là bánh bao thịt, thế người nhắm nhắm muốn nuốt chừng tôi thì là cái gì?

Tiêu Tiêu: Chó! Chưa nghe câu bánh bao thịt ném chó, có đi không có về à?

Quân Quân: Chó đâu?

Tiêu Tiêu: Gâu gâu!

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Gian lận

Lam Phong Thu Đình là một khu biệt thự đất tiền ở thủ đô, bảo đảm an ninh cực kì nghiêm khắc, nghe nói rất nhiều minh tinh đều sống ở đây. Bảo vệ khu biệt thự gọi điện thoại cho chủ nhà, lại đăng kí vào sổ cẩn thận rồi mới cho xe của Triển Lệnh Quân đi vào.

Hôm nay là lần đầu tiên Tiêu Tiêu đến đây, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ xe rất là hâm mộ: “Bao giờ tôi mới có thể ở một ngôi nhà như thế này nhỉ?”

Triển Lệnh Quân đáp một câu vu vơ: “Nhanh thôi mà”.

“Nhanh gì mà nhanh, ít nhất một năm phải thu nhập ba triệu trở lên, tầm cỡ thủ tịch LY mới được”. Tiêu Tiêu tuyệt vọng rên rì: “Khi đó tóc tôi đã muối tiêu như Adeline rồi”.

“Nhà thiết kế đầu dựa vào tuổi tác”. Triển Lệnh Quân giảm tốc độ xe, phân biệt phương hướng một chút.

“Đúng đúng, Eve Saint Laurent 21 tuổi đã làm nhà thiết kế số một của Dior, tôi vẫn còn có cơ hội!” Tiêu Tiêu lạc quan tếu, tưởng tượng mình giành được quán quân giải đầu, được ông chủ tán thưởng, đi lên đỉnh cao cuộc đời, khởi đầu tương lai tốt đẹp.

Triển Lệnh Quân liếc cô một cái: “Tuy nhiên cô đã 24 rồi mà vẫn còn là một nhân viên quen”.

Pốc! Bong bóng ước mơ vừa bay lên của Tiêu Tiêu bị chọc vỡ: “Anh nói một câu dễ nghe thì có mất miếng thịt nào không?”

“Lương y như từ mẫu, không thể để mặc cô rơi vào ảo tưởng không thực tế”. Triển Lệnh Quân nói hùng hồn, dừng xe trên một khoảng đất trống.

Tiêu Tiêu hít sâu một hơi, biết nói không lại anh ta, chỉ có thể mặc niệm “Hắn đẹp trai, hắn đẹp trai, mình không thêm chấp hắn”.

Khách hàng hẹn tới nhà phục vụ sống trong một ngôi biệt thự xinh xắn, trong sân có một con chó xù lông vàng, nhìn thấy có người đến lập tức vẫy đuôi mừng.

“Hé lô bạn nhỏ đáng yêu”. Tiêu Tiêu không có sức đề kháng đối với bọn lông xù này, không nhịn được đưa tay vuốt đầu nó.

Con chó vàng lập tức ghé lại cho vuốt, cái đầu thò ra khỏi hàng rào sắt nghệ thuật, cố gắng liếm tay Tiêu Tiêu.

“Lucas, mẹ mày đâu rồi?” Triển Lệnh Quân hỏi con chó bằng vẻ mặt nghiêm túc.

“Gâu gâu!” Con chó sủa mấy tiếng coi như trả lời.

Cũng không biết một người một chó nói chuyện thế nào, Triển Lệnh Quân vỗ vỗ đầu chó như thật, đi tới ấn chuông cửa. Loa điện thoại có hình gắn trước cổng vang lên giọng nói của chủ nhà: “Lệnh Quân đến rồi à, vào đi!”

Gác điện thoại, cửa sắt tự động mở ra, con chó lông vàng lập tức xông tới lao vào người Triển Lệnh Quân, bị anh ta nhẹ nhàng tránh được. Vô hột một cái, Lucas không hề nản chí, tiếp tục vô cùng nhiệt tình lao về phía Tiêu Tiêu.

“Lucas, không được quá rối!” Cửa nhà mở ra, bà chủ mặc đồ ở nhà màu hồng đi ra quát con chó nhà mình một câu.

Nghe thấy tiếng chủ nhân, con chó lập tức bỏ Tiêu Tiêu, lại chạy đến chỗ bà chủ.

“Nữ... nữ thần!” Tiêu Tiêu kinh ngạc, người đứng trước cửa biệt thự, chủ nhân của Lucas, khách hàng của Triển Lệnh Quân, không ngờ lại chính là Lam Mạc Như.

Lam Mạc Như không trang điểm, dây buộc tóc trên đầu hình nơ con bướm, có lẽ vừa mới đắp mặt nạ xong, lông mày còn có chút ẩm ướt. Ánh sáng mặt trời chiếu vào gương mặt trái xoan vô cùng mịn màng của cô cực kì xinh đẹp.

Nghe thấy cách xưng hô thế này, Lam Mạc Như lộ ra một nụ cười nhã nhặn: “Vào đi!”

Chính mình đang đau khổ nghĩ phải may trang phục gì cho Lam Mạc Như lại gặp ngay được khổ chủ, Tiêu Tiêu ngo ngắc đáp lại nụ cười của nữ thần, cắn răng không động môi hỏi Triển Lệnh Quân: “Thế này là thế nào?”

“Thế này là gian lận”. Triển Lệnh Quân nghiêm túc đáp.

“...”

Tiêu Tiêu cùng tay cùng chân theo Triển Lệnh Quân đi vào, câu nệ ngồi xuống sofa, tham lam thưởng thức dung nhan rực rỡ của nữ thần.

Nhìn mình tỉnh trên tivi không cảm thấy quá mức xinh đẹp, nhưng trong hiện thực thì khác. Minh tỉnh dù có bình thường đến mấy cũng vẫn đẹp hơn người bình thường rất nhiều, huống hồ là người đẹp như Lam Mạc Như, ở bên ngoài còn đẹp hơn trên tivi cả chục lần.

Con chó vàng vừa vào nhà đã chiếm chỗ trên sofa, gác đầu lên trên đùi chủ nhân đòi vuốt lông, bị Lam Mạc Như chén ghét đẩy ra. Con chó dễ tính liền quay đầu sang cạ vào tay Triển Lệnh Quân.

“Vòng bán kết tôi đã xem, sáng tạo của cô thật không tồi, chỉ là vận may không được tốt, rút phải một chiếc áo sơ mi như vậy”. Lam Mạc Như rót nước đưa cho Tiêu Tiêu một cốc.

Tiêu Tiêu rất kinh ngạc, vốn cô đến với danh nghĩa phụ tá của Triển Lệnh Quân, không ngờ Lam Mạc Như lại biết cô là ai, còn xem cô thi đấu nữa. Cô

hơi xấu hổ nói: “Bởi vì không biết nên làm trang phục gì cho chị nên đã dày mặt đi theo, hi vọng không làm phiền chị”.

Triển Lệnh Quân cho cô một niềm vui bất ngờ như vậy, cô cũng không thể để Triển Lệnh Quân khó xử, liền kéo trách nhiệm sang người mình.

Lam Mạc Như nhìn Tiêu Tiêu một cái, lại nhìn Triển Lệnh Quân khẽ biến sắc mặt, lộ ra một nụ cười ý tứ sâu xa: “Lệnh Quân đã nói với tôi rồi, tôi và cậu ấy đã có giao tình bao nhiêu năm, đây chỉ là việc nhỏ, không cần để ý”.

Tiêu Tiêu nhìn Triển Lệnh Quân đang giao lưu với Lucas, trái tim nóng bỏng sùi bọt chua chua ngọt ngọt. Sự hỗ trợ này đã hoàn toàn vượt qua phạm trù chuyên gia trị liệu và bệnh nhân, vì sao anh ta lại tốt với mình như vậy?

“Vì sao cô không chọn Liễu Lâm? Tôi xem người ta phân tích trên mạng, chọn tôi rất bất lợi cho cô”. Lam Mạc Như tò mò hỏi Tiêu Tiêu.

“Tôi là fan của chị mà, đương nhiên là an ti của Liễu Lâm, làm sao có thể chọn cô ta được!” Nói đến chuyện này, Tiêu Tiêu đã tự nhiên hơn nhiều: “Thời đi học tôi còn viết bài dài hàng vạn chữ mắng cô ta trên diễn đàn, dù có thua tôi cũng sẽ không làm trang phục cho cô ta”.

Nói xong, ý thức được hành vi này của mình hơi non nớt, cô xấu hổ che mặt lại.

Lam Mạc Như hơi trở mặt, không ngờ đáp án lại là như vậy, lập tức cười to: “Ha ha ha ha ha, em đáng yêu quá! Một fan đáng yêu như vậy, chị phải cho em một chút lợi ích độc quyền mới được”.

“Cái gì?” Tiêu Tiêu nhìn Lam Mạc Như, hai mắt long lanh.

“Có thể cho em đo số đo của chị”. Lam Mạc Như chớp mắt với cô.

“Oa! Hạnh phúc tới bất ngờ quá!” Tiêu Tiêu kích động không thôi, nhanh chóng lấy ra chiếc thước dây bất li thân của mình. Mặc dù Ban tổ chức cũng sẽ cho số liệu nhưng sẽ không quá chi tiết, càng không thể trực quan như đo người thật.

“Nếu sắp tới định may một bộ lễ phục, nữ thần muốn lễ phục kiểu gì?” Tiêu Tiêu vừa đo vừa dò hỏi. Trưng cầu ý kiến khách hàng chắc không bị coi là gian lận chứ?

Lam Mạc Như cười cười trả lời: “Một thời gian nữa chị phải sang châu Âu tham gia liên quan phim, còn thiếu một bộ đi thăm dò. Thiết kế của các thương hiệu lớn vẫn chưa đạt được hiệu quả chị muốn, nếu em làm tốt, chị có thể mua thiết kế của em”.

Thương hiệu lớn còn chưa đạt được hiệu quả làm cho Lam Mạc Như hài lòng, Tiêu Tiêu nhủ mảy suy nghĩ, vậy chắc chắn không phải vấn đề chất lượng quần áo không tốt hoặc không đủ đẹp.

Là fan của Lam Mạc Như, Tiêu Tiêu rất rõ ràng điểm mạnh và điểm yếu của nữ thần nhà mình. Lam Mạc Như cực kì nổi tiếng ở trong nước nhưng vẫn chưa ra được thị trường quốc tế. Cô cần truyền thông nước ngoài đưa tin, cần xuất hiện nhiều trên mặt báo, cho nên thứ mà lễ phục thăm dò cần không phải cao quý, sang trọng mà là nổi bật!

Có điều suy nghĩ như thế này Lam Mạc Như không tiện mở miệng nói, những nhà thiết kế danh tiếng cũng không thể cảm nhận được tâm tình này của cô, cho nên còn không tìm được thiết kế thích hợp.

“Em hiểu rồi!” Tiêu Tiêu bừng tỉnh ngộ, trong lòng đã có tính toán.

Thấy cô đã có dự định, Lam Mạc Như liền không nói thêm nữa. Mặc dù nói khách sáo như vậy nhưng cô cũng không hề có bao nhiêu hi vọng với một nhà thiết kế mới như Tiêu Tiêu.

Tiêu Tiêu cũng biết trình độ của mình hiện nay không hề đáng tin cậy nên đương nhiên sẽ không hứa hẹn hay quá quyết gì vô vị. Cô ghi lại số đo, không nói thêm nữa, ngồi xuống chơi đùa với lòng vàng, dành thời gian cho Triển Lệnh Quân.

Triển Lệnh Quân tới nhà phục vụ không phải nói đùa, Lam Mạc Như đích xác là khách hàng của Tang Du. Đóng phim nhiều năm, cô mắc rất nhiều bệnh, xương sống không tốt, chất lượng giấc ngủ rất kém, hơn nữa thường xuyên đau đầu.

“Nhạc ru ngủ của tôi đâu?” Lam Mạc Như chìa tay ra với Triển Lệnh Quân.

Triển Lệnh Quân lấy một chiếc USB trong túi ra: “Tiếng piano nhẹ nhàng có thể ru ngủ, nhưng nếu tiếng nhạc dẫn tới cộng hưởng tình cảm khác có thể sẽ khiến chứng mất ngủ nặng thêm”.

“Cậu nói nhiều quá đấy”. Lam Mạc Như đưa tay giật lấy chiếc USB: “Phí bản quyền tôi sẽ thanh toán cho cậu, cậu giúp tôi mua ít đồ ăn vặt cho anh ấy”.

“Không mua”. Triển Lệnh Quân từ chối không hề do dự: “Nếu anh ấy biết tôi lén ghi âm, sợ là sẽ tuyệt giao với tôi mất”.

Lam Mạc Như thở dài, cầm chiếc USB như người mất hồn.

“Thuốc Tiến Tở chuẩn bị tôi đã xem qua rồi, không có vấn đề gì. Nhưng thứ này thì không được dùng”. Triển Lệnh Quân sờ sờ cây nến thơm đặt trong phòng khách.

Ánh mắt Lam Mạc Như đột nhiên lạnh đi: “Thứ này có vấn đề?”

Đây là một người bạn mua ở nước ngoài mang về, nói là có lợi đối với cô.

”Hương liệu của Mexico, tinh táo tinh thần“. Triển Lệnh Quân cảm cây nến đưa đến bên mũi Lucas, con chó đang gác đầu lên vai Tiêu Tiêu làm nũng lập tức hất xì mấy cái liền, phun đầy mặt Tiêu Tiêu.

Khóe miệng Tiêu Tiêu giật giật: “Này, không được hại người vô tội!”

”Gâu?“ Lucas không biết cô nói gì, hất xì xong tiếp tục gác đầu lên vai cô, tư thế tương thân tương ái như hoàng tử ôm công chúa.

Triển Lệnh Quân kéo tai con cho vàng: “Xong việc rồi“.

Tiêu Tiêu lưu luyến tạm biệt Lucas, ngẩng đầu nhìn Lam Mạc Như vẽ mặt khó lường ném cây nến thom vào thùng rác. Giới sô bít đúng là phức tạp, Tiêu Tiêu cũng không giúp gì được nữa thân, chỉ có thể quyến luyến theo Triển Lệnh Quân rời khỏi Lam Phong Thu Đình.

”Anh ghi âm bản nhạc của Mộ Giang Thiên bán cho Lam Mạc Như?“ Trên đường về, Tiêu Tiêu bị Conan nhập hồn lên tiếng chất vấn Triển Lệnh Quân.

”Ồ, chỉ cho phép nghe một mình“. Triển Lệnh Quân đáp, không để ý lắm.

”Thế không được“. Tiêu Tiêu cau mày: “Mộ Giang Thiên bây giờ chắc chắn không muốn người khác nghe nhạc của anh ấy...”

”Hai người bọn họ trước kia là người yêu“. Triển Lệnh Quân nói một câu không đầu không đuôi.

Tiêu Tiêu lập tức ghen lời, tròn to mắt nhìn Triển Lệnh Quân, hai thần tượng của mình trước kia yêu nhau? Cái gì?

”Lam Mạc Như sẽ không hại anh ấy, không sao đâu“. Triển Lệnh Quân không muốn nhiều lời, đánh lái chạy lên cao tốc.

Tiêu Tiêu trở mắt, thông tin cá nhân của khách hàng là vô cùng quan trọng đối với Tang Du, quyết không dễ dàng tiết lộ. Nhưng hôm nay Triển Lệnh Quân đã phá lệ với cô quá nhiều. Có phải đối với anh ta, mình cũng là người “sẽ không hại anh ta” không?

Suy nghĩ này khiến trong lòng Tiêu Tiêu sôi trào, phải chăng cô có thể hi vọng một chút, Triển tiên sinh cũng có gì đó với cô?

Mỗi lúc không biết phải làm sao, người ta thường thích đưa ra những lời tiên đoán không hề có căn cứ. Chẳng hạn như, nếu trong vòng mười phút đến được đường vành đai 2, chắc chắn mình sẽ qua vòng phong vận. Hoặc, nếu nhân viên phục vụ mang cốc nước có cắm ống hút màu xanh lục đến, mình sẽ bán tháo cổ phiếu...

Lúc này Tiêu Tiêu ngỡ ngàng thừa thãi cũng làm một chuyện ngu xuẩn tương tự, cô thậm hạ quyết tâm, nếu lần này giành quán quân cuộc thi thiết kế, mình sẽ tỏ tình với Triển Lệnh Quân.

#####

Tiêu Tiêu: Bao giờ tôi mới có thể ở biệt thự?

Quân Quân: Nhanh thôi.

Tiêu Tiêu: Tôi không thể trở thành thủ tịch lúc 21 tuổi, lấy đâu ra biệt thự mà ở?

Quân Quân: Tôi có.

Tiêu Tiêu!!!

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Niết bàn

Trên đường đi Tiêu Tiêu không nói nữa, Triển Lệnh Quân dường như cũng không muốn nói chuyện. Tiêu Tiêu lén nhìn nửa bên mặt anh ta, dường như mỗi lần nhắc đến chuyện gì liên quan đến Mộ Giang Thiên, anh ta đều có chút không vui.

Nhớ tới bóng lưng nhìn thấy trên tầng ba lần trước, bây giờ Tiêu Tiêu có thể khẳng định người phụ nữ nghe tiếng đàn khóc đó chính là Lam Mạc Như. Mộ Giang Thiên bị tai nạn từ mười năm trước, khi đó ông ta đã là danh gia dương cầm nổi tiếng thế giới, còn Lam Mạc Như mười tám tuổi vừa mới vào nghề, hai người này làm sao lại là người yêu được?

Tò mò thì tò mò, Tiêu Tiêu lại không có ý định tìm hiểu thêm. Bây giờ hai người một mù một chỉ có thể lên nhờ bạn ghi lại tiếng đàn của người kia, tất nhiên không phải kết cục tốt đẹp gì. Triển Lệnh Quân nói với cô chuyện này cũng là nhắc nhở cô đừng lỡ miệng trước mặt Mộ Giang Thiên.

Về đến nhà, Tiêu Tiêu ghi lại từng yêu cầu của Lam Mạc Như trên giấy.

Nổi bật, đẹp, có chủ đề.

Thông thường có chủ đề để lên mặt báo thì hoặc là có nội tình văn hóa, hoặc là phải tương đối lập dị. Lập dị có thể thu hút ánh mắt nhất thời, nhưng cũng làm người ta chê cười, điều này hiển nhiên không phù hợp với ý nguyện của Lam Mạc Như, càng không phù hợp với yêu cầu của cuộc thi.

Vừa phải có chuyện để viết, lại phải đẹp để không mất phong độ, vậy thì phải tiếp cận từ phương diện khác.

Đang suy nghĩ chợt điện thoại di động rung lên, thiếu niên Hạ Viêm hai tháng không có tin tức đột nhiên xuất hiện.

Hòa Viêm Diễm: Chị mặt to, em có một món quà tặng chị.

Những nhóc này vẫn không đáng yêu chút nào. Tiêu Tiêu gửi lại một icon tròn mắt, hỏi cậu ta quà gì.

Hòa Viêm Diễm: Em tìm được người thuê seeder lần trước rồi.

Ờ? Tiêu Tiêu không nhìn được ngồi thẳng lên, mặc dù chuyện đã giải quyết nhưng có một kẻ nấp trong bóng tối ném đá giấu tay vẫn luôn làm mọi người bất an.

Tiểu Tiểu Bó: Aï? Nói mau nói mau!

Hòa Viêm Diễm: Cái này là em hack vào hệ thống của công ty seeder mới nhận được thông tin cơ mật, không thể miễn phí cho chị được.

Nghe có vẻ thật là lợi hại, Tiêu Tiêu lập tức gửi cho Hạ Viêm một bao lì xì đỏ, bên trên viết chữ “Lớn”.

Hạ Viêm mở ra, nhận được 88,88 tệ.

Không đến một trăm đồng cũng dám gọi là lớn? Hacker Hạ Viêm lại có nhận thức mới về mức độ nghèo khó của đám thiết kế trang phục, gửi một đoạn tin nhắn thoại qua, biểu đạt sự thông cảm thấu thiết được trăm họ nghèo khổ.

Sau khi nghe hết những lời châm chọc của lão địa chủ họ Hạ, tá điền Tiêu Tiêu nhận được một tài khoản thanh toán.

Hạ Viêm chưa nói đây là cái gì, nhưng Tiêu Tiêu đã đoán được đây chính là tài khoản người kia dùng khi tiến hành giao dịch bản thiêu với công ty seeder.

Đây là một tài khoản sử dụng hộp thư điện tử, Tiêu Tiêu nhất thời không nhận ra, liền tìm kiếm trong điện thoại của mình một lát. Giao diện bắt đầu quay quay, tìm đập tăng tốc theo, chân tướng sắp trời lên mặt nước, Tiêu Tiêu vừa hưng phấn vì cuối cùng tìm được kẻ đứng sau màn lại vừa sợ người tìm ra sẽ khiến cô khó mà thừa nhận được.

Tài khoản nhanh chóng khớp với một người, đã kết bạn với cô, Tần Á Nam!

Căng thẳng lập tức tan biến, chỉ còn lại một sự thư thái “quả nhiên như thế”. Nhớ lại khi đó xảy ra chuyện, Tần Á Nam còn lộ vẻ lo lắng đưa ra lời khuyên cho mình, cô không khỏi cảm thấy lạnh buốt. Bạn học cùng trường ra, cần đuổi tận giết tuyệt như vậy sao? Rốt cuộc cô đắc tội Tần Á Nam bao giờ?

Hòa Viêm Diễm: Biết là ai chưa?

Tiểu Tiểu Bó: Biết rồi, cảm ơn em, chị sẽ không nói với người khác.

Hòa Viêm Diễm: Nói cũng không sao, cứ bảo chị thuê hacker tra thôi.

Tiêu Tiêu không nhìn được cười lên, có thể tưởng tượng ra vẻ kiêu ngạo của bạn học Hạ Viêm lúc này, thế là gọi điện thoại cho cậu bé. Sau khi bấm nút gọi, bên kia yên lặng một lúc lâu, đại khái khoảng chừng năm giây mới thấy có chuông báo.

“Chị đang gọi điện thoại quốc tế, nên chú ý tiết kiệm cước phí một chút”. Giọng nói trẻ trung vang lên, mang một chút lười nhác của buổi chiều ngày hè.

“Em đang đi đâu vậy?” Tiêu Tiêu hơi kinh ngạc, dạo này không nhìn thấy Hạ Viêm ở hội sở Tang Du, không ngờ lại ra nước ngoài rồi.

“Em sang châu Âu chọn chân”. Hạ Viêm nói hơi đặc ý: “Theo chị thì em nên chọn chân kiểu lưỡi đao của Pistorius hay là chọn chân máy kiểu transformer cho oách xà lách?”

“O...” Tiêu Tiêu không biết Pistorius là ai, để theo kịp tư duy của hacker đại nhân, cô vội tìm kiếm một chút, tra được đó là quán quân nước rút Paralympic với một đôi chân giả như lưỡi đao hình chữ J: “Chị cho rằng em vẫn nên chọn một đôi chân bình thường thì tốt hơn”.

Hạ Viêm không đi tham gia Paralympic, lắp chân giả chuyên để chạy nước rút làm gì? Còn chân cơ giới Transformers...

”Lắp chân cơ giới có sợ rò điện không?” Tiêu Tiêu không nhận được đưa ra nghi vấn của mình.

”Ha ha ha ha ha...” Hạ Viêm cười ngặt nghẽo, suýt nữa ngã từ trên xe lăn xuống: “Chị đã xem chân Transformers chưa? Ha ha ha ha, híc, buồn cười quá”.

Một lần nữa bị khinh bỉ không thương tiếc, Tiêu Tiêu cảm thấy mình và Hạ Viêm thật sự là không nói chuyện tiếp được nữa, nhưng Hạ Viêm lại vẫn nói rất vui vẻ. Cậu ta đã an toàn vượt qua thời kì trầm cảm, lại tràn ngập hi vọng với cuộc sống và tương lai. Ông Hạ đã đồng ý sau khi lắp chân giả sẽ mua xe scooter cho cậu ta.

”Scooter?” Tiêu Tiêu ngỡ rằng Hạ Viêm đang sốt nên mới nói huyền thuyên thế này, làm gì có người dùng chân giả lại còn đi scooter? Nhưng Hạ Viêm vẫn tin chắc mình sẽ có một chiếc xe scooter phong cách, Tiêu Tiêu cũng không muốn làm cậu ta thất vọng, chỉ nói bao giờ hán mua nhớ gọi cô đi xem

”Đương nhiên rồi, em thế này cũng coi như là phượng hoàng niết bàn, tắm lửa sống lại rồi đứng không chi?” Hạ Viêm đắc ý nói.

Phượng hoàng niết bàn... Tiêu Tiêu nghe thấy cụm từ này, một tia sáng bỗng lóe lên trong đầu.

Hồng liên nghiệp hỏa, phượng hoàng niết bàn, đây là ngôn ngữ của Phật giáo, cũng là một bộ phận trong văn hóa truyền thống của Trung Quốc. Trước mắt cô xuất hiện cảnh tượng lửa cháy lan khắp núi đồi, toàn bộ mặt đất bị đốt cháy sạch, một con phượng hoàng màu vàng kim từ tro tàn bay lên trời, cất tiếng kêu dài vang vọng trời đất. Cảnh tượng hoành tráng này nếu được đưa lên máy quay dài quét đất chắc chắn sẽ rực rỡ chói mắt.

”Chị biết rồi!” Tiêu Tiêu đột nhiên kêu một tiếng kinh ngạc, không để ý tới thắc mắc của Hạ Viêm, vội vã cúp điện thoại, cầm lấy bút nhanh chóng phác họa trên giấy.

Vạt váy dài quét đất đỏ rực như lửa cháy, hoa sen từ trên lưng lan rộng ra ngoài, càng ngày càng lớn lên, cuối cùng nở rộ ở đuôi váy. Đuôi váy trải rộng trên mặt đất, cánh hoa tạo thành một hình tròn hoàn mỹ.

Tiêu Tiêu giờ bản thảo lên, không nhận được hai mắt cong cong. Đúng là không có gì làm người ta vui vẻ hơn cảm hứng tràn đến. Giải quyết được tảng đá lớn đè nặng trong lòng, Tiêu Tiêu hết sức phấn khởi gọi Lương Tinh Dao đi ăn cơm.

”Chưa đến tết làm gì đã có thưởng, tự dung mời tao đi ăn cơ à?” Lương Tinh Dao nhìn Tiêu Tiêu nét mặt toả sáng, hồ nghi hỏi: “Gặp được chuyện tốt gì đúng không?”

”Xem như thế đi”. Tiêu Tiêu vui sướng gặm một cái cánh gà.

”Tao đoán xem nào, Triển Lệnh Quân tỏ tình với mày rồi?” Lương Tinh Dao nói xong, chính mình lại rùng mình một cái: “Không có khả năng, cái loại tính tình lãnh đạm như thế không thể tỏ tình với ai được”.

”Này!” Tiêu Tiêu đá cô một cái dưới gầm bàn: “Không cho mày nói Triển tiên sinh nhà tao như vậy”.

”Oa, đã thành Triển tiên sinh nhà mày rồi cơ đấy?” Lương Tinh Dao tỏ vẻ bức bối: “Tặc tặc, đúng là gái lớn theo chồng”.

”Vớ vẩn”. Tiêu Tiêu cười một lát, lại nghiêm mặt nói: “Chuyện tốt đúng là có, tao biết người thuê seeder bơi nhọ tao là ai rồi”.

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Chung kết (thượng)

”Tần Á Nam? Con này thật mẹ nó buồn nôn”. Nghe thấy kẻ đứng đằng sau là Tần Á Nam, Lương Tinh Dao không nhận được làm động tác nôn khan: ”Người bình thường không làm được loại chuyện như thế này”.

Như một con chuột lẩn trốn dưới cống ngầm, thỉnh thoảng chui lên cắn một miếng, chỉ nghĩ đã làm người ta thấy lạnh buốt.

”Tao vẫn có chút không rõ, tao với nó làm cùng nhau hai năm, trước giờ vẫn sống yên ổn với nhau, lúc trước thành tích của tao cũng không phải rất xuất sắc, sao nó phải đuổi tận giết tuyệt như vậy?” Tiêu Tiêu nhíu mày.

Chính vì lần này bị bệnh đột nhiên ngộ ra vài điều, những thứ cô thiết kế ra mới có linh tính hơn trước, chứ lúc đầu các tác phẩm của cô cũng rất tầm thường. Trang phục quý trước cô được lựa chọn chín thiết kế, đó là bởi vì cô chăm chỉ, đưa ra hai mươi bộ, mà Tần Á Nam cũng được chọn tám bộ, không hề kém cô bao nhiêu.

”Chắc chắn là con tiện nhân Chu Sánh nó kích động”. Lương Tinh Dao chun mũi.

”Chu Sánh...” Tiêu Tiêu nhủ mảy, nhớ lại gần đây Chu Sánh không ngừng khiêu khích mình: “Đúng rồi, vì sao Chu Sánh lại có liên lạc với Hàn Đông Vũ?”

Thời đại học, Hàn Đông Vũ học cùng trường với Tiêu Tiêu, sau lên cao học mới qua tỉnh khác. Khi đó cô và hắn không học cùng một khoa, trường học lại lớn, Tiêu Tiêu cho hắn số điện thoại của Lương Tĩnh Dao để hắn liên lạc khi khẩn cấp nếu không liên lạc được với cô. Ngoài ra Tiêu Tiêu chưa bao giờ cho hắn số điện thoại của bạn học khác.

”Mày quên rồi à, hồi đại học bọn nó cùng tham dự một hội đoàn mà“. Lương Tĩnh Dao do dự một lát, cuối cùng vẫn không nhận được nói ra: “Chu Sánh vẫn có địch ý với mày, tại mày ngốc quá nên không nhìn ra thôi“.

”Ồ, thế sao mày không nói gì với tao?“ Tiêu Tiêu hơi kinh ngạc, cô thật sự không nhìn ra được. Thời đại học Chu Sánh ở phòng kí túc bên cạnh, thỉnh thoảng rảnh rỗi lại sang chơi, qua lại một hồi mọi người cũng thành thân quen, cô chưa từng phát hiện Chu Sánh có địch ý gì với mình.

”Mày dùng lương tâm suy nghĩ xem tao đã nói chưa“. Lương Tĩnh Dao nhếch miệng: “Nói một lần mà mày không quan tâm, vẫn chơi thân với nó, tao không thể ngày nào cũng nhắc lại được, thế thì khác nào cổ tình nói xấu nó?“

Lương Tĩnh Dao tính tình cởi mở lại có tiền, thời đại học rất nhiều người muốn chơi với cô, bao gồm cả Chu Sánh. Chu Sánh từng nói xấu Tiêu Tiêu với Lương Tĩnh Dao, sau khi bị Lương Tĩnh Dao mắng một trận liền ngậm miệng lại, nhưng địch ý với Tiêu Tiêu vẫn không biến mất.

Nữ sinh nói xấu nhau là chuyện như cơm bữa, khi đó Tiêu Tiêu nghe xong cảm thấy chỉ là chuyện nhỏ nên vẫn không để bụng.

”Tao sai rồi“. Tiêu Tiêu vội vàng nhận sai: “Nhưng mà tao có đắc tội gì nó đâu?“

”Làm sao tao biết được, có thể nó thích Hàn Đông Vũ cho nên mới ghen với mày“. Lương Tĩnh Dao nói xong không nhận được bật cười ha ha, cảm thấy mình vừa kể một câu chuyện rất buồn cười.

”Ha ha ha, làm sao có thể thế được“. Tiêu Tiêu cũng không nhận được cười lên.

Hàn Đông Vũ hơi gầy bé, Chu Sánh lại cao to, hai người đứng cạnh nhau quả thực rất hài hước, không cần chọc cười thì người xem cũng đã cười thành tiếng rồi.

”Ồi, nói đến chuyện này, cái thằng hồi đấy đứng dưới lầu gọi tên nó bây giờ đi đâu rồi nhỉ?“ Tiêu Tiêu bắt đầu tọc mạch. Năm thứ hai đại học, có một nam sinh nửa đêm đứng dưới lầu hô to Chu Sánh, anh thích em, sau đó lại chẳng đi đến đâu. Giảng hồ đồn đại Chu Sánh và nam sinh đó cặp với nhau, nhưng Chu Sánh vẫn không thừa nhận.

”Tao cũng không biết thằng đó là ai, để lúc nào thử hỏi xem“. Lương Tĩnh Dao sờ sờ cằm: “Mày vẫn nên tập trung nghĩ xem mày đắc tội nó bao giờ thì hơn“.

”Tao không biết“. Tiêu Tiêu không hiểu ra sao, mọi người đều là bạn học, có mâu thuẫn cũng chỉ là việc nhỏ lông gà vỏ tỏi như mượn bánh xà phòng không kịp thời trả lại là cùng, làm gì mà hận cô như vậy?

Thoáng cái đã đến chung kết, các thí sinh trong top 10 phải đến một làng nghỉ mát khép kín tham gia ghi hình thời hạn một tuần, trong thời gian này độc lập hoàn thành việc chế tạo một lễ phục cao cấp. Làng nghỉ mát ở ngoại thành, rất xa, ban tổ chức lại không bố trí phương tiện giao thông.

Lương Tĩnh Dao đi công tác, chỉ có thể phó thác chuyện của Tiêu Tiêu cho anh họ mình.

Tiêu Tiêu vừa xách hành lí xuống lầu liền nhìn thấy Triển tiên sinh đứng bên cửa xe một tay đút túi quần. Anh ta không cúi đầu nghịch điện thoại, cũng không dựa vào cửa xe tạo dáng mà đứng rất tự nhiên, ánh mắt bình thản nhìn mấy đứa bé chơi đùa trên bãi cỏ trước nhà. Nghe thấy tiếng bước chân xuống cầu thang, anh ta chậm rãi quay đầu lại, ánh mắt bắt gặp ánh mắt Tiêu Tiêu.

Hình ảnh thật giống bạn trai tới đón mình đi làm! Hô hấp của Tiêu Tiêu đình trệ trong nháy mắt, một loại tình cảm gọi là hạnh phúc tự nhiên sinh ra, người đàn ông này nếu thuộc về mình thì thật tốt...

Thấy Tiêu Tiêu đứng yên không động, Triển Lệnh Quân liền đi tới xách va li giúp cô.

”Ồi, không cần không cần, tự tôi xách được“. Tiêu Tiêu vội xách lên. Nói cho cùng, Triển Lệnh Quân không phải bạn trai cô, càng không phải tài xế chờ thuê, cô đâu có tư cách bắt người ta làm việc.

Có điều nếu là nam nữ đang tán tỉnh nhau, nam chắc chắn sẽ xách hành lí lên xe giúp nữ, nhân cơ hội thể hiện sức mạnh của mình.

Triển Lệnh Quân nhẹ nhàng tránh tay Tiêu Tiêu, xách hành lí của cô đi xuống bậc thềm trước cửa tòa nhà, sau đó bỏ xuống quay về khởi động xe.

Tiêu Tiêu: “...”

Tâm hồn thiếu nữ vừa bay lên giữa không trung bỗng rơi thẳng xuống vơ tan. Quý ông phải xách vật nặng giúp phụ nữ, nhưng chỉ một vừa hai phải, tuyệt đối không xun xoe sẵn đón.

Cô cam chịu số phận đầy va li đến cạnh xe, Triển Lệnh Quân đã mở cốp xe, xoay người bỏ va li vào cốp giúp cô.

”Làm phiền anh quá. Hôm nay xem như tôi hẹn anh tới nhà, hôm qua tôi đã dặn Diễm Diễm rồi“. Tiêu Tiêu ngồi trên ghế phụ lái cảm ơn Triển Lệnh Quân.

”Ồ“. Triển Lệnh Quân không bình luận gì, đáp ga: “Lương Tinh Dao phải đi công tác nửa tháng, khi thi xong nếu cần tôi tới đón nhớ phải hẹn trước“.

”Ồ, nhưng mà số lần phục vụ tận nhà của tôi tháng này đã dùng hết rồi“. Tiêu Tiêu đau khổ nhún mày, bởi vì tháng này công ty tổ chức khám sức khỏe thường niên, cũng phải thử máu, Tiêu Tiêu đã gọi tới nhà phục vụ thêm một lần.

Triển Lệnh Quân liếc cô một cái: “Tôi nói hẹn không phải là hẹn chuyên gia trị liệu, mà là hẹn anh họ của bạn thân“.

Tiêu Tiêu ngẩn ra một lát, sau khi phản ứng lại, khóe miệng không khỏi kéo về sau. Minh thật là khờ, việc này vốn chính là Dao Dao nhờ anh họ làm, nếu Triển Lệnh Quân không phải chuyên gia trị liệu của mình, mình cũng có thể nhờ anh ta tới đón, đúng là khách sáo quá mức rồi: “Cần chứ cần chứ, trưa ngày hai mươi tám tới đón tôi nhé!“

”Ồ“. Triển Lệnh Quân lúc này mới hài lòng.

Tiêu Tiêu nhìn anh ta, không nhịn được cười lên: “Cảm ơn anh Lệnh Quân“.

Tại Triển Lệnh Quân khẽ động một chút: “Đây là xưng hô kiểu gì?“

”Anh là anh họ của Dao Dao, đương nhiên em phải gọi theo nó rồi“. Tiêu Tiêu được đăng chân lần đầu.

Triển Lệnh Quân không để ý đến cô, xoi như ngầm thừa nhận cách xưng hô này.

Chiếc xe con màu bạc vững vàng dừng lại trước cửa làng nghỉ mát, có mấy nhà thiết kế đã đến. Chu Sánh lái xe đưa Tần Á Nam tới, hai người đang đứng dưới bóng cây ăn bánh rán và trái cây.

”Thằng cha kia là bạn trai của nó thật à?“ Chu Sánh nhìn chằm chằm người đàn ông xách hành lý giúp Tiêu Tiêu. Hôm đó ở hội trường cô ta đã nhìn thấy, nhưng vẫn không tin tưởng cho lắm. Một người đàn ông hào hoa phong độ như vậy tại sao lại thích một con bé mặt to bệnh tật như Tiêu Tiêu chứ?

”Không biết, nó vẫn không thừa nhận, chắc là còn chưa chính thức xác định quan hệ“. Tần Á Nam cắn một miếng bánh rán nói. Từ khi về nhất vòng bán kết, cô ta đã không thật sự để Tiêu Tiêu vào mắt. Sự thật chứng minh mình giỏi hơn Tiêu Tiêu, chỉ cần giành được quán quân chung kết, sau này ở công ty Tiêu Tiêu sẽ phải nhìn sắc mặt cô ta.

Chu Sánh nhìn gương mặt tuấn tú của Triển Lệnh Quân, như đang suy nghĩ gì đó.

Đội người của ban tổ chức đón thí sinh vào, những người đi cùng liền lần lượt rời đi. Chu Sánh ngồi trong xe nhìn chiếc xe con màu bạc của Triển Lệnh Quân, đội Triển Lệnh Quân nở mày, cô ta mới thả phanh tay, chậm rãi bám theo.

Tiêu Tiêu đi theo người của ban tổ chức vào làng nghỉ mát, bây giờ là mùa du lịch ế ẩm, làng nghỉ mát vắng tanh buồn tẻ nên cung cấp miễn phí cho ban tổ chức sử dụng. Chỉ cần chương trình này được phát sóng, sau này việc làm ăn của làng nghỉ mát sẽ rất tốt. Vì vậy ông chủ cực kì hoan nghênh nhóm người này, nhân viên trong làng nghỉ mát cũng hết sức phấn khởi chào đón họ.

Mười ngôi nhà gỗ nhỏ sắp xếp thành hình tròn, chính giữa là một ngôi nhà hình tròn bằng đá như chiếc nấm, phong cảnh đẹp đẽ, chim hót hoa thơm, đây sẽ là nơi mọi người ở trong vòng một vòng tới.

Mọi người tập hợp phía trước ngôi nhà đá, người dẫn chương trình và quay phim đã ở đó chờ đợi.

”Hoan nghênh các nhà thiết kế đến làng nghỉ mát Gỗ và Đá. Mọi người cũng nhìn thấy nơi này có mười ngôi nhà gỗ, óo báo danh của mọi người tương ứng với số nhà, lát nữa có thể tự về nhà của mình. Thiết bị trong mỗi ngôi nhà đều giống nhau, các vị cứ yên tâm“. Người dẫn chương trình cười cười, ra hiệu cho mọi người giao hành lý cho nhân viên công tác, còn mình thì dẫn các thí sinh đi tham quan ngôi nhà đá.

Nhà đá đương nhiên xây bằng đá, không gian trong nhà rộng rãi, có bảy tám nhân viên công tác mặc đồng phục thống nhất đang ở bên trong chờ họ.

”Chúng ta đều biết làm ra một bộ lễ phục cao cấp không thể chỉ dựa vào bản thân nhà thiết kế, còn phải có sự hỗ trợ của thợ chế bản, thợ may, thợ chế tạo linh kiện. Để bảo đảm chất lượng, lần này chúng tôi may mắn mời được các nhân viên phòng may đo cao cấp của chi nhánh Paula Trung Quốc đến đây hỗ trợ mọi người“. Người dẫn chương trình tươi cười giới thiệu, hẳn vừa nói tới Paula, mọi người tới tập nhìn về phía Diêu Tinh Châu mặc âu phục giầy da.

Hôm nay Diêu Tinh Châu mặc âu phục hưu nhân, đeo một đôi kính gọng đen, vừa có sự nghiêm túc của một nhà doanh nghiệp lại vừa có vẻ hoạt bát của thanh niên văn nghệ khiến rất nhiều người phải chú ý.

Tiêu Tiêu nhìn các thiết bị xung quanh, thâm lú lú. Lần này Paula đúng là ra cả vốn gốc rồi. Có điều như vậy hiệu quả quảng cáo nhất định sẽ rất tuyệt, chuyển nguyên phòng may đến đây có thể thể hiện đầy đủ thực lực của Paula, nếu Diêu Tinh Châu lại giành quán quân, nhất định sẽ có thể tạo ra một trào lưu Paula trong giới thời trang toàn quốc.

Ngoài những thợ may này, ban tổ chức còn trang bị cho mỗi người một trợ lý. Lúc Tiêu Tiêu đi tới phòng số bảy liền nhìn thấy trợ lý của mình, một cô gái trẻ tên là Viên Hồng Hà. Viên Hồng Hà vốn là công nhân dây chuyền xường trang phục, bởi vì tay nghề tốt được đề bạt thành tổ trưởng, theo chuyên gia trang phục trong xưởng học tay nghề, bất kể là cắt may hay là chế tạo phụ kiện đều biết một chút, làm trợ lý cực kì thích hợp.

Để đề phòng gian lận, thiết bị mọi thiết bị thông minh đều phải nộp lên trên. Trong nhà gỗ trang bị một chiếc máy điện thoại bàn, sau khi Tiêu Tiêu gửi số máy bàn cho bạn thân, điện thoại di động liền bị thu mất.

Sáng ngày mai vòng chung kết chính thức bắt đầu, chiều nay mọi người có thể dọn dẹp hành lý và làm quen với môi trường. Tiêu Tiêu dọn dẹp xong xuôi, đang định trò chuyện với Viên Hồng Hà một lát lại nhận được điện thoại Lương Tinh Dao gọi tới.

“Tao biết vì sao Chu Sánh hận mày như vậy rồi”. Lương Tinh Dao thoáng nhìn cô bạn học cùng đại học ngồi trên ghế cách đó không xa. Lần này đi công tác, cô cố ý hẹn cô bạn trước kia cùng tham gia một hội với Chu Sánh này đi ăn để hỏi thăm tin tức, nội dung hỏi thăm được khiến cô rất kinh ngạc: “Năm đó người đứng dưới lầu tỏ tình với nó chính là Hàn Đông Vũ!”

Hôm đó hội có cuộc tụ tập, Chu Sánh không tham gia, các nam sinh uống nhiều liền chơi trò chơi, ai thua người đó sẽ phải đến đứng dưới lầu tỏ tình với Chu Sánh. Đối với Hàn Đông Vũ thì đó chỉ là một trò đùa, nhưng đối với Chu Sánh lại là Tiêu Tiêu cướp mất bạn trai sắp tới tay của mình.

#####

Tiêu Tiêu: Chu Sánh đi theo Triển tiên sinh làm gì?

Chu Sánh: Ha ha, mày cướp mất chuẩn bạn trai của tao, tao cũng cướp chuẩn bạn trai của mày.

Tiêu Tiêu: Yamete!

Chu Sánh: Triển tiên sinh, có rảnh không? Tôi mời anh uống chén rượu, tôi có một số bí mật liên quan đến Tiêu Tiêu cần nói với anh.

Quân Quân: Không rảnh.

Chu Sánh: Vậy bao giờ anh rảnh tôi đến quyến rũ, à không phải, đến mời anh.

Quân Quân: Không đi với gái xấu.

Chu Sánh:...

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Chung kết (trung)

Chu Sánh bám theo xe của Triển Lệnh Quân cực kì vất vả.

Chiếc xe con màu bạc luôn lách cực giỏi, rẽ phải rẽ trái bảy tám lần trong dòng xe cộ cuộn cuộn ở đề đô, thoát nhìn lái rất cẩn thận, lại luôn có thể tìm ra khoảng trống để lách qua, duy trì tốc độ tiến lên. Còn Chu Sánh thì không có kĩ thuật lái xe cao siêu như vậy, lại sợ bị sống mất mục tiêu, chỉ có thể xiêu xiêu vẹo vẹo lách theo, bị đám tài xế xung quanh mắng một trận.

“Con bà nó, vội vàng đi đâu thai à?”

“Mày có bệnh đúng không?”

Chu Sánh im lặng nhẫn nhịn, đầu đầy mồ hôi bám theo, cứ thế gần hai tiếng đường mới đỡ tắc hơn. Đến tận lúc chiếc xe con màu bạc dừng lại bên cạnh một mảnh đất hoang, cô ta mới phát hiện mình đã bám theo Triển Lệnh Quân đi cắt ngang qua thành phố.

Đường quốc lộ chạy qua ngoại thành còn chưa làm xong, khu đất hoang chính là ở cuối đoạn đã làm. Chiếc xe con màu bạc đột nhiên quay đầu vòng lại phía sau xe Chu Sánh, bịt kín đường chạy thoát của cô ta.

Chu Sánh giật mình, vội vã đạp phanh.

Triển Lệnh Quân ngồi trong xe lẳng lặng nhìn chiếc xe nội địa rẻ tiền màu đỏ tía phía trước. Trong xe chỉ có một người lái xe, lại còn là phụ nữ. Ra đến đoạn đường vòng bên ngoài làng nghỉ mát, anh ta đã phát hiện chiếc xe này đang bám theo mình, chẳng lẽ hôm nay cũng không có việc gì nên dẫn nó đi cắt ngang thành phố cho vui.

Phía trước là đường cụt, Chu Sánh muốn quay đầu nhưng xe của Triển Lệnh Quân đã tiến sát đến sau đuôi xe cô ta, với trình độ lái xe của cô ta thì

không thể nào thoát ra được. Theo dõi người khác bị người ta bắt tại trận, mặt dày như cô ta cũng cảm thấy khó xử.

Cứ thế giằng co mười phút, Triển Lệnh Quân không hề có ý định tha cho cô ta đi, còn chậm rãi hạ cửa kính xe, lấy bình giữ nhiệt trên xe ra rót một cốc trà bạc hà nhàn nhã ngồi uống. Trong tình huống này vốn hút một điếu thuốc là ngẫu nhất, đáng tiếc anh ta không hút thuốc lá.

Bị ép xuống xe, Chu Sánh chỉnh lại váy áo, đi tới bên cạnh cửa xe của Triển Lệnh Quân: “Anh có thể lùi lại một chút không? Anh chặn xe tôi không ra được”.

Triển Lệnh Quân không để ý đến cô ta, uống hết một ngụm trà cuối cùng, đẩy chiếc nắp bình dùng để uống trà lên trên bình, vặn chặt lại, cất bình giữ nhiệt vào vị trí phía sau cần số rồi mới nhìn Chu Sánh một cái: “Chặn đường đối tượng cuồng theo dõi nghi là phản tử phạm tội thuộc về phòng vệ chính đáng, đợi cảnh sát đến, tôi tự nhiên sẽ tránh ra”.

Phản tử phạm tội? Cuồng theo dõi?

Chuyện theo dõi người khác bị nói toạc ra như vậy, mặt Chu Sánh lúc đỏ lúc trắng: “Không phải tôi theo dõi anh, tôi có chuyện nói với anh, nhưng anh lái xe nhanh như vậy...”

Triển Lệnh Quân dựa tay vào cửa kính xe, ánh mắt lãnh đạm nhìn cô ta.

“Anh có phải bạn trai của Tiêu Tiêu không?” Chu Sánh cúi người ghé vào cửa kính xe cười nói: “Tôi là bạn của Tiêu Tiêu, thật sự không có ác ý. Chúng ta tìm một cà phê tâm sự đi, có một số việc về Tiêu Tiêu tôi cảm thấy anh nên biết”.

Triển Lệnh Quân rút tay lại: “Chuyện riêng tư, tôi không hứng thú tìm hiểu”.

Nói rồi ấn nút, cửa kính xe chậm rãi nâng lên chặn Chu Sánh bên ngoài.

“Chẳng lẽ anh không muốn biết bạn trai của cô ta trước kia là ai, không muốn biết cô ta là một người thế nào sao?” Chu Sánh lớn tiếng nói, cửa kính xe đang nâng lên quả nhiên dừng lại, điều này làm cho Chu Sánh hết sức đắc ý: “Anh không muốn nghe thì thôi, người đang yêu đều mù quáng, không bằng chúng ta trao đổi phương thức liên lạc, lúc nào anh muốn nghe cứ liên lạc tôi”.

Cửa xe mở ra, Triển Lệnh Quân cuối cùng bước xuống. Mặc dù Chu Sánh là một phụ nữ rất cao nhưng đứng trước mặt anh ta vẫn thấp hơn một cái đầu. Từ cự li gần nhìn khuôn mặt tuấn tú này, Chu Sánh ghen ghét đến phát cuồng, người đàn ông này thật sự là quá đẹp trai, con tiện nhân Tiêu Tiêu kia vì sao lại may mắn như vậy?

“Chu tiểu thư, tôi phải nhắc nhở cô một chút, nơi này hoang vắng không người, nếu những lời tiếp theo của cô không thể làm tôi hài lòng, tôi không thể bảo đảm sẽ xảy ra chuyện gì”. Triển Lệnh Quân chậm rãi cời cúc tay áo, xắn tay áo đến khuỷu tay, lộ ra cánh tay rắn chắc.

Chu Sánh sợ hãi lùi lại một bước, nhanh chóng nhìn quanh mới ý thức được nơi này hoang vu thế nào, thỉnh thoảng có người tập lái xe đi qua cũng chỉ đến cách đây ngoài năm mươi mét là quay đầu. Nếu Triển Lệnh Quân đánh cô ta, thậm chí giết cô ta, có thể cũng không ai biết được.

Rất nhiều người luôn vô thức cho rằng đàn ông đẹp trai là người tốt, Chu Sánh cũng không phải ngoại lệ, cho nên trước khi Triển Lệnh Quân nói ra câu này, thậm chí cô ta còn chưa từng nghĩ Triển Lệnh Quân có gì đe dọa với mình, nghe vậy không khỏi nói nhanh hơn: “Tôi... Tôi chỉ muốn nói, Tiêu Tiêu có một thói xấu chính là thích cướp bạn trai của người khác. Cái tên Hàn Đông Vũ anh đã gặp rồi đấy, chính là cô ta cướp lấy từ trong tay người khác, sau khi tới tay lại không quý trọng. Tôi cảm thấy anh rất tốt, không hi vọng lại tái diễn bi kịch như thế nữa, anh phải cẩn thận một chút”.

Triển Lệnh Quân đã xắn xong cả hai tay áo, liếc Chu Sánh sợ đến mồ hôi lạnh một cái: “Nói xong chưa?”

“Xong rồi...”

Triển Lệnh Quân mở cửa xe, một lần nữa ngồi vào xe, thắt dây an toàn: “Bạn bè nói xấu sau lưng nhau không đáng kết giao, tôi sẽ nhắc nhở cô ấy”.

Nói xong vào số lùi, nhanh chóng quay đầu chạy vút đi.

Tiêu Tiêu không biết Chu Sánh bám theo Triển Lệnh Quân đến chỗ hoang vắng suýt nữa tức đến phát điên, cô đang chăm chú chuẩn bị cho cuộc thi ngày hôm sau.

Sau khi sắp xếp chỗ ở cho các thí sinh, ban tổ chức liền cho số đo của mình tính vào phong bì đưa đến từng nhà. Số đo của mình tính vốn là bí mật, không thể xuất hiện trước ống kính, người dẫn chương trình cũng dặn kỹ các thí sinh không được nhắc đến những số đo này trước ống kính.

Tiêu Tiêu mở chiếc phong bì in “Số 7” ra, bên trong một miếng bìa cứng gấp đôi, ghi các số đo của Lam Mạc Như.

Chiều cao 172 cm, vòng eo 62 cm, vòng ngực...

Nhìn thấy những số đo này, Tiêu Tiêu lập tức nhú mày. Cô đã tự tay lấy số đo của Lam Mạc Như, vòng eo rõ ràng là 58 cm, vì sao ở đây lại rộng thêm 4 cm? Vòng eo tăng thêm 4 cm thoạt nhìn khác biệt không lớn, đối với trang phục may sẵn thậm chí có thể không cần để ý, nhưng đây là lễ phục may đo cao cấp!

Đối với may đo cao cấp, sai một li đi ngàn dặm, nếu Tiêu Tiêu làm lễ phục ôm sát người thì quả thực sẽ là trí mạng.

Không chỉ có vòng eo, chiều rộng vai và vòng ba cũng rộng hơn kích thước thực tế từ hai đến ba cm. Tiêu Tiêu tin chắc mình không nhớ lầm, bởi vì cô đã đo cho nữ thần ở Lam Phong Thu Đình những ba lần, trong tuần này lại viết trên giấy rất nhiều lần. Tuy nhiên cô không thể đưa ra nghi vấn, bởi vì không cách nào giải thích số liệu của cô lấy ở đâu ra.

“Số liệu này có vấn đề gì à?” Nhân viên phụ trách chuyển giao số đo hỏi.

“Ồ, tại sao không có vòng bắp chân?” Tiêu Tiêu biết sắc mặt mình có vẻ không đúng nên lập tức điều chỉnh lại. Trong phòng này cũng có camera, giống như chương trình truyền hình thực tế, bất cứ lúc nào cô cũng phải giữ bình tĩnh.

“Vòng bắp chân chỉ cần dùng khi may quần, chị có xác định là mình cần không?” Nhân viên công tác nghi hoặc hỏi. Đề bài là làm lễ phục dạ hội, theo lẽ thường đều sẽ làm thành váy.

“Tôi cần làm váy bó sát, có thể phải dùng đến vòng bắp chân”. Tiêu Tiêu nói, tỉ mỉ quan sát vẻ mặt của nhân viên công tác.

“Vâng, chị chờ một lát”. Nhân viên công tác lập tức nhận lời, ra ngoài thông báo cho người phụ trách để ban tổ chức đến gặp người đại diện của Lam Mạc Như lấy số liệu.

Tiêu Tiêu buống mắt, xem phản ứng của nhân viên công tác thì người này cũng không biết rõ tình hình, cũng là nói số liệu này lúc đưa ra đã là như vậy, không biết số liệu Diêu Tinh Châu nhận được có giống như cô không.

Sau khi ăn tối, nhân viên công tác đưa tới số đo bắp chân của Lam Mạc Như, Tiêu Tiêu nhìn một cái, số liệu này chính xác. Cảm ơn nhân viên công tác xong, Tiêu Tiêu trốn vào trong phòng tắm không có camera suy nghĩ.

Số liệu ban đầu có sai sót, Ban tổ chức cuộc thi đều là người trong nghề, không thể phạm sai lầm cấp thấp như thế này. Hơn nữa số liệu được nói thêm chứ không phải co lại, nói rõ người thay đổi số liệu rất chuyên nghiệp. Bởi vì nếu sửa thành nhỏ hơn, đến lúc minh tinh không mặc vào được sẽ rất rõ ràng, chắc chắn sẽ truy tra lại số liệu. Còn tăng thêm một chút sẽ chỉ khiến trang phục không đạt được hiệu quả mong muốn, trở nên khó coi.

Tiêu Tiêu không biết là chỉ có số liệu của mình có vấn đề hay là của mọi người đều có vấn đề, nhưng cô không thể đưa ra nghi vấn, càng không thể đi xem số liệu của Diêu Tinh Châu...

Hôm sau ban tổ chức cấp máy tính cho các thí sinh để vẽ bản thiết kế, những người làm xong bản thiết kế trước có thể đến nhà đá chọn lựa vải vóc.

Tiêu Tiêu đã suy nghĩ kỹ về bản thiết kế, vừa được cấp máy tính liền lập tức bắt đầu vẽ. Phía trước là một chiếc váy đuôi cá ôm đến đầu gối, đuôi cá mở ra, phía sau kéo theo vạt váy rất dài, hông liên nghiệp hóa uốn lượn theo vạt váy, từng đóa hoa sen nở ra, đẹp không sao tả xiết.

Viên Hồng Hà ngồi bên cạnh nhìn, không nhịn được than thở: “Đẹp thật!”

Tiêu Tiêu cười cười với trợ lý, động tác trên tay không ngừng, nhanh chóng vẽ xong thành phẩm gửi đến máy tính dùng chung của ban tổ chức, dùng máy in màu in ra.

Trọng tài đứng bên cạnh máy in màu, lấy bản in ra thấy đánh số 7 liền quyết định Tiêu Tiêu là người đầu tiên hoàn thành.

Bản thiết kế đã được đưa ra, tạo hình chính thể sẽ không thể sửa đổi nữa, trong quá trình chế tạo chỉ có thể điều chỉnh lại chi tiết và họa tiết trang trí.

Tiêu Tiêu dẫn theo trợ lý vào nhà đá đầu tiên. Bởi vì thời gian có hạn, không thể in nhuộm theo ý muốn nên trong nhà đá chỉ có vải vóc thuần sắc hoặc mang một số hoa văn tối, các loại phụ liệu như pha lê, kim cương vụn có thể cung ứng vô hạn.

Vào nhà đá có thể thả lỏng một chút. Chọn lựa vải vóc không giới hạn thời gian, có thể từ từ lựa chọn, đợi người đầu tiên chọn xong, người thứ hai mới được đi vào. Tiêu Tiêu đứng trước giá vải tỉ mỉ quan sát, lấy 5 mét vải màu vàng, 10 mét vải màu đỏ, màu vàng hơi cứng, màu đỏ tương đối mềm mại, sau đó lại lấy 3 mét chiffon màu đỏ, 2 mét organza màu vàng.

Vải màu đỏ hơi nhạt một chút, còn màu đỏ của chiffon đậm hơn. Chiffon dùng để làm sen đỏ, màu sắc phải đậm hơn mới có thể thấy rõ.

Kì thực chiếc váy “niết bàn” này dùng đuôi phượng hoàng sẽ đẹp hơn đuôi sen đỏ, Tiêu Tiêu chọn sen đỏ là có một chút tư tâm. Nhờ đâu giặt được quán quân, nữ thần thích chiếc váy này, cô có thể đưa ra phương án đuôi phượng hoàng, đến lúc Lam Mạc Như mặc vào chiếc váy chưa từng xuất hiện này nhất định sẽ làm mọi người phải choáng ngợp.

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Chung kết (hạ)

Phụ liệu có thể cung cấp trong thời gian dài, Tiêu Tiêu không lấy nhiều, chỉ lấy đủ làm hoa sen thủ công, ngoài ra đặt một hộp bột vàng.

Mặc dù không thể in nhuộm theo yêu cầu nhưng Paula có mang tới máy in hoa con lân, có thể in hoa văn mờ và in hoa bột vàng. Tiêu Tiêu do dựa giữ bột vàng và vụn kim cương một lát, cuối cùng vẫn lựa chọn bột vàng.

Những thứ có thể lựa chọn quá ít, với những nguyên liệu này thực ra căn bản không thể làm ra đồ may đo cao cấp đúng nghĩa mà chỉ có thể làm ra đáng dấp cơ bản của nó. Nhưng dù mọi người đều đưa ra sản phẩm có hình mà không có thần thì cô cũng phải cố gắng làm được cao cấp một chút. Sử dụng kim cương giả có thể sẽ tỏ ra rẻ tiền, còn không bằng dùng công nghệ in hoa, chỉ cần thiết kế hoa văn đẹp một chút là cũng ra đáng lắm rồi.

Ra khỏi nhà đá thấy Mi Hinh đã chờ bên ngoài, hai người gật đầu chào nhau.

Hôm nay Mi Hinh mặc một bộ Hán phục cải tiến, chân rộng tay áo hẹp, mái tóc dài dùng một cây trâm gỗ vấn lên, thoát nhìn như một người thợ thủ công truyền thống.

Tiêu Tiêu rất bội phục Mi Hinh, từ bỏ công việc ở công ty quốc tế lớn như Inoue, về nước làm trang phục giả cổ mà thị trường còn chưa phát triển, thậm chí còn kiên quyết chỉ làm một loại phong cách.

Trợ lý Viên Hồng Hà giúp Tiêu Tiêu ôm đồ về nhà gỗ, trong nhà gỗ có nguyên bộ dụng cụ cắt may. Tiêu Tiêu trải vải mềm màu đỏ ra quán lên trên người ma nơ canh, nhìn hình dạng đại khái, dùng đinh mũ cố định lại rồi xoay người đi đến bên bàn chế bản.

“Trong nhà đá có thợ chế bản”. Thấy Tiêu Tiêu lấy giấy bìa cứng ra, Viên Hồng Hà hơi thắc mắc. Thông thường nhà thiết kế sẽ không tự mình chế bản, đều vẽ xong bản thiết kế liền giao cho thợ chế bản làm, bây giờ thời gian gấp như vậy, Tiêu Tiêu còn tự mình chế bản, thật sự là lãng phí thời gian.

“Tôi thích tự làm”. Tiêu Tiêu đáp một câu rồi tiếp tục cúi đầu vẽ. Cô không thể đưa ra bản vẽ có kích thước thật, như vậy người đang nấp trong bóng tối sẽ phát hiện cô thay đổi số liệu, đến lúc đó còn chưa biết chuyện gì sẽ xảy ra. May mà cô ngồi ngay cạnh Dương Tiểu, lúc nhàn rỗi thường giúp Dương Tiểu một chút nên tay nghề chế bản cũng đủ dùng.

“Thế tôi làm gì?” Viên Hồng Hà nhàn rỗi ngồi bên cạnh.

Tiêu Tiêu nhìn cô ta: “Cô biết làm hoa lụa không?”

Dứt lời, Tiêu Tiêu cầm bút vẽ trên giấy 5 loại hoa sen lớn nhỏ khác nhau, hình dáng có cách điệu một chút, trở nên trừu tượng hơn hoa sen bình thường nhưng vẫn còn có thể nhìn ra là hoa sen.

“Để tôi thử xem”. Viên Hồng Hà lấy dây thép ra uốn hình theo hình vẽ: “Thế này được không?”

Tiêu Tiêu ngẩng đầu lên nhìn hình dạng dây thép: “Được, chỗ này uốn xuống chút nữa, ngoài ra không cần nhiều cánh hoa như vậy”.

Không ngờ trợ lý lại có một đôi tay khéo léo, điều này làm cho Tiêu Tiêu rất vui mừng, vốn định làm ít hoa sen một chút, bây giờ có thể tính đến chuyện làm rực rỡ hơn rồi.

Hoa sen cỡ lớn nhất cần mười đóa, nhỏ nhất cần năm mười đóa, xếp thành dải như ngân hà trên trời cao trút xuống.

Tiêu Tiêu cắt một đoạn chiffon màu đỏ, tự mình gấp một đóa hoa làm mẫu cho trợ lý. Làm loại hoa này rất mất thời gian, Tiêu Tiêu lại yêu cầu cao, đại khái hai mươi phút mới có thể làm ra một đóa.

Mấy ngày kế tiếp, Viên Hồng Hà chỉ tập trung làm hoa, một mạch năm ngày liền.

Năm ngày sau, váy của Tiêu Tiêu đã cơ bản định hình. Trên nền vải màu đỏ dùng bột vàng in hoa văn cánh hoa sen làm chủ thể, nửa người trên dùng vải màu vàng khá cứng để định hình với thiết kế một tay áo, bên tay trái có tay áo rất dài, bên tay phải lại lộ vai không có tay áo. Chiếc váy ôm sát người bó hẹp dần, đến gần đầu gối mới từ từ nở ra, biến thành vạt váy kéo dài một mét dưới đất.

“Chiếc váy này đẹp quá”. Viên Hồng Hà nhìn chiếc váy đã thành hình trên người ma nơ canh.

Nửa đỏ nửa vàng, nghe có vẻ rất tục khí, nhưng bởi vì sắc màu thay đổi dần dần cùng với thiết kế khéo léo lại có một vẻ sang trọng như hoàng hậu mặc phượng bào.

“Phượng bào?” Tiêu Tiêu nâng cằm nhìn chiếc váy, chưa khoác thêm lớp sa mỏng bên ngoài, quả thật nhìn có chút giống phượng bào, không khỏi bật cười: “Đây không phải phượng bào, cô biết kiểu váy mà Vương Hi Phượng trong Hồng Lâu Mộng thường mặc không? Đỏ tươi vàng rực trăm bướm vờn hoa, chính là căn cốt phong thái của Vương Hi Phượng khi xuất hiện, rực rỡ đè ép tất cả mọi người”.

Một trăm năm mươi đóa hoa sen về cơ bản đã làm xong, Tiêu Tiêu phải mang đến phòng may gia công định hình cuối cùng.

“Để tôi cầm đi cho”. Viên Hồng Hà chủ động yêu cầu phụ trách việc này, làm tới tầm mắt mũi bao nhiêu ngày, cô ta cũng muốn hưởng thụ thành quả lao động một chút.

Tiêu Tiêu nhìn gương mặt tươi cười thoải mái của Viên Hồng Hà, liền giao túi đựng hoa cho cô ta, chính mình tiếp tục cắt may chiếc váy mỏng khoác ngoài. Organza màu vàng phải phủ bên ngoài váy, giống như đường viền rực rỡ của ngọn lửa.

Ầm! Đột nhiên một tiếng nổ vang lên, đèn trong nhà toàn bộ tắt phụt, mặt trời đã lặn, cả căn nhà gỗ lập tức chìm vào trong tối tăm.

Mất điện rồi? Tiêu Tiêu đứng yên tại chỗ, chậm rãi lục tìm đèn pin trong ngăn kéo. Trong những làng nghỉ mát kiểu thôn xóm này bình thường đều có trang bị một số vật dụng cũ.

Tách! Đèn pin sáng lên, chiếu thẳng vào mặt người đứng giữa cửa, đó là một người đàn ông thấp có khuôn mặt đen sạm.

“Á...” Tiêu Tiêu giật nảy, hét ầm lên không khống chế được.

Người đứng ở cửa cũng haông sợ, suýt nữa ngã xuống: “Tôi là người của ban tổ chức, đừng sợ, đừng sợ!”

Người đó nói xong cũng bật đèn pin lên.

Tiêu Tiêu cảnh giác nhìn đối phương, người này đột nhiên xuất hiện ở đây, không gõ cửa cũng không bật đèn, nếu cô không phát hiện thì người này sẽ làm gì?

“Tôi ở đây không cần trợ giúp, ông làm ơn đi ra ngoài!”

Người này hơi ngượng ngùng, nói một câu “Đừng lo lắng, lát nữa sẽ có điện” rồi đi ra ngoài. Tiêu Tiêu nhanh chóng đi tới khóa trái cửa lại.

Đứng một mình trong bóng tối khó tránh khỏi thần kinh căng thẳng, Tiêu Tiêu cầm lấy điện thoại cố định trên bàn, định gọi điện cho Lương Tĩnh Dao.

“Có việc gì thế?” Giọng nói trầm thấp dễ nghe vang lên bên kia điện thoại.

Tiêu Tiêu sửng sốt một lát: “Anh Lệnh Quân? Tại sao lại là anh nghe máy?”

Triển Lệnh Quân không biết nói gì: “Em gọi đến điện thoại của anh, chẳng lẽ là muốn gặp mẹ anh à?”

Tiêu Tiêu há to miệng, không ngờ mình lại bấm thành số của Triển Lệnh Quân: “Không, không có việc gì, làng nghỉ mát đột nhiên mất điện, vừa rồi có một người đàn ông lạ đột nhiên xông vào...”

“Khóa cửa lại, đừng sợ”. Giọng nói của Triển Lệnh Quân có tác dụng trấn an kì diệu, lập tức làm cho Tiêu Tiêu bình tĩnh lại: “Giữ điện thoại, đợi có điện mới gác máy”.

Sau đó Triển Lệnh Quân không nói nữa, dường như đang bận việc khác. Trong ống nghe truyền đến tiếng gõ bàn phím cùng với tiếng thờ ù ù nhẹ. Tiêu Tiêu cố ý yên lặng, lắng nghe tiếng thờ của anh ta, cảm thấy như Triển Lệnh Quân đang ở bên cạnh, vô cùng yên tâm.

“Công ty cung cấp điện không cắt điện khu vực đó, vấn đề là ở chính làng nghỉ mát”. Rất lâu sau, Triển Lệnh Quân đột nhiên nói một câu như vậy: “Trông coi tác phẩm của em cẩn thận”.

Tiêu Tiêu lại lập tức căng thẳng, nhỏ giọng vang một tiếng.

Đại khái khoảng nửa tiếng sau, đèn trong nhà cuối cùng sáng lên. Tiêu Tiêu bước nhanh tới chỗ ma nơ canh, cầm lấy bao chống bụi trùm lên bán thành phẩm.

“Á...” Không biết trong nhà số mấy truyền ra một tiếng hét kinh hãi, Tiêu Tiêu mở cửa đi xem, phát hiện tiếng shets phát ra từ nhà số 4 của nhà thiết kế cũng chọn người mẫu là một nữ diễn viên.

Ban tổ chức chạy tới phát hiện chiếc váy của thí sinh số 4 trên người ma nơ canh bị rạch một nhát dao, vạt áo bị rạch làm hai nửa, vết cắt nham nhở rất xấu xí.

Tiêu Tiêu báo cho ban tổ chức chuyện cô nhìn thấy một người đàn ông xa lạ, ban tổ chức lập tức gọi tất cả nhân viên đến cho cô nhận mặt nhưng cô không hề tìm thấy người đó, nghĩ lại càng cảm thấy sợ hãi.

“Tiêu Tiêu, xảy ra chuyện rồi”. Đang nói thì Viên Hồng Hà khóc lóc chạy tới, trên tay cầm một đóa hoa lụa dính đầy keo: “Tôi cũng không biết chuyện gì xảy ra, sau khi đèn sáng lên, toàn bộ hoa đều bị nhúng vào trong thùng keo rồi”.

Đều bị nhúng vào trong thùng keo... Trước mắt Tiêu Tiêu tối sầm, cô chạy vội về phía nhà đá. Một trăm năm mươi đóa hoa, tâm huyết trọn năm ngày, tất cả đều đã bị hỏng. Thùng keo này là dùng để dán kim cương và đồ trang trí lên áo, cực kì chắc chắn, không thể tẩy được. Bây giờ nắp thùng đã mở ra, những bông hoa chiffon đỏ rực có bóng vẫn còn ngấm trong keo dính, có bông đã được vớt ra, dính nhộp xẹp lép.

Thế này là không cứu nổi nữa.

Tiêu Tiêu nhìn những bông hoa dưới đất, tay chân lạnh buốt. Bây giờ cô cũng muốn hét lên giống như thí sinh số 4.

“Tôi thật sự không biết chuyện gì, tôi đặt hoa ở trên cái bàn này...” Viên Hồng Hà vẫn còn đang khóc sụt sùi.

Tiêu Tiêu quay sang nhìn cô ta chăm chăm, thấy cô ta ngày càng khóc to mới thu ánh mắt lại, nhìn về phía người phụ trách và trọng tài đến giải quyết sự cố: “Bây giờ rõ ràng là có người giờ trò, nhưng ban tổ chức có một phần trách nhiệm rất lớn, các vị có thừa nhận hay không?”

“Vâng, chúng tôi có trách nhiệm...” Người phụ trách đầu đầy mồ hôi.

“Đây là cuộc thi cấp quốc gia, không phải game truyền hình thực tế, linh kiện của tôi bị hủy, Ban tổ chức phải bồi thường cho tôi!” Tiêu Tiêu thầm nhắc nhở chính mình không thể mềm yếu, lúc này nhất định phải cứng rắn.

“Cô muốn bồi thường như thế nào?” Trọng tài cau mày, nếu cô yêu cầu có thêm thời gian thì chắc chắn không thể đáp ứng, bởi vì chỉ có hai thí sinh bị hại.

“Thứ nhất, tra rõ người giờ trò, trong hiện trường chung kết phải cho tôi và thí sinh số 4 lời giải thích rõ ràng. Thứ hai, cung cấp vài vóc mới cho tôi, tôi cần cứu văn tác phẩm của tôi”. Tiêu Tiêu nhặt bông hoa dính nhớp dưới đất lên nhất vào trong tay trọng tài.

“Không thành vấn đề”. Trọng tài thở phào nhẹ nhõm, đáp ứng cho Tiêu Tiêu chọn lựa vài vóc một lần nữa.

Tiêu Tiêu hít sâu một hơi, biết bây giờ không phải lúc tức giận, đi qua đi lại trước giá để vải, cầm lấy một cuộn tơ lụa màu vàng chấm xanh, lại lấy một hộp lông vũ trong đồng phụ liệu.

Hồng liên nghiệp hỏa không được, vậy dứt khoát làm phượng bào luôn.

“Cô làm hồng hồng liên của tôi, tôi cũng không cần cô bồi thường, kể tiếp cùng tôi làm đuôi phượng hoàng, không làm xong không cho ngủ!” Tiêu Tiêu lạnh giọng nói với Viên Hồng Hà.

Viên Hồng Hà co quắp một chút, túi thân gật đầu.

Tiêu Tiêu cũng không muốn làm người xấu, nhưng chuyện này quá kì lạ, trong phòng không có người khác, Viên Hồng Hà vẫn cầm túi hoa chính là nghi phạm lớn nhất. Làm hồng đồ của người khác sẽ phải bồi thường, đây là chuyện trẻ mẫu giáo cũng biết.

Sau khi có điện, trong nhà gỗ có camera giám sát, không sợ người khác động tay động chân. Tiêu Tiêu cắt lục vàng chấm xanh thành hình lông đuôi phượng hoàng, dán từng chiếc lông vũ lên đó. Tiêu Tiêu cùng Viên Hồng Hà dán xong chiếc lông phượng hoàng đầu tiên thì đã quá nửa đêm, quen ngủ sớm nên cô bắt đầu ngáp liên tục.

Nhưng chỉ còn lại thời gian một ngày, cô phải làm xong những thứ này nên chỉ có thể cắn răng thức đêm.

Qua hai giờ sáng, khớp xương ngón tay và đầu gối đều bắt đầu đau nhức. Tiêu Tiêu sợ hãi, đây là dấu hiệu lupus ban đỏ phát tác, không thể không dừng lại công việc trong tay.

“Mặt cô phù quá rồi”. Viên Hồng Hà hơi hoang mang nhìn mặt Tiêu Tiêu đỏ ửng.

Tiêu Tiêu sờ sờ gương mặt nóng lên, biết mình không thể tiếp tục nữa. Cuộc thi có quan trọng đến mấy cũng không đáng giá bằng tính mạng: “Nói với cô một bí mật, thực ra tôi đang mắc bệnh nặng, không thể thức đêm, nhưng giải đấu lần này quá quan trọng đối với tôi...”

Viên Hồng Hà nhìn cô, hai mắt đỏ lên, muốn nói gì nhưng rồi lại thôi, đôi môi không ngừng run rẩy.

“Không sao, tôi không trách cô, đi ngủ sớm một chút đi, ngày mai làm tiếp”. Tiêu Tiêu thở dài xoay người đi ngủ. Thi đấu cũng là vật ngoài thân, tính mạng mới là quan trọng nhất.

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Tiêu thức dậy trong tiếng đồng hồ báo thức, nhìn thấy năm chiếc lông đuôi phượng hoàng nằm ngay ngắn trên bàn.

#####

Tiêu Tiêu: Tiếng thở của anh làm em cảm thấy rất an toàn.

Quân Quân: Thật không, thế thì anh phải tập ngáy mới được.

Tiêu Tiêu: Ngáy làm gì?

Quân Quân: Để sau ngủ em ngủ cũng cảm thấy an toàn.

Tiêu Tiêu: Ai... ai cùng ngủ với anh chứ? Lưu manh!

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Bình xét

Viên Hồng Hà ra ngoài rửa mặt, đi vào nhìn thấy Tiêu Tiêu đang xem xét lông đuôi phượng hoàng, không dám đối mặt với cô.

“Cảm ơn cô”. Phụ kiện đã được làm xong, quả thật là giúp Tiêu Tiêu một việc lớn, thế này thì hôm nay cô sẽ có thể rảnh tay để làm những khâu gia công cuối cùng hoàn thiện chiếc váy.

“Không, không cần cảm ơn...” Viên Hồng Hà ngập ngừng muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn không nói thêm gì nữa.

Tiêu Tiêu nhìn Viên Hồng Hà một cái, làm như không biết.

Thời gian làm bài thi chỉ còn lại một ngày cuối cùng, phải giành giật từng giây. Nói là bảy ngày, đó là tính cả ngày đầu tiên dọn dẹp nhà cửa, còn tám giờ tối nay sẽ phải nộp trang phục lên cho ban tổ chức niêm phong.

Đang bận rộn, một hồi còi cảnh sát chói tai vang lên phá tan sự yên bình của cả làng nghỉ mát.

“Chúng tôi nhận được tin báo của quần chúng, nói ở đây xảy ra một vụ án giết người”. Năm cảnh sát từ trên xe bước xuống, giờ giấy chứng nhận ra cho ông chủ làng nghỉ mát này xem.

“Án giết người?” Ông chủ giật bản mình, hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, người phụ trách của ban tổ chức cũng đã chạy tới.

“Ai báo cảnh sát vậy?” Cảnh sát lớn tiếng hỏi.

“Tôi báo!” Nhà thiết kế số 4 mở cửa đi ra, trên mặt còn mang vẻ tức giận chưa tiêu hết.

Hôm qua xảy ra chuyện nghiêm trọng như vậy, trọng tài lại không chịu bù thêm giờ cho cô ta, không ngừng nhắc lại lịch trình thi đấu đã được xác định không thể thay đổi, hơn nữa còn lấy Olympic làm ví dụ: “Vận động viên đang thi đấu trên đường chạy bị người khác ngáng chân thì cũng chỉ có thể hủy bỏ tư cách của vận động viên ngáng chân người khác đó chứ không thể cho người bị ngáng chân thi đấu lại một mình”.

Cuộc thi thiết kế toàn quốc này được gọi là cuộc thi cấp quốc gia nhưng kì thực cũng đại loại như cuộc thi người mẫu CCGV, về bản chất vẫn thiên về tính chất thương mại, mục đích là làm cho nhà thiết kế được rạng danh, tăng thêm giá trị thương hiệu, không nghiêm khắc như giải đấu thể thao. Cho nên truyền hình trực tiếp đúng giờ còn quan trọng hơn cả công bằng trong thi đấu.

Nhất quyết không chịu nghe, sau khi cãi nhau nửa tiếng, cuối cùng số 4 tuyên bố sẽ khiếu nại trọng tài, báo lên ban tổ chức, trọng tài mới đồng ý cho cô ta bù thêm giờ, hơn nữa bảo đảm nhân viên an ninh sẽ truy bắt nghỉ phạm.

Tuy nhiên buổi sáng hôm nay trọng tài thông báo cho cô ta là chỉ có thể kéo dài thời gian đến mười hai giờ đêm nay. Nói đùa à? Váy bị cắt mà chỉ cho cô ta thêm bốn tiếng, hơn nữa cũng không hề có dấu hiệu truy tìm nghỉ phạm, cô ta nổi giận báo cảnh sát.

“Đây là hoang báo, cô biết không?” Cảnh sát rất tức giận định dẫn số 4 đi xử lí.

“Dẫn tôi đi không thành vấn đề, nhưng các anh phải giải quyết việc làng nghỉ mát này chứa chấp côn đồ!” Số 4 tên là Trịnh Xuyên, tư cách dùng để báo danh là nhà thiết kế tự do, đáng người nhỏ nhắn, không ngờ lại mạnh mẽ như thế: “Nơi này khắp nơi đều có camera, đồng chí cảnh sát, các anh có thể vì nhân dân phục vụ hay không, tất cả đều sẽ được chương trình ghi lại”.

Nghe thấy là đang quay phim, mấy cảnh sát lập tức dừng động tác, một cảnh sát trẻ tuổi còn có ý sửa sang lại cảnh phục. Mấy người bàn bạc một lát, suy nghĩ đến vấn đề dư luận, cuối cùng quyết định giải quyết chuyện làng nghỉ mát chứa chấp côn đồ trước rồi sẽ xử lí chuyện Trịnh Xuyên hoang báo sau.

“Chắc chắn là số 1 đứng đằng sau, ở đây chỉ có cô ta có cùng người mẫu với tôi, hơn nữa cô ta có mâu thuẫn với số 7, hôm qua nhà số 7 cũng có người lạ xông vào”. Trịnh Xuyên nói như chém đinh chặt sắt, yêu cầu cảnh sát lục soát nhà của Tần Á Nam. Lúc trước tất cả mọi người đều thấy Tần Á Nam và Tiêu Tiêu cãi lộn ở khu vực chờ đợi.

Tần Á Nam lập tức nhao nhao lên: “Nói xằng nói bậy!”

Tiêu Tiêu cau mày, với những gì cô biết về Tần Á Nam thì con bé này thật sự còn không có bản lĩnh lớn như vậy, bỏ hai ngàn tệ thuê seeder quấy rối còn được, chứ chuyện phức tạp thế này thì Tần Á Nam còn chưa đủ trình.

“Buổi tối hôm qua cô nhìn thấy tướng mạo tên côn đồ kia, cô có thể tả lại một chút không?” Sau khi điều tra một lượt, cảnh sát đi tới nhà số 7 hỏi thăm, trọng tài và người phụ trách chương trình cũng đi theo.

“Tôi có thể vẽ lại chân dung người đó, nhưng tôi còn đang thi đấu, thời gian rất là gấp gáp”. Tiêu Tiêu vừa nói vừa tiếp tục bận rộn quanh mớ nơ canh.

“Có thể bù thêm giờ cho cô”. Trong ánh mắt đe dọa của cảnh sát, trọng tài chủ động nói ra chuyện bù thêm giờ cho Tiêu Tiêu. Tiêu Tiêu nghe vậy mới đặt kim chỉ xuống, liếc nhìn vị trọng tài bẽn lẽn này một cái rồi cầm lấy bút vẽ.

Người làm nghề thiết kế, khả năng hội họa đương nhiên sẽ không kém. Cảnh sát cầm lấy bức chân dung, gọi ông chủ làng nghỉ mát đến nhận người.

”Sao nhìn giống Lục Tử thế nhỉ?” Ông chủ giặt mình, tên Lục Tử này phụ trách đun nồi hơi trong làng nghỉ mát. Mọi người lập tức đến phòng nồi hơi tìm nhưng hắn đã biến mất từ lâu rồi.

Sau đó bên ngoài xảy ra chuyện gì Tiêu Tiêu cũng không biết. Bởi vì thay đổi phụ kiện, kiểu dáng và hình thức cuối cùng đều phải điều chỉnh theo, cô bận tới mất tới mười giờ đêm, cuối cùng cũng kịp nộp bài thi lên đúng giờ trọng tài quy định.

Hur thoát nằm trên giường, điện thoại cố định đặt trên đầu giường lại đổ chuông, Tiêu Tiêu nhúc nhích người, uể oải nghe máy.

”Ngày mai mấy giờ đón em?” Giọng nói của Triển Lệnh Quân bất cứ lúc nào cũng có tác dụng làm đầu óc tỉnh táo lại.

Tiêu Tiêu như miếng bọt biển bị ném xuống nước, lập tức hút đầy sức mạnh: “Chín giờ sáng mai có thể về rồi”.

”Tốt!” Triển Lệnh Quân đáp một tiếng rồi gác máy.

Tiêu Tiêu còn muốn nói tiếp nhưng chỉ có thể bấu môi trong tiếng tút tút từ ống nghe vọng ra.

Hôm sau ngồi lên xe của Triển tiên sinh, Tiêu Tiêu đã chuẩn bị một bụng lời để nói nhưng vừa nhắm mắt lại đã ngủ mất. Mấy ngày nay thật sự là kiệt sức, cộng thêm Triển Lệnh Quân lái xe quá êm, trong xe lại tràn ngập hương bạc hà tươi mát thật sự là cách ru ngủ tốt nhất.

Triển Lệnh Quân quay sang nhìn cô một cái, lạnh lẽo chính nhiệt độ điều hòa cao hơn một chút.

Hai ngày sau sẽ đến thời gian truyền hình trực tiếp, Tiêu Tiêu ngủ thoải mái hai ngày, cuối cùng khuôn mặt mới bớt sưng hơn.

Chung kết có mười vị giám khảo, đều là nhà thiết kế nổi tiếng. Điểm số cao nhất và thấp nhất sẽ được bỏ đi, chỉ tính 8 điểm số còn lại, có vẻ công bằng hơn vòng bán kết chỉ có ba giám khảo chấm điểm.

Năm mình tỉnh theo thứ tự lên sân khấu, mỗi người lần lượt mặc thử thành phẩm của hai thí sinh tương ứng. Sau khi giám khảo chấm điểm, mình tỉnh cũng có thể chấm điểm cho trang phục của mình. Có điều điểm của mỗi giám khảo là 100, trong khi mình tỉnh chỉ có thể thêm 5 điểm.

Để chương trình được hấp dẫn hơn, thứ tự lên sân khấu được sắp xếp từ dưới lên. Thí sinh thứ 10 chọn vị diễn viên nam, vì thế diễn viên nam đi ra đầu tiên.

Cùng với nhịp trống dồn dập, ánh đèn trên sân khấu đột nhiên thay đổi, xung quanh đều tối đi, chỉ còn lại một chiếc thảm đỏ ở chính giữa, kéo dài đến hết sàn cat walk. Tiếng nhạc vang lên, bản “three” thanh thoát lập tức khiến bầu không khí giống hệt như sàn diễn của Tuần thời trang.

”Oa...”

Nam mình tỉnh này là một diễn viên trẻ trung đang rất hot hiện nay, dáng người chuẩn, khí chất tốt, người dẫn chương trình vừa gọi đến tên hắn, toàn bộ người xem lập tức sôi trào. Một bộ âu phục bó sát người màu xám bạc kẻ ca rô, áo gi lê cùng màu bên trong, phối hợp với một chiếc khăn màu xanh ngọc, phối hợp với nụ cười khinh khinh bất cần đời, rõ ràng là một gã Playboy quý tộc.

Các fan nữ bên dưới điên cuồng hét lên, nam mình tỉnh đứng ở cuối sân, thổi một nụ hôn gió xuống dưới. Nhà thiết kế số 9 từ bên cánh gà đi ra, đứng cạnh nam mình tỉnh, hơi cúi nể giảng giải về ý tưởng thiết kế bộ trang phục này.

Vốn tưởng rằng lựa chọn quần áo đàn ông rất khó đạt được thắng lợi, không ngờ giám khảo lại cho số điểm rất cao là 744. Màn mở đầu này khiến mọi người đều bất ngờ, nhiệt độ trong trường quay lập tức tăng cao.

Cùng với các màn biểu diễn kế tiếp, tỉ lệ xem của chương trình bắt đầu không ngừng tăng cao.

Dựa theo trình tự, hai nhà thiết kế cùng chọn một người mẫu, trang phục của nhà thiết kế xếp hạng cao hơn sẽ được người mẫu ưu tiên mặc thử trước. Lam Mạc Như mặc chiếc váy Điều Tinh Châu thiết kế, chậm rãi bước lên sân.

Âm nhạc biến thành “Sadness” chậm rãi. Đây là một chiếc váy ôm sát người màu xanh xám rất mềm mại. Chiếc váy ôm lấy thân hình hoàn hảo của Lam Mạc Như, vô số vụn kim cương trải dài từ cổ áo chữ V xuống tận vạt váy, rực rỡ lấp lánh dưới ánh đèn. Rõ ràng là kim cương giả nhưng Điều Tinh Châu lại có thể tạo ra hiệu quả như kim cương thật sự.

Khán giả bên dưới không nhịn được vỗ tay, giám khảo cho điểm số cao nhất đến giờ, 780 điểm.

Tiêu Tiêu hít sâu một hơi, chậm rãi bỏ tấm vải chống bụi xuống. Chiếc váy đỏ vàng lờ lợt này so với chiếc của Điều Tinh Châu thì dường như hơi tục tĩu, mọi người trong cánh gà cũng đều nghĩ như vậy. Chiếc váy này quả thực không có gì đáng xem.

”Chiếc váy này... thật đặc biệt!” Lam Mạc Như đi tới thay váy, nhìn chiếc váy trên giá, vẻ mặt khó tả, không biết nên nói thế nào.

”Chị đã ăn đậu phụ thói bao giờ chưa?” Tiêu Tiêu nhìn Lam Mạc Như, cười thần bí: “Mặc vào thử xem là biết”.

Có tác phẩm của Điều Tinh Châu ở phía trước, người xem không khỏi cảm thấy thông cảm với nhà thiết kế tiếp theo.

”Cuộc thi này xem như dành cho những nhà thiết kế trẻ, Điều Tinh Châu và những người còn lại không cùng một cấp bậc, ai phải đấu với Điều Tinh Châu thì thật là quá nhỏ“.

”Thật đáng thương, tiếp theo là một cô gái, không biết có khóc không nữa, ha ha ha“.

Tiếng nhạc lại vang lên, ánh sáng quét tới sân khấu, một đôi giày cao gót màu vàng bước theo nhịp trống xuất hiện trong tầm nhìn.

”Oa...” Hội trường có một giây lát yên lặng, khán giả không thể không phát ra tiếng thán phục khe khẽ.

Chiếc váy đồ như lửa in đầy hoa văn màu vàng tối như là nham thạch nóng chảy trên miệng núi lửa, tràn ngập vẻ nguy hiểm yêu dị. Một bên tay áo màu đỏ, một bên không tay trắng trẻo, chất vải cứng màu vàng chấm xanh uốn lượn chạy qua trước ngực. Nhìn từ xa, cả người Lam Mạc Như giống như từ ngọn lửa bỏ ra, nửa người còn đang bùng cháy, cánh tay phải trắng như tuyết lại vươn ra khỏi ngọn lửa hùng hực màu đỏ vàng.

Ngọn lửa uốn lượn bên hông, đến chỗ đầu gối chột nổ tung, kéo theo vạt váy rất dài phía sau. Lam Mạc Như đi tới cuối sân, chột xoay người đầy khí phách, vạt váy dài được tung về phía trước, trải ra thành một hình tròn hoàn chỉnh.

”A!” Người xem một lần nữa sợ hãi kêu lên thành tiếng, cuối vạt váy là năm chiếc lông đuôi phượng hoàng màu vàng chấm xanh, phối hợp với trang sức hình đám mây đuôi trắng màu đỏ trên đầu Lam Mạc Như, cả người lập tức biến thành một con phượng hoàng giương cánh muốn bay.

Lam Mạc Như nhìn phản ứng của người xem, rất là vui mừng. Thứ cô muốn, thứ cô tìm kiếm chính là cái này, có thể làm mọi người không ngừng kinh ngạc, một bộ lễ phục có đủ chuyện để nói trên báo chí quốc tế.

”Bộ lễ phục này, lí thuyết thiết kế của cô là gì?” Giám khảo ngồi ở giữa nhủ mày, mấy vị giám khảo phái cấp tiến cực kì tán thưởng thiết kế này của Tiêu Tiêu, nhưng các giám khảo phái bảo thủ lại không thật sự thích lắm.

Tiêu Tiêu đi lên đài, đứng bên cạnh Lam Mạc Như: “Chiếc váy này tên là Niết Bàn“.

#####

Màn trình diễn thời trang Tết thiếu nhi:

Quân Quân: Mình tên là Triển Lệnh Quân, năm nay 6 tuổi.

Tiêu Tiêu: Mình tên là Tiêu Tiêu, năm nay 3 tuổi.

Quân Quân: Sau đây là màn trình diễn thời trang nhi đồng.

Tiêu Tiêu: Bạn nhỏ nào được vỗ tay nhiều nhất có thể hôn bạn kia.

Quân Quân: Anh được vỗ tay nhiều nhất!

Tiêu Tiêu: Nào, cho anh hôn đây. =3=

Quân Quân: O... Không không, em được vỗ tay nhiều hơn.

Tiêu Tiêu: Lại đây, em hôn một cái. =3=

Quân Quân: Mẹ ơi, ở đây có một đứa lưu manh.

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Quán quân

“Màu đỏ là nghiệp hỏa của địa ngục, phượng hoàng tắm lửa sống lại, lông vàng chấm xanh, là vua của loài chim“. Không phải lần đầu tiên đứng trước ống kính nữa, Tiêu Tiêu đã bình tĩnh hơn trước kia rất nhiều: “Bộ lễ phục này phải mặc trong những tình huống đặc thù. Tôi nghe nói một thời gian nữa Lam tiểu thư sẽ sang châu Âu tham gia liên hoan phim, cho nên đây là chiếc váy tôi thiết kế dành riêng cho chị ấy để đi trên thảm đỏ ở liên hoan phim. Chiếc váy này có phượng hoàng trong văn hóa truyền thống nước ta, niết bàn có nghĩa bất khuất và tiến lên, giống như ngành điện ảnh nước ta dù gặp bao nhiêu gian nan trắc trở cũng tuyệt đối không sợ, vẫn quyết chí tiến lên“.

”Nói rất hay“. Dưới bàn giám khảo, một nhà thiết kế thời trang phim không ngờ lại vỗ tay khen ngợi.

Có giám khảo này khởi đầu, toàn bộ khán giả cũng vỗ tay theo.

Adeline nhíu mày cầm lấy micro: “Chiếc váy này rất sáng tạo, nhưng xử lý chi tiết vẫn chưa đạt, nhất là cách dán lông vũ phía dưới...”

”Adeline, nếu tôi nhớ không lầm thì nhà thiết kế này là người của công ty chị mà“. Giám khảo bên cạnh không nhịn được nhắc nhở.

”Đây là cuộc thi, bất luận xuất thân. Bây giờ tôi là giám khảo, không phải nhà thiết kế thủ tịch của công ty thí sinh này“. Adeline nói vô cùng chính trực.

Khán giả cười ồ, Tiêu Tiêu hơi ngán ngẫm trước sự cương trực công chính của Adeline: “Vâng, đúng như bà nói, thực ra lông phượng hoàng là phương án thứ hai của tôi. Bởi vì trong quá trình thi xảy ra chuyện ngoài ý muốn, phụ kiện của phương án thứ nhất bị phá hoại, đây là phụ kiện được chế tạo gấp gáp trong hai ngày cuối cùng“.

Cả hội trường yên lặng, Adeline cau mày: “Tại sao lại có chuyện ngoài ý muốn? Ban tổ chức có bồi thường cho cô không?”

”Cho tôi thêm một mảnh vải...“ Tiêu Tiêu cười khỏ.

”Ha ha ha ha ha...“ Khán giả không nhịn được cười ồ, người phụ trách chương trình đành phải đến bàn giám khảo giải thích chuyện sen đỏ bị phá hoại. Nếu như làm gấp trong hai ngày thì làm được như vậy là giỏi lắm rồi.

Trong quá trình chế tạo xảy ra tai nạn ngoài ý muốn cũng không hề có cơ chế thêm điểm gì, bởi vì một khi có tiền lệ, mọi người sẽ tìm mọi cách tạo thành tai nạn. May là ở đây ngoài Adeline, các giám khảo khác đều không ngại nghèo đói với việc xử lý chi tiết của trang phục như vậy, dù sao chất liệu cũng có hạn bọn họ chỉ coi trọng hiệu quả thiết kế.

Điểm của Tiêu Tiêu không được đều như của Điều Tinh Châu, cho thấy yêu ghét khác biệt rất rõ. Có một giám khảo cho cô 100 điểm, một giám khảo lại chỉ cho 30 điểm. Tuy nhiên điểm số của hai giám khảo này đều bị loại bỏ, tám điểm còn lại coi như tương đối đều, cuối cùng cô nhận được 774 điểm, kém Điều Tinh Châu 6 điểm.

”Cuối cùng còn có điểm thưởng của mình tính“. Người dẫn chương trình dẫn Điều Tinh Châu đi ra, đưa micro cho Lam Mạc Như: “Mạc Như sẽ thưởng 5 điểm cho ai? Ngân Hà của Điều Tinh Châu hay là Niết Bàn của Tiêu Tiêu?”

Nếu 5 điểm này cho Điều Tinh Châu, Điều Tinh Châu chắc chắn sẽ giành quán quân. Nếu cho Tiêu Tiêu, Tiêu Tiêu cũng không thể giành quán quân. Ba cặp vừa rồi, mình tính đều thưởng thêm điểm cho thí sinh được giám khảo chấm điểm cao hơn.

”Tôi sẽ thưởng cho Niết Bàn“. Lam Mạc Như trả lời không hề do dự, khán giả hơi ngạc nhiên, ông kính nhanh chóng quay đến gương mặt Điều Tinh Châu và Tiêu Tiêu: “Nói thật, chiếc váy này lúc treo trong hậu trường nhìn rất xấu, như một chiếc váy cưới giả rẻ, nhưng sau khi mặc lên người lại cực kì đặc sắc. Nếu có thể sử dụng chất liệu tốt hơn, tôi hi vọng có thể mặc nó đi dự liên hoan phình“.

Tiêu Tiêu nghe nói như thế liền vui mừng nhìn về phía nữ thần của mình, máy quay ghi lại rõ vẻ mặt kinh ngạc của cô.

Kết quả đã có, Điều Tinh Châu vẫn là 780 điểm, Tiêu Tiêu 779 điểm, chỉ kém Điều Tinh Châu một điểm.

Điểm của hai người cao như vậy làm những thí sinh tiếp theo có áp lực rất lớn. Mi Hinh vẫn ung dung tự tại như trước, cô thiết kế cho Triệu Phi Phi một bộ lễ phục theo phong cách phục cổ, tay áo dài kéo xuống tận đất, hòa làm một với vạt áo màu xanh lục nhạt, đẹp đến khó tả.

Nhưng có những giám khảo không hề tán thưởng phong cách phục cổ, cuối cùng Mi Hinh được 775 điểm, tạm xếp thứ ba.

Cặp cuối cùng là Tần Á Nam và số 4 Trịnh Xuyên. Hôm đó Trịnh Xuyên theo cảnh sát về đồn thật, rạng sáng mới đưa ra tác phẩm của mình, Tiêu Tiêu rất tò mò, không biết cuối cùng số 4 đưa ra tác phẩm thế nào.

Diễn viên nổi tiếng Trác Nhã đã ngoài bốn mươi tuổi nhưng thoát nhìn chỉ có ba mươi tuổi. Thiết kế của Tần Á Nam là một chiếc váy ôm sát người theo sở trường của cô ta, gần giống như chiếc váy thủy sam lúc trước. Vải vóc mềm mại ôm sát cơ thể, che giấu kín cổ, trước ngực khoét một khoảng hình giọt nước, có thể nhìn thấy khe ngực gợi cảm. Phía trước rất kín, sau lưng lại có một khoảng trống lớn để lộ phần lưng đường nét đẹp đẽ, sự tương phản mạnh mẽ dễ dàng làm gnf xem có cảm giác choáng ngợp.

Tuy nhiên Trác Nhã mặc chiếc váy này vào liền cảm thấy có gì đó không ổn, vạt váy phía trước quá dài, bước đi rất dễ giẫm lên, bên hông cũng hơi rộng quá.

”Sao... sao lại như vậy chứ?“ Tần Á Nam há hốc mồm nhìn tác phẩm của mình, những gì tính toán khi thiết kế đều không được thể hiện ra, ngược lại biến thành một chiếc váy liền thân rất bình thường.

”Phía sau như vậy không được, sẽ lộ mông“. Trác Nhã nhìn khoảng trống lớn sau lưng, nhíu mày bất mãn. Cô ta trước giờ vẫn xây dựng hình tượng đoan trang nhã nhặn, nếu mặc thế này ra ngoài chắc chắn sẽ rất ảnh hưởng đến hình tượng.

Tần Á Nam không còn cách nào khác, đành phải tìm một chiếc skim cài ngực cài vào bên hông để cứu vãn tình hình.

Trác Nhã mặc chiếc váy này đi ra ngoài, khán giả không nhịn được phát ra tiếng rì rầm. Trác Nhã luống cuống giẫm phải vạt váy, lão đạo suýt nữa ngã xuống.

”Ồi chúa ơi!“ Adeline lắc đầu không nhìn.

”Không chế kích thước thật sự quá kém“. Các giám khảo trao đổi ý kiến với nhau.

”Không thể thế được, tôi luôn bám sát kích cỡ do ban tổ chức cung cấp“. Trong mắt Tần Á Nam đã có nước mắt.

”Cô phải biết may đo và may sẵn không giống nhau, trang phục may sẵn thường có dư địa từ 2 đến 3 cm, nhưng lễ phục định chế thì không thể“. Một trọng tài đứng lên đánh giá, người xem nhìn thấy thông tin trên màn hình lớn, Tần Á Nam là nhà thiết kế may sẵn của LY, lập tức hiểu ra.

Tần Á Nam có trăm miệng cũng không biện bạch được, bị cho một số điểm rất thấp, gần như đội sổ.

Tiêu Tiêu nhìn chiếc váy của Tần Á Nam, lông tơ sau lưng dựng đứng. Cô không cho rằng Tần Á Nam theo Lâm Tư Viễn học tập lại không biết sự khác nhau giữa trang phục định chế và trang phục may sẵn, chỉ có một cách giải thích là số đo Tần Á Nam nhận được cũng bị tăng thêm một cỡ giống như của cô.

Xem ra đối phương không phải nhằm vào cô mà là nhằm vào LY.

Lúc này tác phẩm cuối cùng được đưa ra, chính là chiếc váy của số 4 Trịnh Xuyên.

”Cái gì?“ Khán giả không nhìn được há to miệng, nhìn nữ diễn viên mặc một chiếc váy ngắn màu vàng không hề có gì đặc sắc từng bước một đi tới.

Mặc dù chiếc váy này rất vừa vặn, chi tiết cũng rất không tồi, nhưng đề bài lần này là lễ phục, hơn nữa là lễ phục mặc trong trường hợp chính thức, đưa ra một chiếc váy ngắn như vậy thật sự là không có sức cạnh tranh.

”Thí sinh số 4, cô có thể giảng giải một chút về tác phẩm của mình không?“ Giám khảo hỏi Trịnh Xuyên tỏ vẻ khó chịu rõ rệt đứng bên cạnh.

Trịnh Xuyên cầm micro, cười lạnh một tiếng: ”Không có gì giảng giải, cuộc thi này có vấn đề“.

”Oa!“ Lời này vừa dứt, cả hội trường xôn xao, kĩ thuật viên kinh ngạc hỏi đạo diễn: ”Có chuyển quảng cáo không?“

”Chờ một chút!“ Đạo diễn nhìn tình hình trên sân khấu, không cho phát quảng cáo mà quyết định tiếp tục truyền hình trực tiếp.

”Tác phẩm của tôi bị người không rõ lai lịch phá hoại trong ngày thi đầu thứ năm, váy bị cắt đôi. Trọng tài và ban tổ chức mặc kệ, thậm chí ngay cả người phá hoại cũng không bắt được, cuối cùng chỉ cho tôi thêm 4 tiếng, ha ha, thật là nực cười!“ Trịnh Xuyên hừ một tiếng: ”Các người không bắt, tự tôi bỏ tiền ra bắt, gã trông nổi hơi đó đã bị tôi tìm được. Hẳn thừa nhận là người của công ty Paula cho tiền để hắn làm như vậy!“

”Hả...“ Người xem kinh ngạc rớt cằm, tình huống chỉ xuất hiện trong tiểu thuyết này lại xảy ra trong hiện thực, còn được tường thuật trực tiếp cho cả nước nữa!

”Đạo... Đạo diễn, có cắt không?“ Kĩ thuật viên đã sắp sụp đổ, chuyện này làm sao có thể phát trực tiếp được?

”Không cắt, bây giờ tỉ lệ xem nhất định đã tăng vọt!“ Đạo diễn nắm chặt bộ đàm, lòng bàn tay toàn là mồ hôi.

Trên màn hình lớn đột nhiên xuất hiện một người đàn ông da ngăm đen tướng mạo thô tục run rẩy nói: ”Là một phụ nữ ở phòng may cho tôi tiền để tôi cắt váy của thí sinh số 4 và số 7, như vậy người ta sẽ hoài nghi số 1...“

Nếu số 1 Tần Á Nam bị định tội thì Tiêu Tiêu bị cắt váy và Tần Á Nam làm việc này đều sẽ bị loại, thương hiệu của LY sẽ tổn hại nghiêm trọng.

Diêu Tinh Châu kinh ngạc đứng lên, sắc mặt hết xanh lại trắng, tức giận nhìn về phía người của công ty Paula bên dưới.

Đại diện của nhà tài trợ Paula lập tức chạy lên sân khấu: ”Đây chắc chắn là một sự hiểu lầm, Trịnh tiểu thư, cô cần chịu trách nhiệm về hành vi của mình, đây là hiện trường giải đấu được truyền hình trực tiếp trên toàn quốc“.

”Tôi đương nhiên chịu trách nhiệm về hành vi của tôi“. Trịnh Xuyên cười lạnh: ”Nếu ông có ý kiến khác, chúng ta cứ gặp nhau ở toà án“.

Nói xong liền xoay người đi, không tham gia thi đấu nữa.

Cả hội trường lập tức nổ tung.

”Có vấn đề thì phải thi lại!“

”Phải làm rõ chuyện này!“

”Paula tài trợ hàng chục triệu, chắc chắn là để mua chức quán quân!“

”Giám khảo không biết chừng cũng bị mua chuộc...“

Trác Nhã đứng trên sân khấu vô cùng khó xử, nhưng một diễn viên kì cựu từng trải qua rất nhiều sự kiện lớn vẫn dễ dàng không chế được sắc mặt của mình.

Lam Mạc Như không nhịn được nhỏ giọng thì thầm với Triệu Phi Phi: “Chị Trác thật là lợi hại, là tôi thì chắc chắn không thể bình tĩnh như vậy”.

”Tôi thì càng không được“. Triệu Phi Phi dịu dàng nói.

Liễu Lâm bên cạnh cười nhạo: “Đương nhiên, các cô còn kém người tá xa lắm”.

Liễu Lâm và Lam Mạc Như cùng thời với nhau, sau khi hợp tác trong một bộ phim liền chuyển sang đối đầu, nhiều năm như vậy nên thù oán chất chồng đến nỗi mỗi khi cô ta nhìn thấy Lam Mạc Như liền không nhịn được châm chọc.

Do chuyện ngoài ý muốn này mà tỉ lệ xem chương trình tăng lên vùn vụt, trong hội trường cũng như trên mạng đều có vô số người chỉ trích Paula, đồng thời cũng đưa ra nghi vấn trước thành tích của Diêu Tinh Châu.

Trong lúc tình hình sắp mất khống chế này, Diêu Tinh Châu đi lên sân khấu, sắc mặt tái xanh, cúi gập người trước giám khảo và khán giả: “Rất xin lỗi đã mang đến phiền phức cho mọi người, Paula đã có hiềm nghi, để bảo đảm trật tự, tôi xin được rút lui khỏi cuộc thi”.

Tiếng ồn ào bên dưới như bị một bàn tay vô hình đột nhiên bóp chặt cổ họng, dừng lại một chút rồi lại bùng nổ mạnh hơn.

”Oa a a!”

”Hắn đã nắm chắc quán quân rồi!”

”Chẳng lẽ có hiểu lầm gì...”

Diêu Tinh Châu vừa tuyên bố rút khỏi cuộc thi, người xem vốn lòng đầy căm phẫn lại bắt đầu thông cảm với hắn. Bất kể có phải Paula tác động phía sau hay không, vị trí quán quân đã tới tay lại chủ động từ bỏ đủ để chứng minh nhà thiết kế vô tội. Khán giả đang xem truyền hình trực tiếp cũng nghĩ như vậy, cực kì thông cảm với nhà thiết kế Diêu Tinh Châu tài hoa.

Lúc này đạo diễn mới cho phát quảng cáo, nhân viên đi ra duy trì trật tự, mười phút sau mới làm cho người xem yên tĩnh lại. Ban tổ chức triệu tập hội nghị khẩn cấp, sau mười phút đưa ra phương án giải quyết.

Hình ảnh lại được phát trực tiếp, trưởng ban giám khảo lên sân khấu phát biểu: “Chuyện này ban tổ chức sẽ điều tra cụ thể”.

Bây giờ tất cả mới chỉ có lời nói từ một bên của Trịnh Xuyên, họ cũng không thể cầu thả hủy bỏ giải đấu được: “Điều tiên sinh và Trịnh tiểu thư đều rút khỏi cuộc thi, chúng tôi tôn trọng nguyện vọng của họ”.

Tính điểm tám thí sinh còn lại, Tiêu Tiêu bỗng dưng giành được quán quân, nhìn chiếc cúp pha lê hình thước mây, cô vẫn cảm thấy có gì đó không đúng lắm, giống như là lính mới cầm đao ra chiến trường, vừa đánh được một nửa trận đã bị đề bạt thành tướng quân.

Lương Tinh Dao đang đi công tác tỉnh khác, nhìn Tiêu Tiêu vẻ mặt ngơ ngác đứng trên bục nhận giải quán quân, không nhịn được phun hết cà phê trong miệng ra tung tóe.

#####

Tiêu Tiêu: Tôi là ai? Tôi đang ở đâu?

Quân Quân: Em là vợ anh, chờ anh đến đón em nhé!

Tiêu Tiêu: Em chỉ choáng váng thôi chứ có mất trí nhớ đâu.

Quân Quân: Ồ, thế coi như anh chưa nói.

Tiêu Tiêu: Ôi đội đã, em là ai? Ai da, em bị mất trí nhớ rồi! _(˘з˘)_

Quân Quân: ==

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Tổ tình

“Việc này là ai làm?” Trên xe bán tải về công ty, Diêu Tinh Châu lạnh giọng vặn hỏi đại diện của nhà tài trợ Paula.

”Không phải anh ám chỉ làm vậy sao?” Đại diện tài trợ chột dạ trả lời.

”Tôi ám chỉ các anh cắt vấy bao giờ? Đầu óc các anh có vấn đề à?” Điều Tinh Châu tức giận vỗ tay lên lưng ghế ngồi. Cuộc thi lần này rất quan trọng, đây là trận chiến đầu tiên của Paula sau khi vào Trung Quốc, hẳn phải thắng. Để bảo đảm giành được quán quân, hẳn đã đồng ý với phương án thay đổi số liệu cung cấp cho hai nhà thiết kế của LY, nhưng chuyện cắt vấy và phá hoại phụ kiện thì quá lộ liễu.

”Việc này tôi cũng không rõ, là do trợ lý chủ tịch sắp xếp, có lẽ quá trình truyền đạt có sai lầm”. Đại diện tài trợ càng nói càng nhỏ. Chuyện lần này rất lớn, tiếp theo ban tổ chức còn sẽ điều tra, nếu không phải Điều Tinh Châu kịp thời đứng ra tuyên bố bỏ giải thì danh tiếng của Paula sẽ hỏng hết.

Dương Kiến lái xe không dám lên tiếng, im lặng coi như không nghe thấy.

Tiêu Tiêu giành quán quân, Mi Hinh giành á quân, thí sinh số 9 thiết kế trang phục nam rất bất ngờ về thứ ba.

”Sao tôi cứ cảm thấy cảm phần thưởng này có vẻ là lạ nhỉ?” Mi Hinh cũng hơi ngỡ ngàng giống như Tiêu Tiêu, vở kịch tối nay biến đổi bất ngờ thật sự đặc sắc, nhưng giành giải lại luôn có một cảm giác uất ức như được người ta bỏ thí cho.

”Ha ha, có giải dễ nhận là được, để ý nhiều như vậy làm gì?” Số 9 vui vẻ thật lòng thật dạ, giành giải ba, địa vị của hắn ở công ty sẽ tăng cao hơn nhiều. Huống hồ lần này có một niềm vui bất ngờ, bởi vì hắn thiết kế quần áo cho nam diễn viên kia nên lượng fan trên weibo cá nhân của hắn đột nhiên tăng vọt, một đồng fan nữ gửi lời cảm ơn trên weibo của hắn, nói hắn thiết kế trang phục cho thần tượng của mình đẹp như vậy, sau này nhất định sẽ ủng hộ các thiết kế của hắn.

Tiêu Tiêu cúi đầu cầm điện thoại vào weibo của mình, lượng fan cũng tăng vọt, có điều không hề có bao nhiêu người khen cô.

Cô không thường chơi weibo, trạng thái cuối cùng là đăng trước vòng chung kết.

Tiêu Tiêu làm y phục: Lập một flag, nếu lần này giành quán quân sẽ đi làm một đại sự.

Cái gọi là đại sự ở đây đương nhiên là tỏ tình với Triển Lệnh Quân, giải quyết đại sự cả đời của mình.

Bây giờ trạng thái này đột nhiên được chia sẻ hàng chục ngàn lần, gần như tất cả đều là:

”Vận may tốt cùng, ảnh cá Koi!”

”Ké tí vận may, hi vọng ngày mai thi tốt”.

”Lập flag không ngờ thật sự hữu hiệu, mình cũng phải flag một cái. Nếu ngày mai qua môn, mình sẽ làm một đại sự”.

Tiêu Tiêu dở khóc dở cười xem bình luận, chán nản lắc đầu. Nếu mình là cá Koi thật, có phải bây giờ đi tỏ tình với Triển tiên sinh sẽ có thể thành công?

Hôm sau lại đi làm bình thường, Tiêu Tiêu mới vào cổng công ty đã bị bắn pháo giấy kim tuyến đầy người.

”Chúc mừng quán quân của chúng ta!” Triệu Hòa Bình dẫn đầu đám người ở bộ phận may sẵn đứng ở hàng trước, mỗi người tay cầm một ống pháo giấy.

Trong đại sảnh LY bày bóng bay, bánh ngọt. Chủ tịch Chu Thái Nhiên cười tit mắt đi tới, đưa cho Tiêu Tiêu một bức thư mời và một bó hoa tươi:”Chúc mừng nhà thiết kế Tiêu đoạt được quán quân cuộc thi thiết kế toàn quốc lần thứ năm. Theo thông lệ của công ty, nhà thiết kế Tiêu được thăng vọt cấp lên nhà thiết kế cao cấp, từ tuần sau mời đến phòng thiết kế may sẵn cao cấp làm việc”.

”Hoan nghênh gia nhập may sẵn cao cấp”. Trưởng phòng may sẵn cao cấp đi tới, đưa cho Tiêu Tiêu thẻ công tác của phòng may sẵn cao cấp.

Tiêu Tiêu quên bém việc này, giành quán quân cuộc thi sẽ trực tiếp thăng lên S1.

Đang nói cười thì Tần Á Nam cũng đi vào. Cô ta nhìn rất hóm hác, hai mắt sưng như hạch đào, thấy trong đại sảnh náo nhiệt như vậy, sắc mặt lập tức trở nên hết sức khó coi.

”A, Á Nam đến rồi!” Triệu Hòa Bình nhìn thấy cô ta, vội nhắc nhở mọi người một tiếng.

Giám đốc La tiến lên, cũng đưa cho cô ta một bức thư mời: ”Chúc mừng cô vào top 10, từ hôm nay thăng lên D2”.

Vào vòng chung kết cũng được thăng cấp, chỉ có điều vinh quang kém xa quán quân.

Tần Á Nam nhìn Tiêu Tiêu tay cầm bó hoa tươi, tức giận đến cả người căng cứng, hùng hổ ném bó hoa Triệu Hòa Bình vừa tặng vào thẳng người Tiêu Tiêu: ”Số liệu tôi nhận được bị sửa đổi, có phải cô giờ trò không?”

Bó hoa tươi có nước, bắn ra ướt tóc Tiêu Tiêu: ”Tần Á Nam, mày nổi điên cái gì đấy?”

"Năm đó cuộc thi sinh viên, chính mày đã đổi bản thiết kế của tao. Tao nể tình bạn học, bao nhiêu năm không nói xấu gì mày, thế mà bây giờ mày còn dám làm chuyện này!" Tần Á Nam quá khích quát lên.

Đổi bản thiết kế? Đây là lần đầu tiên Tiêu Tiêu nghe thấy cách nói này: "Bản thiết kế gì?"

"Chuyện gì thế?" Chu Thái Nhiên cau mày, ra hiệu cho thư kí đưa khăn giấy cho Tiêu Tiêu, chính mình thì đi tới hỏi Tần Á Nam

"Số đo của Trác Nhã mà tôi nhận được không chuẩn, lớn hơn thực tế!" Tần Á Nam không nhịn được khóc lên, hôm qua thật sự là quá mất mặt, đưa ra một chiếc váy không vừa người trước mặt người xem cả nước, cô ta đã trở thành trò cười của giới thiết kế: "Nhất định là Tiêu Tiêu đổi số liệu của tôi, thời học đại học nó đã đổi bản thiết kế của tôi làm tôi không vào được chung kết, nó dễ giành quán quân hơn".

"Tần Á Nam, mày có nổi điên cũng đừng cần người lung tung! Tao có phải thần thánh đâu mà đổi được số liệu của mày? Tao đổi bản thiết kế của mày bao giờ hả?" Tiêu Tiêu vốn có chút thông cảm với Tần Á Nam, nhưng bị cô ta cần cấn như vậy cũng không nhịn được nổi điên, ném thẳng bó hoa trong tay vào đầu Tần Á Nam: "Mày nói đi xem nào!"

"Đừng cãi lộn nữa, còn ra thế thống gì không?" Chu Thái Nhiên quát bảo ngưng lại, hội mừng công đang yên đang lành lại bị phá đám, là chủ tịch không khỏi có chút bực mình.

Tần Á Nam đứng dậy nói với La Dự: "Giám đốc, tôi tâm tình không tốt, xin nghỉ một ngày!" Nói xong đi thẳng ra cổng công ty.

Chu Thái Nhiên thở dài: "Được rồi, mọi người cắt bánh đi, ăn xong về đi làm. Tiêu Tiêu, cô lên văn phòng tôi một chuyến".

Tiêu Tiêu đi theo chủ tịch, để lại đám đồng nghiệp bàn tán xôn xao.

"Tần Á Nam nói có phải là thật không?"

"Ai biết được, thế chuyện cuộc thi sinh viên là thế nào?"

Nói chuyện trước mặt, mọi người đều là đồng nghiệp, không tiện có suy đoán ác ý, chỉ chạm đến là dừng, không ai ngu ngốc đến mức nói thẳng ra. Nhưng trong lòng mỗi người suy nghĩ thế nào thì không thể biết được.

"Cuộc thi lần này tôi nghi ngờ Paula cố ý nhằm vào LY". Tiêu Tiêu kể lại những chuyện ngoài ý muốn trong quá trình thi: "Số liệu tôi nhận được thực ra cũng không đúng".

"Thế tại sao chiếc váy cô thiết kế vẫn vừa người?" Chu Thái Nhiên nghi hoặc.

"Nói ra thật xấu hổ!" Tiêu Tiêu hơi ngại ngùng: "Tôi biết Lam Mạc Như, cũng đã từng đo cho chị ấy".

Chu Thái Nhiên gật đầu: "Thì ra là thế, tên Diêu Tinh Châu đó quả thật khôn khéo, hẳn làm vậy không những giữ được danh dự cho Paula mà chính hẳn cũng rất có danh tiếng".

Paula nhằm vào LY tất nhiên là muốn gây áp lực cho LY, lần này hiệu quả trái ngược, nhất định sẽ còn có chiêu khác.

"Bây giờ trên mạng đều nói tôi may mắn, cũng nói LY không bằng Paula". Tiêu Tiêu hơi áy náy: "Chủ tịch Chu, chúng ta làm thế nào?"

"Úc hiếp đến trên đầu LY rồi à, cứ chờ mà xem!" Chu Thái Nhiên nheo mắt lại, vô thức cảm biểu tượng LY bằng pha lê trên bàn lên, nhẹ nhàng vuốt nét khắc chữ Y. Cái tên này tuyệt đối không cho bất kì ai làm bẩn.

Cấp trên sẽ xử lí thế nào, Tiêu Tiêu không thể biết được, chỉ có thể chú ý dư luận trên mạng, sợ có người mắng cô. Tuy nhiên mọi người chỉ nói cô may mắn chứ không có gì khác.

Lam Mạc Như đột nhiên gọi điện thoại tới mời cô và Triển Lệnh Quân ăn cơm.

"Chị muốn đặt chiếc váy đó, chúng ta trao đổi một chút". Tâm tình của Lam Mạc Như rất không tồi, chiếc váy phượng hoàng phá cách đó khiến cô nhìn thấy hi vọng.

"Vâng..." Tiêu Tiêu che miệng lại để phòng mình vui mừng hét lên, hẹn thời gian địa điểm rồi dừng điện thoại. Đây là lần đầu tiên trong đời cô nhận được đơn đặt hàng may đo cao cấp, hơn nữa còn là trong ngày đầu tiên cô trở thành nhà thiết kế cao cấp.

Có lẽ mình đúng là cá Koi thật!

Tiêu Tiêu cũng bắt đầu tin tưởng điều này, trên đường đến chỗ hẹn tạt vào một hiệu sô cô la thủ công, mua một thỏi sô cô la hình trái tim to bằng quả trứng gà, yêu cầu chủ hiệu cho vào hộp nhung, lại mua một sợi dây rất đẹp, dùng bàn tay khéo léo của một nhà thiết kế buộc một chiếc nơ con bướm hết sức phức tạp, cắt vào trong túi xách, vỗ vỗ.

Đi tới trước cửa nhà hàng đã hẹn, Tiêu Tiêu lại hơi chột dạ, sờ sờ hộp sô cô la từ bên ngoài túi xách, trong đầu chạy qua vô số suy nghĩ.

Dùng sô cô la tỏ tình có tầm thường quá không?

Chưa chuẩn bị tốt lời thoại, hay là hôm nay chưa tò tình vội...

”Làm sao không đi vào?” Giọng nói dễ nghe như dạ khúc của Schubert lập tức làm Tiêu Tiêu rơi vào bể tình.

Tiêu Tiêu quay lại, che ngực. Hôm nay Triển Lệnh Quân vẫn đẹp trai làm người ta mất hết lí trí.

Nhà hàng này vốn rất ít phòng, đặt trước đã kín đến tháng sau, Lam Mạc Như nhờ quan hệ tư nhân mới có thể đặt được một phòng nhỏ. Nơi này không gian yên tĩnh, là một địa điểm tốt để nói chuyện.

”Thiết kế ban đầu là thế này, đẹp hơn chiếc đưa ra trong cuộc thi, vài vóc cần in nhuộm theo yêu cầu“. Tiêu Tiêu đưa bản thiết kế đã sửa đổi cho Lam Mạc Như xem: ”Chị xem còn có chỗ nào cần điều chỉnh không?”

Lam Mạc Như cầm lấy bản vẽ xem xét, Tiêu Tiêu tranh thủ thời gian liếc trộm Triển Lệnh Quân một cái.

Hôm nay không lái xe, anh ta đang cầm một li rượu vang chậm rãi uống. Rượu vang chảy ra theo thành li pha lê trong suốt, nhuộm đôi môi mỏng nhạt màu thành màu sắc xa hoa.

”Có chuyện gì thế?” Phát hiện cô đang nhìn trộm, Triển Lệnh Quân liền lên tiếng hỏi.

”À, tôi cũng muốn uống thử loại rượu đó“. Tiêu Tiêu nuốt nước bọt, tục ngữ nói rượu làm người ta can đảm, nghĩ đến chuyện mình cần làm sau khi ăn xong, cô cũng muốn uống một chút rượu.

Khóe miệng Triển Lệnh Quân kéo xuống: ”Không được“.

Đừng nói là rượu vang, dù là bia thì Tiêu Tiêu cũng không được động vào. Triển Lệnh Quân gờ tay gọi nhân viên phục vụ, lấy cho Tiêu Tiêu một cốc sữa chua.

Sữa chua và rượu vang, hình như chênh lệch hơi xa...

Chia tay Lam Mạc Như, Tiêu Tiêu và Triển tiên sinh đã uống rượu cùng nhau đi bộ về nhà. Nơi này cách chỗ cô ở không xa, trời đã tối, Triển Lệnh Quân liền ga lăng đưa cô một đoạn.

Tiêu Tiêu cúi đầu, bước thấp bước cao trên vỉa hè. Hai người cứ thế yên lặng đi nửa con phố, thấy đã sắp về đến nhà...

”À...” Sau khi đi 99 bước, cuối cùng Tiêu Tiêu cũng lấy được dũng khí.

Thấy cô không đi nữa, Triển Lệnh Quân dừng lại, nghi hoặc nhìn cô.

Tiêu Tiêu căng thẳng mở túi xách, lập cập lấy ra chiếc hộp nhỏ thất nơ con bướm: ”Cái này tặng anh“.

Triển Lệnh Quân sững sốt, cúi đầu nhìn chiếc hộp nhưng hình trái tim, ánh mắt hơi tối đi, chậm rãi đưa tay nhận lấy.

”Em.. Em thích anh, anh có thể làm người yêu em không?” Tiêu Tiêu cúi đầu không dám nhìn, đợi Triển Lệnh Quân nhận lấy chiếc hộp mới liều mạng nói ra. Một cô gái đã Hai mươi mấy tuổi rồi mà vẫn căng thẳng nói không nên lời như học sinh trung học lần đầu tiên tỏ tình.

Triển Lệnh Quân nhìn cô, lẳng lặng nhìn, không nói. Ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve chiếc hộp nhưng trên tay, yên lặng như một pho tượng.

Gió thu thổi tới, thổi lá trên cây kêu xào xạc, thổi bay lọn tóc bên má Tiêu Tiêu, cũng thổi lạnh lưng Tiêu Tiêu ướt mồ hôi.

Gió đêm lạnh thật!

Tiêu Tiêu ngẩng đầu, đèn đường chiếu xuống người Triển Lệnh Quân, hình ảnh giống như lần trước nhìn thấy anh ta dưới ánh đèn ở đường Đông Ngung, đẹp đến mê người, lạnh lùng đến khó mà chạm tới. Cô cười cười khó xử: ”A ha ha, không có gì đâu, em uống nhiều nên nói lung tung ấy mà, anh đừng để ý“.

”Em uống sữa chua mà“. Triển Lệnh Quân nói, giọng khàn khàn.

”Em.. em say sữa“. Tiêu Tiêu lắp bắp nói, lùi lại một bước rồi xoay người chạy trốn.

Vận may của cá chép Koi đã dùng hết trước khi gặp Triển tiên sinh. Quán quân cũng thế, Triển Lệnh Quân cũng vậy, vốn đã không nên thuộc về cô.

Triển Lệnh Quân nhìn bóng lưng cô chạy đi, nắm chặt chiếc hộp nhỏ trong tay.

Cô ấy là hi vọng, là sức sống bùng bùng, không bao giờ dứt. Chỉ tiếc, anh ta lại không phải mặt trời.

Chú thích: ”Cô ấy là hi vọng, là sức sống bùng bùng, không bao giờ dứt“ là thơ của (Triển) Lệnh Nghệ, trước đó đã nhắc tới.

#####

Ca ca: Trong truyện này, anh là nhân vật đáng chú ý nhất.

Quân Quân: Sao anh nói thế?

Ca ca: Anh còn chưa lên sân khấu nhưng mỗi người đều phải nhớ đến anh, ha ha ha!

Quân Quân: Có lẽ là nhớ đến tiền anh nợ người ta.

Chủ tịch Chu: Trả tiền!

Thiên Thiên: Trả tiền!!

Quân Quân: Trả tiền!!!

Ca ca: Tôi là ai? Tôi ở đâu?

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Từ chối

Mở cửa đi vào, đèn trong phòng khách vẫn sáng, người phụ nữ trung niên mặc đồ ở nhà màu xanh nước biển đang ngồi trên sofa xem ti vi, nghe thấy tiếng mở cửa liền quay ra nhìn: “Con về rồi à”.

“Vâng”. Triển Lệnh Quân đáp, đặt chiếc hộp nhung lên tủ giấy, cởi áo khoác ngồi xuống thay giày.

“Đây là cái gì?” Người phụ nữ đi tới, tò mò nhìn chiếc hộp nhỏ thất nơ con bướm, sợi dây màu hồng được buộc rất phức tạp, đan xen tạo thành một hình trái tim: “Bạn gái tặng à?”

Triển Lệnh Quân vội vã với tay cầm lấy chiếc hộp trước khi mẹ kịp chạm vào.

Thấy bộ dáng này của con trai, bà Triển không nhịn được cười: “Không tồi, con cũng nên có người yêu rồi đấy”.

“Chuyện này nói sau đi mẹ”. Triển Lệnh Quân yên lặng một lát, nói một câu rồi mím môi đi về phòng.

Nghe thấy con trai nói như vậy, bà Triển biến sắc mặt, đi theo tới cửa phòng anh ta. Nhìn con trai cất sô cô la vào trong góc ngăn kéo, bắt đầu chậm rãi cởi áo sơ mi, bà Triển không nhịn được nói: “Con cũng không còn nhỏ nữa, mẹ thấy dạo này tâm tình con không tồi, nếu gặp được cô gái con thích...”

Triển Lệnh Quân đã cởi hai chiếc cúc áo trên cùng, nhìn mẹ một cái: “Mẹ, con phải thay quần áo”.

Bà Triển bất đắc dĩ đóng cửa lại, một lát sau Triển Lệnh Quân mặc bộ đồ ở nhà màu sắc sáng sủa đi ra. Chiếc áo màu lam đậm bên trên in đầy hình vương vương màu vàng, nếu nhìn kĩ sẽ thấy những hình vương vương còn có mũi có mắt, chính là một nhân vật hoạt họa tên là cậu bé bọt biển.

Nhìn con trai vẻ mặt lạnh lùng mặc chiếc áo cậu bé bọt biển cực kì không hợp, bà Triển lại không thể cười được, thậm chí trong mắt còn lộ ra vẻ đau xót: “Lệnh Quân này, nhiều năm như vậy rồi, mẹ hi vọng con có thể thoát ra được. Dù thế nào con cũng không thể sống với anh trai con cả đời đúng không?”

Bàn tay Triển Lệnh Quân đang cầm tay nắm cửa chậm rãi nắm chặt lại: “Con tự có chừng mực, mẹ đừng lo lắng”.

Dứt lời, anh ta mở cửa phòng bên cạnh ra.

Tiêu Tiêu về đến căn hộ thuê, lao đầu vào chần, lừa mình dối người trùm chăn lên mặt.

Quả nhiên mình vẫn quá kích động, không nên đánh cược vào may mắn như vậy. Cái gì mà giành quán quân sẽ tỏ tình chứ, rõ ràng thời cơ còn chưa tới mà.

“A a a a!” Tiêu Tiêu buồn bực bỏ lên, vò mái tóc tạo hình tí mỉ thành tổ quạ. Nhìn cô nàng mặt to trong gương, nhớ lại những việc làm và lời nói của mình với Triển Lệnh Quân mấy ngày nay, nghĩ thế nào vẫn thấy mình thể hiện cực kì kém cỏi. Mình có cái gì để người ta thích chứ?

“Ôi, kệ nó đi, chẳng nào mình cũng không xứng với anh ấy, chỉ cần đã tỏ tình là không còn gì tiếc nuối nữa rồi”. Tiêu Tiêu tự an ủi chính mình, bật dậy đứng trên giường, làm bộ mình là Martin Luther King đang diễn giảng cho những người da đen nghe, dang hai cánh tay ra: “Tôi có một giấc mơ, làm cho Triều Lệnh Quân trở thành người bạn đời của tôi. Mặc dù tôi xấu, tôi nghèo, còn vừa tham vừa lười, khụ khụ...”

Những lời tự động viên thật sự là không nói tiếp được nữa, Tiêu Tiêu lúng túng vô đầu, lại nằm xuống chui đầu vào trong chăn. Từ nhỏ đến giờ đây vẫn là lần đầu tiên tỏ tình với người khác, vậy mà lại thất bại thảm hại, nghĩ lại vẫn thấy thật mẹ nó đáng tiếc. Những ngày không có nhan sắc quả thật không dễ sống chút nào.

Ăn năn hối hận ngủ một giấc đến bình minh, Tiêu Tiêu đánh răng rửa mặt xong, đứng trước gương lớn bơm hơi cho chính mình: “Đồ U U, có cao thượng không? Có vĩ đại không? Có người nào quan tâm đến nhan sắc của bà ấy không? Chỉ cần cô cố gắng, trở thành nhà thiết kế nổi tiếng thế giới, có loại trai đẹp nào mà tìm không được?”

Sau khi tự động viên một hồi, Tiêu Tiêu lại đầy máu sống lại, cầm lấy điện thoại di động chuẩn bị đi làm, điện thoại đột nhiên đổ chuông, người gọi hiển thị “Triều Lệnh Quân”.

Tay run run suýt nữa tuột tay, Tiêu Tiêu cời chiếc giày cao gót vừa xỏ vào chân ra, đứng chân đất trên sàn nhà, lúc này mới dám nghe điện thoại.

“Em hết say rồi chứ?” Giọng Triều Lệnh Quân không hề có gì khác bình thường.

Say cái gì? Tiêu Tiêu nhất thời không phản ứng lại, ngẩn ra một lát mới nhớ ra tối qua mình nói mình say sưa, lập tức lúng túng bấm đầu ngón chân xuống nền nhà: “Tỉnh rồi, tỉnh rồi!”

“Ờ”. Triều Lệnh Quân nghiêm giọng đáp, sau đó là một sự yên lặng lâu dài: “Vì sao tối qua em không đợi anh trả lời đã chạy rồi?”

Ờ? Tim Tiêu Tiêu lập tức nhảy lên tận cổ họng, máu dưới lòng bàn chân bị hút sạch vì tim đập tăng tốc, gan bàn chân bắt đầu trở nên bủn rủn: “Thế đáp án của anh là...”

“Từ chối!” Triều Lệnh Quân nói dứt khoát gọn gàng.

Tiêu Tiêu há miệng một hồi lâu mới tìm lại được giọng nói của mình: “Anh cũng không cần phải cố tình nói rõ như vậy”.

Cô còn không đến mức quá ngốc, không trả lời chính là từ chối, điều này cô vẫn hiểu được.

“Dù sao thì của em cũng đến lúc nộp tiền rồi, anh không thể để tình trạng mập mờ này ảnh hưởng đến quyết định chi tiêu của em”. Triều Lệnh Quân nói vô cùng chính trực.

Tiêu Tiêu gật quá bật cười: “Em biết rồi, hôm nay hết giờ làm em đến nạp tiền”.

Vì có màn đối thoại dở khóc dở cười này, những khó xử khi tỏ tình thất bại cũng biến mất. Dao Dao nói không sai, gã anh họ này của cô có độc!

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Xã giao

Tiêu Tiêu ngồi trên tàu điện ngầm suy nghĩ miên man, nghĩ về dụng ý của Triều Lệnh Quân khi gọi cuộc điện thoại này. Đại khái là muốn tiếp tục làm bạn với cô hay sao?

Không biết tại sao trong đầu Tiêu Tiêu lại hiện ra một câu: Em là người tốt, nhưng chúng ta không hợp nhau, chúng ta có thể tiếp tục làm bạn.

“Ôi...” Tiêu Tiêu thờ dãi, mở điện thoại di động tìm một bức ảnh chụp trộm lần trước. Hôm đó Triều Lệnh Quân đến làng nghỉ mát đón cô, cô ngồi trên xe ngủ đến nửa đường thì tỉnh lại, cầm lấy điện thoại di động xem giờ, thừa dịp Triều Lệnh Quân không chú ý chụp trộm anh ta một tấm. Anh ta đang chăm chú lái xe, cái cằm đường nét đẹp dễ được ánh mặt trời dát một lớp vàng, hai mắt như nhìn về phía trước, lại khẽ liếc về phía ống kính...

Đội đã! Liếc ống kính?

Tiêu Tiêu gật mình ngồi lên, phóng đại bức ảnh. Dựa vào năng lực nhận thức hình ảnh không gian cực mạnh, cô hoàn toàn khẳng định hành vi chụp trộm của mình đã bị Triều Lệnh Quân phát hiện. Nhưng anh ta lại không nói gì, làm bộ không biết. Là bởi vì phong độ quý phái khắc sâu trong lòng anh ta, hay là bởi vì dung túng cho cô?

Lắc lắc đầu, Tiêu Tiêu thất vọng phát hiện, cho dù bị từ chối, mình vẫn không thể không thích anh ta, sau này phải thu lại một chút.

Bởi vì còn đang phụ trách thiết kế trang phục xuân hè, nhà thiết kế chính Tiêu Tiêu tạm thời không thể rời khỏi bộ phận may sẵn, phải xin bên cao cấp co

tạm hoãn, đến lúc nào xử lý xong công việc bên này mới qua được.

Tần Á Nam và cô đã triệt để trở mặt, hai người không nói với nhau một câu nào.

Tiêu Tiêu mở máy tính, nhìn thấy phòng chat nặc danh của công ty đang thảo luận về chuyện của cô.

Nặc danh | Bộ cánh cứng: Chuyện của Tiêu Tiêu và Tần Á Nam có phải là thật không?

Nặc danh | Bộ rùa: Tặc tặc, không ngờ nhân phẩm của Tiêu Tiêu kém như vậy, từ khi học đại học đã có thể đổi bản thiết kế của bạn học. Tần Á Nam nên nói ra từ lúc phỏng vấn, nếu thế LY chắc chắn đã không nhận cô ta rồi.

Tiêu Tiêu nhìn mà tức điên người, không cần nặc danh, cứ thế vào thẳng.

Tiêu Tiêu: Đừng có mẹ nó nói xấu sau lưng người khác. Tần Á Nam, nếu mày có bằng chứng thì đưa ra, không có bằng chứng đừng có ở đây ngậm máu phun người. Khi đó vòng bán kết tao đứng đầu, mày thứ mấy tao còn không biết, chẳng lẽ tao còn phải hại mày?

Sau câu này, tất cả mọi người đều không dám nói tiếp, cả phòng chat yên tĩnh lại, rơi vào một sự yên lặng chết chóc.

Tiêu Tiêu mừng xong tinh thần lại sáng khoái. Sau khi bị bệnh, cô đã học được một kỹ năng mới gọi là “Phát tiết xong lập tức hết giận”. Dù sao bác sĩ Triển cũng đã nói, người nếu liên tục tức giận sáu tháng trở lên sẽ sinh bệnh nặng.

Tại sao lại nghĩ đến Triển Lệnh Quân chứ? Tiêu Tiêu thăm mắng chính mình không có triển vọng, đi xuống lầu gọi điện thoại cho giáo sư Trần.

“Tiêu Tiêu, chúc mừng em giành quán quân”. Giáo sư Trần vui vẻ nghe máy.

“May mắn thầy ạ”. Tiêu Tiêu khách khí vài câu, liền hỏi đến chuyện của Tần Á Nam: “Thầy biết khi đó là ai đổi bản thiết kế của Tần Á Nam không?”

“Khi đó chuyện rất âm ỉ, nhà trường cũng lập tổ điều tra chuyện này. Ban đầu không điều tra ra, đều cho rằng là Tần Á Nam tự mình bịa ra. Nhưng mà mấy tháng sau có sinh viên trong hội sinh viên tố cáo, nói một cán sự trong hội có hiềm nghi, ví thế lại tái khởi động việc điều tra, cuối cùng xác nhận là một nam sinh trong hội sinh viên làm. Nhà trường cũng đã xử phạt nam sinh đó”.

Giáo sư Trần vừa nhớ lại vừa chậm rãi nói, cụ thể nam sinh đó tên gì thì ông cũng không biết.

Nhưng những thông tin này đối với Tiêu Tiêu cũng đã quá đủ, cô cảm ơn giáo sư Trần, gác điện thoại, cúi đầu suy nghĩ một lát rồi gọi điện cho Lương Tĩnh Dao: “Dao Dao, mày biết Hách Nhân, cán sự học tập của hội sinh viên không?”

“Hách Nhân, cái tên để tóc vung nòi ấy hả? Không quen lắm, có chuyện gì thế?” Trước kia Lương Tĩnh Dao cũng làm việc ở hội sinh viên, cơ bản mọi người đều biết nhau cả.

“Chu Sánh và hắn có một thời gian cặp với nhau mà, việc này rất ít người biết...” Tiêu Tiêu tặc lưỡi: “Mày hỏi thăm giúp tao xen Hách Nhân có lần nào bị xử phạt không?”

“Mày muốn đối phó Chu tiện nhân à? Được, để tao hỏi cho”. Lương Tĩnh Dao nghe thấy tên Chu Sánh liền hưng phấn lên, lập tức thừa nhận không nói một lời.

Tiêu Tiêu nhủ mày, nếu việc này thật là Chu Sánh làm thì con ranh này đúng là tâm cơ quá sâu.

“Tiêu Tiêu, chị ở đây à? Em đang định gửi thư cho chị”. Nana ở phòng tài vụ nhìn thấy Tiêu Tiêu lập tức lên tiếng gọi.

“Có việc gì thế?” Tiêu Tiêu đi tới, đối với người của phòng tài vụ vẫn phải khách sáo một chút, dù sao người ta cũng phụ trách tiền lương với tiền thưởng của mình.

“Tiền thưởng của cuộc thi đã được gửi tới, chị muốn nhận cả cục hay chia làm ba tháng?” Nana kiên nhẫn giải thích, bởi vì tiền thưởng tương đối nhiều, nhận một cục sẽ mất tương đối nhiều, Nana đề nghị chia làm ba tháng.

“Bao nhiêu tiền thế?” Tiêu Tiêu sáng mắt lên.

“Hai trăm ngàn”. Nana hâm mộ nói, hai trăm ngàn nhận một cục phải nộp thuế 45%, quá không có lợi.

Hai trăm ngàn! Tiêu Tiêu không thể không cười lên: “Thế thì chia ra ba tháng đi”.

Vốn còn đang chờ phát tiền thưởng thành quả để đi nạp thẻ quý, không ngờ lại có một cục tiền to rơi xuống. Hai trăm ngàn, chia làm ba lần, sau khi nộp thuế vẫn còn khoảng một trăm năm mươi ngàn.

Bỗng nhiên phát tài, Tiêu Tiêu cũng không buồn chấp đám côn trùng nặc danh nói xấu sau lưng người khác kia nữa, vừa khẽ hát vừa ôm tài liệu đi lên lầu, báo cáo phòng máy đo cao cấp việc nhận làm váy cho Lam Mặc Như.

Mặc dù là đơn hàng Tiêu Tiêu nhận với danh nghĩa cá nhân nhưng bây giờ cô còn không có phòng làm việc độc lập, căn bản không có năng lực chế tạo trang phục may đo cao cấp, cho nên còn phải dựa vào LY. Lam Mạc Như cũng hi vọng chiếc váy này có thể mang danh nghĩa LY, như vậy khi truyền thông đưa tin cũng có vẻ sang chảnh hơn một chút.

Như vậy, tiền mua váy Lam Mạc Như sẽ chuyển cho công ty. Mặc dù phần lớn số tiền sẽ thuộc về công ty, nhưng phí thiết kế chia cho Tiêu Tiêu cũng tương đối khả quan, Tiêu Tiêu cũng không có gì không vui.

Chu Thái Nhiên cũng đang ở trong phòng thiết kế, nói chuyện gì đó với Adeline.

"Tình hình hiện nay là như vậy, tôi hi vọng chị có thể đứng ra đặt nghi vấn". Chu Thái Nhiên vẫn bắt cần đòi như cũ, đôi mắt hoa đào mang nét cười lưu chuyển ánh sáng, liếc thấy Tiêu Tiêu liền vẫy tay gọi cô đến.

"Chủ tịch, thủ tịch, hai người có việc thì lát nữa tôi quya lại sau". Tiêu Tiêu không muốn nghe chuyện cơ mật của công ty, cô còn chỉ là một nhà thiết kế nho nhỏ, biết nhiều không hề có lợi.

"Việc này cũng có quan hệ với cô". Trong mắt Chu Thái Nhiên lóe lên một tia lạnh lẽo: "Cô đã xem tuyên bố của Paula chưa?"

"Ồ..." Tiêu Tiêu bị hỏi cứng họng, buổi tối hôm qua vẫn rối rắm vì chuyện tỏ tình thất bại, không hề xem tin tức trên mạng, nhưng lúc này chủ tịch hỏi, cô chỉ có thể lập tức lấy điện thoại ra tìm weibo của Paula.

Paula đăng tuyên bố trên weibo chính thức, nói sự kiện lần này không có quan hệ gì với bọn họ, cuộc thi là công bằng, thể hiện sự nuối tiếc vì Diêu Tinh Châu rút khỏi cuộc thi. Bài PR này tương đối tế nhị, rõ ràng bóng gió Diêu Tinh Châu vốn nên giành quán quân, chỉ là bị người khác hãm hại, vì bảo vệ danh dự của công ty không thể không từ bỏ, cạnh khúc hạ thấp LY, ám chỉ chuyện này là trò khôi hài do thí sinh số 4 Trịnh Xuyên và LY liên thủ tạo ra.

"Đúng là không biết xấu hổ!" Tiêu Tiêu không nhịn được mắng một câu.

"Tôi đã hẹn Trịnh Xuyên, buổi tối cô cùng tôi đi gặp cô ấy". Chu Thái Nhiên nói là câu trần thuật, không phải câu nghi vấn.

"Tôi?" Tiêu Tiêu hơi hoảng, cô chưa bao giờ cùng chủ tịch ra ngoài tham gia hoạt động xã giao.

"Ồ, cô ấy chỉ đích danh muốn gặp cô, chuyện chúng tôi nói cũng có liên quan đến cô, tôi cho rằng cô cần phải đi một chuyến". Chu Thái Nhiên nói xong xua tay ra hiệu cho cô có thể lui ra, quay lại tiếp tục nói chuyện với Adeline.

Bởi vì buổi tối phải đi xã giao, kế hoạch đến Tang Du nạp thẻ của Tiêu Tiêu bị lỡ. Có điều như vậy cũng tốt, bất kể Triển Lệnh Quân nói thoải mái thế nào, cô vẫn còn có chút khó xử.

Ngồi trên chiếc xe đua Ferrari bóng lộn của chủ tịch, nhìn thân xe màu vàng sáng chói mắt, nhớ lại chiếc siêu xe màu đỏ lần trước, Tiêu Tiêu lập tức sinh ra ý nghĩ khác thường, chủ tịch và anh trai của Triển Lệnh Quân có vẻ rất giống nhau.

"Nếu để cô đấu lại một trận nữa, cô có lòng tin thắng được Diêu Tinh Châu không?" Chu Thái Nhiên thắt dây an toàn, liếc Tiêu Tiêu một cái.

"Không có lòng tin". Tiêu Tiêu ăn ngay nói thật.

"..." Chu Thái Nhiên không biết nói gì, đạp ga lao vút ra ngoài. Người thường lái xe đua sẽ hoàn toàn khác kiểu lái xe chuẩn mực của Triển Lệnh Quân, chiếc xe như ngựa hoang thoát cương, Tiêu Tiêu sợ đến mức vội vàng tóm lấy tay nắm an toàn.

Xe đua dừng lại trước đèn đỏ, Chu Thái Nhiên đặt một tay trên tay lái, ánh đèn nhấp nháy chiếu vào trên mặt ông ta, không nhìn ra vẻ mặt.

Là một nhân vật nhỏ trong công ty, một năm Tiêu Tiêu nói với chủ tịch không vượt qua mười câu, lúc này quả thực có chút căng thẳng, chỉ có thể cúi đầu nhìn ngón tay mình: "Nhưng mà tôi rất sẵn sàng đấu lại một trận nữa, ngôi quán quân này giành được quá uất ức, thà không nhận được còn hơn".

Chu Thái Nhiên hơi kinh ngạc nhìn về phía cô, đến tận lúc xe phía sau bấm còi giục đi mới phát hiện đã chuyển đèn xanh. Đang giờ cao điểm đi làm về, ra khỏi khu công nghệ cao, siêu xe có xin đến mấy cũng chỉ có thể bò như rùa theo dòng xe cộ. Chu Thái Nhiên nhìn phía trước, ngửi điệu mang vài phần hoài niệm "Cô làm tôi nhớ đến một người".

"Nói là vì tôi ít tuổi nên nhường cho tôi? Mẹ nó chứ, giải quán quân này bố không thèm nhận nữa".

"Đừng nghe bọn họ nói linh tinh, anh vốn nên là quán quân mà".

"Ha ha, nếu lúc trao giải bọn chúng dám nói như vậy, tôi sẽ lập tức đập cúp!"

"Ai thế?" Tiêu Tiêu tò mò hỏi.

"Leo..." Giọng Chu Thái Nhiên hơi thấp.

”Ngài đề cao tôi quá, tôi làm sao có thể so với người sáng lập được“. Tiêu Tiêu cười ha ha, Leo là tên người sáng lập LY, nhà thiết kế thiên tài nổi tiếng thế giới, nghe nói năm ông ta mười sáu tuổi đã giành giải thưởng quốc tế lớn, kết quả lúc nhận giải có người nói là tiền bối nhường cho, thế là đập cúp tại chỗ: “Tôi không quyết đoán được như thế, có chuyện này phải nói rõ, nếu có thì đầu lại tôi cũng sẽ không trả lại tiền thưởng“.

”Không cần trả“. Chu Thái Nhiên bật cười: “Lần này có Trịnh Xuyên và Đại Lương Sáng Thế bỏ tiền ra, chúng ta tổ chức một cuộc thi đấu giao hữu“.

”Trịnh Xuyên?“ Tiêu Tiêu hơi kinh ngạc, theo thông tin của ban tổ chức thì Trịnh Xuyên là một nhà thiết kế tự do, nhưng việc bỏ tiền thuê người bắt kẻ bắt vấy lại không giống như là một nhà thiết kế bình thường.

”Cô ấy là con gái Trịnh Kiến Quốc“.

Trịnh Kiến Quốc là chủ tịch công ty bất động sản lớn thứ năm toàn quốc. Trịnh Xuyên làm thiết kế hoàn toàn như một sở thích cá nhân, muốn mượn giải đấu lần này để rạng danh, sau đó tự mình đứng ra mở một thương hiệu trang phục, kết quả xảy ra chuyện như vậy, thật sự là quá tức giận, tuyên bố bắt kẻ tiêu bao nhiêu tiền cũng phải cho đối phương phải trả giá.

#####

Tiêu Tiêu: Tại sao anh biết em đang chụp trộm anh?

Quân Quân: Trục giác.

Tiêu Tiêu: Tại sao em không có trục giác như vậy? Nếu có trục giác như anh sẽ không sợ những kẻ cuồng chụp trộm nữa.

Quân Quân: Những kẻ cuồng chụp trộm đều biết phải tắt tiếng chụp ảnh chứ không để tiếng như em đâu.

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Mười năm

Tám giờ tối, gần đến thời gian hội sở Tang Du đóng cửa, Triển Lệnh Quân ngồi bên bàn làm việc, cử động bả vai hơi cứng đờ. Nhìn điện thoại di động không thấy có tin tức gì mới, đôi môi mỏng dần dần mím lại thành một đường thẳng tắp.

”Tiêu Tiêu đến nạp thẻ chưa?“ Đi qua quầy lễ tân, Triển Lệnh Quân dường như chợt nhớ tới chuyện gì đó, hỏi Diễm Diễm một câu.

”Chưa“. Diễm Diễm lắc đầu, thấy Triển Lệnh Quân phải đi vội vàng gọi anh ta lại: “Đại ca, trời chuyển lạnh rồi, chúng ta có đồng phục mới cho mùa đông hay không?“

Triển Lệnh Quân thoáng nhìn chiếc váy trên người Diễm Diễm: “Bất kể đông hè, nhiệt độ trong nhà tại Tang Du luôn cố định ở 25 độ C“.

”Đó là nhiệt độ trong văn phòng của các anh, em làm lễ tân đứng ở cửa, bốn bề thông gió, nhiệt độ cao nhất có năm độ!“ Diễm Diễm bất mãn kháng nghị, sau đó gác cằm lên quầy lễ tân cao cao, tội nghiệp như một con cún con: “Đại ca, em xin anh mà, anh nhờ chị Tiêu Tiêu thiết kế cho em một cái váy nữa đi“.

Triển Lệnh Quân: “...“

Mới vài ngày mà thuộc hạ của mình bị người ngoài mua chuộc hết cả rồi.

Một đôi găng tay da hươu mỏng màu đen đặt lên trên vai Triển Lệnh Quân, anh ta không cần quay lại cũng biết là ai: “Mộ tiên sinh có nhu cầu gì sao?“

”Hôm nay trợ lý của tôi có việc, làm phiền bác sĩ Triển đưa tôi về nhà“. Mộ Giang Thiên mặc một chiếc áo đuôi tôm ngắn, sống lưng thẳng tắp, một tay cầm gậy dò đường đen như mực, một tay đặt trên vai Triển Lệnh Quân, hơi nâng cằm như một hoàng tử chờ người khác hôn tay.

Yêu cầu của khách hàng là quan trọng nhất, Triển Lệnh Quân để mặc Mộ Giang Thiên bám vai, từng bước một đi về phía ga ra.

”Cậu đang đợi cô ấy à?“ Mộ Giang Thiên đột nhiên hỏi một câu như vậy.

Triển Lệnh Quân không nói gì, kéo tay Mộ Giang Thiên ra để anh ta đứng yên, chính mình thì đi mở cửa xe.

Đôi tay đeo găng tay da hươu chống lên đỉnh gậy, Mộ Giang Thiên yên lặng một lát, đột nhiên hỏi anh ta: “Có phải cậu đang hối hận không?“

Triển Lệnh Quân vừa mở cửa xe lại đóng sập vào: “Tôi gọi Tống Đường đưa anh về“.

“Được, tôi không hỏi nữa“. Mộ Giang Thiên giờ một tay lên đầu hàng, nghe thấy cửa xe lại mở ra, tự mình lần bước đi tới, bị Triển Lệnh Quân nhét vào ghế phụ lái.

Triển Lệnh Quân đóng cửa xe, đứng thẳng lên thoáng nhìn về phía cổng Tang Du. Trên đường Đông Ngung trống trơn. Không phải hối hận, chỉ là có chút tiếc nuối, và cả... Muốn tạm biệt cô một tiếng.

Lúc này Tiêu Tiêu còn ngồi trong phòng ăn ở nhà hàng hải sản, nghe Trịnh Xuyên và cò kè mặc cả câu được câu chăng.

Ý của Trịnh Xuyên là phải làm cho Paula thân bại danh liệt, làm cho ban tổ chức giải đấu lần này hổ thẹn. Chu Thái Nhiên thì không đồng ý làm quá cặn tàu ráo máng mà thiên về phương án khuấy đục nước lên để mò lợi ích.

“Con bé trợ lý của cô đã nói thật với tôi rồi, người của Paula cho cô ta tiền“. Trịnh Xuyên cười một tiếng chế giễu: “Nội bộ Paula bây giờ rất loạn, chuyện lần này là mấy người đồng loạt ra tay tạo thành, bây giờ thật sự là mất mặt“.

Lúc sen đỏ bị làm hỏng, Tiêu Tiêu đã biết Viên Hồng Hà có vấn đề, chỉ có điều khi đó không có thời gian, cũng không có tâm trí tính toán chuyện này.

Hôm sau trên các kênh truyền thông liên xuất hiện rất nhiều tin tức về những tiêu cực trong giải đấu, không ngờ Viên Hồng Hà lại đích thân xuất hiện, nói mình nhận tiền của Paula, hơn nữa còn cho thấy cả biên lai chuyển tiền qua ngân hàng, người chuyển tiền là Trương Diễm, mà Trương Diễm chính là trợ lý của chủ tịch Paula.

Viên Hồng Hà ở nhà còn có một người em trai, cô ta học hết cấp hai liền bỏ học đi làm thuê nuôi em, bây giờ em trai đã đi học đại học nhưng suốt ngày ốm đau, cô ta đang cần tiền nên đã nhận tiền của Paula cho.

Những người lúc trước nói Tiêu Tiêu thuần túy là may mắn bây giờ lập tức ngậm miệng lại. Mười thí sinh chỉ có cô là xui xẻo nhất, phụ kiện bị phá hoại nhưng vẫn có thể làm gấp một bộ lễ phục đạt thành tích rất cao trong vòng hai ngày, điều này đủ để nói rõ thực lực của cô.

Paula rơi vào dòng xoáy dư luận, lời tuyên bố lúc trước quả thực chính là tự tát vào mặt mình.

Đúng lúc này LY đưa ra tin tức, mời mười thí sinh vào đến vòng chung kết lần này tham gia một giải đấu thương mại do Đại Lương Sáng Thế và công ty bất động sản Bàn Thạch liên danh tài trợ.

“Sắp đến kỉ niệm mười đầy năm sự kiện Nhà hát Bạc, chúng tôi muốn góp một phần nhỏ bé ủng hộ khu vực bị tấn công khủng bố“. Chu Thái Nhiên mặc âu phục gầy da ngồi trước ống kính, trả lời phỏng vấn của kênh kinh tế tài chính.

“Oa, chủ tịch đẹp trai quá!“ Trong phòng thiết kế cao cấp, mấy trợ lý trẻ tuổi sáng mắt ngồi vây quanh màn hình tinh thể lỏng.

Chu Thái Nhiên ba mươi hai tuổi, tuổi trẻ tài cao, một đôi mắt hoa đào thường mang nét cười, hình tượng cực kì tốt. Có điều anh ta rất ít khi xuất đầu lộ diện tham gia các hoạt động, lần này đứng ra vì danh dự của LY nhất định có thể thu hút một lượng lớn fan cho LY. (ND: Mới 32 thôi hả? Trước giờ vẫn tưởng khoảng gần 50 nên vẫn gọi là ông ta)

“Đã sắp tròn mười năm rồi?“ Tiêu Tiêu nắm chặt chiếc thước máy, hơi cảm khái, thời gian mười năm thoáng cái đã qua rồi.

“Tròn mười năm cái gì?“ Một nhà thiết kế cao cấp đang vẽ tranh ngừng đầu lên hỏi Tiêu Tiêu.

“Chị biết Mộ Giang Thiên không?“ Lời này nói ra có chút nặng nề, nhưng Tiêu Tiêu vẫn phải làm tròn bổn phận phổ cập kiến thức cho thần tượng của mình.

Nhà hát Bạc là tên gọi của nhà hát hoàng gia xếp hạng đứng đầu trên toàn thế giới, bởi vì các thể hệ nhạc sĩ để lại một huy hiệu màu bạc ở đó cho nên được gọi là Nhà hát Bạc. Đó là cung điện âm nhạc tối cao, năm xưa Mộ Giang Thiên đã biểu diễn ở đó không chỉ một lần.

Mười năm trước, không biết vì sao các phần tử khủng bố lại xông vào Nhà hát Bạc, đánh bom và nổ súng làm mười mấy khán giả tử vong, cũng làm nhạc công dương cầm thiên tài Mộ Giang Thiên khi đó đang biểu diễn bị trọng thương.

Từ đó trở đi, Mộ Giang Thiên liền mai danh ẩn tích, giống như một ngôi sao sáng chói mất chột rơi xuống khỏi dải sao do những ngôi sao bạc tạo thành. Fan của Mộ Giang Thiên gọi ngày này là ngày ánh sáng vụt tắt.

Là fan của Mộ Giang Thiên, hàng năm Tiêu Tiêu đều đi tham gia buổi offline kỉ niệm ngày ánh sáng vụt tắt, có điều năm nay Tiêu Tiêu lại từ chối lời mời của Hội trưởng câu lạc bộ người hâm mộ Mộ Giang Thiên.

“Tròn mười năm, em không đến à?“ Thấy Tiêu Tiêu từ chối, Hội trưởng rất là kinh ngạc: “Chẳng lẽ ngay cả em cũng hết hâm mộ rồi?“

Mấy năm nay, các fan trung thành càng ngày càng ít, đa số là đám nhóc gia nhập sau khi Mộ Giang Thiên xảy ra chuyện. Hội trưởng cũng rất mệt lòng với đám trẻ con ồn ào này, mong Tiêu Tiêu có thể đến hỗ trợ.

“Không, em có cách kỉ niệm tốt hơn. Nói chuyện sau nhé“. Tiêu Tiêu gác điện thoại, ngẩng đầu nhìn ngôi nhà ba tầng hội sở Tang Du.

Tiêu Tiêu đã một tuần không đến đây, nói thật là cô hơi khó xử, không biết phải đối mặt với Triển Lệnh Quân thế nào. Nhưng hôm nay là ngày kỉ niệm,

cô muốn đến thăm thần tượng khi còn trẻ của mình. Đứng ngoài cổng một lúc lâu, vô số lần tính toán phản ứng phải làm ra khi gặp Triển Lệnh Quân, Tiêu Tiêu hít sâu một hơi cất bước đi vào.

Triển Lệnh Quân không ở tầng một, Tiêu Tiêu cũng không hỏi, cúi đầu đi lên tầng ba.

Bên ngoài cửa phòng nhạc không có ai, tiếng nhạc sục sôi của “Bản giao hưởng Vận Mệnh” của Beethoven từ khe cửa len ra ngoài. Bản nhạc hào hùng tráng lệ như tiếng gào thét của người anh hùng, biến căn phòng nhạc nho nhỏ thành biển rộng dưới mưa to gió lớn. Chiếc đàn piano thì biến thành một chiếc thuyền con, người nhạc công là người chèo thuyền ngoan cường chống lại vận mệnh. Anh ta đang gầm lên, đang tuyên chiến với vận mệnh.

Vận mệnh không thể làm ta khuất phục, ta phải bóp chặt cổ họng của vận mệnh!

Tiêu Tiêu không cách nào hình dung được sự chấn động của mình lúc này, vị thiên tài dương cầm chiếu sáng cả trời sao kia bây giờ đang mặc đúng bộ lễ phục khi biểu diễn ở Nhà hát Bạc mười năm trước. Áo đuôi tôm màu trắng, trên cổ thắt nơ nhung màu đen, muôn vằn tia sáng chiếu vào cùng một chỗ, anh ta là con cưng của trời, là người có đôi bàn tay của thần.

Nhạc khúc lên đến điểm cao nhất đột nhiên im bất, những hợp âm tiếp theo quá mức phức tạp, bàn tay bị thương của anh ta không thể diễn tấu được. Mộ Giang Thiên ngồi trước dương cầm thờ đốc, đầu ngón tay không ngừng run rẩy.

Vẫn không được...

Cho dù bây giờ hai tay đã hoàn toàn bình phục, anh ta cũng không thể chơi được bản nhạc này. Chỉ cần đàn đến đoạn vừa rồi, trong đầu lại chỉ toàn là màu đỏ, một cơn đau như xâm nhập cốt tủy mãnh liệt tràn ra.

“Anh có sao không?” Tiêu Tiêu hơi lo lắng nhìn anh ta. Ngày hôm nay đúng là quá đau khổ đối với Mộ Giang Thiên, không ngờ anh ta lại còn chơi bản nhạc này để hành hạ chính mình.

“Tại sao cô không đi tham gia offline mười năm?” Mộ Giang Thiên cầm lấy chiếc khăn tay màu trắng trên hộp đàn dương cầm lau mồ hôi dưới cằm, quay lại hỏi Tiêu Tiêu.

“Thần tượng ở đây, tôi còn đi offline làm gì nữa?” Tiêu Tiêu nhìn quanh không thấy bóng dáng Triển Lệnh Quân, không khỏi có chút thất vọng: “Bác sĩ Triển không ở tầng ba à?”

“Cậu ấy xuất ngoại rồi”. Mộ Giang Thiên dần dần bình tĩnh lại, cầm lấy chiếc găng tay màu trắng trên hộp đàn chậm rãi đeo vào.

“Xuất ngoại?” Tiêu Tiêu chợt bối rối một lát: “Thế anh ấy có về nữa không?”

Mộ Giang Thiên buồn cười nghiêng nghiêng đầu: “Hội sở của cậu ấy còn ở đây, không về nữa thì làm thế nào?”

Tiêu Tiêu ý thức được mình vừa hỏi một câu rất ngu ngốc, xấu hổ sờ sờ mũi.

“Cậu ấy có vẻ như rất lí trí, kì thực lại là một con lừa bướng bỉnh cổ chấp, cô đừng chấp cậu ấy”. Mộ Giang Thiên đột nhiên nói một câu không đầu không đuôi như vậy, không đợi Tiêu Tiêu hỏi rõ đã đứng dậy rời khỏi phòng nhạc.

Hỏi mấy người trong hội sở đều nói hàng năm đến thời gian này Triển Lệnh Quân đều ra nước ngoài một tháng, nghe nói là đi tiến tu học tập, ở đâu thì họ cũng không rõ.

“Anh ấy là ông chủ, em làm sao dám hỏi”. Điềm Điềm le lưỡi, nhận lấy thẻ tín dụng của Tiêu Tiêu nạp thẻ hội viên cho cô.

Tiêu Tiêu đầu óc đờ đẫn đưa tay đẩy cửa xoay, đột nhiên nghe thấy phía sau có người gọi mình.

“Chỉ mặt to!” Hạ Viêm mặc đồ thể thao khắp khiêng đi tới, cậu ta vừa lắp chân giả, còn chưa sử dụng thành thạo, dáng đi rất quái lạ.

“Nặng, nặng!” Lý Manh cầm hai chiếc nặng đi ra, nhét vào trong tay Hạ Viêm.

“Em có thể đi được”. Hạ Viêm không thích chống nặng, không dễ gì có đôi chân mới, cậu ta không muốn động vào đôi nặng xấu xí đó nữa.

“Bây giờ em còn không thể lập tức bỏ nặng được, phải tập từng bước một, có hiểu hay không?” Lý Manh tức giận đến mức gân xanh nổi đầy cánh tay.

Hạ Viêm không thể lắp chân máy Transformers như ý nguyện, chỉ mua một đôi chân giả tốt hơn bình thường một chút, có điều giấc mơ scooter của cậu ta thì sắp thực hiện được rồi: “Bố em mua xe scooter cho em rồi, một lát nữa sẽ được đưa đến đây, em chờ chị đi hóng gió nhé!”

Khỏe miệng Tiêu Tiêu gật gật, tên nhóc này không phải là nhìn thấy cô đến liền có ý bảo bố mình đưa xe thẳng đến đây để khoe khoang chứ: “Bố em mua scooter cho em thật à?”

Dùng đôi chân giả còn chưa sử dụng thành thạo này để lái xe máy, nghĩ thế nào cũng vẫn thấy không ổn lắm.

“Thẳng lên lái đi? Đến rồi kìa!” Nghe thấy tiếng còi xe máy, Hạ Viêm kéo Tiêu Tiêu đi ra ngoài cửa.

”Viêm Viêm, con có thích không?” Bố của Hạ Viêm cười ha ha vỗ vỗ chiếc xe máy mới tinh: Xe ba bánh chạy điện dành cho người khuyết tật phiên bản mới nhất!

Hạ Viêm: “...”

Tieu Tieu: “Ha ha ha ha ha ha!”

#####

Thiên Thiên: Vì sao lại có fan mới? Tôi đã rút khỏi giới âm nhạc rồi mà.

Tieu Tieu: Thì cũng giống như Van Gogh ấy, sau khi chết mới được giá.

Thiên Thiên:...

Quân Quân: Vậy anh tạm thời ra nước ngoài thì có thêm fan không?

Thiên Thiên: Có thêm fan hay không không biết, chỉ biết là sắp mất bạn gái rồi.

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Tin tức

Về mặt Hạ Viêm cực kì buồn cười, Tieu Tieu không nhận được lấy điện thoại di động ra định chụp cho cậu bé một kiểu, bị cậu bé lạnh lùng gạt ra, xoay người bước đi chỉ để lại cho Tieu Tieu một bóng lưng hầm hừ tức giận.

Tieu Tieu gửi cho Triển Lệnh Quân bức ảnh bóng lưng và chiếc xe ba bánh này, kèm một chuỗi cười “Ha ha ha ha ha ha”. Đến lúc cô đã lên tàu điện ngầm, Triển Lệnh Quân vẫn không trả lời, Tieu Tieu không khỏi ngửa ngáy tay chân, lại gửi cho anh ta một câu.

Tieu Tieu Bố: Tại sao không nói một tiếng đã đi rồi?

”Ai da, đúng là vòng vo!” Tieu Tieu nhìn chằm chằm màn hình một lát, cảm thấy giọng điệu này rất giống một cô nàng ai oán vì bị bỏ rơi, muốn thu hồi tin nhắn nhưng đã quá thời hạn hai phút nên chỉ có thể trợn mắt nhìn.

Một tuần trôi qua, Triển Lệnh Quân vẫn không hề trả lời. Tieu Tieu cũng không còn đại dốt nữa, chấm dứt hành vi nhắn tin ngu ngốc, chuyên tâm vào công việc.

Vải vóc in nhuộm định chế cho “Niết Bàn” đã xong, Tieu Tieu bắt đầu bận rộn làm gấp. Bởi vì tháng 12 Lam Mạc Như sẽ phải đi dự liên hoan phim, cô chỉ còn thời gian không đến một tháng nữa.

Mà cùng lúc đó, cuộc thi thiết kế thương mại do Đại Lương Sáng Thế và công ty bất động sản Bàn Thạch liên hợp tổ chức cũng bắt đầu. Dưới áp lực của dư luận, Điều Tinh Châu phải nhận lời tham gia cuộc thi đấu biểu diễn lần này. Thí sinh số 9 giành giải ba thì từ chối, hẳn đã rất may mắn mới giành được giải ba, đương nhiên không muốn dây dưa thêm cho phức tạp.

Cuối cùng tổng cộng có tám nhà thiết kế đồng ý tham gia.

Bởi vì lấy biểu diễn giải trí là chính, lần này việc cho điểm sẽ do 500 khán giả tại hiện trường và mười vị khách mời có chuyên môn trong ngành cùng quyết định. Đề thi thì do Trịnh Kiến QUỐC, cha của Trịnh Xuyên đưa ra.

Trịnh Kiến QUỐC cười tít mắt đi lên sân khấu, vẫy tay với ông kính: “Tôi là một thường dân, không biết gì về thiết kế, vì thế chỉ ra một đề mục đơn giản”.

Nói xong từ sau cánh gà đi ra tám thiếu nữ tuổi thanh xuân đáng người xấp xỉ nhau, thoát nhìn chỉ khoảng mười bảy mười tám tuổi, đều mặc quần bò áo phông trắng thông nhất.

Trang điểm sạch sẽ mát mẻ, thoát nhìn rất là bắt mắt, chỉ có hai chữ Bàn Thạch to đùng in trên áo phông là rất ngứa mắt.

”Áo quảng cáo mà, đương nhiên là xấu rồi”. Người dẫn chương trình pha trò rất hợp thời điểm: “Áo quảng cáo mặc dù xấu, nhưng hai chữ Bàn Thạch của chúng ta tuyệt đối không xấu, các bạn nhìn xem, đường ngang nét dọc, nét bút cực kì sắc sảo”. Những lời lấy lòng nhà tài trợ tỏ ra cực kì khoa trương.

Dưới khán đài lập tức truyền đến tiếng xì xào, Trịnh Kiến QUỐC không nhận được cười: “Đây chẳng phải phông chữ in đậm thường dùng sao, anh khoa trương quá rồi đây!”

”Ha ha ha ha...” Khán giả cười ồ, bầu không khí trong hội trường dần dần trở nên tích cực.

Đề bài do Trịnh Kiến Quốc đưa ra quả thật đơn giản, chính là các thí sinh phải thiết kế tại chỗ một chiếc áo dài tay màu trắng cho các thiếu nữ này, dùng vải vóc giống nhua thiết kế tại chỗ, do nhân viên chế bản và công nhân Đại Lưong Sáng Thế mang đến hoàn thành, nhà thiết kế chỉ phụ trách vẽ thiết kế và trang sức.

Tám nhà thiết kế xếp hàng theo thứ tự trên sân khấu, mỗi người có một máy tính, mỗi máy tính đều quay phát trực tiếp màn hình lên màn hình lớn.

Đề thi này nhìn rất đơn giản nhưng thực ra lại là thách thức lớn cho các nhà thiết kế. Phạm vi đề mục rất hẹp, có rất ít không gian để phát huy. Những nhà thiết kế khác đã bắt tay vào việc, Tiêu Tiêu nhìn vải vóc trong tay, rơi vào trầm tư.

Trong lúc này, người dẫn chương trình cũng không nhàn rỗi, lúc thì giảng giải về thiết kế, lúc thì xuống ghế khán giả phỏng vấn.

”Chỉ đánh giá cao nhất nhà thiết kế nào?” Người dẫn chương trình đưa micro cho khán giả.

”Tôi đánh giá cao Diêu Tinh Châu. Cuộc thi thiết kế trước anh ấy đạt số điểm cao nhất, chắc chắn trình độ cũng cao nhất“.

”Tôi đánh giá cao Mi Hinh, vải trắng làm quần áo phục cổ rất hợp, đề thi này tương đối có lợi với cô ấy“.

”Tôi chọn Tiêu Tiêu, lần trước cô ấy đã giành quán quân“.

Vẽ hình, chế bản, cắt may, đính cúc, tất cả liền một mạch tại hiện trường. Đại Lưong Sáng Thế đưa những thợ may tay nghề tốt nhất đến, động tác máy trôi nước chảy như biểu diễn nghệ thuật làm cho những khán giả không hiểu lắm về ngành nghề thời trang đều được mở mang kiến thức.

Sau khi trang phục được chế tạo ra sẽ được gắn thẻ bài tương ứng, mang cho tám thiếu nữ mặc thử.

”Oa...” Khi tám người mẫu lần lượt đi ra, khán giả không nhịn được kêu lên liên tục. Áo trắng dài tay vô cùng đơn giản không ngờ lại được các nhà thiết kế làm thành kiểu dáng đa dạng như vậy.

Mi Hinh làm một bộ Hán phục cải tiến, cổ tay áo hơi loe mở ra như cánh hoa, sợi tơ màu lam nhạt chạy quanh cổ tay áo, buông xuống hợp thành một chùm tua màu xanh, bước đi rất có phong vận cổ điển.

Trịnh Xuyên thì thiết kế một chiếc áo hở rốn thời thượng, vạt áo chỉ buông xuống đến hết xương sườn, biến thành hai dải vải thật dài thắt thành một chiếc nơ con bướm phía trên rốn, trên vai cũng khoét hai lỗ tròn đối xứng, làm cho bờ vai thiếu nữ thoát nhìn càng thêm mượt mà.

Tần Á Nam thì bạo dạn làm theo phong cách gợi cảm, tay áo bị khoét rộng một nửa, lộ ra một nửa cánh tay, rất là nổi bật.

Nổi bật nhất vẫn là thiết kế của Diêu Tinh Châu, hẳn làm một chiếc áo sơ mi kiểu lễ phục cung đình thời Trung cổ, tầng tầng lớp lớp đăng ten may trên tay áo làm cho thiếu nữ mặc áo lập tức hóa thành công chúa Bạch Tuyết đứng trong tòa thành chờ đợi hoàng tử của mình.

Ngoài ra còn có thiết kế đuôi én, thiết kế hở lưng, thiết kế hai cánh, mỗi người mỗi vẻ.

Đến thiết kế của Tiêu Tiêu thì làm mọi người kinh ngạc. Bởi vì, chỉ bởi vì chiếc áo này quá thuần khiết.

Áo trắng dài tay vô cùng sạch sẽ, không có bất cứ điểm nào khác người, dường như chỉ là một chiếc áo đồng phục, chỉ có cổ tay áo và cổ áo được xử lý đặc thù. Cổ tay áo thiết kế đường viền hoa có dây chun bên trong, giống như tiền tệ thời cổ đại, bên trên dùng sợi tơ màu hồng đan chéo xuyên qua, cuối cùng thắt nơ con bướm xinh xắn. Lúc người mẫu đưa tay lên, mọi người mới có thể phát hiện thiết kế “Tay áo đèn lồng” đó rất tinh tế, chỉ có chỗ cánh tay hơi nổi rộng một chút, không hề khoa trương, thoát nhìn rất là mát mẻ. Cổ áo cũng có thiết kế co giãn tương ứng với tay áo, cũng dùng sợi tơ màu hồng điểm xuyết.

Ngoài ra không có bất cứ trang sức dư thừa, khoét rộng hoặc họa tiết đặc thù nào.

”Ồ, tại sao Tiêu Tiêu lại đưa ra một thiết kế như vậy, chắc chắn sẽ bị điểm thấp“. Giám khảo ngồi bên cạnh Adeline nhỏ giọng nói với Adeline.

”Đúng vậy, người khác thì phong cách Gothic, phong cách phục cổ, còn cô ấy thì là cái gì? Phong cách đồng phục à?“ Một vị giám khảo khác cũng nói theo.

Adeline nhìn tám chiếc áo trên sân khấu, không nói một lời. (ND: Cái bà Adeline này cứ sao sao ấy nhì, không thích)

Đầu tiên là người xem bỏ phiếu, 500 khán giả lựa chọn chiếc mình thích, mỗi người chỉ có thể chọn một, 500 điểm được chia cho tám thí sinh, như vậy có thể sẽ tạo thành chênh lệch rất lớn.

Trên màn hình lớn hiển thị số báo danh của tám nhà thiết kế, phía trên mỗi con số đều có một cột điểm không ngừng lên cao. Tiêu Tiêu xếp số ba, đứng ở vị trí thứ ba, nhạc nền biến thành tiếng tim đập thịch thịch.

”A!“ Từ bàn giám khảo có tiếng kêu kinh ngạc vang lên, mới đầu Diêu Tinh Châu tăng lên nhanh nhất, con số trên đỉnh cột nhanh chóng nhảy đến 103. Sau đó cột số 3 bắt đầu tăng tốc, chỉ chốc lát sau đã vượt qua Diêu Tinh Châu, cuối cùng dừng lại ở con số 198.

8 con số lần lượt là 103, 78, 198, 21, 36, 13, 42, 9. Chênh lệch cực kì rõ ràng, thí sinh đưa ra thiết kế tua rua đầy người được điểm thấp nhất, chiếc áo theo phong cách đồng phục của Tiêu Tiêu được điểm cao nhất.

Tiêu Tiêu giành điểm cao nhất, người dẫn chương trình cũng kinh ngạc, nhân tiện phỏng vấn một người xem: “Anh đã chọn ai?”

”Tôi chọn số 3, bởi vì tôi cảm thấy số 3 nhìn vừa mắt nhất“.

”Tôi cũng chọn số 3, bởi vì nếu mua quần áo cho con gái tôi, chắc chắn tôi sẽ mua cái này, chiếc áo đó quá đẹp“.

Để đề phòng thí sinh tự mình khoe khoang làm ảnh hưởng đến phán đoán của người xem, sau khi bỏ phiếu mới cho phép nhà thiết kế trình bày về tác phẩm. Người dẫn chương trình không hề do dự đưa micro cho Tiêu Tiêu đầu tiên.

”Vi sao cô lại đưa ra thiết kế như vậy?“ Adeline là người phát ngôn của ban giám khảo, lên tiếng shoir Tiêu Tiêu.

Tiêu Tiêu cười cười, học giọng điệu của Triển Lệnh Quân khi giảng giải về bệnh tật, ung dung bình tĩnh nói: “Các thiếu nữ ở tuổi này còn đang đi học phổ thông, cha mẹ mua một chiếc áo cho họ nhất định là muốn họ đi học cũng có thể mặc được. Nếu mặc hở hang hoặc quá mức lòe loẹt sẽ bị giáo viên phê bình, thế là mua về cũng lãng phí“.

Các khán giả vừa rồi còn không quá hiểu vì sao mình lại cảm thấy chiếc số 3 vừa mắt lúc này mới bàng hoàng tỉnh ngộ. Áo sơ mi dài tay chính là trang phục hàng ngày thường xuyên bán ở siêu thị cửa hàng, nhìn tám chiếc áo này, định mua một chiếc cho con mình ở độ tuổi này, chỉ cần hơi nghĩ một chút là biết mọi người sẽ lựa chọn chiếc nào.

Adeline khẽ gật đầu, trên gương mặt nghiêm khắc lộ ra một nét cười nhân nhật: “Suy nghĩ cho người mặc quần áo, đó chính là phẩm chất nên có nhất của một nhà thiết kế“.

Được Adeline khen ngợi như vậy, hai mắt Tiêu Tiêu không khỏi cay cay. Nhớ lúc đầu mới vào LY, Adeline trách cô không xứng làm thiết kế vì không có lí thuyết thiết kế của mình, bỗng nhiên cô có cảm giác như vén mây mờ nhìn thấy mặt trời.

Cuối cùng, vì kết quả bỏ phiếu của khán giả chênh lệch quá lớn, Tiêu Tiêu dễ dàng giành vị trí thứ nhất. Không còn có ai đề cập đến chuyện Tiêu Tiêu không bằng Diêu Tinh Châu nữa.

Tiêu Tiêu muốn chia sẻ niềm vui của mình, lại vô thức bấm vào tin nhắn WeChat với Triển Lệnh Quân. Thấy vẫn ở trạng thái chưa trả lời, cô thờ dãi, đúng lúc này Lương Tinh Dao đột nhiên gọi điện thoại tới.

”Tiêu Tiêu, tao hỏi rồi, cái thằng Hách Nhân đó quả thật đã từng bị kỉ luật, đúng trong học kì có cuộc thi thiết kế đó“. Lần trước nhờ Lương Tinh Dao hỏi thăm chuyện của bạn trai cũ của Chu Sánh, hôm nay cuối cùng đã có kết quả.

”Tao biết rồi, cảm ơn mày, Dao Dao!“ Tiêu Tiêu ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt Tần Á Nam. Tần Á Nam lần này triệt để thất bại trước cô, không còn lí do gì khác để bao biện nữa, sắc mặt rất là khó coi, thấy Tiêu Tiêu nhìn mình liền dứt khoát bước về phía cô.

Tiêu Tiêu chuẩn bị gác điện thoại để đối phó Tần Á Nam, lại nghe thấy Lương Tinh Dao nói một câu: “Tiêu Tiêu, mày có điện thoại của lão anh họ Triển Lệnh Quân của tao không? Hắn ra nước ngoài rồi, số trong nước tạm không dùng nữa, đổi một số khác mà không cho ai biết. Chả biết đến cái nơi chó ăn đá gà ăn sỏi nào mà mang cũng không có, bác gái tao cũng chịu không liên lạc được với hắn“.

Thì ra không phải không trả lời cô mà ở bên đó không có mạng.

Nghe Lương Tinh Dao nói như thế, tâm tình của Tiêu Tiêu đột nhiên bừng sáng, đối mặt với Tần Á Nam đang đi tới, không ngờ lại còn lộ ra một nụ cười, làm Tần Á Nam sợ đến mức suýt nữa ngã lộn nhào.

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Lộ hàng

”Mày đừng đắc ý, loại giải đấu thương mại này vốn đã không chuyên nghiệp...“ Tần Á Nam gân cổ nói.

”Tần Á Nam!“ Tiêu Tiêu cắt ngang lời phê phán đầy hận đời của cô ta, khoanh tay nhìn cô ta như cười như không: “Tao cũng phải bội phục mày, thua nhiều lần như vậy mà vẫn tin chắc mình là đệ nhất thiên hạ“.

”Mày cứ đắc ý đi, rồi sẽ đến lúc mày phải khóc, đồ hai mặt dê tiện!“ Tần Á Nam nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Mấy năm nay mỗi lần nhìn thấy cái bộ mặt giả vờ vô tội của mày là tao lại buồn nôn“.

Tiêu Tiêu không hề tức giận chút nào, ngược lại còn cười lên: “Nói đến vờ vịt thì tao còn kém mày xa, rõ ràng căm ghét tao như vậy mà còn cố tình thân cận, chẳng lẽ người buồn nôn nhất không phải mày sao?”

Tần Á Nam giận xanh mặt, cãi nhau cay nhất không phải là không cãi lại được đối phương mà là cãi nhau một hồi xong mình thì tức giận chết, còn đối phương lại không hề tức giận gì cả.

“Tần Á Nam, mặc dù tao không thích cái thái độ của mày nhưng chuyện này tao vẫn phải làm rõ một chút“. Tiêu Tiêu lấy điện thoại di động ra, mở trang web của trường tìm trang cá nhân của Hách Nhân giờ cho cô ta xem: “Tao không hề động vào bản thiết kế của mày, là một thằng con trai trong hội học sinh tên là Hách Nhân làm. Sau đó nhà trường đã kỉ luật nó, màu có thể về trường hỏi thăm“.

Tần Á Nam nhìn chằm chằm bức ảnh, cảm thấy nam sinh này có chút quen mắt: “Tao lại không biết nó, mắc mớ gì nó động vào bản vẽ của tao? Mày đừng tưởng tìm bừa một con dê té thân là được!”

Tiêu Tiêu cắt điện thoại đi, cười lạnh một tiếng: “Mày không biết nó, nhưng bạn thân của mày thì biết đấy. Khi đó thằng Hách Nhân này là bạn trai của Chu Sánh“.

“Mày nói cái gì?” Giọng Tần Á Nam bỗng cao vút lên.

Tiêu Tiêu phớt lờ cô ta, xoay người liền đi, để lại Tần Á Nam đứng sững sờ như bị sét đánh.

Cũng không Tần Á Nam chứng thực bằng cách nào mà mấy ngày sau đột nhiên gửi tin nhắn cho Tiêu Tiêu.

“Xin lỗi“.

Tiêu Tiêu đang làm váy cho Lam Mạc Như trong phòng may đo cao cấp, nhìn thấy tin nhắn này chỉ khẽ nhướn mày, ném điện thoại sang một bên, không trả lời. Lời xin lỗi này cô nhận, nhưng tình bạn đã tan vỡ thì không thể phục hồi như cũ được, sau này cô và Tần Á Nam chính là người dưng.

Tần Á Nam ngồi trên chiếc ghế dài ở cửa hàng bánh ngọt, cúi đầu vuốt ve chiếc nhẫn trên ngón trỏ. Đây là chiếc nhẫn cô ta làm bằng kim cương vụn xin ở phòng thiết kế phụ kiện, rất thích nên thường xuyên đeo trên tay. Điều kiện gia đình cô ta không tốt lắm, vẫn cố gắng muốn trở nên nổi bật, bất cứ chuyện gì đều không muốn rút lui phía sau, cho nên vẫn căm hận Tiêu Tiêu thấu xương vì đã phá hoại cuộc thi thiết kế của cô ta.

Bây giờ tí mĩ nghĩ lại, “Tiêu Tiêu đã đổi bản thiết kế“, Tiêu Tiêu ghen tị với tài hoa của cậu“, “Tiêu Tiêu dụ dỗ người của hội học sinh đi theo như người hầu“, những cái gọi là chân tướng này đều là Chu Sánh nói với cô ta.

“Ôi, hôm nay bạn tối ămts tối mũi, nhưng cậu nói muốn gặp mình nên khách hàng cũng xếp phía sau“. Chu Sánh vội vàng đi tới, cười nói với Tần Á Nam.

Tần Á Nam xoay mặt kim cương của chiếc nhẫn vào phía trong, đợi Chu Sánh gọi đồ xong mới chậm rãi lên tiếng: “Sánh Sánh, những thứ lúc trước mình đưa cho cậu bây giờ trả lại cho mình, mình không làm việc này nữa“.

Nụ cười trên mặt Chu Sánh đông cứng, ánh mắt quan sát Tần Á Nam từ đầu đến chân: “Không được, đã chế bản đưa xuống xưởng may rồi, tiền cũng đã trả cậu rồi, bây giờ cậu đổi ý sẽ phải đền bù thiệt hại cho công ty mình, ít nhất phải năm trăm ngàn“.

“Chế bản thì có gì mà năm trăm ngàn!“ Sắc mặt Tần Á Nam trở nên rất khó coi, đều là người trong nghề, Chu Sánh nói lời này là coi cô ta như đứa ngớ ngẩn sao?

“Sao lại không đến năm trăm ngàn? Chính cậu đã đáp ứng, công ty mình liền loại bỏ các thiết kế khác, bây giờ cậu lại đổi ý, bọn mình biết tìm thiết kế ở đâu để thay vào? Đã sắp đến hạn đưa ra trang phục mới rồi, nội dung quảng cáo tuyên truyền cũng đã làm xong, năm trăm ngàn còn là ít ấy!“ Chu Sánh ra vẻ nghiêm túc như đang bàn công việc, thấy Tần Á Nam tức giận đến run rẩy lại dụ giọng: “Cậu xem lại mình đi, đã thống nhất rồi mà sao giờ lại đổi ý? Cậu định làm khó mình đấy à?”

“Mình không cần biết, cậu phải trả lại cho mình, chuyện bồi thường mình sẽ thỏa thuận với ông chủ của cậu“. Tần Á Nam nói cứng rắn.

Thấy thái độ của Tần Á Nam như vậy, Chu Sánh cũng điên lên: “Tần Á Nam, mày tưởng mày là trung tâm của thế giới đấy à? Đây là làm ăn, không phải trò đùa. Tao nói với mày, những bản vẽ này mày không thể lấy lại được. nếu mày ngoan ngoãn phối hợp, tao bảo đảm việc này sẽ không dính dáng đến mày. Nếu mày cố tình gây sự...”

Đang nói thì nhân viên phục vụ bưng nước ngọt đến, Tần Á Nam cầm lấy cốc nước ngọt đồ thẳng xuống đầu Chu Sánh. Nước ngọt và đá lạnh chảy đầy đầu, Chu Sánh há hốc miệng đủ ba giây mới phản ứng lại, hét lớn một tiếng: “Mày làm cái gì thế hả?”

“Tiểu thư, bình tĩnh!“ Nhân viên phục vụ còn chưa đi xa vội tới khuyên can, Chu Sánh cầm bát cháo trên bàn lên hất Tần Á Nam, hai người lao vào cẩu xé nhau.

Chu Sánh cây to xác tóm chặt lấy tóc Tần Á Nam, Tần Á Nam vung tay tát vào mặt Chu Sánh, chiếc nhẫn kim cương đeo ngược cắt một vết dài trên mặt Chu Sánh.

Phòng chat nặc danh của công ty LY lại có một tin hot mới.

Nặc danh | Gà rừng: Mẹ kiếp, cái tên hôm nay được phân phối thật khó nghe. À mà mọi người nhìn thấy chưa? Hình như Tần Á Nam bị đánh rồi.

Nặc danh | Gà trần châu: Nhìn thấy rồi, nhìn thấy rồi. Mất trái tím bầm, có phải là bạo hành gia đình không?

Nặc danh | Gà hoa mơ: Nó thích tắt mắt như vậy, không biết chừng là thố đồ trên quây, bị người ta cho một bài học ấy chứ.

Nặc danh | Gà rừng: Ha ha ha ha, đúng là có khả năng, cho đáng đời cái loại suốt ngày xin xỏ người ta.

Tiêu Tiêu xem đàn gà này tám chuyện, lác đầu, không nghĩ tới Tần Á Nam có thể đánh nhau với Chu Sánh. Hai người một nói chuyện không giữ mồm giữ miệng, một lúc nào cũng cay nghiệt với người khác, cuối cùng lại là dựa vào nắm đấm để nói chuyện. Có điều đây cũng không phải chuyện cô cần quan tâm, bây giờ cô chỉ quan tâm đến lễ phục thảm đỏ của nữ thần.

Sau khi bộ lễ phục “Niết Bàn” đã cải tiến được làm xong, loạt trang phục mùa đông kiểu mới của LY cũng phải lên giá.

”Chuyện này là thế nào?” Giám đốc thị trường ném một xấp tư liệu xuống trước mặt Triệu Hòa Bình.

Triệu Hòa Bình giật nảy cầm lên xem, bên trên là ảnh chụp màn hình một số cửa hàng trực tuyến. Hắn nhìn kỹ các loại quần áo trên đó, con người suốt nửa rơi ra ngoài: “Đây... đây là...”

Chiếc áo gió màu áo lính này gần như giống hệt mẫu chủ lực mùa đông kiểu mới của LY quý này.

”Bản vẽ áo đông bị lộ, toàn bộ người của phòng may sẵn đến phòng họp tập hợp“. Giám đốc thị trường sắc mặt rất khó coi, nói xong xoay người đi thẳng.

Tổng cộng có hai chiếc áo khoác bị lộ, trên mạng đã cháy hàng. Bởi vì giá rẻ cùng với thiết kế mới lạ, mấy cửa hàng có lượng tiêu thụ lớn nhất về cơ bản đều đã quá một ngàn, mà cửa hàng đại lý của LY trên toàn quốc cũng đang bày bán hai kiểu này, tình hình tương đối khó xử.

”Tiêu Tiêu, cô cũng đi một chuyến“. Giám đốc thị trường thông báo cho phòng cao cấp gọi cả Tiêu Tiêu đi họp.

Cửa hàng trực tuyến tung ra sản phẩm cháy hàng, thiết kế của LY bị tiết lộ, nhớ tới Tần Á Nam bị bầm mắt mấy hôm trước, Tiêu Tiêu lập tức có dự cảm không rõ.

Đi vào phòng họp, do là nhà thiết kế cao cấp, Tiêu Tiêu có thể ngồi ngay bên dưới giám đốc thị trường, những nhà thiết kế may sẵn đều xếp hạng phía sau cô. Bầu không khí rất căng thẳng, mọi người ngồi tại chỗ không dám nói lời nào, chờ chủ tịch và thủ tịch tới.

Chuyện tiêu thụ này Adeline luôn luôn không tham dự, vì thế hôm nay không tới. Chu Thái Nhiên và chỉ đạo nghệ thuật Lâm Tư Viễn cùng đi vào, ngồi lên bàn chủ tọa.

”Phòng thị trường đã mua một chiếc, công ty này cùng thành phố, tôi sai Tiểu Trương đi một chuyến mua về“. Giám đốc thị trường lấy ra một chiếc áo khoác đã mở bao bì, giũ ra cho mọi người xem.

Chiếc áo này bất kể là bề ngoài hay là những thiết kế đặc sắc đều cực kì tương tự kiểu mới của LY, chỉ ở một số chi tiết có chút điều chỉnh, thêm một chiếc đai lưng như vẽ rắn thêm chân. Đây là mảnh khố thường dùng của hàng nhái, không hoàn toàn rập khuôn, có kiện cáo vi phạm bản quyền cũng rất khó.

Chuyện sản phẩm bị bắt chước vốn không phải lần đầu tiên, lẽ ra cũng không có nhiều chuyện để nói, nhưng lần này lại có khác biệt. Hai chiếc áo khoác này không phải loại trình diễn, chưa được đưa ra trong hộp bảo công bố sản phẩm đông từ dạo mùa hè, trước đó cũng không có hình ảnh tuyên truyền, vậy mà lại bị nhái rất sớm, cùng đưa ra bán với các đại lý của LY.

Như vậy chỉ có một giải thích, đó chính là bản vẽ bị tiết lộ. Bản vẽ bị lộ là chuyện cực kì nghiêm trọng đối với một công ty thiết kế.

”Hai chiếc áo này là ai thiết kế?“ Chu Thái Nhiên cau mày hỏi.

”Đều là tác phẩm của Tần Á Nam“. Triệu Hòa Bình trả lời.

Mọi người lập tức tìm kiếm Tần Á Nam, lại phát hiện cô ta không có mặt. Bởi vì trên mặt bị thương, cô ta đã xin phép nghỉ.

”Gọi cô ấy lập tức đến công ty giải thích“. Chu Thái Nhiên trầm ngâm một lát: “Ngoài khả năng Tần Á Nam bán một bản thiết kế cho hai công ty, còn có khả năng nào khác không?“

”Còn có một khả năng, đó chính là người có quyền hạn xem bản vẽ đánh cắp bản vẽ bán lại“. Lâm Tư Viễn nhìn móng tay cắt sửa tròn trịa của mình, lạnh lùng nói.

Lời này vừa nói xong, bầu không khí trong cả phòng họp bỗng trở nên căng thẳng.

Ngoài bản thân nhà thiết kế, chỉ có người có chức vụ cao hơn trong bộ phận thiết kế là có quyền hạn. Trong những người ở đây, người có quyền hạn nhìn thấy chỉ có Lâm Tư Viễn, Triệu Hòa Bình và Tiêu Tiêu lúc trước làm thiết kế chính bộ phận may sẵn.

Lâm Tư Viễn hoàn toàn không thiếu mấy đồng này, không thể làm ra chuyện nhảm chán như vậy. Triệu Hòa Bình nhát gan như chuột, làm việc ở LY bao

nhiều năm chưa từng có chuyện gì, lại có quan hệ tốt với Tần Á Nam, không có lí do gì hãm hại cô ta.

Nghĩ đi nghĩ lại, mọi người đều biết chỉ có Tiêu Tiêu có xích mích với Tần Á Nam.

Đúng là ngồi trong nhà vẫn bị quạt trần roi trúng.

Tiêu Tiêu quả thực muốn chửi thề, nhưng lúc này nói gì cũng không thích hợp, chỉ có thể yên tĩnh chờ cấp trên phán quyết.

Công ty khởi động trình tự điều tra, Tần Á Nam khẳng khái mình không biết, tất cả mọi mũi nhọn nhanh chóng chỉ vào Tiêu Tiêu. Tiêu Tiêu đưa biên lai ngân hàng cả năm ra chứng minh mình không thiếu tiền, nhưng vẫn không có cách nào xóa bỏ嫌疑. Công ty chuẩn bị tiến hành điều tra sâu hơn, tạm thời thu hồi quyền hạn đăng nhập hệ thống của Tiêu Tiêu và Tần Á Nam.

”Áp phích quảng cáo trang phục hè cần đến châu Phi quay chụp, cô đi đi, tuần sau xuất phát“. Lâm Tư Viễn thông báo, yêu cầu Tiêu Tiêu đi công tác để tránh nghỉ ngơi.

”Châu Phi?“ Tiêu Tiêu nhúm mày, nghe thấy là quốc gia ở gần xích đạo liền từ chối không hề nghĩ ngợi: “Không được, tôi dị ứng tia tử ngoại, nơi đó quá nóng“.

Bệnh lupus ban đỏ của cô còn đang ở thời kì hoạt động, không thể bị mặt trời chiếu thẳng vào.

”À“. Lâm Tư Viễn liếc một cái: “Không phải tôi hỏi ý kiến cô mà là thông báo cho cô, nhân tiện nói rõ với cô các yêu cầu chụp ảnh“.

Quyền hạn bị khóa, dạo này Tiêu Tiêu không làm nổi việc gì ở công ty, suốt ngày ăn không ngồi rồi, đi công tác là một lựa chọn tương đối thích hợp. Hơn nữa lần này Tiêu Tiêu là thiết kế chính trang phục xuân hè, hiểu rõ mỗi một thiết kế quý này, để cô đi cùng là thích hợp nhất.

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Vị trí

Bởi vì thể diện, sau khi xuất viện Tiêu Tiêu liền nói với đồng nghiệp là bệnh của mình đã khỏi, uống thuốc cũng lén uống, vì vậy tất cả mọi người đều cho rằng cô là một người khỏe mạnh.

”Cuộc sống ở châu Phi rất khổ, các cô gái trong công ty đều không muốn đi. Nhưng tôi hi vọng cô hiểu rõ, cô là một nhà thiết kế, thiết kế chính phải đi chụp cùng, đó là tố chất chuyên nghiệp mà cô nên có“. Lâm Tư Viễn nghiêm mặt nói.

Lần trước Lâm Tư Viễn đến châu Phi lấy ý tưởng, nữ trợ lí của hắn sợ cháy nắng nên cũng nói mình dị ứng tia tử ngoại, thế là bị hắn trực tiếp sa thải. Cho nên lúc này nghe thấy Tiêu Tiêu đưa ra lí do tương tự, hắn lập tức nổi giận.

Tiêu Tiêu không còn cách nào khác, chỉ có thể đến nói với giám đốc hành chính La Dục.

Bởi vì lúc trước đã làm hồ sơ thành toán bảo hiểm, bộ phận nhân sự biết cô bị bệnh gì, La Dục là giám đốc phụ trách nhân sự và tài vụ cũng biết rõ tình hình này.

”Chuyện điều tra thực ra đã có manh mối, cô không cần lo lắng. Việc chụp ảnh ngoại cảnh vốn đã được định trước, lúc này chỉ đạo nghệ thuật cũng không phải cố ý làm khó cô, chỉ là trùng hợp thời gian thôi. Ông ấy lúc nào cũng nói năng như vậy, cô cũng không phải không biết“. La Dục khuyên bảo cô mấy câu, làm lãnh đạo cấp trung nhiều năm như vậy, khả năng vỗ về cấp dưới vẫn rất ổn.

”Nhưng mà anh cũng biết bệnh của tôi, bác sĩ đã nói nếu lộ ra dưới ánh mặt trời sẽ rất nguy hiểm“. Tiêu Tiêu cau mày nói. Kì thực cô cũng rất muốn đi chụp ảnh cùng, nếu ở trong nước hoặc các nước phía bắc, chắc chắn cô sẽ đi ngay không hề do dự, nhưng đó là châu Phi!

”Tôi sẽ báo lại tình hình này cho chỉ đạo, hay là cô đi tìm bác sĩ chủ trị lấy xác nhận mang về, như vậy tôi cũng dễ nói với bọn họ“. La Dục lộ vẻ hòa nhã hiếm thấy.

Tiêu Tiêu lập tức thoải mái hơn nhiều, lần đầu tiên phát hiện La Dục lại dễ tính như vậy: “Cảm ơn giám đốc La“.

”Ha ha“. La Dục cười cười: “Cô là tôi một tay bồi dưỡng lên, tôi không giúp cô thì giúp ai?“

Lời này có chút quái dị, Tiêu Tiêu không khỏi nhìn hắn một cái.

La Dục thấy cô nhìn mình, cười khẽ một chút, hạ giọng, chậm rãi nói đầy hàm ý: “Bên phòng cao cấp có mấy người là người của giám đốc Nghiêm, cô làm việc cẩn thận một chút, có vấn đề gì kịp thời báo cáo tôi, tôi sẽ chiều cô cho cô, hiểu không?“

Giám đốc Nghiêm chính là giám đốc thị trường và marketing, là người cạnh tranh vị trí phó tổng giám đốc với La Dữ đến vỡ đầu chảy máu.

Tiêu Tiêu hiểu ra, đây là muốn lôi kéo cô làm tai mắt đúng không? Vấn đề là cô hoàn toàn không muốn tham dự cuộc đấu giữa các giám đốc này, chỉ có thể bật cười mấy tiếng rồi nhanh chóng rời khỏi phòng giám đốc.

”Anh quyết định để Tiêu Tiêu đi?” Nghe Lâm Tư Viễn nói xong, Adeline dừng công việc trong tay, nhíu mày: “Diễn đàn thiết kế quốc tế đã sắp bắt đầu, tôi còn muốn để cô ấy theo tôi đến Milan giúp việc cho tôi”.

”Những năm trước thiết kế chính đều đi theo chụp ảnh, chỉ có điều lần này đi hơi xa một chút“. Lâm Tư Viễn kiên định: “Loạt thiết kế Tân Sinh này lấy ý tưởng từ thảo nguyên Nada Sawyer, bắt đầu ở đâu nên kết thúc ở đó. Năm mươi hai bộ quần áo, mười một bộ là Tiêu Tiêu thiết kế, những bộ còn lại đều căn cứ phong cách thiết kế của cô ấy để điều chỉnh, chỉ có cô ấy hiểu những bộ quần áo đó nhất“.

Adeline gật đầu, trong việc theo đuổi cái đẹp cực hạn, quan điểm của bà ta và Lâm Tư Viễn là nhất trí, nhưng còn diễn đàn thời trang..

”Cứ để Kim đi theo bà là được mà, lần trước chính là cô ấy đi theo, mọi việc đều rất tốt“. Lâm Tư Viễn nói, dường như chỉ là vô tình.

Đã nói đến mức này, Adeline cũng không tiện nói gì nữa, liền đồng ý.

Đạt được ý đồ, Lâm Tư Viễn không khỏi lộ ra một nụ cười hài lòng.

Nada Sawyer, quốc gia nằm giữa xích đạo và chí tuyến Bắc, không có bốn mùa mà chỉ có nóng bức, trong nước có rừng mưa nhiệt đới, cũng có thảo nguyên. Thủ đô Camila là thành phố lớn nhất toàn quốc, tuy nhiên cũng không hề phát triển, điện lực thiếu hụt, tài nguyên chữa bệnh thiếu thốn. Nhưng được cái phong cảnh đẹp đẽ, chỗ giao giới giữa rừng mưa và thảo nguyên thường có nhiều cảnh đẹp mê hồn, được gọi là nơi gần thiên đường nhất. (ND: Các địa danh cũng như nhân vật trong truyện đều là hư cấu. Tất nhiên ngoại trừ Coco Chanel và Yves Saint Laurent)

Tiêu Tiêu nằm bò ở nhà, lên mạng tìm kiếm thông tin về điểm đến mà chỉ đạo nghệ thuật đã nói.

Phong cảnh đánh là đẹp, nhưng mà quá nóng. Tiêu Tiêu hơi chán nản, nếu mình khỏe mạnh chắc chắn sẽ đi ngay mà không nói một lời, nơi đó nhất định có thể mang đến ý tưởng mới cho cô. Nhưng bây giờ tình hình của cô như vậy, lại còn đi với lý do quá lằng nhằng là “tránh bão”, nói kiểu gì cô cũng không muốn.

”Ting!“

Điện thoại di động đột nhiên bật lên một tin nhắn WeChat.

Triển Lệnh Quân S: Vừa có tin hiệu, xin lỗi.

Ồ! Tiêu Tiêu lập tức ngồi bật dậy, sau nửa tháng, cuối cùng bác sĩ Triển cũng có tin tức, cô nhanh chóng đưa ra một loạt câu hỏi.

Tiểu Tiểu Bó: Anh ở đâu, làm sao mà đáng thương như thế?

Triển Lệnh Quân chia sẻ một vị trí địa lý cho cô. Cô bấm vào mũi ghim màu đỏ, bản đồ lập tức phóng đại, cuối cùng dừng lại trên đại lục châu Phi: Bệnh viện trung tâm Camila, nước Nada Sawyer.

Tiêu Tiêu kinh ngạc, đây là duyên phận kiểu gì thế này? Chẳng lẽ ông trời nhất định ép cô phải đi công tác chuyến này sao? Hít sâu một hơi, cân nhắc từ ngữ, cô không lộ dấu vết tiếp tục trò chuyện.

Tiểu Tiểu Bó: Anh lại sang tận châu Phi cơ à? Ôi, nói đến chuyện này, sắp tới công ty em cũng bawts em sang châu Phi. Bên đó nóng lắm hả?

Triển Lệnh Quân không trả lời, khoảng chừng nửa tiếng sau mới nhận một tin nhắn đến.

Triển Lệnh Quân S: Vừa rồi có một ca cấp cứu. Đề nghị em từ chối, nóng là thứ yếu, nếu gặp nặng thì ban đỏ sẽ rất phiền phức.

Tiêu Tiêu thở phào một hơi. Vừa rồi gã này yên lặng một hồi lâu không trả lời, cô còn tưởng anh ta nhìn ra manh mối gì, sợ đến mức cô phải giấu điện thoại di động xuống dưới gối một hồi lâu không dám nhìn. Trước kia lúc Triển Lệnh Quân bận cũng rất lâu mới trả lời tin tức, kì thực cô cũng đã quen, không ngờ gã này lại còn biết giải thích một câu.

Đối mặt với người mình thích, bất cứ một chi tiết nhỏ nào cũng đều sẽ bị phóng đại vô số lần, sau đó dùng các loại logic phân tích ý đồ của người đó qua hành vi này, nhằm tìm ra luận cứ để kết luận “Anh ấy cũng thích mình“.

Tiêu Tiêu cầm điện thoại di động, do dự năm phút, gõ từng chữ một hết sức gian nan.

Tiểu Tiểu Bó: Anh ra nước ngoài là để không phải gặp mặt em à?

Lại ba phút lâu dài trôi qua, Triển Lệnh Quân không nhắn lại àm gửi về một tin nhắn thoại.

”Không phải, anh vốn chính là thành viên MSF, hàng năm thời gian này đều sẽ xuất ngoại. Vốn muốn nói với em một tiếng, nhưng vẫn không đợi được em. Anh từ chối em không phải bởi vì em không tốt, mà là anh không tốt. Xin lỗi!“ (ND: MSF là viết tắt tiếng Pháp của tổ chức nhân đạo Thầy thuốc

không biên giới, thành lập năm 1971)

Đoạn tin nhắn thoại có tạp âm phía sau này, Tiêu Tiêu áp lên tai nghe đi nghe lại ba lần. Đoạn cuối cùng giọng Triển Lệnh Quân hơi khàn, mặc dù anh ta đã cố gắng che giấu, nhưng sự đau khổ kìm nén đó không phải là giả bộ. Nếu Triển Lệnh Quân không thích cô, nếu đây chỉ là một câu khách sáo, giọng anh ta chắc chắn sẽ không giống như vậy.

Tiêu Tiêu cắn mu bàn tay một cái, xác nhận mình không phải đang nằm mơ, nhắm mắt lại lấy bình tĩnh một lát, hạ giọng nói: “Vâng, em biết rồi!”

Mặt bên kia trái đất, Triển Lệnh Quân bấm mở tin nhắn thoại, chỉnh âm thanh lên to nhất vẫn không nghe được. Tiếng kêu khóc của sản phụ, tiếng kêu rên của bệnh nhân, tiếng đi lại của nhân viên xung quanh, những tạp âm này đã nhấn chìm tin nhắn ba giây ngắn ngủi.

Cất bước đi ra khỏi bệnh viện ồn ào, đứng dưới gốc cây cọ bị ánh mặt trời thiêu đốt ở Camila nắng cháy, Triển Lệnh Quân lại mở tin nhắn thoại, áp sát vào tai.

Âm thanh vui vẻ không hề có mây mù như một dòng nước xuôi len lỏi trên thảo nguyên châu Phi mùa khô, làm cho người lữ hành mệt mỏi kiệt sức nhận được cứu vớt.

Triển Lệnh Quân không nhịn được cười lên, ngẩng đầu nhìn cây cọ với những tàu lá lơ thơ, nhớ tới lời của ca ca đã nói trước kia. (ND: Trong truyện này, ca ca là từ người dịch dành riêng cho anh trai của Quân Quân)

“Trên thảo nguyên Châu Phi có một truyền thuyết, người không hẹn mà gặp dưới gốc cây cọ trong nắng cháy nhất định là tình yêu suốt đời của mỗi người”.

Lúc đó anh ta đã phản bác thế nào? Lá cây cọ thưa thớt như vậy, người chịu đứng chờ dưới tán lá cọ trong nắng gắt đương nhiên là yêu thật lòng rồi. Tuy nhiên lúc này gã bác sĩ luôn nhìn mọi việc dưới lăng kính khoa học đột nhiên lại muốn tin tưởng lời của nhà thơ nghiệp dư Triển Lệnh Nghệ.

Tiêu Tiêu nhìn thời gian, bây giờ là sáu giờ sáng, nếu bây giờ cô đến Bệnh viện Nhân Dân xếp hàng bình thường thì còn có thể vào khám bệnh trước buổi trưa. Nói đi là đi, sau mười phút chuẩn bị, Tiêu Tiêu với đôi giày đế bệt chuyên để xếp hàng đã lao vào bệnh viện như một con gió.

Hôm nay vận may không tồi, không ngờ lại lấy được số 2, sau những người hẹn trước, cuối cùng cô cũng nhìn thấy bác sĩ Lý Quốc Đống trước mười một giờ trưa.

Là chuyên gia khoa thận phong thấp, bác sĩ Lý mỗi ngày đều rất bận, chức vụ phó viện trưởng hoàn toàn là hư danh để giữ lại ông ta, bản thân ông ta hoàn toàn không có thời gian làm quản lý hành chính, mỗi ngày bị bệnh nhân vây quanh đến rụng sạch cả râu.

“Sao cháu lại đến đây?” Nhìn thấy Tiêu Tiêu, bác sĩ Lý hơi kinh ngạc, bởi vì cô vừa mới lấy máu tuần trước, lập tức căng thẳng hỏi: “Cháu lại không thoải mái à?”

“Ồ không phải”. Tiêu Tiêu vội vàng xua tay: “Cháu có việc muốn hỏi bác”.

“Châu Phi?” Lý Quốc Đống cau mày: “Nhất định phải đi cũng không phải không được, nóng không sợ, chỉ sợ ánh nắng. Cháu phải che kín từ đầu đến chân, mặc một chiếc áo choàng trắng kiểu Ả Rập là tốt nhất. Mang đủ thuốc đi, không thể quá sức, tối mắc màn không để muỗi đốt. Muỗi bên đó có vi khuẩn gây bệnh, sức đề kháng của cháu rất yếu, không thể để bị ốm được”.

“Vâng, được ạ”. Tiêu Tiêu vội nhớ kỹ những chuyện cần chú ý: “Cháu sẽ đi một tuần nên cũng không có việc lớn gì. Hơn nữa nghe nói đội chữa bệnh của MSF bây giờ cũng đang ở đó”.

“Thế à? Thế thì tốt”. Lý Quốc Đống vui vẻ: “Bác viết cho cháu một bệnh án nói rõ tình hình, nếu có gì không thoải mái lập tức đi tìm bác sĩ của đội chữa bệnh”. Dứt lời lấy bút máy ra, cố gắng dùng chữ nhỏ viết lại bệnh tình của Tiêu Tiêu, lượng thuốc, phương pháp xử lý tình hình khẩn cấp, dặn dò cô luôn mang theo người.

Bận rộn đến buổi chiều mới đi làm, vừa đến công ty, phòng thư ký đã thông báo cô đến văn phòng chủ tịch một chuyện.

“Nghe nói cô không muốn đi châu Phi?” Chu Thái Nhiên hất cằm ra hiệu cho cô ngồi xuống.

“Cũng không phải không thể đi, nhưng lí do đi tránh bão khiến tôi không thể chấp nhận được”. Tiêu Tiêu ra vẻ tức giận nói.

Chu Thái Nhiên cong đôi mắt hoa đào: “Chuyện bản vẽ cô không cần lo lắng, trong lòng tôi tự có tính toán. Nói chưa tra được chỉ là đòn gió thôi, tôi đã nhận nhin thẳng oắt đó lâu rồi, lần này nhất định làm cho nó thua hết chỉ còn cái quần lót”.

Tiêu Tiêu nghiêm túc suy nghĩ một chút xem “nó” ở đây là ai, có khả năng nhất là chỉ ông chủ công ty chuyên làm hàng nhái đó, lập tức thở phào nhẹ nhõm: “Vậy tôi làm nguy trang cho anh phải có lợi ích gì đó chứ?”

Từ lần trước cùng đi ăn com với Trịnh Xuyên, Tiêu Tiêu đã cảm thấy Chu Thái Nhiên không còn đáng sợ lắm nữa.

“Cô muốn lợi ích gì?” Chu Thái Nhiên cười hỏi.

“Tôi muốn ngồi khoang hạng nhất đi công tác”. Tiêu Tiêu ưỡn ngực nói. Cô không thể mệt nhọc, ngồi khoang phổ thông lâu như vậy sợ là sẽ mệt chết.

“Được“. Chu Thái Nhiên đáp ứng không hề do dự: “Tôi còn có chuyện muốn nhờ cô giúp đỡ, cô biết Triển Lệnh Quân đúng không?”

Đột nhiên nghe thấy tên Triển Lệnh Quân ở đây, Tiêu Tiêu cảm thấy hơi ảo ảo: “Biết...”

“Vậy cô mang cho cậu ấy ít đồ giúp tôi“. Chu Thái Nhiên nói rồi lấy từ trong ngăn kéo ra một bức thư đẩy đến trước mặt Tiêu Tiêu: “Cậu ấy ở trong đoàn thầy thuốc không biên giới chữa bệnh ở Camila, cô đến đó hỏi thăm một chút là có thể tìm được“.

“Tại... tại sao anh biết anh ấy ở đó?” Tiêu Tiêu vô cùng ngạc nhiên.

“Nghe mẹ cậu ấy nói“.

“...”

Thế giới này thật là nhỏ bé.

#####

Tiêu Tiêu: Anh có quan hệ gì với chủ tịch công ty em?

Quân Quân: Quan hệ giữa thiên tài và kẻ ngốc.

Tiêu Tiêu: Đó chỉ có thể gọi là khác biệt.

Quân Quân: À, thế thì là quan hệ giữa thiếu gia và đầy tớ.

Tiêu Tiêu: Sao tự nhiên lại cảm thấy chủ tịch rất đáng thương vậy?

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Gặp lại

Nada Sawyer vào mùa khô giống như một chiếc chảo đáy bằng đặt trên lò lửa, cảnh vật bị bao phủ trong hơi nóng mờ mịt làm cho ánh mắt khi nhìn ra xa sẽ si nh ra một chút sai lệch.

Tiêu Tiêu giờ ô che nắng đứng ở đầu phố Camila, nóng đến mức phải hoài nghi cuộc đời.

Lần này chụp ảnh áp phích, LY đã mời người mẫu từ châu Âu đến đây, một nam một nữ, nam tên là Phillip, nữ tên là Blanchette.

“Tiêu, chúng ta còn phải đi bao lâu nữa mới có thể đến khách sạn?” Blanchette quần khăn lụa, đeo kính đen, dùng tiếng Anh mang giọng Pháp hỏi Tiêu Tiêu.

Để đảm bảo an toàn, họ đã ngồi xe buýt có điều hòa từ sân bay đến nội thành, sau khi xuống xe mới phát hiện ở đây gần như không nhìn thấy taxi, lập tức trợn tròn mắt.

“Thành phố này không lớn, nhanh thôi mà“. Tiêu Tiêu nhe răng nhếch miệng vẫy tay chặn một chiếc xe ba bánh có mũ. Người dân bản xứ lái xe ba bánh da đen đến bóng nhẫy, chỉ có hàm răng là trắng đến kinh người.

Phiên dịch người bản địa do công ty liên hệ còn chưa đến, Tiêu Tiêu chỉ có thể vừa múa may vừa đoán mò để trao đổi với người lái xe da đen, may mà những người ngày ngày chạy xe ở đây cũng biết một vài từ tiếng Anh. Sau khi mặc cả giá tiền xong, mấy người ngồi lên chiếc xe ba bánh không biết sẽ gây khung lúc nào, lắc lư đi về phía khách sạn.

Đường cái hai làn xe chật hẹp đã là tuyến đường chính của thành phố, mặt đường bê tông coi như bằng phẳng, hai bên đường trồng những cây cọ tán là dừa thưa. Một đứa bé quần áo tả tơi do ăn xin trên phố, một người đàn ông mặc áo trắng rất sang trọng không kiên nhẫn phát tay đuổi đứa bé tránh ra.

Vì có khu du lịch “Nơi gần thiên đường nhất“, quốc gia này cũng có người giàu, có điều chênh lệch giàu nghèo cực kì lớn, người nghèo vẫn chiếm đại đa số.

Bệnh viện trung tâm chỉ có hai tầng vẫn là do quốc gia khác viện trợ xây dựng từ trước kia, bây giờ đã rất rách nát. Bởi vì nhóm bác sĩ không biên giới gần đây đến bệnh viện nên nơi này trở nên cực kì náo nhiệt. Tiêu Tiêu đứng xa xa thoáng nhìn đám người đông nghịt, không nhìn thấy bóng dáng Triển Lệnh Quân.

Khách sạn ở trung tâm thành phố, tương đối bất ngờ là điều kiện ở đây cũng không tồi, có điều hòa, nước nóng đầy đủ. Tiêu Tiêu tắm nước nóng, thay một bộ quần áo khác, ngồi trong phòng điều hòa nửa tiếng mới sống lại.

Trang phục dùng để chụp ảnh đã được đưa đến, nhà nhiếp ảnh và chuyên gia ánh sáng đã đến khách sạn được một ngày. Phillip và chuyên gia trang điểm còn đang trên đường, có lẽ hôm nay chưa thể bắt đầu chụp ngay được, Tiêu Tiêu chuẩn bị đi tìm Triền Lệnh Quân trước.

Kéo rèm cửa sổ ra, ánh nắng chói mắt lập tức tràn vào trong phòng, cả thành phố bị bao phủ trong một màn sáng chói chang.

Xoẹt! Tiêu Tiêu lại kéo rèm cửa sổ vào, không việc gì phải vội vàng, cứ đợi mặt trời xuống núi hãy ra ngoài.

Sau bốn giờ chiều, ánh mặt trời không còn bóng râm như trước nữa, Tiêu Tiêu mặc váy dài bung ô đi bộ đến bệnh viện trung tâm Camila. Vừa tới gần khu vực đó, tiếng ồn ào như ong vỡ tổ đã tràn vào tai.

Bệnh viện không có cánh cổng, cổng lúc nào cũng rộng mở. Hành lang chật hẹp chen chúc bệnh nhân hoặc ngồi hoặc nằm, mùi thuốc sát trùng phun bao nhiêu lần cũng không át đi được mùi khó ngửi trên hành lang. Một phụ nữ gầy gò bế con ngồi trên chiếc chiếu rách, về mặt ngơ ngàng, bên cạnh là một ông già với cánh tay bị que nhọn đâm xuyên qua.

Những bóng đen chỉ có da bọc xương đan xen vùng vấy trên hành lang ánh đèn u ám, nhìn từ xa giống như cảnh tượng dưới địa ngục. Triền Lệnh Quân mặc áo bờ lu trắng đứng trong đám người tỏ ra rất nổi bật và chói mắt, như là thiên sứ sáu cánh truyền bá quang minh, mang phúc âm đến cho thế nhân vùng vấy trong đau khổ.

Là một bác sĩ chuyên ngành phục hồi sức khỏe, Triền Lệnh Quân không cần làm việc trong phòng mổ và phòng cấp cứu, công việc chủ yếu của anh ta là ở bên ngoài điều trị cho những người mắc bệnh tật thông thường này.

Sau một tháng lại một lần nữa nhìn thấy người này, Tiêu Tiêu không khỏi sinh ra một cảm giác như đã qua cả một kiếp người.: Triền Lệnh Quân!”

Triền Lệnh Quân quay lại, nhìn thấy người phụ nữ đứng dưới gốc cây cọ ngoài cửa, cho rằng mình xuất hiện ảo giác.

#####

Lời tác giả:

Quân Quân: Tôi là ai? Tôi ở đâu? Có phải tôi bị thơ của Triền Lệnh Nghệ tẩy não rồi không?

Tiêu Tiêu: Anh phải tin tưởng đây là cuộc tương phùng của vận mệnh.

Quân Quân: Thật sao?

Tiêu Tiêu: Đương nhiên, để chuẩn bị cho cuộc tương phùng này, em đã mua váy mới, mũ mới, còn mua cả một tập thơ của Triền Lệnh Nghệ nữa!

Quân Quân:...

Lời người dịch: Chương này ngắn, bonus một mẫu truyện đọc ở đâu đó trên mạng.

Vì sao người da đen lại có răng trắng như vậy?

Chuyện là thuở hồng hoang, trên trái đất này tất cả mọi người đều có da đen như nhau, không có màu da nào khác.

Thượng đế ở trên cao nhìn xuống thấy không được vui mắt, liền úm ba la biến ra một hồ nước thánh rồi bảo loài người đến đó tắm.

Người châu Âu lúc đó đã tương đối phát triển, kéo nhau đánh xe ngựa đến, tất cả mức nước tắm sạch sẽ, trở thành người da trắng như bây giờ.

Người châu Á chưa phát triển nhưng lại có lợi thế ở gần, kéo nhau chạy đến thứ hai. Nước thánh còn ít không đủ tắm, họ bần nhau chia cho mỗi người một xô nước để lau người, biến thành người da vàng.

Người châu Phi lạc hậu lại ở xa, lúc đến nơi thì chỉ còn vài xô nước, dùng lau người cũng không đủ. Thế là họ nghĩ ra một cách, đó là dùng nước thánh... đánh răng. Rồi nhìn nhau khen, trắng gì mà sáng thế???

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Thảo nguyên

Trên thế giới này không hề có chuyện hữu duyên thiên lí năng tương ngộ, chỉ có những người ngốc nghếch đi tìm nhau ngàn dặm không màng khổ cực.

Nhìn thấy Tiêu Tiêu, không hề ngạc nhiên, càng chưa nói tới vui vẻ, chỉ có một ngọn lửa giận bốc lên ngùn ngụt. Ném chiếc găng tay y tế đang cầm trong tay xuống, anh ta bước nhanh tới, tóm lấy cổ tay Tiêu Tiêu lôi thẳng từ dưới gốc cây cọ xát vào chỗ bóng mát dưới mái hiên: “Em đến đây làm gì?”

Tiêu Tiêu bị Triển Lệnh Quân đột nhiên phát hỏa làm cho giật nảy, vốn đã chuẩn bị một lí do lằng mằng nhưng lúc này không sao nói ra được nữa, chỉ có thể ngượng ngùng đáp: “Em đến công tác, Chủ tịch Chu nhờ em chuyển cho anh một thứ”.

Triển Lệnh Quân nhận lấy phong thư mỏng manh, nhẹ nhàng cầm một lát, ánh mắt hơi tối đi, sau đó gấp phong thư lại nhét vào túi, ngược mắt nhìn Tiêu Tiêu: “Em mau về nước, nơi này không phải chỗ em nên xuất hiện”.

“Em chỉ tiện đường đến gửi đồ cho anh, không phải cố tình đến tìm anh”. Nghe giọng điệu này của Triển Lệnh Quân, Tiêu Tiêu hơi khó chịu, khoanh tay nhếch miệng: “Triển tiên sinh, có phải anh đánh giá mình quá cao hay không?”

Triển Lệnh Quân nhún mày: “Dựa theo trình tự thời gian trước sau, là anh gửi vị trí cho em trước, sau đó em mới xuất hiện ở đây. Phân tích bằng logic bình thường, anh có lí do hoài nghi em đến đây là để gặp anh. Cho nên không thể nói là anh tự đánh giá mình quá cao, mà là hành vi của em đã dẫn đến sự hiểu lầm của anh”.

“...” Phương thức phân tích của dân học tự nhiên, Tiêu Tiêu không chống đỡ được, không thể nào cãi lại, thậm chí cảm thấy những lời anh ta nói rất có lí.

Thấy điệu bộ này của cô, trong mắt Triển Lệnh Quân không khỏi lộ ra nét cười: “Em phải ở đây bao lâu?”

“Nếu chụp ảnh thuận lợi thì khoảng chừng một tuần”. Tiêu Tiêu thành thật đáp.

Trang phục hề có năm mươi mấy bộ nhưng không cần chụp hết, chỉ cần vài bộ làm áp phích. Tương đối khó khăn là Lâm Tư Viễn chỉ định vị trí chụp khác nhau cho những bộ trang phục khác nhau, vì thế mới không thể chụp xong trong một ngày.

“Tình hình nơi này gần đây không yên ổn lắm, bọn em nhất quyết không được rời khỏi khu du lịch”. Triển Lệnh Quân thờ dãi: “Còn nữa, không được đến gần làng mạc của dân bản xứ”.

Những địa điểm chụp ảnh của họ tất cả đều nằm ở vùng giao giới giữa rừng mưa và thảo nguyên, đều nằm trong phạm vi của công viên quốc gia Nada Sawyer, chỉ cần không xảy ra loạn lạc và thiên tai thì ban ngày vẫn tương đối an toàn.

Tiêu Tiêu gật đầu, còn muốn nói với Triển Lệnh Quân thêm vài câu nhưng đối phương đã xoay người đi vào bệnh viện, một lần nữa đeo găng tay và khẩu trang vào, tiếp tục công việc chữa bệnh bận rộn.

Những người tâm ý tương thông, cho dù cách xa vạn dặm cũng có thể ngọt ngào tình tứ. Những kẻ tính tình không hợp nhau, cho dù mặt đối mặt cũng chỉ là đồng sàng dị mộng.

Màn đêm buông xuống, thành phố Camila thiếu tài nguyên điện chìm trong bóng tối, chỉ có mấy công trình xây dựng ở trung tâm thành phố là có ánh đèn lẻ loi. Thành phố trong đêm yên tĩnh như vùng hoang dã, Tiêu Tiêu nằm trong phòng khách sạn còn có thể nghe thấy tiếng sói hú trên thảo nguyên xa xa.

Trong thành phố Camila, nơi ánh sáng văn minh còn chưa chiếu đến này lại có những chỗ còn nóng hơn cả màn truy đuổi và giết chóc của động vật hoang dã trên thảo nguyên nhiệt đới.

Quốc gia pháp luật lỏng lẻo giống như là một chiếc thớt được ánh nắng phơi không đều, luôn có một vài chỗ bị ẩm mốc. Những quán bar ngầm dưới đất ở Camila chính là những vết nấm mốc trên viên minh châu thảo nguyên, lan dần đến tận trung tâm.

Ánh đèn bảy màu nhấp nháy cùng với tiếng nhạc rock "n roll đình tai nhức óc, chương trình biểu diễn nửa đêm ở quán bar vừa mới bắt đầu. Người da đen, người da trắng, người da vàng, màu da nào cũng có, tất cả đang quay cuồng trên sàn nhảy như quần ma loạn vũ.

Triển Lệnh Quân ngồi xuống quầy pha rượu, gọi một li Vodka: “Có nhái bén nướng không? Nghe nói đó là đặc sản ở đây”.

Nhân viên pha rượu nhìn anh ta một cái: “Quầy pha rượu không có trách nhiệm gọi đồ ăn”.

Triển Lệnh Quân lắc lắc li rượu mạnh trong tay, lại không uống, chờ người có thể gọi đồ ăn đến. Không bao lâu sau, một phụ nữ mặc váy áo đỏ như lửa để lộ khe ngực sâu hun hút đi tới. Người phụ nữ này da rất trắng, thoát nhìn có vẻ là người Ba Tư: “Ngài muốn ăn nhái bén nướng à?”

“Cũng không nhất định phải ăn, tôi muốn mua một vài thứ hơi hiếm”. Triển Lệnh Quân móc trong túi ra mấy tờ đô la cuộn tròn: “Nghe nói nơi này của các cô thứ gì cũng có”.

Người phụ nữ nhận lấy tiền nhét vào trong áo lót, điệu đà ngồi xuống bên cạnh Triển Lệnh Quân, cầm li Vodka anh ta không uống lên nhấp một ngụm: “Những thứ nên có đương nhiên sẽ có, những thứ không nên có nếu trả đủ giá cũng sẽ có, vấn đề là phải biết ngài muốn thứ gì”.

Triển Lệnh Quân đưa ra một tấm thẻ, bên trên viết một hàng chữ nhỏ.

Người phụ nữ thoáng nhìn một cái, cất tấm thẻ đi, cuối cùng lộ ra một nụ cười: “Cái này thì dễ thôi, ngày kia ban ngày đến lấy hàng”.

Buổi sáng hôm sau người mẫu nam Phillip và chuyên gia trang điểm vội vàng chạy tới. Để tiết kiệm thời gian, rút ngắn số ngày phải ở lại nơi quý quai này, mọi người đều nhất trí lập tức bắt đầu công việc.

Người phiên dịch bản địa cũng đã đến, đó là một chàng trai da đen gầy gò tên là Kenyah, rất là nhiệt tình, rất mau mồm mau miệng.

“Tôi học tiếng Trung từ bộ đội gìn giữ hoà bình”. Kenyah rất tự hào nói với Tiêu Tiêu: “Ngày nào tôi cũng đến nơi đóng quân, nói chuyện với bọn họ cách hàng rào dây thép gai. Tôi cố gắng học năm năm, cuối cùng cũng nhận được công việc này”.

Kenyah mặc áo phông màu xanh lục đậm, mặc dù hơi bạc màu rồi nhưng đi lại trên đường phố ở Camila đã xem như tương đối lịch sự rồi. Bọn họ thuê một chiếc xe Picca, cho quần áo và dụng cụ vào phía sau xe, người ngồi ở phía trước, lái lư chạy qua Camila.

“Anh biết các bác sĩ MSF không?” Xe đi qua bệnh viện trung tâm, Tiêu Tiêu chỉ bệnh viện hỏi người phiên dịch.

“Tôi biết, mấy ngày hôm trước họ còn đến trong thôn chúng tôi”. Kenyah cực kì tôn trọng các thầy thuốc không biên giới đó: “Trình độ của họ cao hơn bác sĩ bản địa chúng tôi nhiều, đã cứu rất nhiều người, còn không lấy tiền”.

Tiêu Tiêu nhìn qua cửa sổ xe, không nhìn thấy bóng dáng Triển Lệnh Quân: “Hàng năm họ đều tới sao?”

“Vâng, nhưng những người đến mỗi lần đều khác nhau”. Kenyah cũng không hiểu cơ chế hoạt động của MSF lắm, chỉ có thể nói ra những gì mình biết.

Chiếc Picca chậm chạp chạy trên đường đất trong công viên quốc gia, nắng nóng chiếu vào nóc xe, dù đã mở điều hòa cũng không thể mát mẻ được. Đi gần hai tiếng mới tới vị trí chụp ảnh đầu tiên.

Nơi này là chỗ giao tiếp giữa thảo nguyên và rừng mưa nhiệt đới, có cây cối nhưng đều tương đối thấp bé. Một số động vật ăn cỏ xa xa nhìn lại, tò mò quan sát đàn động vật lạ đột nhiên xuất hiện này.

Gần đây có làng xóm, thuộc về khu vực an toàn, các động vật ăn thịt cỡ lớn không hề xuất hiện. Lâm Tư Viễn coi như còn có chút nhân tính, các địa điểm chỉ định đều ở quanh đây, không đẩy bọn họ vào lãnh địa của đàn sư tử.

Tiêu Tiêu nhìn những cây cối thấp bé có thể sánh với những cây cọ xơ xác trong thành phố Camila, đưa cho Kenyah ít tiền: “Anh giúp tôi tìm mấy thôn dân đến dựng một mái che nắng ở đây”.

Kenyah sáng khoái đáp ứng, co cẳng chạy đến thôn xóm gần đó.

Nhiếp ảnh gia thấy Tiêu Tiêu ngồi trên xe không chịu xuống, hơi bất mãn: “Thiết kế chính, chúng tôi dựng giá ở đây, cô không mau đi chỉ đạo người mẫu thay đồ đi à?”

“Chờ một chút, đợi dựng mái che nắng xong rồi thay đồ sau. Nắng ở đây gắt quá, sẽ làm tổn thương da người mẫu”. Tiêu Tiêu tìm lí do dè dặt, tránh trên xe không chịu xuống. Cô cũng không muốn làm một người yếu ớt như vậy, nhưng thật sự là điều kiện thân thể không cho phép làm anh hùng.

May mà Kenyah rất được việc, không bao lâu sau đã dẫn năm sáu người đàn ông trung niên tới, trên vai mỗi người đều khiêng một chạc cây to lớn, bên trên có lá xanh sum suê.

Mấy người chọn một đám cây thấp tương đối dày, nhanh chóng hợp lực dựng thành một mái che nắng rộng khoảng ba mét vuông. Lúc này Tiêu Tiêu mới như đại gia đi đến dưới mái che nắng, sai trợ lí mang quần áo tới, bắt đầu chọn lựa.

Nhiếp ảnh gia và chuyên gia đạo cụ nhếch miệng, đều cảm thấy hơi ngửa mặt. Đám nhà thiết kế này đúng là lắm chuyện, tác nghiệp nơi hoang dã làm gì có chuyện không bị phơi nắng chứ? Nhưng đến lúc nhìn thấy Tiêu Tiêu thành thạo phối hợp trang phục với nhau, bọn họ đều không nói gì nữa.

Mỗi người chỉ cần làm công việc của mình tốt nhất có thể là được, những người khác sẽ không thể soi mói được gì, những vấn đề nhỏ nhất khác đều không thể trở thành lí do để họ chỉ trích nữa. Tiêu Tiêu rất hiểu lí lẽ này, vì vậy cố gắng làm công việc của mình hoàn mĩ, còn chuyện khác... Nói cô yêu điệu cũng không sao, ai không thích làm công chúa nhỏ chứ?

#####

Tiêu Tiêu: Triển tiên sinh, anh mua cái gì trong quán bar thế?

Quân Quân: Em đoán xem!

Tiêu Tiêu: Rời da? Xiềng xích? Sách báo khiêu dâm?

Quân Quân: Trong đầu em có cái gì đứng đắn một chút không?

Tiêu Tiêu: Thế là cái gì?

Quân Quân: Phim độc, “Ba ngàn giai lệ trong hậu cung của vua sư tử”.

Tiêu Tiêu...

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Giao dịch

Bây giờ đang là mùa khô, cỏ trên thảo nguyên có một nửa đã khô vàng. Nhưng nơi này là vùng đệm giữa thảo nguyên và rừng mưa, vẫn có nhiều hơi ẩm hơn thảo nguyên thật sự một chút. Thảm cỏ nửa xanh nửa vàng kéo dài tới tận chân trời, hi vọng mới sinh và hoang mang già yếu đan xen cùng nhau, thế lương không nói nên lời.

Blanchette mặc vào chiếc váy chủ lực quý tới, mặt trời của tôi, đứng trước bụi cỏ cao cao, ánh mặt trời chiếu thẳng vào chiếc kim cài ngực bảy màu, chiếu xạ ra ánh sáng rực rỡ.

“Như vậy không tốt!” Tiêu Tiêu nhíu mày nhìn chiếc váy gần như hòa làm một với bối cảnh phía sau: “Váy màu xanh vàng đan xen, bụi cỏ cũng thế, như vậy sẽ trở nên nhạt nhòa”.

“Phải hòa làm một mới đúng, cô xem đi, phối cảnh này thật tuyệt!” Nhiếp ảnh gia không vui, mang ảnh đến cho Tiêu Tiêu xem.

“Phối cảnh rất tuyệt, đó là nhìn từ góc độ nhiếp ảnh của anh. Mục đích chụp của chúng ta là làm nổi bật vẻ đẹp của trang phục, anh nói với tôi xem nếu áp phích này treo bên ngoài cửa hàng, mọi người có thể nhìn ra rìa của chiếc váy ở đâu không? Họ có sinh ra ham muốn mua nó không?” Vừa chụp đến loạt thứ ba, Tiêu Tiêu đã bắt đầu quan tâm với nhiếp ảnh gia.

“Chỉ làm nổi bật chiếc váy, đó là thương hiệu hạng hai mới làm. LY chú ý đến tính nghệ thuật”. Vị nhiếp ảnh gia này đã hợp tác với phòng cao cấp một thời gian, tự nhận là hiểu được yêu cầu của LY.

“Tính nghệ thuật là yêu cầu của trang phục may sẵn cao cấp, còn bây giờ anh đang chụp ảnh trang phục may sẵn thông thường, nhóm khách hàng hướng đến là tầng lớp làm công ăn lương thu nhập mỗi tháng một vạn trở xuống. Anh cho rằng họ sẽ chấp nhận mặc một đồng cỏ sao?” Tiêu Tiêu nhất quyết không thỏa hiệp.

“Một đồng cỏ? Cô si nhục thiết kế của đồng nghiệp như vậy hả?” Nhiếp ảnh gia nhíu mày, cảm thấy Tiêu Tiêu nói chuyện như vậy rất quá đáng.

“Đồng cỏ này là tôi thiết kế”. Tiêu Tiêu khoanh tay nói.

“...” Nhiếp ảnh gia không nói được gì nữa, chỉ có thể đổi góc độ, làm cho Blanchette đứng trên một tảng đá lớn, chính hán cũng trèo lên trên cao. Tâm điểm của bức ảnh biến thành ánh mặt trời và kim cài ngực bảy màu, bụi cỏ um tùm trở thành phông nền dưới chân, dường như màu xanh và màu vàng trên chiếc váy bị ánh nắng hòa tan, quyện lẫn với màu của mặt đất.

Tiêu Tiêu gật gật đầu hài lòng, quay lại nhìn thấy Phillip ngồi một bên gãi cổ: “Cậu làm sao thế?”

“À, có con gì nó cắn”. Phillip đau khổ dừng tay. Mới từ Bắc Âu rét lạnh chạy tới, hán nhất thời không thích ứng được với khí hậu nóng bức ở đây, không ngừng ra mồ hôi. Mồ hôi sẽ thu hút muỗi, da hán lại trắng, đã bị cắn nổi mẩn ngứa, ngứa ngáy khó chịu.

Tiêu Tiêu lấy trong túi xách ra một bình xịt màu xanh đưa cho Phillip để hán phun lên khắp người.

Hơi sương vừa tiếp xúc với da lập tức mang đến cảm giác mát mẻ: “Ồ, thứ này thần kì quá. Đây là nước hoa gì?” Phillip chun mũi hít hít như một con cún con.

“Nước hoa thần bí đến từ phương đông xa xôi, Six God!” Tiêu Tiêu nghiêm túc trêu đùa người nước ngoài.

“Hi hi...” Cô bé trợ lý bên cạnh không nhịn được cười trộm. Cô bé này là người của bộ phận tuyên truyền, tên gọi Triệu Hân, năm nay vừa tốt nghiệp, còn đang trong thời gian thực tập cho nên chuyện khổ sai đi công tác châu Phi này mới rơi xuống người. Có điều cô bé này luôn tràn đầy nhiệt tình, không hề cảm thấy vất vả.

Nhờ có loại nước hoa phương đông thần bí, Phillip tạm thời thoát khỏi sự quấy rầy của đàn muỗi, chuyên gia trang điểm vội lau dầu bóng lên cánh tay hán rồi mới cho hán ra ngoài chụp ảnh.

Người mẫu nam mới mười chín tuổi có dáng người hoàn mỹ làm mọi người chảy máu mũi. Tiêu Tiêu và Triệu Hân chụm đầu vào im lặng thưởng thức dáng người đẹp dễ đó.

”Oa, một gã trai đẹp thế này nếu có thể làm bạn trai em thì tốt quá“. Triệu Hân ôm ngực.

”Cũng chỉ nói cho sướng mồm thôi mà, ài“. Tiêu Tiêu nâng cằm nhìn bờ vai kích thước hoàn mỹ của người mẫu nam, nhìn ra cũng là năm mươi ba cm, cùng kích thước với Triển Lệnh Quân.

”Chị Tiêu, lần này chị có đi diễn đàn thời trang Milan không?“ Triệu Hân cúi đầu nhìn thấy điện thoại di động không có tín hiệu, hơi nhàm chán, liền nói chuyện băng quơ với Tiêu Tiêu. Trước khi đi, bộ phận tuyên truyền đã trù bị việc tuyên truyền cho diễn đàn lần này rồi.

”Diễn đàn thời trang?“ Tiêu Tiêu thoáng nhìn trời, đúng là đã sắp đến ngày diễn đàn thiết kế thời trang rồi, nghe nói Adeline cũng sẽ đi: ”Chị đi làm sao được, bây giờ chúng ta còn đang ở châu Phi mà“.

”Vâng, chỉ là em cảm thấy chị giỏi như vậy, Adeline nên dẫn chị đi mới phải“. Triệu Hân nịnh nọt một câu không được thành thạo lắm.

”Ha ha, đó là em chưa từng thấy những nhà thiết kế cao cấp khác thôi“. Tiêu Tiêu cười cười, không để ý lắm.

Đang nói thì một đứa bé quần áo tả tơi từ bụi cỏ đi ra, nhìn thấy bên này có người liền mon men tới gần mái che nắng, ngậm ngón tay nhem nhuốc nhìn về phía đồ ăn đặt trên bàn Tiêu Tiêu.

Đứa bé đi một đôi xăng đan nhựa, chiếc bên trái đã bung keo, nửa bàn chân lộ ra ngoài, gầy gò nhỏ bé, thoạt nhìn chỉ khoảng năm sáu tuổi.

”Em đói à?“ Tiêu Tiêu cảm thấy đứa bé đáng thương, cầm một chiếc bánh mì trên bàn đưa cho nó.

Đứa bé nhận lấy bánh mì, lập tức nuốt ngấu nghiến.

Kenyah đang bên kia hỗ trợ nhiếp ảnh gia, nhìn thấy đứa bé này lập tức đi tới, dùng tiếng bản địa nói với nó gì đó. Đứa bé cảnh giác tròn mắt nhìn Kenyah một cái rồi xoay người chạy đi.

”Anh nói gì với nó thế?“ Tiêu Tiêu cảm thấy chuyện này có gì đó không đúng.

”Tôi hỏi nó có phải người trong thôn kia không“. Kenyah nhún vai: ”Không được tùy tiện cho trẻ con đồ ăn, bọn nó có những đứa không phải trẻ con bình thường“.

”Sao? Thế nào là không phải trẻ con bình thường?“ Triệu Hân không nhịn được hỏi.

”O...“ Kenyah gãi đầu, hẳn cũng không biết giải thích thế nào: ”Chính là có người xấu thuê bọn nó làm một số việc, trước kia tôi đã gặp“.

Còn người xấu là cái gì thì hôm sau Tiêu Tiêu đã biết.

Hôm sau bọn họ đổi một địa điểm khác nhưng vẫn ở gần mái che nắng đó, chọn một dòng suối nhỏ chụp ảnh ”Hợp hoan“. Đứa bé hôm qua lại đến, phía sau đi theo một người đàn ông tay cầm súng săn.

Màu da người đàn ông này không hoàn toàn đen mà hơi ngả vàng, mặc một bộ rằn ri không có dấu hiệu gì, sáng người cao lớn vạm vỡ, hết sức cường tráng.

”Á!“ Blanchette giật bản mình, lập tức giơ tay lên đứng yên không dám cử động, nhiếp ảnh gia cũng sợ ngây người.

”Các người có phải cùng một đám với đám đào dầu không?“ Người đàn ông nói tiếng Anh bằng giọng kì cục, mang một chút khẩu âm bản địa Nada Sawyer.

”Đào dầu cái gì?“ Tiêu Tiêu hỏi Kenyah bên cạnh.

”Đúng, chúng tôi và những người đó là một, đều là người Trung Quốc“. Kenyah dùng tiếng bản địa đáp.

Người đàn ông cầm súng săn, mắt lộ ra hung quang nhìn lướt một vòng, xác định mấy người này không có sức chiến đấu gì mới thu ánh mắt lại nhìn về phía Tiêu Tiêu dường như là thủ lĩnh ở đây: ”Một trăm đô la“.

Đây là đòi tiền mình? Tiêu Tiêu hơi ngớ ra, nhỏ giọng dùng tiếng Trung hỏi Kenyah: ”Hắn đòi tiền à?“

”Bọn chúng là... ơ... Xã hội đen bản địa, thỉnh thoảng đến sách nhiễu du khách, nếu không nhiều thì cho chúng đi“. Kenyah cũng sợ, hai chân run lên nói.

Tiêu Tiêu cười cười lấy lòng, móc ra một trăm đô la cho hắn, bởi vì quá mức căng thẳng nên buột miệng nói một câu: ”Có biên lai không?“

”Cái gì?“ Người đó cầm lấy tiền, cau mày nhìn cô.

”À, không có gì, không có gì“. Tiêu Tiêu vội vàng tươi cười, mời vị đại ca cầm súng săn này đi mau.

Người này cũng giữ chữ tín, cầm tiền là đi luôn. Đội gã cầm súng săn và đứa trẻ con đều đã biến mất, Tiêu Tiêu mới ngồi rũ trên ghế, lau mồ hôi lạnh trên trán.

”Trời à, hồn vía lên mây hết rồi“. Triệu Hân suýt nữa phát khóc, chuyên gia trang điểm cũng sợ đến run lên.

”Ở đây quá nguy hiểm, chúng ta về nội thành đã“. Tiêu Tiêu quyết đoán đưa ra quyết định, những người khác không ai không đồng ý, nhanh chóng dọn dẹp đồ đạc chui vào xe.

Dường như đang ở trong thời đại tận thế, sau khi ngồi vào trong xe kín đáo, mọi người mới cảm thấy có một chút an toàn.

”Hắn nói đào dầu cái gì?“ Tiêu Tiêu dần bình tĩnh lại, hỏi Kenyah.

”À, là một công trường phía trước. Người của quốc gia các vị khai thác mỏ dầu ở đó. Nếu không nói chúng ta và mỏ dầu là một nhóm, hắn sẽ đòi nhiều tiền hơn“. Kenyah chán nản nói.

Có nghĩa là mỏ dầu đã nộp tiền bảo kê cho những người này, vì thế cô mới không bị phá sản. Tiêu Tiêu cảm thấy mình cần phải đến mỏ dầu nói một tiếng với những người ở đó để họ khỏi lỡ miệng khiến những người đó lại tới làm phiền.

Từ xa xa nhìn thấy một khu đất trống đã được đào bới, không có cây cối cũng không có cỏ, có các nhân viên kỹ thuật đang đo đạc, còn chưa khởi công quy mô lớn, thoạt nhìn chỉ có mười mấy người đội mũ công nhân đi lại trên công trường. Hai người đàn ông mặc áo phục giầy da đang nói chuyện với một người da đen bóng.

Tiêu Tiêu đi tới chào bọn họ.

Nhìn thấy là đồng hương, đối phương rất nhiệt tình nói với Tiêu Tiêu mấy câu. Hai người này là giám đốc dự án của một công ty dầu mỏ, dự án này vừa mới bắt đầu khởi công.

”Không sao, mọi người cứ nói là người của công ty chúng tôi là được. Chúng tôi đã cho tiền những phần tử vũ trang đó rồi“. Một trong hai giám đốc dự án nói.

”Phần tử vũ trang?“ Tiêu Tiêu kinh hai, tưởng là xã hội đen cơ mà?

”Ồi, biết làm sao được, lực lượng quân đội bên này tương đối yếu, người cũng nghèo, thế nên có một số người mua vũ khí ở chợ đen rồi đi bắt chẹt sách nhiễu, chuyên tìm người nước ngoài đòi tiền. Cô đã nói các cô là người của công ty chúng tôi, bọn chúng sẽ không làm hại các cô“.

Trên đường về, Blanchette vẫn than vãn với Phillip: “Lúc đầu kí hợp đồng không hề nhắc tới chuyện nơi này có phần tử vũ trang, chuyện này quá nguy hiểm“.

”Không có việc gì, bọn họ chỉ đòi tiền thôi“. Phillip lại không sợ hãi, nhưng sắc mặt cũng không tốt lắm.

”Cố trời mới biết đầu óc bọn chúng có đột nhiên nóng lên bắt cóc chúng ta hay không. Không được, tôi phải về nước!“ Blanchette không chịu. Nghe Blanchette nói như vậy, Phillip cũng có chút dao động.

Nhóm chụp ảnh bảy người này do Tiêu Tiêu phụ trách, vì vậy cô phải đứng ra vỗ về Blanchette. Sau khi dùng lý mà thuyết phục, dùng tình mà cảm hóa một hồi lâu, lại lấy hợp đồng ra dọa nạt, Blanchette mới tạm thời không đòi về nữa. Sau đó Tiêu Tiêu báo cáo tình huống ở đây cho công ty, xin tăng lương cho người mẫu.

Trở lại Camila, làm xong những việc này đã là hai giờ chiều. Những người khác đều nói không đói, về phòng khách sạn ngủ để trấn an trái tim hoảng loạn. Tiêu Tiêu bụng réo ùng ục ngồi một mình trong quán ăn nhỏ trên phố Camila, nhìn bát com bầu đầy ruối trên bàn, thật sự không thể nào ăn nổi.

Một miếng com không ăn, Tiêu Tiêu yếu ớt quay về, đụng phải Triển Lệnh Quân mặc đồ hưu nhân.

”Tại sao em lại đi một mình ngoài đường?“ Triển Lệnh Quân nhíu mày.

”Em đói quá“. Tiêu Tiêu tui thân nhìn anh ta.

Triển Lệnh Quân nhìn dáng vẻ tội nghiệp của cô lúc này, đưa nắm tay lên che miệng cười nhẹ một tiếng: “Đi nào, đúng lúc anh cũng phải đi ăn“.

Rẽ trái rẽ phải một hồi, Triển Lệnh Quân dẫn cô đến một nhà hàng thoạt nhìn giống như quán bar. Trong nhà hàng không có ai, nhân viên phục vụ lười nhác ngủ gục trên bàn.

”Hai suất mì Ý“. Triển Lệnh Quân nói một câu với nhân viên đang ngủ gục, dẫn Tiêu Tiêu đi đến một góc ngồi xuống: “Đồ ăn ở đây chỉ có mì Ý, nhưng mà em cũng không kén ăn“.

Tiêu Tiêu: “...“

”Mì Ý!“ Một phụ nữ xinh đẹp mặc váy đỏ bụng hai đĩa mì lắc mông đi ra đặt lên bàn, một tay chống cằm, ngồi ngả người dựa vào Triển Lệnh Quân, nhìn Tiêu Tiêu đầy hứng thú: “Bạn gái à?“

#####

Tiêu Tiêu: Cảnh báo, cảnh báo, phía trước có khả năng xuất hiện tình địch.

Quân Quân: Đừng quậy nào, cô ta chỉ là một người bán hàng.

Tiêu Tiêu: Bán cái gì? Chắc chắn không phải thứ gì đứng đắn!

Cô nàng váy đỏ: Đúng là không đứng đắn lắm. Có “Ba mươi sáu kế theo đuổi nam thân”, “Làm thế nào để bác sĩ si mê bạn”...

Tiêu Tiêu: Cho mười quyền!

Quân Quân:...

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Bắt cóc

Tiêu Tiêu vừa ăn một đĩa mì Ý, suất nửa bị sặc.

“Đồ tôi cần đâu?” Triển Lệnh Quân không trả lời câu hỏi này, cầm lấy đĩa xoáy mì, ngược mắt nhìn cô nàng váy đỏ, mục đích đuổi người rất rõ ràng.

Cô nàng váy đỏ cười lảng lơ, đứng dậy đi vào bếp, không bao lâu sau cầm một chiếc hộp làm bằng hợp kim nhôm mạ giê đi tới, nhẹ nhàng ước lượng trên tay rồi đặt xuống bàn: “Bây giờ mở ra luôn chứ?”

Triển Lệnh Quân thoáng nhìn Tiêu Tiêu còn đang nuốt ngấu ngiến, chính mình cũng cúi xuống ăn một đĩa mì: “Không, chờ tôi ăn xong”.

Tiêu Tiêu thật sự đói, từ lúc đến đây đã gặm bánh mì hai ngày, lần đầu tiên được ăn đồ ăn sạch sẽ mà mùi vị không tồi, trong cổ họng dường như có một bàn tay kéo đồ ăn đang nhai xuống bụng, sau năm phút đã ăn sạch một đĩa mì to.

Triển Lệnh Quân ăn cũng không chậm nhưng không vội vàng như cô, ăn xong chậm rãi lau miệng rồi mới nhìn về phía cô nàng váy đỏ.

Cô nàng váy đỏ cười hiểu ý, lách cách mở hộp ra, xoay mặt trước về phía anh ta.

Tiêu Tiêu nhìn thứ trong hộp, hít sâu một hơi. Trong chiếc hộp bằng hợp kim nhôm mạ giê đó có một khẩu súng lục màu bạc và một hộp đạn màu đồng vàng. Sống tại một quốc gia hòa bình trong thời đại hòa bình, đây là lần đầu tiên Tiêu Tiêu nhìn thấy súng thật đạn thật, nhưng để không tỏ ra quá non nớt nên cô chỉ có thể làm bộ bình tĩnh.

Triển Lệnh Quân thoáng nhìn món hàng trong hộp: “Giấy phép!”

Cô nàng váy đỏ nhướn mày, rút ra một tờ giấy phép sử dụng súng từ dưới đáy hộp: “Anh thật là cẩn thận”.

Ở Nada Sawyer, việc sở hữu súng đạn là hợp pháp nhưng có rất nhiều hạn chế. Một người nước ngoài như Triển Lệnh Quân sẽ không thể mua được súng bằng cách thông thường.

Triển Lệnh Quân cầm lấy món đồ này, thành thạo tháo rời kiểm tra một lần, xác định không có vấn đề gì mới lấy ra một tập USD trả nốt tiền. Cô nàng váy đỏ lập tức cười tươi như hoa, hôn tập USD một chút, hỏi anh ta còn có nhu cầu gì nữa không.

Ra khỏi nhà hàng, Tiêu Tiêu nhìn chiếc xe địa hình mà Triển Lệnh Quân vừa thuê của cô nàng váy đỏ, trong lòng rất bất an: “Anh mua thứ đó làm gì?”

Triển Lệnh Quân ném chiếc hộp hợp kim vào trong xe, ngồi vào ghế lái: “Có muốn đi hóng mát không?”

Giọng nói lí trí trong đầu nói với Tiêu Tiêu: “Hồi trước tình hình cho rõ ràng rồi nói tiếp, người đàn ông này có vẻ phi thường nguy hiểm”. Tuy nhiên giọng nói cảm tính lại cuồng quýt kêu lên: “Nam thân mời mình đi hóng mát! Còn không mau đi đi! Cơ hội không thể để mất, biết bao giờ mới có cơ hội lần nữa!”

Là một nhà nghệ thuật, cảm tính luôn dễ dàng vượt qua lí trí, thế là Tiêu Tiêu cứ thế không nói một lời ngồi vào ghế phụ lái.

Chiếc xe địa hình chậm rãi chạy trên don đường nhỏ hẹp trong thành phố Camila, theo thói quen lái xe của Triển Lệnh Quân, dù đi ra nước ngoài cũng vẫn chỉ đi đều đều, hoàn toàn không có niềm vui khi ngồi xe hóng mát.

“Bọn họ đều nói anh ra nước ngoài học, không ngờ lại là đến cái nơi chó ăn đá gà ăn sỏi này làm tình nguyện viên”. Tiêu Tiêu nhìn phong cảnh dị quốc chậm rãi trôi qua ngoài cửa sổ, nói: “Thầy thuốc không biên giới vĩ đại, anh có thể nói với em anh làm gì không?”

Càng tiếp xúc, cô phát hiện Triển Lệnh Quân càng có nhiều bí ẩn, mình căn bản không hiểu người đàn ông này.

”Em biết sự kiện Nhà hát Bạc chứ?” Triển Lệnh Quân dừng xe trước tháp đồng hồ Camila. Tháp đồng hồ này được xây từ khi Nada Sawyer vẫn là nước thuộc địa, bây giờ đồng hồ đã chết. Giống như là kiếp nạn mười năm trước, trong lòng anh ta, vĩnh viễn dừng hình ở hình ảnh cuối cùng.

Những phần tử khủng bố che mặt cầm súng tiểu liên quét qua đám đông: “Pằng pằng pằng pằng...”

Ánh lửa biến Nhà hát Bạc thành nhà hát màu vàng kim, tiếng la hét và tiếng khóc không dứt bên tai. Một thân thể ám áp kiên định đè lên người anh ta.

”Lệnh Quân, dừng động!” Giọng của ca ca hơi nghiêm khắc, có máu tươi từ trên má ca ca chảy xuống, rỏ vào hõm cổ Triển Lệnh Quân.

”Ca!”

”Đương nhiên biết, Mộ Giang Thiên gặp chuyện vào đúng hôm đó“. Tiêu Tiêu nhú mày. Khi đó để đào tẩu sau khi tấn công khủng bố, những phần tử khủng bố đã bắt vị nhạc công dương cầm đang biểu diễn trên sân khấu, hành hạ anh ta tàn nhẫn, cuối cùng làm anh ta bị mù hai mắt, phế mất đôi tay của thân chuyên chơi dương cầm.

”Những người đó thuộc một tổ chức tên là Talim, tổ chức này vẫn đứng chân ở đại lục châu Phi...” Nói tới đây, Triển Lệnh Quân đột nhiên dừng lại, dường như cảm thấy mình nói quá nhiều, khẽ nhú mày.

”Ý anh là bọn chúng ở Nada Sawyer?” Long tóc Tiêu Tiêu lập tức dưng đứng.

”Anh không khẳng định được“. Triển Lệnh Quân mím môi: ”Chỉ để phòng thân thôi“.

Tiêu Tiêu nghi hoặc nhìn anh ta: ”Này, anh nói thật đi, anh có phải người của cục tình báo quốc gia không?”

Vừa rồi còn lo lắng làm Tiêu Tiêu sợ, lúc này Triển Lệnh Quân lại không biết nên nói gì: ”Đầu tiên, quốc gia chúng ta không có cơ quan tên là cục tình báo quốc gia. Thứ hai, em cảm thấy anh giống 007 sao?”

”Giống“. Tiêu Tiêu gật đầu rất là nghiêm túc: ”Riêng về độ đẹp trai thì chắc chắn là không kém“.

Triển Lệnh Quân không kịp phòng bị, bị cô chọc cười, những kí ức đau khổ vừa ủa về lập tức tan thành mây khói: ”Em...”

”Reng reng reng...” Điện thoại di động của Tiêu Tiêu bỗng đổ chuông, người gọi đến hiển thị là ”Bà cô“. Cô lập tức định từ chối, lại thấy Triển Lệnh Quân đang nhìn mình, dùng ánh mắt ra hiệu cho cô cứ nghe điện thoại, thế là đành phải nghe máy.

”Tiêu Tiêu à, cái thằng lần trước cô giới thiệu cho cháu thế nào rồi?” Giọng nói cực kì có sức xuyên thấu của bà cô từ loa điện thoại vọng ra, Triển Lệnh Quân ngồi bên cạnh cũng nghe được rõ ràng.

Tiêu Tiêu nhe răng cố nén tức giận: ”Cháu với hần không hợp“.

”Làm sao mà không hợp?” Bà cô lập tức không vui: ”Cháu còn không đi gặp người ta, làm sao mà biết có hợp không. Người ta xem ảnh của cháu còn rất vừa ý, cô cho là vụ này ổn đấy“.

”Ồn cái gì mà ổn? Hần chưa học hết cấp hai, lại còn đã li hôn nữa!” Tiêu Tiêu thật sự không muốn nói chuyện với bà cô này nữa. Bà cô cũng sống ở thủ đô, bình thường rất ít qua lại, nhưng lại rất thích giới thiệu đối tượng cho cô.

”Trình độ văn hóa thấp thì làm sao? Nó là người thủ đô, tiền đền bù giải phóng mặt bằng được mấy triệu, ăn uống bao giờ cho hết? Cháu thì đang có bệnh, mà nó lại có con rồi, cháu sẽ không phải sinh con nữa“. Ý của bà cô đã rất rõ ràng, chính là Tiêu Tiêu chỉ xứng với một người như vậy. Người nào có điều kiện tốt chắc chắn sẽ không coi cô ra gì.

Tiêu Tiêu tức giận đến đau gan: ”Cô ạ, cháu đang ở nước ngoài, cô gọi điện thoại cho cháu mỗi phút mất một đồng đấy“. Cô dùng dịch vụ roaming quốc tế, từ trong nước gọi điện thoại cho cô vẫn kết nối như thường.

”Ồ ơ, sao cháu không nói sớm!” Bên kia vội vã gác máy, ngay cả một câu tạm biệt cũng không nói.

Tắt màn hình đi, Tiêu Tiêu cúi đầu hơi mất mát.

Lúc chưa bị ốm, đối tượng được họ hàng giới thiệu đều có điều kiện không tồi. Nhưng trước kia cô có gã bạn trai Hàn Đông Vũ sống trong điện thoại di động rồi nên không đi gặp ai.

Bây giờ bị bệnh, người biết cô bị bệnh không nhiều, trong đó có bà cô. Đối tượng họ giới thiệu cho cô lập tức thấp hơn trước kia mấy level.

”Em đi xem mắt à?” Triển Lệnh Quân cau mày, trong lòng không hiểu sao lại hơi khó chịu.

”Em không đi, trò chuyện vài câu trên điện thoại rồi cho vào black list luôn“. Tiêu Tiêu vội giải thích một câu, nói xong lại cảm thấy hơi dư thừa. Triển Lệnh Quân đầu phải gì của cô chứ? Cô thờ dài: “Có thể là em quá trào cao. Người ta mặc dù văn hóa cấp hai nhưng có hộ khẩu thủ đô, còn có nhà, có tiền tiết kiệm. Một người có bệnh như em...”

”Nói vớ nói vẩn!” Triển Lệnh Quân tức giận ngắt lời cô: “95% người thành phố đều có bệnh, hoặc nặng hoặc nhẹ mà thôi. Bệnh của em không nghiêm trọng, thậm chí có thể sống lâu hơn người hút thuốc uống rượu“.

Vậy anh cho rằng điều kiện của anh còn kém hơn loại đàn ông đã li hôn này sao? Tiêu Tiêu muốn hỏi anh ta, nhưng lời ra đến miệng lại nuốt vào bụng. Hai người không để gì lại thân mật hơn một chút, tốt nhất là không nên nhắc tới vấn đề làm hai bên khó xử này. (ND: ý là chuyện em không xứng với anh, anh không xứng với em blah blah của hai đứa dở hơi này ấy)

Đưa Tiêu Tiêu về khách sạn, Triển Lệnh Quân đến bệnh viện trung tâm làm thủ tục. Thời gian làm việc theo chương trình MSF của anh ta năm nay đã kết thúc, từ giờ có thể hoạt động tự do.

Hôm sau Tiêu Tiêu dẫn nhóm chụp ảnh một lần nữa đến khu du lịch.

”Tôi đã liên lạc với cảnh sát bản địa, họ bảo đảm nơi này là an toàn“. Tiêu Tiêu thông báo với mọi người tin tức mình nhận được: “Chúng ta cố gắng làm gấp, chụp xong sớm về sớm“.

Nghe cô nói như thế, sắc mặt mọi người đều dễ coi hơn rất nhiều, hai người mẫu cũng không nói gì nữa. Mọi người quyết tâm cùng nhau đẩy nhanh tốc độ, lập tức không nói nhiều bắt tay vào việc luôn.

Địa điểm chụp ảnh vẫn ở gần mỏ dầu, hôm nay được chọn bên bờ một dòng suối nhỏ. Phong cảnh rừng cây nhiệt đới làm mọi người mê say, Tiêu Tiêu cũng không nhận được lấy điện thoại chụp một bức ảnh làm tư liệu thực tế.

Tiếng động cơ xe ô tô từ xa xa truyền đến, Tiêu Tiêu ngẩng đầu lên nhìn, chiếc xe địa hình hôm qua cô ngồi đang từ dưới dốc chạy lên.

”Triển Lệnh Quân! Sao anh lại đến đây?” Tiêu Tiêu rất vui mừng chạy tới.

Triển Lệnh Quân hạ cửa kính xe xuống, đặt một tay trên cửa xe, hát cảm về phía thôn xóm cách đó không xa: “Bên này có bệnh nhân, anh đến xem“.

Thì ra là đi khám bệnh... Tiêu Tiêu hơi mất mát, còn tưởng rằng anh ta đến thăm mình cơ đấy.

Đang nói chuyện thì mỏ dầu xa xa đột nhiên vang lên tiếng súng chát chúa, ngay sau đó mấy gã đàn ông cao to bật mặt mặc áo rằn ri đột nhiên từ bụi cỏ cao bên kia xông ra.

Tất cả mọi người lập tức giơ hai tay lên, trong đầu Tiêu Tiêu vù một tiếng, máu lập tức rút hết khỏi đầu, trên mặt lạnh buốt.

”Tất cả mọi người đi theo bọn ta!” Ba chiếc xe tải rách nát từ bên phía mỏ dầu chạy tới. Hai giám đốc dự án Tiêu Tiêu gặp hôm trước lúc này đang run rẩy ngồi trên một chiếc xe trong đó, tay chân bị trói chặt, như cừu non đợi làm thịt.

”Thưa các ngài, chúng tôi không phải nhân viên của mỏ dầu“. Kenyah vội vàng giải thích.

”Không phải nhiều lời“. Gã to cao đứng bên cạnh Kenyah cơ bản không nghe, một cước đạp Kenyah ngã dúi dụi. Trên ba chiếc xe tải có không dưới hai mươi phân tử vũ trang, mục đích của bọn chúng là tới bắt người của mỏ dầu, có lẽ là để đòi tiền chuộc.

Nhiếp ảnh gia và chuyên gia đạo cụ đã bị trói tay chân, Blanchette và Triệu Hân kinh hoàng hét lên, lại bị phân tử vũ trang đe dọa phải ngậm miệng lại, khóc không ra tiếng. Mấy phân tử vũ trang trao đổi với nhau, hình như bọn chúng không còn người biết lái xe, chìa súng vào tài xế Tiêu Tiêu thuê bắt phải lái chiếc Pieca.

Tiêu Tiêu dựa lưng vào cửa xe của Triển Lệnh Quân, mồ hôi thấm ướt lưng áo, nhỏ giọng hỏi Triển Lệnh Quân: “Chúng ta làm thế nào?”

”Đừng sợ!” Triển Lệnh Quân nhỏ giọng nói một câu, sau đó nói với người đứng gần bọn họ nhất, thoạt nhìn có vẻ như một trong những thủ lĩnh: “Thưa ngài, tôi tự lái xe đi theo các ngài có được không?”

Giọng anh ta cực kì nhún nhường, thậm chí có một chút run rẩy.

Tên kia nhìn về phía Triển Lệnh Quân, lệnh cho anh ta xuống xe, lục soát toàn thân anh ta, lại lên xe loạt soát một lượt, cuối cùng hừ một tiếng ra hiệu cho anh ta lái xe.

Triển Lệnh Quân nắm cổ tay Tiêu Tiêu, nói rất đáng thương: “Cô ấy là vợ tôi, cô ấy đang có thai, không thể ngồi xe xóc nảy quá được. Ngài cho thể cho phép cô ấy ngồi chiếc xe này được không? Nhà tôi rất giàu, các ngài muốn bao nhiêu tiền cũng được, chỉ cần không làm hại chúng tôi“.

Chiếc xe địa hình này là chiếc tốt nhất trong số những chiếc xe ở đây, gã thủ lĩnh quyết định mình sẽ ngồi xe này. Thoáng nhìn Tiêu Tiêu rõ ràng đã sắp chết khiếp vì sợ, hấn sai người trói chặt tay chân cô, ném cô vào ghế sau, chính mình thì ôm súng ngồi vào ghế phụ lái, dí súng vào thái dương Triển Lệnh Quân: “Chạy theo những chiếc xe tải kia!”

#####

Tiêu Tiêu: Cái quái gì thế? Đây là bỏ qua bước hẹn hò trực tiếp có thai luôn à?

Quân Quân: Không cần để ý đến chi tiết.

Tiêu Tiêu: Không được, đã nói ra miệng thì phải thực hiện.

Quân Quân: Chú cảnh sát oi, ở đây có một đứa lưu manh bắt nạt cháu!

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Chạy trốn

Tiêu Tiêu ngồi trên ghế sau nhìn nòng súng đen ngòm chìa vào đầu Triển Lệnh Quân, căng thẳng đến mức trái tim sắp sửa nhảy ra khỏi lồng ngực. Triển Lệnh Quân nhìn có vẻ những rất sợ hãi, nhưng động tác lái xe lại không hề bị ảnh hưởng, vững vàng bám theo những chiếc xe phía trước. Để thể hiện thành ý, anh ta còn cố ý đi vào giữa đoàn xe để khó có thể chạy trốn.

Gã thủ lĩnh rất hài lòng trước sự thức thời của Triển Lệnh Quân, nhưng cũng không hề buông lỏng cảnh giác, ôm khẩu súng vào lòng, nòng súng quay về phía Triển Lệnh Quân. Những người khác của công ty LY thì bị tổng lên chiếc Pieca, do tài xế bản địa được thuê chở đi.

Trời vẫn còn sáng, vậy mà bọn chúng vẫn nghênh ngang bắt cóc hơn hai mươi người, hết sức càn rỡ.

Tiêu Tiêu cảm thấy chuyện này không đúng lắm, trước lúc đến đây, Nada Sawyer vẫn là một quốc gia an toàn, mặc dù trị an không tốt lắm nhưng cũng chưa đến mức loạn lạc, cũng không nghe nói có phần tử vũ trang chiếm cứ một phương. Nhưng những người này rõ ràng là một tổ chức lớn mạnh mẽ, lại có mục đích rõ ràng là bắt người Trung Quốc, hoặc nói là bắt người của mỏ dầu, căn bản chính là một lực lượng vũ trang.

Càng nghĩ trong lòng càng lạnh, nếu quốc gia này đột nhiên loạn lên thì ai tới cứu bọn họ?

Tiêu Tiêu ngẩng đầu nhìn gương chiếu hậu, bắt gặp ngay ánh mắt Triển Lệnh Quân. Trong đôi mắt dầu thăm đó không có bất cứ một sự bối rối và sợ hãi nào, bình tĩnh như một hồ nước sâu.

Sau khi nhìn nhau một cái, Triển Lệnh Quân dời ánh mắt đi, bắt đầu chăm chú lái xe.

Tiêu Tiêu được ánh mắt này làm yên lòng, cố gắng bình tĩnh lại, cử động cổ tay. Hai tay bị dây ni lông trói chặt sau lưng, Tiêu Tiêu nhẹ nhàng tìm kiếm trên xe. Trên ghế sau không có thứ gì ngoài khe cắm dây an toàn.

Dây an toàn! Tiêu Tiêu quay sang nhìn dây an toàn sát bên thành xe, nhân lúc xe chạy vào đoạn cua, cô ngồi dịch sang phía đó, tóm được khóa cài dây an toàn.

Khóa cài là một miếng thép không hề sắc bén, nhưng có vẻ còn hơn không. Tiêu Tiêu cứ thế nắm chặt khóa cài, bắt đầu mài dây ni lông trên cổ tay.

Dây ni lông nếu dùng sức mạnh sẽ không thể giật đứt được, chỉ có thể mài đứt từng sợi.

Đoàn xe chạy ra khỏi đường, bắt đầu chạy đến khu vực đồi núi bên kia thảo nguyên. Khu vực này không có đường, xe chạy trên thảo nguyên, thỉnh thoảng có các loại động vật hoang dã hoảng sợ chạy trốn. Xe chạy rất thông thả, nhưng những người này dường như cũng không vội vã, đi từ lúc trời còn sáng rõ đến lúc mặt trời sắp xuống núi mới nhìn thấy một loạt đồi núi trọc lốc.

Nói là đồi núi cũng không chính xác, nói đúng ra phải là một khe núi, hai bên có vách núi dựng đứng, xung quanh là những gò đất trọc.

Triển Lệnh Quân nhìn địa hình ở đây, phán đoán nơi này là dãy núi chạy suốt phía đông châu Phi, nhưng đây là mặt trong lục địa nên khí hậu khô hanh, rất là hoang vu.

Khe núi rất thích hợp để ẩn nấp đóng quân, bởi vì mặt cắt hẹp, dễ thủ khó công. Xem ra đã sắp đến đại bản doanh của đám người kia rồi, gã thủ lĩnh trên ghế phụ lái cũng lơ lớ, hạ cửa kính xe nói gì đó với người trên xe bên cạnh.

Đến căn cứ muốn chạy trốn sẽ rất khó khăn, Tiêu Tiêu không biết tiếp theo sẽ đối mặt với chuyện gì, sự sợ hãi khiến cô không nhận được lại nhìn vào gương chiếu hậu. Triển Lệnh Quân cũng đang nhìn cô, dùng ánh mắt liếc về phía ghế phụ lái ra hiệu.

Tiêu Tiêu biết Triển Lệnh Quân muốn làm gì, căn môi gât đầu tỏ ý mình đã hiểu, hơn nữa còn giờ hay tay đã thoát khỏi dây trói lên cho Triển Lệnh Quân xem.

Đột nhiên chiếc xe địa hình tăng tốc lao về phía trước, sau đó nhanh chóng quay đầu. Lực li tâm cực mạnh suýt nữa hất tên thủ lĩnh đang thò đầu ra ngoài cửa xe văng xuống đất.

”Năm xuống!” Triền Lệnh Quân quát Tiêu Tiêu, mấy viên đạn lập tức bắn vỡ cửa kính sau xe.

Tiêu Tiêu vội vàng nằm rạp xuống dưới sàn xe, gã thủ lĩnh quay đầu lại dùng súng hòng hồ thục Triền Lệnh Quân một phát, sau đó quay mũi súng lại định nổ súng bắn Triền Lệnh Quân. Triền Lệnh Quân lại nhanh hơn hắn một bước, lấy ra khẩu súng lục màu bạc từ dưới gầm ghế lái, đoàng một tiếng bắn thẳng vào ngực hắn.

Tiêu Tiêu lách tay qua khe hở giữa lưng ghế phụ lái và thành xe, dùng sức mở cửa xe ra, mượn lực văng của xe hất văng tên thủ lĩnh ra ngoài.

Triền Lệnh Quân không nói một lời, đạp ga lao vút đi.

Pằng pằng pằng! Phía sau không ngừng vang lên tiếng súng nổ, đại đa số không bắn trúng nhưng cũng có mấy viên bắn trúng phía sau xe. May mà trong cốp xe chứa đầy những thứ linh tinh nên đạn không bắn xuyên qua được.

Đội xe phía sau trở nên hỗn loạn, dường như đang tranh luận có cần đuổi theo bọn họ hay không, cuối cùng quyết định tách ra một chiếc xe tải đuổi theo. Tốc độ của chiếc xe địa hình tăng lên tới cực hạn, chạy như điên trên thảo nguyên châu Phi rộng lớn gấp ghềnh.

Cảm giác bị dã thú truy đuổi đại khái chính là tâm tình của Tiêu Tiêu lúc này, nếu không chạy thoát được sẽ bị đàn thú dữ phía sau xé xác.

Chiếc xe tải cũ nát dù sao cũng kém tốc độ của chiếc xe địa hình, không bao lâu đã bị bỏ lại phía sau. Mới đầu còn có tiếng đạn bắn lẫn với tiếng chửi bới ồn ào vọng đến, sau khi chạy gần bốn mươi phút, đám người đuổi theo đã không còn bóng dáng.

Trời dần dần tối, Triền Lệnh Quân không bật đèn xe, cứ thế chạy không có mục đích trên thảo nguyên hoang vắng.

Đến lúc trời đã tối hẳn, Triền Lệnh Quân liền tìm một bụi cây thấp chui vào, dừng lại.

”Tại sao không đi nữa?” Tiêu Tiêu vẫn chưa hết sợ hãi.

”Không đủ xăng“. Triền Lệnh Quân tắt máy, yên lặng lắng nghe động tĩnh. Xung quanh ngoài tiếng côn trùng, tiếng chim kêu thì không có âm thanh gì khác, càng không có tiếng động cơ, hai người mới thở phào nhẹ nhõm.

Chiếc xe này không có thiết bị dẫn đường cao cấp, chỉ có một chiếc la bàn. Bây giờ trời tối anh ta không thấy rõ đường, nếu tiếp tục đi chắc chắn sẽ không tìm được nơi an toàn, chỉ có thể đợi đến trời sáng rồi nghĩ cách.

”Chúng tôi thật sự trốn được rồi à?” Tiêu Tiêu ngơ ngàng nhìn quanh, bây giờ nghĩ lại càng thấy sợ.

Triền Lệnh Quân dọn dẹp mảnh kính vỡ trên ghế phụ lái, bảo Tiêu Tiêu ngồi lên phía trước. Tiêu Tiêu bần rùn tay chân bò lên, khóa chặt cửa xe, không nhìn được bám vào cửa xe khóc lên.

Từ bé đến giờ cô chưa bao giờ sợ hãi như vậy, hồn vía cũng bay mất mấy phần. Trước kia chỉ nhìn thấy những phần tử khủng bố này trên ti vi, cách màn hình không cảm thấy có bao nhiêu đáng sợ, bây giờ gặp bọn chúng ngoài đời thật với biết cảm giác gần kề cái chết là như thế nào.

”Hu hu hu...” Tiêu Tiêu khóc thút thít: “May mà không bị bọn chúng bắt được, nếu chúng quay video đưa lên mạng, bố mẹ em chắc sẽ sợ đến ngất xỉu mất, hu hu... Nếu em chết thì bố mẹ em làm thế nào, hu hu... Về nước em sẽ thôi việc, mẹ nó, công việc kiểu gì mà phải liều mạng thế này, hu hu hu...”

Triền Lệnh Quân nghe buồn cười, không nhìn được đưa tay vỗ vỗ cô, lại phát hiện cô đang run lên. Anh ta khẽ thở dài, chậm rãi vòng tay qua sau lưng cô đặt lên vai bên kia, nhẹ nhàng kéo cô dựa vào trong lòng mình.

”Hu hu... hở?” Tiêu Tiêu đang khóc lóc chợt phát hiện tình hình không đúng, đầu dựa vào một bộ ngực rắn chắc ấm áp, mùi mồ hôi quện lẫn một hương bạc hà mê người.

Đây là cái ôm của những người sống sót sau đại nạn không chết sao?

Căn cứ nguyên tắc có lợi không chiếm thì là đồ ngu, Tiêu Tiêu nhẹ nhàng đưa tay ôm eo Triền Lệnh Quân.

Triền Lệnh Quân phát hiện hành động này của cô, khóe miệng không nhìn được cong lên. Ở bên cạnh cô nàng này thường xuyên bị chọc cười không đúng lúc.

Ngẩng đầu dựa vào lưng ghế nhìn mặt trăng mới mọc phía chân trời, ban đêm trên thảo nguyên có vô vàn nguy hiểm, lúc này lại cảm thấy vô cùng yên tâm. Triền Lệnh Quân nhớ lại phát súng vừa rồi, không nhìn được dâng trào nhiệt huyết. Thực ra anh ta nên xông vào trong căn cứ đó, bắn chết một tên hòa vốn, bắn chế hai tên có lãi, nhưng anh ta phải bảo vệ cô gái trong lòng này.

Lúc cúi đầu xuống, Triền Lệnh Quân đột nhiên nghĩ thông suốt một việc.

”Thực ra điều kiện của anh còn kém hơn cái gã em được giới thiệu đó“. Nghĩ đến việc Tiêu Tiêu còn hoàn toàn không hiểu anh ta mà đã dám tỏ tình với

anh ta, Triển Lệnh Quân không nhìn được khe thờ dài một hơi. Người trong lòng không nói, nhưng anh ta biết cô đang nghe, liền tiếp tục nói: “Cha anh đã qua đời, anh chỉ sống với mẹ. Trong nhà còn có một người anh trai không thể tự lo cho cuộc sống của mình, cần anh chăm sóc cả đời. Để mở công ty, anh phải vay ngân hàng hai mươi triệu, bây giờ còn chưa trả hết. Là thành viên MSF, hàng năm đều phải đến nơi như thế này, không biết chừng ngày nào đó sẽ chết nơi đất khách quê người”.

Tiêu Tiêu ngẩng đầu nhìn anh ta: “Anh nói với em những điều này làm gì?”

Triển Lệnh Quân nhìn cô, ánh trăng chiếu vào đôi mắt sâu thẳm, vỡ thành trời sao lấp lánh, toàn bộ đều là thâm tình: “Điều kiện của anh như vậy, em còn sẵn sàng làm bạn gái anh không?”

Nước mắt đã dừng chảy lại một lần nữa từ viền mắt tràn ra, Tiêu Tiêu chun mũi, lại khóc tiếp: “Trong lúc hỗn loạn thế này mà anh lại nói với em chuyện đó, em làm sao có thể trả lời một cách lí trí được chứ?”

Bọn họ vừa thoát chết, không biết chừng trong đêm nay sẽ bị tìm được, bị những kẻ khủng bố đó giết chết bằng biện pháp vô nhân đạo, lúc này tỏ tình chẳng phải đầu óc có bệnh sao?

“Thế câu trả lời không lí trí là gì?” Triển Lệnh Quân vẫn giữ nguyên tư thế vừa rồi, lẳng lặng nhìn cô.

“Em đương nhiên đồng ý!” Tiêu Tiêu lau nước mắt, gạt dừ hết lên.

“Thế còn lí trí?” Triển Lệnh Quân nghiêng nghiêng đầu, lại tỏ ra trẻ con hiếm thấy.

Tiêu Tiêu khịt mũi: “Vừa rồi anh nói cái gì? Mồ côi cha, có một người anh không thể tự lo cuộc sống, còn nợ ngân hàng hai mươi triệu?”

“Ồ!”

“Vậy thì em phải suy nghĩ”. Tiêu Tiêu ngẩng mặt lên đếm ngón tay tính toán. Bây giờ mình đã thắng cược, một năm tiền lương cộng thêm tiền thưởng đại khái khoảng năm trăm ngàn, muốn trả hết hai mươi triệu đại khái cần bốn mươi năm..

Triển Lệnh Quân dở khóc dở cười nhìn Tiêu Tiêu lăm băm tính toán.

“Được! Dù sao công ty của anh cũng là công ty trách nhiệm hữu hạn, cùng lắm phá sản là xong. Ở quê em còn có một căn hộ bố mẹ mua cho, nếu thật sự không sống được ở đây chúng ta sẽ về quê em..”

Triển Lệnh Quân nhìn cô, không nhìn được cười, cười cười một lát, hai mắt lại đỏ lên. Tínhmanjg này của anh ta được đánh đổi bằng sự hủy diệt của một thiên tài, mình tài gì đức gì mà có thể nhận được một tình yêu sâu đậm như vậy.

Đưa tay ra, một lần nữa ôm cô vào lòng, anh ta thành kính mà trân trọng hôn lên amis tóc cô.

Hương dương, loài hoa hướng tới ánh sáng, luôn quay về phía mặt trời. Cô là hi vọng, là sức mạnh không ngừng sinh sôi.

#####

Ca ca: Này, vì sao anh lại không thể tự lo cho cuộc sống của mình chứ?

Tiêu Tiêu: Dàn ý đã đặt ra như vậy.

Ca ca: Sao không cho linh hồn anh xuyên việt đến dị giới, giết khắp tứ phương, một ngày nào đó kích động chốt xuyên về?

Quân Quân: Nói như vậy cũng có thể. Há mồm ăn com nào, a...

Ca ca: A... Com ngon com ngon, Quân Quân, ôm một cái! $\sim(\geq \nabla \leq)\sim$

Tiêu Tiêu: Thế này mà đòi giết khắp tứ phương?

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Cầu viện

Mặt trời trên thảo nguyên luôn nhiệt tình, sáu giờ sáng trời đã sáng rõ. Ánh nắng xuyên qua kính chắn gió rạn nứt chiếu thẳng vào trên mặt Tiêu Tiêu nhanh chóng đánh thức cô dậy.

Tieu Tieu mở mắt ra, nhìn ngay thấy một đôi mắt to màu hổ phách, gạt mình kính hải.

Một con báo đốm đen bóng đang đứng trên nắp capo, bàn chân to khỏe đặt trên vết nứt như mạng nhện trên kính chắn gió, tò mò nhìn vào trong xe.

"Em dậy rồi à?" Triển Lệnh Quân đã tỉnh từ lâu, đang cầm một tấm bản đồ viết viết vẽ vẽ.

"Nó... nó..." Tieu Tieu lắp bắp nói không nên lời, chỉ chỉ con dã thú bên ngoài xe.

Triển Lệnh Quân ngẩng đầu nhìn một cái: "Rất đáng yêu!"

"Này!" Tieu Tieu đẩy anh ta một cái, vấn đề ở đây là có đáng yêu hay không sao? Đó là một động vật săn mồi cỡ lớn, ăn thịt người!

"Không có việc gì, nó vừa ăn một con linh dương rồi, không đói!" Triển Lệnh Quân khoanh một vòng tròn trên bản đồ, hơi nhàu mày.

Vị trí hai người dừng xe là một khu rừng nhỏ, chính là nơi báo đốm thích náu mình. Nó ngồi trên ngọn cây quan sát cục sắt này cả đêm, phát hiện thứ này không có nguy hiểm gì mới mò xuống xem xét.

Tieu Tieu kiểm tra lại cửa kính xe, đại bộ phận kính xe đều nguyên vẹn, chỉ có cửa phía sau bị vỡ. Nhưng cửa kính phía sau xe địa hình rất nhỏ, con báo đốm không thể chui vào được. Khẳng định tính mạng không bị đe dọa, Tieu Tieu mới có tâm tư ngắm nhìn con vật đẹp đẽ mà nguy hiểm này, giờ điện thoại chụp cho nó một bức ảnh.

"Chúng ta làm thế nào bây giờ? Có thể đi ra được không?" Tieu Tieu hỏi gã bạn trai mới nhận chức của mình.

"Hôm qua ở ngoại ô thành phố Camila, trước hết chạy về hướng nam ba mươi cây số, sau đó lại chạy năm mươi cây số theo hướng nam tây nam, sau đó sang hướng tây..." Triển Lệnh Quân vừa nói vừa vẽ lại tuyến đường hôm qua: "Lúc chạy trốn không kịp chọn đường, đại khái là phương hướng này, nên có lẽ chúng ta đang ở đây".

Kết luận là đi về phía đông một đoạn nữa có thể sẽ nhìn thấy quốc lộ.

"Anh làm sao nhớ được?" Tieu Tieu rất kinh ngạc. Tình hình hôm qua như vậy, cô sợ đến chết khiếp, vậy mà người này lại có thể dựa vào một chiếc la bàn để ghi nhớ tuyến đường đi xe, có còn là đầu óc của con người nữa không?

Triển Lệnh Quân liếc cô: "Tieu tiểu thư, lúc em chọn lựa bạn trai chẳng lẽ không biết anh ấy là một thiên tài chỉ số thông minh cực cao hay sao?"

"Cái này đúng là không biết, bởi vì Tieu tiểu thư trước nay chỉ nhìn mặt mũi". Tieu Tieu trả lời với vẻ mặt nghiêm túc.

Triển Lệnh Quân mỉm cười khẽ, khởi động xe chuẩn bị xuất phát.

Con báo đốm nằm trên nắp capo bị kinh động, cái đuôi to lập tức xù lông lên, treo thẳng một mạch lên cây, dùng đôi mắt to tròn xoe nhìn họ chằm chằm.

Tạm biệt con báo đốm, chiếc xe chạy ra khỏi khu rừng, chậm rãi chạy trên thảo nguyên mênh mông bát ngát. Điện thoại di động không có một vạch sóng nào, kim xăng đang hạ xuống dần dần, Tieu Tieu cảm thấy hơi lo lắng: "Cũng không biết những người khác thế nào rồi? Những phần tử khủng bố đó sẽ không giết họ chứ?"

"Tạm thời sẽ không, bọn chúng bắt người của mô dầu chắc chắn là để đòi tiền chuộc". Triển Lệnh Quân rất hiểu tư duy của đám người kia. Bọn chúng bắt phóng viên đa số là để được nổi tiếng trên cách kênh tin tức lớn, những con tin như vậy đỡ nhiều lạnh lẽo. Còn bắt người đi hút dầu mỏ, làm đường sắt thì là để đòi tiền chuộc của quốc gia khác, con tin như vậy tạm thời đều an toàn.

Khi kim xăng tụt xuống hết vạch đỏ, cuối cùng hai người cũng tìm được một con đường nhỏ. Trên đường rất vắng bóng người, một hồi lâu không nhìn thấy chiếc xe nào.

Triển Lệnh Quân lấy trong cốp xe ra mấy chai nước không bị bắn thùng đưa cho Tieu Tieu: "Trên xe không có đồ ăn, em uống nước tạm vậy".

Tieu Tieu cầm chai nước đã mở nắp ra, khước miệng không khỏi cong lên. Trước kia còn yêu Hàn Đông Vũ, hẳn không bao giờ biết mở chai nước rồi đưa cho cô. Cô đưa chai nước lên bên môi Triển Lệnh Quân, ra hiệu cho anh ta uống trước.

Triển Lệnh Quân cầm tay cô uống một ngụm, bỗng nhiên nhìn thấy xa xa có một chiếc xe chạy tới liền lập tức lên xe, quay ngang xe chắn trên đường.

Đó là một chiếc xe địa hình sa mạc, ngồi trên xe rõ ràng là một đám người da trắng ăn mặc như du khách, bị một chiếc xe toàn là vết đạn ngăn lại, lập tức hơi hoang mang.

"Chào các vị, xe của chúng tôi hết xăng rồi, các vị có thể bán cho chúng tôi một chút xăng được không?" Triển Lệnh Quân lấy mấy đồng tiền ra.

"Không không, chúng tôi cũng chỉ vừa đủ xăng thôi". Người đàn ông nghe thấy chỉ là chặn lại mua xăng, lại thấy anh ta là một người da vàng gầy gò, lập tức không sợ nữa.

Triển Lệnh Quân nhàu mày, lấy ra thẻ công tác của MSF: "Tôi là một bác sĩ không biên giới, đang vội đến một ngôi làng chữa bệnh".

”Ba oi, chú ấy là bác sĩ, ba cho chú ấy xăng đi“. Cậu bé ngồi phía sau xe nài nỉ.

”Tom, cho anh ấy một ít xăng đi. Bác sĩ không biên giới là những người vĩ đại, đáng được mỗi người chúng ta tôn kính“. Người vợ ngồi trên ghế phụ lái thúc giục tài xế.

”Được rồi được rồi, tôi chỉ có thể cho anh một chút để anh đi tới thị trấn tiếp theo. Chạy về phía trước mười cây số nữa sẽ có một thị trấn, ở đó chắc sẽ có chỗ đổ xăng“. Người đàn ông da trắng vẫn có chút không tình nguyện.

Tài xế nọ không nói dối, khi xe lại hết xăng lần nữa, hai người đi tới một thị trấn nhỏ cũng coi như sấm uất.

”Reng reng reng...“ Đến gần thị trấn, điện thoại di động lập tức có tín hiệu. Tiêu Tiêu nhìn thấy vô số thông báo cuộc gọi lỡ, có của Chu Thái Nhiên, có của đại sứ quán, đa số là của gia đình.

”Anh gọi lại cho đại sứ quán, em gọi về cho bố mẹ báo bình an“. Triển Lệnh Quân cầm lấy điện thoại của mình, gọi số của đại sứ quán.

Tiêu Tiêu gạt đầu, vội gọi về cho cha mẹ.

Điện thoại vừa đổ chuông đã bắt máy ngay, giọng nói sốt ruột của bố cô vang lên: “Tiêu Tiêu? Tiêu Tiêu đấy à con?”

”Bố...“ Nghe thấy giọng nói của người thân, sóng mũi Tiêu Tiêu không nhịn được cay cay.

”Con đang ở đâu? Có làm sao không?“ Giọng nói của bố hơi run rẩy. Hôm qua xem thời sự thấy nói người ở mỏ dầu bị bắt cóc, kèm thêm có mấy công dân Trung Quốc mất tích, ông vội gọi điện thoại cho con gái nhưng không gọi được. Hai vợ chồng cả đêm không dám ngủ, thức đến tận bây giờ.

”Con không sao, con trốn ra được rồi!“ Tiêu Tiêu kể lại sơ lược tình hình, bỏ qua chi tiết bắn nhau với phần tử khủng bố, chỉ nói nửa đường bọn họ lái xe chạy, những người đó không đuổi theo.

”Đúng vậy, chúng tôi đã trốn được, nhưng chỉ có hai người chúng tôi, tình hình của những người khác còn không rõ. Tôi có thể cung cấp vị trí tương đối của căn cứ đó...“ Triển Lệnh Quân rất bình tĩnh nói chuyện với người của đại sứ quán.

Người của đại sứ quán tại Nada Sawyer thông báo cho họ tình hình hiện nay và bảo đảm sẽ có người tới tiếp ứng bọn họ, nhắc bọn họ chú ý an toàn.

Triển Lệnh Quân gác, sắc mặt có chút ngưng trọng. Những phần tử vũ trang đó quả nhiên chính là thành viên tổ chức Talim. Sau khi bắt người ở mỏ dầu, bọn chúng lại gây ra mấy vụ nổ ở Camila. Bây giờ Camila đã loạn cả lên, sân bay cũng tạm thời ngừng hoạt động.

Bây giờ ở Trung Quốc là nửa đêm, nhưng Tiêu Tiêu vẫn gọi điện thoại cho Chu Thái Nhiên báo bình an, quả nhiên bên kia còn không ngủ.

”Cô đang ở cùng với Triển Lệnh Quân?“ Có thể là quá mức căng thẳng, giọng Chu Thái Nhiên có chút không yên.

Bị lây sự căng thẳng của chủ tịch Chu, Tiêu Tiêu cũng căng thẳng theo: “Vâng, chúng tôi yêu nhau rồi“.

“...“

“...“

Triển Lệnh Quân ngăn ngấm bảo Tiêu Tiêu bật loa ngoài: “Tôi không sao, mấy nhân viên của anh còn đang ở trong nước sôi lửa bỏng. Tiền chuộc chuẩn bị xong chưa?”

”Bên kia còn chưa nói cần bao nhiêu tiền, thậm chí còn chưa có tin gì về việc đòi tiền chuộc“. Chu Thái Nhiên dường như đang hút thuốc lá, có thể thấy anh ta rất lo âu. Người ở mỏ dầu không bị bắt đi toàn bộ, một số nhân viên ở lại đã kịp thời báo cảnh sát. Nhưng cảnh sát bản địa thật sự là quá kém cỏi, không hề giúp ích được gì.

Tiền chuộc chỉ là thứ yếu, với một vấn đề quốc tế loại này, quốc gia sẽ đứng ra trả tiền chuộc. Nhưng mạng người to như trời, những người đó mỗi phút mỗi giây đều có nguy hiểm.

”Ồi, phía trước có người chặn xe!“ Tiêu Tiêu sợ hãi kêu lên một tiếng, nhắc nhở Triển Lệnh Quân đạp phanh.

Trên đường có một người tuổi trẻ đen bóng đang liều mạng vung hai tay, chẳng phải là cậu phiên dịch Kenyah mà Tiêu Tiêu thuê hay sao?

”Kenyah, tại sao cậu lại ở đây?“ Tiêu Tiêu mở cửa xe định xuống, bị Triển Lệnh Quân đưa tay ngăn lại.

Phần tử khủng bố có lúc sẽ thả mồi, lúc này bọn họ xuống xe có thể sẽ bị bắn thành cái sàng.

”Ồi chúa ơi, Tiêu!“ Kenyah kích động nhảy dựng lên, nhanh chóng chạy đến bên cạnh xe: “Xe của chúng tôi hỏng rồi, ở cách đây khoảng mười cây số. Bọn họ không đi bộ được, chỉ có thể để một mình tôi chạy ra đây xin giúp đỡ“.

Là một người da đen lớn lên trên thảo nguyên, Kenyah chạy bộ mười mấy cây số không có gì đáng nói, nhưng người mẫu gầy yếu và thực tập sinh LY lại

không được.

”Mọi người trốn ra rồi à?” Tiêu Tiêu cực kì vui mừng.

”Ai trốn ra? Có những ai?” Chu Thái Nhiên ở bên kia còn chưa dùng cuộc gọi nghe thấy, lập tức nâng cao giọng hỏi.

Kenyah giải thích, bởi vì Triển Lệnh Quân gây ra hỗn loạn, những người đó nhất thời không chú ý đến chiếc Pieca của họ. Hấn và Phillip hợp sức không chế phần tử khủng bố trên ghế phụ lái, tài xế cũng quay đầu xe chạy theo.

Tài xế đó là dân bản xứ, có kinh nghiệm lái xe trên thảo nguyên phong phú, biết chạy về phương hướng nào có thể tìm được quốc lộ. Nhưng không may là xe chạy được một nửa đường thì hỏng, chỉ có thể chờ đến sáng cử Kenyah chạy ra cầu viện.

Nhiếp ảnh gia và chuyên gia đạo cụ đều bị những người đó bắt đi, ném lên chiếc xe tải chở giám đốc mỏ dầu, trên chiếc Pieca chỉ còn lại những người không có đe dọa. Tên khủng bố ngồi trên ghế phụ lái nói bọn họ là chiến lợi phẩm.

Chiến lợi phẩm chính là vật phẩm có thể chia sẻ sau khi về đến căn cứ, ngoài Kenyah còn giữ lại làm phiên dịch, những người khác đều là chiến lợi phẩm chờ phân phối.

Blanchette, Triệu Hân và chuyên gia trang điểm đều là phụ nữ, điểm này có thể hiểu được. Nhưng tại sao Phillip cũng được xem như chiến lợi phẩm?

#####

Phillip: Tôi cũng rất tuyệt vọng, nhưng có thể làm thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Hết thuốc

Cứ tưởng chỉ là phần tử khủng bố nhất thời này lòng tham bắt cóc đòi tiền chuộc, đám Tiêu Tiêu về đến Camila mới biết, toàn bộ đất nước Nada Sawyer đã rơi vào loạn lạc. Những phần tử vũ trang đó bắt cóc rất nhiều người nước ngoài, đòi số tiền chuộc rất lớn, đồng thời buổi sáng hôm nay tuyên bố đã chiếm lĩnh sáu tỉnh miền nam, chính thức trở thành lực lượng vũ trang phiến loạn.

”Sân bay quốc tế Camila bị đánh bom khủng bố, bây giờ đã đóng cửa“. Nhân viên công tác của sứ quán nói với Tiêu Tiêu tình hình thực tế: “Tạm thời không đi được, quân đội đang nghĩ cách“.

”Hai đồng nghiệp của tôi còn nằm trong tay những người đó“. Tiêu Tiêu rất lo lắng, nhiếp ảnh gia và chuyên gia đạo cụ không thể trốn ra, bị nhốt cùng những người ở mỏ dầu, cực kì nguy hiểm.

”Hiện nay còn không có tin tức“. Sứ quán Trung Quốc cực kì chu đáo, cho hết các công dân nước này ở Camila vào sứ quán ở. Nơi này có quân đội bảo vệ, tạm thời là an toàn.

”Chị Tiêu Tiêu, hai người họ làm thế nào bây giờ?“ Triệu Hân kéo tay áo Tiêu Tiêu. Vừa mới được người của sứ quán đưa về, đến bây giờ vẫn còn chưa hết sợ, Triệu Hân nghe thấy tin này lại không nhịn được khóc lên.

”Bọn chúng đòi tiền, cho bọn chúng tiền thì chắc chúng sẽ không giết người“. Tiêu Tiêu an ủi Triệu Hân.

”Giết người? Bọn chúng sẽ giết người?“ Triệu Hân hoảng sợ tròn tròn mắt, hiển nhiên lời an ủi này của Tiêu Tiêu không hề có tác dụng, ngược lại càng làm Triệu Hân sợ hãi thêm.

”Ăn một chút đi!“ Một túi bánh mì được đưa tới trước mặt Tiêu Tiêu. Triệu Hân nhìn lên theo những ngón tay thon dài cầm bánh mì, nhìn thấy một người đàn ông rất không hài hòa với môi trường ồn ào ở đây. Anh ta mặc một bộ đồ hưu nhân, bởi vì mấy ngày vừa rồi vất vả bôn ba nên trên quần áo có nếp nhăn, nhưng cả người vẫn sạch sẽ mát mẻ.

Lúc trước Triển Lệnh Quân không trực tiếp đi cứu những người trên xe bán tải mà dặn Kenyah đứng chờ ở đó, anh ta và Tiêu Tiêu về gặp người của sứ quán để người của sứ quán đưa máy bay trực thăng đến cứu bọn họ. Vì vậy Triệu Hân còn không biết Triển Lệnh Quân là ai.

Cho rằng là nhân viên công tác của sứ quán, Triệu Hân liền đưa tay ra nhận, không ngờ lúc tay cô bé đưa tới gần, túi bánh mì lập tức trượt ra như hia cực nam châm cùng đầu gặp nhau, nhét thẳng vào trong tay Tiêu Tiêu.

”Ồ...“ Tiêu Tiêu vẫn còn chưa quen với việc được Triển Lệnh Quân chăm sóc: “Anh ăn chưa?“

”Chưa“. Triển Lệnh Quân thành thật trả lời: “Lúc thiếu đồ ăn phải nhường bà xã ăn trước“.

Mặt Tiêu Tiêu lập tức đỏ bừng. Gã này vừa mới xác định quan hệ mà tại sao đã nói thuận miệng như vậy chứ?

”Anh ấy là bạn trai chị à?” Triệu Hân có vẻ rất hâm mộ.

”Ồ...” Tiêu Tiêu nắm chặt túi bánh mì, hơi khó xử. Vốn còn định bẻ cho Triệu Hân một nửa, nhưng nghe thấy thiếu đồ ăn nên Triển Lệnh Quân còn không ăn, cô lập tức cảm thấy không nổi. Trong thời buổi loạn lạc, đồ ăn là quý nhất. Cũng không biết anh ta làm thế nào lấy được chiếc bánh mì này, cô không thể vì thể diện mà để bạn trai đói bụng được.

”Bên kia, trình hộ chiếu để nhận đồ ăn“. Triển Lệnh Quân chỉ chỉ chiếc bàn cách đó không xa, người của sứ quán đang phân phát đồ ăn.

”Vâng!” Triệu Hân ngẩn ngơ đáp, cúi đầu chạy vội.

Tiêu Tiêu: “...”

Rõ ràng người người đều có phần, lại còn nói thiếu đồ ăn, định diễn khổ tình kè à?

Triển Lệnh Quân ngồi xuống bên cạnh Tiêu Tiêu, mở một chai nước ra chậm rãi uống: “Sân bay không hoạt động, quân đội chắc sẽ nghĩ cách dẫn chúng ta tới bến cảng đáp tàu chiến về. Nhưng tàu chiến còn phải một thời gian nữa mới đến đây, có thể họ sẽ đưa chúng ta sang nước láng giềng trước, đến bến cảng trên biển Ả Rập.

Bánh mì vừa mềm vừa ngọt, ở giữa còn kẹp xúc xích. Tiêu Tiêu bẻ một miếng đưa đến bên miệng Triển Lệnh Quân, Triển Lệnh Quân đang nói chuyện há mồm ngậm lấy hết sức tự nhiên: “Em ăn đi, ăn xong còn uống thuốc“.

Thuốc...

Tiêu Tiêu ngó người ra: “Hồng rồi, hết thuốc rồi“.

”Sao?” Triển Lệnh Quân nhanh chóng nuốt miếng bánh mì xuống: “Roi đâu rồi?”

Tiêu Tiêu vỗ vỗ đầu, bởi vì thuốc rất nhỏ nên cô vẫn cho vào trong túi xách mang theo người, lúc trước chụp ảnh vẫn đặt trên bàn, sau đó bị bắt cóc, mấy thứ trên bàn đều bị các phần tử vũ trang lấy đi, có trời mới biết bị ném đi đâu rồi: “Không sao, một hai ngày không uống cũng không việc gì“.

Triển Lệnh Quân lắc đầu: “Tàu chiến ít nhất phải ba ngày mới tới, đi về nước lại cần ba ngày nữa. Dùng thuốc một ngày còn không sao, dùng một tuần sẽ rất nguy hiểm“.

Tiêu Tiêu kinh hãi trong lòng, bàn tay giấu sau lưng chậm rãi nắm lại, khớp xương hơi cứng, đầu cũng đau âm ỉ. Hôm qua bởi vì vội đi chụp ảnh nên quên uống thuốc, hôm nay lại không có thuốc uống. Vốn cô còn tưởng là tại mình mệt, bây giờ nghĩ lại thì có lẽ là vì đột nhiên thiếu hormone gây ra.

”Không có việc gì, để anh nghĩ cách, em cứ ăn đi đã“. Triển Lệnh Quân cầm hộ chiếu của Tiêu Tiêu, lại đến nhận một suất bánh mì. Hai người nhanh chóng ăn hết phần của mình.

Dặn dò Tiêu Tiêu tìm chỗ nào đó ngủ một hồi, Triển Lệnh Quân liền rời khỏi đại sứ quán đến bên MSF tìm thuốc.

Thuốc ở nơi này cực kì khan hiếm, hàng năm MSF tới đây đều phải tự mình mang theo được phẩm. Nhưng các loại thuốc này phần lớn đều là thuốc kháng sinh và thuốc tê, loại thuốc đắt tiền mà ít dùng như Methylprednisolone thì rất ít, chỉ có thể nói là đi thử vận may xem sao.

”Không có loại này“. Người phụ trách tổ chữa bệnh không biên giới lắc đầu.

”Thế còn prednisone?” Triển Lệnh Quân cầm danh sách tồn kho lên xem xét. Methylprednisolone đắt tiền không có, prednisone rẻ tiền cũng không có. Nơi này không có bất cứ một loại glucocorticosteroid hoặc thay thế phẩm nào.

”Vốn trong đợt thuốc viện trợ mới nhất có một ít, nhưng đến biên giới lại bị cướp mất rồi“. Người phụ trách nói rất đau lòng. Số thuốc đó đều để cứu mạng người, vậy mà không biết sẽ bị bọn cướp đó chà đạp thế nào. Bây giờ bởi vì loạn lạc, bọn họ cũng phải rút về nước. Không có bác sĩ lại không có thuốc, những bệnh nhân đó chỉ có thể chờ chết.

Ở MSF không có, Triển Lệnh Quân chỉ có thể đến kho thuốc bệnh viện trung tâm Camila tìm kiếm. Kho thuốc trống trơn, dưới đất rải rác một số thùng dược phẩm. Anh ta lục tìm từng thùng một nhưng trong thùng không có gì cả.

Triển Lệnh Quân lái chiếc xe địa hình thùng lố chỗ, lắc lư đi tới phố bar, dừng lại trước cửa quán bar bán mì Ý đó.

”Ồi chúa ơi, anh đi ra chiến trường về đấy à?” Cô nàng vẩy đồ đi ra, nhìn chiếc xe rách nát tả tơi mà không tin vào mắt mình.

”Xin lỗi, cô cứ trừ thẳng vào tiền đặt cọc đi“. Triển Lệnh Quân từ trên xe nhảy xuống, trả lại chìa khóa cho chủ xe.

”Đương nhiên phải trừ, một xu cũng không thể trả lại cho anh nữa“. Cô nàng vẩy đồ nhếch miệng, hồ nghi nhìn Triển Lệnh Quân: “Camila đã loạn rồi, quý khách còn chưa đi sao?”

”Tôi cần một ít được phẩm, rất gấp“. Triển Lệnh Quân lấy ra mấy tờ đô la.

”Vây buổi tối anh đến đây, ban ngày không bán“. Cô nàng vẩy đô không nhận mấy đồng tiền đó. Bọn họ ở đây thứ gì cũng bán, đương nhiên mặt hàng chủ yếu vẫn là ma túy và súng đạn. Súng thì còn dễ, nhưng ma túy thì quyết không thể mang ra bán giữa ban ngày ban mặt được.

”Là được phẩm bình thường“. Triển Lệnh Quân cúi xuống rút một tờ giấy ăn, viết xuống tên thuốc Methylprednisolone: “Một hộp là được“.

Cô nàng vẩy đô nhúng mảy, nhìn những chữ ghi trên giấy, dặn anh ta chờ, xoay người đi vào sau bếp gọi điện thoại rồi nửa tiếng sau mới đi ra: “Anh đúng là may mắn, trong tay bọn họ vừa khéo đang có hàng, nhưng giá phải đội lên một trăm lần“.

Một hộp Methylprednisolone tương đương hơn hai mươi nhân dân tệ, một trăm lần chính là hai ngàn tệ (ND: gần 8 triệu VND). Triển Lệnh Quân đồng ý không hề do dự.

Cô nàng vẩy đô nhận tiền đặt cọc, dặn anh ta trưa mai tới lấy.

”Chúng tôi đã liên lạc với máy bay trực thăng, buổi sáng ngày mai họ sẽ tới đón mọi người bay ra bờ biển phía đông. Một chiếc trực thăng chỉ có thể chở mười người, đề nghị mọi người không được chen lấn“. Trong đại sứ quán, nhân viên công tác bắt đầu đi phát sổ, mọi người tới tập xồng lên tranh đoạt, ai cũng muốn lấy được sổ nhỏ hơn.

Tiêu Tiêu nắm chặt hộ chiếu của mình và Triển tiên sinh, cũng chen lên nhưng một thân một mình nên chỉ gắng gượng chen được vào giữa.

”Xếp hàng, xếp hàng, ai còn chen lấn sẽ phải xuống cuối hàng!“ Nhân viên công tác hơi tức giận, cầm loa hô hét duy trì trật tự.

Mọi người nhanh chóng xếp hàng, Tiêu Tiêu đếm số người phía trước. Nhóm đầu tiên có thể đi hai mươi người, cô vừa vặn xếp hạng thứ mười chín. Đang vui vẻ, không biết ai đẩy cô một cái, cô loạng choạng ngã từ trong hàng xuống đất, đầu gối và khuỷu tay đập xuống nền nhà lát đá cẩm thạch, đau đến mức suýt nữa rơi nước mắt.

Từ khi uống hormone, Tiêu Tiêu vẫn đi lại không được vững, thường xuyên bị ngã. Bác sĩ nói là do thiếu can xi, dặn cô phải bổ sung can xi. Bây giờ lượng thuốc giảm bớt, triệu chứng cũng giảm đi, đã rất lâu cô không ngã như vậy rồi.

”Chuyện gì thế?“ Nhân viên công tác cầm loa vội chạy tới nâng Tiêu Tiêu dậy: “Cô không sao chứ?“

Tiêu Tiêu giờ cánh tay lên, nhìn một mảng lớn đỏ rực trên khuỷu tay, có lẽ một lát nữa sẽ tím bầm, nghe răng nhếch miệng lắc đầu, ra hiệu mình không có vấn đề gì.

”Bác gái, có chuyện gì vậy?“ Nhân viên công tác chỉ một bà già phía sau Tiêu Tiêu.

”Tôi không đẩy cô ta, tự cô ta ngã xuống đấy chứ“. Bà già nói chính khí凛冽.

”Thanh niên khỏe mạnh mà chen lấn gì với người già chúng tôi chứ“. Ông già bên cạnh cũng hòa theo.

Vị trí Tiêu Tiêu xếp hàng chính là giữa đợt thứ nhất và thứ hai, xen vào giữa những người cùng một nhà này. Nếu bị Tiêu Tiêu lấy mất sổ, nhà bọn họ sẽ có người phải đi đợt thứ hai. Vì vậy bà già sốt ruột đẩy ngã cô để chiếm chỗ.

”Bố mẹ, ha người nói ít thôi!“ Cô con dâu ông bà già đi theo bên cạnh bọn họ không nhìn được nữa, lên tiếng can ngăn bố mẹ chồng, áy náy nhìn về phía Tiêu Tiêu nhưng không di động bước chân vì sợ mất chỗ.

Chồng cô ta thì rụt đầu không nói một lời.

Nhân viên công tác hơi tức giận, dứt khoát cho Tiêu Tiêu hai số nhỏ hơn, chen vào phái trước hai ông bà già. Cả nhà lập tức xanh mặt.

”Cảm ơn, cảm ơn!“ Tiêu Tiêu rất là vui vẻ, đợi Triển Lệnh Quân về liền cực kì đắc ý khoe với anh ta.

Triển Lệnh Quân nhìn hai số 17, 18 đó, yên lặng một lát: “Ngày mai em đi trước, anh có chút việc phải đi đợt thứ hai“.

#####

Titanic phiên bản châu Phi

Quân Quân: Rose, em đi trước đi!

Tiêu Tiêu: Không, Jack! Có đi thì phải đi cùng nhau.

Quân Quân: Hứa với anh, em phải sống thật tốt.

Tiêu Tiêu: Không, thiếu anh em làm sao sống được!

Quân Quân: Rose!!!

Tiêu Tiêu: Jack!!!

Nhân viên sứ quán: Này này, thưa quý ông quý bà, đi đợt thứ hai cũng an toàn mà.

Tiêu Tiêu & Quân Quân:...

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Sinh tử

“Anh phải làm gì nữa?” Tiêu Tiêu bỗng dưng cảm thấy căng thẳng trong lòng. Có máy bay của quân đội cứu viện, mọi người đều chỉ mong có thể cất cánh càng sớm càng tốt, không muốn kéo dài thời gian thêm một phút nào. Lúc này có chuyện gì quan trọng hơn chạy thoát thân nữa?

“Đi lấy một thứ. Rất nhanh, em đừng lo lắng”. Triển Lệnh Quân trả lời qua loa, đứng dậy đi nhận túi ngủ. Tới nay phải qua đêm trong đại sảnh ở sứ quán, nhân viên công tác phát cho mỗi người một chiếc túi ngủ đơn, vẫn trình hồ chiếu để nhận như trước.

Túi ngủ hơi nặng, Triệu Hân và chuyên gia trang điểm khệ nệ ôm túi ngủ đi tới, trải ra cách Tiêu Tiêu một đoạn. Tiêu Tiêu đã có bạn trai thì nhàn hạ ngồi yên tại chỗ.

“Tiêu Tiêu, cô có khăn ướt tẩy trang không?” Chuyên gia trang điểm nhăn nhó hỏi. Cô ta trang điểm đậm, lại còn là loại không thấm nước, loay hoay đến bây giờ vẫn chưa biết tẩy trang kiểu gì, bây giờ thành một cặp mắt gấu mèo.

“Không có, đồ của tôi đều để trong chiếc túi xách mang theo bên người đó...” Tiêu Tiêu đang nói đột nhiên ngừng ra, nhớ hôm nay Triển Lệnh Quân ra ngoài là để tìm thuốc cho cô. Anh ta nói ngày mai đi lấy đồ, chắc chắn là đi lấy thuốc.

“Em thích màu lam hay là màu lục?” Triển Lệnh Quân mỗi tay xách một chiếc túi ngủ cuộn tròn, thoải mái như là xách hai chiếc khăn mặt.

Túi ngủ sứ quán phát chỉ có hai màu sắc này, đều xấu xí không có gì khác nhau. Nhưng Triển tiên sinh đã hỏi như vậy, Tiêu Tiêu cũng nghiêm túc lựa chọn một chút: “Màu lục. Túi ngủ này có mũ, anh ngủ không hợp”.

Triển Lệnh Quân quay sang nhìn chiếc túi ngủ đã trải ra của Triệu Hân, trên đầu quả thật còn có một chiếc mũ.

“...”

(ND: bên Tàu họ gọi người bị cấm sùng là đội mũ xanh lục, tại sao họ gọi như vậy thì ND cũng không biết)

Tiêu Tiêu nhin cười nhận lấy túi ngủ, trải hai chiếc túi ngủ ra song song với nhau.

Triển Lệnh Quân cười cười ngồi xuống theo, lấy hộp mì Ý mua từ quán ăn chợ đen ra đưa cho Tiêu Tiêu. Xe địa hình đã trả lại, anh ta không có phương tiện giao thông, thành phố rơi vào hỗn loạn, ngay cả một chiếc xe ba bánh cũng khó tìm. Anh ta chỉ có thể đi bộ, mì đã nguội lạnh rồi.

Vị nam thần không nhiễm khói lửa nhân gian sau khi hạ phàm không ngờ lại biết chăm sóc người khác như thế, Tiêu Tiêu bụng hộp mì, cảm động không biết nói gì cho phải. Ăn một miếng đã biết là tay nghề của nhà hàng đó, trong lòng cô hơi trầm xuống, nhỏ giọng nói: “Anh đến chợ đen mua thuốc à?”

“Ồ”. Triển Lệnh Quân gật đầu, lấy một lọ can xi tìm được trong nhà kho MSF ra đưa cho cô: “Trong bệnh viện không có hormone, chỉ có bọn chúng mới có thể kiếm được”.

Tiêu Tiêu hơi khó nuốt. Bên ngoài nguy hiểm như vậy, người này còn đi xuyên qua thành phố tìm thuốc cho cô: “Mặc kệ thuốc thang đi, ngày mai chúng ta đi đợt đầu tiên luôn, sang nước láng giềng rồi nghĩ cách sau”.

Bến cảng gần biển Ả Rập, hàng hóa hẳn là phải rất phong phú.

Triển Lệnh Quân lắc đầu, cực kì kiên quyết: “Nước láng giềng cũng không nhất định có”.

Thời gian gấp gáp, có khả năng đến bến cảng bọn họ sẽ không được ra ngoài mà phải ở đó đợi tàu chiến. Tiêu Tiêu không thể mạo hiểm như vậy.

Cầm hai số thứ tự được đánh đổi bằng cú ngã, Tiêu Tiêu rất đau lòng đi tới chỗ Triệu Hân đổi số cho họ.

“Chị Tiêu Tiêu, chị đổi cho bọn em thật à?” Triệu Hân hết sức vui mừng. Phải biết đợt thứ nhất và đợt thứ hai có thể phải cách nhau bốn tiếng.

”Ồ, bọn em đi trước đi, chị ở lại đoạn hậu“. Tiêu Tiêu lộ ra vẻ mặt cao thượng làm cho hai cô gái cảm động không thôi.

Triển Lệnh Quân nhìn mà buồn cười, nhớ tới người anh trai luôn có lí nhất ở nhà, có lẽ nhà thiết kế nào cũng như vậy.

”Tôi là Trương Dương ở tập đoàn dầu khí Quang Minh, chúng tôi bị bắt cóc ở Nada Sawyer...“ Trên màn hình lớn đang phát thời sự đột nhiên bị một đoạn video chen vào, sảnh đường sứ quán ồn ào lập tức yên tĩnh lại.

Khung cảnh chật chội u ám, sau lưng là một tấm vải đen che khuất tất cả mọi thứ. Giám đốc dự án mặc đồng phục mô dầu quý trước ống kính, mặt buồn rười rượi, bên cạnh có phần tử vũ trang mặc đồ rằn ri chỉ lộ hai chân chìa súng vào đầu.

Đây là sóng thời sự bị cướp, chuyển thành phát sóng hình ảnh trong căn cứ đó.

”Chúng tôi không bị ngược đãi, cũng có thức ăn nước uống...“ Giám đốc dự án tỉnh táo nói theo yêu cầu của đối phương.

”Tôi là một nhiếp ảnh gia, bị bắt lúc chụp ảnh gần mỏ dầu, mau tới cứu tôi!“ Đang phát hình, đột nhiên một người phía sau ống kính chạy ra, khóc nức nở nói: ”Nơi này quá đáng sợ, xin các ngài hãy giao tiền chuộc đi...“

Phần tử vũ trang bên cạnh lập tức cho nhiếp ảnh gia một cước, quát bảo hắn ngưng lại hành vi của mình.

Đồng bào bị bắt cóc thoát nhìn tương đối thê thảm, Triệu Hán nhìn thấy người mình biết bị đánh, không nhịn được khóc lên. Những người khác nghe thấy cô khóc cũng khóc nức nở theo. Đại đa số họ đến đây du lịch, không ngờ trời giáng tai họa bất ngờ, bây giờ dù ngủ trong đại sứ quán cũng khó mà yên tâm.

Đúng lúc này, trong tivi đột nhiên vang lên tiếng súng, hình ảnh chao đảo một chút rồi rơi vào hỗn loạn. Ống kính tối đen, tất cả đột nhiên im bật.

Hai mắt Triển Lệnh Quân hơi tối đi, thoáng nhìn binh lính canh gác ngoài cửa sứ quán. Chỉ mong tám bản đồ anh ta đưa cho họ phát huy được công dụng.

”Hình ảnh cuối cùng là thế nào vậy anh?“ Tiêu Tiêu nhỏ giọng hỏi Triển Lệnh Quân.

”Có thể là bộ đội gìn giữ hoà bình đến cứu viện rồi“. Triển Lệnh Quân ghé vào bên tai cô nói nhỏ.

Hơi thở ấm áp phả vào tai biến tai Tiêu Tiêu thành cà chua. Cả người hơi cứng đờ, Tiêu Tiêu ngẩn ngơ gật gật đầu.

Nhân viên của sứ quán an ủi mọi người, nói quốc gia đã nghĩ cách cứu những con tin này, bảo những người đang kêu to không cần lo lắng. Tâm tình mọi người đều tương đối nặng nề, không còn hứng thú nói chuyện với nhau, lần lượt chui vào túi ngủ.

Đèn trong đại sảnh đã tắt hơn nửa, chỉ để lại một dãy đèn không quá chói mắt.

Tiêu Tiêu và Triển Lệnh Quân nằm song song, hai chiếc túi ngủ nằm cạnh nhau, có thể cảm nhận được tiếng thở của nhau, trong lòng không khỏi hơi căng thẳng.

”Chúng mình thế này có tính là cùng giường chung gối không?“ Tiêu Tiêu không ngủ được, quay sang nhìn chằm chằm Triển Lệnh Quân.

”Không tính“. Triển Lệnh Quân mở mắt ra: ”Làm gì có giường, chỉ có sàn nhà“.

Tiêu Tiêu nhếch miệng.

Triển Lệnh Quân cũng nghiêng người sang nhìn cô.

Hai người cứ thế nhìn nhau, sau đó bắt đầu cười rất ngớ ngẩn.

”Ồi, còn chưa nắm tay nhau mà đã cùng qua đêm với bạn trai rồi, em đúng là quá dễ dãi“. Tiêu Tiêu che mặt. Dạo này mặt đã gầy hơn một chút, má không còn nhiều thịt như trước nữa nhưng vẫn có thể sờ thấy núm nính.

Một bàn tay ấm áp khô ráo đưa tới trườn lên tay cô. Đầu ngón tay khẽ run lên, Tiêu Tiêu căng thẳng chờ đợi khoảnh khắc mười ngón đan vào nhau, nào ngờ bàn tay kia chỉ gạt tay cô ra, sau đó nhẹ nhàng chọc vào má cô một chút.

”Anh làm gì thế?“ Tiêu Tiêu phồng má lên.

”Xem xem lượng mỡ có hạ thấp hay không“. Triển Lệnh Quân nói nghiêm túc: ”Tối qua không ngủ tốt, hơi phù rồi“.

Nghe Triển Lệnh Quân nói như thế, Tiêu Tiêu cũng không khỏi lo lắng: ”Nếu mặt em cả đời không khỏi được thì làm thế nào?“

Khuôn mặt này vừa nhìn đã biết là mặt hormone, nếu trong một hai năm không thể khỏi được, đến lúc bàn chuyện cưới xin nhất định sẽ bị mẹ Triển Lệnh Quân chê.

”Như vậy rất tốt, mặt to vượng phu“. Triển Lệnh Quân nói, kéo mũ túi ngủ của Tiêu Tiêu trumngf lên đầu cô.

Chiếc mũ màu xanh trên đầu là dạng lưới, chủ yếu dùng để ngăn muỗi. Ở nơi muỗi làm lan truyền bệnh tật này, ý tưởng lãng mạn nắm tay nhau ngủ của Tiêu Tiêu nhất định là không thực hiện được.

”Vượng phu...“ Tiêu Tiêu lúc này mới phản ứng lại, đưa tay muốn chọc anh ta nhưng lại phát hiện mình đã bị nhốt trong túi ngủ.

Triển Lệnh Quân cũng kéo mũ ngủ của mình lên, cách lưới ngăn muỗi cọ đầu với cô: “Chúc em ngủ ngon!”

Cách hai lớp lưới, Tiêu Tiêu nhìn thấy rõ những sợi lông tơ nhỏ trên mặt Triển Lệnh Quân, hơi thở nóng bỏng phả lên mặt. Đây có thể coi là một nụ hôn chúc ngủ ngon! Tiêu Tiêu cười ngây ngô một lát, hải lòng nhắm mắt ngủ.

Sáng sớm hôm sau máy bay trực thăng quân dụng đã đến, đợt người đầu tiên bắt đầu xếp hàng rất hưng phấn.

Triển Lệnh Quân và người của sứ quán thương lượng rất lâu, nhân viên sứ quán mới đồng ý cho anh ta rời khỏi đó một lát và dặn dò anh ta phải về trước 11 giờ 30 phút.

Tiêu Tiêu muốn cùng đi, lại bị anh ta ngăn cản.

”Một mình anh đi nhanh về nhanh, em ngoan ngoãn ở đây chờ anh“. Triển Lệnh Quân đưa ba lô của mình cho cô, sau đó một mình đi ra ngoài.

Tiêu Tiêu nhìn bóng lưng anh ta, cảm thấy hoảng hốt vô cớ.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, máy bay trực thăng bay đi rồi quay lại. Đồng hồ đã chỉ 11 giờ 25 phút, đợt người thứ hai bắt đầu lên máy bay, Triển Lệnh Quân vẫn còn không về.

”Anh ấy luôn luôn đúng giờ, chắc chắn lập tức sẽ về ngay“. Tiêu Tiêu cảm hai phiếu thứ tự, nhường cho người xếp sau mình lên máy bay trước, yêu cầu người của sứ quán chờ một lát nữa.

Bởi vì đã hẹn buổi trưa lấy hàng, lúc Triển Lệnh Quân đến quán ăn thì hàng còn chưa tới nên ngồi trong quán đợi. Chiếc xe địa hình đó đỗ ngoài cửa, rách nát tả tơi còn chưa tu sửa.

Chiếc xe đưa hàng chậm rãi chạy tới, Triển Lệnh Quân và cô nàng váy đỏ cùng nhau ra ngoài nhận hàng.

Mấy tên cao to từ trên xe nhảy xuống, ném hộp thuốc quần băng dính cho cô nàng váy đỏ. Cô ta lại ném cho Triển Lệnh Quân, ra hiệu cho anh ta mở ra kiểm tra hàng.

Triển Lệnh Quân nhanh chóng mở ra, xác nhận bên trong đúng là hai mươi viên Methylprednisolone, không có vấn đề gì.

Một người da đen giao hàng nhìn thấy chiếc xe địa hình toàn là vết đạn trước cửa quán, hỏi cô nàng váy đỏ: “Chiếc xe này cô cho ai thuê?”

Cô nàng váy đỏ hát cầm về phía Triển Lệnh Quân đang đưa tiền cho mình.

Người da đen nhìn Triển Lệnh Quân một cái, đột nhiên biến sắc mặt quát một tiếng, rút ra một khẩu súng lục chĩa vào anh ta.

”Thế này là sao?“ Triển Lệnh Quân hỏi cô nàng váy đỏ, cô ta cũng không hiểu ra sao, mở miệng hỏi người da đen. Nhân lúc này, Triển Lệnh Quân nhanh chóng rút súng ra, cũng chĩa thẳng vào đầu gã to con đó.

Hai bên lập tức giằng co.

11 giờ 35 phút, Triển Lệnh Quân còn chưa về, người của sứ quán thúc giục Tiêu Tiêu lên máy bay.

”Anh ấy không bao giờ trễ hẹn, nhất định là xảy ra chuyện rồi!“ Gọi điện thoại cho Triển Lệnh Quân nhưng bên kia không nghe máy, Tiêu Tiêu cực kì sốt ruột, nhìn về phía người phụ trách của quân đội: “Anh ấy ở phố bar phía nam thành phố, chúng ta đi thẳng đến đó đón anh ấy!”

”Người không coi trọng an toàn của chính mình, vì sao phải lãng phí tài nguyên quốc gia?“ Người phụ trách nói lạnh như băng. Là một quân nhân, nhìn không vừa mắt nhất chính là những người không có kỉ luật, không đúng thời gian: “Đúng giờ cắt cánh!”

”Anh ấy là bác sĩ không biên giới, bất chấp an toàn của mình chạy đến đây cứu giúp người khác, chủ động yêu cầu phần tử khủng bố bắt mình theo là để cứu chúng tôi về. Bây giờ anh ấy đi tìm thuốc cứu mạng bệnh nhân là tôi, đến chợ đen giao dịch với người ta. Một người như vậy không đáng để anh đi một chuyến vì anh ấy hay sao chứ?“ Tiêu Tiêu chắn trước mặt mọi người, đỏ mặt quát lên.

Mày chính là kẻ chạy thoát khỏi căn cứ? Chính mày đã tiết lộ địa điểm cho quân đội!” Người da đen nghiêng răng nghiêng lợi nói, chậm rãi siết cò súng.

”Tôi không biết anh đang nói gì”. Triển Lệnh Quân mím chặt đôi môi mỏng. Những người ở chợ đen này không ngờ lại cùng một nhóm với những người đó, lần này thì phiền phức rồi.

Người da đen vừa nói xong, những người khác từ trên xe nhảy xuống cũng tới tấp rút vũ khí ra chĩa vào Triển Lệnh Quân.

”Tất cả không được nhúc nhích!” Đột nhiên một tiếng quát lớn vang lên, mấy người mặc quân phục từ trên xe ba bánh nhảy xuống, giờ súng chĩa vào những người này.

”Lệnh Quân, mau đến đây!” Nhìn thấy cảnh tượng này, Tiêu Tiêu sợ đến hai chân bủn rủn, gọi Triển Lệnh Quân đến chỗ chiếc xe ba bánh.

Triển Lệnh Quân giữ nguyên tư thế giờ súng, chậm rãi lui lại.

Nhìn thấy bộ đội gìn giữ hoà bình, những người da đen đó chậm rãi đặt vũ khí xuống. Lúc này Triển Lệnh Quân mới bước nhanh hơn, đúng lúc quay lại nhìn về phía Tiêu Tiêu, đầu gối đột nhiên xuất hiện một thanh niên đen gầy giờ súng trong tay lên siết cò.

”Đoàng!”

Tiêu Tiêu nghe thấy sau lưng có một tiếng nổ, ngay sau đó mình bị người khác ôm chặt lấy, bên tai vang lên một tiếng kêu đau đớn.

”Lệnh Quân!”

Tiếng hét thê lương vang tận mây xanh, nhuộm cả bầu trời Camila vạn dặm không mây thành một màu đỏ.

#####

Nam chính bị bắn chết. Hết truyện.

Hi hi, nói đùa thôi mà.

Quân Quân: Sau khi anh chết, em không được buồn, hãy tìm một người khác thật tốt!

Tiêu Tiêu: Em làm sao có thể tìm được người khác chứ? Ngoài anh ra em chỉ thích thần tượng Mộ Giang Thiên, có lấy thì em cũng chỉ có thể lấy anh ấy!

Quân Quân: Mẹ nó chứ, tức quá đi mất, đã thế anh không chết nữa!

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Giác ngộ

Tháng mười một, Bắc Âu đã rất lạnh. Những kiến trúc kiểu Baroque bằng đá và đường phố trải nhựa đường bị gió lạnh nhuộm thành màu sắt lạnh lẽo.

”Cho chú này!” Triển Lệnh Nghệ quần khăn len như một con báo săn giấu mũi trong chiếc đuôi lông mịn, chớp chớp đôi mắt có đuôi mắt vênh lên, lười nhác nhét một cốc trà sữa nóng vào trong tay em trai.

”Trà sữa?” Triển Lệnh Quân mười bảy tuổi bị ép đeo một chiếc khăn len giống hệt anh trai, nhú mày nhìn cốc trà sữa trong tay: “Đây là thứ bọn con gái mới uống”.

”Ai quy định chỉ có con gái mới được uống? Làm gì có hormone nữ tính đâu”. Triển Lệnh Nghệ hút một ngụm trà sữa nóng, thỏa mãn nheo mắt lại.

”Em không uống”. Triển Lệnh Quân chán ghét nhìn cốc trà sữa rẻ tiền trong tay.

”Đây chính là anh trai mua cho chú, cốc trà chứa chan tình yêu thương, vậy mà chú nhẫn tâm ném đi hay sao?” Triển Lệnh Nghệ làm bộ rất tổn thương.

“...”

Mùi vị ngọt ngào thật sự không ngon gì, lúc đi qua cửa kiểm tra an ninh vào đại sảnh âm nhạc, Triển Lệnh Quân có lí do hợp lí để vứt cốc trà sữa đó đi.

Nhà hát Bạc đèn đuốc huy hoàng, nhạc công dương cầm trẻ tuổi ngồi trước chiếc đàn piano nằm, chơi bản “Giao hưởng vận mệnh” có độ khó cực cao, những nốt nhạc âm vang mạnh mẽ vang vọng mỗi một góc đại sảnh.

”Quân Quân, chú thấy anh Giang Thiên đẹp trai hơn hay anh trai chú đẹp trai hơn?” Triển Lệnh Nghệ dùng khuỷu tay khẽ huych đùa em trai sắp ngủ gật, nhỏ giọng hỏi.

”Công chúa Bạch Tuyết là người đẹp nhất trên thế gian này“. Triển Lệnh Quân mặt không biểu cảm nói ra lời thoại đã nhắc đi nhắc lại vô số lần từ nhỏ tới giờ.

”... Thật không đáng yêu“. Triển Lệnh Nghệ nhếch miệng.

Tiếng đàn lên đến âm cao nhất, tiếp theo là đoạn biến tấu chuyển tiếp đột ngột. Ầm! Một tiếng nổ phá vỡ thời khắc tốt đẹp này, ngay sau đó là tiếng súng đinh tai nhức óc.

”A...” Trong đại sảnh toàn là tiếng gào thét và la hét. Ánh lửa bùng lên, thân thể ấm áp của ca ca đột nhiên đè lên người, máu tươi mang theo nhiệt độ nóng bỏng chảy xuống cổ.

”Lệnh Quân, đừng động!”

”Ca... Ca ca!”

Triển Lệnh Quân đột nhiên mở mắt ra, màu đỏ đầy trời dần dần rút đi, biến thành mái vòm màu trắng và chai nước truyền dịch chậm rãi rõ nước.

”A...” Ý thức quay về, giác quan cũng tự khôi phục, từ bả vai truyền đến một cơn đau nhức khiến anh ta phải rên rỉ thành tiếng.

Tiêu Tiêu ngủ trên chiếc giường nhỏ bên cạnh nghe thấy tiếng động liền mơ mơ màng màng mở mắt ra, phát hiện Triển Lệnh Quân đã tỉnh, lập tức nhảy xuống chạy đến bên giường: ”Lệnh Quân, vết thương đau lắm à?”

Nhìn thấy trán Triển Lệnh Quân đỏ mẩn, biết anh ta vô cùng đau đớn, cô vội rung chuông gọi bác sĩ.

”Đây là đâu?” Triển Lệnh Quân hô hấp chậm lại để giảm bớt cảm giác đau, nghe thấy ngoài cửa sổ vọng vào tiếng sóng biển.

”Chúng ta đang ở trên tàu chiến, anh đã hôn mê rất lâu rồi“. Tiêu Tiêu nói đến chuyện này lại không khỏi đỏ mặt. Khi đó ở Camila, Triển Lệnh Quân chấn đạn cho cô, đạn bắn vào rất sâu khiến anh ta lập tức hôn mê.

Khẩn cấp mổ lấy đạn tại nước láng giềng, nhưng điều kiện y tế ở đó thật sự quá kém, sau khi phẫu thuật Triển Lệnh Quân liền bắt đầu sốt cao. May mà chẳng bao lâu sau tàu chiến đã đến, Triển Lệnh Quân mới không về châu ông bà ông vải. Trên tàu chiến có bác sĩ quân y tay nghề rất cao xử lý lại vết thương cho Triển Lệnh Quân, bệnh tình mới ổn định trở lại.

Đang nói thì bác sĩ mặc quân phục đi vào hỏi tình hình.

Bởi vì Triển Lệnh Quân cũng là bác sĩ nên miêu tả triệu chứng cực kì chuẩn xác, bác sĩ quân y rất hài lòng, thông báo cho bệnh nhân tình hình hiện nay: ”Không bị thương nội tạng, nhưng xương bả vai gãy rồi“.

Gãy xương không có biện pháp nhanh chóng trị liệu gì, bác sĩ cho anh ta thêm thuốc giảm đau, thấy nhiệt độ cơ thể không có gì bất ổn liền đi.

Sau khi bác sĩ đi, hai người đều rơi vào yên lặng. Triển Lệnh Quân còn đang đợi thuốc giảm đau có tác dụng, Tiêu Tiêu thì nắm chặt nắm đấm không biết nói gì.

Mấy ngày nay, những hình ảnh khi đó vẫn không ngừng tái hiện trong đầu, cô thường xuyên đang ngủ thì bừng tỉnh dậy, sợ Triển Lệnh Quân cứ thế thăng luôn. Tình huống chỉ xuất hiện trong tiểu thuyết lại xảy ra trong hiện thực, mang đến cho người ta không phải là sự cảm động trước tình yêu mà chỉ có toàn là kinh ngạc và hoang mang.

Sợ hãi là vì phân xạ có điều kiện đi ngược lại lẽ thường này của anh ta. Trong tình hình này, người bình thường sẽ vô thức trốn tránh, vậy mà người này còn lao tới chấn đạn cho cô, ngay cả người của quân đội cũng nói khó tin. Hoang mang là có thể sẽ mất tính mạng trẻ trung này, người đàn ông làm cô thích đến mức không thể tự giải thoát nếu thật sự vì cô mà chết, có thể cả đời cô cũng không đi ra khỏi bóng tối này được.

”Tại sao anh có thể làm một việc ngu ngốc như vậy? Anh muốn làm em bị lương tâm cắn rứt cả đời sao?” Thấy sắc mặt Triển Lệnh Quân đã đỡ hơn, có lẽ là thuốc giảm đau đã có tác dụng, Tiêu Tiêu không nhịn được bắt đầu trách móc.

Triển Lệnh Quân nhìn cô, lộ ra một nụ cười nhạt: ”Đột nhiên biến mất chính là một dạng vĩnh hằng. Nếu anh chết sẽ biến thành ánh trăng bạc trong lòng em, vĩnh viễn không thể thay thế“.

”Hừ, nằm mơ à?” Tiêu Tiêu nhếch miệng: ”Nếu anh chết, em sẽ lập tức lấy người khác, rất nhanh sẽ quên bống anh luôn“.

”Anh bỗng dưng cảm thấy mình ăn một viên đạn này rất không đáng giá“. Triển Lệnh Quân lắc đầu thờ dài như thật.

Tiêu Tiêu nhìn anh ta, cười cười lại rơi nước mắt xuống: ”Em sợ gần chết, khi đó toàn thân anh là máu, bác sĩ nói rất có thể sẽ thương tổn đến phổi, không đảm bảo có thể cứu sống được...“

Triển Lệnh Quân nhìn cô, gian nan vươn tay ra lau giúp cô một giọt nước mắt: ”Anh làm như vậy không phải để thấy em khóc“.

Lời này nói ra, Triển Lệnh Quân đột nhiên ngẩn ra một chút.

Người chặn đận làm như vậy không phải để cho người còn sống phải đau khổ, anh ta chỉ làm việc khi đó anh ta cho là chính xác nhất.

Phiêu bạt trên biển vài ngày, cuối cùng cũng về đến tổ quốc. Không ít người tuyên bố sẽ không ra nước ngoài du lịch nữa, thế giới này quá nguy hiểm.

Hai giám đốc dự án và chuyên gia đạo cụ đã được giải cứu thành công, nhưng nhiếp ảnh gia lại bất ngờ mất mạng. Tiêu Tiêu vừa lên bờ đã nhận được tin tức này, cảm thấy trước mắt tối sầm. Lần này xuất ngoại xem như cô dẫn đội, bảy người đi, năm người rười rượi về, cả cô và LY đều sẽ gặp phiền phức lớn.

Thương thế của Triển Lệnh Quân còn phải nằm viện quan sát mấy ngày. Tiêu Tiêu thu xếp cho Triển Lệnh Quân xog xuôi rồi mới đến công ty, vừa tới cửa đã thấy cổng LY bị một đám người vây chặt như nêm cối.

"Công ty độc ác, đền mạng cho người ta!"

"Đang yên đang lành làm sao phải đi đến nơi hỗn loạn đó?"

"Người ta mất mạng rồi, các người phải chịu trách nhiệm!"

Một đám trẻ trung khỏe mạnh cả trai lẫn gái giờ biểu ngữ màu trắng ồn ào ào ầm ầm trước cửa LY. Tiêu Tiêu dừng chân, nhìn cái tên trên tấm vải trắng, thờ dài không tiếng động. Những người này là người nhà của nhiếp ảnh gia, tin dữ đã truyền về nước ngay trong ngày đám Tiêu Tiêu lên tàu chiến, không biết những người này đã biểu tình bao lâu.

Chu Thái Nhiên đứng trước vách kính văn phòng ở tầng trên cùng, cùng Tiêu Tiêu bên dưới nhìn nhau một cái.

Những người này cũng chỉ vì tiền, Chu Thái Nhiên cũng chưa nói không trả, nhưng phải đi theo đúng quy trình. LY dựa theo thông lệ Âu Mỹ, hàng năm đều mua nhiều loại bảo hiểm, cũng không sợ người ta bắt đền, nhưng phải có phán quyết của tòa án thì công ty bảo hiểm mới có thể trả tiền bồi thường. Bảo bọn họ đi kiện bọn họ lại không chịu, cứ đến chặn trước cửa khóc lóc.

Tiêu Tiêu nhìn những người này, không nhìn được nhứ này.

Những họ hàng không biết xa bao nhiêu đời này đều chỉ gào khóc còn mắt vẫn ráo hoảnh, trong khi người thật sự đau lòng thì lại bị lãng quên ở một góc.

"Con ơi, con của mẹ ơi!" Một bà già tóc bạc trắng ngồi trên bãi cỏ, nhỏ giọng gọi con, khóc như đứt từng khúc ruột.

#####

ND: Các bạn có biết tại sao chương này lại có tiêu đề như vậy không?

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Phiền phức

Người đầu bạc tiễn người đầu xanh là chuyện thương cảm nhất.

LY chỉ có một lối vào, bây giờ toàn bộ phía trước tòa nhà bị vây chặt như nêm cối, Tiêu Tiêu đứng trên đường nhất thời không dám đi qua. Cô lấy điện thoại di động chuẩn bị gọi điện cho văn phòng chủ tịch, ai ngờ vừa mới bấm nút gọi, trong đám người đột nhiên có người nhận ra cô.

"Đây chẳng phải là nhà thiết kế đã giành giải quán quân hay sao?" Một thanh niên đang gào khóc nhận ra Tiêu Tiêu, chạy tới tóm lấy cổ tay cô: "Mọi người mau tới đây, cô ta chính là người dẫn anh Dương nhà tôi đi công tác!"

Đám người nhanh chóng quây lại.

"Buông ra!" Tiêu Tiêu lạnh mặt quát gã nam thanh niên đó.

"Ái dà, lại còn muốn chạy?" Thanh niên đó càng giữ chặt hơn.

Tiêu Tiêu dùng sức giật ra nhưng không giật được, chỉ có thể lấy điện thoại di động ra gọi cảnh sát, nhưng điện thoại lập tức bị giật mất ném xuống đất.

"Mày còn có mặt mũi quay về à? Mày dẫn đoàn như vậy đây hả?"

"Biết rõ bên kia loạn lạc mà vẫn nhất quyết đòi đến đó chụp ảnh, mày đây là cô ý giết người!"

Mấy phụ nữ trung niên dí ngón tay vào trán Tiêu Tiêu. Sau khi trải qua chuyện bắt cóc rồi lại bắn nhau, Tiêu Tiêu không còn dễ dàng bị dọa nữa, cao giọng cãi lại: "Tôi cũng bị bắt cóc! Tôi cũng suýt nữa chết ở đó! Không cứu được Trương Dương tôi cũng rất đau lòng! Nhưng bây giờ các người kéo tôi thì có ích lợi gì? Nếu giết tôi có thể cứu sống được Trương Dương thì các người cứ việc giết đi, giết đi!"

Khí thế rèn luyện ra từ nơi chiến loạn lập tức làm cả đám người bị át vía.

"Dừng tay, dừng tay, tất cả dừng tay!" La Dữ dẫn theo bảo vệ chạy xuống tách đám người ra.

Tiêu Tiêu nhân cơ hội dùng gót giày giẫm mạnh vào mu bàn chân nam thanh niên, người đó kêu lên một tiếng buông tay ra. Cử động cổ tay bị siết tím tái, Tiêu Tiêu nhặt chiếc điện thoại di động màn hình vỡ tan lên, bước nhanh vào toa nhà LY.

"Các vị, các vị, nghe tôi nói". La Dữ tỏ ra cực kì tích cực, hiển nhiên sự tình đột xuất lần này là cơ hội tốt để hắn thể hiện năng lực của mình: "Các vị cứ làm thế này cũng không đến đâu, chọn một người đại diện ra nói chuyện với tôi! Tôi là giám đốc nhân sự và tài vụ của LY, các vị có yêu cầu gì chúng ta cứ thẳng thắn trao đổi.

Tiêu Tiêu bước nhanh vào thang máy, đến phòng máy sẵn vẫn còn thờ gáp.

"Tiêu Tiêu, chị không sao chứ?" Vừa vào đến cửa thì bắt gặp Dương Tiểu. Dương Tiểu thấy sắc mặt cô rất kém, vội hỏi một câu.

"Không sao". Tiêu Tiêu lắc đầu, ngẩng đầu lên phát hiện là Dương Tiểu mới ý thức được mình lại theo thói quen đi tới phòng máy sẵn phổ thông.

"Tiêu Tiêu, cuối cùng em cũng về rồi. Mọi người ở nhà đều lo cho em lắm". Triệu Hòa Bình nhìn thấy người vừa đi tới cửa vội chạy ra, những người khác ở phòng máy sẵn cũng ủa ra theo.

Mọi người chung sống lâu ngày, dù gì cũng có chút tình cảm. Sau khi tin tức từ Nada Sawyer truyền về, bọn họ đều rất lo lắng.

"Chỉ đạo Lâm làm gì cứ bắt phải đến cái nơi chó ăn đá gà ăn sò Nada Sawyer đó chứ! Nguy hiểm quá!"

"Đúng thế, muốn chụp cảnh nhiệt đới thì đến đảo Hải Nam là được chứ gì".

Tiêu Tiêu nhìn một vòng không thấy Tần Á Nam liền hỏi một câu.

"O, em không biết à?" Triệu Hòa Bình nhìn quanh: "Cô ấy bị sa thải rồi".

Lúc trước tiết lộ bản vẽ, cuối cùng điều tra ra là chính bản thân Tần Á Nam bán cho cả hai bên, không biết đối phương cho cô ta bảo đảm gì mà cô ta lại cho rằng việc này có thể vu oan cho người khác được. Chu Thái Nhiên lập tức kí quyết định sa thải, tiện thể đưa cả Tần Á Nam và công ty làm hàng nhái đó ra tòa luôn.

Đạo này LY giống như bị nguyên rủa, chuyện phiền toái không ngừng kéo tới. Đầu tiên là thiết kế bị lộ, tiếp đó đám Tiêu Tiêu bị bắt cóc ở nước ngoài, rồi vị nhiếp ảnh gia được thuê lại bất ngờ qua đời...

"Xin ông trời phù hộ Adeline đừng xảy ra chuyện gì ở diễn đàn thời trang nữa, nếu không chủ tịch Chu của chúng ta chắc phải lên chùa thắp hương mất". Tiểu Vương mặt như đưa đám.

"Này, im ngay cái miệng quạ đen đi!" Triệu Hòa Bình vỗ đầu Tiểu Vương một cái, không cho cậu ta nói lung tung nữa.

Adeline đại diện cho LY đi tham gia diễn đàn thời trang năm nay, tối nay sẽ có tiếp sóng truyền hình trực tiếp, mọi người đều đang trông mong.

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Ly

Tiêu Tiêu báo cáo tỉ mỉ chuyện ở châu Phi cho chủ tịch và chỉ đạo nghệ thuật. Nói tóm lại, chuyến công tác châu Phi lần này chỉ chụp được hai bộ ảnh, nhân viên của LY đều về nước an toàn, những người thuê đến như người mẫu và nhiếp ảnh gia thì phải bồi thường.

Lâm Tư Viễn đau đầu day thái dương: "Năm ngoái còn yaan lành, tại sao lại đột nhiên loạn hết lên thế..."

Tám bộ ảnh theo kế hoạch mới chỉ chụp được hai bộ, còn phải tranh thủ thời gian chụp lại mới có thể kịp thời tuyên truyền trong hộp báo mùa đông.

"Nhiệm vụ không hoàn thành, lại rước lấy một đống phiền phức, tôi rất xin lỗi". Tiêu Tiêu chủ động kéo trách nhiệm về phía mình.

"Đây không phải lỗi của cô". La Dự đầu tóc bừa bộn đi vào, vừa vặn nghe thấy câu này của Tiêu Tiêu liền nói một câu công bằng: "Những người bên ngoài đó tạm thời đã được trấn an, tôi đã hẹn vợ của Trương Dương ngày mai đàm phán".

Nhiếp ảnh gia đó không phải nhân viên LY mà là chủ một studio tên gọi Dương Quang Rực Rỡ, là đối tác hợp tác dài hạn tương đối ổn định của LY. Nói nghiêm khắc thì bọn họ chỉ là quan hệ bên A bên B, LY có trách nhiệm nhất định đối với cái chết của Trương Dương, nhưng không phải là toàn bộ trách nhiệm.

Việc này cũng giống như công nhân xây dựng ngã từ trên giàn giáo xuống, chủ thầu và bên thi công đều có trách nhiệm. Vấn đề là bản thân Trương Dương vừa là công nhân xây dựng lại vừa là chủ thầu, cho nên muốn Ly phải gánh vác toàn bộ.

Chu Thái Nhiên gật đầu: "Ngày mai đàm phán tìm người quay phim chụp ảnh rõ ràng. Chuyện áp phích chỉ đạo Lâm sắp xếp lại một lần nữa. Tiêu Tiêu tạm thời đừng tham dự, nghỉ ngơi vài ngày rồi tính".

"Cảm ơn chủ tịch Chu". Tiêu Tiêu thăm thờ phào nhẹ nhõm. Bởi vì vất vả trong thời gian dài, thân thể cô quả thật cần nghỉ ngơi.

Đi làm về, Tiêu Tiêu không đi thẳng về nhà mà chuẩn bị đến bệnh viện ăn tối với Triển Lệnh Quân.

"Có muốn quá giang không?" Chu Thái Nhiên lái chiếc xe đua màu vàng lẳng lơ đến dừng lại bên cạnh Tiêu Tiêu: "Mẹ của Lệnh Quân cần chăm sóc anh trai cậu ấy nên nhờ tôi đến đưa cơm cho cậu ấy".

Tiêu Tiêu nhìn ghế ngồi trống trơn: "Cơm đâu?"

"Đến bệnh viện rồi mau thôi". Chu Thái Nhiên nhún vai, chẳng lẽ Tiêu Tiêu lại hi vọng ngài chủ tịch này nấu một nồi canh vịt cho vào cặp lồng giữ nhiệt mang đến hay sao?

Trong phòng bệnh cao cấp ở bệnh viện Nhân Dân, Triển Lệnh Quân vô cùng buồn chán nằm đọc sách trên giường.

"Khái luận các thương hiệu xa xỉ đương đại? Cuối cùng cậu cũng quyết định phải đổi nghề à?" Chu Thái Nhiên đi vào, ngạc nhiên đưa tay chỉ quyển sách Triển Lệnh Quân đang đọc.

"Chỉ là nghiên cứu một chút xem anh quản lý LY kém thế nào thôi mà". Triển Lệnh Quân mở sách ra đặt trên đầu gối, chỉ trang sách mình đang đọc, quả nhiên là giới thiệu về LY.

Tiêu Tiêu tò mò nhìn, trong sách viết:

LY là thương hiệu cá nhân của nhà thiết kế thiên tài Leo, trải qua một số năm phát triển đã có một chút danh tiếng trên thị trường quốc tế. Nhưng Ly không còn Leo đã không phải là thương hiệu độc lập tràn đầy linh khí không ngừng làm cho người đời phải thần phục của năm đó nữa, từ từ bị đồng hóa theo các thương hiệu Âu Mỹ khác.

"..." Chu Thái Nhiên lập tức nghẹn lời: "Cậu không thích anh đến thế cơ à?"

"Đâu có, em thích anh Teddy nhất". Triển Lệnh Quân ném quyển sách sang bên cạnh, mặt không biểu cảm nhìn anh ta.

Teddy...

Tiêu Tiêu vội tự véo mình một cái mới ngăn được tiếng cười sắp bật ra. Vị chủ tịch hội đồng quản trị này của cô đẹp trai lắm tiền lại còn độc thân, bởi vì có một đôi mắt hoa đào nên luôn cho người khác một giả tượng phong lưu đa tình. Nghe nói số bạn gái từng bị anh ta đá đủ để mở một xưởng may, người trong công ty cũng lên bàn tán, tổng giám đốc Chu không nên tên là Chu Thái Nhiên mà nên tên là Chu Thái Định. (ND: Thái Định là Teddy, không rõ ý tác giả là tên một loài chó hay tên con gấu bông nữa)

Cái tên Teddy này được gọi ra từ miệng một người nghiêm túc như Triển Lệnh Quân tỏ ra rất buồn cười.

"Thằng ranh này!" Chu Thái Nhiên làm bộ định đánh, bị Tiêu Tiêu cản lại.

"Trên người anh ấy còn có vết thương!" Cũng không phải Tiêu Tiêu sợ Chu Thái Nhiên đánh Triển Lệnh Quân thật mà là sợ hai người bọn họ đùa nhau làm động vết thương. Triển Lệnh Quân được Tiêu Tiêu bảo vệ sau lưng, đối mặt với Chu Thái Nhiên, trong đôi mắt sâu thẳm không giấu được vẻ đắc ý.

"Tặc tặc, có bạn gái thương quả nhiên không giống trước". Chu Thái Nhiên bức bối bỏ nắm đấm xuống, không nhịn được chế nhạo anh ta.

Bạn gái! Mặt Tiêu Tiêu lập tức đỏ lên, nhỏ giọng nói với Triển Lệnh Quân: "Tại sao anh đã nói với người ta rồi?"

Hai người bọn họ vừa yêu nhau, Tiêu Tiêu có cảm giác căng thẳng như ba tháng đầu có thai, sợ không cẩn thận động thai một cái lại mất, không dám nói với người khác.

"Anh không nói". Triển Lệnh Quân về mặt vô tội.

Chu Thái Nhiên đang cầm điện thoại di động gọi đưa cơm cười một tiếng: "Đúng, cậu không nói, chỉ đăng trạng thái thôi".

Trạng thái? Tiêu Tiêu lấy điện thoại ra tìm kiếm.

Triển Lệnh Quân S: Tạm không nhận khám, WeChat không thể kịp thời trả lời, xin thứ lỗi.

Triển Lệnh Quân S: Chia sẻ liên kết: Chăm sóc cơ chân cho bệnh nhân liệt nửa người.

Vẫn là phong cách vô cùng đứng đắn như trước, hoàn toàn không có ảnh ọt gì.

"Ồ thế em lại không có tài khoản cá nhân của cậu ấy à?" Chu Thái Nhiên gọi đồ ăn xong ghé vào nhìn một cái, lộ ra vẻ mặt khiếp sợ.

"Tài khoản cá nhân gì?" Chuông báo động reo lên mãnh liệt trong lòng, Tiêu Tiêu quay sang nhìn về phía Triển Lệnh Quân.

Triển Lệnh Quân dừng lại một chút, cười mơ hồ: "Lúc trước em kết bạn đó là tài khoản công việc, còn có một tài khoản cá nhân, ăn cơm xong anh kết bạn với em. Ngoan nào, rót cho anh cốc nước". Vừa nói vừa đưa cho Tiêu Tiêu một chiếc cốc màu xanh lam nhạt.

Tiêu Tiêu bị tiếng "ngoan nào" dịu dàng lưu luyến này làm cho tay chân bần rần, ngơ ngác vâng lời, cầm cốc đi đến máy lọc nước lấy nước.

Triển Lệnh Quân thì xem như không chút hoang mang, kì thực động tác rất nhanh lấy điện thoại di động ra, khóa tất cả những trạng thái tương đối mất mặt lại.

Diễn đàn thời trang quốc tế đã bắt đầu được phát sóng trực tiếp, ba người vừa ăn vừa xem. Diễn đàn thời trang mỗi năm một lần là một ngày hội cho những nhà thiết kế thủ tịch của các công ty thiết kế lớn giao lưu với nhau. Mọi người cùng nhau bàn bạc về xu thế thịnh hành tương lai, đồng thời thể hiện năng lực của bản thân mình.

"Tiếp theo xin mời nhà thiết kế thủ tịch Adeline của công ty LY". Người dẫn chương trình mời Adeline lên sân khấu, đồng thời giới thiệu về lí lịch của bà.

Adeline mặc một chiếc váy đen đơn giản, ung dung đi lên sân khấu, sắc mặt bình thản gật đầu chào hỏi: "Chúc các quý ông quý bà một buổi tối tốt lành".

Diễn đàn thời trang hàng năm đều có một chủ đề, chủ đề năm nay là "trở lại huy hoàng". Mỗi một vị chuyên gia thiết kế lên sân khấu đều phải trình bày lí thuyết của mình xoay quanh luận đề này.

Sở dĩ đưa ra chủ đề này là bởi vì hiện nay giới thiết kế có một số người hơi bất mãn với phương hướng thiết kế càng ngày càng kì quái, muốn trở về phong cách thời Trung cổ. Nhưng một bộ phận khác lại không hề tán thành việc phục cổ, họ chủ trương kiên quyết tiến lên, sáng tạo ra xu thế thời trang mới.

Adeline là người ủng hộ phục cổ: "Thời trang không phải là vĩnh viễn khác nhau, xu thế thịnh hành cứ mười năm lại có một vòng luân hồi. Quần ống rộng thịnh hành cuối những năm chín mươi đến năm nay lại một lần nữa thịnh hành, những yếu tố kinh điển luôn có thể sử dụng lâu dài, chẳng hạn như chiếc váy này..."

Adeline vừa nói vừa đưa tay ra hiệu cho trợ lí Tiểu Kim mang tacs phẩm của mình ra. Đây là một chiếc váy dài phục cổ bà đã chuẩn bị, dùng thiết kế đăng ten và tay áo viền hoa thời Trung cổ.

Tiểu Kim đẩy giá áo di động tới, Adeline kéo tấm vải chống bụi xuống, mọi người dưới sân khấu đang chờ đợi một chiếc váy phục cổ không nhận được sợ hãi kêu lên.

Đó là một chiếc váy ôm sát người do những vảy vàng sáng tạo thành, vạt váy so le không đồng đều giống như hình khối ba chiều, tạo hình phía trước tạo thành ấn tượng thị giác rất mạnh cho người xem. Đây đâu phải một chiếc váy phục cổ, rõ ràng là phong cách của trường phái thiết kế tiên tiến mà!

Adeline cũng ngẩn ra, nhìn về phía trợ lí Tiểu Kim. Tiểu Kim cúi đầu, dường như vừa mới ý thức được mình mang nhầm hàng triển lãm ra, rất là bối rối.

Dưới sân khấu vang lên tiếng rì rầm nho nhỏ, đèn flash bắt đầu tập trung chiếu vào Adeline và tác phẩm đó. Các hãng truyền thông sau khi ồ lên lập tức trở nên hưng phấn. Truyền thông Âu Mỹ luôn luôn không để ý đến tình cảm, sai lầm của một bậc thầy chính là một tin tức không tồi.

Tiêu Tiêu ngồi trước ti vi không khỏi ngồi thẳng người lên: "Sao lại như vậy?"

Adeline làm việc nghiêm cẩn thế nào, Tiêu Tiêu làm việc bên cạnh bà một thời gian dài nên biết rất rõ, bà không thể phạm một sai lầm cấp thấp như vậy được.

"Có lẽ là Tiểu Kim lấy nhầm rồi". Chu Thái Nhiên đặt miếng móng giò trong tay xuống, sắc mặt hơi khó coi. Lúc này Adeline không phải đại diện cho cá nhân mình mà là đại diện cho thương hiệu LY, bà ta xảy ra vấn đề, LY cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Nếp nhăn bên khóe miệng Adeline dần dần sâu hơn, nhưng hành động vẫn không hề loạn: "Xin lỗi, trợ lí của tôi lấy nhầm hàng triển lãm. Đây là nội dung tôi chuẩn bị nói tiếp theo, vậy thì bây giờ tôi sẽ nói luôn..."

Thái độ không hề bối rối này đã làm mọi người bị thuyết phục, các nhà thiết kế khác đều thông cảm, nhưng đối với truyền thông thì chuyện này chưa hề

trôi qua, các bài báo tới tập xuất hiện.

LY không có Leo đúng là ngày càng yếu kém.

Adeline đã già rồi, LY cần thay máu mới.

Nếu Leo còn không trở về, sợ rằng LY không cầm cự thêm được năm năm.

Những bài báo chê trách LY bay rợp trời ngập đất, trong mắt người bình thường, một bậc thầy lại phạm phải sai lầm cấp thấp là một việc không thể tha thứ được.

Chu Thái Nhiên nhìn các bài viết của truyền thông nước ngoài trên điện thoại di động, lập tức ngồi không nổi nữa: "Hai đứa ăn đi, anh phải đi trước đây".

Điện thoại di động của anh ta có phần mềm vượt tường lửa, có thể nhìn thấy những bài báo này trước. Thừa dịp tin tức còn chưa truyền về trong nước, LY phải nhanh chóng làm tốt phương án quan hệ xã hội.

Tiêu Tiêu thở dài, dạo này đúng là thời buổi rối ren: "Nếu còn tiếp tục thế này thì chắc là phải đóng cửa!"

"Có em ở đó, sẽ không có vấn đề gì". Triển Lệnh Quân cầm máy tính bảng xem các bài viết trong mục giải trí. Liên hoan phim châu Âu sắp khai mạc, tin tức Lam Mạc Như tham gia liên hoan phim đã là việc mọi người đều biết, ai cũng chờ mong thể hiện của Lam Mạc Như trên thảm đỏ.

Được bạn trai đánh giá cao như vậy, lập tức có cảm giác mình có thể cứu cả thế giới.

"Anh đánh giá em cao quá!" Tiêu Tiêu cười hề hề, xé một miếng thịt gà muối bón cho Triển Lệnh Quân. Nhìn anh ta ngoan ngoãn ăn, cô vui vẻ như đang nuôi lớn một con chó lông vàng, nhà thiết kế Tiêu vừa mới dâng lên một chút tinh thần trách nhiệm lập tức vụt bếng sinh từ tôn vong của công ty lên chín tầng mây.

#####

Quân Quân xóa những gì trên tường nhà mình?

Status 1: Hoa khôi trường cấp ba mới cưới chồng, xấu thật, may mà năm đó mệnh không nhận lời.

Status 2: Mặt hormone thực ra rất đáng yêu, chọc một cái lõm một lỗ.

Status 3: Vừa mới gặp anh Thái Nhiên trên đường. (Hình ảnh kèm theo là một con chó Teddy)

Tiêu Tiêu???

Người dịch: Đã hiểu tác giả muốn nói đến Teddy nào.

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Truyền kì

Tin tức từ diễn đàn thời trang còn chưa truyền về quốc nội, bộ phận quan hệ xã hội của LY khẩn cấp lên đường, trước hết dọn dẹp các hãng truyền thông tạm thời đề tin tức xuống, sau đó chuẩn bị các bài viết xử lý tình hình.

Người nhà của nhiếp ảnh gia đồng ý đàm phán, hôm đàm phán không ngờ lại có không dưới năm hãng truyền thông đến theo, LY tiết kiệm được ít tiền mời người quay phim.

"Chồng tôi luôn rất cẩn thận. Anh ấy đã từng chụp ảnh ở rừng rậm Nam Mỹ và cả sa mạc Trung Đông nhưng chưa bao giờ xảy ra chuyện gì". Trước khi bắt đầu đàm phán, vợ của nhiếp ảnh gia đã phát biểu trước ống kính máy quay.

Tiêu Tiêu nhìn mà không biết nói gì. Hải cốt của chồng mình chưa lạnh, lại hết lần này tới lần khác nói với người ta là chồng mình chết thế nào, không cảm thấy khó chịu sao? Nhớ đến bà mẹ khóc như đứt từng khúc ruột mà mình nhìn thấy lúc trước, lại nhìn người phụ nữ thoạt nhìn hốc hác nhưng thực ra đã trang điểm tí mĩ này, thật sự cảm thấy thương cho Trương Dương.

La Dự âu phục giày da mở cửa đi tới, đến cửa đối mặt với Tiêu Tiêu.

"Em không cần ra mặt, tránh ảnh hưởng đến tiền đồ". La Dự rất quan tâm dọn dẹp một câu như vậy rồi đi vào phòng họp dùng để đàm phán, đóng cửa lại ngăn cách Tiêu Tiêu ở ngoài cửa.

Tieu Tieu đã chuẩn bị tinh thần bị chỉ tay vào mặt mắng xối xả, nhất thời không phản ứng lại được.

Xem thời gian, rảnh rồi không có việc gì liền gọi điện thoại cho Triển Lệnh Quân.

"Ừm..." Điện thoại kết nối, bên kia chợt vang lên một tiếng rên rỉ khàn khàn, Tieu Tieu nghe mà mềm chân.

"Anh đang làm gì thế?" Tieu Tieu đỏ mặt lên, bước nhanh vào trong góc khuất, sợ Triển Lệnh Quân nói ra chuyện gì không nên nói làm mọi người nghe thấy.

"Anh đang thay thuốc". Triển Lệnh Quân hỏi tủi thân.

Tieu Tieu thở phào nhẹ nhõm, vội vàng an ủi anh ta vài câu: "Thối phù phù, hết đau ngay, Quân Quân đừng khóc".

"Ha ha... Triển Lệnh Quân bị cô chọc cười: "Tại sao bây giờ lại gọi điện thoại, em không phải đi làm à?"

"Có đi làm chứ, vốn phải đi đàm phán nhưng giám đốc của bọn em không cho em đi, nói sợ ảnh hưởng đến tiền đồ của em, đột nhiên thấy hơi cảm động". Tieu Tieu nhìn về phía phòng họp, tưởng tượng ra cảnh La Dữ lúc này đang ở trong nước sôi lửa bỏng, không ngờ lại có một chút muốn đáp ứng làm tay trong cho hắn.

"Hắn chỉ vì tiền đồ của chính hắn thôi Triển Lệnh Quân lạnh giọng nói: "Không được để đàn ông ngoài anh làm cảm động, bọn chúng đều không có hảo tâm".

"Thế anh thì có hảo tâm chắc?" Tieu Tieu không nhịn được trêu anh ta.

"Anh cũng không có hảo tâm, anh còn đang trông chờ lấy được em để em trả nợ hai mươi triệu cho anh". Triển Lệnh Quân nói nghiêm túc, nói đến lời cuối cùng, ngữ điệu không giấu được ý cười.

"Xi..." Tieu Tieu nguyền dãi. Gã này có vẻ rất đặc ý về chuyện mình lấy vợ về trả nợ, hai mươi triệu là một số tiền lớn.

Tieu Tieu trở lại phòng thiết kế may sẵn cao cấp, đám nhà thiết kế cao cấp cuồng công việc này không ngờ lại chen chúc nhau xem truyền hình trực tiếp. Cô đi đến gần xem, trên màn hình chính là tình hình đàm phán trong phòng họp lúc này. Tieu Tieu không khỏi bội phục các hãng truyền thông, đúng là việc gì cũng có thể dùng để kiếm tiền.

"Gặp phải phần tử khủng bố, bị bắt cóc sát hại, đây là chuyện chúng ta đều không muốn nhìn thấy, LY bày tỏ sự tiếc nuối sâu sắc. Nhưng Trương Dương không phải là nhân viên LY, anh ấy là thành viên của studio Dương Quang Rực Rỡ, cùng công ty chúng tôi là quan hệ bên A bên B, không thể bồi thường theo diện tai nạn lao động. Cho nên chúng tôi vẫn hi vọng các vị có thể đến tòa án khởi tố, tòa án tuyên án thế nào chúng tôi sẽ bồi thường đúng như vậy". La Dữ biểu hiện rất trầm ổn, nói chuyện có lí có tình, không trốn tránh trách nhiệm, cũng không ôm đồm vào mình, chỉ thuần túy nói lí.

"Anh gọi mấy người đi cùng anh ấy đến nói chuyện với tôi, tôi muốn biết chồng tôi chết thế nào". Vợ nhiếp ảnh gia vừa khóc vừa nói.

"Khi đó họ chụp ảnh ở ngoại thành Camila, bởi vì ở gần mỏ dầu, các phần tử vũ trang cho rằng họ là người của mỏ dầu nên..." La Dữ kiên nhẫn giải thích, lại bị đối phương ngắt lời.

"Anh đừng nói, tôi cần nhà thiết kế dẫn đoàn tới đây nói rõ!" Vợ của Trương Dương nhất quyết không buông.

Lí lẽ nói không thông liền bắt đầu than vãn khóc lóc nói tình cảm, đây là thủ đoạn quen dùng của đại đa số những kẻ ăn vạ. Mặc dù tôi không có lí nhưng tôi rất thâm, tôi đã thâm như vậy rồi mà anh lại còn đòi nói lí với tôi? Anh có còn nhân tính nữa hay không?

Tieu Tieu không nhìn được nữa, đang định đi vào giải thích, lại bị chị Vương ở phòng thiết kế may sẵn cao cấp giữ lại.

"Em không thể đi được, đến đó người ta sẽ liều mạng hất nước bẩn lên người em, không chừng em sẽ trở thành hung thủ giết người". Chị Vương khuyên giải: "Đừng thêm phiền phức khiến bộ phận quan hệ xã hội khó làm việc".

Nghe thấy bộ phận quan hệ xã hội, Tieu Tieu không nhịn được nhìn chị ta một cái. Nếu cô đến là thêm phiền thì cũng là thêm phiền cho sếp La, tại sao chị Vương lại nói là thêm phiền cho bộ phận quan hệ xã hội?

Nhớ lại trước lúc đến châu Phi, La Dữ nhắc nhở cô trong phòng thiết kế may sẵn cao cấp có người của sếp Nghiêm. Sếp Nghiêm chính là giám đốc thị trường và marketing, bộ phận quan hệ xã hội cũng do sếp Nghiêm quản hạt.

Cải cọ một buổi sáng, cuối cùng vợ của Trương Dương đồng ý đến tòa án khởi tố. Tieu Tieu vốn cho rằng việc này cứ thế là xong, không ngờ tối hôm đó lại xảy ra chuyện.

Công dân Trung Quốc bị bắt cóc sát hại ở ngoài nước, việc này được rất nhiều người quan tâm, bây giờ nhiệt độ còn chưa hạ, trên mạng đột nhiên xuất hiện một đoạn video được chia sẻ điên cuồng có tên là "Đến xem diện mạo của công ty nước ngoài ăn thịt người".

"Tôi muốn biết chồng tôi chết thế nào, hu hu hu... Để tôi gặp cô gái đó, tôi không cầu các người đền tôi bao nhiêu tiền, tôi chỉ muốn biết chân tướng..."

Vợ của Trương Dương khóc lóc thê thảm trước ống kính, còn giám đốc La ở bên kia bàn đàm phán thì tỏ ra rất bất nhân, không đồng ý cho cô ta gặp nhà thiết kế dẫn đoàn. Sau đó lại nhấn mạnh, Trương Dương và LY không phải quan hệ sử dụng lao động mà là quan hệ hợp tác, bây giờ một xu tiền cũng sẽ không đền. Còn đoạn "Tòa án phán bao nhiêu chúng tôi đền bấy nhiêu" thì bị cắt mất, trình tự thời gian cũng bị đảo lộn.

Cả video chính là công ty LY máu lạnh vô tình, một hào không trả, còn không cho người ta biết chân tướng.

Đúng lúc này có người đăng lại lời bình của mạng nước ngoài về biểu hiện của Adeline ở diễn đàn thời trang. Vốn bộ phận quan hệ xã hội đã đoán trước được tình hình này, sớm đã chuẩn bị tốt nội dung phản bác, nhưng bây giờ tin tức này đồng thời xuất hiện với video khiến bộ phận quan hệ xã hội trở tay không kịp.

LY lập tức rơi vào một cuộc khủng hoảng danh dự to lớn.

"Đây chính là năng lực quan hệ xã hội của các anh hả?" Chu Thái Nhiên gọi giám đốc thị trường và marketing vào văn phòng,捏 đôi mắt hoa đào, uy nghiêm nhìn hân.

"Đã yêu cầu các hãng truyền thông khẩn cấp đăng bài viết, nhưng do chuyện video này nên hiệu quả không hề lí tưởng". Sếp Nghiêm toát mồ hôi trán.

Lúc này La Dữ gõ cửa đi vào: "Sếp Nghiêm cũng ở đây à, tôi đang cần tìm anh, video hôm qua người của chúng tôi cũng ghi một bản, lát nữa sẽ đưa cho anh.

Sếp Nghiêm lạnh lùng tròn mắt nhìn La Dữ. Có video vì sao hôm qua không cho hân mà đợi tới hôm nay xảy ra chuyện mới đưa ra để cho thấy hân rất vô dụng: "Vậy thì cảm ơn sếp La".

Chu Thái Nhiên nhìn cảnh hai người cắn nhau, cảm thấy khó chịu, nhưng mảy lạnh giọng nói: "Trong vòng hai mươi tư tiếng giải quyết việc này, nếu không hai người đều không cần ở lại nữa".

La Dữ và sếp Nghiêm cung kính gật đầu.

Ra khỏi văn phòng chủ tịch, sếp Nghiêm nhìn La Dữ, ngoài cười nhưng trong không cười: "Sếp La đúng là giỏi tính toán, đáng tiếc chủ tịch nhìn cái là thấy ngay".

"Sếp Nghiêm đang nói cái gì vậy? Tại sao tôi nghe không hiểu?" La Dữ vẻ mặt ngay thẳng thật thà: "Một chút xích mích giữa tôi với anh cứ đặt xuống đã, không nhanh chóng giải quyết phiền phức này, cả tôi với anh đều xong đời".

Sếp Nghiêm tức giận đến bốc khói, lại không thể không tạm thời hợp tác với La Dữ, chỉ có thể ghi lại món nợ này vào sổ thù vặt.

Mọi người trong phòng máy sẵn cao cấp còn đang sôi nổi bàn tán chuyện của Adeline.

"Hôm đó xem trực tiếp, chỉ là một sai lầm nhỏ, tại sao truyền thông nước ngoài bình luận khó nghe như vậy?"

"Truyền thông nước ngoài vẫn không co LY ra gì, cho rằng người Trung Quốc không thể làm được thương hiệu gì".

"Những người trên mạng đó cũng chỉ biết auto chửi, chúng ta là công ty trong nước xin, từ bao giờ biến thành công ty nước ngoài?"

Đang nói chuyện thì trợ lí của Lâm Tư Viễn tới thông báo mời tất cả các nhà thiết kế cao cấp lên tầng năm họp.

Đối với việc của Adeline, Lâm Tư Viễn dường như không thêm để ý, vẫn làm công việc hàng ngày như trước, thậm chí so với bình thường còn chăm chú hơn.

"Hội nghị thượng đỉnh kinh tế 18 nước sang năm sẽ tổ chức ở thành phố T, trung tâm hội nghị thông báo thu nhận mẫu thiết kế đồng phục nguyên thủ từ các công ty trên cả nước. LY chúng ta cũng phải đưa ra mẫu thiết kế của mình". Lâm Tư Viễn ngồi phía trước, ngón tay chỉ khung cảnh hội nghị thượng đỉnh trên màn hình lớn: "Đây không phải cuộc thi thiết kế cấp thấp mà là đại sự quốc gia, các vị nhất định phải coi trọng".

Đối với những nhà thiết kế trong nước rất ít có cơ hội xuất đầu lộ diện này, thiết kế đồng phục cho hội nghị thượng đỉnh quốc tế đích xác là một cơ hội cực lớn. Một khi tác phẩm mình thiết kế được lựa chọn trúng sẽ có thể tiến vào hàng ngũ những nhà thiết kế đứng đầu cả nước, từ đó rạng danh thiên hạ. Bất kể là thăng chức hay là ra ngoài tự làm một mình đều có lợi ích lớn lao.

"Các vị biết thương hiệu LY này được thành lập thế nào không?" Lâm Tư Viễn khẽ cười, rất có phong độ của nhà thiết kế thủ tịch chỉ điểm cho vãn bối.

Tiêu Tiêu nhìn Lâm Tư Viễn đột nhiên rất tích cực trong công việc, cảm thấy có chút lạ. Trước kia Lâm Tư Viễn quả thật luôn hòa nhã với những người ngoại hình xinh đẹp, nhưng rất ít khi nói nhiều như vậy trong cuộc họp.

Trên màn hình lớn hiện ra bức ảnh của Leo, người sáng lập LY, đó là một người đàn ông Trung Quốc trẻ trung sáng láng, mặc một bộ âu phục cắt may khéo léo, chụp ảnh chung với phu nhân Tổng thống Mỹ tiền nhiệm.

Vị này là truyền kì của giới thiết kế, một nhà thiết kế mới hai mươi tuổi đã giành rất nhiều giải thưởng lớn quốc tế và được phu nhân Tổng thống nhìn trúng, lựa chọn quần áo anh ta thiết kế để mặc trong chuyến đi thăm nước ngoài.

Phu nhân Tổng thống không lựa chọn thương hiệu lớn mà lựa chọn thương hiệu của một nhà thiết kế mới chỉ có chút danh tiếng, điều này làm mọi người rất kinh ngạc. Nhưng làm mọi người khiếp sợ hơn nữa là nhà thiết kế này là người Hoa. Thương hiệu LY của nhà thiết kế này từ một thương hiệu nhỏ không có tên tuổi nhanh chóng trở thành một thương hiệu quốc tế lớn.

"Nếu thiết kế của ai được lựa chọn, người đó chính là Leo tiếp theo". Giọng nói của Lâm Tư Viễn như mang ma lực, những nhà thiết kế cao cấp ở đây đều sôi trào nhiệt huyết, xắn tay áo chuẩn bị đánh lớn một trận.

Tieu Tieu cũng bị tâm tình này lây nhiễm, chuẩn bị về tử tế nghiên cứu thiết kế đồng phục cho hội nghị thượng đỉnh.

Hết giờ làm vẫn định đến thăm Triển Lệnh Quân, nhưng gã kia lại gọi điện thoại nói mình xuất viện rồi.

"Anh xuất viện sao không nói với em, một mình anh đi kiêu gì?" Tieu Tieu hơi lo lắng.

"Không sao, xe của Tang Du tới đón. Đội ngũ phục hồi sức khỏe chuyên nghiệp, em còn không tin được sao?" Triển Lệnh Quân cười nói.

Quan tâm tất loạn, Tieu Tieu quên mất cái công ty kia của Triển Lệnh Quân là làm gì, không khỏi cười cười đi đến ga tàu điện ngầm. Đi được hai bước lại dừng lại, mũi chân di di trên mặt đất, do dự nói: "Anh về nhà rồi, có phải là chúng mình lại mấy ngày không được gặp nhau không?"

Bên kia hô hấp của Triển Lệnh Quân đình trệ trong nháy mắt, nói một câu không ăn nhập gì đến câu hỏi: "Mẹ anh ngày mai không ở nhà".

Mẹ không ở nhà thì làm sao? Tieu Tieu nuốt nước bọt, cả khuôn mặt đột nhiên đỏ bừng đến tận hai tai. Nghe có vẻ rất giống học sinh cấp ba thừa dịp phụ huynh không ở nhà hẹn bạn gái tới nhà làm chuyện xấu!

Thế này...

Có nhanh quá không?

Mình có cần chuẩn bị gì không?

Hình như là nên rụt rè từ chối một chút?

Tieu Tieu đang nghĩ ngợi lung tung, bên kia điện thoại vang lên giọng nói của một chàng trai trẻ tuổi: "Quân Quân, anh muốn ăn thạch dừa".

#####

Tieu Tieu: Ai đấy?

Quân Quân: À, không tiện nói.

Tieu Tieu: Anh anh anh... nuôi đàn ông trong nhà?

Quân Quân:...

Ca ca:...

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Ca ca

"Ai đấy?" Tieu Tieu tò mò hỏi một câu.

"Anh trai anh". Triển Lệnh Quân quay lại nhìn anh trai mình, dừng lại một chút, nói: "Ngày mai em đến mua hộ anh một hộp thạch, vị đào vàng".

"Vàng". Tieu Tieu nhận lời không hề do dự, cúp điện thoại rồi mới nhớ ra vừa rồi rõ ràng mình đang định từ chối một chút, không hiểu thế nào lại nhận lời mang thạch đến.

Hôm sau là thứ bảy, Tieu Tieu không đi làm, sáng sớm đã tỉnh dậy, đứng trước tủ quần áo chọn lựa.

Đây chính là lần đầu tiên đến nhà người ta, mặc dù mẹ không có nhà nhưng còn có một người anh trai. Nhớ tới tiếng gọi Quân Quân trong giấc mơ, Tieu Tieu rất muốn nhanh chóng đến gặp ca ca.

Lúc trước Triển Lệnh Quân nói ca ca không thể tự lo cho cuộc sống của mình, cô còn tưởng là người thực vật gì đó không ngờ lại có thể nói, hơn nữa

nghe có vẻ rất đáng yêu.

Vốn muốn mặc một chiếc váy đẹp, nhưng nghĩ đến đó phải chăm sóc cả hai anh em, Tiêu Tiêu chọn một bộ đồ mặc hàng ngày tiện cho vận động, trang điểm thoạt nhìn lương thiện thanh thuần, sau đó đi thẳng đến siêu thị.

Mua mấy hộp thạch, lại mua đồ ăn vặt và trái cây, Tiêu Tiêu tâm tình sung sướng đi trong siêu thị, cái gì cũng muốn mua một chút, thoáng cái đi tới trước một kệ hàng không tiện nói tên.

Kích thích cảm giác, siêu mỏng!

Có gân, có hạt!

Nhảy cảm, kéo dài thời gian!

Tiêu Tiêu nhìn chăm chăm những hộp nhỏ sắc sỡ này vài giây mới phản ứng lại đây là cái gì, đầu ngón tay vừa chạm vào kệ hàng vội rút về như bị bỏng. Trời ạ, mình đã để dài đến mức này hay sao?

Khinh bỉ chính mình đến tột độ, Tiêu Tiêu đẩy xe hàng nhanh chóng chạy đi. Ra khỏi cửa siêu thị chuẩn bị bắt xe, bỗng nhiên nhớ ra mình còn không biết nhà Triển Lệnh Quân ở đâu.

Cúi đầu nhấn WeChat cho Triển Lệnh Quân, phát hiện anh ta đã chấp nhận yêu cầu kết bạn của mình. Mấy hôm nay quá bận, không có thời gian xem WeChat.

Tài khoản cá nhân này tên là Triển Lệnh Quân, bây giờ nhìn lại thì Triển Lệnh Quân S rõ ràng là tài khoản phụ.

Tiểu Tiểu Bó: Nhà anh ở đâu?

Triển Lệnh Quân nhanh chóng trả lời, gửi một địa chỉ, ngoài ra còn chia sẻ một vị trí.

Tiêu Tiêu nhìn địa chỉ đó, dần dần tròn mắt: Lan Chi Giang Đình!

Lan Chi Giang Đình đẳng cấp tương tự như Lam Phong Thu Đình mà Lam Mặc Như ở, đều là khu nhà cao cấp nhất ở thủ đô. Nói là nợ ngân hàng hai mươi triệu cơ mà? Một căn nhà ở đây đâu chỉ có giá hai mươi triệu?

Tiêu Tiêu ngờ ngác bắt xe đến đó, từ xa xa nhìn thấy công khu nhà thấp thoáng giữa cây xanh hoa đỏ, hai chữ Lan Chi khắc trên gỗ thô hết sức khiêm tốn, bên kia đài phun nước mới có hai chữ Giang Đình, rất thú vị.

Taxi chỉ có thể đến cổng, bảo vệ hỏi biển nhà, cô gọi điện thoại cho Triển Lệnh Quân, sau khi trả lời liền có "quản gia" lái xe điện ra đón.

Người "quản gia" này là mấy nhà dùng chung một người, tương đương với nhân viên quản lý. Tiêu Tiêu ngồi trên xe điện, tò mò nhìn phải nhìn trái.

Sân của Lam Phong Thu Đình làm thành hình dãy núi nhấp nhô, ý đồ xây dựng là hình ảnh một khu nhà trong núi. Còn Lan Chi Giang Đình thì lấy "nước" làm chủ đề, phía trước phía sau mỗi ngôi nhà đều có dòng nước uốn lượn chảy qua, phong cách tương đối hiện đại. Trước nhà không có sân, một chiếc cầu kính nối thẳng đến cửa.

Quản gia mặc âu phục màu đen cổ thắt nơ đứng xe trước một tòa nhà, mỉm cười mời Tiêu Tiêu xuống xe, còn giúp cô xách túi đồ mua ở siêu thị xuống, bàn tay đeo bao tay trắng bầm chuồng cửa, trên điện thoại có hình hiện ra khuôn mặt Triển Lệnh Quân: "Vào đi!"

Cửa tự động mở ra, Tiêu Tiêu cảm ơn quản gia, cho anh ta mấy đồng tiền boa, mở cửa đi vào.

Phòng khách trần cao thoạt nhìn rất rộng rãi thoáng đãng, ánh nắng chiếu vào qua vách kính rất rộng hắt xuống tắm thắm hình tròn ở chính giữa phòng. Triển Lệnh Quân đang ngồi trên sofa, mặc một chiếc áo ngủ có hình cậu bé bọt biển rất hoạt kê, một tay cầm thìa bón cho một mỹ nam ngồi trên xe lăn.

Người đàn ông ngồi trên xe lăn mặc một bộ đồ ngủ in đầy những ngôi sao lớn, nước da sạch sẽ trắng trẻo tỏ ra vô cùng mịn màng dưới ánh mặt trời. Nghe thấy động tĩnh, người đàn ông quay lại nhìn, khuôn mặt tuần tú trẻ trung thoạt nhìn chỉ có hai mươi tuổi, ngờ ngác mà đơn thuần.

Tiêu Tiêu nhìn thấy khuôn mặt này, túi đồ trong tay rơi thẳng xuống đất, sợ hãi kêu lên một tiếng: "Leo!"

Không sai, khuôn mặt tuần tú phi phàm này chính là khuôn mặt người sáng lập LY hôm qua cô vừa nhìn thấy trên màn hình lớn trong phòng họp, khuôn mặt của nhà thiết kế thiên tài nổi danh thế giới.

Triển Lệnh Quân đặt chiếc thìa xuống, đứng dậy đi tới xách túi đồ giúp cô.

"Ồi, anh đừng xách". Sợ anh ta xách vật nặng động đến vết thương, Tiêu Tiêu vội thay dép rồi đoạt lấy chiếc túi. Sau khi xếp đồ lên trên bàn, Tiêu Tiêu lại không nhịn được nhìn người trên xe lăn.

"Anh trai anh, Triển Lệnh Nghệ!" Triển Lệnh Quân thấp giọng giới thiệu anh trai mình, trên mặt không có nét cười gì.

"Anh ấy..." Tiêu Tiêu muốn hỏi anh ta có phải người sáng lập LY hay không, nhưng nghe thấy cái tên Triển Lệnh Nghệ này, hết thấy đều đã rõ ràng không cần phải hỏi thêm nữa.

Vì sao Triển Lệnh Quân lại biết Chu Thái Nhiên? Vì sao khi đó Chu Thái Nhiên nhìn thấy chiếc xe đua màu đỏ của ca ca lại kích động như vậy... Lệnh nghệ, LY.

LY là tên đặt theo tên viết tắt của người sáng lập.

"Mười năm trước, ở Nhà hát Bạc, trúng đạn bị thương thần kinh não, trí lực thoái hóa". Triển Lệnh Quân lấy ra một hộp thạch từ trong túi mua đồ, nói giọng khàn khàn: "Mức độ trí lực chỉ có ba tuổi".

Nhà hát Bạc...

Lượng thông tin tiếp nhận quá lớn, Tiêu Tiêu phải tiêu hóa một hồi.

"Quân Quân, thạch dừa!" Nhìn thấy hộp thạch trong tay em trai, Triển Lệnh Nghệ lập tức vui vẻ, đưa tay ra đòi.

Cánh tay trái Triển Lệnh Quân chưa hoạt động mạnh được, liền nhét hộp thạch vào trong tay ca ca: "Tự mở".

Triển Lệnh Nghệ nhìn hộp thạch trong tay, chậm rãi sờ đến mép rồi mở ra, giơ cho em trai xem như kể công.

"Ăn từ từ thôi". Triển Lệnh Quân đưa chiếc thìa cho anh ta để anh ta tự ăn.

Tiêu Tiêu ngồi xuống bên cạnh Triển Lệnh Quân, nhìn ca ca ngoan ngoãn ăn thạch dừa. Rõ ràng đã hơn ba mươi tuổi mà thoát nhìn còn trẻ tuổi hơn em trai. Bàn tay trắng muốt thon dài, móng tay gọn gàng dễ coi, mái tóc sạch sẽ thậm chí còn chải keo.

"Vốn nên thay bộ quần áo khác để gặp em, nhưng anh không mặc cái này là anh ấy lại kêu". Triển Lệnh Quân chỉ chiếc áo ngủ cậu bé bọt biển trên người, hơi xấu hổ.

Tiêu Tiêu mỉm cười: "Không sao, chiếc áo này rất đáng yêu".

"Anh thét kể doi!" Triển Lệnh Nghệ mồm ngậm thạch phát âm không rõ, đột nhiên thạch dừa tuột vào cổ họng: "Khụ khụ khụ..."

Triển Lệnh Quân lập tức đứng lên, một tay luôn qua bụng ca ca nhắc cả người ca ca lên, dùng cánh tay bị thương nhanh chóng vỗ lưng cho ca ca. Vết thương đau đớn làm anh ta toát mồ hôi lạnh, Tiêu Tiêu vội đi tới hỗ trợ, dùng sức vỗ lưng ca ca. Sau khi vỗ mười mấy cái nghe thấy một tiếng ho mạnh, cuối cùng cũng nôn ra được miếng thạch đó.

Triển Lệnh Nghệ bị em trai thả xuống ngồi dưới thảm, bởi vì ho kịch liệt nên mũi và vành mắt đều đỏ lên, thoát nhìn hơi đáng thương.

"Anh ngồi đi, để em". Tiêu Tiêu đẩy Triển Lệnh Quân đầu đầy mồ hôi lạnh ra, đi vào nhà vệ sinh lấy khăn mặt ra lau miệng cho ca ca, lại dọn dẹp thạch nhỏ ra dưới đất.

"Em không cần làm việc này". Triển Lệnh Quân nhú mày. Anh ta gọi Tiêu Tiêu đến nhà không phải để cô đến làm việc.

"Em tới chăm sóc anh, người bị thương phải ngoan. Anh xem Leo ngoan không, anh phải học anh ấy chứ". Tiêu Tiêu giơ một ngón tay chạm chạm vào mũi Triển Lệnh Quân.

Triển Lệnh Quân cảm thấy chỗ bị chạm vào ngứa ngáy, cảm giác giữa ngứa từ từ lan rộng, ngứa đến tận trong lòng, không nhịn được cong khóe miệng lên.

"Quân Quân không ngoan". Triển Lệnh Nghệ nghe cô nói như thế liền bật cười, cầm thạch lên định ăn tiếp.

"Chờ một chút". Tiêu Tiêu cầm lấy hộp thạch, dùng thìa cắt thành những miếng nhỏ, vừa cắt vừa trách Triển Lệnh Quân: "Trẻ con ăn thạch dừa rất nguy hiểm, tại sao anh lại để anh ấy tự ăn chứ?"

Triển Lệnh Quân không nói gì, lẳng lặng nghe cô lầu bầu. Nhìn cô ngồi dưới đất cầm thìa bón thạch cho anh trai mình ăn, trên mặt là nụ cười không hề miễn cưỡng, anh ta bỗng nhiên thấy thoải mái lên.

Hôm nay gọi Tiêu Tiêu đến là để lật vết thương của mình ra cho cô xem. Ca ca là trách nhiệm cả đời của anh ta, nếu Tiêu Tiêu không thể chấp nhận một người anh chồng như vậy, tình yêu của bọn họ cũng chỉ có thể chấm dứt. Thừa dịp hai bên còn chưa hoàn toàn đắm chìm..

"Reng reng..." Điện thoại di động của Tiêu Tiêu đột nhiên đổ chuông, cô đặt hộp thạch lên chỗ Triển Lệnh Nghệ với không tới rồi đi nghe máy.

"Tiêu Tiêu, tôi là Lâm Từ ở bộ phận quan hệ xã hội. Hôm nay Adeline về nước, có một số tin tức không tốt lắm. Thông báo cho các nhân viên giữ bình tĩnh, không được nhận phỏng vấn của bất cứ hãng truyền thông nào, cũng không đăng bất cứ tin tức liên quan nào lên mạng xã hội". Bộ phận quan hệ xã hội bị ép phải tăng ca, lần lượt thông báo cho các nhân viên đang nghỉ cuối tuần.

"Được, không có vấn đề gì". Tiêu Tiêu vội vã hứa hẹn. Thông thường những chuyện thế này chỉ cần gửi thư điện tử là xong, hôm nay gọi điện thoại thông

báo nói rõ tình thế đã tương đối nghiêm trọng. Nghe điện thoại xong, cô vào trang tin tức xem, lập tức kinh ngạc.

"Mất mặt ở diễn đàn thời trang, nhiếp ảnh gia bị bắt cóc thiệt mạng, LY hăm sâu trong vũng bùn, nhà thiết kế đứng đầu Adeline có thể nhận trách nhiệm từ chức".

Tiêu đề rất nổi bật, tất cả mọi chuyện đều được đẩy lên người Adeline.

"Đó là cái gì?" Triển Lệnh Nghệ ghé vào, tò mò nhìn màn hình điện thoại của Tiêu Tiêu.

"LY, chính là công ty anh sáng lập, bây giờ đang gặp phải phiền phức". Tiêu Tiêu thuận miệng đáp, cũng không hi vọng anh ta có thể nghe hiểu.

"Vậy làm thế nào?" Triển Lệnh Nghệ nhíu mày, dường như hơi sốt ruột.

"Tiêu Tiêu!" Triển Lệnh Quân vội ngăn cản Tiêu Tiêu nói tiếp. Trí lực của ca ca hạ thấp, rất nhiều thứ đã không nhớ nữa. Nói với ca ca những chuyện này là ca ca sẽ sốt ruột, thậm chí khóc lóc, rất khó dỗ dành.

#####

Dễ dàng em bé như vậy là không đúng

Ca ca: Anh sẽ không khóc!

Quân Quân: Thật không? Hôm nay không có xương sườn để ăn.

Ca ca: Hu hu hu hu... QAQ

Quân Quân: Thấy chưa, còn nói sẽ không khóc!

Tiêu Tiêu: Hình như em biết vì sao ca ca khó dỗ dành rồi.

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Đau đầu

Tiêu Tiêu và Triển Lệnh Quân liếc nhau. Cô hiểu ý anh ta, cười nói với ca ca: "Không có việc gì, LY còn có em thì sẽ không thể sụp đổ được".

"Thế thì tốt quá, em thật lợi hại!" Triển Lệnh Nghệ nhìn cô, hai mắt long lanh.

Tiêu Tiêu đắc ý lắc lư: "Chứ còn sao nữa, em là quán quân toàn quốc đấy".

Triển Lệnh Quân chán nản nhìn hai bạn nhỏ ngồi đó nói chuyện huyền thuyên, dờ khóc dờ cười. Lúc trước anh ta còn lo lắng Tiêu Tiêu và ca ca không hợp nhau, bây giờ xem ra lo lắng hoàn toàn là thừa. Cô nàng Tiêu Tiêu này bình thường nhà nhận khôn khéo đều là giả bộ, thực ra nội tâm cũng chỉ có ba tuổi.

Sự thật chứng minh ý nghĩ này của Triển Lệnh Quân là đúng. Tiêu Tiêu và Triển Lệnh Nghệ tâm trí chỉ có ba tuổi nhanh chóng trở thành bạn tốt, hai người chơi vui hết cỡ, không thèm để ý đến anh ta luôn.

Đến trưa, người giúp việc nấu cơm xách một làn thức ăn đi vào, ngại ngần chào hỏi Tiêu Tiêu, hỏi hai anh em muốn ăn gì rồi đi vào trong bếp.

Tiêu Tiêu vốn cũng đã mua thực phẩm định nấu cơm cho hai anh em, lại quên mất người có tiền thường thuê người nấu cơm.

"Bác ấy chỉ nấu cơm thôi, làm xong sẽ đi, không cần để ý". Triển Lệnh Quân đứng dậy, bế ca ca đang ngồi dưới đất lên sofa, không cho ca ca ngồi lâu dưới nền nhà.

Triển Lệnh Nghệ ngồi trên sofa, thoải mái đung đưa chân. Chân anh ta rất trắng, có thể nhìn thấy mạch máu màu xanh dưới da. Đoạn bắp chân lộ ra hơi gầy nhưng không hề đến mức bị teo đi mà chỉ nhỏ hơn một chút so với bình thường.

"Chân của anh ấy có thể cử động được à?" Tiêu Tiêu kinh ngạc. Lúc trước thấy ca ca ngồi xe lăn, cô còn tưởng nửa thân dưới không thể cử động chứ.

"Ồ". Triển Lệnh Quân mím môi: "Có cảm giác, nhưng không bước đi được".

Tiêu Tiêu nhìn Triển Lệnh Quân cầm khăn ướt tỉ mỉ lau chùi lòng bàn chân cho ca ca, đột nhiên cảm thấy hơi xót xa. Nhà thiết kế mười sáu tuổi đã nổi

tiếng thế giới, báu vật của xã hội loài người, bây giờ lại biến thành một đứa bé ba tuổi. Còn Triển Lệnh Quân cả đời đều sẽ sống trong ác mộng Nhà hát Bạc đó.

Một gia đình như vậy, một người đàn ông như vậy đích xác có chút không bình thường, nếu là một cô gái khác thì có thể sẽ bỏ cuộc, nhưng Tiêu Tiêu thì không. Dù sao đó cũng chính là Leo, thần tượng của tất cả những nhà thiết kế trẻ đương đại! A a a a!

Bà giúp việc cho nhà họ Triển có đặc biệt nấu ăn rất tốt, bởi vì Triển Lệnh Quân đã dặn hôm nay có khách đến nên lại cố ý nấu một bữa thịnh soạn hơn một chút.

Cánh gà nướng tỏi, cá sốt chua ngọt, tôm chiên, mỗi một món đều rất ngon.

"Đừng ăn nhiều quá, mặt em sắp khôi phục rồi". Triển Lệnh Quân lấy mắt đĩa thịt trước mặt Tiêu Tiêu, chỉ cho phép cô ăn cá và tôm.

Triển Lệnh Nghệ gấp một chiếc cánh gà cho vào bát Tiêu Tiêu: "Quân Quân, không được hẹp hòi như vậy, đàn ông keo kiệt không lấy được vợ đâu".

Tiêu Tiêu cười trộm, vội cắn một miếng cánh gà trước khi bị Triển Lệnh Quân cướp mất. Đây chính là cánh gà của bậc thầy thiết kế gấp cho mình, dù thế nào cũng không thể bị cướp đi.

Trái ngược với ảnh tượng vui vẻ đầm ấm ở nhà họ Triển, Adeline lại đang chìm trong nước sôi lửa bỏng. Vừa xuống máy bay đã bị truyền thông tràn tới chặn đường.

"Adeline, bà có giải thích gì về sai lầm ở diễn đàn thời trang không?"

"Nghe nói lần này đến Nada Sawyer là quyết định bà nhất quyết không chịu thay đổi, đối với bà thì nghệ thuật thật sự quan trọng hơn tính mạng hay sao?"

"Adeline, xin hỏi tin đồn bà có triệu chứng của bệnh Alzheimer có đúng không?"

Những chiếc micro cán dài của các hàng truyền thông chọc tới làm lệch chiếc kính đen của Adeline, điều này làm cho bà ta cực kì tức giận: "Được rồi thừa các vị, nếu là vấn đề của tôi, tôi sẽ một mình gánh chịu trách nhiệm, bây giờ mời các vị tránh được cho tôi được chứ?"

"Một mình gánh chịu tức là gánh chịu thế nào? Bà sẽ nhận lỗi từ chức sao?" Một âm thanh chói tai từ trong đám người vang lên, Adeline dừng chân nhìn về phía phát ra âm thanh nhưng lại không phát hiện là người nào nói.

"Nếu là cá nhân tôi tạo thành tổn thất cho LY, tôi sẽ từ chức". Adeline khẽ nâng cằm, duy trì sự ngạo mạn quen thuộc của một nhà thiết kế lớn, đi thẳng không quay đầu lại.

Thế là tin tức Adeline sẽ nhận lỗi từ chức lập tức chiếm hết mục kinh tế và thời trang của các tờ báo lớn.

"Adeline, hôm qua tôi có nói với bà là không cần trả lời hay không?" Chu Thái Nhiên hơi đau đầu nhìn bà già bướng bỉnh này.

"Tôi chỉ nói những điều tôi phải nói. Là nhà thiết kế đứng đầu LY, tôi sẽ gánh vác trách nhiệm tôi nên gánh vác". Adeline kiên quyết không nhượng bộ, bà có nguyên tắc làm việc của mình: "Có điều trước đó tôi phải sa thải Kim".

Kim chính là trợ lý Adeline mang đến diễn đàn thời trang lần này, tên là Kim Tiếp Vũ, một nhà thiết kế cao cấp của LY. Trước kia Adeline rất thích cô ta, những năm trước đi dự diễn đàn thời trang đều mang cô ta theo. Năm nay vốn định đổi thành Tiêu Tiêu, đáng tiếc Tiêu Tiêu phải đến châu Phi vào đúng thời gian đó nên lại tiếp tục dùng Tiểu Kim.

"Bà cho rằng việc đó là cô ta cố ý sao?" Chu Thái Nhiên nhíu mày.

"Tôi không cần biết cô ta có cố ý hay không, đây vốn chính là chức trách của cô ta, làm hỏng việc thì phải chịu trả giá". Nếp nhăn hai bên khóe miệng Adeline càng sâu hơn. Đã lăn lộn trong giới thời trang nhiều năm như vậy, bà rất dễ dàng nhìn thấu một số thủ đoạn. Chắc chắn Kim đã bị người khác mua chuộc. Người mua chuộc Kim có thể là công ty đối thủ của LY, cũng có thể là người trong nội bộ LY...

Chu Thái Nhiên gật đầu đồng ý, đợi Adeline đi rồi mới chậm rãi thở dài, lẳng lặng nhìn biểu tượng LY trên bàn, trong lòng buồn rầu, cầm lấy điện thoại di động gọi một dãy số đã thuộc nằm lòng.

Ăn cơm trưa xong uống thuốc, Triển Lệnh Quân hơi mệt mỏi liền nằm xuống sofa ngủ. Tiêu Tiêu và Triển Lệnh Nghệ chơi trên một chiếc sofa khác, cầm bút vẽ tranh trên giấy.

"Reng reng!" Chiếc điện thoại trên góc bàn đổ chuông. Chiếc điện thoại kiểu cổ vẫn còn có vòng quay số, tráng men màu sắc tươi tắn, thoạt nhìn tượng điện thoại cổ thời kì dân quốc.

Triển Lệnh Nghệ sợ đánh thức em trai, lập tức đưa tay cầm lên: "A lô!"

"Lệnh Nghệ, là tôi đây". Giọng Chu Thái Nhiên vang lên bên kia điện thoại, dường như đột nhiên vui vẻ vì người nghe điện thoại là Triển Lệnh Nghệ.

"Teddy! Đạo này mãi không thấy anh đến đây chơi". Triển Lệnh Nghệ cũng có chút vui vẻ.

Chu Thái Nhiên hơi chán nản, dừng lại một chút rồi trả lời như thờ dãi: "LY không có việc gì, tôi nhất định sẽ giúp anh chăm sóc nó thật tốt".

"Đương nhiên không có việc gì rồi, có Tiêu Tiêu ở đó mà". Triển Lệnh Nghệ cười nói.

"Tiêu Tiêu?" Chu Thái Nhiên hơi ngẩn ra.

"Ồ, cô ấy là quán quân toàn quốc, cực kì lợi hại!" Triển Lệnh Nghệ nói rất tự tin.

Ôi, không phải... Tiêu Tiêu liêu mạng nháy mắt ra hiệu với ca ca, tuy nhiên bạn nhỏ Triển Lệnh Nghệ ba tuổi hoàn toàn không hiểu ý cô, còn tiếp tục khoác lác theo những gì cô nói lúc này làm Chu Thái Nhiên bên kia nghe mà khòe miệng co giật không ngừng.

Gác điện thoại, Triển Lệnh Nghệ bắt gặp khuôn mặt ai oán của Tiêu Tiêu. Triển Lệnh Quân hé mắt nhìn hai người bọn họ một cái, khẽ cười một tiếng rồi tiếp tục ngủ.

Ca ca hoàn toàn không biết sự đau khổ trong lòng Tiêu Tiêu lúc này, cúi đầu tiếp tục vẽ tranh: "Anh thiết kế cho em một cái váy nhé. Em đẹp như vậy nên mặc váy công chúa".

Vừa nói vừa vạch nẩy nét trên giấy tạo thành dáng dấp của một chiếc váy dài xòe rộng. Kiểu váy nhiều lớp cực kì sang trọng, nếu Triển Lệnh Nghệ không vẽ hình cậu bé bọ biển lên đó thì đây sẽ là một bộ lễ phục dạ hội rất tuyệt.

Tiêu Tiêu hơi mê mẩn nhìn Triển Lệnh Nghệ vẽ tranh, gương mặt chăm chú, thủ pháp thành thạo, hoàn toàn không giống như là một người mất trí nhớ. Bỗng dưng cô cảm thấy mình đang nhìn thấy Triển Lệnh Nghệ của mười năm trước, không nhận được hỏi: "Vật váy này phải xử lí thế nào? Những phương pháp cắt may bình thường hình như khó mà làm được tới trình độ này".

"Việc này thì có gì là khó". Triển Lệnh Nghệ nhìn cô bằng ánh mắt nhìn một con ốc: "Tầng thứ nhất xa tuyến, tầng thứ hai gấp nếp, sau đó đường may này..."

Nói được một nửa, Triển Lệnh Nghệ đột nhiên ôm trán kêu đau: "Đau quá... Anh không nhớ đường may này làm thế nào nữa. Hu hu hu..." Nói đến đây liền bắt đầu khóc lén.

Triển Lệnh Quân lập tức bừng tỉnh, chạy đến bên cạnh ca ca dỗ dành, cúi đầu nhìn thấy bản thiết kế rơi xuống đất, không nhận được nhú mày.

Bầu không khí trong phòng hơi lạnh, Tiêu Tiêu có thể cảm nhận được anh ta tức giận, lập tức có chút bất an.

"Đừng để anh ấy xem những thứ này, sẽ đau đầu". Giọng của Triển Lệnh Quân vẫn nhẹ nhàng và kiềm chế như cũ, dường như không có ý trách cứ cô.

"Không được hung ác với phụ nữ". Triển Lệnh Nghệ tóm tai em trai.

"Vâng". Triển Lệnh Quân gật đầu.

Tiêu Tiêu nhìn hai anh em này, đột nhiên nhớ đến cái gọi là gia giáo mà Triển Lệnh Quân nói rất lâu trước. Để phụ nữ đi phía trong khi đi bộ trên đường, ăn cơm kéo ghế cho phụ nữ, trời muộn phải đưa phụ nữ về nhà, lái xe đưa phải thay đổi kiểu tóc...

Đại khái cô đã biết được sự gia giáo này là từ đâu ra.

#####

Ca ca: Cô ấy là quán quân toàn quốc, bậc thầy thiết kế, trang phục làm ra ngay cả đại minh tinh cũng vô cùng tán thưởng, chuẩn bị trở thành nhà thiết kế số một của LY rồi.

Teddy: Thật không?

Tiêu Tiêu run rẩy: Không không không, không phải.

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Cơ hội thay đổi cục diện

Lúc rời khỏi nhà họ Triển, Tiêu Tiêu rất lưu luyến nhìn Triển Lệnh Nghệ ngồi trên sofa mỉm cười giờ tay chào cô.

Triển Lệnh Quân đưa Tiêu Tiêu ra ngoài, đứng trên cầu kính nói chuyện với cô: "Trong nhà không thể không có người, anh không tiễn em ra cổng được. Quân gia sẽ gọi xe cho em".

"Vâng". Tiêu Tiêu cười gật đầu, tỏ ý không cần lo lắng. Bây giờ mới bốn giờ chiều, trời còn lâu mới tối, không có việc gì.

Triển Lệnh Quân buông mắt nhìn nước chảy dưới tấm kính dày, yên lặng vài giây rồi nói nhỏ: "Anh trai anh.."

"Em có thể thường xuyên đến nhà anh chơi hay không?" Cùng lúc Triển Lệnh Quân lên tiếng, Tiêu Tiêu cũng nói một câu như vậy, hai mắt phát sáng nhìn chăm chăm Triển Lệnh Quân.

"Sao?" Triển Lệnh Quân ngẩng đầu nhìn cô, trong đôi mắt sạch sẽ không trang điểm lộ ra vẻ vui mừng rõ ràng. Có lẽ là cô thật sự rất thích Triển Lệnh Nghệ, chơi cả ngày vẫn chưa chơi đủ.

So với chính mình, bạn gái còn thích anh trai mình hơn. Triển Lệnh Quân không biết nên vui vẻ hay là nên tức giận. Tâm tình phức tạp khó nói cuối cùng hóa thành một tiếng cười bất đắc dĩ, đưa tay nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài buông xõa trên vai cô: "Chuyện của ca ca không được nói với người khác".

Tình hình của Triển Lệnh Nghệ tương tự như Mộ Giang Thiên, đều là lấy lý do sức khỏe tạm thời lui ra khỏi thế giới của mình, tình hình chân thực không hề được công bố. Ngay cả trong công ty LY cũng chỉ có hai người Chu Thái Nhiên và Tiêu Tiêu là biết chân tướng.

Bên ngoài chưa bao giờ gián đoạn những suy đoán về Leo. Có người nói anh ta mắc bệnh trầm cảm vì công việc, có người nói anh ta đã nổi danh quá sớm nên thui chột, thậm chí có người nói có thể anh ta đã chết, chỉ là LY sợ ảnh hưởng không tốt nên vẫn không chịu thừa nhận.

Người khác đoán già đoán non thế nào cũng không quan tâm, Triển Lệnh Quân nhất quyết không cho phép người ngoài nhìn thấy tình hình của ca ca bây giờ.

"Em biết". Tiêu Tiêu thấy Triển Lệnh Quân vuốt tóc mình xong lại thu tay về đút vào túi quần, trong lòng ngứa ngáy rất muốn tóm lấy bàn tay đó sờ nắn. Nhưng trước mặt quý ông phải duy trì hình tượng thực nữ, cô chỉ có thể mỉm cười cáo biệt, vừa quay đầu đi liền nhe răng nhếch miệng.

Tiêu Tiêu về đến nhà, trình trọng kếp bản vẽ "váy công chúa" Triển Lệnh Nghệ tặng vào trong sổ, nhẹ nhàng vuốt ve cậu bé bọt biển trên vạt váy, thờ dài.

Nếu tâm trí Triển Lệnh Nghệ không thoái hóa thì thật tốt.

Bởi vì La Dự đưa ra video ở giây phút cuối cùng, LY đã không chế được dư luận về cái chết của nhiếp ảnh gia, nhưng những lời bàn tán về sự bất tài của Adeline lại vẫn ồn ào như cũ.

"LY dù thế nào cũng là một thương hiệu cấp hai, đến diễn đàn thời trang lại bị mấy thương hiệu cấp ba dè dặt cười cở, Adeline thật sự là không thể làm được việc lớn".

"Adeline vẫn luôn tùy hứng, hành trình châu Phi lần này chắc chắn là bà ấy ép buộc, quả thực coi an nguy của nhân viên như trò đùa".

Dư luận xì xào mấy ngày, đến thứ hai thì lên tới đỉnh điểm, Adeline nộp đơn từ chức cho Chu Thái Nhiên.

"Adeline, tôi hi vọng bà tỉnh táo một chút, bây giờ rời khỏi LY là lựa chọn xấu nhất đối với bà". Chu Thái Nhiên nhìn chiếc phong bì màu trắng đựng lá đơn từ chức đặt trên bàn, không đưa tay ra cầm lấy.

"Tôi sẽ làm xong những việc đang dang dở, bao giờ phê chuẩn do anh quyết định". Adeline buông mắt, không hề động lòng trước sự níu kéo của Chu Thái Nhiên.

- Biết chuyện gì chưa? Adeline từ chức rồi!

Trong phòng chat nội bộ công ty, mọi người nhiệt tình trao đổi tin vĩa hè hóng hớt được.

- Adeline đi rồi, có phải chỉ đạo Lâm sẽ trở thành thủ tịch mới không?

Theo thông lệ, nếu không có nhà thiết kế lớn nào nhảy dù tới, chỉ đạo nghệ thuật sẽ thay thế vị trí của nhà thiết kế thủ tịch.

- Chắc chắn rồi, sắp tới mọi người cung kính với chỉ đạo Lâm một chút.

Lâm Tư Viễn cũng biết chuyện, lại không thể hiện ra thái độ gì, vẫn thúc giục các nhà thiết kế cao cấp chuẩn bị cho hội nghị thượng đỉnh 18 nước, trước tết sẽ phải đưa ra bản thảo chính thức, thời gian rất gấp.

"Adeline thân ái, nếu tâm tình chị không tốt thì không cần bận tâm đến chuyện hội nghị thượng đỉnh nữa, tôi sẽ làm thỏa đáng". Lâm Tư Viễn cười tủm tỉm nói.

"Anh cứ quyết định là được". Hội nghị thượng đỉnh tổ chức trong nước sẽ không dùng thiết kế của những nhà thiết kế quốc tịch nước ngoài, Adeline cũng biết rõ điều này, cho nên ngay từ đầu đã không có ý định tham dự.

Chu Thái Nhiên đứng cuối hàng lang, lộ vẻ suy tư nhìn nhà thiết kế đứng đầu và chỉ đạo nghệ thuật nói chuyện hữu hảo với nhau. Để Lâm Tư Viễn thay thế cũng không phải không được, nhưng ở tầm quốc tế thì Lâm Tư Viễn vẫn còn thiếu sức ảnh hưởng.

Suy tính trước sau, Chu Thái Nhiên gọi một cuộc điện thoại quốc tế: "Ngài Morard, dạo này ngài vẫn khỏe chứ?"

Morard là nhân vật cấp siêu sao trong giới thiết kế, một ông già yêu nghiệt hơn sáu mươi tuổi vẫn còn cơ bụng sáu múi, bây giờ là thủ tịch của thương hiệu hàng đầu thế giới CẢI CÁCH. Ông ta từng là sư phụ của Triển Lệnh Nghệ, liều lĩnh sử dụng Triển Lệnh Nghệ mới mười chín làm nhà thiết kế thủ tịch của thương hiệu con TAT.

Nghe thấy Chu Thái Nhiên yêu cầu mình giới thiệu nhà thiết kế thủ tịch mới, Morard không nhịn được lắc đầu: "Ồi, trên thế giới này không ai có thể so được với Leo. Nếu phải tìm một người thay thế Adeline thì tôi có mấy lựa chọn. Tuần này cậu rảnh đến Paris một chuyến, tôi sẽ giới thiệu hai bên với nhau".

Đương nhiên tôi biết không ai có thể so được với Lệnh Nghệ... Chu Thái Nhiên cười cười tự hào, lập tức nhận lời mời gặp mặt, dặn thư kí đặt vé máy bay, hôm sau liền bay sang Paris.

Liên hoan phim Châu Âu đang diễn ra hừng hực khí thế, lúc Chu Thái Nhiên đến tổng bộ CC thì cũng là lúc diễn ra lễ khai mạc.

"Tôi vừa khéo, cùng tôi xem thăm đồ đi. Trong này có tác phẩm của người tôi muốn giới thiệu cho cậu". Morard đang xem truyền hình trực tiếp trong phòng thiết kế. Thăm đồ hàng năm không những là nơi các minh tinh tranh tài khoe sắc mà cũng là chỗ để các nhà thiết kế hàng đầu thăm phân cao thấp.

Chu Thái Nhiên nhìn hình ảnh náo nhiệt trên màn hình, nhớ ra LY cũng có một tác phẩm trong đó, thế là cũng ngồi xem.

Lúc này ở quốc nội, Tiêu Tiêu đã hết giờ làm, đang chuẩn bị đến Tang Du tập thể dục, không ngờ lại gặp Tần Á Nam chờ bên ngoài công ty đã lâu.

"Có rảnh không, đi uống chén trà với mình". Tần Á Nam mặc chiếc áo khoác cũ từ năm ngoái, vẻ mặt có chút hốc hác.

Tiêu Tiêu yên lặng nhìn cô ta một chút, khẽ gật đầu, mời cô ta đến quán nước trước kia hai người thường tới. Sau khi từ châu Phi về, Tiêu Tiêu vẫn chưa gặp lại Tần Á Nam, thậm chí đã mất liên lạc. Tần Á Nam bỏ kết bạn WeChat với tất cả các đồng nghiệp trước kia, bao gồm Tiêu Tiêu.

"Cậu biết không, bản vẽ đó vốn là kế hoạch của Chu Sánh dùng để hại cậu". Tần Á Nam uống một ngụm nước lạnh, nói một câu không đầu không đuôi.

Tiêu Tiêu khuấy sinh tố xoài trong cốc: "Nhìn ra được rồi".

Hai bản vẽ đó là bán cho công ty của Chu Sánh, LY đã kiện cả công ty đó, Chu Sánh và Tần Á Nam ra tòa, hiện nay còn đang trong giai đoạn điều tra. Tính lại thời gian thì việc này diễn ra trước khi cô và Tần Á Nam xóa bỏ hiểu lầm, còn Chu Sánh khuyên bảo Tần Á Nam thế nào thì không cần nghĩ cũng có thể đoán được.

"Khi đó nó nói mình cứ đưa bản vẽ cho nó, đến lúc xảy ra chuyện chắc chắn bên trên sẽ truy trách nhiệm thiết kế chính là cậu". Tần Á Nam nói, trên mặt không giấu được vẻ đắng chát. Sau đó cô ta đến đưa cho Chu Sánh bản vẽ cũng là xuất phát từ tâm lý muốn thu hẹp một chút khoảng cách với Tiêu Tiêu, không ngờ từ đầu đến cuối đều là vác đá đập chân mình. Cô ta và Chu Sánh đều nghĩ rất ngây thơ, không để ý đến cơ chế điều tra tiên tiến của LY.

"Bây giờ cậu nói với mình chuyện này làm gì?" Tiêu Tiêu hơi sốt ruột. Cô không hề muốn biết ân oán tình thù của Chu Sánh và Tần Á Nam, trong mắt cô, hai người này sớm đã không phải là bạn.

"Mình muốn đề nghị cậu cùng đối phó Chu Sánh". Tần Á Nam nắm chặt cốc nước, mu bàn tay nổi gân xanh vì dùng sức: "Lúc trước Hàn Đồng Vũ tới làm phiên cậu cũng đều là Chu Sánh giờ trò quý, thậm chí nó còn đã từng một mình đi tìm bạn trai hiện nay của cậu".

Tay Tiêu Tiêu đang khuấy cốc sinh tố chọt dừng lại.

Thấy cuối cùng đã gọi lên được hứng thú của Tiêu Tiêu, Tần Á Nam lập tức thêm mắm thêm muối kể lại quá trình Chu Sánh cố gắng quyến rũ Triển Lệnh Quân, ý đồ là kích thích cho Tiêu Tiêu giận dữ.

"Tiêu Tiêu, mình với cậu đã chung hoạn nạn nhiều năm như vậy, mình là người thế nào cậu biết rất rõ. Nói thật, mình có rất nhiều cơ hội hại cậu nhưng mình đều không làm. Còn Chu Sánh thì khác, nó đúng là một mụ phù thủy, không thể chịu được việc người khác sung sướng hơn nó. Tháng sau mở phiên toà, cậu phải làm chứng giúp mình, chúng mình liên thủ chơi chết nó". Tần Á Nam định kéo tay Tiêu Tiêu nhưng bị cô tránh ra.

Tiêu Tiêu cầm lấy điện thoại di động, vô cùng buồn chán lật xem, ngoảnh mặt làm ngơ trước thỉnh cầu của Tần Á Nam. Hành động này có thể nói là rất không lịch sự, nhưng cô cũng hoàn toàn không định duy trì sự hữu hảo giả tạo trước mặt Tần Á Nam: "Chuyện giữa các công ty, cao trên sẽ xử lý, mình nhúng tay vào cũng không thích hợp".

"Cậu cho rằng cấp cao LY có tâm tư lo chuyện này à? Bây giờ trọng điểm của họ là tranh đoạt vị trí thủ tịch". Tần Á Nam cười lạnh: "La Dự và Lâm Tư Viễn đã liên thủ với nhau từ lâu rồi, nếu cậu không làm gì đó thì sớm muộn cũng bị bọn họ ép chết".

Tiêu Tiêu nghe vậy mới ngẩng đầu lên, neho mắt lại nhìn Tần Á Nam: "Làm sao cậu biết?"

"Bởi vì trước kia mình là tai mắt của La Dữ ở phòng may sẵn". Tần Á Nam nói hơi đắc ý. Ngay từ một năm trước La Dữ đã tới tìm cô ta, cô ta cung cấp tin tức cho La Dữ, La Dữ bao che cho cô ta, để cô ta ở công ty như cá gặp nước. Khi cô ta theo học Lâm Tư Viễn, La Dữ từng bóng gió cô ta có thể thân cận với Lâm Tư Viễn một chút.

La Dữ muốn vị trí phó tổng giám đốc, Lâm Tư Viễn thì muốn làm thủ tịch, mục tiêu của hai người không xung đột, còn có thể giúp đỡ nhau, đích xác rất thích hợp liên thủ.

Tiêu Tiêu nhủ mảy. Nói thật, trong công ty này ngoài ca ca nhà họ Triền đã trở thành truyền kì, người cô sùng bái nhất chính là Adeline. Bây giờ Adeline rơi vào khó khăn khiến cô cảm thấy buồn bã. Nếu không có bước ngoặt nào vẫn hồi danh dự của Adeline...

Đúng lúc này, điện thoại di động của Tiêu Tiêu báo có một tin tức: "Lam Mạc Như trên thảm đồ đẹp đến mê hồn!"

Cô lập tức bấm vào, nội dung tin tức có một bức ảnh vừa chụp hiện trường thảm đồ.

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Phu nhân

Lam Mạc Như trong ảnh mặc một chiếc váy dài quét đất màu đỏ rực, đó là Niết Bàn mà Tiêu Tiêu thiết kế, nhưng đã cải tiến rất nhiều so với hình dạng lúc được đưa ra trong cuộc thi thiết kế.

Kiểu váy lộ vai và vạt váy đuôi phượng không thay đổi, nhưng chất liệu lại được đổi mới hoàn toàn. Vải vóc được in nhuộm riêng, nền vải màu đỏ tươi, màu vàng nhạt và xanh bảo thạch đan xen tạo thành đuôi phượng rực rỡ kéo dài từ chỗ xẻ tà sau lưng đến hết vạt váy. Vạt váy trải ra tròn xoe trên thảm đồ như chim công xòe đuôi.

Lam Mạc Như đi một đôi giày cao gót màu vàng, mái tóc kiểu hoài cổ, cài một chiếc lông đuôi phượng hoàng làm bằng hồng ngọc, phối hợp với chiếc váy một bên là tay áo vàng một bên hở vai không tay, thoát nhìn thật sự giống một con phượng hoàng bay lên từ trong lửa, niết bàn sống lại, quân lâm thiên hạ.

Chỉ nhìn qua bức ảnh này, Tiêu Tiêu liền biết lần này Lam Mạc Như đã đạt được mục đích của mình.

Các hãng truyền thông xem trực tiếp tại hiện trường còn cảm nhận sâu sắc hơn người xem trước màn hình nhiều. Giữa một khoảng toàn là váy áo màu sâm panh, màu đen, màu trắng, đột nhiên xuất hiện sắc màu đỏ rực tạo thành kích thích thị giác mãnh liệt. Lam Mạc Như vừa lên sân khấu đã làm vô số cuộn phim phải ra đi, tiếng máy ảnh tách tách vang lên không dứt bên tai.

"Ôi chúa ơi, cô ấy thật đẹp. Cô ấy là ai?" Nhiếp ảnh gia đề râu rậm nhanh chóng bấm nút chụp, không chịu bỏ lỡ bất cứ giây phút đặc sắc nào.

"Một mình tỉnh Trung Quốc, hình như tên là Lam". Phóng viên bên cạnh nói, tay vẫn nhanh chóng ghi chép.

"Cô ấy nhất định sẽ trở thành nữ hoàng thảm đồ lần này, tôi dám cược với các anh". Nhiếp ảnh gia than thở. Liên hoan phim này được tổ chức hàng năm, bởi vì quy cách tương đối cao, lịch sử lâu đời, rất nhiều thứ đều có quy định bất thành văn. Chẳng hạn như váy áo phải trang trọng, không được mặc váy ngắn gì đó. Dần dà rất nhiều nữ minh tinh đều không dám mặc quá lập dị khác người, minh tinh châu Á này tính toán rất kĩ.

Không những nhiếp ảnh gia nghĩ như vậy mà Morard đang ngồi xem trực tiếp trước màn hình cũng nghĩ như vậy: "Chiếc váy này thật tuyệt, không hề lập dị nhưng lại đủ để khiến người ta phải chú ý. Họa tiết này tôi nhớ là quý tộc cổ đại ở quốc gia các anh mới dùng đúng không?"

Chu Thái Nhiên nhìn họa tiết phượng hoàng, gật đầu: "Đúng thế, chỉ có hoàng hậu mới dùng".

"Không sai, cô ấy chính là nữ hoàng thảm đồ lần này". Morard cười nói, hỏi trợ lí bên cạnh: "Đó là thiết kế của công ty nào?"

Trợ lí nhanh chóng tra thông tin, ngẩng ra đáp: "Là LY".

LY? Morard nhìn về phía Chu Thái Nhiên bên cạnh: "Đây là thiết kế của Adeline à?"

"Không phải, của một nhà thiết kế trẻ tuổi tên là Tiêu Tiêu". Chu Thái Nhiên không ngờ chiếc váy này lại có hiệu quả tốt như vậy, nhớ tới những lời của Triền ba tuổi nói trong điện thoại: "Cô ấy rất lợi hại, cô có ấy thì LY sẽ không đồ", đột nhiên rất muốn cười.

Một người tuổi trẻ rất bạo dạn". Morard sờ sờ cằm: "Cậu hãy mượn vị minh tinh này lăng xê một chút, ông Adeline sẽ không cần từ chức".

Morard có được vị trí như bây giờ không chỉ là dựa vào tài hoa, giác quan nhạy bén đối với khuynh hướng thời trang và các thủ đoạn lăng xê thương mại

cũng rõ như lòng bàn tay nên ông ta mới có thể bắt bại. Morard lấy trong túi danh thiếp xa hoa xinh xắn ra một tấm danh thiếp in hình hoa son trà màu đen đưa cho Chu Thái Nhiên, cười bí hiểm: "Chuyển cho người tuổi trẻ đó giúp tôi. Nếu cậu sẵn sàng bỏ tiền, sang năm có thể đưa cô ấy đến CC học tập".

Là công ty hàng đầu chuyên về mảng xa xỉ phẩm, hàng năm các công ty thiết kế đều tìm mọi cách đưa những nhà thiết kế được bồi dưỡng trọng điểm của mình đến trụ sở CC học tập, nhưng không phải ai cũng có thể đến được. Muốn học được bản lĩnh thật sự từ Morard phải là người được ông ta chấp nhận, nếu ông ta không thích thì có đưa tới cũng chỉ tốn tiền vô ích.

Chu Thái Nhiên nhận lấy tấm danh thiếp, lộ vẻ suy tư.

Tieu Tieu ngồi trong quán nước cũng nhìn thấy cơ hội thay đổi cục diện. Chiếc váy này là cô thiết kế, nhưng Adeline chỉ đạo. Lam Mặc Như ghi điểm rất cao trên thăm dò, chỉ cần tung ra tin tức chiếc váy này là LY thiết kế, việc vận hội danh vọng cho Adeline sẽ dễ hơn nhiều.

Cất điện thoại vào túi xách, Tieu Tieu đưa tay ra hiệu cho nhân viên phục vụ tính tiền, kể cả phần của Tần Á Nam luôn, coi như cảm ơn tin tức về quan hệ giữa La Dữ và Lâm Tư Viễn, nhưng những chuyện khác thì thôi: "Chuyện Chu Sánh mình không làm được. Nhưng chúng ta vẫn là bạn học, cậu có khó khăn gì có thể đến tìm mình, nếu có thể giúp được nhất định mình sẽ giúp".

Đây chỉ là một câu xã giao, lại khiến Tần Á Nam đỏ mặt xúc động: "Xin lỗi cậu vì những chuyện trước kia".

Phuong Hường Tiền đi Tieu Tieu như vậy cũng là vì Tần Á Nam chia rẽ, nhưng cô ta không có mặt mũi nói ra, ngập ngừng một hồi lâu cuối cùng chỉ nói một câu xin lỗi.

Tieu Tieu khẽ động tai, không nói gì, đi thẳng không quay đầu lại.

Đẩy cửa xoay bước vào Tang Du, lễ tân Diễm Diễm lập tức chào: "Hoan nghênh quý khách ghé thăm!"

Sau khi thấy rõ là Tieu Tieu lập tức lại thêm một câu: "Chào bà chủ!"

Tieu Tieu sợ đến mức lão đạo sư nửa ngã xuống, nhìn trái nhìn phải thấy ở đây không có người khác mà chỉ có mình, lập tức đỏ mặt: "Đừng nói lung tung".

Từ lúc ở châu Phi về, đây là lần đầu tiên cô đến Tang Du, suýt nữa quên mất bây giờ người quen của Triển Lệnh Quân đều biết chuyện hai người bọn họ yêu nhau rồi.

Lúc trước kết bạn với tài khoản cá nhân của Triển Lệnh Quân, cô đã lập tức vào tường xem. Triển Lệnh Quân rất ít đăng gì, trạng thái mới nhất là công bố chuyện tình yêu của mình.

Đó là một bức ảnh chụp trộm, bối cảnh là phòng bệnh trong khoang thuyền tàu chiến phiêu bạt trên biển. Một cái đầu để tóc dài gục xuống chiếc chăn màu xanh hải quân, thoạt nhìn như một con cầu gai. Một bàn tay thon dài để coi khế đặt lên mái tóc đó, đại khái là muốn thể hiện sự yêu thương của mình. Tuy nhiên kết cấu không hề duy mỹ, hoàn toàn chính là "tiền ông mò cầu gai", chưa thêm một câu: "Liên hệ mang tính hai chiều vừa thành lập".

Không những hình ảnh chẳng ra gì mà câu chữ cũng làm Tieu Tieu xem không hiểu, đành phải lên mạng tra xem. Cái gọi là liên hệ mang tính hai chiều là một lý luận trong tâm lý học về quan hệ thân mật, chính là giai đoạn thứ ba của quan hệ thân mật. Đó là khi quan hệ thâm mến một chiều chuyển hóa thành hai người tương tác với nhau, gọi là thành lập liên hệ mang tính hai chiều.

Phiên dịch thành tiếng người chính là: Vừa xác định quan hệ yêu đương. Ngắn gọn hơn nữa là: Mới có người yêu. Tin tin hơn là: Vừa có gấu!

Nghĩ lan man một hồi, Tieu Tieu lấy lại tinh thần nhìn Diễm Diễm với vẻ mặt xu nịnh trước mặt mình, cảm thấy hơi khó thích ứng. Nghĩ đến chuyện một lát nữa có thể sẽ gặp Tổng Đường ninh bộ, Lý Mạnh ninh bộ, cô lập tức muốn quay đầu đi ra.

"Hi hi". Diễm Diễm cười, cầm tay áo Tieu Tieu lắc lư: "Chị nói với đại ca một câu đi, làm cho em một bộ đồng phục mùa đông nữa. Chỗ này quá lạnh, em lại rất thích mặc đồng phục chị thiết kế".

Thì ra là vì chuyện đồng phục, Tieu Tieu thở phào nhẹ nhõm: "Chị đã có thẻ VIP rồi, bọn em muốn chị thiết kế nữa là phải trả tiền".

"Chúng ta đều là người một nhà, nói chuyện tiền nong tổn thương tình cảm". Diễm Diễm chun mũi, đáng thương hết sức.

"Thế lần sau chị nộp thẻ quý thì chiết khấu cho chị nhé!" Tieu Tieu nhướn mày.

"Không được, bọn em chưa bao giờ giảm giá". Nói đến chuyện nạp thẻ, Diễm Diễm lập tức bị lão hà tiện Grandet nhập hồn.

Tieu Tieu: "..."

Cứ tưởng Diễm Diễm xun xoe vì chuyện đồng phục, nào ngờ vừa đi vào phòng tiếp khách, Tổng Đường đang nói chuyện với Liêu Nhất Phàm vội vã đặt một tay trước ngực cúi chào theo lễ nghi cung đình: "Phu nhân, ngài đến rồi!"

Bên cạnh có khách ngồi chờ tò mò quay lại nhìn, Tieu Tieu vội ngăn cản Đường: "Thôi nào, đừng đùa nữa".

Tổng Đường bật cười hề hề.

Sắc mặt Liêu Nhất Phàm hơi khó coi, nhìn Tiêu Tiêu đỏ bừng mặt, hỏi: "Hai người yêu nhau thật à?"

Dựa vào trực giác của phụ nữ, Tiêu Tiêu lập tức cảm nhận được địch ý của Liêu Nhất Phàm, không khỏi ngẩng đầu nhìn kỹ cô ta. Trừ lần trước may đo đồng phục, đây là lần đầu tiên cô nhìn chính diện vị chuyên gia trị liệu này.

Không thể không nói, Liêu Nhất Phàm ngoại hình không tồi, lông mày thưa mắt dài, thoát nhìn lạnh lùng và tháo vát, nghe nói là học muội của Triển Lệnh Quân.

Học muội, sư muội, em nuôi đều là mối nguy hiểm tiềm tàng, Tiêu Tiêu không khỏi đứng thẳng lưng lên, lộ ra một nụ cười hạnh phúc: "Đúng vậy, đợi anh ấy bình phục, tôi mời mọi người ăn cơm".

"Thật không? Ăn gì?" Lý Manh lau mồ hôi đi ra nghe thấy có người mời ăn lập tức chạy tới, đặt cằm lên vai Tổng Đường, hỏi đầy chờ mong.

"Mọi người muốn ăn gì cũng được". Tiêu Tiêu nói hào phóng.

Lý Manh và Tổng Đường hoan hô một tiếng, nghiêm túc bàn bạc nên ăn hải sản hay là ăn lẩu. Sắc mặt Liêu Nhất Phàm càng khó coi, nửa người trên cứng đờ quay người đi.

Tiêu Tiêu nhú mày, cất bước đi lên tầng ba.

Phòng đàn hôm nay yên tĩnh hơn, không có tiếng dương cầm thánh thoát mà chỉ có tiếng nhấn nhá nhẹ nhàng đứt quãng. Mấy nốt nhạc lại dừng, sau đó lặp lại, chợt dừng, chợt biến âm.

"Anh đang viết nhạc à?" Thấy Mộ Giang Thiên đang thử âm trên phím đàn, Tiêu Tiêu rất là vui mừng.

Mộ Giang Thiên quay đầu lại, kiêu ngạo hát càn: "Đúng vậy, có muốn nghe bản nhạc mới của tôi không?"

Giai điệu nhẹ nhàng mà kì ảo, như là giọt nước rơi xuống từ mái hiên, nói thành một sợi dây, lại hòa vào hóa thành dòng chảy, mang vài phần sắc thái âm nhạc Trung Quốc cổ điển, như yêu như hận, như khóc như cười. Trình độ thưởng thức dương cầm của Tiêu Tiêu không cao, nhưng cô thật sự cảm thấy dễ nghe.

Yêu cầu tốc độ tay khi chơi bản nhạc này cũng không cao, nhưng đây lại là điều khó nhất khi soạn nhạc. Dừng nốt nhạc đơn giản để viết ra bản nhạc đẹp đẽ, giống như dùng những họa tiết tối giản làm ra lễ phục hoa lệ, cực kì hiếm thấy.

Tiêu Tiêu nghe mê mẩn, quên cả dự định chia sẻ với thần tượng chuyện tác phẩm của mình đang nóng bỏng, mình sắp đi lên đỉnh cao của cuộc đời.

Bản nhạc kết thúc, Tiêu Tiêu lập tức vỗ tay nhiệt tình: "Bản nhạc này tên là gì?"

Trong đầu nghĩ chắc sẽ kiểu kiểu như cao sơn lưu thủy, bởi vì cô nghe xong chỉ cảm thấy trong khúc nhạc tràn ngập tiếng nước.

"Bản giao hưởng ánh sáng". Nghe thấy câu hỏi của Tiêu Tiêu, Mộ Giang Thiên ngước mắt lên: "Đây là ánh sáng mà bây giờ tôi hiểu".

#####

Học muội: Bọn tao cùng học đại học, mày có không?

Tiêu Tiêu: Không có.

Học muội: Bọn tao cùng làm một chỗ, sáng chiều chung sống, mày có không?

Tiêu Tiêu: Không có.

Học muội: Thế mày có cái gì đọ được với tao?

Tiêu Tiêu: Tao có Quân Quân.

Học muội:...

Quân Quân: Game over!

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Thăng thấn

Thời gian như nước chảy, ánh sáng cũng như nước chảy. Đối với Mộ Giang Thiên đã mù lòa thì bây giờ ánh sáng là thứ không nhìn thấy, chỉ có thể sờ thấy. Khi ánh sáng ảm áp trôi qua kẽ tay, ánh sáng cũng không khác gì nước chảy.

"Một cách nói rất thú vị". Tiêu Tiêu cười lên. Nhìn thấy Mộ Giang Thiên thật sự bắt đầu viết nhạc, cô có cảm giác như mình vừa cứu vớt cả thế giới.

"Nghe nói Lệnh Quân bị thương à?" Mộ Giang Thiên chậm rãi đeo găng tay vào. Anh ta đã đàn một ngày, cần tìm Lý Manh đến xoa bóp một chút.

"Vâng..." Tiêu Tiêu gật đầu, nhớ ra Mộ Giang Thiên không nhìn thấy lại vội vàng lên tiếng, kể lại sơ qua những chuyện ở châu Phi: "Tôi đại khái đã hiểu ý anh nói lúc trước rồi".

"Cái gì?" Mộ Giang Thiên cầm lấy gậy đứng dậy.

"Anh ấy đích xác là một con lừa bướng bỉnh". Tiêu Tiêu nói xong chính mình không nhịn được bật cười.

"Lừa gì cơ?" Giọng của Triển Lệnh Quân đột nhiên vang lên sau lưng, Tiêu Tiêu và Mộ Giang Thiên đồng loạt sùng người. Chuyện khó xử nhất chính là đang nói xấu người khác lại bị người ta nghe thấy.

"Sao anh lại đi làm? Bác sĩ dặn anh phải nghỉ ngơi cơ mà?" Tiêu Tiêu vội chuyển đề tài, bước nhanh tới bên cạnh Triển Lệnh Quân.

"Không sao, anh chỉ đến xem xem". Triển Lệnh Quân đưa tay mời Tiêu Tiêu sang phòng nghỉ ngơi của khách quý bên cạnh, quảng Mộ Giang Thiên cho Lý Manh vừa đi lên theo.

Tầng ba cũng có phòng khám bệnh, một số khách hàng VIP không muốn bị người khác nhìn thấy ở tầng một nên yêu cầu chuyên gia trị liệu lên tầng ba. Hai người ra khỏi phòng đàn, gặp phải Liêu Nhất Phàm vừa từ phòng khám bệnh đi ra.

"Sur... Bác sĩ Triển!" Liêu Nhất Phàm nhớ tới lời cảnh cáo của Triển Lệnh Quân lần trước, hai chữ sư huynh sắp bật ra miệng lại vội vã nuốt vào.

Triển Lệnh Quân khẽ gật đầu, đi qua bên người cô ta, mở cửa một gian phòng nghỉ ngơi.

Tiêu Tiêu quay lại thoáng nhìn Liêu Nhất Phàm, nhớ tới chuyện lúc trước: "Đúng rồi, em phải mời các bạn của anh đi ăn, hôm nay anh cũng đến, không bằng hôm nay đi luôn nhé!"

Triển Lệnh Quân khẽ nhướn mày, cúi đầu nhìn Tiêu Tiêu ánh mắt đầy xảo quyệt, không biết cô nàng này đang có ý đồ xấu xa gì: "Thế lát nữa hỏi họ xem".

Liêu Nhất Phàm đứng ngoài cửa thang máy, nghe tiếng hai người càng lúc càng xa, siết chặt chiếc bút máy trong tay.

Phòng nghỉ ngơi là những phòng nhỏ đơn độc, trong phòng có trái cây và đồ ăn vặt, còn có bàn cờ, bộ bài, đồ thêu thùa may vá. Thực ra những thứ này cũng là dự án trị liệu, thuộc về trị liệu tác nghiệp. Tang Du bây giờ còn chưa tuyển được chuyên gia trị liệu tác nghiệp, việc cùng bệnh nhân thêu thùa may vá vẫn do các y tá đảm nhiệm.

"Nơi này thật tuyệt, em có thể chơi ở đây cả ngày". Tiêu Tiêu thoải mái dựa vào sofa: "Đây chính là đãi ngộ của VIP à?"

Triển Lệnh Quân ngồi xuống bên cạnh cô, nói nghiêm túc: "Không phải, là đãi ngộ của bà chủ".

Tiêu Tiêu vung tay đánh anh ta, chợt nhớ ra vết thương củ anh ta còn chưa khỏi, khi tay còn cách Triển Lệnh Quân ba cm đột nhiên chậm lại, nhẹ nhàng vỗ một cái lên cánh tay không bị thương.

Triển Lệnh Quân lại kêu đau một tiếng nửa thật nửa giả.

"Em có dùng sức đâu, anh kêu đau cái gì?" Tiêu Tiêu cho rằng gã lạnh nhạt này sẽ không phản ứng khi cô trêu đùa, không ngờ lại phối hợp như vậy.

"Ca ca cũng thích trò chơi này". Triển Lệnh Quân cười cười nhìn cô.

Hai ba năm sau khi xảy ra chuyện, Triển Lệnh Nghệ vẫn ngây ngô, còn chưa thể nói được. Sau đó trải qua một thời gian cố gắng, cuối cùng cũng khôi phục được trí lực ba tuổi. Khi đó trò chơi Triển Lệnh Nghệ thích nhất là đánh đùa cho em trai kêu đau.

Đây là đùa với cô như đùa với trẻ con ba tuổi à? Tiêu Tiêu nghiêng răng, lại định đánh anh ta.

Triển Lệnh Quân không hề phản kháng để mặc cho cô đánh, gọi máy nội bộ cho lễ tân, nói với Diễm Diễm bà chủ mời mọi người đi ăn sau khi mọi người hết giờ làm.

Tiêu Tiêu vốn không phải người đa nghi gì, trước kia cùng Hàn Đông Vũ yêu xa, nghe nói hán cùng cô gái khác đi xem phim cũng không tức giận. Nhưng đến lúc là Triển Lệnh Quân, một chút vấn đề nhỏ cũng không nhẫn nhịn được, trong lòng khuyên bảo chính mình như vậy không tốt, ngoài miệng lại không nhịn được hỏi: "Anh và Liêu Nhất Phàm là sư huynh sư muội à?"

"Ồ, cùng trường lúc học cao học bên Mỹ". Triển Lệnh Quân gác điện thoại, thả lỏng người dựa vào sofa: "Cô ấy vốn học khoa giải phẫu thần kinh, anh thường sang khoa cô ấy dự thính nên có quen biết".

Chuyện tiếp theo không cần nhiều lời, chắc chắn là cô nàng đang là học viên xuất sắc của khoa giải phẫu thần kinh lại bỏ chuyên ngành này chuyển sang học ngành y học phục hồi sức khỏe vì anh chàng học trường đẹp trai. Học mọi thứ tốt nghiệp như chim yến về rừng, bay thẳng vào vòng tay học trưởng, cùng kinh doanh phòng khám phục hồi sức khỏe, chàng cày ruộng còn thiếp dệt vải.

Tiêu Tiêu phùng má lên: "Cũng rất lãng mạn đấy chứ?"

"Nam cây nữ dệt, đúng là rất tốt. Diễm Diễm nói muốn có váy mới, bà chủ rảnh rồi dệt cho một chiếc". Triển Lệnh Quân nhìn buồn cười, không nhận được đưa tay vỗ má cô: "Mà chúng ta còn chưa nói chuyện thẳng thắn với nhau về lịch sử tình cảm của mình".

Một tháng nay tình hình rối loạn, sau khi yêu nhau hai người hết chạy nạn lại nằm viện, đều không có thời gian nói chuyện yêu đương.

Tiêu Tiêu nghe nói như thế, lập tức lấy lại tinh thần: "Đúng, nên thẳng thắn một chút. Em thì anh biết rồi, có một người bạn trai cũ yêu nhau ba năm, hai năm xa nhau, trung bình một năm gặp nhau hai lần, cơ bản giống như nuôi thú ảo trong điện thoại. Hôm chia tay anh cũng tham dự, sau đó còn bị anh đánh nữa".

"Sau đó hần còn liên lạc với em không?" Triển Lệnh Quân hỏi tiếp.

"Không, hần cũng không đến mức không có mặt mũi như vậy, nếu không phải bị Chu Sánh lừa thì căn bản cũng sẽ không đến tìm em". Tiêu Tiêu khai hết từ đầu đến đuôi.

"Ồ". Triển Lệnh Quân tỏ ý đã hiểu, chậm rãi uống một ngụm trà/

"Này, còn anh?" Tiêu Tiêu thò một ngón tay tới cù Triển Lệnh Quân.

Triển Lệnh Quân tỉ mỉ nhớ lại một lát, ngữ điệu thông thả nói: "Anh học nghề y, thời đại học quá bận, không có thời gian yêu. Sau đó về nước, họ hàng giới thiệu cho một người, cho anh xem ảnh người đó..."

Tinh thần Tiêu Tiêu bỗng căng thẳng. Họ hàng giới thiệu đối tượng cho, chắc chắn không chỉ giới thiệu một người, vậy mà người này lại được nhắc đến, vậy tất nhiên là chuyện này còn chưa chấm dứt.

Quả nhiên, Triển Lệnh Quân độc miệng như ngày ngày súc miệng bằng thuốc trừ sâu lại khen ngợi người này mấy câu.

"Đó đúng là một cô gái rất đẹp, đặc biệt là đôi mắt đó, chỉ nhìn một lần là không thể quên được". Triển Lệnh Quân nói, trong mắt không khỏi lộ ra nét cười, Tiêu Tiêu càng nhìn càng uất ức: "Nhưng cô ấy quá nhỏ, còn anh lại đang trong giai đoạn lập nghiệp, căn bản không thích hợp nên anh trực tiếp từ chối".

"Hơ hơ, có phải bây giờ anh vẫn còn nhớ cô gái đó không?" Tiêu Tiêu hàm hồ hỏi.

Triển Lệnh Quân dường như không thấy cô tức giận, tiếp tục dùng giọng trầm bổng du dương kể tiếp: "Sau đó lúc anh sắp quên rồi, một hôm đi đường lại gặp phải cô ấy, cô ấy đeo khẩu trang, mắt rất đẹp..."

Con giận không ngừng lên cao làm quả bóng bay trên đỉnh đầu Tiêu Tiêu sắp nổ tung, đột nhiên nghe thấy hai tiếng khẩu trang, quả bóng bay lập tức xì hơi. Tiêu Tiêu kích động đỏ mặt hôi tay, lại vẫn dậm nhậm hỏi: "Thấy cảm giác khi anh nhìn thấy người thật là gì?"

Triển Lệnh Quân liếc cô một cái: "Mặt hormone, đang ở giai đoạn tự điều chỉnh tâm lý sau chia tay, ấn đường phát đen, thoát nhìn rất xui xẻo".

Tiêu Tiêu: "..."

Quả nhiên truyện cổ tích đều gạt người, hôm nay gã này chắc chắn không súc miệng bằng thuốc trừ sâu mà dùng thuốc diệt cỏ.

#####

Em trai là đồ chơi tốt nhất

Ca ca: Đánh chết người!

Quân Quân: Ồ.

Ca ca: Không vui, ta đánh người không kêu đau.

Quân Quân: Á, đau quá.

Ca ca: Phải kêu giống hơn một chút nữa.

Quân Quân: Á á á... Đau đau đau...

Mẹ: Hai đứa con trai đều điên rồi, làm thế nào bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Rạng danh

Hai người nói chuyện trên trời dưới đất trong phòng nghỉ ngơi một hồi lâu, càng nói lại càng hăng say. Tiêu Tiêu phát hiện Triển Lệnh Quân rất khác mình, nhưng lại vô cùng hợp nhau.

Tiêu Tiêu: "Lúc đang học mà anh không tập trung thì thường nghĩ cái gì? Em thường nghĩ đến tiểu thuyết và phim truyền hình".

Triển Lệnh Quân: "Anh lúc nào cũng tập trung".

Tiêu Tiêu: "... Thế anh có bao giờ phải thi lại không?"

Triển Lệnh Quân: "Anh luôn đứng đầu lớp".

Tiêu Tiêu lặng lẽ xoay người, quay lưng về phía anh ta: "Tránh ra, em không nói chuyện với thánh học".

Triển Lệnh Quân buồn cười: "Em có bao giờ nhận được thư tình không?"

Nói đến thư tình, Tiêu Tiêu có thể tha hồ khoe khoang: "Đương nhiên là rồi, khi còn bé em cũng là cảnh hoa trong vườn trường, thư tình nhậ được có thể đóng thành sách xuất bản".

Triển Lệnh Quân nhướn mày: "Thế có bức thư nào tương đối đặc biệt không?"

Tương đối đặc biệt... Tiêu Tiêu chăm chú suy nghĩ một lát: "Đúng là có, thời cấp ba có một bạn trai thích em, lén viết cho em hai hộp thư tình to, nhưng em không được đọc bức nào, bởi vì lúc cậu ấy tốt nghiệp liền đốt hết đồng thư tình đó, nói là tể bái tuổi thanh xuân đã mất đi. Các bạn học của em đều cảm thấy cậu ấy rất nặng tình".

"Nặng tình?" Khóe miệng Triển Lệnh Quân giật giật: "Đốt thư tình cho em để an ủi em ở trên trời linh thiêng à?"

"Cũng có thể". Tiêu Tiêu ôm trán, trước kia cô cũng cảm thấy rất thâm tình, rất cảm động, nhưng nghe Triển Lệnh Quân nói như vậy liền lập tức trở mặt.

Triển Lệnh Quân thờ dãi: "Bây giờ anh hơi hối hận rồi, lúc Dao Dao cho anh xem ảnh, anh nên đồng ý ngay". Nếu khi đó đã trở thành bạn trai của Tiêu Tiêu, cô sẽ không bị ốm vì thức đêm lo nghĩ, cũng sẽ không gặp tên Hàn Đông Vũ mà cô nằm viện cũng không chịu tới thăm kia.

Những lời sau đó chưa nói nhưng Tiêu Tiêu cũng nghe ra được, viên mắt không khỏi nóng lên. Cô chẳng lẽ không muốn biết Triển Lệnh Quân sớm hơn hay sao? Biết anh ta trước lúc anh ta mười bảy tuổi, ngăn cản anh ta và ca ca đi tham gia buổi diễn tấu ở Nhà hát Bạc đó: "Chuyện quá khứ không được hồi hận, thậm chí em cũng không hối hận vì bị ốm. Có được tất phải có mất, đây chẳng phải triết lí của anh hay sao?"

Nếu không bị ốm, Tiêu Tiêu sẽ không ngộ ra, vẫn còn là cô bé bận rộn công việc, tính toán chi li trước kia, sẽ không thể hấp dẫn được Triển Lệnh Quân.

Triển Lệnh Quân nhìn cô, cười nhẹ nhàng.

Hai người nói chuyện đến tận lúc hết giờ làm, Triển Lệnh Quân đứng dậy đưa tay ra với Tiêu Tiêu: "Bây giờ anh có thể dắt tay em chưa?"

Tiêu Tiêu nhoèn miệng cười, đặt tay mình vào trong bàn tay khô ráo ấm áp đó.

Mọi người vốn tưởng bác sĩ Triển yêu nghề thương thế chưa bình phục đã đi làm, lại thấy người này chui thẳng vào phòng nghỉ ngơi, ngồi trong đó đến hết giờ làm mới dắt bạn gái mặt mày hồng hờ xuống lầu.

Tình yêu khiến người ta sa đoạ!

"Nhất Phàm, không đi ăn cùng à?" Chuyên gia trị liệu tâm lí Mạc Tinh Tinh thay quần áo đi ra, nhìn thấy Liêu Nhất Phàm bước nhanh đi ra ngoài liền khoanh tay gọi lại.

"Tôi nay mời ăn cơm mà sắp hết giờ mới thông báo, ai có thể sắp xếp kịp chứ". Liêu Nhất Phàm bất mãn nói: "Tôi đã nói với cha mẹ là sẽ về ăn cơm với họ".

Mạc Tinh Tinh lộ vẻ suy tư nhìn cô ta, gật đầu không nói thêm nữa.

Tổng Đường ghé tới hắt cằm chỉ bóng lưng cứng nhắc của Liêu Nhất Phàm, nhỏ giọng hỏi: "Thầy Mạc, cô ấy ăn nhầm thuốc nổ à?"

Bởi vì trình độ tâm lý học cao thâm của Mạc Tinh Tinh, Tổng Đường luôn cảm thấy cô ta là một bán tiên, có thể biết được trong lòng người khác nghĩ gì, lúc rảnh rỗi còn lên tìm Mạc Tinh Tinh xem bói, vẫn gọi cô ta là thầy Mạc".

"Đa tình tự cổ không dư hận, mộng đẹp xưa nay khó tỉnh mà". Thầy Mạc để lại một câu bí hiểm như vậy, lúc đầu đi đến chỗ Lý Mạnh đang chờ bà chủ cho ăn.

Tiểu Tiêu nhìn mọi người đang chờ, trừ Liêu Nhất Phàm, các chuyên gia trị liệu khác và Diễm Diễm đều có mặt, mọi người vẫn rất nể mặt cô: "Mọi người muốn ăn gì?"

"Ăn lẩu!" Mọi người đồng thanh nói, xem ra là đã bàn bạc xong xuôi rồi. Như hôm nay trời trở lạnh, ban đêm gió lạnh đi ăn lẩu vốn chính là một chuyện hạnh phúc.

Tổng Đường giọng tay: "Tôi có thể dẫn bạn gái đi cùng hay không?"

Tối nay vốn hẹn bạn gái, dẫn đi ăn cùng có thể tiết kiệm được một bữa.

"Bác sĩ Tổng, anh kiếm được nhiều tiền như vậy, tại sao vẫn bần xìn thế?" Diễm Diễm không nhịn được nói.

"Tiền của anh không phải gió thổi đến, là anh kiếm bằng từng tờ thực đơn dinh dưỡng, từng bữa đến nhà người ta nấu cơm đấy". Tổng Đường trả lời chính khí lắm liệt.

Một đám người náo nhiệt đi ra khỏi Tang Du, sau gốc cây ngô đồng không xa, Chu Sánh mặc áo lông vũ màu đen nhìn Liêu Nhất Phàm đi ngược hướng những người khác, mặt lộ vẻ suy tư.

"Tang Du, đây là nơi nào?" Chu Sánh thoáng nhìn Triển Lệnh Quân dắt tay Tiểu Tiêu, cất bước đuổi theo Liêu Nhất Phàm.

Tin tức về Lam Mạc Như trên thăm dò truyền về trong nước dẫn tới một chấn động không nhỏ. Truyền thông nước ngoài khen ngợi chiếc váy này như nước thủy triều, nói đã cảm nhận được vẻ đẹp mỹ hoặc của phương đông.

Chu Thái Nhiên đang ở châu Âu, cảm xúc với truyền thông còn sâu sắc hơn, khẩn cấp liên lạc với công ty quản lý của Lam Mạc Như, hai bên thỏa thuận đạt được mục đích lãng xê. Gặp hai nhà thiết kế được Morard giới thiệu, Chu Thái Nhiên liền vội vã về nước, còn trợ lý của anh ta thì đến thành phố tổ chức liên hoan phim, gặp gỡ người đại diện của Lam Mạc Như.

Đến lúc Tiểu Tiêu thức dậy sau buổi tối ăn lẩu no nê liền phát hiện tin tức về Lam Mạc Như và chiếc váy đã bay rợp trời ngập đất.

"Lam Mạc Như trong bộ váy đỏ làm kinh diễm người đời, truyền thông nước ngoài gọi là nữ hoàng phương đông!"

"Phượng hoàng niết bàn, trang phục phương đông, tác phẩm dự thi của nhà thiết kế trẻ Tiểu Tiêu của LY vươn ra vũ đài quốc tế!"

Người thiết kế phượng hoàng niết bàn là Tiểu Tiêu, bởi vì còn thiếu bề dày, thiết kế may đo cao cấp trên hai trăm ngàn căn có đạo sư chỉ đạo, người kí tên đạo sư là Adeline.

Sau một đêm, những công kích nhắm vào Adeline đột nhiên biến mất, thay thế là những lời khen ngợi đối với LY. LY là thương hiệu cao cấp do người Trung Quốc lập ra, vẫn có địa vị siêu nhiên trong nước, là niềm kiêu ngạo của người trong nước. Bây giờ lại át hết các thương hiệu khác trên trường quốc tế, rất đáng đốt pháo chúc mừng.

Dân mạng cũng thảo luận sôi sục về việc này.

Răng Teddy: Đã nói từ lâu rồi, LY là báu vật của Trung Quốc ta mà.

Mất sao trời: Dờ à? Đó là công ty vốn nước ngoài.

Răng Teddy: Ai dờ? Mở to mắt chó ra mà xem, người ta là công ty Trung Quốc xịn. Gửi kèm ảnh chụp thông tin công ty trên trang mạng của cục quản lý công thương.

Chân Teddy: LY vô địch, cầu tặc Paula mau rút đi!

Đầu Teddy: Nghe nói thời gian trước những công kích nhắm vào LY đều do Paula đứng sau lưng giở trò.

Người qua đường ăn dưa: Thật không? Định tái diễn âm mưu thời kì vận động dương vụ, bóp chết công ty của dân tộc ta hay sao? Đả đảo Paula!

Dư luận tự động quay sang chống lại Paula.

Chi nhánh Paula Trung Quốc, chủ tịch đập tay xuống bàn: "Cái bọn Teddy này rõ ràng là seeder, tôi đã lệnh cho các anh phải tốc chiến tốc thắng, tại sao còn cho bọn chúng cơ hội cắn ngược lại?"

Trợ lý chủ tịch đầu đầy mồ hôi lạnh: "Rất xin lỗi, chúng tôi cũng không ngờ lễ phục của LY lại được hoan nghênh ở liên hoan phim như vậy".

Chủ tịch Paula tức giận đến ngứa răng, điện thoại trên bàn đột nhiên đổ chuông, đưa tay cầm lên, trong điện thoại vọng ra giọng nói cà lờ phát phơ của Chu Thái Nhiên: "Ai da, sếp Lý đây à? Xin lỗi, chúng tôi làm quan hệ xã hội không biết vì sao lại làm ảnh hưởng đến các anh".

"Việc nhỏ thôi mà, mấy con chó cắn người lung tung, không có gì ảnh hưởng". Chủ tịch Paula ngoài cười nhưng trong không cười.

"Vậy thì tốt, vốn còn muốn giải thích với sếp Lý một chút, đúng là tôi lỗ măng rồi. Một lát nữa tôi phải họp, lúc khác nói chuyện nhé".

Chu Thái Nhiên cười tit mắt nói rồi gác điện thoại, trả lại chiếc phong bì đựng đơn từ chức còn chưa bóc từ trong ngăn kéo cho Adeline.

"Lần này phải cảm ơn tác phẩm của Tiêu, sau này để cô ấy đến phòng may đo cao cấp làm việc, may sẵn cao cấp đã không còn thích hợp với cô ấy nữa". Adeline tiện tay xé nát lá đơn từ chức.

"Bà cứ việc quyết định". Chu Thái Nhiên tâm tình tốt đẹp, nhún vai tỏ ý Adeline muốn sao cũng được.

Thiết kế cao cấp của Tiêu Tiêu rạng danh quốc tế, sau tìm sẽ có không ít người tìm cô đặt hàng, đích xác cũng không thích hợp làm trang phục may sẵn nữa.

#####

Teddy: Tiểu Nghệ, cậu nói không sai, có Tiêu Tiêu thì LY sẽ không đổ được.

Ca ca: Đương nhiên, tôi có nói sai bao giờ.

Teddy: Ủ, Tiểu Nghệ của chúng ta giỏi nhất.

Adeline đã đi chọt quay lại: Chủ tịch Chu có quan hệ rất tốt với em dâu của cậu đấy!

Teddy:...

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Hợp thường niên

Adeline không cần từ chức, vị trí thủ tịch lại còn được củng cố hơn.

Lúc duy trì cuộc họp của các nhà thiết kế cao cấp, tâm tình của Lâm Tư Viễn rõ ràng không tốt lắm: "Đừng tưởng các vị trở thành nhà thiết kế cao cấp là tài giỏi lắm, cũng không được dương dương tự đắc vì thiết kế được một tác phẩm xuất sắc, các vị còn kém các bậc thầy thật sự mười vạn tám ngàn dặm!"

Thiết kế ra một tác phẩm xuất sắc đã dương dương tự đắc... Tiêu Tiêu cảm thấy sau lưng mát lạnh, lời này dường như là nói mình, ngẩng đầu nhìn quanh, quả nhiên có vài ánh mắt liếc tới.

Trong số những nhà thiết kế ở đây, tất cả đều đã trở thành nhà thiết kế cao cấp một năm trở lên, chỉ có Tiêu Tiêu là người mới. Thành tích của người mới quá mức nổi bật đích xác không phải chuyện tốt gì đối với các tiền bối, Tiêu Tiêu quyết định sắp tới phải thấp giọng một chút.

Khủng hoảng danh dự của LY được giải trừ, sếp Nghiêm muốn lập công chuộc tội lúc trước, mượn thể của Lam Mạc Như hùng hổ giằng co Paula một hồi, cuối cùng cũng làm Chu Thái Nhiên lộ ra nụ cười. Tuy nhiên trong sự kiện lần này, năng lực giải quyết vấn đề của ông ta rõ ràng yếu hơn La Dự, cuối cùng hội đồng quản trị quyết định đề bạt La Dự lên ngôi chiếc ghế phó tổng giám đốc đã bỏ trống hơn nửa năm.

La Dự thăng chức, từ sếp bé biến thành sếp to, có thể nói là đường làm quan rộng mở. Vừa mới nhậm chức, chủ tịch đã giao cho hắn việc chuẩn bị cho kì họp thường niên. La Dự rất cẩn thận, vài ngày đã đưa ra phương án.

"Nghe nói họp thường niên năm nay sẽ đưa ra mấy giải thưởng, tiền thưởng cũng được nâng cao". Trong phòng may đo cao cấp, trợ lý Sofi của Adeline nhỏ giọng thì thầm với Tiêu Tiêu. Khóe miệng Sofi có một nốt ruồi, lúc cười nhìn giống các bà mối trong phim, vừa nhìn đã biết là người tọc mạch.

Là nhiệm vụ đầu tiên sau khi thăng chức, phó tổng giám đốc La Dừng mọi biến pháp làm cho cuộc họp thường niên thật là trọng thể. Nhờ vẫn kiêm giám đốc nhân sự và tài vụ nên đề án tăng tiền thưởng nhanh chóng được thông qua.

"Thật không? Năm ngoái nhà thiết kế minh tinh được thưởng ba trăm ngàn, năm nay có thể nâng cao lên bốn trăm ngàn không?" Tiêu Tiêu hai mắt phát sáng, mặc dù rất muốn khiêm tốn một chút, nhưng thành tích của cô năm nay quả thật tương đối xuất sắc, có cơ hội nhận được giải nhà thiết kế minh tinh.

Sofi lắc đầu: "Không chỉ thế, là năm trăm ngàn!"

"Năm trăm ngàn!" Một nhà thiết kế khác bên cạnh không nhịn được than thở: "Sếp La thật là hào phóng".

Đồng thời lại có chút hối hận, năm nay không nên chỉ vui đầu kiếm thêm bên ngoài, nên nhận vài bộ để nêu cao tên tuổi mới đúng.

Nhà thiết kế minh tinh là một giải thưởng được trao trong cuộc họp thường niên cuối năm của LY, nhằm khuyến khích nhà thiết kế đổi mới, nâng cao danh tiếng, chủ yếu được bình xét dựa trên thành tích và tác phẩm nổi tiếng trong năm.

Năm ngoái giải này được trao cho nhà thiết kế chiếc váy vẫy vẫy bạc của LY, bởi vì chiếc váy này được những ba vị minh tinh điện ảnh quốc tế mặc trong những trường hợp khác nhau, còn được truyền thông đưa ra so sánh với nhau, mang đến hiệu ứng quảng cáo rất tốt cho LY.

"Tôi đoán lần này nhà thiết kế minh tinh chắc chắn là cô". Sofi nói thành khẩn. Là trợ lý sự vụ của Adeline, kì thực cô ta tương đương với trưởng phòng may đo cao cấp, quản lý sự vụ hành chính của phòng may đo cao cấp và làm một số việc vặt vãnh cho Adeline, quyền lực lớn, tin tức cũng linh thông.

"Khó mà nói được, thiết kế chủ lực của chị Thường Hân năm nay rất đắt khách, còn cả trang phục nam của Vương Thành Phi lượng tiêu thụ cũng phá kỉ lục". Đã quyết định phải thấp giọng, Tiêu Tiêu vội vàng khiêm tốn một chút.

Sofi cười cười ý tứ sâu xa, nốt ruồi bên khóe miệng khẽ rung rung: "Cô có thể cố gắng tranh thủ một chút".

"Sao cơ?" Tiêu Tiêu không hiểu lắm, giải thưởng này là cao tầng chọn ra, biết tranh thủ thế nào?

Mấy ngày sau Tiêu Tiêu liền biết cái gọi là tranh thủ nghĩa là thế nào.

La Dự lần lượt gọi mấy nhà thiết kế đến văn phòng phó tổng giám đốc nói chuyện, hai ngày sau đến lượt Tiêu Tiêu. Theo lời Sofi nói, những người được gọi vào đều là ứng cử viên, sếp La phải xem biểu hiện của mỗi người hể nào.

Không thể không nói, La Dự đích xác là một nhân tài làm lãnh đạo, bất cứ sự kiện nào cũng có thể lợi dụng lời kéo người khác, như giải minh tinh đã nâng cao tiền thưởng lần này chẳng hạn.

"Lần trước còn nói chúng ta phải giúp đỡ lẫn nhau, giờ mới vài ngày mà cả hai đã cùng thăng chức rồi, cô nói xem đây có phải là bất tự hợp nhau không?" La Dự cười ha ha nói đùa với Tiêu Tiêu.

Lời này nghe là lạ, Tiêu Tiêu khẽ nhún mày: "Thế anh và Tần Á Nam chắc là bất tự không hợp".

La Dự dừng lại một chút, chậm rãi bật cười: "Sao, cô ấy nói với cô rồi à?"

Một năm trước, hắn được biết phó tổng giám đốc sẽ từ chức nên đã bắt đầu chuẩn bị cho việc tranh đoạt vị trí này, sắp đặt cơ sở ngầm ở các bộ phận, Tần Á Nam chính là một trong số đó.

"Nói cái gì cơ?" Tiêu Tiêu giả bộ hồ đồ.

Mọi người ngầm hiểu mà không nói, nếu nói rõ sẽ không hay ho cho lắm, La Dự lấy ra danh sách ứng cử viên đặt lên trên bàn: "Chuyện công việc, không có ai giúp ai, mọi người đều hợp tác cùng có lợi".

Lúc trước La Dự còn nói muốn cô làm tai mắt, bây giờ Tiêu Tiêu chỉ ra Tần Á Nam là tai mắt trước kia của hắn, ám chỉ làm tai mắt cho hắn không có chỗ tốt gì, La Dự liền lập tức đổi giọng, biến thành hợp tác cùng có lợi.

"Sếp La thật sự xem trọng tôi quá". Tiêu Tiêu không hề muốn hợp tác cùng có lợi với La Dự, có thời gian làm việc này không bằng đến chơi về cậu bé bọt biển với Triển ca ca còn hơn.

"Lần này có ba ứng cử viên nhà thiết kế minh tinh, cô, Thường Hân và Vương Thành Phi. Thường Hân vẫn thể hiện rất tốt, theo thông lệ là nên cho cô ấy, người ta cũng là nhà thiết kế kì cựu rồi. Có điều năm nay cô cũng mở lối đi riêng, một mình một chiến trường, lãnh đạo còn đang do dự..."

La Dự dừng lại, lẳng lặng nhìn Tiêu Tiêu.

Đây là chờ cô cúi đầu thần phục hả? Tiêu Tiêu không sao nghĩ được, người này cần gì hao hết tâm tư lôi kéo mình chứ? Tính ra thì mình còn không có trọng lượng bằng Thường Hân mà.

"Ha ha, cô đừng căng thẳng, hôm nay gọi cô lên chỉ để nói chuyện một chút". La Dự thả lỏng thân thể dựa vào lưng ghế, sau khi thăng chức văn phòng của hắn cũng được thay đổi, so với chiếc ghế trước kia, chiếc ghế bọc da của phó tổng giám đốc này rõ ràng thoải mái hơn rất nhiều. Hắn thờ phào một hơi, chuyển giọng sang nói việc nhà: "Sang năm là cô cũng hai mươi lăm rồi, đã có bạn trai chưa?"

"Có rồi, cực kì đẹp trai!" Đạo này Tiêu Tiêu rất thích nghe người khác hỏi vấn đề này, không dễ gì kiếm được một gã bạn trai tốt như vậy, nếu không có chỗ khoe khoang thì sợ là cô sẽ ghen chết.

"Thế à". Nụ cười của La Dự vẫn không thay đổi: "Cậu ấy làm gì? Có tốt với cô không?"

"Là một bác sĩ, rất tốt với tôi. Nhưng mà quá bận, không cho tôi ăn dầu mỡ, buổi tối mười giờ phải ngủ, quá muộn không cho tôi tự về mà nhất định phải đưa, quả thực giống như cha tôi vậy". Tiêu Tiêu ra về đau khổ, trong mắt lại toàn là hạnh phúc.

"Thế thì tốt quá. Như vợ tôi và tôi thì không có tiếng nói chung gì. Ngày nào cô ấy cũng chỉ biết đến phim truyền hình và con, hoàn toàn không để ý đến tôi. Niềm vui duy nhất của tôi chỉ có công việc". La Dự nói hơi mất mát.

Tiêu Tiêu cảm thấy đề tài này dường như không phù hợp lắm: "Phụ nữ chăm con rất vất vả, anh nên hiểu cho chị nhà". Cô khuyên một câu có lẽ, định kết thúc cuộc nói chuyện.

Ánh mắt La Dự lấp lánh, đưa tay cất danh sách đi: "Có những phụ nữ lấy sự nghiệp làm trọng, có phụ nữ lại lấy gia đình làm trọng, tôi cũng không hiểu lắm. Cô hẳn là người trọng sự nghiệp, nếu được giải nhà thiết kế minh tinh sẽ rất có lợi cho sự phát triển sau này".

"Được giải là may mắn, không được là số mệnh. Tôi vẫn là một người mới, có nhận được giải hay không cũng không sao". Tiêu Tiêu nhún vai, dù sao sau khi trở thành nhà thiết kế cao cấp, tiền lương của cô cũng đã tăng lên ba mươi ngàn, sau này còn phải làm trang phục may đo cao cấp, riêng chi phí thiết kế đã rất cao rồi, cũng không thiếu năm trăm ngàn này.

La Dự khẽ nhíu mày.

Ra khỏi văn phòng phó tổng giám đốc, Tiêu Tiêu nhớ lại những lời của La Dự, càng nghĩ càng thấy không đúng. Buổi tối lúc ăn cơm liền nhắc tới chuyện này với Triển Lệnh Quân.

"Hắn đột nhiên nói với em chuyện vợ hắn là muốn làm em thông cảm với hắn, sau đó kéo gần quan hệ sao?" Tiêu Tiêu không hiểu lắm, liền hỏi bác sĩ Triển tình thông tâm lý học.

Triển Lệnh Quân uống một ngụm trà, hai mắt hơi tối đi: "Thủ trưởng là đàn ông than vãn gia đình bất hạnh, vợ chồng không hòa thuận, đó là một tín hiệu nguy hiểm".

"Cái gì?" Tiêu Tiêu há hốc mồm "Ý anh là hắn muốn động tay động chân với em hả?"

"Theo mô hình tư duy của người bình thường, cấp dưới thường có một sự ngưỡng mộ tự nhiên đối với thủ trưởng có chỉ số thông minh bình thường, làm việc có bài bản. Đàn ông thành đạt đã kết hôn tỏ lộ với phụ nữ về cuộc hôn nhân bất hạnh của mình, một số cô gái có ý đồ hoặc tâm trí non nớt sẽ cảm thấy có thể thừa cơ, như vậy chuyện kế tiếp sẽ trở nên hợp lý". Triển Lệnh Quân đưa đĩa gấp trộm miếng thịt Đông Pha trong bát Tiêu Tiêu nhét vào miệng mình.

"Mẹ nó..." Tiêu Tiêu muốn chửi thề, nhớ ra mình phải duy trì hình tượng trước mặt bạn trai liền chuyển giọng: "Hắn bị thần kinh à? Có năm trăm ngàn mà cũng dám trả giá, đúng là quá xem thường người ta rồi".

"Khụ..." Triển Lệnh Quân đột nhiên bị sắc miếng thịt Đông Pha.

Tiêu Tiêu vội đưa khăn giấy cho anh ta, bị Triển Lệnh Quân trừng mắt nhìn liền cười mĩa: "Em nói đùa ấy mà. Thế em làm thế nào bây giờ? Đi tìm Teddy tố cáo à?"

"Không có bằng chứng, em tố cáo thế nào? Người ta hoàn toàn có thể nói là tán dóc". Nhìn bộ mặt tức giận của Tiêu Tiêu, Triển Lệnh Quân đưa tay chọc một cái. Lốp mỡ đã mỏng hơn rất nhiều, khuôn mặt gần như đã khôi phục, không còn sưng vù như lúc đầu nữa mà chỉ mím mím như trẻ con, ngược lại càng thêm vài phần đáng yêu. Thảo nào lại bị trau giã dòm ngó.

"Vậy thì không làm gì được à?" Tiêu Tiêu không ngờ một người chính trực như mình cũng bị sắp dòm ngó, hơn nữa còn trong lúc nhan sắc tệ hại nhất nữa, đúng là chó cắn áo rách.

"Tiên lễ hậu binh, không tiếp lời hắn, đến công ty nói nhiều về anh. Nếu hắn còn dám nói gì, anh sẽ dẫn Lý Mạnh đến đánh hắn một trận". Triển Lệnh Quân nói hơi hột.

Dẫn Lý Mạnh đến đánh hắn một trận... Đánh hắn một trận,... Đánh...

Tưởng anh là quý ông lịch thiệp cơ mà? Tiêu Tiêu đột nhiên có nhận thức mới về Triển Lệnh Quân.

Mấy ngày trước, Chu Sánh đang bám theo Tần Á Nam lại tình cờ phát hiện Tiêu Tiêu, chuyển sang bám theo Tiêu Tiêu đi đến Tang Du. Căn cứ kinh nghiệm chia rẽ li gián đám phụ nữ nhiều năm, cô ta phán đoán chính xác mục tiêu là Liêu Nhất Phàm đi một mình một hướng. Mấy ngày nay cô ta nghĩ mọi biện pháp tiếp cận Liêu Nhất Phàm, cuối cùng bắt chuyện được trong một quán mì trên đường Đông Ngung.

"Xin hỏi có phải cô biết Tiêu Tiêu không?" Chu Sánh cười tủm tỉm hỏi, không cần đối phương cho phép đã ngồi xuống.

"Cô là..." Liêu Nhất Phàm cau mày.

"À, tôi là bạn học cũ của nó, nhưng bây giờ nó chặn số của tôi rồi..."

Rất nhiều tình bạn đều được thành lập trên nền tảng nói xấu người khác. Một kẻ thù chung có thể nhanh chóng kéo gần khoảng cách giữa hai bên, Chu Sánh rất hiểu điều này.

"Tiêu Tiêu, em biết chuyện gì không? Vụ án bán lại bản vẽ được xét xử rồi". Triệu Hòa Bình lên phòng máy đo cao cấp đưa nguyên liệu, tán dóc với Tiêu Tiêu vài câu.

"Thế à, em không biết". Bởi vì chiếc váy của Lam Mạc Như quá nổi tiếng, bây giờ có không ít khách hàng chỉ đích danh Tiêu Tiêu thiết kế, dạo này Tiêu Tiêu bận tới tận mắt mũi, còn phải tranh thủ thiết kế đồng phục cho hội nghị thượng đỉnh. Ngoài một chút thời gian ăn cơm tối với Triển tiên sinh, có thể nói hàng ngày không hề có thời gian cho giải trí, cũng không chú ý đến những chuyện khác.

"Hôm qua anh vừa gọi điện thoại cho Á Nam". Triệu Hòa Bình thở dài: "Tình hình đối với cô ấy rất bất lợi".

Công ty trang phục của Chu Sánh vốn đã khởi nghiệp bằng cách làm hàng nhái, đối với chuyện kiện cáo bản quyền vẫn có một bộ phương pháp đối phó hiệu quả. Công ty này khẳng khái là mình bị nhà thiết kế lừa, bởi vì LY còn chưa công khai hai mẫu trang phục đó nên họ cũng không thể biết được là có phải ăn cắp ý tưởng hay không, tất cả trách nhiệm đều bị đẩy sang người nhà thiết kế bán mẫu cho họ.

Mà nhà thiết kế đó chính là Tần Á Nam

Không biết có phải cố ý hay không, việc này nhanh chóng lan truyền trong LY. Mọi người đều rất thẫn thức, cũng có người thông cảm với Tần Á Nam nhưng đa số đều e ngại những thủ đoạn này. Một bản thiết kế bán hai lần, hậu quả phải đối mặt quá mức nghiêm trọng, không cẩn thận sẽ thân bại danh liệt, khuyh gia bại sản, sau này mọi người vẫn nên thành thật thì tốt hơn.

Phán quyết của tòa án được đưa ra, hai bên đều không quá hài lòng nên tiếp tục kháng án. Việc này còn phải kéo dài một thời gian, có điều đây là việc của bộ phận pháp lý, các nhà thiết kế đều không còn quan tâm nữa.

Thoáng cái đã đến tận niên, LY bao nguyên một trung tâm hội nghị nhỏ để tổ chức họp thường niên.

Công ty thời trang họp thường niên cuối năm, đương nhiên không thể thiếu trình diễn thảm đỏ. Mỗi một nhân viên đều được yêu cầu mặc lễ phục dạ hội đi dự, ánh đèn lấp lánh, tiếng trống dồn dập, còn mời không ít hãng truyền thông tới tham gia.

Tỷ lệ nam nữ trong LY gần như là 1:1, cho nên khi đến họp, cơ bản mỗi người đều tìm một đồng nghiệp khác giới khoác tay nhau đi vào.

Tiêu Tiêu đã hẹn với Dương Tiểu, mặc lễ phục, trang điểm xong đi tới khu vực chờ đợi lại phát hiện bạn gái của Dương Tiểu đã đến.

"Anh còn muốn khoác tay phụ nữ khác? Không cho anh chạm vào phụ nữ khác!" Cô nàng vừa cao giọng quát vừa nhảy chồm chồm lên trở thành tiêu điểm của toàn bộ khu vực.

Bạn gái của Dương Tiểu là hai tháng trước người nhà giới thiệu cho, hai nhà môn đăng hộ đối, chuẩn bị sang năm kết hôn. Vẫn không nghe Dương Tiểu nhắc gì tới bạn gái của mình, mọi người còn tưởng là một cô gái tính tình điềm đạm hiền lành giống như cậu ta, không ngờ lại đánh đá như thế.

"Họp công ty không cho người nhà vào dự, mọi người đều có cặp..." Dương Tiểu đỏ mặt lên, tình cảnh này khiến cậu ta vô cùng khó xử, lại không biết phải làm thế nào.

"Người ta và anh giống nhau sao? Anh là người đã có bạn gái!" Bạn gái của Dương Tiểu vẫn không buông tha, kiên quyết bắt Dương Tiểu đi một mình vào.

"Anh đã hẹn đồng nghiệp rồi, em bảo chị ấy làm thế nào bây giờ?" Dương Tiểu bắt đầu bực mình.

Tiêu Tiêu nâng vạt váy đi tới: "Được rồi được rồi, đừng cãi nhau nữa. Tiểu Tiểu, cậu cứ đi đi, không cần để ý đến chị. Chị tìm một người khác là được mà".

"Hê hê!" Bạn gái của Dương Tiểu bật cười thối lui, khoanh tay chuẩn bị nhìn bọn họ đi thảm đỏ xong lại quay ra.

Dương Tiểu nắm chặt nắm đấm, trong mắt toàn là uất ức. Cậu ta không giỏi ăn nói, luôn nhẫn nhục chịu đựng, nhưng hôm nay cậu ta thật sự không nhẫn nhịn được nữa, còi áo vết trên người ra ném mạnh xuống đất: "Tôi không đi nữa được chưa? Cô đã thỏa mãn chưa?"

Có một số nhân viên cảm thấy mình hình thức quá xấu nên không mặc lễ phục dạ hội, tránh một bên chờ chương trình cat walk kết thúc mới đi vào. Dương Tiểu lúc này mặc áo sơ mi, trà trộn vào trong đám người đó.

"Dương Tiểu, anh dám to tiếng với tôi hả?" Bạn gái phản ứng lại, quay sang định mắng Dương Tiểu nhưng lại không tìm thấy bóng dáng cậu ta đâu.

Tieu Tieu khó xử đứng ở chỗ cũ. Cô mặc một bộ lễ phục đính kim cương hoa lệ, chắc chắn phải đi thăm đồ. Quay lại nhìn các đồng nghiệp nam khác, phần lớn đều đã có đôi tác. Thế là cô chỉ có thể đi một mình giống như Adeline không ai dám chọc.

Tiếng nhạc vang lên, người dẫn chương trình bắt đầu đọc lời giới thiệu, nghi thức thăm đồ lập tức bắt đầu. La Dự mặc một bộ âu phục màu xám bạc đi tới trước mặt Tieu Tieu, mỉm cười nói: "Anh đi với em".

"Oa, được đi cùng sếp La, đúng là may mắn!"

"Các sếp được đi trước, Tieu Tieu có thể giành được một vị trí tốt".

"Ai da, biết thế mình cũng không chọn đôi tác vội, đề đó chờ bắt sếp nào đi một mình".

Tiếng ồn ào hoặc hâm mộ hoặc châm chọc không ngừng lọt vào tai, không ai biết Tieu Tieu không hề muốn có may mắn này, chỉ cần nhìn thấy khuôn mặt hân là lông tóc Tieu Tieu đã dựng đứng rồi: "Không cần..."

Lời từ chối lạnh lùng cứng rắn khiến khuôn mặt La Dự cứng lại, những người khác cũng rất khiếp sợ, không ngờ Tieu Tieu lại không biết điều như thế.

Bởi vì nhớ tới lời Triền Lệnh Quân nói, phản ứng đầu tiên của Tieu Tieu chính là từ chối, nói xong mới phát hiện mình từ chối quá dứt khoát. Xung quanh đột nhiên yên lặng, một giọng nói hơi tung tung từ sau lưng vang lên: "Tôi còn thiếu đôi tác nữ, Tieu Tieu đi với tôi".

Đám người vang lên tiếng xuyết xoa, Tieu Tieu quay lại nhìn thấy Chu Thái Nhiên ăn mặc rất lẻo lét. Áo sơ mi màu rượu vang phối hợp với bộ vét màu xanh đậm kẻ ca rô, tóc chải hất về phía sau, một sự kết hợp giữa dân chơi và doanh nhân thành đạt.

Tieu Tieu cười cười xin lỗi La Dự, sau đó không hề do dự khoác tay Chu Thái Nhiên.

Là chủ tịch, Chu Thái Nhiên đi vào đầu tiên, Tieu Tieu ngẩng đầu ưỡn ngực cùng anh ta bước lên thăm đồ.

"Lệnh Quân nhờ anh phát cho La Dự được phẩm thiến hóa học làm phần thưởng cuối năm". Chu Thái Nhiên giữ nụ cười tươi tắn, cùng Tieu Tieu chậm rãi đi. Trên thăm đồ rất dài chỉ có hai người bọn họ, người ngoài hoàn toàn không nghe được tiếng nói chuyện.

"..." Tieu Tieu cố gắng ổn định bước chân, vẫy tay chào ông kính phía trước: "Cảm ơn chủ tịch Chu, tạm thời còn không cần phải thế".

Cùng lúc đó, hôm nay các chuyên gia trị liệu của hội sở Tang Du cũng tụ tập với nhau liên hoan tất niên. Mọi người ăn uống no say xong đến một quán KTV, đặt một phòng xa hoa quây một trận.

Các bác sĩ đã nghiêm túc cả năm cuối cùng cũng có thể phóng túng một hồi.

Rượu được ba tuần, mọi người đều đã hơi tây tây, Tống Đường ôm micro gào khóc thảm thiết không buông tay, Lý Manh bật một lon bia, lớn tiếng snos: "Hôm nay ai cũng đều phải uống, đã cầm rượu cả năm, chỉ có ngày này để uống".

"Chỉ uống thì có gì vui, chúng ta chơi trò chơi đi!" Liêu Nhất Phàm đột nhiên nói.

"Chơi cái gì?" Mạc Tinh Tinh hứng thú, mọi người nghe thấy cô ta lên tiếng liền rên rĩ. Bất kể là chơi trò gì cũng không ai thắng được bác sĩ tâm lý.

"Chơi trò mạo hiểm". Liêu Nhất Phàm đã uống không ít, mắt lơ lơ nhìn Triền Lệnh Quân vẫn tỉnh táo khác chế.

Triền Lệnh Quân nhấp một ngụm rượu: "Mọi người cứ thoải mái, nhưng phải giao kèo trước là không chơi hôn hay gì đó, tôi là người đã có gia thất".

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Rút củi

Triền Lệnh Quân vừa nói xong lập tức có tiếng rì rầm.

"Có bạn gái tài giỏi lắm hả?" Lý Manh liú lười nói, ôm Tống Đường vào lòng: "Tôi cũng có!"

"Biến!" Tống Đường đánh hấn.

Mọi người cười ha ha, nhưng đại ca đã lên tiếng nên họ chỉ có thể bỏ những lá thăm kiểu như "hôn người ngồi bên cạnh" đi, để lại những lá thăm lạnh mạnh như "Ra ngoài chào bán một chai rượu" hay "Giả vờ đi nhầm phòng sang phòng bên cạnh hát một bài".

Luật là người chơi nào mắc sai lầm sẽ phải lựa chọn trả lời thật lòng hoặc bốc thăm mạo hiểm. Lý Mạnh đã uống nhiều, đầu óc không tỉnh táo bị thua hai vòng liền, bị ép nhảy múa rồi lại ra hành lang tỏ tình với người đầu tiên gặp được, thế là vợ sphair một cậu nhân viên nhân viên mặt mày trắng trẻo, cậu phục vụ về mặt ngờ ngác, mọi người cười suốt nửa vở bụng.

Vòng thứ ba bắt đầu, Liêu Nhất Phàm vẫn tỉnh táo không ngờ lại gặp sai lầm.

"Nhất Phàm, em làm anh thất vọng quá đấy!" Tống Đường ồn ào, hỏi Liêu Nhất Phàm chọn trả lời thật lòng hay là bốc thăm mạo hiểm.

Liêu Nhất Phàm do dự một lát, nói: "Em chọn mạo hiểm".

Tống Đường đưa hộp thăm ra cho cô ta rút, rút ra một tờ: Tỏ tình với người mình thâm mến.

"Oa, vụ này hay rồi, nhanh lên nhanh lên, nếu không sẽ phải uống một chén đầy". Mọi người kích động lên, bắt đầu ồn ào. Tống Đường gian xảo lấy một chén rượu trắng thả vào trong cốc bia.

Chén rượu thủy tinh trong suốt chìm thẳng xuống đáy cốc bia như một quả như lôi đâm xuống đáy biển, mọi người đám Tống Đường: "Cậu thật là tàn nhẫn!"

Cách uống này gọi là "Bom nổ dưới nước", rất dễ say.

Liêu Nhất Phàm cúi đầu, một tay nắm cốc bia, dường như đang do dự xem nên uống rượu hay là nên tỏ tình. Hôm nay tụ tập, cô ta cố ý mặc một chiếc váy lễ phục đơn giản, giấu bớt những đường nét khô cứng hàng ngày, thoát nhìn rất có mùi phụ nữ.

Triển Lệnh Quân vẫn chậm rãi uống rượu vang.

Mọi người làm cùng nhau nhiều năm như vậy, mọi người dù gì cũng biết một chút về tâm tư của Liêu Nhất Phàm. Mới đầu mọi người đều cho rằng cô ta sẽ có ngày trở thành bà chủ. Tuy nhiên sau một thời gian dài như vậy vẫn không thấy Triển Lệnh Quân có biểu hiện gì, càng chưa nói tới chăm sóc đặc biệt, mọi người cũng dần dần quên mất chuyện này.

Tống Đường nhìn dáng vẻ của Liêu Nhất Phàm, trong lòng thắc mắc, nhỏ giọng hỏi Mạc Tinh Tinh bên cạnh: "Thầy Mạc, cô ấy đang làm gì thế?"

"Thông thường mà nói, đây là bởi vì mục tiêu ở ngay gần mình dẫn tới hoang mang và mâu thuẫn". Mạc Tinh Tinh trả lời rất khoa học, hai người rì rầm thảo luận trong tiếng nhạc ồn ào.

Đột nhiên Liêu Nhất Phàm giơ cốc "bom nổ dưới nước" lên uống một hơi cạn sạch.

"Oa..." Mọi người kêu lên kinh hãi, không rõ là hưng phấn hay là thất vọng.

"Ừc..." Một cốc bia lẫn rượu đã vào bụng, mắt Liêu Nhất Phàm lập tức đỏ lên, say lát ngắt nắm lấy tay áo Triển Lệnh Quân: "Em thích anh, thích rất nhiều năm rồi! Em đã vì anh mà từ bỏ chuyên ngành cũ, từ Mỹ theo về đến đây. Tại sao anh có thể đối với em như vậy?"

Cả phòng hát lập tức yên tĩnh lại, chỉ còn tiếng hát từ bộ loa vẫn vọng ra.

"Nhìn không thấu, là tâm hồn đánh mất của em

Đoán không ra, là màu sắc của mắt em

Một cơn gió, một giấc mơ.

Tình yêu cũng vô thường như tính mạng.

Trái tim anh đã bị đầu độc bởi thứ gì..."

Triển Lệnh Quân bình tĩnh đặt chiếc li chân cao xuống bàn: "Em uống say rồi".

"Đúng vậy, em uống say rồi, không uống say em không dám nói. Nếu biết anh dễ theo đuổi như vậy thì em đã nói với anh từ trước rồi. Rõ ràng là em biết anh trước!" Liêu Nhất Phàm càng nói càng đau lòng, lại bắt đầu khóc lên.

Con bé Tiêu Tiêu đó bằng cấp không bằng mình, nhan sắc không bằng mình, thậm chí còn có bệnh! Vậy mà chỉ tiếp xúc với Triển Lệnh Quân mấy tháng đã bắt được rồi, bao năm qua mình đã bỏ lỡ những gì?

"Anh không dễ theo đuổi, là anh theo đuổi cô ấy". Triển Lệnh Quân đưa cho sư muội một xấp khăn giấy.

Liêu Nhất Phàm lập tức nghẹn lời.

"Oa oa oa, đây là tin hot mới nhất!" Tống Đường lớn tiếng ồn ào, bầu không khí một lần nữa trở nên nhộn nhịp. Bởi vì Tiêu Tiêu nhìn có vẻ hoạt bát hơn, họ vẫn cho rằng là Tiêu Tiêu theo đuổi Triển Lệnh Quân, không ngờ tình hình lại là ngược lại.

"Đại ca, anh mà cũng biết theo đuổi người ta cơ à?" Diễm Diễm lúc này tràn ngập sùng bái đối với Tiêu Tiêu, có thể làm cho vị giám đốc tính tình lãnh đạm không nhiễm khói lửa nhân gian của họ theo đuổi, đúng là một kì tích của nhân loại: "Ôi, nếu không phải giới tính không đúng thì em cũng đi theo đuổi chị Tiêu Tiêu để chị ấy thiết kế váy mới cho em hàng ngày rồi".

Triển Lệnh Quân cười nhạt, đứng dậy đi vệ sinh.

Liêu Nhất Phàm lau khô nước mắt, ánh mắt hơi ngơ ngác. Chủ động theo đuổi và chấp nhận khi được theo đuổi, mặc dù kết quả giống nhau nhưng tính chất lại trái ngược một trời một vực như trèo lên đỉnh Himalaya và lặn xuống vực Mariana. Ghen ghét thường tồn tại khi tình hình giống nhau nhưng người ta nhận được mà mình thì không, còn khi khác cách quá lớn thì ngược lại sẽ đánh mất ý chí chiến đấu.

May mà các đồng nghiệp đều làm bộ không có chuyện vừa rồi, tiếp tục cười đùa, nên tình cảnh khó xử mới không kéo dài.

Triển Lệnh Quân vào nhà vệ sinh nhắn tin cho Tiêu Tiêu, hỏi cô bao giờ họp xong. Bên kia không trả lời, có lẽ là đang bận. Mở cửa ra ngoài, thấy Liêu Nhất Phàm đang đợi bên ngoài.

Nhà vệ sinh rất kín đáo, nằm sau góc rẽ. Ngoài cửa nhà vệ sinh là bồn rửa tay, có tường che nên người khác không nhìn thấy, là một chỗ tốt để nói chuyện riêng tư.

"Em nghe người khác nói một số chuyện về bạn gái anh". Liêu Nhất Phàm đã khôi phục vẻ mặt mặt không biểu cảm thường ngày, dường như người tỏ tình vừa rồi không phải cô ta, bây giờ chỉ trao đổi công việc với Triển Lệnh Quân đang cúi xuống rửa tay: "Em cho rằng anh nên suy nghĩ thận trọng một chút. Dù không chọn em cũng không nên chọn người như vậy".

Triển Lệnh Quân hơi nhíu mày, giọng nói bình tĩnh nhã nhặn cuối cùng lạnh đi: "Đây là quyết định sau khi anh suy nghĩ thận trọng rất lâu, không cần người khác phải dạy bảo".

Còn Liêu Nhất Phàm nghe nói gì, anh ta không có hứng thú nghe. Lúc này điện thoại di động có chuông. Tiêu Tiêu nhắn lại thời gian họp xong, đính kèm một bức ảnh giải thưởng. Chiếc cúp pha lê hình chữ Y tinh xảo tràn ngập sắc thái của nghề thiết kế.

Tiểu Tiểu Bó: Oa ha ha, em nhận được giải nhà thiết kế minh tinh! Năm trăm ngàn! Oa oa, cả đời này chưa từng thấy nhiều tiền như vậy bao giờ. Ngày mai em mời anh ăn sáng, mua hân hai cân quẩy, ăn một cân ném một cân!

Khóe miệng Triển Lệnh Quân hơi cong lên, nhanh chóng nhắn tin trả lời.

Triển Lệnh Quân: Anh đến đón em, ra khỏi hội trường thì gọi điện thoại cho anh.

Nhắn xong, Triển Lệnh Quân vào chào mọi người đang nhảy nhót, nói mình có việc phải đi.

"Tại sao anh về sớm thế?" Diễm Diễm thoáng nhìn đồng hồ, bây giờ còn chưa tới mười giờ.

"Tiêu Tiêu sắp họp xong rồi, anh phải đi đón cô ấy". Triển Lệnh Quân vừa nói vừa cầm lấy áo khoác trên giá áo.

"Không nên không nên, mấy khi được phóng túng một lần, hôm nay phải over night chứ!" Tống Đường đi tới giữ anh ta lại: "Anh đi đón chị dâu rồi cùng về đây".

Mọi người tới tập hùa theo.

Triển Lệnh Quân nhìn đồng hồ, cầm lấy micro trên bàn, nói như cán bộ lên báo cáo: "Xin nhắc nhở các vị, thức đêm sẽ làm sạm da, giảm hồng cầu, suy giảm sức miễn dịch, tình lực suy thoái, dẫn đến yếu sinh lý, liệt dương vô sinh..."

"Này này, đừng nói nữa!" Đều là bác sĩ, mọi người nghe nói vậy lập tức ào ạt: "Bọn em chỉ chơi đến mười hai giờ thôi".

"Ồ". Triển Lệnh Quân nghe vậy mới cho phép, ném cho Tống Đường một chiếc thẻ tín dụng: "Sau khi chơi xong cậu đưa mấy cô gái về nhà".

"Ơ này đại ca, Diễm Diễm và Tinh Tinh một người ở khu đông một người ở khu bắc mà!" Tống Đường kêu rên.

"Cho cậu một ngàn tệ tiền xăng". Triển Lệnh Quân mặc áo khoác vào, vừa kéo cửa vừa xua tay.

"Tuân lệnh! Nhất định sẽ đưa về nhà an toàn!" Nghe thấy có tiền, Tống Đường lập tức nhận lời, bị Diễm Diễm cười nhạo một hồi lâu.

Lúc này Tiêu Tiêu thật sự rất kích động, vốn tưởng rằng mình không chấp nhận điều kiện của La Dự sẽ bị hấn gây khó dễ, vậy mà cuối cùng giải thưởng vẫn rơi vào tay mình.

Trên màn hình lớn đang chiếu các tác phẩm của Tiêu Tiêu trong năm nay, trọng điểm là chiếc váy "Niết bàn" dẫn tới chấn động rất lớn. Người dẫn chương trình mời Tiêu Tiêu lên sân khấu, Tiêu Tiêu nhặt lấy micro, cười nói: "O, làm thế nào bây giờ? Tôi chưa chuẩn bị lời phát biểu nhận giải".

Các đồng nghiệp cười ồ, người dẫn chương trình cũng cười theo: "Cứ nói vài câu thôi, cảm ơn Đảng cảm ơn Chính phủ cũng được".

"Chắc chắn phải cảm ơn rồi". Tiêu Tiêu nói nghiêm túc. Đã trải qua vô số sự kiện lớn, một cuộc họp thường niên của công ty không đủ để cô phải căng

thăng. Ánh đèn lấp lánh chiếu vào chiếc váy dài đính kim cương của cô phát sáng rực rỡ: "Ngoài cảm ơn các vị lãnh đạo, tôi còn muốn cảm ơn bạn trai của tôi. Lúc trước tôi bị bệnh nặng, chính anh ấy đã làm tôi lấy lại hi vọng, giúp tôi thoát khỏi hoàn cảnh khó khăn. Linh cảm của niết bàn là khởi nguồn từ đó..."

Hội trường không xếp chỗ ngồi theo ban ngành mà mọi người có thể ngồi thoải mái. Tiêu Tiêu đi vào sớm nên ngồi cùng Chu Thái Nhiên ở một bàn. Cô đi xuống bậc, hưng phấn ôm cúp ngấm nghĩa: "Em tưởng không nhận được chứ, các anh bình chọn thế nào?"

"Căn cứ vào số liệu". Chu Thái Nhiên hất cằm chỉ giám đốc bộ phận IT bên cạnh.

"Thành tích tổng hợp, chỉ số phản hồi trên mạng, chỉ số đơn đặt hàng của khách hàng, tính toán bằng hàm số đặc biệt, công bằng phân minh tuyệt đối không có gì khuất tất". Giám đốc IT đáp đồng thanh.

Tiêu Tiêu nhướn mày, thoáng nhìn La Dữ cách đó không xa, không khỏi cười nhạo trong lòng.

Lúc này điện thoại di động đột nhiên có tin nhắn, là Chu Sánh gửi tới. Đã lâu không liên lạc, Tiêu Tiêu cũng quên không chặn số. Nhìn một dòng chữ hiện lên trên màn hình, cô cảm thấy Chu Sánh không đi làm phóng viên báo điện tử đúng là sai lầm.

Chu Sánh: Ảnh chụp bạn trai của bạn và người phụ nữ khác, mở ra để xem chi tiết!

Cách thức giống hệt tin nhắn quảng cáo. Tiêu Tiêu khinh bỉ mở ra, nhìn thấy ảnh chụp Triển Lệnh Quân và Liêu Nhất Phàm, bối cảnh là phòng KTV u ám.

Một lát sau lại có tin nhắn nữa.

Chu Sánh: Người thứ ba rồi sẽ gặp người thứ ba.

Tiêu Tiêu cau tiết đứng dậy đi vào nhà vệ sinh, bỏ số của Hàn Đông Vũ ra khỏi danh sách đen rồi gọi điện thoại cho hắn.

Điện thoại đổ hai hồi chuông liền bị từ chối. Tiêu Tiêu kệ, tiếp tục gọi. Gọi tới lần thứ ba cuối cùng bên kia cũng nghe máy.

"Ồ, Tiêu đại tiểu thư tại sao lại nhớ tới tôi mà gọi điện thoại thế? Bị gã bạn trai phó tổng giám đốc công ty tài chính đá rồi à?" Hàn Đông Vũ thắc mắc. Tiêu Tiêu đã cho hắn vào danh sách đen đột nhiên lại liên lạc, chắc chắn là chuyện tình cảm gặp khó khăn nên tìm an ủi đây mà.

Phó tổng giám đốc công ty tài chính? Tiêu Tiêu ngớ ra một lát mới nhớ, đó là cô bạn ra khi nhờ Triển Lệnh Quân đóng giả bạn trai mình, không ngờ Hàn Đông Vũ còn nhớ: "Không phải, chúng tôi vẫn rất tốt. Tôi muốn nói với anh là Chu Sánh thích anh, bởi vì trước kia anh đã tỏ tình với nó nên nó coi anh là bạn trai của nó, vẫn cho rằng tôi là người thứ ba. Đến bây giờ nó vẫn còn làm phiền tôi. Hai người làm ơn nói rõ chuyện này, muốn đến với nhau thì cứ đến với nhau, ngày ngày hành hạ một người qua đường như tôi làm cái gì?"

Hàn Đông Vũ ngắt ra một hồi lâu, đột nhiên chửi bới ầm ỹ: "Mẹ nó chứ, ai là bạn trai của nó? Mặt nó đúng là dày hơn cả cái thớt!"

Nếu một người đẹp thích hắn thì cũng không sao, nhưng Chu Sánh cao hơn hắn, cũng to hơn hắn, quả thực là làm ô uế sự trong sạch của hắn.

Chu Sánh đang cùng mấy chị em ra ngoài chơi, vừa nhắn tin vừa chờ xem phản ứng của Tiêu Tiêu: "Con đi đó cướp bạn trai của chị, bây giờ chị cũng không cho nó được sung sướng".

"Đúng, đối phó loại người đó nên dùng gậy ông đập lưng ông, cho nó nếm thử cảm giác bị người khác chen vào". Mấy chị em cười hi hi nói.

Đúng lúc này Hàn Đông Vũ gọi điện thoại tới. Chu Sánh kích động suýt nữa đánh rơi điện thoại, ra hiệu cho các chị em yên tĩnh, hắng giọng tươi cười nghe máy: "A lô, anh Đông Vũ à?"

"Chu Sánh, mày nói đi xem nào, ai mẹ nó là bạn trai mày hả? Lúc đó là mấy thằng trong hội cá cược với nhau, không phải mày không biết, thế mà còn nói lung tung cái gì, có buồn nôn không?" Hàn Đông Vũ lập tức chửi mắng như hất nước vào mặt.

Mặt Chu Sánh lập tức đỏ bừng, sau đó dần dần biến thành đỏ tím. Các chị em đưa mắt nhìn nhau, bĩu môi chu mỏ, trong mắt toàn là khinh bỉ.

Họp thường niên kết thúc, mọi người thay lễ phục, tràn ra khỏi hội trường. Bởi vì mọi người đều đã uống rượu, ai có xe phải tìm người lái giúp về nhà, không có xe phải đi taxi. Gần chỗ này còn có các công ty khác tổ chức tất niên, đông người, rất khó bắt được xe.

"A, lạnh quá". Để tiện thay quần áo, mọi người đều mặc không nhiều. Thù đồ thoáng một gió lạnh thấu xương, mọi người đều run rẩy.

"Tiêu Tiêu, chúng ta đi chung xe đi". Một đồng nghiệp ở cùng hướng với Tiêu Tiêu đi tới, định cùng bắt một xe đi về.

"Ồ..." Tiêu Tiêu vừa định nói gì đó thì chiếc xe sang màu bạc đã chậm rãi dừng lại trước mặt, cửa sau xe mở ra, để lộ một cái chân trắng tấp thon dài.

"Oa..." Mấy cô gái nhỏ giọng trầm trồ, ánh mắt đầy hâm mộ nhìn gã đẹp trai lạnh lùng tuấn tú mở cửa xe cho Tiêu Tiêu, chu đáo đỡ tay trên đỉnh cửa xe để phòng cô bị cộc đầu, sau đó phóng khoáng ngồi vào, đóng cửa xe lại.

Xe sang, đẹp trai, có tài xế riêng...

"Người vừa rồi là ai thế?"

"Chắc chắn là bạn trai cô ấy, trước kia đã gặp ngoài cổng công ty rồi".

"Oa, lần trước mình đã nói rồi mà, Tiêu Tiêu chắc chắn sẽ kiếm được chồng triệu phú mà".

Tiêu Tiêu có thể cảm nhận được ánh mắt cực kì hâm mộ của đám đồng nghiệp, vốn tính sĩ diện nên càng cảm thấy thỏa mãn, có điều cô hơi nghi hoặc nhìn tài xế ngồi trên ghế lái: "Ai thế anh?"

Chẳng lẽ Triển tiên sinh cố ý thuê tài xế cho cô nở mày nở mặt? Có cần phải chu đáo đến thế hay không?

"Tài xế lái thuê, anh uống rượu rồi". Triển Lệnh Quân đáp.

"..."

Biết ngay mà, Tiêu Tiêu nhếch miệng, sau đó lại không nhịn được cười, đưa tay sờ sờ khuôn mặt hơi nóng lên của Triển tiên sinh: "Nóng quá, có vẻ anh uống không ít nhỉ?" Rõ ràng mặt không đỏ mà sao nhiệt độ cao như vậy?

Triển Lệnh Quân đưa tay nắm lấy bàn tay đang đặt trên mặt mình: "Không uống bao nhiêu, nóng là bởi vì sự tiếp xúc của em sinh ra phản ứng hoá học".

Trái tim đột nhiên đập lồi một nhịp, Tiêu Tiêu cứ ngồi cười ngây ngô.

#####

Tiêu Tiêu: Đây là phản ứng hoá học gì?

Quân Quân: Hormone va chạm.

Tiêu Tiêu: Thế lúc người phụ nữ khác mặt anh thì cũng có phản ứng à?

Quân Quân: Đương nhiên.

Tiêu Tiêu: Cũng là hormone va chạm à?

Quân Quân: Không, là phản ứng khi bị quấy rối tình dục.

Tiêu Tiêu: (๖۶ۆۆ)

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Linh cảm

"Ngày mai được nghỉ, em có thể đến nhà anh chơi được không?" Tiêu Tiêu nhìn Triển Lệnh Quân, đầy mắt chờ mong.

Hai người tay nắm tay trong xe, nói chuyện như hai bạn nhỏ học lớp mẫu giáo, lại không hề nhận ra điều này.

"Được, mai mẹ anh ra ngoài đi dạo phố". Triển Lệnh Quân đáp ứng không hề nghĩ ngợi.

Tiêu Tiêu chun mĩ: "Làm gì mà sợ em gặp mẹ anh?"

Trước kia Hàn Đông Vũ cũng không cho cô gặp người nhà, nói là mẹ hắn không cho hắn yêu trong lúc đi học. Tiêu Tiêu cho rằng đó chỉ là nói láo, là Hàn Đông Vũ lấy cớ vì không định cùng cô đi tới cuối cùng mà thôi.

"Mẹ anh ở nhà thì em lại phải mua quà, quá phiền phức". Triển Lệnh Quân đáp không hề chột dạ: "Nếu em muốn chính thức gặp thì anh không có ý kiến gì".

"Không, không cần!" Tiêu Tiêu vội xua tay. Cô cũng chỉ nói vậy chứ chưa có ý định chính thức gặp phụ huynh vào lúc này. Hai người bọn họ vừa mới bắt đầu yêu nhau, còn chưa tới lúc chính thức đến thăm nhà, bây giờ mà gặp sẽ quá đường đột, hơn nữa còn tỏ ra nông nổi.

Triển Lệnh Quân nhìn vẻ mặt cô thay đổi không ngừng, không nhịn được bật cười.

Lúc này Tiêu Tiêu mới phát hiện mình bị gã này trêu chọc. Triển Lệnh Quân lớn hơn cô ba tuổi chắc chắn biết bây giờ không phải lúc tới thăm nhà, cô đưa tay chọc anh ta: "Thích trêu em lắm hả?"

"Ồ". Triển Lệnh Quân nắm ngón tay cô, thành thật thừa nhận.

Tiêu Tiêu ghé sát vào, trợn mắt nhìn anh ta.

"Ghé vào gần như vậy làm gì?" Triển Lệnh Quân cũng ghé vào, chạm mũi vào mũi cô.

"Em hơi bị cận thị, áp vào gần ánh mắt mới có sức uy hiếp". Tiêu Tiêu hung ác nhướn mày.

"Ha ha ha ha..." Triển Lệnh Quân triệt để bị cô đánh bại, không ngờ lại bật cười to. Anh ta cực ít khi cười như vậy, những đường nét lạnh lùng cũng trở nên dịu bớt, đôi mắt sâu sắc cong như trăng non cực kì đáng yêu.

Tiêu Tiêu mê mẩn nhìn anh ta: "Anh cười lên thật đẹp, anh chàng đẹp trai, có thể cho em xem điện thoại của anh không?"

"Cái gì?" Nét cười trên mặt Triển Lệnh Quân không giảm, thậm chí tư duy của nhà nghệ thuật đúng là nhạy thật nhanh. Đầu óc IQ cao của anh ta cũng không theo kịp được.

"Ồ, bởi vì hôm nay có một chuyện chuyện". Tiêu Tiêu chờ mong nhìn anh ta, giờ ba ngón tay lên thề: "Thật mà, không phải em kiểm tra mà chỉ xem trang cá nhân của anh thôi. Em cũng cho anh xem của em được không?"

Xem WeChat còn không phải kiểm tra? Đây là lần đầu tiên Triển Lệnh Quân bị người khác yêu cầu như vậy, cảm thấy rất lạ lẫm, giống như là lãnh địa của mình bị người khác xâm nhập. Nhưng bởi vì kẻ xâm nhập là người phụ nữ anh ta yêu, nên chủ nhân lãnh địa lại có chút vui vẻ.

Lúc Tiêu Tiêu cho rằng Triển Lệnh Quân sẽ không cho cô xem, đang định bảo thôi thì Triển Lệnh Quân lại lấy điện thoại trong túi ra, mở khóa đưa cho cô.

Tiêu Tiêu hoan hô một tiếng, cầm điện thoại di động ngó nghiêng.

Ảnh nền điện thoại là ảnh bầu trời nguyên bản của hệ thống, không có gì đặc biệt. Màn hình chính gọn gàng đến kinh người, mỗi một ứng dụng đều được phân loại xếp theo nhóm, ngay cả màu sắc cũng được sắp xếp từ nhạt đến đậm. Chiếc điện thoại này cũng giống hệt như Triển Lệnh Quân, gọn gàng, sạch sẽ, ngăn nắp, trật tự.

"Cho anh này, cứ xem thoải mái, đừng khách khí". Tiêu Tiêu lấy chiếc điện thoại màu hồng của mình đưa cho anh ta, hào phóng phát tay rồi chăm chú xem trang cá nhân của Triển Lệnh Quân.

Hôm nay là đêm giao thừa, bạn bè rất là náo nhiệt. Những người Triển Lệnh Quân biết dường như rất nhiều, tài khoản cá nhân cũng cực kì náo nhiệt. Kéo một hồi lâu mới xuống đến phần những người ở Tang Du đăng.

Tổng từ Đường thi: Một đám nát rượu! Đăng kèm ảnh đám người Tang Du uống say khướt, bao gồm Lý Manh ngồi dưới đất khóc, Diễm Diễm nằm trên sofa ngủ và Mạc Tinh Tinh vẻ mặt nghiêm túc xem chỉ tay cho người ta.

Trước đó có Diễm Diễm đăng ảnh bàn ăn liên hoan, Lý Manh đăng ảnh cảnh đêm, cô đều đã xem rồi. Chỉ chưa xem trạng thái của Liêu Nhất Phàm vì không phải là bạn bè trên mạng.

Nhất Phàm Phong Thuận: Đón năm mới. Đăng kèm 9 bức ảnh, là ảnh chụp riêng với từng đồng nghiệp, bao gồm tám ảnh chụp với Triển Lệnh Quân. Bức ảnh này nếu để riêng thì còn có thể làm người ta hiểu lầm, nhưng để chung với những tám ảnh khác lại rất bình thường.

Tiêu Tiêu khề nhướn mày, đại khái đã biết là chuyện gì. Chu Sánh đúng là chỗ nào cũng có mặt, tại sao cô ta lại biết Liêu Nhất Phàm?

Sau khi nhìn thấy thứ muốn nhìn, Tiêu Tiêu liền khóa màn hình điện thoại lại. Cô không có ý định dò xét bí mật của Triển Lệnh Quân, nói chuyện phải giữ lời, phải có chừng có mực. Quay lại trả điện thoại, cô phát hiện Triển Lệnh Quân không xem WeChat của cô mà xem bộ sưu tập ảnh chụp của cô.

"Ồ, đừng xem!" Tiêu Tiêu vội cướp lại nhưng Triển Lệnh Quân đã nhẹ nhàng né tránh.

"Em chụp bao giờ đấy?" Triển Lệnh Quân nhìn cô trêu đùa. Trong bộ sưu tập có rất nhiều ảnh chụp anh ta từ bên cạnh hoặc sau lưng, các loại góc độ, các loại phong nền, quả thực như một kẻ cuồng theo dõi.

"Chỉ... tiện tay chụp thôi mà. Em đang chụp cảnh, ai biết anh lại chui vào đó làm gì". Tiêu Tiêu mạnh mẽ nói, lại tiếp tục tìm cách cướp lại điện thoại.

"Bức này thú vị, gửi cho anh đi!" Triển Lệnh Quân lật đến một bức ảnh tự sướng của Tiêu Tiêu, đó là bức ảnh mặt to, lúc béo nhất vì uống hormone, hai má rỗ xuống, hốc mắt hãm sâu, xấu đến mức mẹ cô cũng không nhận ra.

"Không được!" Tiêu Tiêu chọc tay vào nách Triển Lệnh Quân, anh ta vừa rút tay về theo phản xạ có điều kiện liền nhanh tay nhanh mắt cướp lại được điện thoại. Bức ảnh đó là cô dùng để ghi lại sự thay đổi của khuôn mặt, chính mình nhìn lâu cũng phải mơ thấy ác mộng, để Triển Lệnh Quân ngày ngày nhìn thấy thì sợ là chỉ vài ngày sẽ phải chia tay.

Đưa Tiêu Tiêu về đến nhà xong, Triển Lệnh Quân gọi điện thoại cho cô em họ: "Ngày mai em không bận gì chứ?"

"Không, anh định mời em đi ăn à?" Lương Tĩnh Dao cười hi hi trả lời.

"Em gạ mẹ anh ngày mai đi dạo phố đi, đi từ buổi sáng ấy". Triển Lệnh Quân nói rất lạnh lùng bạc bẽo.

"Cái gì? Anh muốn để Tiêu Tiêu đến nhà em chơi nên bắt em hi sinh à?" Lương Tĩnh Dao hết sức tức giận.

"Anh cho em tiền mua một đôi giày". Triển Lệnh Quân nói cà vạt, thả lỏng người dựa vào lưng ghế.

"OK luôn, bảo đảm sẽ hoàn thành nhiệm vụ!" Lương Tĩnh Dao đứng thẳng người lên, trả lời rất hùng hồn, vừa dùng điện thoại liền gọi cho bà Triển: "Bác thân yêu của cháu, mai bác cháu mình đi dạo phố nhé!"

Hôm sau, Tiêu Tiêu đã ngủ dậy giấc một lần nữa xách túi lớn túi nhỏ đựng đồ ăn vặt đi đến Lan Chi Giang Đình.

"Đã đến lúc em nên mua xe chưa nhỉ? Dù sao em cũng là một người giàu có tài khoản 7 con số rồi". Tiêu Tiêu đưa mắt nhìn quản gia đi xe điện ra ngoài, nghiêm túc hỏi.

"Em đã rút được số chưa?" Triển Lệnh Quân đáp lạnh nhạt, bóc một gói đồ ăn vặt cho ca ca: "Chỉ cho phép ăn một gói". (người dịch: đại loại là ở Bắc Kinh, ai định mua xe thì phải rút thăm, 10 chọn 1, rút trúng thì được mua gì đó)

Rút số... Đúng là nỗi đau khó nói. Tiêu Tiêu lập tức ngồi bệt xuống sofa như một quả bóng xì hơi.

"Ăn rau chân vịt, em sẽ có sức mạnh!" Triển Lệnh Nghệ nhét vào miệng Tiêu Tiêu một miếng rong biển.

Tiêu Tiêu nhai lạo xạo, lập tức ngồi bật dậy: "O, em thật sự có sức mạnh rồi. Thủy thủ Popeye, Keng keng keng!"

"Ha ha ha..." Triển Lệnh Nghệ bị chọc cười, quay sang nhỏ giọng nói với em trai: "Bạn gái em hình như hơi ngốc thì phải. Anh cho cô ấy ăn rong biển mà".

"..." Triển Lệnh Quân nhìn anh trai chăm chăm, không biết có phải ảo giác hay không, nhưng hình như chỉ số thông minh của anh trai mình đã nâng cao một chút.

Đội Tiêu Tiêu nhìn lại, cả hai anh em động loạt bày ra vẻ mặt vô tội "chuyện gì cũng không xảy ra cả".

Điện thoại của Triển Lệnh Quân đột nhiên đổ chuông, sau khi nghe máy, một giọng nói hơi già nua vang lên: "Lệnh Quân à, bác tự xưng bị trật hông, cháu có thể đến xem giúp bác được không?"

"Vâng, bác chờ một lát ạ". Triển Lệnh Quân gác điện thoại, đứng dậy đi lấy áo khoác: "Ông chu ở nhà số 3 bị trật hông, em đi xem xem".

Ông chu này là hàng xóm của họ, đồng thời cũng là khách hàng VIP của Tang Du, bởi vì đi lại không tiện nên thường xuyên cần gọi chuyên gia trị liệu tới nhà phục vụ. Triển Lệnh Quân ở trong tiểu khu này nên cũng thuận tiện.

"Đi đi". Ca ca gật đầu, tiếp tục ăn rong biển lạo xạo.

Triển Lệnh Quân nhìn Tiêu Tiêu, ra hiệu cho cô trông ca ca giúp một lát. Tiêu Tiêu ra dấu OK, tỏ ý anh ta cứ yên tâm đi.

Đi ra quay lại nhìn ngôi nhà tràn ngập ánh nắng, Triển Lệnh Quân đột nhiên có cảm giác kì diệu là trong nhà có người trông nom, mình có thể yên tâm ra ngoài kiếm tiền. Nói thật, cảm giác này không hề xấu, giống như giành một thùng nước mười năm, đột nhiên có người vui lòng đỡ hộ một lát, trong lòng bỗng dung thoải mái lên.

Triển Lệnh Nghệ thấy em trai đã đi liền đặt gói rong biển xuống, dùng khăn ướt lau ngón tay, nháy mắt với Tiêu Tiêu: "Em có muốn xem phòng vẽ tranh của anh không?"

"Có được không?" Hai mắt Tiêu Tiêu phát sáng. Cái gọi là phòng vẽ tranh chính là phòng làm việc ở nhà của Triển Lệnh Nghệ. Đó là phòng làm việc của bậc thầy cấp thế giới, cô có nằm mơ cũng muốn xem xem.

"Suýt, không được để Quân Quân biết". Triển Lệnh Nghệ ra hiệu cho Tiêu Tiêu đẩy anh ta đi vào thang máy.

Để thuận tiện cho Triển Lệnh Nghệ, dù nhà chỉ có hai tầng cũng lắp thang máy.

Mở ra một gian phòng quay về hướng nam, ánh mặt trời từ trên tường hai mặt đều là thủy tinh chiếu vào phòng, chiếu lên giá vẽ bằng gỗ thô và ma nơ canh màu trắng. Căn phòng thoạt nhìn hơi bừa bộn nhưng lại có trật tự một cách kì lạ. Đồng bàn thảo thiết kế để tùy tiện trên bàn, thước mây và bút chì vót nhọn nằm chỉnh tề trong ống đựng bút.

Trên mặt tường phía tây là giá đựng đồ đóng bằng gỗ thô, bên trên đặt đầy các loại cúp lớn nhỏ, chứng nhận cho sự huy hoàng trước đây của Leo.

Triển Lệnh Nghệ nhìn thấy những thứ này lại đau đầu, nhưng anh ta còn muốn nhìn nữa nên cố nhịn đau không nói.

Tiêu Tiêu quyền luyện không rời vuốt ve chiếc bàn làm việc, nghĩ sau này mình có nhà cũng phải làm một phòng làm việc như vậy, thật sự là quá có cảm hứng sáng tác: "Em có thể ngồi đây vẽ một chút không?"

"Có thể". Triển Lệnh Nghệ ra hiệu cho cô cứ tự nhiên, còn mình thì nhẹ nhàng vuốt ve đỉnh ghim trên ma nơ canh, không biết đang nghĩ gì. (người dịch: quên, ma nơ canh ở đây là loại ở hiệu may, chỉ có thân, không đầu không chân tay, dùng để úm thử áo khi may ấy. Không biết có tên riêng không nữa)

Tiêu Tiêu ngồi trước bàn làm việc, nhanh chóng vẽ một bộ đồng phục. Đồng phục hội nghị thượng đỉnh 18 nước, đến bây giờ cô vẫn chưa nghĩ ra ý tưởng gì, vừa rồi đột nhiên có linh cảm, có thể đưa những gì nhìn thấy ở châu Phi vào trong thiết kế.

Thảo nguyên cỏ mọc khắp nơi, báo đốm nguy hiểm mà xinh đẹp, còn có... những kẻ khủng bố cầm súng.

"Ồi..." Tiêu Tiêu dùng bút, thờ dài. Vừa nghĩ đến châu Phi, trong đầu lại toàn mưa bom bão đạn, toàn bộ những phong cảnh đẹp đều bị lấn át hết.

"Không vẽ được à?" Triển Lệnh Nghệ quay sang nhìn cô.

"Em ở châu Phi nhận được rất nhiều gợi ý, muốn làm một chủ đề tiếp cận tự nhiên, nhưng vừa hồi tưởng lại nghĩ đến những phần tử khủng bố đó nên không vẽ được gì cả". Tiêu Tiêu vò bản nháp ném vào sọt giấy.

"Phần tử khủng bố là gì?" Triển Lệnh Nghệ nghi hoặc.

"Thì chính là những kẻ cầm súng, pằng pằng pằng..." Tiêu Tiêu nói tới đây đột nhiên dừng lại, sao lại quên mất ca ca chính là bị phần tử khủng bố hủy hoại chứ? Nhớ tới lời dặn của Triển Lệnh Quân lúc trước, cô lập tức không dám nói tiếp nữa.

#####

Ca ca: Anh không muốn ăn rau chân vịt.

Quân Quân: Anh quên à, thủy thủ Popeye ăn rau chân vịt mới có sức mạnh, ngoan, há mồm nào...

Ca ca: Ừc! A, ta có sức mạnh rồi!

Quân Quân: Thấy chưa, em có lừa anh đâu.

Ca ca (lẩm bẩm): Em trai mình hình như hơi ngốc, mình có cần nói với nó thực ra ăn rau chân vịt cũng không biến thành thủy thủ Popeye không?

Tiêu Tiêu: Tốt nhất là không nên nói với anh ấy, chân tướng quá tàn nhẫn

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Tình cờ gặp mặt

Triển Lệnh Nghệ dần dần nhú mảy, tiếng súng, đạn bay đầy trời, máu...

"Á..." Con đau đầu đột nhiên tăng lên khiến anh ta phải ôm đầu.

"Anh làm sao vậy?" Tiêu Tiêu giật mình, vội ngồi xuống trước mặt anh ta xem xét.

Con đau tới nhanh đi cũng nhanh, Triển Lệnh Nghệ chậm rãi buông tay ra, cúi đầu thất vọng nói: "Anh không thích súng, không thích pằng oảng".

"Được, không thích thì chúng ta không nói nữa". Tiêu Tiêu kiên nhẫn dỗ dành: "Sẽ không có chiến tranh, quốc gia chúng ta bây giờ là thái bình thịnh thế".

Nói đến thái bình thịnh thế, Tiêu Tiêu không khỏi dừng lại một chút. Đúng vậy, Nada Sawyer đang loạn lạc, nhưng quốc gia chúng ta đâu đâu cũng có cảnh ca múa mừng thái bình. Sau khi trải qua sống chết mới có thể cảm nhận được sự quý giá của hòa bình. Làm quần áo cho hội nghị thượng đỉnh 18 nước, chủ đề cô nên làm không phải lên án chiến tranh mà là ca ngợi thịnh thế!

Triển Lệnh Nghệ đã đỡ đau đầu, quay lại nhìn quanh, muốn tiếp tục nghiên cứu chiếc ma nơ canh kia lại liếc qua cửa sổ thấy em trai đang đi về: "Chúng ta mau xuống thôi, Quân Quân về rồi!"

"Vâng!" Tiêu Tiêu vội khôi phục nguyên trạng đồ đạc trong phòng, đẩy ca ca xuống lầu.

Lúc Triển Lệnh Nghệ nhìn thấy em trai thì Triển Lệnh Quân đã về đến cách nhà mình một căn nhà. Lúc Triển Lệnh Quân mở cửa đi vào phòng khách thì

nhìn thấy Tiêu Tiêu và ca ca đang chụm đầu nghịch mấy tính bâng.

Một món đồ chơi nhưng mịn màng rơi xuống nằm trên mặt đất, gói rong biển đã ăn một nửa cũng rơi từ trên bàn xuống. Trong phòng thoát nhìn hơi bừa bộn nhưng tràn ngập hơi thở của cuộc sống.

Lần đầu tiên Triển Lệnh Quân không ghét bỏ cảnh lộn xộn trước mắt, lần lượt nhặt đồ chơi và gói rong biển dưới đất lên: "Ca ca, anh không ăn nữa à?"

Triển Lệnh Nghệ ngẩng đầu lưu luyến nhìn gói rong biển. Vừa rồi vội đi xem phòng vẽ, gói rong biển mới ăn một nửa liền vứt luôn, bây giờ nhớ ra em trai nói hôm nay chỉ được ăn một gói lại thấy tiếc: "Anh mới ăn một nửa, có thể ăn một nửa gói khác hay không?"

Triển Lệnh Quân nhú mày.

Triển Lệnh Nghệ phụng phịu, đáng thương hết sức nhìn em trai.

Hai bên giằng co một hồi lâu, Triển Lệnh Quân chịu thua, lại lấy một gói khác bóc ra cho ca ca.

"Ha ha". Ca ca bật cười thắng lợi, nháy mắt với Tiêu Tiêu.

"..." Còn tưởng rằng một người có nguyên tắc như Triển Lệnh Quân sẽ không đồng ý, Tiêu Tiêu hơi kinh ngạc, không khỏi nhìn Triển Lệnh Quân một cái nữa, hết sức nghi ngờ sau này nếu có con, gã này sẽ trở thành một ông bố thoát nhìn nghiêm khắc kì thực lại cực kì chiều con.

Bà Triển và Lương Tĩnh Dao đi dạo phố, Tết dương lịch, siêu thị có chương trình khuyến mãi, người đông hơn bình thường nhiều. Nhưng bởi vì là siêu thị đất tiền, đông hơn bình thường cũng không phải quá đông. Hai bác cháu chậm rãi đi dạo trong siêu thị rộng rãi, Lương Tĩnh Dao nhớ Triển Lệnh Quân đã đồng ý cho tiền mua giày liền kéo bác gái đi về phía quầy hàng cô thích nhất.

Đưa cọc kem vừa mua cho bác gái cầm giúp, Lương Tĩnh Dao cầm một đôi giày đọ vào chân.

"Dao Dao, dạo này có phải anh Lệnh Quân của cháu có bạn gái rồi không?" Bà Triển dò hỏi.

"Ồ, sao bác lại biết?" Lương Tĩnh Dao nghe vậy hơi ngạc nhiên. Cô nhớ bác gái mình chỉ kết bạn với tài khoản công việc khô khan của Triển Lệnh Quân chứ không hề kết bạn với tài khoản cá nhân mà.

"Dạo này tâm tình nó có vẻ tốt hơn nhiều, thỉnh thoảng còn cười trộm nữa". Bà Triển nói, chính mình cũng không nhịn được cười lên. Bởi vì con trưởng xảy ra chuyện, người chồng vốn sức khỏe không tốt không chịu được kích thích qua đời, trọng trách trong nhà đều dồn lên vai thằng con út. Nhìn Triển Lệnh Quân càng ngày càng trầm lặng, trong lòng bà rất là sốt ruột, vẫn hi vọng Triển Lệnh Quân có thể thoát ra khỏi bóng tối này, tìm một cô gái để sống cuộc sống của người bình thường.

"Tặc tặc, lại còn cười trộm nữa cơ à?" Lương Tĩnh Dao nghe vậy, quyết định phải trêu chọc Triển Lệnh Quân một trận mới được, xem rốt cuộc anh ta cười trộm thế nào.

"Cô gái đó là ai?" Bà Triển tò mò hỏi.

"Nó tên là Tiêu Tiêu, là bạn học đại học của cháu". Lương Tĩnh Dao kiêu ngạo ưỡn ngực, quyết định khoe khoang một phen, biết đâu bác gái vui vẻ sẽ mua quần áo cho bà mỗi này.

Đang nói, đột nhiên có người đi tới chào Lương Tĩnh Dao.

"Ồ, đây chẳng phải Lương đại tiểu thư sao?" Chu Sánh nói chuyện mang một chút giọng mũi, rất dễ nhận ra.

Lương Tĩnh Dao vừa nghe thấy giọng nói này đã muốn trợn mắt: "Chu Sánh, mày còn dám xuất hiện trước mặt tao à? Một cái tát còn chưa đủ đúng không?"

Ngẩng đầu lên nhìn, lại thấy Chu Sánh đang khoác tay Liêu Nhất Phàm.

Hai người này làm sao biết nhau? Lương Tĩnh Dao nhìn Liêu Nhất Phàm từ trên xuống dưới, hiển nhiên Liêu Nhất Phàm cũng có chút ngạc nhiên, nhìn thấy bà Triển bên cạnh cô liền vội vàng chào hỏi: "Cháu chào cô".

Bà Triển cũng biết Liêu Nhất Phàm, cười gật đầu.

"Hừ, lần trước là tao không đề phòng, mày có gói tát một cái nữa thử xem!" Chu Sánh cười lạnh, lại bất giác lùi về phía sau nửa bước: "Mày nhấn cho con đi Tiêu Tiêu đó, bạn trai hiện nay của nó đã biết những chuyện xấu xa của nó rồi, bảo nó tự lo liệu đi".

Liêu Nhất Phàm hơi lúng túng, không ngờ Lương Tĩnh Dao cũng biết Chu Sánh, đột nhiên có cảm giác mình bị lợi dụng, bỗng dưng cảm thấy chột dạ.

"Mẹ nó chứ!" Lương Tĩnh Dao đi chân đất, cầm lấy cọc kem trong tay bác gái úp thẳng lên đầu Chu Sánh.

"Dao Dao, sao lại động tay động chân chứ?" Bà Triển vội giữ cháu gái lại.

"A!" Chu Sánh hét lên một tiếng, lao tới định đánh Lương Tĩnh Dao. Các nhân viên siêu thị vội chạy tới giữ cô ta lại, bảo vệ siêu thị đứng trên xe tự thăng bằng nhanh chóng đi tới. Việc bảo vệ an ninh ở siêu thị rất tốt, căn bản không thể đánh nhau được. Lương Tĩnh Dao biết rất rõ điều này nên mới ra tay bất ngờ khiến Chu Sánh không phòng bị kịp.

"Liêu Nhất Phàm, tôi không cần biết tại sao cô biết nó, nhưng tôi khuyên cô tránh xa nó một chút. Còn nữa, đừng quên thân phận của cô!" Lương Tĩnh Dao chỉ Liêu Nhất Phàm cảnh cáo.

Hai người vốn không liên quan gì đi tự dưng cùng nhau, còn có thể vì cái gì nữa? Chắc chắn là Chu Sánh cố tình tiếp cận để moi tin về Tiêu Tiêu, tất nhiên có nói xấu gì cũng không sợ, chỉ sợ Liêu Nhất Phàm kích động để lộ ra bệnh tình của Tiêu Tiêu thì sẽ rất không xong.

Đừng quên thân phận của cô...

Liêu Nhất Phàm giật mình bừng tỉnh. Vừa rồi Chu Sánh vẫn cố gắng hỏi hội sở Tang Du làm cái gì, còn hỏi thăm chuyện của Tiêu Tiêu, thiếu chút nữa cô ta đã nói ra. Không được nói, cô ta không chỉ là một người phụ nữ thích Triền Lệnh Quân mà còn là một bác sĩ, phải tuân thủ đạo đức nghề nghiệp.

Bà Triền kéo Lương Tĩnh Dao vẫn giương nanh múa vuốt đòi đánh nhau đi, mua cho cô một cốc kem nữa: "Cái con bé này, đã hai mươi mấy rồi mà sao vẫn không chừng chặc được thế?"

Lương Tĩnh Dao xụ mặt không nói.

"Dao Dao, Tiêu Tiêu mà con bé vừa rồi nói có phải chính là bạn gái của Lệnh Quân không?" Bà Triền quan sát vẻ mặt của cháu gái, hỏi.

"Ồi, bác đừng nghe con gà rùng đó kêu". Lương Tĩnh Dao vội giải thích tiền căn hậu quả cho bác gái nghe: "Chu Sánh là đứa không muốn thấy người khác được tốt đẹp, chỉ muốn cướp bạn trai của người khác. Tiêu Tiêu nó tốt lắm, bác gặp là sẽ biết".

Buổi tối về nhà, Tiêu Tiêu hồi tưởng lại linh cảm nhận được từ chỗ Triền Lệnh Nghệ hôm nay, mở máy tính nhanh chóng vẽ.

Nhắc tới thịnh thế, cô liền nghĩ đến Thịnh Đường. Trang phục thời Thịnh Đường là kiểu gì? To lớn rộng rãi, ung dung sang trọng, lại đủ mát mẻ.

Hội nghị thượng đỉnh được tổ chức vào đầu thu, trời đã hơi lạnh, bộ đồng phục này phải có tác dụng giữ ấm nhất định. Đường trang có một loại váy mềm tay lỡ, bên trong là tay dài, bên ngoài là tay lỡ, vừa có sự tháo vát của người làm công nhiều việc lại không mất sự thanh nhã, quý tộc, đúng là quá thích hợp.

Kết hợp Đường trang tay lỡ với âu phục hiện đại, thiết kế lễ phục kiểu mới. Nam lãnh đạo mặc sơ mi màu trắng, áo ngoài tay lỡ màu xanh ngọc đậm, nữ lãnh đạo mặc sơ mi màu xanh ngọc đậm, áo ngoài tay lỡ màu trắng. Quần áo của nguyên thủ thống nhất dùng họa tiết mây, đường nét to, cực kì hoa lệ.

Tham gia hội nghị thượng đỉnh không chỉ là lãnh đạo các nước mà còn có phu nhân đi theo, đồng phục của các phu nhân cũng phải thống nhất. Quần áo của phu nhân thì là váy ôm mỏng màu lam nhạt dài quá gối, bên trên vẽ cẩm tú mẫu đơn, bên ngoài khoác khăn lụa. Phu quân thì áo dài tay màu lam nhạt, quần màu lam đậm, cũng vẽ hoa mẫu đơn, chỉ là số lượng hoa tương đối ít, màu sắc cũng nhạt hơn một chút.

Quần áo của lãnh đạo đều làm bằng lụa, quần áo của phu nhân phu quân thì khoác một tấm voan bên ngoài, rất dễ phân biệt.

Một mạch vẽ xong bốn bản thảo, Tiêu Tiêu vươn vai một cái mới phát hiện Lương Tĩnh Dao đã gọi lỡ bốn cuộc. Bởi vì điện thoại di động để chế độ im lặng nên không hề có chuông.

Cô vội vàng gọi lại.

"Mở video, tao phải nói chuyện với mày vài tiếng". Lương Tĩnh Dao vừa nghe máy đã nói.

"Quá 10 giờ rồi, app Tang Du khóa hết phần mềm giải trí, video chat cũng bị khóa luôn". Tiêu Tiêu chán nản.

"Quá tàn nhẫn!" Lương Tĩnh Dao lần đầu tiên phát hiện sự mạnh mẽ của ứng dụng này, cực kì vui mừng là năm đó mình đã từ chối đề nghị cài đặt của Triền Lệnh Quân: "Thế tao nói ngắn gọn vậy, cụ thể ngày mai gặp mặt nói chuyện".

Kể lại đại khái chuyện hôm nay đi dạo phố với bác gái gặp Chu Sánh và Liêu Nhất Phàm, Lương Tĩnh Dao nhắc nhở Tiêu Tiêu phải báo Triền Lệnh Quân cảnh cáo Liêu Nhất Phàm, ngàn vạn lần không được tiết lộ bệnh tình của Tiêu Tiêu cho Chu Sánh.

"Ồi xời, nói thì cứ nói thôi, bây giờ tao không sợ nữa rồi". Tiêu Tiêu cười đắc ý.

"Sao?"

"Dù sao thì bạn trai tao cũng biết tao bị bệnh gì, người khác nói có gì mà sợ?"

"Mày không nghe thì thôi vậy, thế nhé".

"..."

Tieu Tieu cảm thấy mình và Chu Sánh không phải người cùng một cấp bậc nên không hề coi trọng cô ta, ngày nghỉ vừa kết thúc liền nộp bản thiết kế của mình.

Lâm Tư Viễn nhìn thiết kế của Tieu Tieu, trước mắt sáng ngời, lần đầu tiên khen ngợi cô: "Sáng tạo này rất thú vị, không chừng có thể được chọn đấy".

Thiết kế quần áo của hội nghị thượng đỉnh đã nộp lên, cuối cùng cũng làm xong một đại sự, bận rộn vài ngày nữa là có thể yên tâm ăn tết.

Bởi vì nhà không ở thủ đô, những năm trước Tieu Tieu đều mong đến tết để sớm thoát khỏi thành phố cô độc này trở về với cha mẹ, bây giờ cô lại có chút không nề rồi.

"Nếu em nhớ anh thì làm thế nào?" Tieu Tieu đứng trước cửa kiểm tra an ninh sân bay, nắm tay Triển Lệnh Quân không muốn buông ra.

"Bây ngày thôi mà". Triển Lệnh Quân lạnh lùng đưa hành lý cho cô.

Tieu Tieu không tình nguyện cầm lấy, cúi đầu như một bạn nhỏ không muốn đến nhà trẻ. Đã sắp xa nhau mà người này cũng không có nhắn nhủ gì, lúc này Tieu Tieu không thể không cảm thấy một chút oán trách trước sự lý trí tuyệt tình của Triển tiên sinh.

Triển Lệnh Quân nhìn ngón tay cô không ngừng mó má, trong mắt lộ ra nét cười, đưa tay ôm cô vào trong lòng, đặt lên trán cô một nụ hôn: "Anh cũng sẽ nhớ em".

Bất ngờ được Triển Lệnh Quân ôm lấy, lại còn được hôn trán, Tieu Tieu vui vẻ, lập tức ném sự ai oán vừa rồi lên chín tầng mây.

Sau khi buông ra vẫn còn lưu luyến, Tieu Tieu phụng phịu, học vờ mặt đáng thương của ca ca, tỏ ý còn muốn hôn nữa.

Triển Lệnh Quân nghiêng đầu nhìn cô, đưa tay khẽ cốc lên đầu cô một cái: "Đi thôi, máy bay sắp cất cánh rồi".

"Hừ!" Tieu Tieu le lưỡi, hàm hừ xoay người đi. Ca ca làm bộ đáng thương là có thể nhận được một gói rong biển, cô lại không được, phân biệt đối xử, tuyệt đối là phân biệt đối xử.

#####

Ca ca: Anh muốn ăn bím bím.

Quân Quân: Ăn đi!

Ca ca: Quân Quân, anh muốn ăn một gói nữa.

Quân Quân: Anh đã ăn rồi mà.

Ca ca: T^T

Quân Quân: Được rồi được rồi, ăn một gói nữa.

Tieu Tieu: Em cần một nụ hôn.

Quân Quân: Chụt!

Tieu Tieu: Quân Quân, em muốn một cái nữa.

Quân Quân: Đã hôn rồi mà.

Tieu Tieu: T^T

Quân Quân: Anh là người có nguyên tắc.

Dao Dao: Anh họ, em muốn...

Quân Quân: Muốn cái gì mà muốn, hai mươi mấy rồi, tự đi mà mua!

Dao Dao:...

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Ăn tết

Tết âm năm nào cũng vậy, con cái đi làm xa về nhà, ăn sủi cảo, đốt pháo, cả nhà cùng xem chương trình gặp nhau cuối năm càng ngày nội dung càng chán ngắt.

Tiêu Tiêu hoàn toàn không nhớ được gặp nhau cuối năm có cái gì, chỉ bận rộn nhắn tin chúc tết các loại lãnh đạo, trả lời tin nhắn của các đồng nghiệp, cướp tiền lì xì trong nhóm của công ty.

Mừng một qua nhà ông bà nội, com nước xong nhân rồi, mấy bà thím lại mồm năm miệng mười bàn tán về bọn con cháu trong nhà. Chị họ Tiêu Văn đã hai mươi tám còn không có bạn trai rõ ràng chính là đối tượng tấn công trọng điểm của các bà.

"Văn Văn, sắp ba mươi rồi đấy, bây giờ mà không cưới sớm thì chỉ có thể tìm được đám trai già đã bỏ vợ thôi". Thím ba vừa cắn hạt dưa vừa nhếch miệng nói: "Cái thằng lùn trước thím giới thiệu cho cháu tốt thế mà sao lại không đến đâu vậy?"

Tiêu Văn học thạc sĩ ở đại học trên tỉnh lỵ, để thuận tiện cho việc chăm sóc cha mẹ nên lại về thành phố nhỏ quê hương làm việc. Bởi vì ở gần họ hàng nên suốt ngày bị giới thiệu hết người này đến người kia.

"Cháu với anh ta không hợp nhau, anh ta còn chưa tốt nghiệp cấp ba, cháu nói anh ta cũng nghe không hiểu". Tiêu Văn có chút không vui nhưng vẫn ôn tồn giải thích với các thím.

"Bằng cấp thấp thì làm sao, cháu đừng xem thường bằng cấp thấp. Nhà nó mở xưởng xẻ đá, vỉa hè con đường mới mở ở thành phố này đều lát bằng đá hoa cương nhà nó đấy, nhiều tiền lắm". Thím ba ném hạt dưa trong tay xuống bàn, thất vọng chỉ Tiêu Văn mắng: "Cháu mà cứ kén chọn thế này thì chắc chỉ có con trai chủ tịch thành phố mới hợp nhĩ".

Tiêu Văn giận xanh mặt, lại không biết phản bác thế nào. Cô học cao, tính khí tốt, tính tình lại hướng nội, không ứng phó nổi đám thím ba dì bày này.

"Thím ba, thím nói vậy cũng không ổn, ví dụ như bây giờ tìm cho anh Đại Bằng nhà mình một cô gái tốt nghiệp cấp hai nhưng trong nhà có hai ngàn mẫu đất thì thím có thích không?" Tiêu Tiêu không nhìn được nữa, đỡ lời chị họ. Đại Bằng chính là con trai nhà thím ba, học một trường đại học bình thường, bây giờ vẫn thất nghiệp ở nhà ăn bám.

"Thế sao được! Đại Bằng nhà chúng ta đã tốt nghiệp đại học, dù thế nào cũng phải tìm một đứa có bằng đại học chứ". Thím ba lập tức chống mạnh: "Đại Bằng là con trai, sao mà giống nhau được? Cưới vợ không cần chọn điều kiện mà cần chòn người, phải xinh đẹp, biết lo liệu việc gia đình. Đương nhiên bằng cấp cũng không thể thấp được, nếu không sẽ ảnh hưởng đến chỉ số thông minh của con cái. Còn lấy chồng thì khác, chỉ cần điều kiện nhà kia tốt là được".

Tiêu Tiêu và chị họ liếc nhau, đồng loạt lườm một cái. Ông anh họ kia béo như lợn, chỉ biết chơi game, ngắm gái đẹp trên mạng, vậy mà còn muốn tìm một người xinh đẹp biết lo liệu việc gia đình?

"Đúng rồi, anh Đại Bằng nhà mình giỏi thế cơ mà, chắc chắn rất nhiều gái xinh muốn lấy làm chồng, thím ba cứ chọn lựa cho kĩ". Tiêu Tiêu nói rất thành khẩn.

Mấy mà thím khác tới tấp nhếch miệng, xem thím ba sẽ nói thế nào. Thím ba đỏ mặt, đảo mắt qua bên này: "Tiêu Tiêu sang năm đã hai mươi lăm rồi, phải tranh thủ thời gian tìm bạn trai, con gái bây giờ qua hai lăm là mất giá lắm".

Quả nhiên là tự chuốc lấy họa, Tiêu Tiêu giật giật khóe miệng: "Không để thím phải hao tâm tổn trí, cháu có bạn trai rồi".

Vừa nói xong lời này, tất cả mọi người trong phòng khách đều tới tấp quay đầu nhìn về phía Tiêu Tiêu như cá mập ngửi thấy mùi máu tanh.

"Nó làm nghề gì?"

"Bao nhiêu tuổi, ngoại hình thế nào?"

"Bằng cấp ra sao?"

"Gia đình nó làm gì? Có nhiều tiền bằng bán đá hoa cương không?"

Vô số câu hỏi như pháo liên thanh mang theo tiếng xé gió vù vù oanh tạc Tiêu Tiêu như trái thăm. Tiêu Tiêu lập tức hồi hận, tại sao nói đã có bạn trai mà lại còn thăm hơn chưa có bạn trai chứ?

May mà bạn trai của cô là người rất phù hợp để mang ra khoe khoang.

"Là một bác sĩ, du học bên Mỹ về, lớn hơn cháu ba tuổi, gia đình mở công ty lớn, chắc chắn kiếm được tiền hơn bán đá hoa cương". Tiêu Tiêu nói qua loa, mở điện thoại di động muốn tìm một bức ảnh của Triển Lệnh Quân để khoe khoang, nhưng tìm một hồi lâu mà trong điện thoại toàn ảnh chụp phía sau với bên cạnh.

"Thật không?" Thím ba có chút không tin.

"Chẳng lẽ lại còn giả?" Mẹ của Tiêu Tiêu cũng lần đầu tiên nghe nói chuyện này nhưng vẫn phản ứng lại rất nhanh, lập tức đỡ lời con gái: "Tiêu Tiêu của chúng ta tốt nghiệp đại học điểm, còn đi làm ở công ty quốc tế lớn, tìm được bạn trai như thế quá dễ dàng. Mà chị nói này, thậm chí nên để Đại Bằng đến thành phố lớn làm việc thì mới có thể tìm được một người như Phạm Băng Băng làm vợ chứ".

Thím ba nghe vậy ngậm miệng một hồi lâu không nói được.

"Sao lại Phạm Băng Băng gì?" Tiêu Tiêu nhỏ giọng hỏi Tiêu Văn.

"Mấy ngày hôm trước mẹ em giới thiệu cho hán một đứa, người ta vừa xem ảnh đã nổi giận rồi, nói phải tìm một người như Phạm Băng Băng ấy". Tiêu Văn nín cười.

Tiêu Tiêu có nhận thức mới về sự đáng sợ của ông anh họ, thậm chí còn cảm thấy kính nể, dũng khí đáng khen, sau này tất thành châu báu.

Liên tục đối phó những đợt bắn phá điên cuồng của họ hàng trong mấy ngày liền, cả thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, Tiêu Tiêu nằm bò ra trên giường. Điện thoại đột nhiên có cuộc gọi video, người gọi tên là "Hậu Nghệ xạ nhật".

"Ca ca". Tiêu Tiêu vui vẻ nghe máy, gọi ca ca hết sức tự nhiên.

"A, em gọi anh là ca ca, thế anh có phải li xì cho em không?" Khuôn mặt trắng muốt của Triển Lệnh Nghệ xuất hiện trong điện thoại, anh ta mặc một chiếc áo gi lê màu đỏ rực, cổ áo còn có viền lông màu trắng.

"Có chứ". Tiêu Tiêu cười đùa anh ta.

"Nhưng bây giờ anh không có tiền". Triển Lệnh Nghệ nói hơi ảo não.

Tiêu Tiêu bật cười, thấy phía sau ca ca không có người liền mặt dày nói: "Bây giờ chưa cần, chờ bao giờ em gả qua đó rồi li xì sau cũng được".

"Tốt, thế em mau gả đi nhé". Triển Lệnh Nghệ vui vẻ: "Mà hôm nào em về, anh vẫn muốn đến phòng làm việc".

Người nhà không cho anh ta đi vào, sợ anh ta đau đầu, nhưng dạo này anh ta luôn mơ thấy một vài chuyện, muốn đi lên đó tìm đáp án.

"Anh nhớ tới chuyện trước kia rồi à?" Tiêu Tiêu rất kinh ngạc, ngồi bật dậy: "Tại sao anh không nói với Lệnh Quân?"

"Không nói, anh sợ nó khóc". Triển Lệnh Nghệ thờ dãi như đứng rồi.

"Nói chuyện video với ai thế?" Bên kia đột nhiên vang lên tiếng của Triển Lệnh Quân, một lát sau trên màn hình xuất hiện Triển Lệnh Quân mặc chiếc gi lê đỏ giống anh trai như đúc.

Cùng là gi lê đỏ lông, mặc trên người ca ca rất đáng yêu, mặc trên người Triển Lệnh Quân lại hết sức khôi hài.

Tiêu Tiêu không nhịn được bật cười ha ha.

Triển Lệnh Quân nhìn thấy đối tượng tán gẫu của ca ca lại là bạn gái của mình, vẻ mặt có chút quái dị. Anh trai với em dâu nửa đêm gọi video, nếu không phải tâm trí anh trai chỉ có ba tuổi, anh ta nên đánh nhau một trận với Triển Lệnh Nghệ mới phải.

"Muộn lắm rồi, hai người đều đi ngủ thôi". Triển Lệnh Quân biến thành cô nuôi dạy trẻ, cường chế bé ca ca đi ngủ.

"Chúc ngủ ngon!" Ca ca tựa đầu trên vai em trai, vỗ tay với Tiêu Tiêu rất lịch sự.

Sau một lúc lâu, Triển Lệnh Quân đã thu xếp cho anh trai xong lại xuất hiện trong ống kính, chuẩn bị đến tắt video.

"Anh xem đi, ca ca cũng biết nghĩ đến em mà anh thì không nhớ chút nào hết". Tiêu Tiêu bất mãn nói.

"Lấy suy nghĩ chủ quan để suy đoán tư tưởng của người khác, sau đó lại sử dụng suy đoán này để chỉ trích người khác là hành động vô lại truyền thống điển hình". Triển Lệnh Quân đưa ra một định nghĩa chính xác cho hành vi của Tiêu Tiêu.

"..." Tiêu Tiêu suy nghĩ một hồi lâu mới hiểu ý câu này của Triển Lệnh Quân, tóm lại là anh ta nhớ cô, cô mở miệng nói xấu anh ta như vậy quả thực là một kẻ vô lại: "Ồ..."

"Ngày kia em về rồi nhĩ?" Triển Lệnh Quân liếc nhìn ngày tháng: "Gửi thông tin chuyến bay cho anh".

"Vâng". Tiêu Tiêu lập tức vui vẻ, vậy là sẽ đi đón sân bay rồi. Đã sống hai mươi lăm năm, vậy mà cũng chờ đến lúc có người đi sân bay đón mình cơ đấy.

Nói chuyện vài câu nữa, đến thời gian bác sĩ Triển quy định đi ngủ, Triển Lệnh Quân tắt video không hề dây dưa.

"Con gái ngoan, ra ngoài này uống cốc sữa đi con". Bố Tiêu Tiêu bên ngoài gõ cửa.

"Vâng!" Tiêu Tiêu lên tiếng, mở cửa đi ra ngoài.

"Gọi điện thoại với ai đấy?" Bố Tiêu Tiêu nhìn con gái, vẻ mặt soi mói.

Mẹ Tiêu Tiêu ngồi trên sofa xem ti vi cũng đồng tai lên.

"Bạn trai con". Tiêu Tiêu bắt đầu trả lời, ngồi xuống bên cạnh mẹ, chậm chạp uống sữa.

Mẹ Tiêu Tiêu hơi lo lắng nhìn cô: "Những cái con nói đó đều là thật à? Thắng bé đó điều kiện tốt như vậy sao?"

"Thật mà". Tiêu Tiêu lấy điện thoại di động ra, mở một bức ảnh chụp bên cạnh cho mẹ xem.

Đó là ảnh chụp tại Tang Du, Triển tiên sinh mặc sơ mi đen đang cúi đầu viết bệnh án. Mẹ Tiêu Tiêu lấy kính lão ra nhìn kĩ: "Ừ ời, ngoại hình rất sáng sủa nhé, có ảnh chụp chính diện không?"

"Không có..."

"Tiêu Tiêu, con nhớ là trước khi cưới nhất định không được ho nó biết bệnh của con đấy". Mẹ Tiêu Tiêu nói rất lo lắng, vốn nghĩ con gái mình sức khỏe không tốt, tìm thằng nào điều kiện gia đình kém mình một chút cũng dễ nói chuyện. Nhưng bây giờ nó lại tìm một thằng điều kiện tốt như vậy, nếu trước lúc tình cảm ổn định mà người ta biết nó bị lupus ban đỏ thì chắc chắn sẽ phải chia tay.

"Anh ấy biết rồi". Tiêu Tiêu cười nói.

Lúc trước cha mẹ vẫn nhấn mạnh cô không được nói với người khác về bệnh của mình, đặc biệt là lúc yêu. Nhưng cô cảm thấy làm như vậy rất vô nhân đạo. Trước khi yêu Triển Lệnh Quân, gia đình đã giới thiệu mấy đối tượng cho cô, lúc chat chit câu đầu tiên cô đã nói với người ta mình có bệnh, cần uống thuốc dài hạn, kết quả không cần nghĩ cũng biết.

"Cái gì?" Hai ông bà cùng kêu lên sợ hãi. Một thằng điều kiện tốt như vậy, biết con gái mình có bệnh mà vẫn yêu, làm gì có chuyện đó?

"Anh ấy là bác sĩ phục hồi sức khỏe của con nên đương nhiên biết mà". Tiêu Tiêu nói thật, không có ai hiểu bệnh tình của cô hơn Triển Lệnh Quân, mỗi lần lấy máu khám lại đều có anh ta đi cùng, còn biết rõ hơn cả bác sĩ chủ trị.

Ông bà Tiêu cảm thấy thế giới này trở nên rất ảo diệu, đợi con gái về phòng, hai người còn ngồi yên trong phòng khách.

"Ông nó này, ông nói xem có phải Tiêu Tiêu nó lừa ông với tôi không?" Bà Tiêu vẫn còn không tin.

"Bà còn không biết nó nữa sao, từ nhỏ đã không bao giờ nói dối, chắc chắn là thật sự". Ông Tiêu rất tin tưởng con gái, vui vẻ xoa tay: "Ăn tết xong tôi sẽ đi cùng nó lên thủ đô, phải nhìn tận mắt mới được".

"Thôi đi ông ời, làm nhạc phụ phải giữ ý chứ". Bà Tiêu trợn mắt nhìn chồng, chính mình cũng không nhịn được cười lên.

Hôm sau Tiêu Tiêu vừa mới khoe khoang với cha mẹ đã không liên lạc được với Triển Lệnh Quân. Nhắn tin không trả lời, gọi điện thoại tắt máy, đến tận gần tối Triển Lệnh Quân mới gọi lại.

"Tại sao anh lại tắt máy?" Tiêu Tiêu sốt ruột hỏi.

"Ờ". Triển Lệnh Quân không trả lời, lại hỏi chuyện khác: "Chỗ nhà em có một công viên có hồ nước đúng không?"

"Đúng thế, có chuyện gì à?" Tiêu Tiêu không hiểu. Nhà cô ở một thành phố cấp ba, trung tâm thành phố có một hồ nước nhân tạo, xung quanh hồ xây một công viên miễn phí để dân thành phố sớm tối ra đó tập thể dục, rất nhiều đôi tình nhân cũng hẹn hò ở đó.

"Anh mua quà năm mới cho em, để ở đình nghỉ mát trong công viên, em đi lấy đi". Giọng của Triển Lệnh Quân mang ý cười khó phát hiện ra.

Một giây đồng hồ trước còn nằm bệt trên giường, một giây sau Tiêu Tiêu đã ngồi phắt dậy: "Được, em sẽ đi ngay!"

Đến công viên nhận quà tết, nghe thật là lãn mạn. Là cái gì nhỉ? Hoa hồng trái đầy đất hay là biểu diễn pháo hoa?

Trong công viên, ông bà Tiêu tập thể dục đã mệt, đi đến đình nghỉ mát nghỉ ngơi, nhìn thấy một chàng trai khôi ngô ôm một bó hoa hồng đứng trong đình nghỉ mát. Ông Tiêu không nhịn được lên tiếng trêu đùa: "Này thanh niên, đợi bạn gái à?"

Triển Lệnh Quân vốn không muốn nói chuyện, quay lại thoáng nhìn hai vợ chồng trung niên ngồi trên ghế đá, ánh mắt hơi lóe lên, trả lời rất lễ phép và điềm đạm: "Vâng ạ. Cô chú vừa chạy bộ xong ạ?"

#####

Ông Tiêu: Ê nhóc, sao tự dưng lại xun xoe thế, làm tiếp thị đúng không?

Quân Quân: Tại sao chú biết?

Ông Tiêu: Thấy người già gật đầu cười, không bán mộ địa cũng bán thuốc.

Quân Quân:...

Ông Tiêu: Nói đi, tiếp thị cái gì? Nhìn cậu rất đẹp trai, nếu giá cả hợp ví tôi sẽ mua giúp.

Quân Quân: Xin hỏi, nhà chú có cần con rể không ạ?

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Hải lòng

Ông Tiêu lấy chiếc khăn mặt vắt trên cổ xuống lau mồ hôi: "Có tuổi rồi, chạy một lát là thở hổn hển".

Triển Lệnh Quân hơi nhú mồm, nói: "Cô chú ạ, vừa chạy bộ xong không nên ngồi ngay, phải đi bộ chậm rãi đã. Hơn nữa rèn luyện thân thể tốt nhất không được chạy nhanh, chạy nhanh không tốt cho tim".

"Thế à?" Bà Tiêu nghe thấy vậy vội kéo chồng mình đứng lên.

"Cháu là bác sĩ, cháu không lừa cô chú đâu". Triển Lệnh Quân lộ ra một nụ cười khiêm tốn vô hại, rất nhạt, khiến cả người tỏ ra chững chạc lại đáng tin.

Những người trung niên và lão niên luôn có một sự tin tưởng mù quáng với bác sĩ, ông Tiêu liền hỏi Triển Lệnh Quân những chuyện cần chú ý khi chạy bộ. Triển Lệnh Quân nghiêm túc giải đáp và dạy ông một phương pháp điều chỉnh hô hấp: "Chú dùng phương pháp này vừa đi bộ vừa điều chỉnh, năm phút sau nhịp tim có thể khôi phục bình thường".

Ông bà Tiêu liền làm theo, vừa chậm rãi đi dọc bờ hồ vừa hít thở, sau khi thử vài lần, nhịp tim đập quá nhanh sau khi chạy lập tức giảm bớt.

"Thằng bé này thật không tồi" Bà Tiêu không nhịn được quay lại nhìn Triển Lệnh Quân trong đình nghỉ mát, trẻ tuổi, đẹp trai, tốt tính, nói chuyện nhã nhặn, lại là bác sĩ, đúng là ai cũng thích.

"Con rể mình ăm được thế thì yên tâm quá rồi". Ông Tiêu hơi tiếc nuối, nếu không phải con gái mình đã có người yêu, vừa rồi ông đã tìm cách xin số điện thoại của gã kia rồi.

"Con rể chúng ta cũng không kém, nó cũng là bác sĩ cơ mà". Bà Tiêu có chút không vui, con mình bao giờ cũng là nhất, Tiêu Tiêu đã chọn thì chắc chắn phải tốt hết cỡ.

"Không phải tất cả mọi bác sĩ đều khiêm tốn lễ phép như vậy, rất nhiều người tuổi trẻ đều cậy tài khinh người, không dễ chung sống..." Giọng ông Tiêu dần dần nhỏ đi, hai mắt trợn to.

"Làm sao thế?" Bà Tiêu nhìn theo ánh mắt chồng, cũng sững sốt.

Đứa con gái lười như hủi cả ngày không chịu ra cửa nhà mình không ngờ lại quần áo chỉnh tề xuất hiện bên ngoài đình nghỉ mát, đứng ngây ra như bị sét đánh, sau đó hét ầm lên.

"Lệnh Quân!" Tiêu Tiêu vui mừng nhảy bật lên, không thể nào ngờ được quả năm mới lại là bản thân Triển Lệnh Quân. Không nói một tiếng chạy đến nhà mình, lúc này cô thật sự tin rằng Triển Lệnh Quân nhớ mình.

Triển Lệnh Quân đứng ở chỗ cũ không động, dịch bó hoa trong lòng ra, đang rộng hai tay.

"Oa oa oa!" Tiêu Tiêu vừa kêu vừa lao tới, lao thẳng vào trong lòng Triển Lệnh Quân. Vòng tay ấm áp mang mùi hương bạc hà đặc trưng làm mọi người muốn chết chìm trong đó.

Cách đó không xa, ông bà Tiêu quên cả hô hấp, kinh ngạc rót cảm xuống đất.

"Cái thằng đó chính là con rể mình?" Bà Tiêu dùng khuỷu tay hých chồng.

"Hình như là thế". Ông Tiêu nuốt nước bọt, sau đó lập tức vui vẻ lên: "Hê hê, tôi đã nói Tiêu Tiêu không lừa bà rồi mà".

Vừa rồi còn muốn người ta làm con rể mình, thoáng cái đã trở thành sự thật, kích thích như cầu nguyện thần đèn.

Triển Lệnh Quân đưa bó hoa hồng còn mang những giọt nước cho Tiêu Tiêu: "Món quà này có hải lòng không?"

"Hài lòng, quá hài lòng luôn!" Tiêu Tiêu nhận lấy hoa, không nhìn được ôm cổ Triển Lệnh Quân, hôn một cái lên má anh ta, sau đó hoan hô một tiếng nhảy ra khỏi đình nghỉ mát.

Triển Lệnh Quân ngẩn ra, tai hơi đỏ, chậm rãi đi theo ra khỏi đình.

"Đi, em mời anh ăn thứ em thích nhất". Tiêu Tiêu chạy một hồi lại quay về, nắm chặt tay Triển Lệnh Quân.

Triển Lệnh Quân để mặc cô kéo đi, liếc ra bờ hồ, ông bà Tiêu đã không còn ở đó nữa.

Đến lúc hai người đã đi, ông bà Tiêu mới từ trong bụi cây chui ra, nhìn bóng lưng hai người tuổi trẻ, không nhìn được cười tươi như hoa.

"Đi, tôi cũng mời ông ăn thứ tôi thích nhất". Bà Tiêu nắm chặt tay ông Tiêu.

"Thứ gì?" Ông Tiêu hồ nghi nhìn vợ mình.

"Canh thừa từ bữa trưa". Bà Tiêu vui mừng hơn hồ nói.

"..." Ông Tiêu lập tức xụ mặt, bị bà xô kéo về nhà giải quyết cơm thừa canh cặn.

Thành phố không lớn, Tiêu Tiêu kéo Triển Lệnh Quân đi một hồi, ăn mấy món ăn vặt, lại xem xét các công trình xây dựng nổi bật ở đây, chụp ảnh chung trước cổng trường tiểu học của Tiêu Tiêu.

"Ngày mai anh tới đón em". Đi dạo đến hơn chín giờ, Triển Lệnh Quân đưa Tiêu Tiêu đến tiểu khu, cười nói.

"Ồ, em nói thế nào với bố mẹ em được..." Tiêu Tiêu hơi khó xử, ra sân bay chắc chắn bố mẹ sẽ đưa, nhưng cô lại muốn đi cùng Triển Lệnh Quân.

"Cứ nói là có bạn học tiện đường đi cùng, khẳng định họ sẽ đồng ý". Triển Lệnh Quân cười rất thần bí.

Tiêu Tiêu gật đầu, không tin tưởng lắm, nhưng đây là chuyện cô nên giải quyết, không tiện hỏi Triển Lệnh Quân nữa, ngẩng đầu tươi cười: "Được, ngày mai liên lạc".

Triển Lệnh Quân nhìn cô đi vào tiểu khu rồi mới xoay người đi đến khách sạn.

Tiêu Tiêu về đến nhà mới nhớ ra mình ra ngoài lâu như vậy mà bố mẹ cũng không gọi điện thoại hỏi han gì.

"Về rồi đấy à?" Bà Tiêu ngồi trên sofa cắn hạt dưa, nhìn thấy con gái về liền hỏi không được tự nhiên lắm.

"Vâng". Tiêu Tiêu cởi áo khoác, hồ nghi nhìn bố mẹ vẫn rất bình tĩnh: "Bố mẹ không hỏi xem con đi đâu à?"

"Ừ nhỉ, thế con đi đâu?" Ông Tiêu hỏi rất có lệ.

"Đi gặp một bạn học". Tiêu Tiêu đảo mắt: "À, ngày mai con đi cùng bạn học".

"Bạn học nào?" Ông Tiêu cau mày, đột nhiên bị bà Tiêu huých cho một cái mới phản ứng lại: "Thôi được, thế thì bố mẹ đỡ phải đưa".

Ờ? Bạn học nào cũng không hỏi nữa à?

Tiêu Tiêu cảm thấy hôm nay bố mẹ có gì đó sai sai, nhưng hai người không khảo thì cô cũng không tự nhiên lại xưng làm gì. Có điều nghe câu "đỡ phải đưa" cứ cảm thấy như kiểu mình là một phiền phức ấy. Tiêu Tiêu tặc lưỡi, đột nhiên hoài nghi mình có phải con đẻ hay không.

Triển Lệnh Quân mua vé cùng chuyến bay, đúng là đón sân bay cực kì triệt để, đón từ cửa nhà lên đến máy bay. Tiêu Tiêu ngồi bên cạnh Triển Lệnh Quân, nhìn anh ta suốt chuyến bay mà vẫn cảm thấy chưa đủ.

"Nhìn cái gì thế?" Triển Lệnh Quân ngẩng đầu lên khỏi tờ báo liếc cô một cái.

"Triển tiên sinh tốt như vậy, em muốn để cả thế giới đều biết, nhưng lại sợ người khác ghen tị cướp mất khỏi tay em". Tiêu Tiêu nhìn Triển Lệnh Quân, không nhìn được nói ra những lời trong lòng.

Triển Lệnh Quân khẽ cười: "Anh tốt như vậy sao?"

"Đương nhiên rồi, anh tới đón em, em thật sự rất vui về". Tiêu Tiêu nghiêm mặt nói.

"Đây không phải việc bạn trai nên làm sao?" Triển Lệnh Quân hơi nghi hoặc, làm bạn gái bắt ngờ, đưa đón sân bay, những việc này đều là nghĩa vụ của bạn trai, tại sao cô nàng này cứ như người chưa từng thấy việc đòi thế?

"Ồi chúa ơi..." Tiêu Tiêu không nhìn được dùng đến câu cửa miệng của Adeline, gục đầu vào vai Triển Lệnh Quân: "Anh như vậy sẽ làm hư em mất. Em nói với anh, em giỏi nhất là được đăng chân lên đăng đầu đấy".

Tốt như vậy khiến cô bất an, thậm chí cảm thấy không chân thực.

"Rất vinh hạnh". Triển Lệnh Quân cúi đầu nhìn cô, khẽ cọ mũi vào mũi cô.

Một dòng điện nhỏ từ chóp mũi lan ra, chạy xuống đến tận xương cụt. Hai người cách nhau quá gần, có thể cảm nhận được hô hấp của đối phương, tim Tiêu Tiêu đập tăng tốc, thông thường tình hình này có thể dẫn đến một nụ hôn ngọt ngào.

Tuy nhiên một giây sau Triển Lệnh Quân lại quay lên, tiếp tục nhàn nhả đọc báo.

"..."

Tiêu Tiêu cảm thấy mình đang ngồi trên xích đu, vừa đu lên trời cao, chọt đứt dây.

Mang tâm tình sung sướng trở lại với công việc, Tiêu Tiêu lại bắt đầu bận rộn công việc đầu năm. Vừa ăn tết xong đã có tin tốt không ngừng, thiết kế "Thịnh thế" đưa ra lúc trước đã vượt qua vòng sơ loại, tiến vào vòng trong. Đồng thời hợp báo trang phục hè đã sắp được tổ chức, hai chiếc váy "Mặt trời của tôi" và "Đoàn tụ" mà Tiêu Tiêu thiết kế đều là chủ lực quý này, được chọn giới thiệu mở đầu và khóa đuôi trong hợp báo.

"Hợp báo quý này cô phụ trách nhé". Adeline trực tiếp giao cho Tiêu Tiêu nhiệm vụ quang vinh mà gian khổ này.

Là một nhà thiết kế cao cấp, Tiêu Tiêu muốn tiến thêm một bước thì không những phải nâng cao danh tiếng mà còn phải học được cách một mình phụ trách một mặt công tác. Tiêu Tiêu đương nhiên biết đây là một cơ hội tốt để rèn luyện nên rất nghiêm túc đi làm.

Không làm không biết, lúc bắt tay vào làm mới phát hiện tổ chức một sự kiện là việc phiền phức thế nào.

Lựa chọn địa điểm, trang trí hội trường, liên lạc người mẫu, chuyên gia tạo hình, gửi giấy mời cho truyền thông, mặc dù có bộ phận khác trợ giúp nhưng Tiêu Tiêu vẫn bận đến đầu óc quay cuồng.

"Mệt không?" Lúc Triển Lệnh Quân đến đón Tiêu Tiêu thì trời đã tối hẳn, trong tòa nhà LY chỉ còn lác đác ánh đèn.

"Cũng không đến nỗi, có điều áp lực hơi lớn". Tiêu Tiêu dựa vào ghế phụ lái, day mi tâm: "Hợp báo mùa hè của Paula tổ chức trước chúng ta một ngày, hội trường cũng giống nhau, em không thể làm kém hơn bọn họ được".

"Hợp báo gì?" Giọng nói tò mò từ ghế sau truyền đến, Tiêu Tiêu quay lại bắt gặp đôi mắt trong suốt của ca ca.

"Ca ca, sao anh cũng đến?" Tiêu Tiêu giật mình, nhìn chằm chằm Triển Lệnh Nghệ ngoan ngoãn ngồi trên ghế sau còn thắt dây an toàn.

"Trong nhà không có người, anh đưa ca ca đi cùng luôn". Triển Lệnh Quân nói hơi áy náy, hôm nay mẹ anh ta có chút việc gấp, anh ta lại không yên tâm giao Triển Lệnh Nghệ cho người giúp việc nên chỉ có thể mang tới đón Tiêu Tiêu.

"Thế thì đúng rồi, anh nên để ca ca ra ngoài đi lại một chút". Tiêu Tiêu không có gì không vui, thoải mái trò chuyện với ca ca buổi tối ăn gì.

Lúc này Chu Thái Nhiên cũng bận rộn đến bây giờ chậm rãi từ trong tòa nhà đi ra, vắn cổ răng rắc, đột nhiên nhìn thấy xe của Triển Lệnh Quân liền đi tới chào hỏi.

"Tiêu Tiêu cũng vừa làm xong à?" Chu Thái Nhiên nói cà lơ phát phơ, cửa kính xe phía sau đột nhiên hạ xuống lộ ra một gương mặt tuấn tú trắng muốt.

"Teddy, có cùng đi ăn không?" Triển Lệnh Nghệ cười hi hi hỏi anh ta.

Chu Thái Nhiên ngẩn ra, kính nể nhìn hai người "mang theo anh trai đi hẹn hò", quyết đoán mở cửa xe chui vào: "Có".

#####

Người dẫn chương trình: Thật là cảm động, tiếp theo là giải thưởng người em trai của năm: Mang theo anh trai đi hẹn hò!

Quân Quân: Anh trai là trách nhiệm của tôi, dù có cống tôi cũng phải cống anh ấy theo.

Người dẫn chương trình: Là bạn gái của Triển tiên sinh, cô có lời gì muốn nói không?

Tiêu Tiêu: Tôi ủng hộ anh ấy, dù sao... anh trai cũng là thần tượng của tôi, anh ấy không cống thì tôi cống.

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Lạnh lùng

Triển Lệnh Quân nhìn Chu Thái Nhiên mặt dày trong gương chiếu hậu, đối phương không hề biết, vẫn bàn với Triển Lệnh Nghệ đi ăn gì.

"Phải hỏi ý kiến của phụ nữ trước". Triển Lệnh Nghệ nhìn về phía Tiêu Tiêu: "Chúng ta ăn món vừa rồi nói được chứ?"

"Được". Thực ra Tiêu Tiêu không có ý kiến gì, cô không kén ăn. Chủ yếu là Triển Lệnh Quân yêu cầu quá nhiều, không cho ca ca ăn đồ sống nguội, không cho cô ăn dầu mỡ, chỉ cho ba lựa chọn, cô và ca ca chỉ có thể chọn trong phạm vi này.

Phạm vi lựa chọn không nhảy ra khỏi vòng tròn mình vẽ, Triển Lệnh Quân gật đầu đập ga, còn Chu Thái Nhiên đi ăn chực thì không có ai hỏi ý kiến.

Xe chạy đến một quán cơm chay, nhà này toàn là đồ chay nhưng rất nhiều món ăn lại làm giống hệt như món mặn, vừa lành mạnh vừa ngon miệng hấp dẫn không ít khách hàng. Mặt tiền tầng một là vách kính trong suốt hình vòm, giữa tường và đường cái cách một đài phun nước, chính giữa có một đường nhỏ trải đá cuội dẫn vào cửa quán. Hiện đại và cổ điển, náo nhiệt và trang nhã kết hợp với nhau rất kì lạ, thật sự là một địa điểm tốt để tụ tập hay hẹn hò.

Xe dừng lại, Triển Lệnh Quân đi ra cốp xe lấy xe lăn gấp lại được ra, để Tiêu Tiêu giữ xe lăn, chính mình thì bế ca ca ra".

"Đề anh". Chu Thái Nhiên muốn giúp đỡ, lại bị Triển Lệnh Quân nhẹ nhàng gạt ra, thành thạo bế ca ca ra đặt lên trên xe lăn.

Bởi vì phải phối hợp với chương trình hẹn hò của em trai, ca ca cũng mặc một bộ âu phục hư nhân, trên cổ còn đeo một chiếc nơ xinh xắn, nếu không mở miệng nói chuyện thì chính là một hoàng tử cao quý lịch thiệp.

"Lạnh quá". Triển Lệnh Nghệ khịt mũi, thủ đô đầu mùa xuân vẫn rất lạnh.

Triển Lệnh Quân lại lấy ra một chiếc áo lông vũ màu đen trùm lên cho ca ca, hoàng tử lập tức biến thành mèo con lông xù. Thấy ca ca có chút không vui, Tiêu Tiêu liền điều chỉnh lại một chút, biến thành choàng trên người, lập tức trở nên hài hòa.

Chu Thái Nhiên đứng bên cạnh sờ sờ cảm: "Một nhà ba người nhìn có vẻ rất mỹ mãn".

"Sai rồi, chúng tôi một nhà bốn người". Triển Lệnh Nghệ nói nghiêm túc.

"Sao?" Tiêu Tiêu chưa phản ứng lại, bất giác nhìn Chu Thái Nhiên, Chu Thái Nhiên cũng trở mặt.

"Còn có mẹ tôi". Ca ca nhìn bọn họ như nhìn một đám ngu ngốc.

"Phù..." Tiêu Tiêu mím môi cười trộm, bốn người dọc theo đường nhỏ đi vào trong quán.

Chu Thái Nhiên nhìn qua vách kính vào trong, đột nhiên biến sắc mặt: "Chờ đã!"

Lại đưa tay giữ Triển Lệnh Quân, ra hiệu cho anh ta dừng đi về phía trước: "Chủ tịch Paula Lý Nhạc Lâm ở trong đó, hẳn biết Lệnh Nghệ".

Tiêu Tiêu nhìn theo ánh mắt anh ta, gần cửa sổ có mấy người đàn ông, những người khác cô không biết, nhưng cô nhận ra Điều Tinh Châu trong đó: "Chúng ta đi chỗ khác".

Từng là nhà thiết kế thiên tài, bây giờ biến thành trẻ con ba tuổi, nếu người khác biết chắc chắn sẽ tạo thành tổn thương cho ca ca, đây cũng là nguyên nhân Triển Lệnh Quân không thường dẫn anh ta ra ngoài.

Triển Lệnh Quân quyết đoán xoay người, không ngờ mọi người vừa đi vài bước đã bị Lý Nhạc Lâm đuổi theo gọi lại: "Sếp Chu, sao không đi vào? Có phải làm việc gì có lỗi với tôi không?"

Lần trước bị thiệt lớn trong tay Chu Thái Nhiên, lúc này Lý Nhạc Lâm nói chuyện đúng là ngoài cười nhưng trong không cười.

Điều Tinh Châu cũng đi ra theo, nhìn tình hình trước mắt, ánh mắt dừng lại trên người thanh niên ngồi trên xe lăn, đột nhiên sợ hãi kêu lên: "Leo? Đây chẳng phải Leo hay sao?"

Hắn và Triển Lệnh Nghệ xấp xỉ tuổi nhau, lúc trẻ còn đã từng cùng tham gia một cuộc thi quốc tế. Đương nhiên, trước mặt thiên tài hào quang rực rỡ đó, một chút tài vật của Điều Tinh Châu tỏ ra không đáng nhắc tới.

Triển Lệnh Nghệ ngẩng đầu nhìn Điều Tinh Châu, ánh mắt hơi ngỡ ngàng, anh ta không biết người này.

Tiêu Tiêu lo lắng, chỉ hận không thể bế ca ca bỏ chạy. Triển Lệnh Quân lại bình tĩnh cúi xuống nói gì đó bên tai ca ca.

"Có báo nói thân thể anh có vấn đề, thì ra là thật". Ánh mắt Điều Tinh Châu hơi phức tạp, không thể nói là tiếc nuối hay là cười trên nỗi đau của người khác: "Anh còn nhớ tôi không, tôi là Điều Tinh Châu".

"Chào anh, tôi là chủ tịch Paula". Lý Nhạc Lâm cười tủm tỉm đưa tay ra định bắt tay Triển Lệnh Nghệ.

Tuy nhiên Triển Lệnh Nghệ không hề đáp lời, hai tay đặt trên đầu gối, vẻ mặt lạnh nhạt nhìn bọn họ như đang nhìn một đám giun dế.

Điều Tinh Châu đỏ mặt lên, Lý Nhạc Lâm đứng sững tại chỗ.

Chu Thái Nhiên nắm bàn tay lúng túng giờ lên của Lý Nhạc Lâm, lắc lắc nói: "Hôm nay không khéo, quán này làm tôi hơi chán ngán, hôm khác uống mấy chén với sếp Lý sau vậy, chúng tôi đi trước một bước".

Bên kia, Triển Lệnh Quân đã đẩy ca ca đi. Tiêu Tiêu đứng trợ trận bên cạnh Chu Thái Nhiên, đợi hai vị chủ tịch hàn huyên đầy giả tạo rồi mới xoay người lên xe.

Lý Nhạc Lâm nhìn chiếc xe con màu bạc biến mất trong bóng đêm, cười nhạo: "Tôi nói rồi mà, LY rõ ràng có bậc đại thần như Leo, vì sao còn phải mời Adeline, thì ra đáp án là thế".

Trên xe, Tiêu Tiêu không nhìn được tò mò hỏi Triển Lệnh Nghệ: "Vừa rồi Lệnh Quân nói gì với anh vậy?"

"Bí mật". Triển Lệnh Nghệ chớp chớp mắt không chịu nói.

Tiêu Tiêu nhìn về phía Triển Lệnh Quân, Triển Lệnh Quân cũng chỉ cười không nói.

Vốn cho rằng hôm sau sẽ có báo chí nói về Triển Lệnh Nghệ, tuy nhiên truyền thông vẫn gió êm sóng lặng, không có bất cứ tin tức nào. Có lẽ Chu Thái Nhiên biết mấy năm nay tin tức giả về Triển Lệnh Nghệ quá nhiều, bây giờ báo chí đưa tin cũng không có ai tin, cho nên Paula cũng không làm việc vô ích làm gì.

Tiêu Tiêu còn có chút lo lắng, nhưng đến tận lúc triệu tập họp báo cũng không xuất hiện biến số gì, Paula còn hết sức hữu hảo mời cô đến dự họp báo của họ. Chỉ có điều còn gửi thiệp mời cả Leo, Adeline và Lâm Tư Viễn đến chỉ đạo.

"Chỉ là một cuộc họp báo may mắn bình thường, làm gì có chuyện mời người sáng lập và thủ tịch công ty khác đến dự?" Adeline hơi tức giận.

Lâm Tư Viễn bên cạnh nghe vậy hơi nhúm mày.

"Các vị không cần phải đi, một mình tôi đi là được rồi". Tiêu Tiêu cười nói.

#####

Quân Quân nói gì với ca ca?

Phỏng đoán một: Bọn chúng là quái thú, bạn nhỏ nào nói chuyện sẽ bị ăn thịt.

Phỏng đoán hai: Chúng ta chơi một trò chơi nhé, một hai ba biến thành người gỗ.

Phỏng đoán ba: Bọn chúng là người xấu, nói chuyện sẽ bị bắt đi làm hamburger.

Ca ca: Sai rồi, Quân Quân nói bọn chúng ngoại hình quá xấu, nói chuyện với bọn chúng, hoàng tử sẽ biến thành bong bóng.

Tiêu Tiêu...

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Sát chiêu

Họp báo may mắn của Paula được tổ chức cực kì long trọng, mở màn còn có chủ tịch đọc diễn văn. Đây là cuộc họp báo may mắn đầu tiên của Paula sau khi vào Trung Quốc, từ trên xuống dưới đều cực kì coi trọng.

Thị trường may mắn phổ thông của Trung Quốc là một thị trường tương đối lớn, Paula có ý mở chi nhánh ở Trung Quốc chủ yếu là để chia một miếng bánh này.

Tiêu Tiêu mặc một bộ lễ phục đơn giản ngồi trên ghế khách mời chăm chú xem biểu diễn.

Tiếng nhạc nhẹ nhàng chậm rãi vang lên, người mẫu eo nhỏ chân dài chậm rãi đi ra. Hàng may mắn quý này Paula lựa chọn phong cách trang nhã phóng khoáng, váy áo thuần sắc mềm mại ôm sát cơ thể người mẫu rất ấn tượng.

Tiếng chụp ảnh tanh tách vang lên không dứt bên tai, trên ghế khán giả thỉnh thoảng lại vang lên tiếng trầm trồ.

"Sao chỉ có một mình nhà thiết kế Tiêu đến vậy?" Chủ tịch Paula Lý Nhạc Lâm không biết đã ngồi bên cạnh Tiêu Tiêu từ lúc nào, vừa cười khẽ vừa nhỏ giọng hỏi.

"Những người khác đều bận, chỉ có tôi rảnh rỗi nên mới lên đi xem được". Tiêu Tiêu cười nói.

"Ha ha, cảm thấy thế nào?" Về mặt Lý Nhạc Lâm không có gì không đúng, chỉ là giọng nói hơi cứng. Tiêu Tiêu nói lời này dường như đến xem họp báo của họ không phải là chuyện đáng gì.

"Bội phục, bội phục!" Tiêu Tiêu khen liền hai tiếng, giờ tay chụp một bức ảnh: "Chất liệu của quần áo này gần như sắp đuổi kịp may sẵn cao cấp rồi. Sếp Lý chọn con đường chất lượng cao giá thấp, chắc chắn có thể bán rất tốt".

Nghe cô nói như thế, Lý Nhạc Lâm lập tức cười lên: "Quá khen, phổ thông chung quy vẫn là phổ thông, so với cao cấp vẫn có khác biệt".

Tục ngữ nói thường dân xem náo nhiệt, trong nghề xem trình độ. Lần này Paula mời không ít người trong ngành đến xem, số người có thể nhìn ra vấn đề then chốt như Tiêu Tiêu không phải là ít. Paula dùng chất liệu cao cấp để làm trang phục phổ thông, định giá vẫn là giá của may sẵn phổ thông, có thể đoán trước tình hình sau khi số quần áo này được đưa ra thị trường như thế nào.

Mấy đại biểu của các công ty thời trang khác sắc mặt đều không tốt lắm. Cách làm này của Paula gần như là gây rối trật tự thị trường. Ngành thời trang lợi nhuận cao, nhưng thị trường có hạn, mọi người đều có luật bất thành văn. Bán quần áo chất lượng cao với giá phổ thông có khác nào bán tháo, các công ty khác muốn chống lại việc phá giá này cũng chỉ có thể thu hẹp lợi nhuận, cứ như thế này rất nhiều công ty nhỏ đều phải đóng cửa.

Truyền thông lại không quan tâm những vấn đề này, họ chỉ chú ý đến màn trình diễn đặc sắc. Từng bộ trang phục cao cấp được đưa ra, đến lúc đặc sắc nhất thì dừng lại. Cuối cùng thiết kế chính Diệu Tinh Châu dẫn tất cả người mẫu một lần nữa đi ra cúi chào khán giả bày tỏ cảm ơn.

"Paula họp báo may sẵn mùa hè, thiết kế xa hoa khó tin!"

"Trang phục giá bình dân có thể so với trang phục cao cấp làm choáng ngợp toàn hội trường!"

Họp báo kết thúc, các hãng truyền thông tới tập đưa tin về màn trình diễn thời trang đặc sắc này, khen ngợi chất lượng trang phục của Paula.

"Paula đúng là ra hết vốn rồi, lần này chúng ta hỏng mất". Tiểu Vương ôm đầu kêu rên: "Chúng ta còn họp báo sau bọn họ, chắc chắn truyền thông sẽ đưa chúng ta ra so sánh".

"Cậu nói nhiều quá đấy!" Triệu Hòa Bình đập Tiểu Vương một cái rồi lại cầm đầu làm.

Ngày mai chính là ngày bọn họ họp báo, tất cả người của bộ phận may sẵn lúc này đều ở đây để chuẩn bị cho ngày mai. Tiểu Vương ôm một đồng quần áo, thở vắn than dài đi đến phòng thay đồ.

Trong phòng thay đồ, Tiêu Tiêu đang xem xét lại từng bộ.

Tiểu Vương đặt quần áo xuống, nhỏ giọng hỏi Dương Tiểu đang cúi đầu kiểm tra hàng: "Cậu nói xem, chúng ta có bị đè đầu không? Paula chết tiệt vì sao lại chọn cùng thời gian với chúng ta chứ?"

"Tuần thời trang của nước ngoài thì cũng là hết hãng này tới hãng kia mà có thấy ai mất bình tĩnh đâu, có gì phải sợ?" Dương Tiểu chậm rãi đáp.

"Này Tiểu Dương, sao tôi cảm thấy dạo này cậu nói nhiều thế nhỉ?" Tiểu Vương kẹp cổ Dương Tiểu, liếc mắt nhìn cậu ta.

"Áo giác". Dương Tiểu gỡ cánh tay trên cổ ra, tiếp tục kiểm tra quần áo.

Hôm họp cuối năm bị bạn gái làm cho quá khó coi, Dương Tiểu hình như bị kích thích, về liền chia tay cô bạn gái này, ai khuyên bảo cũng vô dụng. Sau đó cũng không biết có phải đã nghĩ thoáng ra hay không mà tính tình trở nên cởi mở hơn trước nhiều.

"Thay vì lo lắng những chuyện này, không bằng nhanh chóng làm cho xong việc, buổi tối tôi mời mọi người đi ăn lẩu". Tiêu Tiêu liếc hai người bọn họ một cái, nói không nhanh không chậm.

"Đa tạ quan lớn!" Tiểu Vương nghe thấy ăn lẩu lập tức lấy lại tinh thần, chạy ra chuyển đồ nhanh như gió.

Tiêu Tiêu cười lắc đầu. Paula thể hiện rất tuyệt, nếu nói không có áp lực là nói dối, nhưng cô đã dốc hết khả năng rồi, có lo lắng cũng vô dụng.

Hôm sau LY họp báo, các hãng truyền thông đến ngồi chờ từ sớm. Cái gọi là tin tức, phải có đối lập mới có điểm nóng, hai công ty LY và Paula từ năm ngoái đã bắt đầu phân cao thấp, lần này họp báo tự nhiên cũng là thời khắc mấu chốt để đo sức, đặc sắc không thể bỏ lỡ.

Không có hoạt động mở đầu, không có đọc diễn văn, mở màn là một bản nhạc nhẹ nhàng.

"Đồng đi xuân đến, hạ hoa nở rộ, bạn có cảm nhận được tân sinh?" Giọng nam trầm trầm ngập từ tính nhẹ nhàng vang lên trong tiếng nhạc nền trầm bổng du dương, mở ra những mơ mộng vô hạn.

Sau một quãng yên lặng, tiếng trống bỗng vang lên. Cùng với nhịp trống từ chậm đến nhanh, những người mẫu mặc váy hợp hoan màu xanh lá từng bước một đi ra.

Áo lưới khoác ngoài màu xanh nhạt tượng trưng cho mặt sau của lá hợp hoan, xanh non mơn mẫm giống như mầm non vừa chui từ dưới đất lên. Chính giữa áo khoác mở ra để lộ chiếc váy ôm mông màu sắc tươi sáng bên trong.

So với hàng cao cấp gam màu tối Paula trình diễn, quần áo kiểu dáng mới lạ, sắc thái tươi sáng này kì thực còn phù hợp nhu cầu của thị trường may sẵn phổ thông hơn.

Sau chiếc váy hợp hoan chủ lực là loạt quần áo hợp hoan, đều lấy màu xanh lá làm màu chủ đạo, màu trắng là phụ thêm. Váy liền áo, váy bán thân, quần liền thân, đồ công sở, từng chiếc một màu sắc đậm dần. Từ màu xanh non của váy hợp hoan ban đầu đến màu xanh đậm của váy công sở, sắc thái thay đổi dần khiến người xem có hưởng thụ thị giác cực lớn.

"Lợi hại thật..." Là đại biểu của Đại Lương Sáng Thế được mời đến đây xem trình diễn, Lương Tĩnh Dao nhỏ giọng khen ngợi, dùng khuỷu tay huych ông anh họ bên cạnh.

"Ồ". Triển Lệnh Quân âu phục giầy da lạnh nhạt đáp.

"Nhìn chăm chú vào, đây đều là tác phẩm của bạn gái anh đấy". Lương Tĩnh Dao chun mũi, gã này đi xem trình diễn thời trang mà vẫn còn lơ đãng.

"Tiêu Tiêu chắc chắn không muốn anh nhìn chăm chăm người nẫu đâu". Triển Lệnh Quân nói rất nghiêm túc, ánh mắt xuyên qua đám người nhìn về phía sau bình phong. Chỗ đó là nơi người mẫu thay đồ, Tiêu Tiêu lúc này đang bận tới mất tới mũi bên trong.

"..." Lương Tĩnh Dao không biết nên nói gì cho phải trước hành vi hiếu thảo này của anh họ mình, lặng lẽ lấy một chiếc kẹo hình xương từ trong túi ra cho vào miệng, cường chế chấm dứt cuộc đối thoại với anh họ.

Sau loạt trình diễn từ nhạt đến đậm liền chuyển đến xanh đậm và vàng đậm đan xen, màu sắc dần dần biến thành màu vàng làm chủ đạo, như một cảnh cây nhiều là dần dần biến thành cảnh khô, màu sắc chuyển sang nhạt dần, đó là loạt trang phục "thủy sam".

Sau một bộ trang phục màu vàng nhạt, vừa xuất hiện màu xanh vàng giao nhau, như mặt trời chiếu xuống thắm cỏ xanh, cùng với ánh sáng ngày càng rực rỡ, màu sắc của quần áo cũng càng ngày càng sáng. Đến loạt trang phục cuối cùng: Mặt trời.

Ba loạt trang phục từ nhạt đến đậm rồi từ đậm đến nhạt, cuối cùng từ tối thành sáng, sự thay đổi dần dần của màu sắc và độ sáng giống như kính vạn hoa khiến giới truyền thông phải kêu lên liên tục.

Ngồi dưới sân khấu, sắc mặt Diêu Tinh Châu có chút không tốt, mặc dù thứ LY trình diễn không dỏn vốn như Paula nhưng kiểu dáng mới lạ, hết sức sáng tạo, hơn nữa phương pháp tách ra ba loạt này rõ ràng có hiệu quả rất tốt.

Chiếc cuối cùng là "mặt trời của tôi", linh cảm khởi nguồn từ nhạc công dương cầm cô độc diễn tấu dưới cửa sổ thủy tinh màu sắc rực rỡ, tuyệt vọng và hi vọng đan xen, bóng tối và ánh sáng tương phản làm choáng ngợp toàn trường.

Người mẫu dừng lại cuối sân diễn để làm mọi người có thể tỉ mỉ xem xét. Lý Nhạc Lâm rất hứng thú nhìn chiếc váy này, liếc trợ lí chủ tịch bên cạnh một cái: Chính là cái này hả?

Trợ lí chủ tịch khẽ gật đầu ra dấu.

Lý Nhạc Lâm phát ra một tiếng cười khẩy từ trong lỗ mũi.

Tất cả trang phục đã trình diễn xong, Tiêu Tiêu thở phào nhẹ nhõm. Hơn năm mươi bộ trang phục một lần nữa đi một vòng, chia làm hai hàng đứng lại, Tiêu Tiêu dẫn hai người mẫu chủ lực đi ra.

Cô mặc một bộ lễ phục thuần sắc không có bất cứ trang sức nào, từng bước một đi giữa hai người mẫu, lại không hề bị át mất phong thái. Đây là sự khác biệt giữa nhà thiết kế và người mẫu, giữa Rubinstein và Tiêu Bang, không ai quá chú ý đến dung mạo của nhà thiết kế, tài hoa của cô chính là hết thảy. Tất cả khán giả đứng dậy vỗ tay, cảm ơn cô đang mang đến buổi trình diễn đẹp mắt này.

"Trang phục may sẵn của LY quý mới đã trình diễn xong, cảm ơn mọi người hôm nay đến đây cổ vũ". Tiêu Tiêu cầm micro, nói lời cảm ơn đơn giản rõ ràng rồi cúi chào.

Vì chiếc váy của Lam Mạc Như, Tiêu Tiêu bây giờ xem như một trong những nhà thiết kế có người ủng hộ cao nhất trong nước, mặc dù chưa trở thành bậc thầy nhưng tiếng tăm rất lớn, rất nhiều người không phải trong giới thiết kế cũng biết cô. Sau khi trình diễn là thời gian phỏng vấn, Tiêu Tiêu và giám đốc marketing cùng đứng trước bục phóng vấn.

"Cách thay đổi gam màu thật sự là quá ấn tượng, xin hỏi nhà thiết kế Tiêu, tại sao cô lại nghĩ đến biện pháp trình diễn như vậy?" Các phóng viên vẫn còn dư vị của cảnh tượng vừa rồi, không nhịn được liên hỏi.

"Cảm hứng này khởi nguồn từ màn hình chính điện thoại di động của bạn trai tôi". Tiêu Tiêu cười nói. Lúc trước đang nghĩ đến chuyện ra sân khấu, đột nhiên nhớ tới điện thoại của Triển tiên sinh, tất cả mọi ứng dụng được phân loại, màu sắc sắp xếp từ nhạt đến đậm, tuyệt đối có thể mang đến kích thích

về thị giác.

"Ha ha ha... Mọi người cười vang, Triển Lệnh Quân đứng ngoài vòng tròn phỏng vấn bắt giác cúi đầu nhìn điện thoại của mình, trong mắt cũng lộ ra nét cười.

Hợp báo cực kì thành công, không hề thua Paula, cộng thêm việc vận hành của bộ phận tuyên truyền LY, nhiệt độ lập tức tăng cao đè lại Paula.

LY trình diễn trang phục hè theo sắc màu, đẹp đến mê hồn! Cần nhắc trước khi xem! Video trình diễn trang phục hè đầy đủ được đưa lên trên mạng.

Chân của Teddy: Oa, đúng là đẹp ngây người!

Thức ăn của Teddy: Mua mua mua, bao giờ bán ra thị trường? Tiền đã chuẩn bị đủ rồi!

Người qua đường ăn dưa: Lúc trước xem của Paula còn tưởng LY sẽ toi đời, không ngờ lại dựa vào màu sắc để phản kích, LY nên thưởng cho bạn trai của nhà thiết kế Tiêu!

Tiêu Tiêu ngồi trong xe của Triển Lệnh Quân xem những bình luận lẫn lộn của dân mạng xịn và seeder này, dờ khóc dờ cười: "Mọi người đều nói nên trao thưởng cho anh".

"Thế em định thưởng anh cái gì?" Triển Lệnh Quân ghé tới, mắt mang ý cười nhìn cô.

Tiêu Tiêu đỏ mặt lên, cúi đầu giả ngu, tiếp tục lật điện thoại, đột nhiên sắc mặt trắng nhợt: "Đây là..."

Triển Lệnh Quân cũng nhìn, có người đăng một bức ảnh chụp lại video, chụp chiếc váy "mặt trời của tôi", bên cạnh bình luận một câu: Hình ảnh này sao giống quân kì Nhật Bản thế nhỉ?"

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Tử địa

Anh mặt trời từ một điểm tỏa ra xung quanh, hình vẽ này vốn cơ bản giống nhau hết. Mặt trời của tôi là màu vàng xanh, quân kì Nhật Bản là màu đỏ, nói như vậy không khỏi có chút gượng ép.

Tuy nhiên một khi có luận điệu này lập tức sẽ có rất nhiều người chú ý. Có người chỉnh lại màu chiếc váy thành nền trắng mặt trời đỏ của quân kì Nhật Bản, bây giờ thì nhìn thật sự rất giống. (người dịch: quân kì Nhật Bản nền trắng, mặt trời đỏ ở giữa như quốc kì, nhưng có khoảng 20 tia sáng đỏ từ mặt trời tỏa ra xung quanh)

"Đây rõ ràng chính là quân kì Nhật Bản, đừng tưởng rằng đổi màu mà tao không nhận ra".

"Loại quần áo này mà cũng dám mang ra bán, quả thực là làm nhục người Trung Quốc".

"Biết ngay là loại công ty nước ngoài như LY không có hảo tâm mà, bây giờ thì lòi đuôi cáo rồi nhé".

"Bên trên: LY là công ty nội mà".

Dân mạng rất dễ bị dắt mũi*, trong vòng mấy tiếng, bức ảnh chiếc váy đã đổi màu so sánh với quân kì Nhật Bản đã lan truyền điên cuồng trên mạng, rất nhiều người dân không rõ chân tướng cho rằng váy đã chỉnh màu chính là ảnh gốc, tới tập đứng ra lên án LY, chống lại thiết kế của Tiêu Tiêu.

Cuộc hẹn hò bị lỡ, Tiêu Tiêu vội vã về công ty, tuy nhiên lúc này người của bộ phận quan hệ xã hội đã về rồi.

"Tôi lập tức gọi họ tới làm thêm. Nguồn gốc thiết kế cái này của cô là cái gì?" Chu Thái Nhiên nhíu mày nhìn chiếc váy treo ở sảnh triển lãm tầng một.

"Là một bức ảnh!" Trước mắt Tiêu Tiêu sáng ngời, cô bước nhanh về phòng thiết kế lấy tài liệu ra, từ bàn thảo ban đầu, quá trình sửa đổi, cùng với bức ảnh đó.

Ánh nắng chiếu qua thủy tinh màu sắc rực rỡ trên nóc nhà xuống người nhạc công dương cầm mặc áo đuôi tôm, rất thê lương.

Tiêu Tiêu nhìn bức ảnh này, tâm tình vốn hưng phấn đột nhiên lạnh đi. Mộ Giang Thiên vì kiếp nạn đó mà mù hai mắt, phế mất đôi tay của thần, biến mất trọn mười năm. Anh ta trốn trong phòng đàn yên lặng, cô độc chơi đàn chính là muốn tránh đám đông, tránh khỏi tầm nhìn của công chúng. Mặc dù bức ảnh này chỉ có một bóng lưng nhưng biết đâu có fan tình mắt có thể nhận ra, đến lúc đó Mộ Giang Thiên phải làm thế nào?

Người của bộ phận quan hệ xã hội đã chạy tới, có người nhà xa thì làm việc ở nhà.

Bộ phận quan hệ xã hội của LY dù sao cũng chỉ là quan hệ xã hội của một công ty thiết kế chứ không phải quan hệ xã hội của công ty giải trí, không có quan hệ rộng lớn như vậy, gần như là không thể lập tức làm được.

"Việc này diễn biến quá nhanh, có người đứng sau lưng thúc đẩy, nhìn cả tấm hình". Giám đốc Nghiêm chỉ chiếc váy đã chỉnh màu sắc trên máy tính, sai nhân viên kỹ thuật phóng đại: "Những nét này đã được điều chỉnh lại để nó thẳng ra, nhìn càng giống như quân kì".

Chu Thái Nhiên nhìn bức ảnh đó, cau mày: "Là người của Paula à?"

"Bây giờ còn không xác định được". Giám đốc Nghiêm lắc đầu. Với kinh nghiệm của ông ta nhiều năm nay, việc này có lẽ không chỉ có một công ty giới trẻ.

"Tiêu Tiêu, bức ảnh đó đâu? Giao cho bộ phận quan hệ xã hội đăng lên". Chu Thái Nhiên nhìn thấy Tiêu Tiêu đi tới, trong tay cầm một chiếc USB liền ra hiệu cho cô đưa cho bộ phận quan hệ xã hội.

"Ồ đây là thiết kế ban đầu của tôi". Tiêu Tiêu cúi đầu, nói giọng khàn khàn: "Bức ảnh đó tạm thời không thể công khai".

"Vì sao?" Giám đốc Nghiêm thắc mắc.

"Tôi phải đi hỏi nhân vật chính trong bức ảnh". Tiêu Tiêu cắn môi, đã quyết định không đăng bức ảnh này. Vốn chính là chụp trộm, sau đó vẽ tặng Mộ Giang Thiên, dùng làm quần áo lại không xin phép Mộ Giang Thiên. Bây giờ nếu vì chuyện này mà kéo Mộ Giang Thiên còn chưa đi ra khỏi bóng tối vào thì cô đúng là muôn lần chết cũng không chuộc được tội.

Nhân viên kỹ thuật nhìn bản thảo thiết kế, thiết kế ban đầu không phải hình này, sau đó từng bước một điều chỉnh, mỗi một bản thảo thiết kế đều được Tiêu Tiêu lưu lại.

"Những thứ này chắc cũng được rồi". Người của bộ phận quan hệ xã hội nói, thu xếp lại bản thảo rồi bắt đầu viết bài.

"Cô về nhà trước đi". Chu Thái Nhiên xua tay ra hiệu cho Tiêu Tiêu có thể về, chuyện còn lại bộ phận quan hệ xã hội sẽ xử lí.

Những tin đồn giả dối hư ảo này chỉ cần đưa ra bằng chứng thiết thực sẽ hóa thành rác hết, không đáng nhắc tới. Thấy người của bộ phận quan hệ xã hội có vẻ tự tin, Tiêu Tiêu cũng yên tâm.

Nửa đêm tỉnh dậy, Tiêu Tiêu sinh ra một dự cảm chẳng lành, lấy điện thoại ra muốn xem tin tức nhưng app Tang Du đã tắt mạng đi, chỉ có thể bỏ cuộc.

Mở to hai mắt không ngủ được, Tiêu Tiêu cầm điện thoại di động trở mình, nhắn tin cho Triển Lệnh Quân.

"Em mất ngủ, luôn cảm thấy sẽ xảy ra chuyện".

Xem thời gian, chính là hai giờ sáng, Triển Lệnh Quân chắc chắn đang ngủ say không đọc được. Không ngờ hai phút sau bên kia lại gọi điện tới.

"Làm sao thế?" Triển Lệnh Quân rõ ràng còn chưa tỉnh ngủ, nói chuyện vẫn mang giọng mũi rất nặng.

"Ồ, làm anh tỉnh ngủ à?" Tiêu Tiêu hơi áy náy.

"Em gọi anh thì không sao". Triển Lệnh Quân nằm nghiêng đầu trên gối, lời nói nghe hơi dính dính, rất đáng yêu.

"Hi hi..." Tiêu Tiêu không nhịn được cười lên, lăn một vòng trên giường: "Anh nói với em một câu không có việc gì là em sẽ có thể ngủ được".

"Anh nói cũng vô dụng, chuyện nên đến rồi sẽ đến". Triển Lệnh Quân vạch trần sự thật rất tàn nhẫn: "Bình đến tướng cản, nước đến đất ngăn, không có gì là không giải quyết được".

Lo lắng cũng không có tác dụng, ngóng trông không có việc gì xảy ra còn không bằng làm tốt chuẩn bị để ứng phó tất cả.

Cách nói này lại trấn an Tiêu Tiêu, cô thật sự không sợ nữa, chúc Triển tiên sinh ngủ ngon rồi gác điện thoại tiếp tục ngủ.

Sáng hôm sau dậy, trước tiên mở điện thoại xem tin tức.

Trang mạng chính thức của LY đã giải thích, nói rõ chiếc váy này và quốc kì Nhật Bản không có bất cứ quan hệ nào, đồng thời đưa ra bản thiết kế ban đầu và những lần sửa đổi của chiếc váy.

Đêm hôm qua vốn đã rất nhiều người bác bỏ tin đồn, sự kiện từ từ nguôi đi, không ngờ buổi sáng lại có rất nhiều seeder xông ra. Những người đó hiển nhiên không có ý định dừng lại ở đây, che mắt làm bộ không nhìn thấy, vẫn kiên quyết nói Tiêu Tiêu là giặt bán nước.

"Trang web chính thức của LY chắc chắn không thể nhận, nhận thì bọn chúng chẳng phải sẽ trở thành ồ giặt bán nước à?"

"Tin tức nội bộ, tác phẩm của cô ta đã lọt vào vòng bán kết chọn lựa đồng phục hội nghị thượng đỉnh 18 nước, lãnh đạo đất nước sẽ phải mặc quân kì Nhật Bản!"

"Trời ạ, thiết kế của loại người này mà lại được chọn cho hội nghị, nếu để các lãnh đạo mặc vào thì đúng là mất hết mặt mũi".

"Vừa rồi nhìn thấy lí lịch của thiết kế Tiêu này trên diễn đàn, đúng là không xem không biết, tặc tặc..."

Đủ loại phỏng đoán ác ý như đã chuẩn bị từ trước được tung lên như ong vỡ tổ. Có người đưa ra một bản lí lịch của Tiêu Tiêu, nói cô tốt nghiệp một trường nghề, sau đó sang Nhật Bản làm thuê, cơ duyên xảo hợp được nhận vào công ty thiết kế Inoue, lên đến nhà thiết kế cao cấp sau đó mới về nước.

Tiêu Tiêu nhìn rất bất lực, thậm chí có chút buồn cười. Cô rõ ràng tốt nghiệp đại học điểm trong nước, vừa tốt nghiệp đã vào LY, cùng Nhật Bản có quan hệ gì?

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Xói vàng

Thật thật giả giả căn bản không có ai đi phân biệt tì mỉ, bị lòng nhiệt tình yêu nước mù quáng che đậy hai mắt, dân mạng như mèo hoang ngửi thấy mùi tanh, xung phong tấn công ào ạt. Đường như tìm được căn cứ lí luận cho những lời thóa mạ của mình lúc trước, mọi người mắng càng hăng hái hơn.

Sau đó lại chuyển mũi dùi sang Lam Mạc Như mặc chiếc váy niết bàn đi dự liên hoan phim.

"Lam Mạc Như và nhà thiết kế này đã biết nhau từ trước, nếu không đã không hết sức nâng đỡ cô ta trong cuộc thi thiết kế".

"Nghe nói bạn trai của nhà thiết kế này là một công tử con nhà giàu, đầu tư vào phim của Lam Mạc Như, cho nên Lam Mạc Như mới quý liêm như vậy. Đến bây giờ tôi cũng không nhìn ra chiếc váy đó có gì đẹp, vàng khè đỏ choét, không khác gì canh cà chua trứng".

"Gã con nhà giàu đó và Lam Mạc Như không chỉ là quan hệ đầu tư, tôi chỉ có thể nói tới đây, còn lại mọi người tự nghĩ".

Hàng loạt tin hot bị tiết lộ, nếu không phải nói mình, Tiêu Tiêu có khi cũng phải tin.

Tin đồn là thứ càng khác lạ lại càng truyền nhanh, nếu có thêm một chút ái tình ám muội thì lại càng nóng. Lam Mạc Như tiếng tăm lớn, fan nhiều, nhưng anti cũng nhiều.

Đám anti như ruồi ngửi thấy mùi thối, xông lên như ong vỡ tổ, nói Lam Mạc Như đã di cư ra nước ngoài từ lâu rồi, cũng là giặc bán nước. Nếu không phải bị bóc trần vụ này, không biết chừng quý sau sẽ mặc váy quân kì Nhật Bản ra phố.

"Chào ngài, đây là phòng thiết kế may đo cao cấp LY". Tiêu Tiêu vừa vào phòng thiết kế, điện thoại trên bàn đã đổ chuông, là một khách hàng gọi tới, vị này tháng trước vừa đặt váy lễ phục của Tiêu Tiêu.

"Thiết kế Tiêu à, thế này, hoạt động đó của tôi tạm thời hủy bỏ, chiếc váy này không cần làm vội".

Tiêu Tiêu sững sốt, quay lại nhìn chiếc váy đã làm được một nửa trên ma nơ canh: "Nhưng đã khởi công rồi, bây giờ ngày hủy đơn thì không thể lấy lại tiền đặt cọc".

"Không phải tôi lấy lại, chỉ là tạm chưa cần làm vội, cô chờ tin của tôi được chứ?" Khách hàng cũng để lại đường lui.

Tiêu Tiêu tỏ ý đã hiểu, liền gác điện thoại. Đứng dậy lấy bán thành phẩm trên ma nơ canh xuống, ngăn người nhìn lễ phục trong tay. Bằng này tuổi, đây vẫn là lần đầu tiên bị nhiều người mắng như vậy, nhiều người đổ oan như vậy khiến cô nhất thời không phản ứng lại được. Lúc này nhìn chiếc váy đã làm một nửa trong tay mới dần dần hình dung ra.

Nhiều người nói, xói chảy vàng, tin đồn thật sự có tác dụng, thật sự có thể hủy tiền đồ của cô.

"Vì sao lại tới tình trạng này? Thật là khó tin". Nhìn thấy Tiêu Tiêu cất bán thành phẩm vào trong tủ, là một người nước ngoài, bà không hiểu được tình hình bây giờ cho lắm.

"Có một số việc không thể nói lí được". Tiêu Tiêu thờ dài, ngẩng đầu nhìn Adeline vẫn mặt lạnh như cũ: "Trong tay tôi có hai hợp đồng còn chưa bắt đầu làm, có cần xác nhận với khách hàng một chút không?"

"Có". Adeline cầm hai tờ giấy màu hồng trong tay, chính là đơn đặt hàng của hai vị khách hàng này, trực tiếp đưa cho Tiêu Tiêu: "Ăn ngay nói thật, nếu muốn hủy hợp đồng có thể nhận lại tiền đặt cọc".

Tiêu Tiêu nhận lấy hai tờ giấy, bên trên có phương thức liên lạc của khách hàng.

Theo quy định của phòng may đo cao cấp LY, tiền đặt cọc may đo cao cấp là không trả lại. Tình huống lần này đặc thù, Adeline nói có thể trả lại để giảm bớt mạo hiểm Tiêu Tiêu bị cuốn vào phiền phức.

"Cảm ơn bà, Adeline". Tiêu Tiêu nói cảm kích.

Adeline xoay người đi, tiếp tục làm việc của mình, vài phút sau đột nhiên nói một câu: "Lúc bằng tuổi cô, tôi làm hồng hàng triển lãm của tuần thời trang bị giáo viên ném ra khỏi phòng thiết kế, biến thành trò cười của cả New York".

"Bà..." Lần đầu tiên Tiêu Tiêu nghe thấy chuyện này, có chút kinh ngạc.

"Mau làm việc đi". Thấy cô ngẩn ra như người mất hồn, Adeline lập tức nhường mảy.

"Vâng!" Tiêu Tiêu vô thức đứng nghiêm, xoay người đi gọi điện thoại. Về đến vị trí của mình lại nhìn trộm bóng lưng Adeline, vừa rồi những lời đó là để an ủi cô à?

Gọi điện thoại cho hai khách hàng đó, thành khẩn bày tỏ xin lỗi và thông báo nếu hủy đơn có thể nhận lại tiền.

"Cạnh tranh thương mại thôi mà, vài ngày nữa hướng gió sẽ thay đổi. Cô không cần có gánh nặng quá lớn, cứ tạm để đó, đợi sau đợt này làm cũng không muộn".

"Tôi đặt váy cưới, lại không ai truy cứu tôi yêu nước hay không, không có việc gì, cô cứ yên tâm làm".

Hai vị khách hàng này cực kì hữu hảo khiến Tiêu Tiêu cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều. Cô suy nghĩ một lát, lại gọi điện thoại cho Lam Mạc Như muốn xin lỗi. Lam Mạc Như có thể nói là năm cũng trúng đạn, chỉ vì từng mặc váy của cô mà bị kéo vào. Nghe nói sắp tới cô còn có một bộ phim, nếu vì chuyện này mà ảnh hưởng tới phòng vé thì đúng là quá có lỗi với thần tượng.

"Xin chào, tôi là người đại diện của Mạc Như". Điện thoại đổ năm hồi chuông mới được bắt máy, đây là số điện thoại tư nhân của Lam Mạc Như, người nghe điện thoại lại là người đại diện.

"Lam tiểu thư không có ở đó à? Tôi có chút việc muốn nói với chị ấy". Thấy không phải bản thân Lam Mạc Như nghe máy, Tiêu Tiêu bỗng có chút hoảng hốt.

"Mạc Như đang đóng phim, bây giờ không thể nghe điện thoại, có chuyện gì cô cứ nói với tôi". Người đại diện nói rất cứng nhắc, dường như đang ứng phó một hãng truyền thông giải trí có thể hắt nước bẩn vào thân chủ mình bất cứ lúc nào.

"Cũng không có việc gì lớn..." Tiêu Tiêu hậm hực gác máy, cô cũng hiểu đây là Lam Mạc Như không muốn đề ý đến cô, xem ra là tức giận rồi.

Tạo thành gánh nặng cho mình tinh mình thích, Tiêu Tiêu rất là áy náy, lại không biết phải đền bù thế nào. Lịch cô từng làm thuê tại Nhật Bản vẫn đang lan truyền điên cuồng, Tiêu Tiêu cần rằng, muốn đưa bằng tốt nghiệp của mình lên mạng tranh luận nhưng lại nhận được thông báo của bộ phận quan hệ xã hội: Không được đưa ra bất cứ trả lời nào.

"Cô có đáng bọn chúng cũng sẽ không tin. Chuyện thế này đến nhanh đi cũng nhanh, đợi nhiệt độ hạ xuống là được". Người của bộ phận quan hệ xã hội an ủi cô qua máy nội bộ, đột nhiên kêu một tiếng kinh ngạc: "Oa, Mi Hinh lại chủ động đứng ra gánh trách nhiệm, thật không?"

"Cái gì?" Tiêu Tiêu không nghe hiểu, vội mở trang web ra xem

Mi tâm nhất điểm chu sa: Ông anh này, nói chuyện phải có lương tâm, mạng lí lịch của tôi dán lên người người khác là không đáng hoàng.

Bằng cấp của Mi Hinh không cao, nhưng thiên phú hơn người, trước kia làm thuê ở Inoue, được một nhà thiết kế chính tán thưởng, dựa vào nỗ lực phi phàm mới bò lên được vị trí nhà thiết kế cao cấp. Sau khi về nước mở studio của chính mình, rất thoải mái, không bao giờ kiêng kị nhắc tới bằng cấp và xuất thân của mình.

Một số người không biết tìm được hồ sơ của Mi Hinh ở đâu, liền dùng kế râu ông nọ cắm cằm bà kia đập lên đầu Tiêu Tiêu.

Trong thời kì nhạy cảm này đứng ra nhận trách nhiệm nói rõ chính là đứng ra nói đỡ cho Tiêu Tiêu. Đám seeder đó không ngờ lại có trò đánh bài sai luật này, nhất thời không biết phản ứng thế nào.

Studio của Mi Hinh hôm nay cũng họp báo giới thiệu thiết kế mới. Sau màn trình diễn, các phóng viên không chờ đợi được xông lên hỏi Mi Hinh.

"Bây giờ mọi người đều chỉ sợ không kịp tránh chuyện của Tiêu Tiêu, vì sao chị lại nói chuyện giúp cô ấy?" Phóng viên đưa micro đến trước mặt Mi Hinh.

"Đây không phải tôi nói giúp cô ấy, tôi chỉ xác nhận đó là hồ sơ của tôi. Tôi bằng cấp không cao, nhưng dùng bằng cấp của tôi làm bùn để ném người khác thì có vẻ cũng không ổn". Mi Hinh cười khổ trả lời.

"Vậy cô có ý kiến gì đối với chiếc váy quân kì của LY?" Một phóng viên hãng khác lập tức hỏi.

"Chiếc váy đó tôi chưa từng thấy, nhưng xem bản thiết kế LY công bố thì tôi không cho rằng chiếc váy đó có quan hệ gì với quân kì Nhật Bản. Nói

giống thì rõ ràng là gượng ép". Mi Hinh nhìn thẳng vào ống kính, thần sắc nghiêm túc nói: "Những chuyện thế này không thể có tiền lệ, một khi đã có khởi đầu, ngành thời trang muốn tấn công đối thủ sẽ quá dễ dàng. Có sao là gián điệp của Mỹ, có hình bát quái là quỳ liếm Hàn Quốc, sau này còn thiết kế kiểu gì?"

Nói thẳng như vậy thì đúng là kinh người, tất cả phóng viên đều há hốc mồm, không ngờ Mi Hinh lại cương trực như vậy.

Tiêu Tiêu nhìn đoạn phỏng vấn này, kích động nhảy dựng lên, đi nhanh đến bộ phận quan hệ xã hội, trên đường gặp La Dữ cũng đang định đến bộ phận quan hệ xã hội.

"Cô xem tin tức đó chưa?" La Dữ dừng chân nói chuyện với cô.

"Rồi". Tiêu Tiêu gật đầu, không muốn nhiều lời với hân.

"Yên tâm, tôi đã nói sẽ giúp đỡ cô mà". La Dữ bỏ lại một câu mập mờ không rõ, cất bước đi vào phòng quan hệ xã hội.

Tiêu Tiêu xoa gai ốc trên cánh tay, nghe ý của cau đó chẳng lẽ là La Dữ thuyết phục Mi Hinh? Tâm tình tốt vừa dâng lên lập tức rút đi, Tiêu Tiêu chán ghét chun mũi, xoay người đi lên tầng năm.

"Vào!" Sau khi gõ cửa, Chu Thái Nhiên trong phòng lên tiếng, Tiêu Tiêu mở cửa đi vào, phát hiện anh ta đang nói chuyện điện thoại: "Sếp Mi khách khí quá, họp tác vui vẻ!"

"Mi Hinh?" Thấy Chu Thái Nhiên gác máy, Tiêu Tiêu nhỏ giọng hỏi một câu.

"Ồ". Chu Thái Nhiên lên tiếng: "Có việc gì à?"

"... Không có việc gì". Tiêu Tiêu nghẹn một hồi lâu mới nói được một câu như vậy. Vốn cô bị La Dữ làm buồn nôn, nghĩ nếu là La Dữ liên lạc với Mi Hinh, cô sẽ dứt khoát từ chức để tạ tội, bây giờ phát hiện là Chu Thái Nhiên liên lạc thì thôi.

"..." Khóe miệng Chu Thái Nhiên gật gật: "Nếu áp lực quá lớn thì cứ nghỉ ngơi vài ngày".

Mượn lời của Mi Hinh, bộ phận quan hệ xã hội của LY nhanh chóng làm ra phản ứng, dân mạng dần xuất hiện tiếng nói thứ hai, bắt đầu có người hoài nghi đây là một âm mưu nhằm vào LY. Chỉ cần xuất hiện cục diện hai phe cánh đối lập, đó là lúc lí trí quay lại.

Thấy tình thế đã sắp lắng xuống, ban tổ chức hội nghị thượng đỉnh 18 nước đột nhiên phát hành một thông báo, quyết định loại bỏ thiết kế thịnh thế không sử dụng.

"Hôm nay nhận được tin báo của rất nhiều quần chúng, ban tổ chức tổng hợp suy nghĩ, quyết định không sử dụng thiết kế này".

Thiết kế có chỗ bần hoặc là có thể có tranh chấp đều không thể xuất hiện trên hội nghị thượng đỉnh 18 nước, chuyện này rất bình thường. Từ lúc tin đồn này truyền ra, Tiêu Tiêu đã đoán trước được mình hết cơ hội được chọn. Nhưng công bố bằng hình thức này thì lại là một đòn trí mạng đối với LY, vì giống như là xác nhận của chính quyền.

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Nuôi em

Tình hình một lần nữa trở nên tồi tệ, Chu Thái Nhiên đứng bên tường kính trong văn phòng nhìn tòa nhà của đài truyền hình xa xa, ánh mắt lúc sáng lúc tối.

"Hiện nay xem ra đẹp yên rắc rối bảo vệ danh dự là hàng đầu, chính quyền về cơ bản đã đóng đinh quan tài, có phản bác cũng không tốt, chúng ta được đưa ra thái độ gì đó". La Dữ đứng sau lưng Chu Thái Nhiên ôn tồn khuyên bảo.

"Thái độ gì?" Chu Thái Nhiên quay lại nhìn hân.

"Chẳng hạn như tạm cách chức nhà thiết kế và thủ tịch". La Dữ thăm dò, thấy Chu Thái Nhiên không lập tức phản đối liền nói tiếp: "Đám dân mạng đó chẳng qua là muốn xem náo nhiệt, chúng ta làm ra phản ứng để thỏa mãn nguyện vọng của bọn chúng, bọn chúng tự nhiên sẽ giải tán".

Tình hình bây giờ là có người muốn mượn chuyện của Tiêu Tiêu để hủy diệt LY. Trong môi trường hiện nay, hễ là công ty có dính dáng đến vấn đề khuynh hướng chính trị đều rất khó sinh tồn. Nếu Leo còn ở đây thì tốt, có thể đến quốc gia khác tiếp tục kinh doanh thương hiệu của Leo, nhưng bây giờ Leo không còn, LY chỉ có thể từ thủ một mẫu ba sào đang có.

Chu Thái Nhiên nhú mày, yên lặng rất lâu: "Để tôi suy nghĩ".

Thí tốt giữ xe, trong tình hình này là khả thi. Đối với Chu Thái Nhiên thì giữ được LY mới là chuyện quan trọng nhất.

Tiêu Tiêu cảm nhận được rõ ràng con áp thấp trong công ty, dạo này các bộ phận đều ngược xuôi bồn tẩu vì chuyện của cô, lượng nghiệp vụ cũng kịch liệt giảm bớt. Phòng chat nặc danh trong công ty tái xuất giang hồ, một lần nữa bàn tán về Tiêu Tiêu.

Nặc danh | vàng anh: Tất cả đều vì một mình nó, tôi đã phải làm thêm giờ ba ngày liên tục rồi.

Nặc danh | hoa mi: Mọi người trên mạng đều nói, chỉ cần khai trừ nó là việc này coi như xong.

Nặc danh | quạ đen: Nếu là tôi tôi sẽ chủ động từ chức, cây cần vò người cần mặt, cứ mặt dày không đi như vậy, chẳng lẽ muốn để cả công ty phải lao đao theo à?

Nặc danh | kền kền: Hừ, mọi người không biết sao? Người ta là bảo bối của chủ tịch đấy, chủ tịch chắc chắn sẽ hết sức bảo vệ. Lần trước tôi còn nhìn thấy hai người bọn họ cùng đi ăn cơm.

Nặc danh | hoa mi: Thật không? Oa, tin này hot quá!

Đám đồng nghiệp nặc danh tận tình phát tiết sự bất mãn của mình trong phòng chat, Tiêu Tiêu nhìn những lời bàn tán này, cảm thấy áp lực trên đầu sắp đè cho mình không thở nổi.

Buổi sáng rời giường, Tiêu Tiêu đứng trước gương chải tóc, mấy sợi tóc rơi xuống là tả trước mắt, cô đưa tay gạt ra, lại phát hiện trên chiếc lược trong tay nắm nguyên một lọn tóc rụng.

Con người ngày nào cũng rụng tóc, chuyện này rất bình thường, nhưng rụng nguyên một lọn thì lại khác. Cô cúi đầu nhìn bồn rửa mặt, trong bồn đã trải nguyên một lớp tóc mỏng.

"Á..." Tiêu Tiêu không nhịn được hét rầm lên, bàn tay cầm lược hơi run run.

Glucocorticosteroid sẽ dẫn tới rụng tóc, việc này lúc trước cô đã biết, nhưng cô chưa bao giờ rụng nhiều thế này.

Trong lòng không yên, ngay cả trang điểm cũng không chú ý, cô chỉ kẻ lông mày rồi ra cửa. Vừa đến công ty đã nghe nói Adeline tạm rời chức vụ.

"Là tôi chủ động yêu cầu". Adeline vẫn làm việc của mình đâu vào đấy: "Cũng đến thời gian tôi nên nghỉ phép, chức vụ thủ tịch tạm thời do Tư Viễn thay thế, mọi người có việc cứ tìm cậu ấy".

Xử lý xong công việc trong tay, Adeline sẽ phải ra nước ngoài nghỉ phép một thời gian để nghỉ ngơi dưỡng sức, cũng để tìm cảm hứng.

Lâm Tư Viễn trở thành nhà thiết kế thủ tịch mới, thoát nhìn hăng hái không hề giống thủ tịch tạm thời mà ngược lại như là quan mới nhận chức, ngay trong ngày đã triệu tập tất cả các nhà thiết kế đến họp.

"Chuyện bên ngoài mọi người không cần lo lắng, là nhà thiết kế, quan trọng nhất chính là tác phẩm". Lâm Tư Viễn mặc áo khoác ca rô màu lam, quần âu giản mũi nhọn, mỗi một chi tiết đều được chăm chút tỉ mỉ.

Tiêu Tiêu lơ đãng nghe, không ngừng nghĩ chuyện Adeline nghỉ việc, kì thực đã là biến tướng từ chức. Thủ tịch bị cô làm liên lụy phải từ chức, cô còn không biết xấu hổ tiếp tục ở lại sao? Những lời trong phòng chat nặc danh không ngừng vang vọng trong đầu cô, Tiêu Tiêu cảm thấy hô hấp ngột ngạt.

"Tiêu Tiêu, sếp La gọi chị lên văn phòng một chuyện". Thư kí của La Dự đi vào gọi Tiêu Tiêu.

"Đi đi!" Lâm Tư Viễn tâm tình rất tốt, không hề tính toán, tiếp tục bàn bạc chủ đề của quý tiếp theo với mọi người.

Tiêu Tiêu nhú mày, hết sức không tình nguyện đi ra phòng họp hỏi thư kí: "Sếp La gọi tôi có chuyện gì?"

"Chuyện này thì tôi không biết". Thư kí nhún vai, liếc nhìn cô: "Có lẽ liên quan đến quan hệ xã hội, Adeline cũng từ chức rồi, có thể có chuyện gì chủ tịch không tiện nói nên để sếp La nói với chị".

Lời này nghe rất quái dị, làm thư kí lãnh đạo mà để lộ tin tức mình suy đoán là rất không thích hợp, Tiêu Tiêu không khỏi nhìn thư kí của La Dự thêm một cái. Thư kí này là La Dự đưa tới tháng trước, ngoại hình không tồi, dáng người rất đẹp, đánh son đỏ rực, thoát nhìn rất tươi tắn. Mặc dù không nên dùng ác ý để suy đoán về một cô gái, nhưng với nhân phẩm của La Dự thì Tiêu Tiêu không thể không hoài nghi động cơ của hân khi tuyên một thư kí như vậy.

La Dự lạnh mặt ngồi trước bàn làm việc nhìn số liệu phòng thị trường vừa đưa lên, nhìn thấy Tiêu Tiêu vào cũng không nói gì, đợi một hồi lâu mới nói một tiếng: "Ngồi!"

Tiêu Tiêu ngồi xuống ghế bên cạnh bàn làm việc, hai tay đặt trên đầu gối.

La Dự bận rộn mười mấy phút mới dừng lại, dường như lúc này mới nhớ ra nơi này có người, quay lại nhìn về phía Tiêu Tiêu: "Nghe nói nguồn cảm hứng thiết kế của cô là một bức ảnh, mang ra cho tôi xem một chút".

Tieu Tieu mở điện thoại chuyển đến bức ảnh đó cho La Dư xem.

"Vì sao không giao bức ảnh này cho bộ phận quan hệ xã hội?" Ngữ điệu của La Dư rất nghiêm khắc.

"Bức ảnh này là một người bạn của tôi, anh ấy không tiện lộ diện trước mặt công chúng". Tieu Tieu cất điện thoại, không có ý định chuyển bức ảnh cho La Dư.

"Tieu Tieu, tôi đề nghị cô thấy rõ vị trí của mình. Cô là nhà thiết kế của người, danh dự của công ty phải được đặt lên trên danh dự của cá nhân cô. Giới thiết kế nhỏ bé thế nào chính cô cũng rất rõ ràng, nếu bởi vì nguyên nhân cá nhân của cô mà tạo thành tổn thất lớn cho công ty này, sau này cô cũng không tồn tại được trong giới thiết kế nữa". La Dư lạnh mặt, giọng nói cực kì nghiêm khắc, gần như đã là hăm dọa.

Hai tay nắm nhau, đầu ngón tay bóp chặt lòng bàn tay, Tieu Tieu hít sâu một hơi, nói: "Ý của ngài là chuẩn bị bỏ tôi để giữ công ty đúng không? Tôi sẽ chịu trách nhiệm cho việc làm của tôi, nhưng tôi tuyệt đối không chấp nhận chuyện bị đổ oan".

Nếu cứ thế từ chức thì khác nào thừa nhận thiết kế của cô có vấn đề, Tieu Tieu vẫn không tồn tại trong giới thiết kế được.

"Cô là tôi một tay bồi dưỡng lên, tôi sẽ không vứt bỏ cô". La Dư nhủ mảy, cứ tưởng Tieu Tieu sẽ bị dọa, nếu cô bị dọa đến khóc lên, hẳn sẽ có thể đưa ra điều kiện khác, dễ dàng bỏ cô vào trong túi, lại không nghĩ rằng Tieu Tieu nhìn mọi chuyện thấu triệt như vậy.

Rời khỏi văn phòng của La Dư, Tieu Tieu không có dũng khí lên tầng năm tìm Chu Thái Nhiên nữa, nói với Sofi một tiếng, xin phép nghỉ buổi chiều rồi về thẳng nhà.

Tieu Tieu nhìn bức ảnh dán trên tường, ánh sáng mặt trời chiếu xuống người nhạc công dương cầm như là lưỡi kiếm xé rách đêm tối, chém hết dơ bẩn của thế gian.

LY đang cố gắng hạ thấp ảnh hưởng tiêu cực, nhưng bởi vì dính dáng đến Lam Mạc Như, chuyện này một giờ nữa khác còn không thể hạ nhiệt độ được. Đám antifan còn đang dốc hết sức lực moi móc, cố gắng tìm ra nhiều điểm đen hơn để bóp chết Lam Mạc Như.

Một lần nữa cầm lấy điện thoại di động gọi điện cho Lam Mạc Như, vẫn là người đại diện nghe máy.

"Giúp tôi nói với Lam tiểu thư một tiếng xin lỗi, rất xin lỗi vì chuyện này lại liên lụy đến chị ấy, tôi sẽ giải quyết nhanh nhất có thể". Tieu Tieu nói có chút vô lực, phải giải quyết thế nào bây giờ cô còn không biết, bất kể cô nói gì mọi người cũng sẽ không tin.

"Biết rồi, tôi sẽ chuyển lời". Người đại diện trả lời lạnh nhạt rồi gác máy.

"Đây rõ ràng không phải lỗi của cô ấy, tôi phải nói rõ với cô ấy". Lam Mạc Như định gạt điện thoại di động nhưng người đại diện đã nhanh chóng né tránh.

"Thời mà, chị nghe tôi khuyên một câu đi, việc này tuyệt đối không thể trả lời, một thời gian nữa sẽ tốt". Người đại diện tận tình khuyên bảo.

"Không trả lời tôi sẽ uất ức!" Lam Mạc Như nắm chặt nắm đấm: "Con đi Liễu Lâm kia, năm đó lẽ ra tôi không nên hạ thủ lưu tình!"

"Bây giờ nói những chuyện này thì có ích lợi gì? Tóm lại thời gian này tôi tạm thời tiếp quản tài khoản của chị, ngàn vạn lần đừng kích động. Loại tin đồn không bằng chứng này đến nhanh đi cũng nhanh, một tuần nữa bọn nó sẽ quên, hoạt động của ta vẫn diễn ra như thường lệ". Người đại diện đã quen gặp những chuyện như thế này, không hề căng thẳng.

Thấy chủ nhân không vui còn Vàng đi tới dùng đầu cọ vào người bà chủ. Lam Mạc Như xoa cái đầu lông xù, nhớ tới hình ảnh Tieu Tieu chơi với chó khi đến nhà mình, khó chịu giật tóc.

Tieu Tieu nhìn thấy tin tức liên quan đến mình lại thấy ngạt thở, chỉ có thể tắt máy tính ngồi trên giường như người mất hồn. Trời tối dần, khớp xương ngón tay và đầu gối căng lên, Tieu Tieu cử động ngón tay, bóp da đầu, lại kéo xuống một lọn tóc rụng, sức chú ý lập tức lại chuyển sang thân thể càng ngày càng không khỏe.

Xem lại lịch, mấy ngày nay đều uống thuốc đúng giờ, tại sao lại như thế?

Lupus ban đầu một khi tái phát sẽ khó thể hừng hực, nghiêm trọng hơn lần đầu tiên nhiều. Nhớ tới lúc mình nằm viện, nhìn thấy bệnh nhân tái phát nằm trên cang bị khiêng gấp đến phòng mổ, bác sĩ nói với người nhà dữ nhiều lạnh ít, từng đợt hoang mang dâng lên trong lòng.

Triển Lệnh Quân vừa về đến nhà, xe còn chưa dừng hẳn đã nhận được điện thoại Tieu Tieu gọi tới.

"Hu hu hu... Lệnh Quân, hu hu..." Nghe thấy giọng Triển Lệnh Quân của Tieu Tieu không nhịn được khóc lên.

"Em ở đâu?" Triển Lệnh Quân trực tiếp hỏi một câu như vậy.

"Ở nhà". Tieu Tieu thành thật đáp.

"Ồ, xảy ra chuyện gì thế?" Triển Lệnh Quân quay đầu xe, lại lái ra khỏi Lan Chỉ Giang Đình, nửa tiếng sau xuất hiện ngoài cửa nhà Tieu Tieu.

Tiêu Tiêu mở cửa, nhìn thấy Triển Lệnh Quân mặc sơ mi màu đen, kính ngac há to miệng: "Anh..."

"Có dép lê không?" Triển Lệnh Quân nhìn căn hộ nhỏ nhìn một cái là thấy hết ben trong này, thấp giọng hỏi cô.

"Không có dép nam, em cũng đi chân đất". Tiêu Tiêu ngượng ngùng trả lời, chân trái thừa thái giẫm chân phải.

Triển Lệnh Quân còi giấy, đi chân đất vào, đưa túi nhựa trong tay cho Tiêu Tiêu: "Hôm nay cho phép em ăn chút dầu mỡ".

Tiêu Tiêu cầm lấy xem, hết sức vui mừng: "Cua nướng cay, trời ạ!"

Được ăn mỹ vị, tâm tình của Tiêu Tiêu lập tức tốt lên.

Triển Lệnh Quân xem tình hình của cô, kết luận cô áp lực quá lớn dẫn đến rụng tóc và đau khớp xương: "Áp lực, mệt nhọc là nguyên nhân tái phát".

Tiêu Tiêu như học sinh tiểu học làm sai, cúi đầu ăn cua nghe giáo huấn: "Em không khống chế được chính mình, việc này đi vào ngõ cụt, có thể em sẽ không theo được nữa".

Triển Lệnh Quân rót cho cô một cốc nc: "Sợ cái gì, cùng lắm là em mất việc, anh nuôi em".

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Thông minh

Trong miệng Tiêu Tiêu còn ngậm cái càng cua, nghe nói như thế liền quên cả cắn, càng của roi thẳng xuống trong bát, hai mắt dần dần có nước mắt.

"Tại sao lại khóc?" Triển Lệnh Quân rút một chiếc khăn ướt lau mặt cho cô, lau hết dầu mỡ trên miệng cô.

"Từ trước đến giờ lần đầu tiên em nghe thấy có người sẵn sàng nuôi em". Tiêu Tiêu khịt mũi, lao đầu vào trong lòng Triển Lệnh Quân.

Triển Lệnh Quân nhìn dầu mỡ đỏ nhoe nhoét trên khăn ướt, tự hào vì khả năng phán đoán tình hình của mình.

Được ăn đồ ngon, lại có mỹ nam ở cùng, tâm tình của Tiêu Tiêu tốt hơn rất nhiều, bắt đầu lải nhải nói với Triển Lệnh Quân chuyện lần này. Chiếc váy đó là lấy cảm hứng từ bức ảnh, bắn đại bác không tới quân kì Nhật Bản, đúng là nước sông chảy ngược, tháng sáu tuyết bay, còn oan hơn Thị Kính.

"Vì sao không công bố bức ảnh này?" Triển Lệnh Quân kéo bức ảnh trên tường xuống, hơi nhú mày.

"Em không thể làm như vậy, không tốt đối với Mộ Giang Thiên. Bức ảnh vốn chính là em chụp trộm, bây giờ mà kéo Mộ Giang Thiên vào tầm nhìn của công chúng thì em thật sự là tội ác tày trời". Tiêu Tiêu đưa tay định lấy lại bức ảnh nhưng lại bị Triển Lệnh Quân né tránh.

Triển Lệnh Quân gấp bức ảnh in trên giấy A4 này lại, nói: "Trong phòng treo ảnh đàn ông khác, không có lợi cho sự phát triển tình yêu của chúng ta".

"Này!" Tiêu Tiêu ngăn cản không kịp, chỉ có thể trơ mắt nhìn anh ta cho bức ảnh vào túi quần: "Cái gì mà ảnh đàn ông chứ, đó là áp phích của thần tượng, hiểu không?"

"Thì ra là thế, vậy anh cũng treo một bức ảnh của Lam Mặc Như trong phòng là được". Triển Lệnh Quân sờ sờ cằm, nghiêm túc suy nghĩ.

"Không được, không cho treo!" Tiêu Tiêu trợn mắt.

Triển Lệnh Quân không nói gì, cúi đầu nhìn cô.

"Được rồi, em cũng không treo nữa". Tiêu Tiêu thua trận.

Triển Lệnh Quân cười khê, một lần nữa lấy ra bức ảnh đã bị gấp đó nhìn nhìn: "Em có thể che Mộ Giang Thiên đi". Trọng điểm của bức ảnh này kì thực chính là ánh nắng, nhạc công dương cầm bên dưới chiếm không nhiều diện tích, chỉ cần xử lí một chút là được.

Tiêu Tiêu lắc đầu, tâm tàn ý lạnh: "Che đi những người đó cũng sẽ không chịu để yên, chắc chắn sẽ tiếp tục hỏi che cái gì, cứ che che giấu giấu như vậy chắc chắn là vì chột dạ..."

Triển Lệnh Quân nhìn cô, giọng nói tiêu cực chán chường đó giống hệt Mộ Giang Thiên vừa biết mình mù: "Cho nên em định từ bỏ à?"

"Để em suy nghĩ biện pháp khác". Tiêu Tiêu ngẩng đầu lên, đột nhiên cười cười, kéo Triển Lệnh Quân ngồi xuống: "Đây chính là lần đầu tiên anh vào nhà em, chúng ta nói chuyện khác đi".

Ánh mặt trời mùa xuân dịu dàng hơn mùa hè rất nhiều. Phòng đàn tầng ba mở cửa sổ, gian phòng này vốn không hề u ám, chỉ là bên trong cửa sổ kính còn có một lớp khung gỗ, mở khung gỗ ra, cả phòng đã trở nên sáng ngời.

Cây du giẻ ngoài cửa sổ vươn nhánh cây vào, chim chóc đậu trên ngọn cây kêu ríu rít không ngừng, hòa với tiếng nhạc nhẹ nhàng chậm rãi trong phòng.

Em bé cần máy trợ thính mới có thể nghe thấy âm thanh đang cảm một cây sáo, phối hợp biểu diễn cùng với tiếng đàn trầm bổng.

"Bản giao hưởng ánh sáng" được gọi là bản giao hưởng vì nó không phải dùng để độc tấu dương cầm mà cần có nhạc cụ khác phối hợp. Có thêm sáo, violin, đàn hạc có thể bù đắp những thiếu hụt khi anh ta diễn tấu, đặt trọng điểm vào bản thân nhạc khúc.

Triển Lệnh Quân đi vào, đặt một chiếc loa bluetooth nhỏ lên trên dương cầm.

Mộ Giang Thiên dừng tay đánh đàn, quay sang "nhìn" Triển Lệnh Quân.

Triển Lệnh Quân mở điện thoại, kết nối với loa bluetooth, bắt đầu phát nhạc. Đó là hợp âm nhạc đệm do trợ lý của Mộ Giang Thiên vừa gửi tới. Bấm nút chơi nhạc, tiếng violin hợp tấu cùng với tiếng trống rộn ràng lập tức tràn ngập cả phòng đàn.

Mộ Giang Thiên lại ngồi thẳng lên, hài hòa gia nhập hợp tấu. Tầng tầng lớp lớp, lúc trầm lúc bổng, âm nhạc cổ điển và hiện đại kết hợp hoàn mỹ.

Đưa bé cầm ống sáo đặt nhạc cụ của mình xuống, dựa vào chân dương cầm nghe như mê như say.

Một khúc kết thúc, Mộ Giang Thiên nâng hai tay lên, hơi thở dốc, khoe miệng không khống chế được ý cười: "Hương dương tiểu thư nói không sai, tôi nên sớm thử xem".

Không thể trở thành Rubinstein, anh ta có thể trở thành Tiêu Bang. Trước kia Mộ Giang Thiên cảm thấy đây là chuyện viễn vông, bây giờ lại là tin tưởng. Trước giờ anh ta quá mức theo đuổi diễn tấu dương cầm, lại quên thiên phú âm nhạc là không phân chia chủng loại. Anh ta có thể đánh đàn thì cũng có thể phổ nhạc.

"Nhưng bây giờ hương dương tiểu thư đang gặp phiền phức". Triển Lệnh Quân tắt loa đi, lấy bức ảnh gấp tư trong túi ra.

"Còn nhớ bức tranh cô ấy tặng anh không?"

Nghe xong những gì Triển Lệnh Quân kể lại, Mộ Giang Thiên yên lặng một hồi lâu. Nói là phải trở thành Tiêu Bang, nhưng dù sao anh ta còn không phải Tiêu Bang, còn chưa chuẩn bị tốt để trở lại tầm nhìn của công chúng.

Chậm rãi đeo găng tay vào, Mộ Giang Thiên đứng dậy: "Tôi muốn gặp anh trai cậu".

"Không được!" Triển Lệnh Quân từ chối không hề nghĩ ngợi. Tất cả mọi thứ liên quan đến Nhà hát Bạc đều không thể để cho Triển Lệnh Nghệ tiếp xúc, mà Mộ Giang Thiên chính là trung tâm của ác mộng.

"Chính cậu cũng đang trốn tránh, dựa vào cái gì lại muốn tôi phải đối mặt?" Mộ Giang Thiên hơi nâng cằm lên, vẻ mặt ngạo mạn.

Triển Lệnh Quân mím môi: "..."

Tiêu Tiêu đi làm như thường lệ, gọi điện thoại cho Hạ Viêm hỏi vị đại thần thế giới mạng này một việc. Hạ Viêm xử lý bức ảnh Mộ Giang Thiên giúp cô, Mộ Giang Thiên bị che kín mít, bảo đảm bất cứ cao thủ đồ họa nào cũng không thể khôi phục lại được.

Nhìn chằm chằm bức ảnh đó một hồi lâu, Tiêu Tiêu cắn răng đăng bức ảnh này cùng ngày tháng chụp lên mạng.

"Đây là nguồn gốc của linh cảm, kim còi ngực là cửa sổ thủy tinh màu sắc rực rỡ, tia sáng là ánh nắng lọt qua cửa sổ thủy tinh, không có bất cứ quan hệ nào với thứ gì khác. Giải thích lần cuối cùng, tin hay không thì tùy".

Đây là cực hạn mà cô có thể giải thích, nhiều hơn nữa thì không thể tiết lộ. Sau khi đăng lên, Tiêu Tiêu liền up đơn từ chức lên hệ thống. Hôm qua bị Triển Lệnh Quân rao giảng một hồi, cô đột nhiên nghĩ thông suốt, không có gì quan trọng bằng tính mạng, vì chút chuyện con con này mà đánh đổi tính mạng thì quá lỗ vốn.

Lần này ứng phó của đội quan hệ xã hội của công ty vẫn có vấn đề, nhưng Tiêu Tiêu đã không muốn truy cứu.

Sau khi tin tức này được đăng lên, bộ phận quan hệ xã hội kinh ngạc, lập tức gọi điện thoại chất vấn Tiêu Tiêu tại sao chưa được đồng ý đã đăng lên rồi, bọn họ còn chưa chuẩn bị xong.

"Không cần chuẩn bị cái gì, các vị cứ cố gắng vẽ hồi hình tượng của LY là được, tôi đã nộp đơn từ chức rồi". Tiêu Tiêu nói lạnh nhạt, gác điện thoại.

Thư kí của La Dữ yêu điều gõ cửa phòng may đo cao cấp: "Tiêu Tiêu, sếp La gọi chị".

Đám nhà thiết kế phòng may đo cao cấp tới tập nhìn lại. Lần trước đang họp gọi Tiêu Tiêu đi, lần này lại nữa, số lần sếp La gặp riêng Tiêu Tiêu hình như hơi cao quá. Nghĩ tới đây, ánh mắt mọi người nhìn về phía Tiêu Tiêu liền có một chút quái dị.

Tiêu Tiêu cau mày chán ghét, cầm lấy điện thoại di động đến văn phòng phó tổng giám đốc.

"Tôi nhìn thấy đơn từ chức của cô rồi, thực ra cô không cần làm như thế, chuyện còn chưa tới tình cảnh không thể vãn hồi". Thái độ của La Dữ hoàn toàn khác lần trước, lúc nói chuyện còn tươi cười.

"Còn có thể vãn hồi thế nào? Sếp La ép bộ phận quan hệ xã hội không cho làm ra phản ứng hữu hiệu để mặc tình hình phát triển tới tình trạng hôm nay, bây giờ hồi hận rồi à?" Tiêu Tiêu cười lạnh. Lúc trước cô còn không xác định được, đến tận lúc Lâm Tư Viễn ngồi lên ghế thủ tịch, những tình tiết trước đó mới được xâu chuỗi lại.

La Dữ và Lâm Tư Viễn đã liên thủ từ lâu rồi.

Nghe Adeline nói, diễn đàn thời trang vốn muốn mang cô theo, nhưng Lâm Tư Viễn đột nhiên lại bắt cô sang châu Phi, nhất quyết cho Kim đi theo. Kết quả Kim mắc sai lầm khiến Adeline thân bại danh liệt. Còn La Dữ thì mượn việc này chèn ép sếp Nghiêm, thuận lợi trở thành phó tổng.

Lần trước thất bại, Lâm Tư Viễn không thể đạt thành tâm nguyện, lần này La Dữ báo đáp lại Lâm Tư Viễn.

"Cô nói gì vậy?" La Dữ nhủ mảy, ra vẻ đạo mạo nhìn Tiêu Tiêu với ánh mắt kiên định một lát, đột nhiên bật cười: "Thôi được, cô đúng là một cô gái thông minh. Vậy tiếp theo nên làm thế nào, cô cũng biết chứ?"

La Dữ vừa nói vừa đưa tay ra nắm bàn tay Tiêu Tiêu đặt trên bàn.

"Sếp La, muốn tổng tình thì cứ nói thẳng, cần gì phải quanh co lòng vòng như vậy?" Tiêu Tiêu rút tay về, không cho hắn chạm vào.

"Cô là một cô gái thông minh". La Dữ cười cười: "Vậy thì buổi tối tôi mời cô đi ăn cơm, rồi chúng ta tâm... sự..." Hai chữ cuối cùng kéo rất dài, ý nghĩa không nói cũng hiểu.

Tiêu Tiêu nhìn hắn, đột nhiên bật cười: "Tôi cũng cảm thấy tôi rất thông minh".

Nói xong bấm nút play trên điện thoại, đoạn đối thoại vừa rồi của hai người đã bị ghi âm không sót câu nào.

La Dữ biến sắc mặt, đưa tay định cướp điện thoại nhưng Tiêu Tiêu đã chạy ra cửa, mở cửa chạy thẳng sang văn phòng chủ tịch bên cạnh.

"Việc gì?" Chu Thái Nhiên ngẩng đầu lên, nhìn thấy Tiêu Tiêu và La Dữ một trước một sau chạy vào, hơi kinh ngạc.

"Không có việc gì!" La Dữ vội giải thích, liên tục nháy mắt ra hiệu với Tiêu Tiêu.

"Có một thứ rất thú vị muốn cho sếp Chu nghe một chút". Tiêu Tiêu cười cười đưa điện thoại di động tới.

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Ngã ngựa

Nhìn thấy Tiêu Tiêu đưa đoạn ghi âm cho Chu Thái Nhiên, mặt La Dữ trắng bệch: "Tiêu Tiêu, cô phải suy nghĩ cho rõ".

"O, tôi có làm việc gì thẹn với lòng mình đâu, có gì phải nghĩ chứ, dù sao tôi cũng không có ý định tiếp tục làm nữa". Tiêu Tiêu khoanh tay, đầu trục không sợ bị tóm tóc.

Cô thật sự đã chịu đựng đủ rồi, vốn áp lực bên ngoài đã đủ lớn, vậy mà lúc này La Dữ còn làm khó cô. Nếu không phải sợ bị thua thiệt, cô đã cho hắn một cái tát rồi.

Chu Thái Nhiên nhìn La Dữ, lại nhìn Tiêu Tiêu, không hề do dự bấm nút phát lại ghi âm.

"Ép bộ phận quan hệ xã hội không cho có phản ứng hiệu quả..."

"Cô đúng là một cô gái thông minh..."

"Muốn tổng tình cứ nói thẳng..."

"Cô biết tiếp theo nên làm thế nào..."

Lúc nói chuyện La Dự tự cho là không chế được ngữ điệu, nghe có vẻ rất chín chắn mà có sức cuốn hút, không ngờ khi phát lại trên loa điện thoại lại có một vẻ bi ối khó tả.

Chu Thái Nhiên nghe xong, sắc mặt bình tĩnh, ngược mắt nhìn La Dự.

"Chủ tịch Chu, anh nghe tôi giải thích, việc cắt câu lấy nghĩa... A!" La Dự còn chưa nói dứt lời đã bị Chu Thái Nhiên ném một chiếc cặp tài liệu thẳng vào mặt. Giấy tờ trong cặp tài liệu ào ào rơi xuống đầy đất, nằm sát dưới nền như biểu hiện của La Dự lúc này.

"La Dự, anh có biết mình là người đã có gia thất không? Làm chuyện thế này anh có xấu hổ không?" Chu Thái Nhiên trợn mắt nhìn hắn, trong ánh mắt toàn là chán ghét.

"Chuyện không phải như vậy, tôi không hề ép cô ta phải làm gì". La Dự tức giận nói, quay lại chỉ Tiêu Tiêu: "Tiêu Tiêu, hành vi này của cô là gì có biết không? Tôi có thể kiện cô tội vu khống!"

Tiêu Tiêu nổi giận đập bàn tay hắn đang chỉ mình ra: "Tôi đương nhiên biết mình đang làm gì! Dù sao tôi cũng từ chức rồi, tôi không phải nhịn ông làm gì nữa. Sao ông không tè một bãi mà soi lại xem mặt mũi mình ra sao, xách giày cho bạn trai tôi cũng không xứng!"

La Dự tức giận đến run lên, hai mắt cũng đỏ lên: "Ngâm máu phun người, ngâm máu phun người!"

Nếu Tiêu Tiêu không phải vừa mới đích thân trải qua, có khi cũng thật sự cho rằng La Dự bị oan uổng.

Chu Thái Nhiên đứng dậy: "La Dự, anh ra ngoài trước, tôi hỏi tình hình một chút".

"Vâng". La Dự cố nén tức giận, nhặt tài liệu dưới đất lên đặt lên trên bàn Chu Thái Nhiên, về mặt nhục nhĩ đi ra.

Trình độ biểu diễn cấp siêu sao màn bạc! Tiêu Tiêu cũng có chút bội phục hắn, quả nhiên những người lăn lộn trên quan trường lâu rồi đều không đơn giản.

"Chuyện gì?" Đợi La Dự đi ra, Chu Thái Nhiên bình tĩnh hỏi Tiêu Tiêu.

"Tôi nghi ngờ La Dự và Lâm Tư Viễn liên thủ với nhau từ trước, lần trước diễn đàn thời trang, lần này sự kiện quân kì lần lượt làm La Dự và Lâm Tư Viễn lên chức, cách thức đều giống nhau". Tiêu Tiêu đập nổi đóm thuyền, nói hết những nghi hoặc của mình, cuối cùng cho biết mình chuẩn bị từ chức.

Chu Thái Nhiên dường như không hề quá mức kinh ngạc, khẽ gật đầu, lấy trong ngăn kéo ra một tấm danh thiếp in hình hoa son trà màu đen đưa cho cô: "Lần trước tôi đến Paris gặp Morard, ông ta rất tán thưởng cô, hi vọng cô có thể đến Paris học tập một thời gian".

"Morard... Tiêu Tiêu nhận lấy tấm danh thiếp, kinh ngạc há to miệng. Đó là bố già của nền thời trang hiện nay, được ông ta chỉ bảo một câu có thể dùng được mấy năm.

"Cô đi đi, LY sẽ lo kinh phí học tập". Chu Thái Nhiên nói hời hợt.

"Còn chuyện quân kì Nhật Bản?" Tiêu Tiêu vẫn không yên tâm, cô cứ thế đi thì công ty làm thế nào?

"Tôi sẽ giải quyết". Chu Thái Nhiên nheo đôi mắt hoa đào, thoát nhìn hơi lạnh lẽo. Việc này không phải tranh đấu nội bộ hoặc không dung gặp chuyện, đây là trong ngoài câu kết có dự mưu, anh ta phải nhân cơ hội này quét sạch LY một lần.

Ngơ ngẩn trở lại phòng may đo cao cấp, ngồi trên vị trí của mình, Tiêu Tiêu vẫn còn có chút ngỡ ngàng. Đến Paris theo Morard học tập đối với cô là một cơ hội tốt để thay da đổi thịt, nhưng để cô đi trong thời điểm này tuyệt đối là sự chiều cố của Chu Thái Nhiên dành cho cô. Nếu là một nhân viên khác, đơn từ chức chắc chắn sẽ được thông qua, dù sao đối với Chu Thái Nhiên thì danh dự của LY là quan trọng hơn mọi thứ.

Tất cả đều nhờ hồng phúc của Triển Lệnh Quân.

Cô nhắn tin cho Triển Lệnh Quân, nói anh ta mình được chiếu cố đặc biệt, Chu Thái Nhiên đúng là người tốt.

Triển Lệnh Quân: Công ty cũng là của nhà mình, làm gì có chuyện sa thải bà chủ chứ? Không cần phải biết ơn lão ấy".

Tiêu Tiêu: "..."

Lúc thành lập LY có mấy người đầu tư, nhưng Triển Lệnh Nghệ là người sáng lập, gia đình lại không thiếu tiền nên có cổ phần nhiều nhất. Bây giờ Triển Lệnh Nghệ không còn năng lực nhận thức bình thường, những cổ phần này liền do bà Triển và Triển Lệnh Quân quản lí thay, nói là công ty nhà mình cũng không quá đáng.

Bầu không khí cảm động bị phá tan tành, Tiêu Tiêu thờ dài, phát hiện cửa sổ phòng chat trên máy tính đang nhấp nháy. Cô tiện tay mở ra, phòng chat nặc danh của công ty lại náo nhiệt.

Nặc danh | ố ạc ậ: Mọi người biết gì chưa? Vừa rồi Tiêu Tiêu từ văn phòng sếp La chạy ra, hình như còn khóc nữa.

Nặc danh | ủa ồng: Thật không? Hay là hai người bọn họ... Hề hề hề.

Nặc danh | cá ặ ặ: Tặc tặc, chắc là không chịu nổi nữa, đành đi đường tắt cầu xin sếp La cho một đường sống.

Nặc danh | ấ ả: Hôm nay nó lại nổi điên, đăng cái ảnh gì trên mạng ấy, ha ha, ai tin chứ, cường từ đoạt lí. Hỏi nó chỗ che đi là cái gì mà sống chết không trả lời.

Tiêu Tiêu nhủ mảy nhìn phòng chat, vốn người xây dựng phòng chat này muốn cho mọi người một nơi để phát tiết bất mãn, chỉ trích lãnh đạo, nhưng dạo này yêu khí trong phòng chat càng ngày càng nặng. Chủ yếu là lúc trước Tần Á Nam lên đó mắng cô, những người khác phát hiện niềm vui khi nói xấu đồng nghiệp, thế là phòng chat biến thành nơi mọi người công kích lẫn nhau.

Lúc này Hạ Viêm gửi một tài liệu tới.

Hòa Viêm Diễm: Tung tích của đám thủy quân đó đã tra rõ, đến từ ba công ty khác nhau. Cũng là nói, sau lưng chuyện này có thể có 3 thế lực đang vận hành.

Ba thế lực? Tiêu Tiêu sững sờ một lát, bây giờ đối tượng hoài nghi lớn nhất chính là công ty Paula và đám La Dự, thế lực thứ ba từ đâu ra?

Hòa Viêm Diễm: Còn có việc gì cần giúp đỡ không? Có thể khuyến mãi chị một chút việc nhỏ.

Tiểu Tiểu Bó: Ví dụ là việc gì?

Hòa Viêm Diễm: Chẳng hạn như cho chị đi ké xe máy của em hóng gió.

"Phù..." Tiêu Tiêu phì cười, nhớ tới chiếc xe ba bánh chạy điện của Hạ Viêm, vội vàng tỏ ý không cần. Ngẩng đầu nhìn phòng chat vẫn đang nhộn nhịp, đột nhiên cô nảy ra một ý tưởng ác độc.

Tiểu Tiểu Bó: Em có thể tra ra tài khoản thật của một người trong phòng chat nặc danh dùng nick ảo không?

Hòa Viêm Diễm: Cái này đơn giản, nào, cho em xem một chút.

Hạ Viêm tiếp quản quyền không chế máy tính của Tiêu Tiêu, điều khiển từ xa. trên màn hình nhanh chóng xuất hiện một file văn bản làm chỗ cho hai người trao đổi. (Người dịch: kiểu team viewer, mở một file word lên hai người trao đổi).

"Ha ha ha ha, hình nền của chị là cái gì thế? Bác sĩ Triển à? Ha ha ha ha!"

Tiêu Tiêu bất giác đưa tay che, tuy nhiên Hạ Viêm đang ở bên kia máy tính làm sao che được, lập tức cảm thấy mình hơi ngu ngốc. Hình nền máy tính là cô chụp Triển Lệnh Quân hôm ở nhà họ Triển. Khi đó Triển Lệnh Quân đang cho ca ca uống sữa nóng, trên người đeo một chiếc tạp dề, nghe thấy cô gọi liền quay đầu lại, biểu cảm hết sức dịu dàng.

"Mấy chuyện lăng mạn này bọn FA làm sao hiểu được". Tiêu Tiêu gõ một dòng chữ chọc Hạ Viêm.

"Virus đến từ kẻ FA đã được cấy vào, xin chú ý theo dõi."

Lập tức trên màn hình máy tính phun ra vô số đầu chó như pháo hoa tầng tầng lớp lớp, nhìn đau cả mắt.

Phòng chat lại được mở ra, vẫn đang náo nhiệt.

Nặc danh | ố ạc ậ: Tin tức mới nhất, vừa rồi có người nhìn thấy Tiêu Tiêu từ văn phòng chủ tịch đi ra, tặc tặc, đúng là bắt cả hai tay.

Nặc danh | ấ ả: Lần trước tôi đã nói mà, chủ tịch và nó có vấn đề mà mọi người còn không tin.

Đang bàn tán hừng hực khí thế, đầu chó trên màn hình chợt biến mất, file văn bản trên bàn bắt đầu gõ những chuỗi mật mã rất nhanh. Không biết Hạ Viêm làm thế nào, đột nhiên màu sắc phòng chat lại biến thành màu mặc định, tất cả mọi nick ảo đều biến mất, hiện ra tài khoản thực sự.

Vương Mỹ Lệ: Tin tức mới nhất, vừa rồi có người nhìn thấy Tiêu Tiêu từ văn phòng chủ tịch đi ra, tặc tặc, đúng là bắt cả hai tay.

Tài vụ Nana: Lần trước tôi đã nói mà, chủ tịch và nó có vấn đề mà mọi người còn không tin.

Cả phòng chat đột nhiên yên tĩnh, như đám người đeo mặt nạ nhảy thoát y vũ trên sân khấu đột nhiên bị người lột mặt nạ. Nhìn những khuôn mặt sau mặt nạ và nhìn thân thể trần trụi bình thường, ghép lại với nhau. Nghĩ đến lúc mọi người mặc quần áo bình thường gặp mặt, đối phương ra vẻ đạo mạo, đối chiếu với thân thể trần như nhộng bây giờ, cảm thấy vô cùng cay mắt.

Mọi người nhất thời đều há hốc mồm, cứ thế khỏa thân đứng ở chỗ cũ, không biết nên phản ứng thế nào.

Tiêu Tiêu nhanh tay bấm mở lịch sử chat, càng xem càng lạnh lòng. Những người luôn nói xấu cô có chị Vương ở phòng may sẵn cao cấp, Nana phòng

tài vụ, Tiểu Lý bộ phận nhân sự, còn có mấy nhà thiết kế bình thường chơi với nhau không tòi. Ngoài Tần Á Nam trước đây, người hăng hái nhất dạo này không ngờ lại là con bé thư kí của La Dự.

Sự khó xử gần như phải tràn ra ngoài màn hình, Hạ Viêm nhìn mà lú lờ, lưu phần mềm "pháo hoa đầu chó" lên trên màn hình desktop rồi thoát điều khiển từ xa. Phòng chat nặc danh lại trở về như cũ.

Tuy nhiên dù đã khôi phục thì mọi người cũng không dám tiếp tục nữa.

Tiêu Tiêu cười xấu xa nhìn vẻ của những người đó, những người này không những nói xấu cô mà còn nói xấu lẫn nhau. Dù không lục lại lịch sử chat, phong cách nói chuyện bình thường của nick ảo nào mọi người cũng đã nhớ rõ, chỉ nhìn một cái là biết trước kia người nói xấu mình là ai, sau này gặp mặt sẽ rất lúng túng.

Không còn để ý tới nhóm người này, để bọn họ không đoán được mình có nhìn thấy tình hình vừa rồi hay không, lúc nào cũng thấp thòm, cũng rất vui.

Tiêu Tiêu tắt máy tính rời khỏi công ty. Cô cũng đã tạm đình chỉ công tác như Adeline, có thể nghỉ phép vài ngày, chuẩn bị đi Pháp. Suy nghĩ một lát, Tiêu Tiêu đi thẳng đến Tầng Du.

Đến phòng khám chữa bệnh gặp Triển Lệnh Quân, thừa dịp anh ta cúi đầu bận rộn hôn một cái lên má, đến lúc anh ta ngẩng đầu lên định bắt lấy tay cô thì cô lại chạy thẳng lên tầng ba.

Tiếng đàn du dương từ trong phòng đàn truyền ra, đi cùng với hợp âm từ nhạc cụ khác. Nhạc đệm cho bản hòa tấu không ngờ đã được chuẩn bị xong, Tiêu Tiêu đi vào nghe một hồi lâu, đợi tiếng đàn kết thúc, Tiêu Tiêu lập tức vỗ tay.

"Thật tuyệt! Bản nhạc này được đưa ra, chắc chắn có thể khiến giới âm nhạc chấn động". Tiêu Tiêu dốc hết sức lực khen ngợi thần tượng của mình.

"Em nói hơi quá!" Mộ Giang Thiên cười khê: "Một thời gian không gặp em rồi".

"À, dạo này em hơi bận". Tiêu Tiêu không hề đề cập đến những chuyện phiền lòng, lại nói sang chuyện khác: "Em phải ra nước ngoài một thời gian, có thể mấy tháng không thể tới gặp anh, anh phải cố lên nhé!"

Mộ Giang Thiên buông mí mắt không nói, một hồi lâu mới như đột nhiên bừng tỉnh từ trong mơ: "Anh lại viết một bản nhạc mới, anh đánh cho em nghe nhé!"

Dứt lời, từng tiếng mưa rơi nhẹ liên trút ra từ phím đàn, giai điệu quen thuộc khiến Tiêu Tiêu sáng mắt lên: "Đây là... Tiêu tiêu mộ vũ sái giang thiên!"

Đoạn diễn tấu ngẫu hứng lần trước đã được Mộ Giang Thiên viết thành một bản nhạc hoàn chỉnh, tiếng đàn du dương linh động khiến Tiêu Tiêu nghe mà suýt nữa nhảy dựng lên.

Từ trước đến nay chỉ có fan viết bài hát cho thần tượng, bây giờ thần tượng nhà mình lại viết nhạc cho fan, đúng là mất việc cũng đáng!

Tiêu Tiêu đi một vòng tại chỗ, đột nhiên nhìn thấy ngoài cửa có người, Lam Mạc Như! Lam Mạc Như! Cô bước nhanh tới, tóm lấy Lam Mạc Như đang định chạy trốn.

"Lam tiểu thư!" Tiêu Tiêu vội vàng gọi Lam Mạc Như lại: "Em có việc cần nói với chị!"

Lam Mạc Như cắn cắn môi: "Việc gì?"

"Chuyện lần này thật sự xin lỗi, em đã mang phiền phức đến cho chị. Em trả lại phí thiết kế niết bản cho chị, mặc dù cũng không đáng gì nhưng cũng coi như là một chút bồi thường". Tiêu Tiêu nói rất là áy náy.

Lam Mạc Như nhú mày, xoay tay nắm bàn tay Tiêu Tiêu: "Không phải, việc này là người của công ty Liễu Lâm đang giở trò, thực ra là chị đã liên lụy em mới đúng". Nhìn Mộ Giang Thiên mỗi ngày một tốt lên, lại tận mắt nhìn thấy ảnh hưởng của Tiêu Tiêu đối với Mộ Giang Thiên, Lam Mạc Như thật sự không thể nói trái lương tâm được.

"Sao cơ?" Tiêu Tiêu há hốc mồm.

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Phản kích

"Những bài viết dim hàng đó bọn chúng đã chuẩn bị xong từ lâu rồi, chỉ là đúng lúc nhà thiết kế của chợ lại là em, mà tác phẩm đó của em..."

Ân oán giữa Liễu Lâm và Lam Mạc Như phải ngược dòng đến mười mấy năm trước, hai người gần như đồng thời xuất hiện, khó tránh khỏi sẽ bị người đời đưa ra so sánh. Ban đầu hai người vẫn là bạn, không biết bắt đầu từ khi nào lại mâu thuẫn với nhau, nhiều năm như vậy tích oán càng sâu, fan của hai bên lại càng đối chọi gay gắt.

Mấy năm nay Lam Mạc Như rất được ủng hộ, lần này lại làm náo động ở liên hoan phim châu Âu, thoáng cái đã vuron lên trên Liễu Lâm. Trong lúc nâng Lam Mạc Như lên, các hãng truyền thông cũng giẫm Liễu Lâm xuống dưới bùn, nói Liễu Lâm không có tác phẩm, hoa tàn nhụy rữa, mặt trời sắp lặn, hỏi sao Liễu Lâm lại không hận?

Tình hình này rất giống tình hình giữa Tiêu Tiêu và Tần Á Nam. Hai bạn học đang yên đang lành, bởi vì sự của người khác khiến Tần Á Nam ghen ghét, dần dần biến thành thù địch. nguyên nhân vì sao ban đầu lại kết thù với nhau đã không còn quan trọng, ân oán tích lũy mấy năm nay sớm đã không hóa giải được nữa.

"Nói như vậy thì nguyên nhân gây ra chuyện này là Liễu Lâm?" Tiêu Tiêu đột nhiên hiểu ra.

Như vậy là những phân tích của cô lúc trước đã đảo ngược nhân quả. Khởi nguồn của tất cả chuyện này có lẽ không phải là Paula phải đối phó LY mà là Liễu Lâm phải đối phó Lam Mạc Như. Trong lúc đang tìm sơ hở của Lam Mạc Như lại tìm được sơ hở của nhà thiết kế. Không là đội của Liễu Lâm tìm được Paula trước hay là Lâm Tư Viễn trước, sau đó ba bên bắt tay đẩy Lam Mạc Như vào tử cục. Còn Tiêu Tiêu thì chính là vật hi sinh cho tử cục này.

Lam Mạc Như gật đầu.

Cảm giác áy náy của Tiêu Tiêu lập tức biến mất, thay thế là ý chí chiến đấu hừng hực bùng cháy, không phải mình liên lụy người khác thì không cần bận tâm có ảnh hưởng đến sự nghiệp của Lam Mạc Như hay không, những người bắt nạt cô phải trả giá.

"Lam tiểu thư, nếu em có biện pháp đối phó Liễu Lâm, chị có muốn hợp tác với em không?" Tiêu Tiêu nghiêm mặt nói.

Lam Mạc Như sững sốt, thoáng nhìn cửa phòng đàn hé mở, kéo Tiêu Tiêu sang phòng nghỉ ngơi bên cạnh: "Em muốn làm thế nào?"

"Ăn miếng trả miếng!" Mấy ngày nay Tiêu Tiêu đã bị ép quá đáng rồi, đã nghĩ đến vô số thủ đoạn phản kích. Nếu không phải đi vào ngõ cụt "Phải bảo vệ Mộ Giang Thiên và Lam Mạc Như", cô cũng không cần phải làm việc hèn nhát là ra nước ngoài trốn tránh.

Bọn chúng nói nhà thiết kế của Lam Mạc Như có vấn đề, ngược lại cô cũng có thể nói nhà thiết kế của Liễu Lâm có vấn đề. Chuyện chỉ dựa vào sắc màu mà nói là quân kì Nhật Bản thì quả thực vợ một cái được cả năm.

"Ý kiến hay, có điều việc này phải giấu công ty kinh tế của tôi". Lam Mạc Như nắm chặt nắm đấm, công ty chỉ nói cô phải nhẫn nhịn, nói chờ đến lúc dư luận nguội đi sẽ không có việc gì. Nhưng cứ chịu đựng như vậy cô cũng tức giận, không dễ làm ra chút thành tích, chỉ vì mấy tội danh vô căn cứ này mà lại thất bại trong gang tấc, thật sự là phiền lòng.

"Tốt, em biết người làm cái này trên mạng, có thể làm được việc này". Tiêu Tiêu muốn về bàn bạc với Hạ Viêm một lát, mình không có quá nhiều tài chính, nhờ Hạ Viêm tìm cho mình mấy công ty quan hệ xã hội hàng tốt giá rẻ một chút.

"Chị bỏ tiền, chỉ cần có thể trút được con giận này, tiêu bao nhiêu tiền cũng đáng!" Lam Mạc Như rất nhiều năm không nhiệt huyết như vậy, lập tức chuyển cho Tiêu Tiêu hai trăm ngàn.

Tiêu Tiêu say máu như gà chọi say đòn, ra khỏi phòng nghỉ ngơi, chạy xuống tầng một căn Triền Lệnh Quân một miếng rồi xoay người chạy ra.

"Này, Tiêu Tiêu!" Triền Lệnh Quân sờ sờ cái trán dính nước bọt, vội gọi cô lại.

"Sao anh?" Tiêu Tiêu dừng chân, hai mắt long lanh nhìn về phía Triền Lệnh Quân.

Triền Lệnh Quân buồn cười nhìn cô, đúng là mặt trẻ con như thời tiết tháng sáu, thay đổi bất thường, lúc đến còn mặt mũi nhăn nhó, bây giờ đã tươi như hoa rồi: "Hôm nay em nghỉ phép à?"

"Vâng". Tiêu Tiêu gật đầu, nằm bò xuống bàn làm việc, bày ra vẻ mặt dụ dỗ mỹ nam con nhà lành: "Làm sao, giai đẹp muốn hẹn hò với em à?"

"Đúng, bây giờ em có thể về nhà chăm sóc ca ca cho anh được không?" Sắc mặt Triền Lệnh Quân như thường, nói hết sức tự nhiên, không hề không giống như là đang nhờ người khác làm việc hộ mình.

"Anh bảo em đi là em phải đi hả?" Tiêu Tiêu nhếch miệng, đứng dậy sửa lại quần áo một chút, đúng là mặc đẹp lại gặp ngay người mù.

"Em không muốn đi thì thôi, anh về sớm, có cần đưa em một đoạn không?" Triền Lệnh Quân đứng dậy cầm áo khoác.

Triền Lệnh Nghệ không thể không có người trông, gia đình lúc trước đã mời người giúp việc, không ngờ họ lí lại cho rằng Triền Lệnh Nghệ là một thằng ngốc, lúc ở nhà không có người lại ngược đãi Triền Lệnh Nghệ. Không còn cách khác, Triền Lệnh Quân chỉ có thể cùng mẹ thay phiên ở nhà chăm sóc ca ca.

Nhà họ Triền không chỉ có công ty Tang Du mà còn có cổ phần ở các công ty khác. Lúc trước ông Triền còn sống thì không sao, sau khi ông qua đời số cổ phần này đều do bà Triền quản lí. May mà bà Triền không có chức vụ gì bận rộn, chỉ là ủy viên hội đồng quản trị một số công ty, mỗi tuần có thời

gian hợp cố định. Cho nên thời gian đi làm của Triển Lệnh Quân mới là thứ hai thứ ba thứ năm thứ bảy rất dị, đó là phải căn ke theo giờ đi làm của bà Triển.

Hôm nay là thứ tư, vốn là hôm bà Triển ở nhà, nhưng đột nhiên có một công ty phải họp.

"Ai nói em không đi?" Tiêu Tiêu vội ngăn cản Triển Lệnh Quân, vốn mấy hôm nay cô vẫn định qua thăm ca ca.

Triển Lệnh Quân khẽ cười, nhét chìa khóa xe vào trong tay cô: "Thế em mau đi đi, chờ anh đi làm về sẽ mua đồ ăn ngon cho".

Lam Mạc Như ngồi một mình trong phòng nghỉ ngơi một lát, đứng dậy đi đến phòng đàn. Vừa đi tới cửa, Mộ Giang Thiên đeo bao tay đã đi ra, hai người lại gặp phải nhau.

"Cẩn thận!" Lam Mạc Như vội đỡ anh ta, bị anh ta nhẹ nhàng né tránh, hai tay bơ vơ giữa không trung, chỉ có thể cười gượng.

Năm đó cô còn chỉ là một diễn viên mười tám tuổi, Mộ Giang Thiên đã là nhạc công dương cầm cấp thế giới, khoảng cách giữa hai người kém quá xa. Vì danh tiếng của Mộ Giang Thiên, cô vẫn cố gắng che giấu tình yêu của hai người, đến tận khi việc này bị đội ngũ của Liễu Lâm biết được, cô mới bị ép phải chia tay Mộ Giang Thiên.

"Chẳng lẽ anh không xứng với em sao?" Mộ Giang Thiên tuổi trẻ hăng hái, nghe thấy vậy rất là không hiểu.

"Là em không xứng với anh, một khi tình yêu của mình bị lộ ra sẽ hạ thấp giá trị của anh rất nhiều". Khi đó Lam Mạc Như cũng rất là đau khổ, nhưng so với tiền đồ của hai người, chia tay là lựa chọn tốt nhất: "Em không thể liên lụy anh được".

Nào ngờ không lâu sau đó, Mộ Giang Thiên lại gặp chuyện. Anh ta mù hai mắt, mất đôi tay của thần, biến thành một phế nhân. Lúc này Lam Mạc Như lại đã rất nổi tiếng nhờ một bộ phim cô trang. Cô muốn chăm sóc Mộ Giang Thiên, lại bị anh ta từ chối không lưu tình chút nào.

"À, anh không thể liên lụy em được". Mộ Giang Thiên nâng cằm, trả lại toàn bộ những lời cô đã nói năm đó, cao ngạo mà lạnh lùng xoay người đi, từ đó không bao giờ cùng xuất hiện với cô nữa. Cô chỉ có thể trốn trong góc tối, lặng lẽ nhìn anh ta...

"Em định giúp Tiêu Tiêu à?" Mộ Giang Thiên đặt hai tay trên đầu chiếc gậy người mù, như một quý tộc chống gậy.

"Giúp cô ấy cũng là giúp chính em". Giọng Lam Mạc Như khẽ run lên, cô đã không nhớ nổi lần trước nói chuyện với Mộ Giang Thiên là bao giờ.

Mộ Giang Thiên nghiêng nghiêng đầu không nói gì, xoay người rời đi.

Bà Triển đã ra khỏi nhà, trong nhà chỉ có người giúp việc cùng với Triển Lệnh Nghệ. Tiêu Tiêu cũng bị nhiệm vụ lo âu của Triển Lệnh Quân, lái xe đi rất nhanh, sợ đến muộn một lát Triển Lệnh Nghệ sẽ bị người bắt nạt.

May mà lúc đến nhà Triển Lệnh Nghệ còn ngồi yên lành xem tivi trên sofa, người giúp việc vẫn đang quét dọn trong phòng.

Người giúp việc này chính là người hàng ngày đến nấu cơm, biết Tiêu Tiêu, thấy Tiêu Tiêu đến liền cười đón hậu: "Tiêu tiểu thư đến rồi à, vậy tôi về trước nhé!"

"Ca ca..." Tiêu Tiêu ngồi bên cạnh Triển Lệnh Nghệ.

"Suyet!" Triển Lệnh Nghệ ra hiệu im lặng, tiếp tục không chớp mắt xem tivi.

Tiêu Tiêu nhún vai, ngồi gọi điện thoại cho Hạ Viêm, hỏi một chút xem cậu ta có nhận việc làm hay không.

"Tháng này em đã nhận full việc rồi". Hạ Viêm uể oải nói: "Có điều nếu là chị mặt to thì em có thể chen ngang cũng được".

"Nhóc con, còn gọi chị là chị mặt to nữa là chị trở mặt đấy, bây giờ mặt chị đã bình thường rồi". Tiêu Tiêu đe dọa Hạ Viêm.

"Nói trước chuyện tiền nong đi, nhiệm vụ này của chị tương đối phức tạp, muốn tra nhà thiết kế của Liễu Lâm, còn phải tìm vết nhơ của nhà thiết kế, viết bài các kiểu, một mình em không làm nổi". Hạ Viêm nói rõ việc của Tiêu Tiêu rồi ra giá.

Giá tiền không vượt qua mức Lam Mạc Như đưa ra, Tiêu Tiêu sáng khoái đáp ứng.

"Kế hoạch này của chị còn chưa đủ hoàn mỹ, theo chị thì đã chơi là phải chơi lớn". Hạ Viêm cười hi hi: "Bọn họ nói xấu chị bán nước, để chị bị hội nghị thượng đỉnh sút ra chữ gì? Chúng ta liền đánh từng người vào đến bán kết, dính một chút cũng bôi cho đen sì, áp cho cái danh bán nước, xem hội nghị thượng đỉnh còn tổ chức nữa không".

Không lau được bùn trên người thì dứt khoát quẩy đục nước luôn thể.

Ở một nơi khác, Bà Triển ngồi trong phòng hội nghị của LY, lạnh mặt nghe Chu Thái Nhiên thuật lại những chuyện xảy ra gần đây.

"Danh dự của LY là quan trọng nhất, quyết không thể có quan hệ gì với quân kì, phải làm dứt khoát". Bà Triển càng nghe càng bức mình, chuyện này vốn xử lí cũng rất đơn giản, vì sao lại đề đến tình trạng này?

"Không sai, tôi tán thành trực tiếp sa thải nhà thiết kế đó, nói rõ đây là hành vi của cá nhân cô ấy, không quan hệ với công ty chúng ta". Một vị ủy viên hội đồng quản trị khác nói.

Bà Triển khẽ gật đầu tỏ ý tán thành.

Chu Thái Nhiên ho nhẹ một tiếng, ra hiệu cho mọi người bình tĩnh một chút: "Chuyện này không phải một mình nhà thiết kế dẫn đến, là có người ở nhằm vào LY, không phải cô ấy cũng sẽ là người khác. Hơn nữa tôi hoài nghi trong chuyện này có lãnh đạo cấp cao của LY tham dự. Lần này triệu tập họp hội đồng quản trị khẩn cấp là hi vọng có thể khởi động trình tự điều tra, điều tra triệt để". Các ủy viên hội đồng đưa mắt nhìn nhau, không ai nói gì. Trong số họ có người giao hảo tốt với đưa mắt nhìn nhau, cũng có anh họ của La Dự...

Bà Triển nhàu mày, thấp giọng hỏi Chu Thái Nhiên: "Thế cháu không xử lí nhà thiết kế đó à?"

"Bác ạ, cô ấy là bạn gái của Lệnh Quân mà". Chu Thái Nhiên nhỏ giọng thì thầm.

Bà Triển sững sốt, vô số hình ảnh hiện lên trong đầu: Con trai cầm chiếc hộp nhung, con trai cầm cốc sữa cười ngây ngô, con trai dẫn anh đi hẹn hò, và cháu gái đã thì thầm vào tai vô số lần.

"Nhà thiết kế đó không xử lí hả?" Có người lại đưa ra vấn đề này.

"Xử lí cô ấy chỉ làm lạnh lòng nhân viên của chúng ta, hội đồng quản trị chúng ta cần giải quyết vấn đề lãnh đạo cấp cao, chuyện nhân viên cứ để cho Thái Nhiên lo". Bà Triển lập tức đổi giọng cười nói.

"Vậy cũng đúng". Mọi người tới tập gật đầu, không còn truy cứu Tiêu Tiêu nữa.

"Hắt xì..." Tiêu Tiêu ngồi bên cạnh ca ca, hắt xì một cái, cứ cảm thấy có người đang nói gì về mình.

"Tại sao LY lại bán nước?" Ca ca đột nhiên nói một câu rất tức giận, tiếp tục không chớp mắt xem ti vi.

"Gi cơ?" Tiêu Tiêu lúc này mới chú ý trên ti vi đang chiếu cái gì, không ngờ lại là kênh kinh tế đang nói chuyện LY, nói LY đang sa lầy trong sự kiện quân kì.

"Nếu anh bán nước thì lúc đầu đã không đặt công ty ở Trung Quốc, đặt ở Pháp chắc chắn là làm tốt hơn!" Triển Lệnh Nghệ cau mày, ngữ điệu lạnh như băng.

"Ca ca, anh... tại sao anh lại biết những chuyện này?" Tiêu Tiêu kinh ngạc, tâm trí chỉ có ba tuổi, tại sao Triển Lệnh Nghệ lại nhớ được chuyện thành lập công ty?

Triển Lệnh Nghệ yên lặng một lát, chậm rãi ôm đầu: "Anh không biết... Hu hu..."

"Được rồi được rồi, đừng nghĩ nữa, chúng ta ăn thạch đi!" Tiêu Tiêu vội dỗ dành ca ca, sợ ca ca lại đau đầu.

"Anh muốn ăn đào vàng!" Nghe thấy thạch, Triển Lệnh Nghệ lại vui vẻ. Đến lúc Tiêu Tiêu cắt thạch dứa thành miếng nhỏ đưa cho mình, Triển Lệnh Nghệ đột nhiên dừng lại một chút, hơi hơi ngập ngừng: "Tiêu Tiêu, em biết người đánh đàn trong Nhà hát Bạc là ai không?"

Keng! Tiêu Tiêu run tay, chiếc thìa nhỏ vừa cầm lấy cũng rơi xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Náo nhiệt

"Ca ca, có phải anh nhớ được chuyện gì không?" Tiêu Tiêu không để ý đến chiếc thìa nữa, ngồi xuống trước mặt Triển Lệnh Nghệ nhìn anh ta. Mấy ngày nay Tiêu Tiêu cứ rảnh rỗi lại đến chơi với ca ca, lên dẫn ca ca đi lên phòng làm việc ở tầng trên. Không biết có phải ảo giác hay không, cô luôn cảm thấy trí lực của ca ca đang được nâng cao.

"Dạo này anh thường mơ thấy đại sảnh màu bạc và dương cầm..." Triển Lệnh Nghệ vát vả hồi tưởng, cúi đầu nhìn chiếc thìa nhỏ màu vàng rơi xuống đất.

Tiêu Tiêu nhặt chiếc thìa lên dùng khăn giấy lau sạch rồi đưa cho ca ca, môi mấp máy không biết có nên nói hay không. Mười năm đã qua, vậy mà Triển Lệnh Quân lại chưa bao giờ nhắc đến Mộ Giang Thiên trước mặt ca ca, có thể thấy chuyện này là không thể nói được.

Triển Lệnh Nghệ chậm rãi ăn thạch, như là đã quên mất chuyện vừa rồi.

Tiêu Tiêu thở phào nhẹ nhõm, cúi đầu đọc tin nhắn Hạ Viêm vừa gửi đến.

Hòa Viêm Diễm Ha ha, tra được một chuyện thú vị. Chị đoán xem, nhà thiết kế của Liễu Lâm là ai?

Tiêu Tiêu Bó? Ai? Không phải là Điều Tinh Châu chứ?

Hòa Viêm Diễm Oa, tại sao chị biết?

Là Điều Tinh Châu thật sao? Tiêu Tiêu chỉ thuận miệng hỏi, không ngờ lại đoán đúng. Mất xích cuối cùng của một loạt âm mưu cuối cùng cũng xuất hiện. Bởi vì Liễu Lâm ghen ghét Lam Mạc Như nên lựa chọn Điều Tinh Châu có điểm số trong cuộc thi cao hơn Tiêu Tiêu làm nhà thiết kế tự nhân, cố gắng đề lên đầu Lam Mạc Như. Vậy thì chuyện Liễu Lâm liên thủ với Paula sẽ trở nên hợp lý.

Tiêu Tiêu lập tức gọi lại cho Hạ Viêm: "Việc hợp tác giữa Điều Tinh Châu và Liễu Lâm không hề lộ liễu, em được tìm được bằng chứng vững chắc mới được".

"Yên tâm đi, bảo đảm sẽ làm cho bọn chúng không có cơ hội bật lại". Hạ Viêm vẫn đang gõ bàn phím lách cách, ngữ khí không hề giống một thiếu niên mà tự tin như một vị thần.

"Tác phẩm của Điều Tinh Châu rất nhiều, em phải tìm theo cùng một phương hướng. Chẳng hạn như cảm thấy hấn cuồng Hàn thì kéo tất cả các tác phẩm về phía Hàn Quốc, không thể một tác phẩm như cò Mỹ, một tác phẩm như cò Anh thì khó nói lắm". Tiêu Tiêu không yên tâm dặn dò.

"Biết rồi, làm xong em cho chị em. Không nói chuyện với chị nữa, em bận lắm". Hạ Viêm nói mấy câu rồi dừng.

Tiêu Tiêu chán nản lắc đầu, trẻ con bao giờ cũng nôn nóng. Đột nhiên tay áo bị người nào đó kéo, cô ngẩng đầu lên nhìn, ca ca đang nhìn cô bằng một đôi mắt to vô tội: "Tiêu Tiêu, em có thể dẫn anh đi gặp hấn hay không?"

"Ai?" Tiêu Tiêu nhất thời không phản ứng kịp.

"Người..." Triển Lệnh Nghệ làm động tác chơi đàn: "Người trong Nhà hát Bạc".

Gặp Mộ Giang Thiên? Tiêu Tiêu nhú mày: "Đề em hỏi Lệnh Quân xem đã".

"Không được". Triển Lệnh Nghệ lắc đầu: "Không thể nói với Quân Quân, chắc chắn nó không cho anh gặp". Như là trẻ con muốn lên xem hoạt hình, kiên quyết không cho người lớn biết.

Tiêu Tiêu nhất thời khó xử.

Hạ Viêm làm việc rất nhanh, không đến thời gian một ngày đã tìm ra rất nhiều thứ hữu dụng, gửi cho Tiêu Tiêu một đồng tác phẩm thoạt nhìn có vấn đề của Điều Tinh Châu.

Trong đó một chiếc váy xanh đỏ đan xen làm Tiêu Tiêu chú ý. Nửa bên trên màu đỏ, nửa bên dưới màu xanh lam, chỗ tiếp giáp ở eo là đường cong, thoạt nhìn như mặt trời mới mọc trên biển, màu sắc tương phản mãnh liệt làm ai cũng phải chú ý. Chiếc váy này là một chiếc váy may sẵn cao cấp Điều Tinh Châu thiết kế năm ngoài khi ở nước ngoài, khi đó bán ở Trung Quốc cũng rất chạy.

Tuy nhiên trên đỏ dưới lam đó là màu sắc chủ yếu của quốc kì Hàn Quốc, trên đỏ dưới lam theo hình hai con cá âm dương Thái Cực. Chiếc váy này không cân chỉnh màu sắc, chỉ cân thêm sáu nét bất quái chính là quốc kì Hàn Quốc, hoặc thêm mỏ neo móc câu chính là cờ hải quân Hàn Quốc.

Thế là Hạ Viêm kéo hết mấy tác phẩm của Điều Tinh Châu về phía Hàn Quốc. Đỏ trên xanh dưới, rõ ràng là quốc kì Hàn Quốc. Váy thắt eo cao, chắc chắn là bất chúc quốc phục của Hàn Quốc. Nếu không có điểm nào giống thì có thể chế lại màu sắc.

Thật thật giả giả lẫn lộn, tìm cao thủ đồ họa ghép lại, liên lạc với công ty quan hệ xã hội và các tài khoản quảng cáo có cả triệu fan, chia ra từng loạt đăng lên.

"Rốt cuộc ai là giặc bán nước? Nhà thiết kế Điều Tinh Châu của Paula chắc chắn là một fan Hàn!"

Chuyện của Tiêu Tiêu còn chưa hạ nhiệt, ba chữ giặc bán nước vừa xuất hiện lập tức hấp dẫn lượng lớn dân mạng đổ vào xem.

Nếu chiếc váy "Mặt trời của tôi" của Tiêu Tiêu cũng có thể nói là quân kì Nhật Bản thì chiếc váy đỏ lam này của Điều Tinh Châu càng không thể biện minh nổi. Hơn nữa lần này không chỉ có một chiếc váy mà không dưới mười bộ trang phục, hoặc nhiều hoặc ít đều có quan hệ với Hàn Quốc.

Ngon lửa nhỏ leo lét: Điều Tinh Châu vốn vẫn quý liếm Hàn Quốc, quần áo thiết kế trước kia đều bất chúc phong cách Hàn!

Ngon lửa nhỏ bập bùng: Chắc chắn rồi, nếu không hấn đã không trở thành nhà thiết kế của Liễu Lâm.

Người qua đường ăn dưa: Tầng trên, nói vậy là sao? Việc này tại sao lại có quan hệ với Liễu Lâm?

Một khi đỉnh dáng đến minh tinh, tốc độ truyền bá thông tin sẽ tăng gấp bội. Mọi người bắt đầu lục lại thái độ của Liễu Lâm đối với Hàn Quốc, dường như mỗi lần hợp tác với sao Hàn là cô ta hết sức vui vẻ, có một lần còn đăng leienf hai trạng thái weibo để thể hiện hưng phấn khi gặp được ộp pa. Thậm chí có người tìm ra trước kia Liễu Lâm là fan cứng của một nhóm nhạc nam Hàn Quốc.

Ngon lửa nhỏ hừng hực: Tôi là người trong cuộc, tiết lộ một chút tin tức. Lúc trước chính là vì có người phát hiện Liễu Lâm và nhà thiết kế của cô ta đều có vấn đề nên công ty họ mới đánh đòn phủ đầu, kéo Lam Mạc Như xuống nước làm lá chắn. Không thể tiết lộ nhiều hơn, mọi người có thể tự nhận thức.

Nửa kín nửa hở, úp úp mở mở luôn khiến mọi người tò mò. Dân mạng bắt đầu tự mình tưởng tượng, bổ sung đầy đủ các chi tiết còn thiếu. Liễu Lâm hoang mang lo sợ thế nào, bày ra độc kế thế nào, những người này nói như là chính mình tận mắt nhìn thấy.

Những người lúc trước mắng Lam Mạc Như bây giờ tới tập trở giáo mắng Liễu Lâm.

Paula cũng rơi vào hoàn cảnh giống như LY, thậm chí còn nghiêm trọng hơn.

Chu Thái Nhiên đương nhiên không bỏ qua cơ hội này, gọi La Dự lên văn phòng: "Hội đồng quản trị đã mở điều tra đối với anh, việc này anh biết chứ?"

Sắc mặt La Dự trắng bệch: "Chủ tịch Chu, tôi..."

"Đừng giải thích, tôi không muốn nghe". Chu Thái Nhiên ngắt lời hần. Sự thật thế nào mọi người đều biết rõ ràng: "Lần trước anh xử lí chuyện quan hệ xã hội làm tôi rất thất vọng. Lần này Paula gặp chuyện, nên làm thế nào chắc anh biết rồi".

"Vâng, đây là một cơ hội rất tốt. Nếu như vận hành thích đáng, mấy năm tới Paula cũng không thể làm được gì ở Trung Quốc, không biết chừng sẽ rút khỏi thị trường". La Dự lập tức hiểu ý Chu Thái Nhiên. Nếu làm tốt chuyện này thì coi như lấy công chuộc tội, nếu làm không tốt, trình tự điều tra của hội đồng quản trị sẽ hoạt động thật sự.

Chu Thái Nhiên hất cằm từ chối cho ý kiến, cho hần một ánh mắt để hần tự hiểu.

La Dự cảm thấy nguy cơ, lần này đúng là cực kì nhiệt tình.

Chủ tịch Paula Lý Nhạc Lâm tức giận đập cốc: "Chuyện gì thế? Thăng La Dự này điên rồi à?"

#####

Tiêu Tiêu: Vì sao ca ca kiên quyết phải gặp Mộ Giang Thiên?

Ca ca: Anh cảm thấy có thứ gì quan trọng bị mất, đáp án nằm trên người hần.

Lúc gặp mặt

Ca ca: Thiên Thiên!

Thiên Thiên: Tiểu Nghệ!

Ca ca: Tôi nhớ ra rồi, anh còn nợ tôi năm triệu chưa trả!

Thiên Thiên: O? Anh là ai vậy? Tôi không biết anh!

Tiêu Tiêu...

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Trở về

cMấy ngày nay Tiêu Tiêu nghỉ phép, chuyện trong công ty không lan đến cô, chỉ tình thoảng xem tình hình trên mạng, nhìn mọi người mắng Paula, mắng Liễu Lâm, tâm tình khoan khoái.

Ngồi trong quán cà phê nhìn Mộ Giang Thiên ngoài cửa sổ chống gậy chậm rãi xuống xe, Tiêu Tiêu vội đứng lên đi ra đón.

"Hai tiếng sau đến đón tôi". Nghe thấy Tiêu Tiêu đi tới, Mộ Giang Thiên liền đưa tay ra hiệu cho trợ lí không cần xuống xe, đi về phía trước một bước, đưa bàn tay đeo bao tay cho Tiêu Tiêu: "Làm phiền cô!"

Tiêu Tiêu mỉm cười, dắt bàn tay của thần chậm rãi đi vào trong quán, tìm một góc yên lặng ngồi xuống: "Em uống cà phê đá, anh uống cái gì? Ở đây có các loại cà phê xay và nước trái cây, món mới là sữa chua thạch".

"Sữa chua thạch, đó là đồ Lệnh Nghệ thích uống". Mộ Giang Thiên cười nhạt: "Cho tôi một cốc latté đá".

Tiêu Tiêu lại gọi vài thứ đồ ăn vặt, đợi đồ ăn đồ uống được mang tới liền chu đáo đưa vào tay Mộ Giang Thiên, nhìn anh ta chậm rãi ăn hoàn toàn không giống một người mù.

"Tôi và Lệnh Nghệ cùng nhau lớn lên từ nhỏ, hai nhà ở gần nhau, thường đang luyện đàn quay lại đã thấy cậu ấy vẽ tranh sau lưng tôi". Mộ Giang Thiên nói chuyện quá khứ, trên mặt liền lộ ra nét cười dịu dàng.

Trước kia bà Triển thấy nhà họ Mộ mời giáo viên piano cũng bắt Triển Lệnh Nghệ học piano, kết quả gã đó hoàn toàn không thấy hứng thú, lấy bản nhạc xuống cất hình người, nói nốt nhạc vẽ trên vẩy người giấy rất đẹp. Thế là bà Triển đành phải cho con lớn học vẽ tranh.

Triển Lệnh Nghệ học vẽ rất có thiên phú, trong đầu tràn ngập những ý tưởng như thiên mã hành không, thường vẽ ra những hình vẽ khiến giáo viên cũng phải khiếp sợ. Thiên phú thiết kế được thể hiện sớm, nhà họ Triển cũng không ngăn cản, vì vậy năm mười sáu tuổi anh ta đã dương danh hải ngoại.

Cộng thêm Chu Thái Nhiên, ba người chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, quan hệ mật thiết, tình cảm rất tốt.

"Có điều Chu Thái Nhiên không có tế bào nghệ thuật gì, từ nhỏ đã thích học toán, không cùng một thế giới với tôi và Lệnh Nghệ". Mộ Giang Thiên nói hơi ghét bỏ.

Tiêu Tiêu che miệng cười trộm. Nghe nói gia đình Chu Thái Nhiên cũng giàu có, bố anh ta vẫn hi vọng anh ta sớm kế thừa gia nghiệp, nhưng sau khi Triển Lệnh Nghệ gặp chuyện, Chu Thái Nhiên lại dồn đa số tâm huyết vào LY, vì vậy đến bây giờ bố anh ta vẫn chưa được về hưu.

"Thì ra là vậy". Tiêu Tiêu hơi cảm khái. Còn tưởng năm đó anh em nhà họ Triển xuất hiện ở Nhà hát Bạc chỉ là trùng hợp, thì ra là đến cổ vũ cho bạn thân.

"Là tôi đã liên lụy cậu ấy. Kì thực Lệnh Quân vẫn trách tôi, chỉ là không nói ra thôi". Mộ Giang Thiên uống một ngụm cà phê, hơi nhíu mày. Cà phê đá giá rẻ hơi ngọt quá, không hợp khẩu vị anh ta. Trong đám bạn bè, chỉ có Triển Lệnh Nghệ là thích những thứ ngọt ngào này.

"Không, chỉ là anh ấy tự trách mình thôi". Tiêu Tiêu khuyên bảo.

Mộ Giang Thiên lắc đầu: "Nó trách tôi, cũng trách chính nó, tự nhốt mình trong lồng giam, cả đời không thoát ra được".

Tiêu Tiêu thờ dài. Cô không hiểu cái nhìn của Triển Lệnh Quân đối với Mộ Giang Thiên, nhưng câu phía sau là đúng. Triển Lệnh Quân vẫn trách chính mình, động đến chuyện của ca ca liền trở nên vô cùng cố chấp". Thế mấy năm nay anh đã gặp anh Lệnh Nghệ chưa?"

"Trước kia đã gặp một lần, có điều khi đó tôi đã mù, Lệnh Nghệ còn chưa khôi phục ý thức, chưa biết nói". Mộ Giang Thiên thờ dài, lại uống một ngụm latté. Cà phê ngọt ngào và rượu ngon cay chất đều có chung một công hiệu, vì khó uống nên bót tập trung vào đau khổ trong lòng.

"Thế anh có muốn gặp anh ấy không?" Tiêu Tiêu dò hỏi.

"Năm nào tôi cũng nhắc tới chuyện này nhưng Lệnh Quân không đồng ý, nó kiên quyết cho rằng Lệnh Nghệ nhìn thấy tôi bệnh tình sẽ chuyển biến xấu". Mộ Giang Thiên nói đến đây lại tức giận. Anh ta không phải virus, vì sao nhìn thấy anh ta lại chuyển biến xấu chứ?

Nghe xong tiền căn hậu quả, Tiêu Tiêu lại càng khó xử. Rõ ràng Triển Lệnh Quân không muốn để hai người này gặp nhau, hơn nữa thật sự có khả năng sẽ làm ca ca gặp nguy hiểm. Thần kinh nào là thứ rất huyền ảo, ai cũng không thể không chế được.

"Anh Lệnh Nghệ dạo này dường như nhớ lại được một chút chuyện quá khứ, vẫn nói muốn gặp anh. Em cũng không biết làm thế nào..." Tiêu Tiêu nhíu mày. Lần trước Tiêu Tiêu không dám nhận lời, hôm qua Triển Lệnh Quân không đi làm, ở nhà với ca ca, cô cũng đến chơi, ca ca thừa dịp Triển Lệnh Quân đi vào bếp lại nhỏ giọng xin cô.

"Em giúp anh đi, để anh gặp hẳn một lần, chuyện này rất quan trọng". Triển Lệnh Nghệ nhìn cô, đáng thương hết sức, khuôn mặt trắng muốt thoát nhìn chỉ có hơn hai mươi, trong đôi mắt to hình như có nước làm mọi người không thể không động lòng.

Anh ta vốn là con cưng của trời, bây giờ thậm chí còn không có quyền gặp một người nữa, thật sự đáng thương. Tiêu Tiêu thậm chí hơi oán trách hành vi bạo chúa của Triển Lệnh Quân, anh ta khư khư cố chấp khoanh tròn ca ca trong một thế giới an toàn sạch sẽ, không cho ca ca tiếp xúc với tất cả những thứ có thể làm tổn thương anh ta, lại cũng cướp đoạt sự tự do của anh ta.

Không đỡ được sự cầu xin của ca ca, Tiêu Tiêu mới hẹn Mộ Giang Thiên gặp nhau bàn bạc.

"Thật không?" Nghe thấy Triển Lệnh Nghệ nhớ tới mình, Mộ Giang Thiên rất vui vẻ, kích động uống một ngụm cà phê, lập tức bị ngọt đến chun mũi: "Vậy thì chúng ta xem hôm nào Lệnh Quân đi làm, tôi đến Lan Chi Giang Đình tìm hai người. Dạo này nó đang nhờ cô chăm sóc anh trai nó đúng không?"

Hai người như xã hội đen bàn bạc hành trình và ám hiệu, sau đó điềm nhiên như không mỗi người một ngả.

Muốn tìm được cơ hội cũng không dễ dàng, Triển Lệnh Quân mấy ngày liền không nhờ cô chăm sóc ca ca, cô cũng chỉ có thể tạm thời kiềm chế.

Kế hoạch của Hạ Viêm vẫn được tiến hành không hề ngừng nghỉ, cộng thêm LY ra tay, Paula và Liễu Lâm đều rơi vào phiền phức. Mà Hạ Viêm hoàn toàn không có ý định dừng tay, ngay sau đó lại lục ra hơn mười nhà thiết kế được chọn vào vòng trong thiết kế đồng phục hội nghị thượng đỉnh 18 nước. Mười mấy người ai cũng có vết nhor, có người từng đạo thiết kế, có người từng phát biểu những lời không ổn thỏa, có người có tranh cãi về tác phẩm như Tiêu Tiêu.

"Một chiếc váy đã được đổi màu cũng có thể trở thành vết bẩn không được chấp nhận, vậy tác phẩm của những người này càng không thể sử dụng".

Thu xếp tất cả những thông tin này đưa vào một bức ảnh lớn, Hạ Viêm gửi vào hòm thư tố cáo của ban tổ chức hội nghị thượng đỉnh 18 nước, đồng thời khuyến khích dân mạng lên án những nhà thiết kế này.

Tổng cộng chỉ có hai mươi tám bộ đồng phục được vào vòng này, tự nhiên có mười mấy người có vấn đề, ban tổ chức hội nghị thượng đỉnh 18 nước lập tức gặp phiền phức lớn. Vốn định loại bỏ một bản thiết kế để làm chuyện này êm xuôi, không ngờ lại chọc phải tổ ong vò vẽ, cho người ta cơ hội để lợi dụng chọc phá.

Sau khi Hạ Viêm tố cáo những người này, có người lần theo danh sách công bố trên mạng, lại tìm ra không ít vấn đề. Nhân vô thập toàn, một khi đã bói bèo thì chắc chắn có thể tìm ra bọ.

Ban tổ chức không làm gì khác được, lại phải đăng một công bố.

Hội nghị thượng đỉnh 18 nước: Lúc trước quyết định không sử dụng tác phẩm của nhà thiết kế Tiêu không phải vì tác phẩm của nhà thiết kế Tiêu có vấn đề mà là suy nghĩ đến những ảnh hưởng xã hội, không ngờ lại tạo thành hậu quả nghiêm trọng hơn. Chúng tôi chính thức xin lỗi nhà thiết kế Tiêu. Tác phẩm của nhà thiết kế Tiêu cực kì xuất sắc, chúng tôi mong được tiếp tục hợp tác.

Ảnh đăng kèm là bản thiết kế "thịnh thế" của Tiêu Tiêu, áo tay lờ kiểu Đường, hoa lệ mà không lòe loẹt, sáng sủa mà không dung tục, hoa văn mây ba màu lộ rõ phong phạm của nước chủ nhà.

Nhìn thấy bộ thiết kế này, mọi người không khỏi kêu đáng tiếc.

Chuyện phát triển tới hôm nay, mọi người bị tin đồn dấy mũi cuối cùng tỉnh táo lại, ý thức được mình bị một số người lợi dụng. Thẹn quá hóa giận, đám anh hùng bàn phím này không biết hối cải mà còn trách Tiêu Tiêu không kịp thời đưa ra chứng cứ.

Người qua đường ăn dưa: Có bằng chứng đưa ra sớm một chút thì không, lúc đầu không chịu đăng ảnh, lúc đăng lại che che giấu giấu, lại còn che mặt, thoát nhìn rất không có thành ý!

Người qua đường cắn hạt dưa: Đúng thế, cứ đăng ảnh bình thường thì sao? Có gì không dám công khai à?

Tiêu Tiêu không hề để ý đến những bình luận này, chỉ cần chứng minh cô bị oan uổng là được, còn mọi người cảm thấy cô ngu, cảm thấy cô ngốc cũng không sao. Cô vui vẻ đi làm, chuyện ra nước ngoài có thể tạm thời hoãn lại, không vội đi học, cứ làm tốt nước việc hiện tại cái đã.

"Trời ạ! Trời ạ! A a a!" Vừa vào phòng may đo cao cấp đã nghe thấy Sofi đang kêu to.

"Làm sao thế?" Tiêu Tiêu giật mình.

Nhìn thấy cô, Sofi bước nhanh tới tóm vai cô lắc mạnh: "Em biết Mộ Giang Thiên mà sao không nói sớm? A a a!"

"Cái gì?" Tiêu Tiêu thót tim, chẳng lẽ bức ảnh bị che đó đã bị người ta phục chế lại rồi? Không thể như thế được!

Thấy cô không thừa nhận, Sofi giờ điện thoại lên trước mặt cô: "Em xem đi, đây là cái gì? Lại còn không thừa nhận?"

Tiêu Tiêu nhìn điện thoại, dần dần tròn mắt.

Đó là tài khoản công việc đã rất lâu không có động tĩnh của Mộ Giang Thiên. Tài khoản này bây giờ do trợ lý của Mộ Giang Thiên quản lí, chỉ đến ngày lễ ngày tết mới đăng lời chúc mừng mọi người để chứng minh Mộ Giang Thiên còn sống. Bây giờ lại dùng giọng điệu của bản thân Mộ Giang Thiên đăng một bức ảnh, một đoạn nhạc và một câu.

"Người trong ảnh là tôi, bản nhạc là tôi viết, cảm ơn ánh mặt trời, tôi đã trở về!"

Một dòng chữ ngắn ngủi, thông tin trong đó lại rất nhiều. Bức ảnh là bằng chứng mấu chốt lại bị che mất một phần quả thật là vì bảo vệ người nào đó. Mà người này chính là bác thầy dương cầm Mộ Giang Thiên đã biến mất mười năm. Còn Mộ Giang Thiên, để cảm ơn người bạn đã sẵn sàng chịu nhọc vì bảo vệ mình, quyết định đi ra khỏi phòng đàn cô độc, mang theo bản nhạc mình sáng tác.

Anh ta không thể làm Rubinstein, nhưng anh ta phải làm Tiêu Bang!

Nhìn bức ảnh ánh mặt trời chiếu xuống người nhạc công dương cầm, nghe bản hợp tấu động lòng người phát ra từ điện thoại, tất cả fan của Mộ Giang Thiên đều sôi trào!

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 85: Cơ hội

Thì ra bức ảnh này là Mộ Giang Thiên! Thì ra nhà thiết kế phải bảo vệ Mộ Giang Thiên!

Bản giao hưởng ánh sáng chỉ mới được công khai hai mươi bảy giây, lại đủ để làm đám fan đã ngột ngạt mười năm trở nên điên cuồng!

Hội trưởng hội hâm mộ gọi điện thoại cho Tiêu Tiêu, giọng nói cũng nghẹn ngào: "Em nhìn thấy chưa? Có thật thế không? Mộ Giang Thiên thật sự trở về rồi?"

"Thật, anh ấy đã một lần nữa đứng lên!" Nói đến đoạn cuối cùng, Tiêu Tiêu cũng hơi nghẹn ngào.

Đám fan già này về cơ bản đều hâm mộ Mộ Giang Thiên từ thời cấp ba. Đối với họ, đó là thời thanh xuân không thể quay trở lại. Bây giờ thời thanh xuân bỗng quay về, giống như sau một đêm bỗng cải lão hoàn đồng, quả thực có thể ra ngoài chạy một cuộc marathon.

Mà đám fan trẻ còn kích động hơn fan già. Các fan mới đều trở thành fan sau khi Mộ Giang Thiên biến mất, yêu một người vĩnh viễn sẽ không trở về, cảm giác này vừa tuyệt vọng vừa tan nát cõi lòng, thế lương khó có thể diễn tả bằng lời. Bây giờ ai đó đã về, người họ yêu không còn là một ảo ảnh nữa. Giống như mua một tờ xổ số tỉ lệ trúng thưởng cực nhỏ (chắc là vietlott), đột nhiên lại trúng độc đắc, mọi người có thể cuồng hoan mấy ngày mấy đêm.

Fan của nhà nghệ thuật không giống fan của sao điện ảnh, sao sẽ hết thời còn, nhà nghệ thuật thì không. Mọi người sẽ không bởi vì thời gian trôi qua mà lãng quên hay coi thường thần tượng, sự yêu thích chỉ càng thêm lắng đọng theo thời gian.

Mộ Giang Thiên vừa lộ diện, vô số thư mời thương mại lập tức tới tấp bay tới như bông tuyết. Có người muốn bản chuyện phát hành bản nhạc mới, có người muốn mời anh ta biểu diễn, có công ty quản cáo liên hệ quản cáo, thậm chí có công ty mời anh ta tham gia chương trình truyền hình thực tế. Tóm lại là cái gì cũng có.

"Từ chối tất cả". Mộ Giang Thiên không thèm nghe, quyết định từ chối hết. Tương lai phải đi thế nào, anh ta đã suy nghĩ rõ ràng. Đối tác cũng đã trao đổi xong, không cần phải nhận lời hợp tác với các công ty thương mại này làm gì.

"Nhưng cái này anh phải suy nghĩ một chút". Trợ lý đưa một lá thư mời mạ vàng vào tay Mộ Giang Thiên: "Hội nghị thượng đỉnh 18 nước mời anh đến diễn tấu".

Mộ Giang Thiên sờ sờ lá thư mời, chậm rãi lắc đầu: "Trả lời ban tổ chức, tôi đã không phải một nhạc công, không thể đảm nhận trọng trách này".

Sóng gió "giặc bán nước" cuối cùng đã qua, tài khoản xã giao của Tiêu Tiêu tăng fan điên cuồng, bởi vì chuyện Mộ Giang Thiên, rất nhiều fan của Mộ Giang Thiên cũng hâm mộ Tiêu Tiêu. Bây giờ mọi người mới phát hiện, Tiêu Tiêu vẫn là fan trung thành của Mộ Giang Thiên, từ khi tài khoản này được lập ra vẫn thường xuyên chia sẻ những bản nhạc dương cầm của Mộ Giang Thiên.

Nhanh chóng có người phát hiện, trừ ngày kỉ niệm năm ngoái, năm nào Tiêu Tiêu cũng đi tham gia offline kỉ niệm.

Bà xã của Thiên Thiên: Tôi đã gặp chị ấy. Năm kia khi đi off, chị ấy còn chia cho chúng tôi cũng món đồ trang sức nhỏ mình tự làm, không ngờ lại là một nhà thiết kế lớn! Tôi phải giữ gìn thật cẩn thận mới được, sau này chắc chắn sẽ rất có giá.

Kèm theo là một bức ảnh chụp chung, trên đầu mỗi người đều đeo dây buộc tóc màu cam và màu lam đan xen. Mộ sắc (chiều tối) là màu cam, Giang Thiên là màu lam. Tiêu Tiêu đứng trong đám người, cười rực rỡ.

Một bầu nhiệt huyết vì Giang Thiên: Giơ tay! Tôi cũng đã gặp, chị ấy thật nhận hậu, vì bảo vệ Thiên Thiên của chúng ta, không ngờ lại cam nguyện bị bao nhiêu người hiểu lầm, hu hu hu, cảm động phát khóc...

Sau một đêm, Tiêu Tiêu từ giặc bán nước cuồng Nhật che che giấu giấu biến thành Lôi Phong mới hi sinh bản thân để bảo vệ một bậc thầy nghệ thuật. Việc tuân thủ ước định, bảo vệ thần tượng khiến cô giành được danh tiếng cực tốt trong giới thiết kế.

Đơn đặt hàng mới như gió xuân thổi hoa rụng ừn ừn kéo đến. Đơn đặt hàng may đo cao cấp của Tiêu Tiêu nhanh chóng xếp hàng đến cuối năm. Khách hàng lúc trước nháy quyết đòi hủy đơn đặt hàng bây giờ hối hận, vội vã yêu cầu tiếp tục làm.

"Tôi vẫn giữ lại cho chị". Tiêu Tiêu không vì đơn đặt hàng đột nhiên tăng mạnh mà đắc ý quên hình, lấy chiếc váy làm dở một nửa từ trong tủ ra khoác lên ma nơ canh (có bạn đọc cho biết thứ này gọi là canh cốt, cảm ơn bạn): "Có điều do chị tạm hoãn đặt hàng nên hai người khác được đẩy lên phía trước, có thể phải hai tháng sau mới tiếp tục được".

"Không thành vấn đề". Đối phương lập tức đồng ý. Bây giờ trang phục của Tiêu Tiêu đúng là một bộ cũng khó cầu. Người có tiền luôn thích mua những thứ người khác không mua được, mặc chiếc váy này, nói với người khác đây là trang phục được đặt từ trước khi Tiêu Tiêu nổi tiếng, nhất định sẽ làm người ta ghen tị.

Hai vị khách hàng lúc trước kiên định để cô tiếp tục làm quần áo thì được báo đáp tận tình, không những nhận được lễ phục của mình đúng hạn mà còn có cơ hội được Tiêu Tiêu thiết kế miễn phí cho một bộ lễ phục khác.

Vị khách may váy cưới hết sức vui mừng: "Thế thì tốt quá, thế chị thiết kế đồng phục đội phù dâu giúp em nhé!"

Dự toán cho hôn lễ có hạn, giá một bộ may đo cao cấp quá mức đắt đỏ, không thể cũng chuẩn bị cho các phù dâu được. Tiêu Tiêu sẵn sàng thiết kế miễn phí, cô dâu chỉ cần tìm một xưởng may để may ra là xong, chắc chắn đẹp hơn mua ở cửa hàng n lần.

Cùng lúc đó, Lam Mạc Như cũng nhận phỏng vấn của truyền thông về chuyện này.

"Chuyện này thực ra là tôi đã làm liên lụy nhà thiết kế". Lam Mạc Như vừa mở màn đã tuyên bố rất kinh người, các phóng viên như mèo ngửi thấy mùi tanh, lập tức đồng tạt lên.

"Chị cho rằng có người cố ý nhằm vào chị sao?" Một phóng viên lập tức hỏi.

Lam Mạc Như yên lặng, không phủ nhận, chính là ngầm thừa nhận.

Một phóng viên thông minh sẽ không hỏi những câu thế này, Mấy phóng viên khác bên cạnh đi thẳng vào chủ đề.

"Vậy ai đứng sau lưng giờ trò? Có phải đội ngũ của Liễu Lâm không?"

"Liễu Lâm nói quan hệ giữa cô ấy với chị rất tốt, có đúng vậy không?"

"Bây giờ Liễu Lâm rơi vào phiền phức giống như chị lúc trước, chị có lời gì muốn nói với cô ấy không?"

Nguy cơ của LY được giải trừ, tai nạn của Paula vừa mới bắt đầu. Đạo này tình hình quốc tế tương đối căng thẳng, trong cổ phần của Paula có vốn Hàn Quốc, dân mạng cứ bám chặt điều này không buông ra, kêu gọi toàn dân chống lại. Còn Liễu Lâm và Paula cùng trên một chiếc thuyền, biến thành giặc bán nước quỳ lạy Hàn Quốc.

Người đại diện của Lam Mạc Như liên tục nháy mắt ra hiệu cho cô đừng nói lung tung, phải duy trì hình tượng lương thiện độ lượng.

"Là ai giờ trò tôi không biết, tôi chỉ biết có người muốn nhằm vào tôi nên tìm đến nhà thiết kế vô tội đó". Lam Mạc Như cười điềm đạm, đột nhiên chuyển giọng: "Còn Liễu Lâm, nếu tôi nói chúng tôi quan hệ tốt thì mọi người cũng không tin mà".

"Ha ha ha ha..." Mọi người khiếp sợ một lát, sau đó cười vang. Những tin tức giải trí bên lề này vẫn thường xuyên xuất hiện, nhưng đây là lần đầu nghe thấy từ miệng đương sự, cảm thấy rất buồn cười.

"Nhưng nhà thiết kế bị hại làm mất cơ hội cạnh tranh đồng phục hội nghị thượng đỉnh 18 nước, đối với chuyện này, chị có lời gì muốn nói với cô ấy không?" Các phóng viên giải trí đều có một tuyệt kỹ, gọi là xoáy vào chỗ lè ra cần tránh.

Lam Mạc Như nói hơi áy náy: "Tiêu Tiêu là một nhà thiết kế cực kì ưu tú, chắc chắn sau này cô ấy sẽ có thành tựu lớn hơn. Chuyện lần này tôi rất xin lỗi".

Không biết những lời của Lam Mạc Như có tác dụng gì không..

"Cái gì? Tôi nghe không rõ lắm, chị làm ơn nói lại lần nữa!" Tiêu Tiêu đang ăn cơm với Triển Lệnh Quân đột nhiên nhận được điện thoại của một người tự xưng là thư kí của đệ nhất phu nhân, làm cô sợ đến mức rơi cả đĩa.

Triển Lệnh Quân nhặt đĩa lên giúp cô, gọi nhân viên phục vụ mang đĩa mới đến đặt trước mặt cô. Nhìn vẻ mặt Tiêu Tiêu từ ngơ ngác đến khiếp sợ rồi đến luống cuống, anh ta hơi nhú mày chờ cô nói chuyện xong.

"Vâng, vâng, tôi chờ điện thoại của chị". Tiêu Tiêu lắp bắp gác điện thoại, giữ nguyên vẻ mặt khó tin, ngây ngốc nhìn về phía Triển Lệnh Quân: "Mau véo em một cái, xem có phải em đang nằm mơ không".

Triển Lệnh Quân đưa tay véo ám cô kéo sang một bên: "Phán đoán có phải đang nằm mơ hay không, có thể căn cứ mình có thấy rõ mặt người đối diện hay không".

Tiêu Tiêu bị kéo làm giọng nói cũng méo đi: "Thì thì là thật rồi".

Cô gạt tay Triển Lệnh Quân ra, đợi anh ta rút tay về lại nắm lấy tay anh ta: "Làm thế nào bây giờ? Phòng thư kí đệ nhất phu nhân mời em thiết kế lễ phục cho hội nghị thượng đỉnh, chuyện thế này tại sao lại đến lượt em làm?"

Triển Lệnh Quân để mặc cô nắm tay sờ soạng, yên lặng một lát: "Hay là lừa đảo?"

Tiêu Tiêu chỉ là một nhà thiết kế nhỏ, mặc dù đạo này tiếng tăm rất lớn nhưng muốn đảm đương việc thiết kế trang phục cho đệ nhất phu nhân thì vẫn còn kém một chút, người Trung Quốc dù sao cũng chặt chẽ cẩn thận chứ không tùy hứng như người các quốc gia Âu Mỹ. Lần trước phu nhân Tổng thống chỉ đích danh Triển Lệnh Quân thiết kế là bởi vì khi đó Triển Lệnh Quân đã rất có tiếng tăm, hơn nữa thiết kế của anh ta đích xác cực kì độc đáo, phu

nhân Tổng thống rất yêu thích. Còn thiết kế của Tiêu Tiêu còn chưa tới mức độc đáo như vậy.

"Họ nói là thiết kế đồng phục, không phải lễ phục dạ hội". Tiêu Tiêu nuốt nước bọt. Lãnh đạo các nước dự hội nghị thượng đỉnh 18 nước đến đây phải mặc đồng phục thống nhất. Mà là nước chủ nhà, nguyên thủ và phu nhân bản quốc ăn mặc phải khác khách khứa, nhưng lại không thể quá khác biệt.

Nếu phu nhân nước khác mặc đồng phục mộc mạc, phu nhân bản quốc mặc lễ phục hoa lệ, vậy thì quá mức thiếu lịch sự. Cho nên đệ nhất phu nhân cần trang phục giống như của thịnh thế, cái này Tiêu Tiêu có thể thiết kế được.

Nhưng dù vậy, đối với ngoại giới thì vẫn là Tiêu Tiêu thiết kế trang phục cho đệ nhất phu nhân. Đối với cô, việc này cũng là cơ hội lớn ngàn năm khó gặp giống như năm đó phu nhân Tổng thống mặc thiết kế của Triển Lệnh Nghệ. Chỉ cần nắm chắc cơ hội này, cô có thể vượt lên khỏi nhóm những nhà thiết kế cao cấp bình thường, tiến vào hàng ngũ bậc thầy thiết kế đứng đầu trong nước.

"Cơ hội tốt, làm thôi!" Triển Lệnh Quân nói hết sức bình tĩnh, gấp cho cô một con tôm.

"Tại sao anh lại không kích động gì thế? Đó là đệ nhất phu nhân đấy!" Tiêu Tiêu hoàn toàn không có tâm tư ăn com nữa, vẫn còn ngớ ngàng vì bị chiếc bánh khổng lồ từ trên trời rơi xuống đập trúng.

Trang phục của hội nghị thượng đỉnh nên có phong cách thống nhất, thông thường thì thiết kế trang phục của phu nhân bản quốc cũng sẽ rơi vào tay nhà thiết kế có bộ trang phục giành thắng lợi cuối cùng. Bây giờ Phòng thư kí bỏ qua nhà thiết kế đó trực tiếp tìm cô, nói thế nào cũng không được hợp lí.

"Chuyện này cũng không phải ngẫu nhiên". Triển Lệnh Quân phân tích hết sức lí trí: "Nếu anh không đoán sai, phu nhân không được hài lòng với phong cách của bộ thiết kế được chọn lựa cuối cùng".

Tác phẩm của những nhà thiết kế khác đều chưa được công bố, chỉ có tiết kế của Tiêu Tiêu là bị ép phải lộ ra vì những tranh cãi đó, vì thế lại lọt vào mắt xanh của phu nhân.

Còn có một nguyên nhân khác, Triển Lệnh Quân không nói. Có thể ban tổ chức có ý đề cử Tiêu Tiêu để xoa dịu công chúng.

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Thăm dò

Tiêu Tiêu không khỏi rơi vào trầm tư. Bây giờ thiết kế được chọn vẫn chưa công bố, cô cũng không tiện kết luận. Nhưng phu nhân chỉ đích danh cô thiết kế, cô phải bắt được cơ hội này, cố gắng làm tốt nhất.

"Thật là căng thẳng, họ nói vài ngày nữa sẽ thông báo cho em đến lấy số đo, dặn em chuẩn bị đi bất cứ lúc nào". Đây là nhân vật lớn nhất Tiêu Tiêu từng gặp cho đến nay, thật sự không biết làm thế nào.

"Căng thẳng cái gì chứ, căng là người quyền cao chức trọng lại càng hiền hoà, trao đổi rất dễ dàng". Triển Lệnh Quân không hề cảm thấy đệ nhất phu nhân có gì phải sợ, nhưng vẫn còn nghi ngờ về chuyện gọi Tiêu Tiêu đến đo: "Nhưng mà vì sao em phải đến đo? Phòng thư kí chắc chắn có số đo của phu nhân, cứ đưa thẳng cho em là được mà".

"Cái này thì anh không hiểu đâu". Tiêu Tiêu cười xảo quyết, cuối cùng phát hiện có thứ Triển Lệnh Quân không hiểu, cô cảm thấy hơi đắc ý: "Thiết kế may đo cao cấp, nhà thiết kế chắc chắn phải nói chuyện trực tiếp với khách hàng, hiểu rõ ý nguyện chân thực của khách hàng mới có thể làm được".

"Em không hỏi thù lao à?" Triển Lệnh Quân ăn một miếng, nhớ năm đó phu nhân Tổng thống Mỹ chỉ đích danh Triển Lệnh Nghệ làm nhà thiết kế, gã kia hỏi câu đầu tiên là "các vị trả giá bao nhiêu", không hề quan tâm đối phương là ai.

"Hỏi cái gì thù lao chứ, bắt em trả tiền em cũng nhận". Tiêu Tiêu cười hề hề, cho con tôm Triển Lệnh Quân vừa gấp cho vào miệng, ăn quá nhanh bị đuôi tôm chọc cho một cái, vội che miệng lại.

Thiết kế quần áo cho phu nhân đối với một nhà thiết kế thì còn có giá trị hơn cả thiết kế cho cả hội nghị. Hàng năm đều có người thiết kế đồng phục hội nghị, thiết kế linh vật cho đại hội thể thao, nhưng lại không có mấy người được nhớ tên. Nhưng thiết kế quần áo cho phu nhân thì khác. Mặc dù không so được với thiên tài thiếu niên kinh tài tuyệt đỉnh như ca ca, nhưng còn trẻ như cô đã có thể tiếp xúc với cấp bậc này, cũng coi như là số một số hai trong nước.

Danh tiếng này có tiền cũng không mua được, còn cần thù lao gì nữa chứ?

Bởi vì quá mức hưng phấn, bữa com này Tiêu Tiêu không ăn được bao nhiêu, lúc lên xe của Triển Lệnh Quân vẫn còn nói không ngừng.

"Cho em này!" Đi qua một cửa hàng trà sữa, Triển Lệnh Quân xuống xe mua hai cốc. Chính mình vẫn uống trà sữa dừa không nóng không lạnh vạn năm không thay đổi, mua cho Tiêu Tiêu lại là một cốc trà chanh toàn là đá.

"Sao nhiều đá thế?" Tiêu Tiêu khiếp sợ nhìn đá vụn từ đáy cốc lên đến miệng cốc, lắc cũng lắc không động.

"Uống nước đá cho tỉnh táo một chút". Triển Lệnh Quân đặt cốc của mình lên giá đồ uống.

"..."

Ý là chê cô nói lảm nhảm? Tiêu Tiêu tròn mắt nhìn anh ta, cầm ống hút của mình vào cốc sữa của Triển Lệnh Quân hút một ngụm to.

Triển Lệnh Quân liếc cô: "Thế này có tính là hôn gián tiếp không?"

"Tính thế nào được? Em có dùng ống hút của anh đâu". Tiêu Tiêu búng chiếc ống hút màu lam bên cạnh.

Triển Lệnh Quân liếc cô, quay lại nổ máy xe.

Trà sữa vốn rất ngọt, thêm nước dừa lại càng ngọt. Tiêu Tiêu cảm thấy mình bị Mộ Giang Thiên lây bệnh, không ngờ lại không uống nổi đồ ngọt như vậy nữa, chỉ có thể ngoan ngoãn uống cốc trà chanh của mình.

Nước chanh lạnh buốt chảy vào họng, hơi khí lạnh uốn lượn bốc lên làm buốt đầu. Tiêu Tiêu rùng mình một cái, cuối cùng cũng tỉnh táo lại.

Trộm ngắm bên mặt Triển Lệnh Quân, Tiêu Tiêu vuốt giọt nước đọng bên ngoài cốc, thăm dò: "Có phải ca ca biết Mộ Giang Thiên không?"

"Ồ, thì sao?" Nhắc tới ca ca, ngữ điệu của Triển Lệnh Quân bắt gặp hạ xuống mấy bậc.

"Hình như ca ca nhớ ra Mộ Giang Thiên rồi". Tiêu Tiêu cẩn thận quan sát vẻ mặt Triển Lệnh Quân, suy nghĩ một lúc lâu cuối cùng vẫn quyết định nói với anh ta: "Mấy ngày hôm trước ca ca có nói với em".

"Anh ấy nói cái gì?" Triển Lệnh Quân dường như hơi ngạc nhiên trước chuyện này, nhưng việc lái xe không hề bị ảnh hưởng, tốc độ vẫn đều đều như cũ.

"Anh ấy hỏi em người ở Nhà hát Bạc là ai, nói dạo này thường xuyên mơ thấy người đó". Tiêu Tiêu nói hơi gian nan, xem thần thái của Triển Lệnh Quân thì hình như không biết chuyện này, cũng có nghĩa ca ca không nói với Triển Lệnh Quân mà chỉ nói với một mình Tiêu Tiêu. Điều này khiến cô có cảm giác hoang mang như mình phản bội ca ca.

Triển Lệnh Quân yên lặng vài giây: "Anh biết rồi".

Ồ? Thế là hết à? Tiêu Tiêu nắm chiếc cốc trong tay, những viên đá lạnh cách lớp nhựa mềm chọc vào tay cô phát đau. Tuân thủ ước hẹn với ca ca và giữ sự thẳng thắn thành khẩn với Triển Lệnh Quân, hai việc này giằng xé nhau trong lòng cô.

"Xin em để anh gặp hẳn. Quân Quân sẽ không đồng ý, chỉ có em có thể giúp anh". Vẻ mặt sắp khóc của Triển Lệnh Nghệ khắc sâu trong đầu cô, khiến mỗi lần nhớ tới cô lại run lên trong lòng.

Hút một ngụm nước chanh nữa cho tỉnh táo, Tiêu Tiêu bóng gió ám chỉ: "Em cảm thấy ca ca đã tiến bộ hơn trước rất nhiều".

"Thế à?" Không còn nhắc tới chuyện của Mộ Giang Thiên nữa, Triển Lệnh Quân lại khôi phục nét cười: "Thế chắc là ảo giác của em, tối hôm qua anh ấy còn ôm gối đòi ngủ cùng anh mà".

Bình thường anh trai hơn ba mươi tuổi ai lại khóc lóc đòi ngủ với em trai?

Tiêu Tiêu không biết phải nói thế nào nữa. Triển Lệnh Quân ngày ngày gặp mặt ca ca, rất khó phát hiện sự thay đổi của anh ta. Nhưng Tiêu Tiêu cách một thời gian mới có thể gặp ca ca, thấy rõ ca ca có một chút thay đổi. Sự thay đổi này rất tế nhị, Tiêu Tiêu không phải bác sĩ nên cũng không biết miêu tả thế nào.

"Em cảm thấy ca ca nói chuyện có logic hơn trước". Tiêu Tiêu cố gắng làm cho Triển Lệnh Quân chú ý đến ca ca một chút.

"Anh biết rồi". Triển Lệnh Quân vẫn nói vậy, chậm rãi đáp phanh lại, đã đến nơi: "Buổi tối về anh sẽ kiểm tra cho ca ca, đừng lo lắng".

Tiêu Tiêu nghe vậy yên tâm hơn nhiều, cười gật đầu. Đang chuẩn bị xuống xe, đột nhiên bị Triển Lệnh Quân giữ lại, ngay sau đó một đôi môi mỏng đã dán tới.

"!!!"

Tiêu Tiêu lập tức tròn mắt, không biết phải phản ứng thế nào.

Hai người đã yêu nhau được nửa năm, Triển Lệnh Quân tuân thủ nghiêm khắc sự giáo dục của ca ca, làm gì cũng chú ý tuân tự tiêm tiến, vì vậy đến bây giờ động tác thân mật nhất vẫn là hôn má.

Trên môi còn cảm giác lạnh buốt của chanh đá, Tiêu Tiêu hoảng hốt nghĩ, bây giờ không phải hôn gián tiếp nữa rồi.

Đây không phải một nụ hôn dài mà chỉ là một sự tiếp xúc nhẹ nhàng, mang vài phần dè dặt.

"Làm... làm gì thế?" Đầu óc Tiêu Tiêu rơi vào trạng thái trống rỗng.

Triển Lệnh Quân mắt mang nét cười nhìn cô, trong đôi mắt sâu sắc toàn là ánh sáng lấp lánh: "Đo lượng thông khí tĩnh của em".

Vừa rồi nhìn thấy Tiêu Tiêu lái nhái dặn dò anh ta chuyện ca ca, Triển Lệnh Quân đột nhiên rất muốn hôn cô. Tiêu Tiêu cũng quan tâm đến ca ca như mình, Tiêu Tiêu cũng cho rằng ca ca vô cùng đáng yêu, Tiêu Tiêu cũng rất hết sức.

Lượng thông khí tĩnh là cái gì? Tiêu Tiêu không hiểu ra sao, cô gần như mù chữ trong lĩnh vực y học, chỉ có thể đoán đại khái: "Thế kết quả thế nào?"

"Không biết, bởi vì bác sĩ hơi căng thẳng". Triển Lệnh Quân đáp nghiêm túc.

Tiêu Tiêu che mặt, Triển Lệnh Quân thế này thật sự quá quyến rũ, cô không dám nhìn nhiều, chỉ có thể mở cửa xe nhanh chóng chạy mất.

#####

Quân Quân: Để anh đo lượng thông khí tĩnh của em xem nào!

Teddy: Còn có cách nói này nữa sao? Đã học được kỹ năng mới (√)

Ca ca: Kỹ năng mới gì?

Teddy: Nào, để tôi đo lượng thông khí tĩnh của cậu xem nào!

Ca ca: Buổi tối hôm qua Quân Quân đo rồi (đo bằng thiết bị đo đặc chuyên nghiệp).

Teddy: Cái gì!!! Triển Lệnh Quân, cậu là đồ cảm thú!

Quân Quân:???

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Lượng thân (đo người)

Phòng thư kí chưa đưa ra thời gian chính xác, Tiêu Tiêu cần sẵn sàng đi bất cứ lúc nào, vì thế không có thời gian đi gặp ca ca. Triển Lệnh Quân biết cô bận, cũng không nhờ cô chăm sóc ca ca nữa.

Ba ngày thoáng cái trôi qua, đến lúc Tiêu Tiêu bắt đầu hoài nghi người gọi điện thoại xưng là thư kí đó là một kẻ lừa đảo, bên kia lại gọi tới nói bảy giờ sáng hôm sau tới đón cô.

Chương trình của phu nhân mỗi ngày rất dày, sắp xếp thời gian gặp mặt cô nàng thợ may này cũng không dễ dàng. Tiêu Tiêu vội vàng nhận lời, 5 giờ sáng đã rời giường bắt đầu chuẩn bị.

Chiếc xe công vụ màu đen dừng lại ngoài cổng tiểu khu, tài xế là một thanh niên to khỏe đeo kính đen đầu húi cua, vẻ mặt lạnh lùng, thoát nhìn hoàn toàn không giống tới đón khách mà giống đến bắt cóc hơn.

Một người phụ nữ mặc đồ công sở từ trên xe bước xuống, cười dịu dàng chờ Tiêu Tiêu: "Tiêu tiểu thư phải không? Tôi là Khương Viện ở Phòng thư kí, chị có thể gọi tôi là tiểu Khương".

"Thư kí Khương!" Tiêu Tiêu bắt tay cô ta, sau đó lên xe. Chiếc xe màu đen chạy trên đường phố tấp nập buổi sáng sớm, tiến vào chiếc cổng mà bình thường cô chỉ có thể đứng ngoài vạch vàng nhìn vào trong.

Tiêu Tiêu hết sức tò mò, lại không dám nhìn lung tung, chỉ có thể ra vẻ thanh nhã nhìn chằm chằm một phương hướng.

Xuống xe kiểm tra an ninh, theo thư kí Khương rẽ phải rẽ trái mấy lần, tìm Tiêu Tiêu ngày càng đập nhanh, cuối cùng cũng nhìn thấy đệ nhất phu nhân trong một phòng trà nhỏ.

Phu nhân mang nụ cười ấm áp như gió xuân đứng dậy bắt tay cô: "Sớm thế đã gọi cô đến rồi, vất vả cho cô quá!"

"Có thể may đo quần áo cho phu nhân là vinh hạnh của tôi, dù có dậy từ ba giờ sáng cũng được". Tiêu Tiêu nghe thấy giọng nói vừa điềm đạm vừa ân cần này, những căng thẳng tích lũy trên đường đi lập tức tan thành mây khói.

"Ha ha..." Phu nhân cười cong mắt, kéo cô ngồi xuống: "Thời gian còn sớm, chúng ta có ba mươi phút tâm sự".

Hội nghị thượng đỉnh 18 nước thực ra cũng không phải hội nghị chính thức mà chỉ là giao lưu kinh tế văn hóa với nhau. Là nước chủ nhà đương nhiên hi vọng mượn cơ hội này phô diễn nội tình văn hóa của mình. Cho nên từ bố trí hội trường, đến trang phục, đồ ăn đều sử dụng phong cách truyền thống của Trung Quốc.

Thư kí Khương cầm một tập tranh đến, trong đó có sơ đồ bố trí hội trường và ảnh hàng mẫu trang phục được ban tổ chức chọn ra.

Tiêu Tiêu nhận lấy nhanh chóng xem, những thứ này đều là cơ mật không thể công bố, cũng sẽ không cho cô chụp ảnh, cô chỉ có thể cố gắng nhớ kĩ để tham khảo khi thiết kế trang phục cho phu nhân.

Bộ trang phục được chọn cuối cùng là của một nhà nghệ thuật truyền thống, lấy gốm Thanh Hoa làm chủ đề, màu xanh và màu trắng đan xen, phong cách cổ kính rất đặc sắc, không hề thua kém bộ thịnh thế của Tiêu Tiêu. Thịnh thế bày ra phong phạm nước lớn sắc sỡ loá mắt, Thanh Hoa thì cao quý lạnh lùng như hạc giữa bầy gà. Hai bên có ý tưởng khác nhau, nhưng hiệu quả đều tốt như nhau.

"Bộ Thanh Hoa này may ra nhất định rất tuyệt". Tiêu Tiêu khen ngợi một câu. Thực ra trình độ của nhà thiết kế này rất cao, hoàn toàn có thể đảm đương trọng trách thiết kế lễ phục cho phu nhân.

Phu nhân gật đầu: "Nguyên thủ và phu nhân hội nghị thượng đỉnh 18 nước có ba mươi mấy người, nhà thiết kế phải làm riêng theo kích cỡ của mỗi người, quá bận, không thể nào thiết kế riêng cho tôi được nữa".

Ý là không phải phu nhân không thích bộ do ban tổ chức chọn này, chỉ là nhà thiết kế không có thời gian.

Có nhà thiết kế nào lại sẵn sàng từ bỏ cơ hội thiết kế trang phục cho đệ nhất phu nhân chứ? Tiêu Tiêu không thể không bội phục sự hàm dưỡng của phu nhân, không thích mà vẫn nói tốt cho nhà thiết kế đó, không hề nói lời nào không hay.

Khép tập tranh lại, Tiêu Tiêu cười ngẩng đầu lên: "Tôi đã biết đại khái phong cách của hội nghị thượng đỉnh, phu nhân muốn trang phục đạt được hiệu quả gì?"

"Lúc trước lên mạng nhìn thấy thiết kế của cô, tôi rất thích, hi vọng có thể cải tiến một chút bộ thịnh thế để làm lễ phục lần này". Phu nhân nói như vậy khiến Tiêu Tiêu có cảm giác quả nhiên như thế.

Thực ra theo ánh mắt của ban tổ chức, bộ thịnh thế rất khó được lựa chọn, nhưng vì những chuyện bất ngờ mà tác phẩm của cô được công bố ra sớm hơn, vì thế lại lọt vào mắt xanh của phu nhân. Không biết như thế này có phải là nhờ họa được phúc hay không?

Kiểm chế kích động trong lòng, Tiêu Tiêu ép mình tỉnh táo lại, suy nghĩ một lát mới lên tiếng: "Chiếc áo tay lỡ thịnh thế đó đổi thành lễ phục đích xác không khó. Nhưng bộ quần áo đó chỉ đẹp khi được đặt cạnh nhau tạo thành một hình loạt, còn khi tách ra một mình sẽ không hề xuất sắc. Giống như bộ Thanh Hoa này cũng thiết kế theo loạt, nếu tách ra lại trở nên rất tầm thường".

Tiêu Tiêu lật tập tranh đến trang đó, dùng tay che khuất quần áo bên cạnh, chỉ còn lại bộ quần áo của các phu nhân. Nửa trên là áo ngắn tay màu trắng, nửa dưới là váy ôm mỏng hoa xanh, rất tầm thường, nếu treo ngoài cửa hàng cũng chưa chắc đã bán chạy. Nhưng khi Tiêu Tiêu bỏ tay ra, nhìn cùng với ba bộ bên cạnh lại có cảm giác như đang xem triển lãm đồ sứ, cao thấp dài ngắn rất là dễ coi.

Cũng giống như lần trước Tiêu Tiêu thiết kế đồng phục cho Tang Du, quần áo để một mình thì rất tầm thường, bởi vì mỗi một bộ cũng khác nhau, nhưng lại có những điểm chung giống nhau, hợp thành một chỉnh thể liền cực kì xuất sắc.

Phu nhân khẽ cười, trong mắt toàn là tán thưởng: "Vậy cô cảm thấy nên làm thế nào?"

Người ở độ tuổi như Tiêu Tiêu rất dễ bị người khác ảnh hưởng, nếu là những người khác, có thể khi nghe thấy khách hàng thích một phong cách liền làm theo phong cách đó. Tiêu Tiêu lại có thể phủ định lựa chọn của bà dựa trên kiến thức chuyên ngành của mình, khiến bà cũng cảm thấy tin tưởng và khâm phục.

"Khách dùng Thanh Hoa, chủ nhân liền dùng mẫu đơn. Hoa tươi với đồ sứ là quá thích hợp. Phong cách vẫn có thể sử dụng phong cách đời Đường, nhưng phải ôm người hơn một chút, như vậy sẽ tương đối hài hòa với phong cách chỉnh thể". Mấy ngày nay Tiêu Tiêu không hề nhàn rỗi, không ngừng xem cách ăn mặc của phu nhân trong các sự kiện ngoại giao mấy năm nay. Phán đoán sở thích của khách hàng, cộng thêm tập tranh hôm nay nhìn thấy, trong lòng cô đã có dáng dấp của trang phục định làm.

Phu nhân cười gật đầu: "Thế thì rất tốt, cô là một cô gái trẻ can đảm, cũng rất có chính kiến".

Tiêu Tiêu được phu nhân khen ngợi mà hoảng sợ vì được ưu ái quá, vội vàng khách sáo vài câu, trong lòng lại thầm hận không ghi âm được đoạn vừa rồi. Được đệ nhất phu nhân khen ngợi, việc này đủ để cô khoe khoang mấy năm.

#####

Quân Quân: Thật không? Anh thấy em chỉ khoe được mấy tháng là cùng.

Mấy tháng sau.

Tiêu Tiêu: Ca ca, anh biết không? Phu nhân nói em là một cô gái can đảm, cũng rất có chính kiến.

Ca ca: Oa, thật tuyệt!

Vài năm sau.

Tiêu Tiêu: Con à, con biết không, Phu nhân nói mẹ là một người mẹ can đảm, cũng rất có chính kiến.

Tiểu Quân Quân: Oa, mẹ thật tuyệt!

Vài chục năm sau.

Tiêu Tiêu: Cháu này, cháu có biết không, năm đó bà nội là một người nổi tiếng cả nước vì lòng can đảm và có chính kiến đấy!

Tiểu tiểu Quân Quân: Đủ rồi đấy!

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Danh nghĩa

Tiêu Tiêu cực kì coi trọng việc thiết kế lần này, sau khi tìm đọc rất nhiều tài liệu liền đưa ra bản sơ thảo. Lại trải qua hai lần sửa chữa, cuối cùng một tháng sau cũng chốt bản thảo.

Thở ra một hơi, Tiêu Tiêu cảm thấy mình như bị lột một lớp da, vô lực nằm sấp trên bàn.

Điện thoại có cuộc gọi video, hiển thị là "Hậu Nghệ xạ nhật". Tiêu Tiêu nhìn trái nhìn phải, cầm lấy điện thoại đi ra ngoài phòng thiết kế, trên màn hình hiện lên khuôn mặt của Triển Lệnh Nghệ.

"Tiêu Tiêu, lâu rồi em không tới". Về mặt ca ca hơi tủi thân.

"Gọi điện với ai đấy?" Sau lưng truyền đến giọng nói của Triển Lệnh Quân, trên tay anh ta cầm một chiếc bát nhỏ, trong bát đựng trái cây vừa cắt xong, ghé vào nhìn thấy mặt Tiêu Tiêu liền khẽ nhủu mày: "Không quá rầy em chứ?"

"Không sao, em vừa định nói với anh là bản thảo thiết kế đã được thông qua rồi!" Tiêu Tiêu cười, vẻ mặt rất phấn khởi.

Triển Lệnh Quân gật đầu: "Vậy thì tốt".

Nói xong đưa đĩa cho ca ca để ca ca ăn trái cây, kệ hai người tiếp tục nói chuyện, lại đi làm việc của mình.

Triển Lệnh Nghệ ăn một miếng táo, quay lại nhìn em trai vừa vào bếp, hạ giọng nói: "Bao giờ em đến?"

"Một hai hôm nữa". Tiêu Tiêu mỉm môi.

Một tháng nay cô cũng đến nhà họ Triển hai lần, có điều đều là lúc Triển Lệnh Quân ở nhà, không hề có thời gian ở riêng với ca ca. Tiêu Tiêu cũng mong ca ca quên mất chuyện Mộ Giang Thiên, nhưng ca ca lại vẫn nhớ, hơn nữa càng ngày càng bức thiết.

Vừa nói chuyện với ca ca xong, Phòng thư kí lại gọi tới, vẫn là thư kí Khương, nói lát nữa sẽ đến gần công ty kí hợp đồng với cô.

Tiêu Tiêu đi xuống lầu, chiếc xe công vụ như xe chuyên dùng để bắt cóc đang đỗ dưới lầu, thư kí Khương mời cô lên xe kí.

Một hợp đồng định chế trang phục, một thỏa thuận bảo mật.

"Có một việc hi vọng cô có thể hiểu cho, cuối cùng tên nhà thiết kế được chính quyền công bố không thể đề tên cá nhân mà phải là tên công ty, mà công ty này phải là công ty nội". Thư kí Khương lấy ra một hợp đồng khác.

Nhân tố chính trị phức tạp trong đó Tiêu Tiêu cũng không hiểu lắm, nhưng cô cũng chỉ có cách chấp nhận, gật đầu tỏ ý đã hiểu.

"Cô cũng không cần lo lắng, ngoài tuyên bố của chính quyền thì cô vẫn có thể tuyên truyền cho bản thân mình". Thư kí Khương an ủi. Bởi vì truyền thông chính thống không thể quá mức nhấn mạnh nhân tố cá nhân, nhưng nếu các hãng truyền thông khác viết về Tiêu Tiêu thì chính quyền cũng không ngăn cản.

Tiêu Tiêu gật đầu, vui vẻ kí tên.

"Muốn lấy danh nghĩa công ty nào thì để công ty đó đóng dấu vào đây!" Thư kí Khương đưa hợp đồng cuối cùng cho cô để cô suy nghĩ: "Nếu không có công ty thích hợp, chúng tôi có thể sắp xếp cho cô".

Tiêu Tiêu không hiểu những chuyện thương mại này lắm, nhưng vô thức cảm thấy ở đây có thể có lợi ích: "Để tôi thử xem đã, nếu không tìm được công ty thích hợp sẽ liên lạc với chị sau".

Nếu tư duy theo quán tính, Tiêu Tiêu đương nhiên nên dùng danh nghĩa LY, như vậy sẽ có lợi cho công ty mình, vì thế cô đi tìm Chu Thái Nhiên.

Nghe nói Tiêu Tiêu nhận đơn đặt hàng của đệ nhất phu nhân, Chu Thái Nhiên trở mặt một hồi lâu: "Đây là một chuyện tốt, dùng danh nghĩa LY đương nhiên không có vấn đề. Có điều... LY không phải công ty niêm yết, có thể mang đến hiệu ích kinh tế cũng có hạn".

Lúc nói nửa câu sau, Chu Thái Nhiên hơi ngập ngừng nhưng rồi vẫn nói ra.

Tiêu Tiêu hơi kinh ngạc nhìn anh ta: "Ý anh là..."

"Xuất phát từ góc độ lợi ích cá nhân cô, dùng danh nghĩa của một công ty niêm yết trên thị trường chứng khoán có thể mang đến lợi ích lớn hơn cho cô". Chu Thái Nhiên cười nói. Nếu như là nhân viên khác, Chu Thái Nhiên chắc chắn sẽ khuyên sử dụng danh nghĩa LY không hề do dự, việc này có thể làm danh tiếng của LY được nâng cao rất nhiều, nhưng người trước mặt này là bạn gái của Triển Lệnh Quân.

Câu trước là chủ tịch công ty nói, câu sau là nhắc nhở của người quen. Việc này Tiêu Tiêu không hiểu, nhưng Triển Lệnh Quân hiểu. Nếu Triển Lệnh Quân biết mình lừa bạn gái nó, không biết nó sẽ tính sổ với mình thế nào.

"Như vậy sao được?" Đang nói chuyện đột nhiên Lâm Tư Viễn mở cửa đi vào.

Chu Thái Nhiên nhú mày: "Lâm thủ tịch, vì sao không gõ cửa?"

"Xin lỗi, tôi quá sốt ruột". Lâm Tư Viễn khoanh tay, xin lỗi không hề có thành ý, quay sang nhìn về phía Tiêu Tiêu: "Cô là nhân viên LY, đương nhiên phải dùng danh nghĩa LY. Lợi ích công ty niêm yết có thể cho cô, chúng tôi cũng có thể cho cô".

Tiêu Tiêu nhìn hần một cái rất kì dị. Phương diện quản lí công ty là chức trách của Chu Thái Nhiên, còn Lâm Tư Viễn là quyền thủ tịch, công việc của hần là thiết kế trang phục, việc này hần xen miệng đúng là không hợp tình hợp lí.

Mặt Chu Thái Nhiên quả nhiên lạnh đi: "Lâm thủ tịch, việc này tôi sẽ giải quyết".

"Anh sẽ giải quyết? Anh hoàn toàn không hiểu ý nghĩa của việc này đối với LY". Trước kia Lâm Tư Viễn đã quen nhìn Adeline oai phong trước mặt Chu Thái Nhiên, cũng học theo giờ cầm lên.

Bầu không khí trong văn phòng lập tức giương cung bạt kiếm, Tiêu Tiêu kẹp ở giữa rất là khó xử, lặng lẽ rời khỏi phòng chủ tịch.

Một lát sau, Lâm Tư Viễn chủ động tới tìm cô.

"Quy củ của giới thiết kế chắc cô cũng rõ, là nhân viên của LY, bản quyền tác phẩm của cô là thuộc về LY, cho nên chuyện này phải dùng danh nghĩa LY". Lâm Tư Viễn một tay chống cằm, nói rất đương nhiên.

"Trong hợp đồng ghi rõ, tác phẩm không đưa lên hệ thống của công ty, bản quyền sẽ thuộc sở hữu cá nhân". Tiêu Tiêu thường xuyên nhận làm ngoài nên đã nghiên cứu tỉ mỉ hợp đồng, căn bản không sợ Lâm Tư Viễn lừa gạt.

"Tôi không nói chuyện hợp đồng với cô, tôi nói quy củ của giới thiết kế. Cô ra ngoài hỏi xem, trong tình hình này nhà thiết kế của công ty nào lại đi dùng danh nghĩa của công ty khác?" Lâm Tư Viễn hơi tức giận.

Tiêu Tiêu thờ dãi: "Tôi cũng không nói sẽ lấy danh nghĩa công ty khác..."

Đây chỉ là đề nghị xuất phát từ hảo tâm của Chu Thái Nhiên, có làm như vậy hay không thì cô còn đang suy nghĩ.

Sắc mặt Lâm Tư Viễn dịu hơn một chút: "Thế mới đúng. Phía sau tác phẩm của cô nhớ phải đề tên tôi".

Từ khi Tiêu Tiêu xấu đi, thái độ của Lâm Tư Viễn đối với cô cực kì kém. Sau một thời gian, Tiêu Tiêu cũng trở nên chán ghét người này. Lúc này nghe hần đòi đứng tên, cô lập tức nổi điên: "Đây là tác phẩm của cá nhân tôi, không hề nhận sự chỉ đạo của anh!"

"Bây giờ tôi là thủ tịch, cô dùng danh nghĩa LY thì phải đề tên tôi!" Lâm Tư Viễn kiên ngoa ngẩng đầu.

Tiêu Tiêu tức giận đến hộc máu, nếu bảo cô đứng tên Adeline còn đỡ, lúc trước thiết kế thịnh thế Adeline cũng từng cho cô trợ giúp, nhưng đứng tên Lâm Tư Viễn thì cô ngàn vạn lần không muốn.

Lâm Tư Viễn đã đi, Tiêu Tiêu đứng ở chỗ cũ bực bội. Trong phòng thiết kế cao cấp bên cạnh, chị Vương thò đầu ra nhìn, bắt gặp ánh mắt Tiêu Tiêu lập tức rút đầu về như chuột đồng.

Từ lần trước phòng chat nặc danh tự nhiên lộ danh tính, những người luôn nói xấu Tiêu Tiêu nhìn thấy cô liền đi đường vòng, sợ đối mặt với cô sẽ lúng túng.

Tiêu Tiêu cảm thấy buồn cười, mỗi lần như thế này cô lại cố ý nhìn thẳng vào mắt đối phương, xem bọn họ dòi ánh mắt đi như phải bóng, cô có thể vui vẻ một hồi lâu.

Cầm lấy điện thoại, cô gọi cho Lương Tinh Dao: "Dao Dao, có thể giúp tao hẹn gặp chú Lương một lát được không, tao có chuyện làm ăn muốn trao đổi với chú ấy".

Đại Lương Sáng Thế là công ty niêm yết, đây là một chuyện tốt, đương nhiên nước phù sa không nên chảy vào ruộng người ngoài. Sau khi cực kì khí phách liên lạc với Lương Tinh Dao, đầu óc Tiêu Tiêu lại biến thành một mớ bòng bong. Chuyện thương mại, cô chỉ là kiến thức nửa vời, suy nghĩ một lát vẫn quyết định hỏi Triển Lệnh Quân một chút.

"Em muốn hợp tác với dượng Hai anh?" Buổi tối Triển Lệnh Quân đón cô đi ăn cơm, nghe nói thế liền khẽ nhưnng mảy: "Vậy phải chém dượng ấy thật đau mới được".

#####

Quân Quân: Nào nào, để anh dạy em ba mươi sáu cách cắt cổ dượng Hai.

Sếp Lương: Ê này, sao cháu lại hòa với người ngoài ép giá cậu thế hả?

Quân Quân: Hòa với vợ là với người trong chứ người ngoài nào?

Sếp Lương: Bà xã, ra mà xem cháu trai của bà này!

Di Hai: Quân Quân nhà mình có vợ rồi hả? Tốt quá! Lão già chết tiệt kia, nó cần tiền thì cho nó đi!

Sếp Lương: @@

Bạn đang đọc truyện *Lương Thân Định Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Cổ phần

Danh tiếng trên thương trường đối với bất cứ một công ty cỡ lớn nào đều rất quan trọng, thậm chí còn được đưa vào trong báo cáo tài chính như một loại tài sản. Đối với công ty niêm yết, danh tiếng lại càng quan trọng, nó ảnh hưởng cực kì to lớn đến sự thay đổi của giá cổ phiếu.

Triển Lệnh Quân phổ cập cho Tiêu Tiêu một chút kiến thức về công ty niêm yết: "Tóm lại em biết thế này là được: Nếu công bố dưới danh nghĩa Đại Lương Sáng Thế, giá cổ phiếu của Đại Lương Sáng Thế nhất định sẽ tăng mạnh".

Giá cổ phiếu của công ty tăng mạnh, lợi ích mang đến không phải đơn giản chỉ mấy triệu hay mấy chục triệu.

Sau khi bỏ tức kiến thức thương nghiệp, đại khái Tiêu Tiêu đã hiểu mình cần nói gì, chỉ có điều còn hơi nhút nhát. Một người đi chợ mua thức ăn cũng không biết mặc cả, đàm phán với loại cáo già như sếp Lương thế nào được?

"Hay là anh cùng đi với em, đàm phán thành công sẽ chia phần cho anh?" Tiêu Tiêu nhìn Triển Lệnh Quân đầy chờ mong.

Triển Lệnh Quân bật cười: "Nói thế nào thì đó cũng là dượng anh".

Anh ta có thể giúp Tiêu Tiêu đạt được lợi ích lớn nhất, nhưng để anh ta ra mặt thì có chút không thích hợp.

Tiêu Tiêu cũng biết mình hơi làm khó anh ta, đau khổ xoa mặt.

"Bây giờ em là bên nắm ưu thế, quyền chủ động nằm trong tay em. Không có Đại Lương còn có hàng trăm hàng ngàn công ty trang phục chờ em đến ép giá. Em chỉ cần bày ra tư thế không thiếu người hợp tác là được". Triển Lệnh Quân cười nhìn cô, đưa tay khẽ bẹo má cô.

Dao này hormone giảm xuống hai viên, mặt Tiêu Tiêu rõ ràng gầy đi, đại khái một thời gian nữa sẽ không còn xúc cảm này, phải tranh thủ vớ nhiều một chút mới được.

"Thế em nên đòi chú ấy bao nhiêu tiền thì vừa? Một triệu? Hai triệu?" Tiêu Tiêu tính toán, đòi hai triệu không biết có dọa người ta chạy mất không.

"Đừng đòi tiền". Triển Lệnh Quân lắc đầu: "Đòi cổ phần". (người dịch: chợt nhớ tình tiết trong Mission impossible II, hôm trước vừa xem lại trên HBO, thằng bán virus cũng đòi cổ phần người mua)

Ngồi trong văn phòng chủ tịch Đại Lương Sáng Thế, Tiêu Tiêu vẫn có chút căng thẳng.

"Căng thẳng gì chứ, có phải mày chưa gặp bố tao đâu". Lương Tĩnh Dao chơi với cô đã lâu, nhìn một cái có thể biết được trạng thái của cô.

"Thì tao chưa bàn chuyện làm ăn bao giờ mà. Sợ làm chú Lương cười, mày cũng mất mặt". Tiêu Tiêu nháy mắt với Lương Tĩnh Dao.

"Ái chà, mày cũng biết giữ mặt mũi cho tao nữa cơ đấy!" Lương Tĩnh Dao được yêu mà sợ: "Không có việc gì, trước mặt bố tao, trước giờ tao luôn không có mặt mũi gì, mày cứ làm mất thoải mái".

Tiêu Tiêu: "..."

Lương Đức Hoa vẫn mang dáng vẻ của đại ca xã hội đen, hấp tấp đi vào văn phòng, ngồi ục ịch xuống sofa, xoa xoa cái đầu trọc: "Vừa họp xong, đợi lâu không cháu?"

Con gái chuyển lời nói Tiêu Tiêu có việc làm ăn muốn bàn, Lương Đức Hoa nghĩ chắc lại là muốn đặt may quần áo gì đó nên không hề để ý, lúc này thái độ cũng là nói chuyện với con cháu trong nhà.

"Nghe nói cháu và Lệnh Quân yêu nhau rồi hả? Hê hê, sau này chúng ta là người một nhà rồi!". Là một người đàn ông hơn năm mươi tuổi, Lương Đức Hoa không thể tránh được thói quen thích thảo luận chuyện hôn nhân duyên ái của đám con cháu.

"Vẫn còn sớm lắm". Tiêu Tiêu không muốn lãng phí thời gian vào những việc này, trực tiếp lấy hợp đồng trong túi xách ra: "Lần này thật sự có việc cần bàn với chú".

Lương Đức Hoa cười tùm tùm cảm thấy, vừa đọc được vài dòng, sắc mặt đã thay đổi: "Đây là thật hả?"

"Ai dám làm giả chứ?" Tiêu Tiêu cúi đầu thoáng nhìn điện thoại, trong đó có bí quyết đàm phán Triển Lệnh Quân gửi cho cô. Cô đọc thầm một lượt, ngẩng đầu tiếp tục nói: "Phòng thư kí yêu cầu dùng danh nghĩa công ty để công bố, cháu nghĩ nước phù sa không nên để chảy sang ruộng người ngoài nên đến tìm chú trước xem chú có hứng thú không".

Có hứng thú, đương nhiên có hứng thú! Trong lòng Lương Đức Hoa đang gào thét. Là một thương nhân, mức độ nhạy cảm đối với việc này của ông ngoài sức tưởng tượng của Tiêu Tiêu. Ngay khi nhìn thấy bản hợp đồng này, ông đã tính toán ra giá trị thương mại do việc hợp tác này mang đến. Bề ngoài lại vẫn ung dung, cười tùm tùm lật xem hợp đồng một lượt, ngoài miệng nói hàm hồ: "Đây là một chuyện tốt, cống hiến cho quốc gia, đương nhiên là chú sẵn sàng rồi".

Lông mày Tiêu Tiêu giật giật, con cáo già này không ngờ lại nói đến chuyện cống hiến cho quốc gia, cứ như là mình không kiếm được lợi ích gì không bằng. Nếu không phải Triển Lệnh Quân đã phổ cập kiến thức cho cô, không biết chừng cô sẽ bị lừa thật.

"Bởi vì chơi thân với Dao Dao nên cháu mới tới hỏi chú trước. Phòng thư kí bên kia họ giục rất gấp, nếu chú cảm thấy khó xử thì cháu sẽ nhận lời đề nghị của công ty khác".

Lời này nói không nóng không lạnh, lại khiến Lương Đức Hoa kinh ngạc trong lòng. Ông ngẩng đầu tỉ mỉ quan sát cô bé trước mặt. Chỉ qua thời gian một năm, dường như Tiêu Tiêu đã chín chắn lên rất nhiều, nói chuyện không chút hoang mang. Lương Đức Hoa không còn tươi cười nữa, hiển nhiên trong lòng hiểu rõ không dễ lừa gạt cô được.

Vứt bỏ tâm lí cầu may định lừa trẻ con, Lương Đức Hoa ngồi thẳng người lên, bắt đầu nói nghiêm túc: "Đùa một chút thôi mà. Cháu có thể đến tìm Đại Lương Sáng Thế đầu tiên, chú rất cảm kích. Mọi người đều là người một nhà, không cần thiết phải dài dòng làm gì, cháu muốn bao nhiêu?"

Đây mới là thái độ hợp tác chính xác, sắc mặt Tiêu Tiêu dịu bớt: "Cháu cần phần chênh lệch của 5% cổ phần".

Lương Đức Hoa hít sâu một hơi, lời này có thể nói là điểm trúng yếu hại, nhất châm kiến huyết. Là một công ty niêm yết cổ phiếu hạng A, lợi ích mà việc này mang đến sẽ thể hiện trực tiếp trên giá cổ phiếu, có thể nói là có hiệu quả tức thời. Nếu dùng hai ba triệu mà mua được thì có thể nói là buôn một lãi mười, nhưng bây giờ Tiêu Tiêu đòi phần tăng của giá cổ phiếu, vậy thì chuyện không dừng lại ở dăm ba triệu nữa.

"Thế thì quá nhiều". Lương Đức Hoa lắc đầu. 5% không phải một số lượng nhỏ, cổ phần của ông cũng chỉ có 36%, đề án này căn bản không thể được hội nghị cổ đông thông qua: "Giá tiền này bất cứ một công ty niêm yết nào cũng không đưa ra được, hơn nữa cháu đòi phần chênh lệch khi tăng giá, rất khó tính toán".

Ông vẫn nghiêng về phương án trả một cục luôn nhưng Tiêu Tiêu không đồng ý, tỏ ý ông có thể trao đổi với các cổ đông, cô cũng đi hỏi các công ty khác.

Nhìn Tiêu Tiêu từ Đại Lương Sáng Thế đi ra ngoài, Lương Đức Hoa hơi nôn nóng xoa xoa cái đầu trọc: "Dao Dao, con đi khuyên bảo nó giúp bố, đừng bán cái này cho người khác, ít nhất phải kéo dài cho bố ba ngày, nghe thấy chưa?"

"Bố à, nếu bố muốn thì mau hạ thủ đi, đây chính là một cơ hội tốt". Lúc đầu Lương Tĩnh Dao cũng không biết Tiêu Tiêu muốn bàn chuyện gì, sau khi nghe hết chẳng lẽ còn không rõ lợi hại thế nào. Trên danh nghĩa, Lương Tĩnh Dao cũng có 8% cổ phần, đây là một cơ hội tốt để kiếm tiền.

"Nói thừa, bố lại còn không biết nữa sao? Nhưng nó chào giá cao quá, bố phải bàn bạc với cổ đông một chút". Dứt lời, Lương Đức Hoa liền thông báo triệu tập đại hội cổ đông khẩn cấp.

Chia mòng cổ phần không phải một việc nhỏ, ông ta không làm chủ được.

Tiêu Tiêu cũng không vội vã liên lạc với công ty khác, về tư tâm cô cũng muốn hợp tác với Đại Lương Sáng Thế, dù sao nhà họ Lương cũng đã giúp cô rất nhiều việc, hơn nữa còn có nhiều tầng quan hệ ở giữa.

Là một người có thể biến một xưởng may nhỏ thành công ty cổ phần niêm yết trên sàn, hiệu suất làm việc của Lương Đức Hoa quả nhiên rất cao, ngay hôm sau đã gọi điện cho Tiêu Tiêu mời cô buổi tối cùng đi ăn cơm.

Buổi tối là thời gian hẹn hò cố định của Tiêu Tiêu và Triển Lệnh Quân, vì thế Triển Lệnh Quân cũng đi theo.

"Không phải chú keo kiệt, chênh lệch giá của 5% cổ phần quả thực rất khó giải quyết. Bởi vì muốn thế cháu phải mua lại 5% cổ phần trước, nhưng dù các cổ đông sẵn sàng cắt nhường thì cháu cũng không có nhiều tài chính như vậy để mua lại. Chỉ có thể nghĩ đến một biện pháp chiết trung, cho cháu mua tối đa cổ phiếu nhân viên, cũng chính là 3% theo pháp luật quy định, không thể nhiều hơn nữa". Lương Đức Hoa nói rất thành khẩn, liếc Triển Lệnh Quân ngồi bên cạnh Tiêu Tiêu một cái.

Triển Lệnh Quân lại như không nhìn thấy, chậm rãi gấp thức ăn, hoàn toàn không có ý định xen vào.

Nói là cổ phiếu nhân viên nhưng lại có khác biệt so với cổ phiếu nhân viên, Đại Lương Sáng Thế sẽ ký kết một thỏa thuận với cô, lấy giá đầu phiên giao dịch ngày ký kết làm giá cơ bản, nếu Tiêu Tiêu muốn bán ra phải bán lại cho chính công ty Đại Lương Sáng Thế.

Chẳng hạn như lúc ký kết hợp đồng, mỗi cổ phiếu 10 đồng tiền, lúc Tiêu Tiêu quyết định bán ra giá thị trường là 15 đồng tiền, như vậy Tiêu Tiêu có thể nhận được 5 đồng trên mỗi cổ phiếu.

Tiêu Tiêu khẽ liếc Triển Lệnh Quân, thấy anh ta khẽ gật đầu liền đáp ứng không hề do dự.

Giá tiền này đích xác là rất có thành ý, đây còn là bởi vì cha con họ Lương chiếm tỷ lệ cổ phần lớn, có quyền phát ngôn. Nếu là công ty khác, sau khi đàm phán nhiều ngày có thể kiếm được 2% đã phải tạ ơn trời đất rồi.

Vừa mới ký xong hợp đồng, Tiêu Tiêu cảm thấy mình lập tức biến thành người có tiền.

"Trời à, bây giờ em mới biết 3% cổ phần là bao nhiêu tiền! Chỉ cần tin tức đó được công bố, giá cổ phiếu sẽ tăng lên vù vù, em sẽ biến thành một triệu phú. Đến lúc đó lên làm CEO, cưới cao phú soái cũng là chuyện trong tầm tay!" Tiêu Tiêu hưng phấn nhảy nhót trong phòng làm việc của Triển Lệnh Quân.

Triển Lệnh Quân buồn cười nhìn cô: "Em muốn cưới cao phú soái nào?"

Tiêu Tiêu xông đến trước mặt Triển Lệnh Quân, cuộn hợp đồng thành một ống giấy nâng cầm Triển Lệnh Quân lên: "Anh nói xem!"

"Anh không phải cao phú soái, anh đang nợ đầm đìa!" Triển Lệnh Quân đưa ngón tay gạt ống giấy ra.

"Suýt nữa quên mất, bây giờ anh là một anh chàng lọ lem khổ cực đáng thương". Tiêu Tiêu cười âm hiểm, dùng ngữ điệu của một kẻ lưu manh nói: "Bảo bối của em, vậy thì cứ đi theo em, em sẽ trả nợ cho anh, chăm sóc cả nhà già trẻ cho anh, bảo đảm anh luôn được ăn ngon mặc đẹp".

Khóe miệng Triển Lệnh Quân gật gật: "Vậy tốt, xin phú hào đại nhân về chăm sóc bạn nhỏ nhà chúng ta trước".

Vừa rồi bà Triển nhắn tin nói cần mở hội nghị đột xuất. Đạo này không biết công ty nào nhiều chuyện như vậy, suốt ngày họp với chả hành.

Thế là Tiêu Tiêu còn chưa được hưởng niềm vui của phú hào đã phải làm trách nhiệm của phú hào: Chăm sóc Triển Lệnh Nghệ.

"Cuối cùng em cũng đến! Hôm nay mẹ anh không ở nhà, chúng ta đi tìm người kia đi!" Nhìn thấy một mình Tiêu Tiêu đến, hai mắt Triển Lệnh Nghệ sáng lên.

"Chuyện này..." Tiêu Tiêu khó xử nhìn Triển Lệnh Nghệ: "Hay là em gọi điện cho Lệnh Quân đã".

Nụ cười trên mặt Triển Lệnh Nghệ cứng lại, ánh sáng trong mắt dần dần tối đi, buông mắt nhìn đôi chân vô lực của mình: "Không cần, nếu em cảm thấy khó xử thì thôi".

Giọng nói mang một sự mất mát không thể nào tan đi được.

Tiêu Tiêu bỗng dưng đau xót trong lòng, trong nhà này mọi người đều nghe em trai, đặt anh trai trên một hòn đảo mềm mại an toàn, bảo đảm anh trai sẽ không bị ngã, cũng ngăn cách anh trai tiếp xúc với thế giới bên ngoài. Triển Lệnh Quân dẹt một chiếc kén, nhốt cả mình và ca ca trong đó, bây giờ ca ca muốn phá vỡ cái kén này. Đối với Triển Lệnh Nghệ, mình có lẽ là người duy nhất có thể giúp anh ấy?

"Này, anh Giang Thiên, em là Tiêu Tiêu đây..." Cuối cùng Tiêu Tiêu vẫn cầm lấy điện thoại gọi điện cho Mộ Giang Thiên.

#####

Ác bá Tiêu Tiêu

Tiêu Tiêu: Ô la la, đây là tiểu mỹ nhân nhà nào, mặc sơ mi đen ra ngoài, có phải muốn dụ dỗ người khác không?

Quân Quân: Buông ta ra!

Tiêu Tiêu: Ái chà chà, rất có cá tính, ta thích!

Quân Quân: Đừng động vào người tôi, hu hu hu...

Tiêu Tiêu: Moa ha ha, có thể trở thành người của Tiêu Bá Thiên ta chính là phúc khí của ngươi, người đâu, trói về cho ta!

Quân Quân: Kịch bản kiểu gì thế này? Đạo diễn, tôi phản đối!

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Hôn mê

Một chiếc xe con màu đen chậm rãi dừng lại ngoài cửa nhà họ Triền, Triền Lệnh Nghệ ngồi sát bên cửa sổ nhìn ra ngoài không chớp mắt.

Cửa xe chậm rãi mở ra, một chiếc gậy màu đồng chống khẽ xuống đất, sau đó xuất hiện một đôi giày đóng tay bằng da hươu. Chủ nhân của đôi giày mặc áo đuôi tôm, thắt nơ xinh xắn, toàn bộ tóc chải ngược ra phía sau, sau khi đứng vững liền khẽ giương cằm, kiêu ngạo không ai bì được.

Triền Lệnh Nghệ nhìn chiếc áo đuôi tôm, rất nhiều hình ảnh vỡ vụn bắt đầu nhanh chóng hiện lên trong đầu, đến tận lúc Mộ Giang Thiên được Tiêu Tiêu dìu vào cửa mới lấy lại tinh thần.

"Thiên Thiên..." Lúc trước vẫn không nhớ ra tên của Mộ Giang Thiên, Triền Lệnh Nghệ đột nhiên lên tiếng.

Bước chân của Mộ Giang Thiên khựng lại, bàn tay chống gậy run nhè nhẹ, không cho Tiêu Tiêu dìu nữa, dựa theo hướng âm thanh đi tới trước mặt Triền Lệnh Nghệ.

Triền Lệnh Nghệ đưa tay tóm góc áo Mộ Giang Thiên: "Anh ngồi xuống một chút, tôi không nhìn thấy anh".

Tiêu Tiêu nhìn vừa muốn khóc vừa muốn cười, kéo một chiếc ghế đến cho Mộ Giang Thiên.

Cuối cùng Triền Lệnh Nghệ cũng toại nguyện nhìn thấy mặt Mộ Giang Thiên, những hình ảnh mờ nhạt tồn tại trong mơ cuối cùng trở nên rõ ràng.

Sân khấu biểu diễn lấp lánh ánh sao, người nhạc công mười ngón lướt trên phím đàn quay đầu lại, lại biến thành một người không có mặt mũi, đau khổ vùng vẫy. Lúc này ngọn lửa hùng hực bùng nổ hết cảnh trong mơ, tất cả hóa thành hư ảo. Giác mơ này cứ lặp đi lặp lại, nhưng anh ta vẫn không thấy rõ khuôn mặt đó, cố nghĩ chỉ khiến đầu đau kịch liệt.

Mộ Giang Thiên cời bao tay chậm rãi đưa tay tới sờ, nhẹ nhàng chạm vào má Triền Lệnh Nghệ, sau đó sờ khắp khuôn mặt. Bị mù mười năm, xúc giác của anh ta linh mãnh hơn người bình thường rất nhiều, sờ một lượt liền có thể mô phỏng thành hình ảnh trong đầu: "Sao cậu không thay đổi gì thế?"

Thời gian dường như dừng lại trên người Triền Lệnh Nghệ, mười năm đã qua, anh ta lại vẫn trẻ trung như mới ngoài hai mươi. Trên mặt đầy collagen, không có bất cứ một nếp nhăn nào, hoàn toàn không giống như là một người đàn ông hơn ba mươi tuổi.

"Anh sờ tôi làm gì?" Triền Lệnh Nghệ không hiểu, đưa tay xua xua trước mặt Mộ Giang Thiên, phát hiện anh ta hoàn toàn không có phản ứng, dần dần chun mũi lại: "Tại sao anh không nhìn thấy nữa?"

"Cậu ngốc, còn tôi thì mù". Mộ Giang Thiên lời ít mà ý nhiều.

"Sao?" Triền Lệnh Nghệ hơi ngỡ ngàng, tâm trí suy thoái, anh ta khó mà hiểu được quan hệ logic phức tạp đằng sau câu này, nhìn về phía Tiêu Tiêu xin giúp đỡ.

"Anh Lệnh Nghệ không nhớ chuyện trước kia, anh..." Tiêu Tiêu cũng không biết nói thế nào.

Bàn tay cầm gậy của Mộ Giang Thiên chợt nắm chặt, sau đó lại chậm rãi thả lỏng ra điềm nhiên như không: "Không ngờ tôi lại quên mất".

Về tình hình của Triển Lệnh Nghệ, anh ta đã nghe Triển Lệnh Quân nói. Nhưng mấy năm không gặp, Triển Lệnh Nghệ trong ấn tượng của anh ta vẫn là gã yêu nghiệt đầu óc vận hành siêu tốc trước kia, nhất thời quên mất cả hiện thực.

Từ trong túi lấy ra một chiếc hộp nhỏ xinh xắn đưa cho Triển Lệnh Nghệ. Đây là quà chuẩn bị mười năm trước, khi đi biểu diễn ở châu Âu tình cờ gặp một người thợ thủ công làm đồng hồ bằng gỗ, liền đặt làm một món quà cho Triển Lệnh Nghệ.

"Cậu tới dự buổi biểu diễn ở Nhà hát Bạc chứ?"

"Tôi rất bận, anh biết bây giờ một thiết kế của tôi giá trị bao nhiêu tiền không?"

"Nghe xong có quà cho cậu".

"Thế thì còn được, vậy tôi cố gắng tới xem vậy".

Triển Lệnh Nghệ đến nhạc hội đó, lại không nhận được món quà này. Mộ Giang Thiên thường xuyên nghĩ, nếu khi đó mình không gọi Triển Lệnh Nghệ đến thì thật tốt.

"Oa, quà!" Nhìn thấy quà, Triển Lệnh Nghệ rất vui vẻ, cầm lấy mở chiếc nơ con bướm bên ngoài ra, bên trong hộp là một cái hộp khác như hộp trang sức đắt tiền, mặt nhưng màu xanh đen lấp lánh dưới ánh đèn.

Trong chiếc hộp nhưng lẳng lẳng nằm một chiếc thước mây xinh xắn. Chiếc thước này dùng loại gỗ tẻch đắt tiền để chế tác, tron nhẵn bóng loáng, trên thước khắc sapphire và trục mấy móc thước dùng trên đồng hồ đắt tiền, cực kì tinh tế.

Mặc dù là đồ của mười năm trước nhưng bây giờ mang ra vẫn có giá trị cực cao như trước.

"Thước mây..." Triển Lệnh Nghệ mở chiếc khóa cố định thước vào hộp, cầm chiếc thước lên tỉ mỉ vuốt ve, không biết đang nghĩ gì.

Hai người mười năm không gặp, một mù, một đã quên hết, lại trò chuyện bình thường câu được câu chăng như chưa từng có cuộc chia li.

"Anh không nhìn thấy, lúc ăn cơm có cho cơm vào mũi không?"

"Cậu không nhớ chuyện trước kia, Triển Lệnh Quân có lừa cậu gọi nó là anh không?"

"Quân Quân nhà chúng ta sẽ không lừa tôi, có điều chuyện trước kia nó không chịu nói với tôi. Tôi cứ hỏi là nó lại khóc".

Khóe miệng Mộ Giang Thiên giật giật: "Triển Lệnh Quân cũng khóc?"

"Anh không hiểu đâu". Triển Lệnh Nghệ lắc đầu ung dung tự tại: "Mà anh còn chưa nói, ăn cơm có cho nhầm vào mũi không?"

"..."

Mộ Giang Thiên không hề nói với Triển Lệnh Nghệ mười năm trước rốt cuộc Nhà hát Bạc xảy ra chuyện gì, cũng không trả lời ăn cơm có cho nhầm vào mũi không, trò chuyện một lát liền đứng dậy cáo từ. Áng chừng bà Triển đi họp cũng sắp về, nhà họ Triển không hề chào đón anh ta, để bà Triển hoặc Triển Lệnh Quân nhìn thấy thì không tốt lắm.

"Thiên Thiên!" Triển Lệnh Nghệ đẩy xe lăn theo Mộ Giang Thiên đi tới cửa, dùng đôi mắt trong suốt nhìn anh ta chăm chăm: "Tôi còn có một câu hỏi cuối cùng muốn hỏi, mong anh nhất định phải nói thật".

Mặc dù Mộ Giang Thiên không nhìn thấy, nhưng qua ngữ điệu có thể nghe ra Triển Lệnh Nghệ nhất định có chuyện cực kì quan trọng cần hỏi. Câu hỏi cuối cùng này mới là nguyên nhân anh ta không thể không gặp Mộ Giang Thiên.

"Câu hỏi đi". Mộ Giang Thiên hít sâu một hơi.

Tiêu Tiêu căng thẳng hai tay nắm chặt lấy nhau, sợ ca ca hỏi ra chuyện gì kích thích chính mình, vạn nhất xảy ra chuyện gì bất trắc, cô không thể nào giải thích với Triển Lệnh Quân được.

Triển Lệnh Nghệ hơi nhíu mày, hơi cực kì nghiêm túc: "Có phải anh có một chiếc quần lót in hình cậu bé bọt biển không?"

Mộ Giang Thiên: "..."

Tiêu Tiêu: "..."

Mộ Giang Thiên hằm hừ đi, hết sức hối hận hôm nay tới gặp Triển Lệnh Nghệ, mình nên nghe Triển Lệnh Quân mới đúng từ giờ đến già không qua lại với gã này nữa.

Tiêu Tiêu đưa Mộ Giang Thiên ra xe, trên đường vẫn cúi đầu nhin cười, đợi chiếc xe màu đen cuốn bụi chạy đi mới bật cười: "Ha ha ha ha ha, quần lót

cậu bé bọt biển, ha ha ha ha..."

Triển Lệnh Nghệ lại không cười, chỉ là ánh mắt dần dần trở nên bình tĩnh. Anh ta vẫn nhớ mình có một người bạn mặc quần lót in hình cậu bé bọt biển, lại không nhớ là ai, mấy năm nay vẫn vẽ hình cậu bé bọt biển trên giấy là vì thế. Bây giờ Mộ Giang Thiên thừa nhận là mình, những mảnh vỡ đó đột nhiên được ghép lại.

Mùa hè năm ấy, em trai ngủ trong phòng, anh ta, Mộ Giang Thiên và Chu Thái Nhiên chạy tới trước cửa phòng em trai định dọa Triển Lệnh quân một trận.

"Thế này nhé, chúng ta tắt đèn, cùng cời quần áo, đếm một hai ba gõ cửa". Triển Lệnh Nghệ cười hi hi đề nghị.

"Được!" Chu Thái Nhiên lập tức hòa theo, cùng Triển Lệnh Nghệ trao đổi một ánh mắt gian trá, không đợi Mộ Giang Thiên đồng ý đã tắt đèn phòng khách.

Triển Lệnh Quân bị tiếng gõ cửa đánh thức, dụi mắt ra mở cửa, bên ngoài tối đen như mực, tiện tay bật đèn lên.

"Quân Quân!" Ba người đồng loạt nhảy ra, Triển Lệnh Nghệ và Chu Thái Nhiên vẫn ăn mặc đàng hoàng, chỉ có vị nhạc công tính tình thành thật là tụt hết chỉ để lại một chiếc quần lót in hình cậu bé bọt biển màu vàng cam.

Anh ta và Chu Thái Nhiên, Mộ Giang Thiên cùng lớn lên từ nhỏ, chỉ có anh ta có em trai, hai người kia đều hết sức hâm mộ...

Chu Thái Nhiên đi học thương mại, Mộ Giang Thiên sang châu Âu học nhạc.

Mộ Giang Thiên tổ chức biểu diễn ở Nhà hát Bạc, anh ta dẫn em trai sang nghe, đàn được một nửa, một đám khủng bố xông vào cầm súng máy bắn phá. Khi đó anh ta chỉ có một suy nghĩ, bảo vệ em trai, động tác thế nào thì không nhớ rõ, chỉ biết gáy đau nhức, sau đó tất cả đều trở nên mờ mịt...

"Ha ha ha ha, vì sao bọn anh lại chơi trò cời quần áo? Ha ha ha ha..." Tiêu Tiêu nghe anh ta kể lại chuyện này, cười suốt nửa ngời bệt xuống đất.

"Trò chơi của con trai, em không hiểu đâu". Triển Lệnh Nghệ ung dung tự tại lắc đầu, đột nhiên sắc mặt tái nhợt, kêu đau một tiếng: "Á... Đau..."

Cả người đột nhiên ngã sấp về phía trước, chiếc xe lăn cũng đổ theo.

"Ca ca!" Tiêu Tiêu giật nảy, lao tới đỡ được anh ta, không để anh ta đập đầu xuống sàn nhà: "Đau ở đâu?"

Lật Triển Lệnh Nghệ lên xem, Tiêu Tiêu cảm thấy máu trong đầu mình bỗng rút hết, lạnh từ đầu đến lòng bàn chân. Triển Lệnh Nghệ nhắm chặt hai mắt, cả người mềm nhũn, đã mất ý thức.

Triển Lệnh Quân vớt xe ở bãi đỗ xe, chạy như điên vào phòng bệnh, nhìn thấy anh trai úp mặt nạ ô xi nằm trên giường, cơ thể có một nửa giấy tê liệt: "Thế nào rồi?"

Tiêu Tiêu đứng bên giường bệnh, môi run lên: "Đột nhiên hôn mê, tình hình không rõ. Bác sĩ bảo chụp CT não trước".

"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Triển Lệnh Quân nhìn thiết bị kiểm nghiệm bên cạnh, lại sờ sờ mặt anh trai, giọng nói hơi khàn khàn nhưng còn bình tĩnh.

"Xin lỗi..." Trong mắt Tiêu Tiêu chứa đầy nước mắt, bây giờ tình hình của Triển Lệnh Nghệ không rõ, cô không dám bịa đặt, liền kể lại chuyện hôm nay Mộ Giang Thiên tới nhà.

Triển Lệnh Quân đột nhiên quay lại, trong đôi mắt nhìn cô chằm chằm có một thứ Tiêu Tiêu chưa hề nhìn thấy, như trước lúc ngân hà sụp đổ, rõ ràng đen như mực lại làm mọi người có thể cảm thấy tuyệt vọng và nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91: Chia tay

Ánh mắt này khiến trái tim Tiêu Tiêu thất lại, ngay cả hô hấp cũng quên mất.

Triển Lệnh Quân nhìn cô chằm chằm chừng mười giây, cuối cùng không nói lời nào, ngồi xuống chiếc ghế người nhà bên cạnh giường bệnh, tháo cà vạt ném sang một bên.

Tiêu Tiêu cũng không biết nói gì cho phải, xoay người đi ra phòng bệnh, cầm tờ giấy có số xếp hàng chụp CT đến chờ ngoài phòng chụp CT. Trong không khí tràn ngập mùi đau khổ, Tiêu Tiêu dựa vào tường hít sâu một hơi, làm cho trái tim sắp chết ngạt nhận được một chút xoa dịu, có điều cuồng lười càng càng chất đắng.

Nếu ca ca có gì không hay xảy ra, không nói Triển Lệnh Quân có liều mạng với cô hay không, chính cô cũng không vượt qua được rào cản trong lòng mình. Dựa vào tường chậm rãi ngồi xuống, Tiêu Tiêu ôm đầu tự trách không thôi. Hành vi này của mình đại khái những không thể tha thứ như mẹ chồng cho con dâu dī ứng lạc ăn bơ lạc vậy, khi đó mình không nên mềm lòng, không nên để anh ấy gặp Mộ Giang Thiên.

Phòng CT gọi tên, đến lượt Triển Lệnh Nghệ, Tiêu Tiêu chạy về thông báo.

Triển Lệnh Quân cảm phiếu, cùng y tá đẩy ca ca đến phòng CT.

CT cho thấy não bộ không có biến đổi bệnh lý, nhưng khu hải mã hoạt động rất tích cực. Bác sĩ não khoa cũng giải thích không rõ, chỉ nói quan sát vài ngày nữa. Triển Lệnh Quân gặt đầu, bế ca ca về giường bệnh, yên lặng ngồi bên cạnh.

Tiêu Tiêu đặt com hộp mua về lên bàn, mím môi: "Anh ăn một chút đi".

"Em về đi". Triển Lệnh Quân không quay lại nhìn cô, ngữ điệu bình tĩnh nói một câu như vậy, nhìn chằm chằm thiết bị đo đạc không hề nhúc nhích.

Lúc này điện thoại đổ chuông, là bà Triển gọi tới hỏi hai con trai đi đâu. Triển Lệnh Quân chậm rãi nói với mẹ chuyện ca ca hôn mê, dặn bà không cần vội, cứ bình tĩnh đi tới viện.

Gác điện thoại, Triển Lệnh Quân quay lại thoáng nhìn Tiêu Tiêu vẫn đứng ở chỗ cũ, nhắm mắt lại như đang cố gắng kiềm chế gì đó: "Về đi, đừng gặp mặt mẹ anh".

Đừng gặp mặt mẹ anh, một người mẹ nhìn thấy con trai hôn mê không biết sẽ làm ra chuyện gì. Tiêu Tiêu hiểu ý Triển Lệnh Quân, thực ra là chính anh ta không muốn nhìn thấy cô.

"Vâng..." Tiêu Tiêu khịt mũi, xoay người đi ra: "Bao giờ ca ca tỉnh, có thể nói với em một tiếng được không?"

Triển Lệnh Quân không nói, chỉ khẽ gặt đầu một cái rồi quay lại, như một bức tượng ngồi bên giường lặng lẽ nhìn anh trai. Nghe bước chân Tiêu Tiêu bước đi sau lưng, đau khổ nhắm hai mắt lại. Cứ tưởng cuối cùng tìm được người có thể tin cậy, không ngờ vẫn không thể dựa vào được.

Tâm tình tươi sáng mấy ngày trước hóa thành sự châm chọc vô tận, anh ta vừa từ góc tối âm u bò ra lại bị đẩy ngã xuống vực sâu.

Một ngày một đêm đã qua, Triển Lệnh Nghệ vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại.

Tiêu Tiêu nôn nóng ngồi trong phòng thiết kế, không vẽ được thứ gì. Cho dù ca ca tỉnh lại, Triển Lệnh Quân cũng sẽ không tha thứ cho cô. Cảm giác biết từ khi của mình sắp đến này cực kỳ khó chịu.

Adeline nghỉ phép xong về công ty, nhìn thấy Tiêu Tiêu mặt mũi nhăn nhó liền hỏi một câu: "Xảy ra chuyện gì à?"

"Tôi làm sai một việc". Tiêu Tiêu ngẩng đầu lên phát hiện là Adeline: "Là chuyện riêng".

Xoa xoa mặt, cô biết Adeline không thích nghe chuyện này nên cũng không nói tiếp.

"Mỗi người đều sẽ phạm sai lầm, quan trọng là cô có năng lực gánh vác hậu quả của sai lầm đó hay không". Adeline nói có thâm ý.

Tiêu Tiêu đang phiền muộn, không có tâm tư nghiền ngẫm ý của Adeline. Thấy cô như thế này, Adeline liền không nói thêm nữa, xoay người rời khỏi phòng máy đo cao cấp.

"Adeline nói với em cái gì đấy?" Sofi ghé tới hỏi.

"Không có gì". Tiêu Tiêu mở ví tiền, nhẹ nhàng vuốt ve tám danh thiếp hoa son trà màu đen trong ngăn đựng thẻ. Nếu Triển Lệnh Quân phải chia tay cô thì cô nên làm thế nào?

"Tại sao em không quan tâm gì cả thế? chị nghe nói Adeline chuẩn bị từ chức rồi". Sofi thở dài.

Hôm qua Adeline về đã cãi nhau to với Lâm Tư Viễn một trận.

Đã lẩn lộn trong giới thời trang lâu như vậy, Tiêu Tiêu cũng đã biết được chút ít, chẳng lẽ bây giờ vẫn còn chưa hiểu có chuyện gì, chỉ là cô không muốn nói mà thôi. Những việc trước đó đều là bấy Lâm Tư Viễn bày ra để tranh đoạt vị trí nhà thiết kế thủ tịch. Phái Tiêu Tiêu sang châu Phi để Kim đi theo Adeline sang dự diễn đàn thời trang chính là khởi đầu của tất cả mọi âm mưu.

"Chúng ta đã cộng tác sáu năm, tôi không ngờ cậu lại làm như vậy". Adeline rất là thất vọng, lúc vừa tới LY, Lâm Tư Viễn cũng chỉ là một nhà thiết kế có chút danh tiếng, chính bà đã một tay bồi dưỡng lên.

"Là sáu năm rưỡi". Lâm Tư Viễn giơ những ngón tay dài nhỏ ra thể hiện số lượng: "Tôi đã ngồi yên ở cái ghế chỉ đạo nghệ thuật sáu năm rưỡi!"

Hắn đang ở giai đoạn thăng tiến sự nghiệp, phí thời gian gần bảy năm ở vị trí chỉ đạo nghệ thuật, vài năm nữa độ nhạy bén đối với thời trang của hắn sẽ giảm xuống, muốn lên cao nữa sẽ rất khó. Còn Adeline rõ ràng đã già như vậy mà vẫn chiếm vị trí thủ tịch không nhả ra.

Tục ngữ nói có hoàng đế sáu mươi năm, không có thái tử sáu mươi năm. Hắn đã chờ đủ rồi.

"Được rồi". Adeline lắc đầu, bồi dưỡng Lâm Tư Viễn thành người như bây giờ, bà cũng có trách nhiệm. Hắn đã muốn làm thủ tịch như vậy thì nhường cho hắn có sao.

Adeline chính thức nộp đơn từ chức cho công ty. Bà đã có tuổi, lần này nghỉ phép an dưỡng phát hiện cơ thể có không ít vấn đề, cũng không thích hợp làm việc với cường độ như vậy nữa.

Chu Thái Nhiên chấp nhận yêu cầu từ chức của Adeline, lại không có ý định đưa Lâm Tư Viễn lên. Hội đồng quản trị sớm đã khởi động trình tự điều tra, bây giờ kết quả điều tra đã được đặt lên bàn chủ tịch. Lâm Tư Viễn và La Dữ đích xác có qua lại với Paula, người như vậy anh ta làm sao có thể đề bạt lên làm thủ tịch được?

Nhưng việc thay thế thì anh ta còn phải sang châu Âu một chuyến, tạm thời còn phải giữ Lâm Tư Viễn lại. Có điều đối với La Dữ thì không cần khách khí.

La Dữ dốc sức làm tốt việc quan hệ xã hội lần này, vốn cho rằng chuyện đó có thể bỏ qua, không ngờ trình tự điều tra của hội đồng quản trị vẫn khởi động bình thường, tìm ra được tất cả mọi chứng cứ.

"Chuyện này quyết không thể nhân nhượng! Trục tiếp khai trừ!" Trong hội đồng quản trị, bà Triển tâm tình không tốt vì con trưởng hôn mê thể hiện một sự kiên quyết khác hẳn trước kia.

"Cũng chưa đến mức đó..." Anh họ của La Dữ còn muốn nói gì đó, nhưng bất gặp ánh mắt hung ác của bà Triển liền rút lại. Ăn cây táo rào cây sung, bán đứng công ty, chuyện này là ai cũng không nhận được. Bây giờ hắn không dám đắc tội các tùy viên khác, nếu không viết gì đó vào quyết định sa thải thì sau này La Dữ sẽ khó tìm được việc làm.

Tiêu Tiêu trốn ở góc phòng yên lặng nhìn bà Triển hùng hổ đi ra khỏi phòng hội nghị, không dám tiến lên. Đã ba ngày trôi qua, Triển Lệnh Quân vẫn không có bất cứ tin tức nào, nhắn WeChat cũng không trả lời, cô chỉ có thể nhờ Lương Tĩnh Dao đi xem xem. Lương Tĩnh Dao nói Lệnh Nghê còn đang hôn mê, không có dấu hiệu chuyển tốt.

"Chủ tịch Chu, lúc trước anh đã hứa với tôi thế nào?" La Dữ chạy đến phòng chủ tịch vặn hỏi Chu Thái Nhiên mặt lạnh như nước.

"Tôi hứa gì với anh?" Chu Thái Nhiên mặt không biểu cảm ngược mắt nhìn hắn.

La Dữ mấp máy môi, nghĩ lại thì khi đó Chu Thái Nhiên đúng là không nói gì cả, chỉ cho hắn một ánh mắt "ngầm hiểu mà không nói". Một ánh mắt thì có thể nói rõ cái gì?

Chu Thái Nhiên đứng dậy, cầm lấy áo khoác trên giá áo: "Chúng ta là bạn bè đã lâu, chuyện khác không nói nhiều, anh tự viết đơn từ chức đi".

Chính mình từ chức dù sao cũng có thể diện hơn bị sa thải rất nhiều, muốn tìm việc khác cũng dễ hơn. Sắc mặt La Dữ dễ coi hơn một chút, nắm chặt nắm đấm ngầm chấp nhận. Chuyện đã đến nước này, hắn còn phải cảm ơn Chu Thái Nhiên hạ thủ lưu tình.

Chu Thái Nhiên ra cửa, gặp Tiêu Tiêu đứng ngoài cửa.

"Sếp Chu, sếp chuẩn bị đến bệnh viện à? Có thể cho tôi đi nhờ không?"

Lương Tĩnh Dao vừa gọi điện thoại tới, nói tình hình của Triển Lệnh Nghê không tốt lắm, đã ba ngày không có dấu hiệu tỉnh lại. Mấy ngày nay Triển Lệnh Quân đều không ngủ, Lương Tĩnh Dao khuyên không nói.

Hành lang bệnh viện dài như đường hầm dẫn đến một không gian khác, cuối hành lang có quái vật chưa biết, làm mọi người không dám tiến lên.

Chu Thái Nhiên đi tới cửa phòng bệnh liền đi thẳng vào. Trong phòng, bà Triển đang lau chùi tay chân cho Triển Lệnh Nghê, thấy Chu Thái Nhiên vào liền lộ ra một nụ cười yếu ớt: "Thái Nhiên đến rồi, ngồi xuống đây!"

Thấy Triển Lệnh Quân không có trong phòng, Tiêu Tiêu nhìn quanh, thấy một bóng người cao ráo cuối hành lang liền bước về phía đó.

Triển Lệnh Quân vẫn mặc chiếc sơ mi màu đen ba ngày trước, sắc mặt hơi hốc hác, ngón tay kẹp một điếu thuốc lá, chậm rãi bập một hơi.

Nhìn thấy anh ta như vậy, Tiêu Tiêu cảm thấy tim mình nứt vỡ. Người này không hút thuốc lá, bây giờ lại hút...

Nhìn thấy cô, Triển Lệnh Quân đưa tay bóp tắt thuốc, cúi đầu không nói.

"Anh đi ngủ một lát đi". Tiêu Tiêu vừa mở miệng đã cảm thấy có thứ gì đó nghẹn ở cổ họng, cực kì khó chịu.

"Chúng ta chia tay thôi". Triển Lệnh Quân nói lạnh nhạt.

Tiêu Tiêu không hề bất ngờ khi nghe thấy câu này nhưng vẫn khó tránh khỏi sống mũi cay cay, nói nhỏ như một tiếng thở dài: "Vâng".

"Không trách em, trách anh không nên đến gần em". Triển Lệnh Quân cất bước, đi qua bên cạnh Tiêu Tiêu về phòng bệnh. Tiêu thư ánh nắng cạy mở cánh cửa trái tim đóng chặt của anh ta, mang đến hi vọng cho anh ta, đáng tiếc ánh mặt trời quá gắt làm tổn thương cây non anh ta vẫn cẩn thận che chở. Quyết tâm đặt ra trên thảo nguyên châu Phi khi đó chung quy vẫn là quá cầu thả.

Màn đêm buông xuống, Triển Lệnh Quân nằm gục bên người ca ca ngủ. Chu Thái Nhiên thay bà Triển trực đêm đứng dậy khoác cho anh ta một chiếc áo khoác, nghiêng đầu nhìn Triển Lệnh Nghệ đang hôn mê, không nhìn được đưa tay sờ chớp mũi Triển Lệnh Nghệ: "Em trai cậu hôn nhân đồ vỡ rồi, cậu còn không mau tỉnh dậy đi!"

"Ừ..." Hàng lông mi nhỏ dài run rẩy, Triển Lệnh Nghệ chậm rãi mở mắt, nhìn Chu Thái Nhiên một hồi lâu, vẻ mặt thần thờ, sau đó đột nhiên tỉnh táo.

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92: Tỉnh lại

"Lệnh Quân, anh trai cậu tỉnh rồi!" Chu Thái Nhiên vội lay Triển Lệnh Quân dậy.

Triển Lệnh Quân vừa mới ngủ, dường như bị kéo về từ một hoang mạc xa xôi, vẫn còn chưa hết ngơ ngác. Anh ta quá mệt, cơ thể cần nghỉ ngơi, nhưng tinh thần lại đã quay về: "Ca ca, đầu có đau không? Có chỗ nào không thoải mái không?"

Triển Lệnh Nghệ lảng lảng nhìn anh ta, chậm rãi lắc đầu, chống tay định ngồi dậy. Chu Thái Nhiên vội hỗ trợ, bị Triển Lệnh Quân gạt ra, sai anh ta xuống cuối giường bấm chuông. Giường bệnh được gấp lại, Triển Lệnh Nghệ ngồi dậy, bác sĩ trực nhanh chóng chạy tới, kiểm tra một lát nói không có vấn đề gì lại đi.

Ba ngày không ăn uống gì, sợ anh trai đói, Triển Lệnh Quân múc một bát cháo từ trong cặp lồng giữ nhiệt, dùng thìa nhỏ xúc, thổi nguội rồi đưa tới bên miệng ca ca: "Nào, há mồm ra!"

Triển Lệnh Nghệ nhìn em trai đồ dành mình như đồ dành em bé, há mồm ăn hết thìa cháo. Cháo hoa không có vị gì, lại để quá lâu, gạo đã nát nhừ, vị không ngon chút nào. Ăn mấy miếng, Triển Lệnh Nghệ không nhìn được nhử mỳ: "Anh không muốn ăn cái này".

"Thế ăn một chút đồ ăn vặt vậy". Triển Lệnh Quân không hề sốt ruột, xoay người lấy gói khoai tây chiên Chu Thái Nhiên mang đến xé ra, nhét vào tay ca ca, tiện tay lau khô miệng giúp anh trai.

Triển Lệnh Nghệ không hề vui vẻ vì có đồ ăn vặt, cúi đầu nhìn bàn tay trắng muốt của mình, lại nhìn gương mặt hốc hác của em trai: "Quân Quân..."

Triển Lệnh Quân đặt bát cháo lên bàn, thuận miệng đáp: "Giữ thế?"

"Mấy năm nay em vất vả quá!" Không còn là giọng nói dính dính nữa, lúc này ca ca nói rất rõ ràng, hoàn toàn là giọng nói của người trưởng thành.

Động tác của Triển Lệnh Quân khựng lại, anh ta quay lên nhìn ca ca, khuôn mặt trắng muốt đã không còn vẻ ngờ ngàng vô tội như thường ngày, ánh mắt bình thản, khóe miệng còn mang nụ cười đùa cợt.

"Ca ca, anh..."

Triển Lệnh Nghệ đưa tay sờ sờ cái cằm toàn là chân râu của em trai, kéo em trai vào trong lòng, xoa rối mái tóc đen của em trai: "Quân Quân ngoan, ca ca thương!"

"Anh nhớ lại hết rồi?" Triển Lệnh Quân hỏi.

"Ồ, để em phải lo lắng lâu như vậy, anh rất xin lỗi". Triển Lệnh Nghệ cảm thấy ngực uồn ướt, chậm rãi ôm chặt em trai.

Lúc mở mắt ra, những chuyện cũ trước kia như một dòng sông chảy ngược tràn vào trong đầu, đầu óc lập tức khôi phục tỉnh táo. Anh ta đã nhớ ra, đã nhớ ra tất cả, đầu óc mơ hồ mười năm cuối cùng lại quay về trạng thái của người trưởng thành.

Chu Thái Nhiên tròn mắt há mồm: "Lệnh Nghệ, cậu..."

Triển Lệnh Nghệ khịt mũi, ngẩng đầu nháy mắt với Chu Thái Nhiên: "Sao? Không nhận ra tôi nữa à?"

"Nhận ra, nhận ra!" Chu Thái Nhiên khẽ run, nói chuyện cũng hơi lắp bắp. Người trước mặt không phải đứa bé ba tuổi chỉ biết đòi đồ ăn vặt mà là gã trai yêu nghiệt lái xe đua màu đỏ huyết sắc với mình, là nhà thiết kế lưng lấy toàn cầu từ thuở thiếu niên.

Với sự chăm sóc chu đáo mười năm như một ngày của Triển Lệnh Quân, đầu óc Triển Lệnh Nghệ vẫn đang chậm rãi khôi phục, chỉ là gần đây gặp phải chướng ngại. Như là cách một lớp mạng mỏng lung, đâm thế nào cũng không rách được. Xuất phát từ bản năng, anh ta muốn tìm lại ký ức bị mất, muốn

nhìn thấy người của quá khứ, tìm hiểu chuyện của quá khứ.

Còn sự xuất hiện của Mộ Giang Thiên - ngọn nguồn của tất cả ác mộng - chính là bước ngoặt để phá tan lớp mạng đó.

Mặt trời nhô lên từ đường chân trời, nhuộm màu sắc rực rỡ lên thành phố u ám. Bà Triển ủ rũ đến đưa cơm sáng, lại được biết con lớn không những đã tỉnh mà còn khôi phục ý thức, chợt có ảo giác như mình còn chưa tỉnh ngủ.

"Con nhớ ra hết rồi?" Bà Triển che miệng lại không dám tin, từng giọt nước mắt từ trong viền mắt tràn ra: "Nếu bố con biết chắc chắn sẽ rất vui về".

Ông Triển trước kia làm kinh doanh, công việc mệt nhọc, thân thể vốn đã không tốt lắm. Sau khi Triển Lệnh Nghệ gặp chuyện, bởi vì cả ngày lo nghĩ, tình hình sức khỏe ngày càng xấu đi. Năm Triển Lệnh Quân tốt nghiệp đại học, cuối cùng ông không chống đỡ được nữa và qua đời. Nếu ông kiên trì thêm mấy năm là có thể nhìn thấy con trưởng bình phục, biết đâu lại có thể sống lâu trăm tuổi.

Người nhà họ Triển đắm chìm trong niềm vui như vừa tái sinh, Tiêu Tiêu nhận được một tin nhắn.

Triển Lệnh Quân: Ca ca tỉnh rồi.

Tiêu Tiêu thở phào một hơi, vừa muốn khóc vừa muốn cười. Người này lại còn nhớ chuyện đã đáp ứng lúc trước, nói ca ca tỉnh sẽ nhắn tin cho cô, bây giờ nhắn tin báo thật.

Tiểu Tiểu Bó: Tốt quá, xin lỗi ca ca giúp em, còn nữa, tạm biệt!

Triển Lệnh Quân hơi nhú mồm, lại nhắn một tin nữa.

Triển Lệnh Quân: Ca ca đã nhớ lại hết rồi.

Bấm nút gửi lại thấy thông báo "Bạn và người này còn không phải bạn của nhau, hãy kết bạn để gửi tin nhắn!"

Không ngờ Tiêu Tiêu đã hủy kết bạn với anh ta.

Không liên lạc với bạn trai cũ, đó là nguyên tắc sống của em!

Nghĩ lại lời của Tiêu Tiêu lần trước, Triển Lệnh Quân hơi hoảng hốt, chợt nhớ ra mình đã là bạn trai cũ, được hưởng đãi ngộ chặn hết các kênh giao tiếp.

"Làm gì mà ngăn ra đấy?" Triển Lệnh Nghệ đưa tay véo má em trai: "Đúng rồi, Tiêu Tiêu đâu?"

"Bọn em chia tay rồi". Triển Lệnh Quân khóa điện thoại, nói điềm nhiên như không.

"Chia cái gì mà chia? Không phải là cô ấy gọi Mộ Giang Thiên tới gặp anh nên em chia tay cô ấy đấy chứ?" Triển Lệnh Nghệ nheo mắt lại, đầu óc đã hoàn toàn khôi phục lập tức phân tích ra logic này, giờ tay đập một cái vào đầu em trai: "Đó là anh xin cô ấy, anh không cho cô ấy nói với em. Hơn nữa em cũng không nói không cho anh gặp Mộ Giang Thiên đúng không?"

#####

Ca ca: Anh không biết, chú đi tìm em đâu về đây cho anh!

Quân Quân: Em không đi.

Ca ca: Nếu chú không đi anh sẽ khóc cho chú xem. Hu hu hu, mẹ ơi Quân Quân bắt nạt con!

Mẹ: Anh trai con vừa mới bình phục, con không thể nhường anh con một chút à?

Quân Quân: Con mới là em trai, con mới cần được nhường nhịn!

Mẹ: Ai đáng yêu người ấy có lí.

Ca ca: (◡‿◡)

Quân Quân:...

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Thủ tịch

Triển Lệnh Quân cầm điện thoại một lúc lâu không nói gì.

Nói chia tay Tiêu Tiêu không phải kích động nhất thời. Anh ta nợ ca ca một mạng, phải dùng phần đời còn lại để chăm sóc ca ca. Trước khi Tiêu Tiêu xuất hiện, anh ta vẫn cho rằng mình nhất định sẽ độc thân cả đời. Tuy nhiên Tiêu Tiêu quá đặc biệt, bị bệnh hủy dung lại có thể ngộ ra lẽ sống, tự ti tự ái lại tràn đầy sức sống, sợ chết sợ nắng lại dám chạy tới châu Phi, cả người mang đầy những mâu thuẫn sâu sắc, hấp dẫn ánh mắt anh ta một cách kì lạ.

Anh ta đã do dự, đã trốn tránh, cuối cùng lựa chọn yêu cô, đó là muốn thử xem đời này mình có thể sống khác đi hay không. Mỗi ngày đón cô đi làm về, đưa cô về nhà, cuối tuần đến khu vui chơi, rạp chiếu phim, hạnh phúc mỗi người đều có thể hưởng thụ này lại quá quý giá đối với Triển Lệnh Quân, vì vậy chỉ cần nhìn thấy cô, tâm tình anh ta đã lập tức hưng phấn.

Tuy nhiên hạnh phúc quá mức ngăn ngui, lúc anh ta cho rằng Tiêu Tiêu có thể chung sống tốt với ca ca, có thể để anh ta yên tâm phó thác, Tiêu Tiêu lại giấu anh ta cho ca ca gặp Mộ Giang Thiên, con ác mộng mười năm nay, người chắc chắn sẽ kích thích ca ca! Việc làm này mang đến nguy hiểm cực lớn cho ca ca.

Không đành lòng nổi giận với cô, nhưng cũng không có cách tiếp tục nữa. So với trạng thái yên bình của nhà họ Triệu, gia đình anh ta là một gia đình không bình thường. Tiêu Tiêu đến nhà họ Triển sẽ mang đến tổn thương cho ca ca, người nhà họ Triển cũng sẽ làm cô tổn thương. Đây là một tử cục không có lời giải, anh ta nhất định không thể có tình yêu của người bình thường.

Bây giờ ca ca đột nhiên bình phục, điều này làm cho anh ta có chút ngỡ ngàng.

"Bác sĩ Triển hôm nay có đi làm không?" Khách của hội sở Tang Du vừa vào cửa đã nói một câu như vậy.

"Anh ấy đã đi làm bình thường rồi ạ". Diễm Diễm mặc váy bông, tươi cười chào khách.

"Vây thì tốt quá". Vị khách thờ phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng: "Tôi giới thiệu một con bạn ngày mai tới đây, nói với nó ở đây có bác sĩ cực kì đẹp trai nó mới chịu đến, nếu bác sĩ Triển còn chưa đi làm thì không biết ăn nói với nó thế nào".

"Chị Trần, tôi không phải bác sĩ đẹp trai à?" Tổng Đường đi tới, âm ức hỏi.

"Cậu còn quá non, các chị không thích dạng này". Vị khách nhìn đáng người cao gầy của Tổng Đường, bình luận.

"Khụ khụ, chúng tôi là cổ chức chữa bệnh chính quy, không làm các dịch vụ khác". Tổng Đường đứng thẳng lên, đưa tay gạt mắt chiếc thẻ mời mà vị khách vừa cầm lên.

"Ôi, đừng đừng, các chị không thích nhưng mà bọn trẻ nó thích, bác sĩ Tổng của chúng ta đẹp trai nhất!" Vị khách vừa cười vừa giật lại thẻ mời, quay sang nhìn thấy Triển Lệnh Quân từ phòng tiếp đón đi sang phòng phục hồi sức khỏe liền chào hỏi, lại nhỏ giọng hỏi Tổng Đường: "Chàng trai nói chuyện với bác sĩ Triển đó là ai vậy?"

Tổng Đường nhìn theo tay vị khách, một người đàn ông trẻ tuổi mặc đồ luyện tập đang tập bước đi giữa hai thanh xà, ngoại hình anh tuấn, nước da trắng muốt, thoạt nhìn chỉ khoảng ngoài hai mươi.

"Đó là anh trai của bác sĩ Triển".

"Cái gì? Tại sao anh trai nhìn lại trẻ hơn em trai?"

"Bởi vì anh ấy ăn uống theo chế độ tôi đưa ra!" Tổng Đường bịa chuyện: "Nếu chị nghiêm khắc tuân thủ chế độ của tôi, ba bữa ăn đúng giờ thì cũng có thể trẻ trung như anh ấy".

"Tôi không tin được".

Trước kia Triển Lệnh Nghệ đã phẫu thuật mấy lần, những dây thần kinh tổn hại đều đã được chữa trị, thực ra chân anh ta không có vấn đề gì. Chỉ có điều trước kia tâm trí chỉ có ba tuổi, không chịu phục hồi sức khỏe nên chân không có sức. Giờ đây tâm trí khôi phục, đương nhiên phải tập đi cho tốt.

Triển Lệnh Nghệ đầu đầy mồ hôi, gian nan nhấc chân, dùng hết sức mạnh toàn thân cũng chỉ có thể làm chân hơi đung đưa một chút. Cảm giác này cực kì khó chịu, làm người ta bức bối, anh ta hét lớn một tiếng, dùng sức nhấc chân, cánh tay bần rùn suýt nữa ngã xuống.

"Đừng sốt ruột, đừng sốt ruột!" Lý Manh vội đỡ anh ta: "Mặc dù Lệnh Quân xoa bóp cho anh hàng ngày, mạch máu và thần kinh đều không có vấn đề, nhưng cơ bắp vẫn bị teo đi, phải từ từ từng bước một".

Triển Lệnh Nghệ nằm sấp trên xà kép thở dốc, ngẩng đầu nhìn thấy em trai đi vào liền tức giận quát: "Tại sao em còn không đi tìm Tiêu Tiêu về? Anh đã nói với em là không phải lỗi của cô ấy mà! Ai da!"

Kích động vuron người về phía trước, Triển Lệnh Nghệ lại suýt nữa ngã xuống.

Triển Lệnh Quân đưa tay đỡ, nhưng có người nhanh hơn anh ta. Chu Thái Nhiên không biết chui từ đâu ra đã vững vàng đỡ được Triển Lệnh Nghệ.

Triển Lệnh Nghệ dựa vào người Chu Thái Nhiên: "Cảm ơn cún con".

"Còn nói bấy nữa là tôi ném cậu xuống đấy!" Chu Thái Nhiên trợn mắt nhìn anh ta.

"Anh Teddy, sao anh lại hung ác với em?" Triển Lệnh Nghệ mếu máo, nói bằng ngữ điệu của Triển ba tuổi, cảm thấy Chu Thái Nhiên hơi run lên lập tức bật cười ha hả.

"Tại sao anh lại ở đây?" Triển Lệnh Quân đỡ huyệt, hơi khó chịu nhìn về phía Chu Thái Nhiên.

"Đạo này xương cốt của anh không tốt, đến đây tập cùng Lệnh Nghệ, Chu Thái Nhiên lắc lắc chiếc thẻ năm vừa mua, cho thấy mình là khách đang hoảng, tuyệt đối không lợi dụng quan hệ.

Triển Lệnh Quân đầu đầu day thái dương, xoay người định đi, lại bị ca ca kéo tay áo: "Em còn chưa nói, Tiêu Tiêu đâu?"

"Điện thoại của cô ấy tắt máy, không liên lạc được". Triển Lệnh Quân nói lạnh nhạt.

"Cậu không biết sao? Cô ấy ra nước ngoài rồi, số cũ không gọi được". Chu Thái Nhiên vừa xoa bóp cho Triển Lệnh Nghệ vừa nói.

Ra nước ngoài rồi... Triển Lệnh Quân dừng bước, nhớ Tiêu Tiêu từng nói sẽ sang Paris theo Morard học tập, có điều tin đồn đã được làm rõ nên hành trình cũng tạm hoãn, bây giờ tại sao đột nhiên lại đi?

"Công ty đạo này tương đối loạn, cô ấy nói muốn đi ra nước ngoài nên tôi đồng ý". Chu Thái Nhiên nhún vai, nói nhỏ gì đó vào tai Triển Lệnh Nghệ.

Triển Lệnh Nghệ lắc đầu nguây nguây: "Bây giờ chưa được, chờ tôi có thể đi lại rồi nói tiếp".

"Dù có ngồi xe lăn, khí trường của cậu cũng cao đến hai mét tám". Chu Thái Nhiên nín thở không biết xấu hổ.

"Mặt dày vừa thôi". Mộ Giang Thiên chống gậy đi vào, nghe thấy Chu Thái Nhiên nói như vậy không nhịn được khinh bỉ.

"Này, ăn nói kiểu gì thế?" Ba người gặp nhau liền bắt đầu âm ỉ, không có lúc nào yên bình.

Triển Lệnh Quân lắc đầu, xoay người đi ra khỏi phòng phục hồi sức khỏe, đụng ngay phải Liêu Nhất Phàm.

"Anh chia tay bạn gái rồi à?" Liêu Nhất Phàm mặc bộ đồ công sở màu trắng Tiêu Tiêu thiết kế, tỏ ra eo nhỏ chân dài, khí trường rất mạnh.

"Ờ". Triển Lệnh Quân phát ra một đơn âm từ trong lỗ mũi, khẽ nhíu mày, cảm thấy lời của Liêu Nhất Phàm hơi chói tai. Tại sao tất cả mọi người đều nói với anh ta chuyện này? Anh ta thật sự không muốn thế.

"Thế có phải em lại có cơ hội không?" Liêu Nhất Phàm khoanh tay hỏi anh ta.

"Không". Triển Lệnh Quân đáp không hề do dự, bước qua bên người cô ta.

"Này!" Liêu Nhất Phàm dậm chân một cái, nhếch miệng với bóng lưng anh ta.

Triển Lệnh Nghệ tức giận thở dài: "Cái thằng đầu gỗ này bao giờ mới lấy được vợ chứ?"

"Sợ cái gì, thì cho nó vào câu lạc bộ ế vợ của chúng ta". Chu Thái Nhiên không quan tâm, ba người bọn họ đều chưa có vợ, không vội.

Mộ Giang Thiên có vài chục triệu fan hâm mộ đứng dịch sang bên cạnh, không hề muốn bị liệt vào hàng ngũ ế vợ.

Một khi quay lại với công việc, toàn bộ phụ nữ trên thế giới đều sẽ điên cuồng. Triển Lệnh Nghệ cũng nghiêng người tỏ ý mình không thiếu người ái mộ.

Chu Thái Nhiên: "..."

Tưởng anh em thế nào, hóa ra anh em cây khế!

Gần tới trời mưa, Triển Lệnh Quân gọi em họ ăn cơm, che ô đứng trong mưa đợi cô. Mưa rả rích rơi xuống mặt ô, mang theo từng tia khí lạnh.

Trước kia Tiêu Tiêu rất tự lập, ra ngoài lúc nào trong túi cũng có ô, nhưng từ khi qua lại với anh ta liền thường xuyên quên mang ô, đợi mưa từ đại sảnh LY chạy ra, chui ngay vào dưới ô của anh ta.

"Sao em lại không mang ô?"

"Dù sao cũng có anh đến đón em mà!"

Đang bồi hồi nhớ lại, Lương Tĩnh Dao đã đi ra, đang định lấy chiếc ô trong túi ra lại phát hiện anh họ đang bung dù đợi mình, rất là kinh ngạc: "Trời ạ, anh mà lại che ô đón em?"

Triển Lệnh Quân xoay người đi thẳng.

"Này!"

Anh ta không hỏi Lương Tĩnh Dao phương thức liên lạc của Tiêu Tiêu, thậm chí không hỏi tình hình của Tiêu Tiêu dạo này. Lương Tĩnh Dao cũng làm như không biết, vui vẻ nói chuyện Triển Lệnh Nghệ đã bình phục: "Đúng rồi, anh ghi cho em một đoạn báo thứ đi!"

"Báo thứ cái gì?" Triển Lệnh Quân cảm thấy điện thoại của Lương Tĩnh Dao, nhìn thấy đang mở phần mềm ghi âm.

"Đây là dự án khởi nghiệp mới của em, một ứng dụng cho mọi người download âm báo thức, giọng trẻ con, giọng ông già, kiểu gì cũng có". Lương Tĩnh Dao cười hì hì, giả giọng bé gái: "Chú ơi, chú ơi, dậy thôi!"

Triển Lệnh Quân nghe mà nổi da gà, bị em họ ép buộc phải ghi âm một đoạn.

Đạo này cao tăng LY thường xuyên điều chỉnh, La Dự từ chức, vị trí phó tổng giám đốc lại bỏ trống. Adeline cũng đi, Tiêu Tiêu ra nước ngoài, cả LY không khí trầm lắng, không có sức sống như trước kia.

"Adeline đã đi, tại sao chỉ đạo Lâm còn chưa được bổ nhiệm chính thức?"

"Nghe nói sếp Chu không hài lòng với chỉ đạo Lâm lắm, muốn tìm một vị thủ tịch khác".

"Cái gì? Trong nước còn có nhà thiết kế nào sánh được với chỉ đạo Lâm nữa? Sếp Chu đừng tìm một người nước ngoài nhé, tôi không chịu nổi đâu".

Lâm Tư Viễn lấy một cốc cà phê từ máy bán hàng tự động, ung dung nghe mọi người bàn tán, như cười như không uống một ngụm.

Thiết kế trang phục quý tới sắp bắt đầu, LY không thể thiếu nhà thiết kế thủ tịch, Chu Thái Nhiên triệu tập đại hội toàn thể nhà thiết kế, chuẩn bị tuyên bố quyết định về vị trí này.

"Sếp Chu, vì sao không cho chỉ đạo Lâm làm thủ tịch?" Không đợi Chu Thái Nhiên nói xong, Vương Mỹ Lệ ở phòng may sẵn cao cấp đột nhiên nói chen vào.

"Đúng vậy, chỉ đạo Lâm đã làm việc cho công ty nhiều năm như vậy, nên trở thành thủ tịch". Triệu Hòa Bình phụ họa, nói xong liếc Lâm Tư Viễn ngồi trước mặt, ý tứ rất rõ ràng.

"Thiết kế của người nước ngoài chưa chắc đã tốt, LY chúng ta là thương hiệu trong nước, nên kế thừa lý thuyết thiết kế của Leo. Thiết kế của Adeline và Leo có khác biệt rất lớn, thiết kế của chỉ đạo Lâm gần gũi hơn". Phòng may đo cao cấp cũng có nhà thiết kế lên tiếng.

Mấy giám đốc đến dự hội nghị đưa mắt nhìn nhau, sắc mặt đều hơi khó coi. Đây là Lâm Tư Viễn muốn liên hợp tất cả các nhà thiết kế chống lại thủ tịch mới, nếu người Chu Thái Nhiên mời về làm thủ tịch không thể đè xuống được thì LY sợ là lại loạn một hồi nữa.

Giám đốc Nghiêm hơi lo lắng nhìn Chu Thái Nhiên.

Chu Thái Nhiên vẫn bình tĩnh, đợi mọi người yên tĩnh lại mới chậm rãi đứng dậy: "Nói xong hết chưa? Nói xong rồi thì tôi giới thiệu thủ tịch mới với mọi người".

Dứt lời mở cửa phòng hội nghị ra, đích thân đẩy một chiếc xe lăn đi vào.

Trên xe lăn là một người đàn ông trẻ tuổi, mặc âu phục may đo cao cấp rất đẹp, dáng người cao ráo, phong độ sang trọng, giống như một thanh bảo kiếm ra khỏi vỏ, thiên binh vạn mã cũng không thể che được mũi nhọn.

"Leo!" Không biết ai kêu một tiếng kinh ngạc, mọi người tới tấp hít sâu một hơi.

Khóe mắt Lâm Tư Viễn rách ra. Triển Lệnh Nghệ! Thủ tịch mới không ngờ lại là Triển Lệnh Nghệ! Là người sáng lập LY, không ai có tư cách làm thủ tịch LY hơn anh ta!

#####

Lời tác giả: Chuyện phát triển đến đây cũng là kết quả tất nhiên do tính cách nhân vật quyết định. Ban đầu viết quyền sách này chính là muốn kể một câu chuyện về sự cứu rỗi. Tiêu Tiêu cần cứu rỗi, Triển Lệnh Quân cần cứu rỗi, Mộ Giang Thiên cần cứu rỗi, ca ca cũng cần cứu rỗi.

Mọi người cứ bình tĩnh, chớ nóng nảy!

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Dị quốc

Nửa năm sau, sáng sớm ở Paris, ánh nắng cùng với tiếng chuông cổ kính len qua cửa sổ.

Tieu Tieu vui mặt vào chiếc gối nhung thiên nga, không hề bị ảnh hưởng.

"Dậy thôi, mau dậy đi, ngủ sớm dậy sớm tốt cho sức khỏe!" Giọng nói trầm thấp dễ nghe của Triển Lệnh Quân chậm rãi kéo cô ra khỏi giấc mơ, dịu dàng êm tai, hoàn toàn khác những lời khắt khe tuyệt tình thường ngày.

"Ồ... ngủ thêm lúc nữa..." Tieu Tieu nhắm mắt cọ mặt vào gối, tối qua làm thêm giờ, mặc dù vẫn mười giờ đi ngủ nhưng rõ ràng mệt hơn mọi ngày.

"Dậy thôi, mau dậy đi, ngủ sớm dậy sớm tốt cho sức khỏe!" Vẫn là câu nói đó, không ngừng nhắc đi nhắc lại. Tieu Tieu đưa tay với điện thoại, bấm nút dừng báo thức. Âm thanh của Triển Lệnh Quân biến mất, căn phòng một lần nữa rơi vào yên tĩnh, người ngủ nướng lại không ngủ được nữa, mở mắt ra nhìn chằm chằm trần nhà, thờ ra thật dài.

Sau khi được biết Triển Lệnh Nghiê tình lại, cô liền đặt vé máy bay bay thẳng sang Paris, không muốn đối mặt với Triển Lệnh Quân sau khi chia tay. Từ nhỏ đến lớn chỉ có cô đá người khác, đây là lần đầu tiên cô bị đá. Cố gắng quên người này, nhưng ở nơi tha hương lạ người lạ đất, cô lại thường thường nhớ tới anh ta.

Lúc uống thuốc nhớ anh ta, lúc uống trà nhớ anh ta, lúc trời nắng nhớ anh ta, lúc trời mưa cũng nhớ anh ta. Lại không phải thiếu tự trọng vig không cam lòng bị đá, chỉ là cô cảm thấy tiếc nuối.

Người đó biết cô lúc cô xấu xí nhất, tình tảo, lịch thiệp dạy cô cách sống, đôn đốc cô ngủ sớm dậy sớm không ăn dầu mỡ, lúc khó xử giải vây cho cô, lúc nguy hiểm đỡ đạn cho cô. Người đó quá lí tưởng, lí tưởng đến mức không chân thực. Đến tận lúc anh ta lộ ra mặt yếu ớt của mình, biết tức giận, biết lo âu, không lí trí, anh ta mới trở nên chân thật.

Tuy nhiên chính là Triển Lệnh Quân với tính cách có khuyết điểm lại khiến cô càng yêu thích, không nỡ buông tay. Rõ ràng hai người đều yêu nhau, vì sao cuối cùng lại đi tới tình trạng này?

Để mình không suy nghĩ lung tung nữa, Tieu Tieu nghĩ ra một ý tưởng. Lúc trước cô đã nghe một lí luận, nếu muốn bỏ ca khúc nào mình rất thích thì cứ đặt ca khúc đó làm chuông báo thức, chỉ một tuần là sẽ chán ngấy. Thế là Tieu Tieu nhờ Lương Tĩnh Dao ghi âm đoạn báo thức của Triển Lệnh Quân, hi vọng mình có thể chán anh ta.

Tuy nhiên đã nghe mấy tháng mà cô vẫn không có dấu hiệu chán ngấy, trong lòng không khỏi xót xa. Minh sa lầy rồi, uống thuốc uống thuốc!

Tieu Tieu nhanh chóng ăn sáng, mở hộp thuốc lấy một viên thuốc uống vào. Cô quan sát hình dạng của mình hiện tại qua cửa kính, lượng thuốc giảm xuống một viên rưỡi, mặt cô đã hoàn toàn khôi phục, mí thanh mục tú, mái tóc dài nhuộm thành màu vàng nâu buông xuống hai bên, không cần uốn xoắn che má nữa mà uốn thành gọn sóng.

Đi giày cao gót bước vào trụ sở CC, cô đã làm việc ở đây hơn nửa năm. Morard không hề thu học phí, đương nhiên cũng không trả tiền lương, hơn nữa bán quyền những thiết kế của học viên khi ở CC đều thuộc sở hữu của CC. Công việc của Tieu Tieu dạo này là giúp đỡ Morard chuẩn bị cho tuần thời trang sắp tới.

Tuần thời trang cần chuẩn bị rất nhiều thứ, một mình Morard làm không xuể. Thời gian này, một số học trò của ông cũng tới hỗ trợ.

Tieu Tieu vừa đi vào phòng thiết kế đã phát hiện một khuôn mặt mới.

"Cô là nhà thiết kế châu Á đó hả?" Một phụ nữ cao ráo Tóc vàng mắt xanh tới chào cô, lời nói lại không khách sáo lắm: "Tôi là Anna, học trò của Morard, tới đây hỗ trợ".

Cô ta không phải người Pháp, nói tiếng Anh, đưa tay bắt tay Tieu Tieu, vẻ mặt có chút kiêu căng.

Tieu Tieu biết cái tên Anna này, là một nhà thiết kế có chút danh tiếng, có thương hiệu của chính mình, cũng là Anna.

"Chào cô, tôi là Tieu Tieu". Tieu Tieu nắm bàn tay Anna, đối phương lại không nắm tay lại, chỉ khẽ động tay rồi thu về.

"Tôi đã xem chiếc váy thảm đỏ của cô, một chút cách điệu cũng không có, chỉ là lòe bịp thiên hạ. Cô đến đây học tập, chắc hẳn công ty phải nộp cho Morard không ít học phí, cô phải học tập thật tốt". Anna vừa nghe nói Morard chọn một thiết kế của Tieu Tieu dùng cho tuần thời trang lần này, rất là khó chịu.

Tieu Tieu ngược mắt nhìn cô ta. Đối với loại người cố ý gây sự này, trước lúc bị bệnh cô sẽ lựa chọn né tránh, sau khi học được kĩ năng súc miệng thuốc sâu của Triển Lệnh Quân liền thường xuyên bật lại: "Phương đông chúng tôi có một câu ngạn ngữ, một chai nước gỗ không vang, nửa chai nước đinh đinh đang đang. Những người thích chế giễu người khác, trình độ chuyên môn nhất định chẳng ra gì".

"Cô..." Anna không ngờ nhà thiết kế không có tên tuổi này lại dám bật tôm, lập tức ghen lời không nói được gì.

"A, mau nhìn kìa, quần áo của hội nghị thượng đỉnh 18 nước thật là đặc biệt". Trên màn hình lớn của phòng thiết kế đang chiếu hội nghị thượng đỉnh 18 nước tổ chức tại Trung Quốc, nguyên thủ các nước tề tụ, mặc quần áo phục cổ sứ Thanh Hoa, tươi mát trang nhã. Còn chính giữa là một bộ mẫu đơn ung dung sang trọng, phong thái ép người.

"Chiếc váy này là công ty nào thiết kế? Nhất định sẽ kiếm được rất nhiều". Trợ lý của Morard đi đến trước màn hình chỉ chỉ chiếc váy Đường trang màu đỏ. Lăn lộn trong giới thời trang bao nhiêu năm, hẳn chỉ cần liếc một cái đã có thể nhìn ra giá trị thương mại của quần áo.

"Người thiết kế đang ở đây, cậu có thể tự hỏi xem!". Morard cười ha ha nói.

Mọi người trở mắt, nhất tề nhìn về phía người châu Á duy nhất ở đây. Tiêu Tiêu xấu hổ sờ sờ mũi, sắc mặt Anna lập tức trở nên rất khó coi.

Nhà thiết kế có thể thiết kế trang phục cho đệ nhất phu nhân là còn là nhà thiết kế vô danh? Chỉ cần danh tiếng này lan ra, thành tựu của Tiêu Tiêu sẽ nhanh chóng vượt qua cô ta.

Tâm điểm chú ý của Tiêu Tiêu lại không nằm ở danh tiếng, cô nhanh chóng lấy điện thoại ra xem tin thị trường chứng khoán.

Tin tức từ hội nghị thượng đỉnh truyền tới Pháp đã là ngày hôm sau, giá cổ phiếu của Đại Lương Sáng Thế hôm qua còn hơi giảm, hôm nay không ngờ đã kịch trần!

Tiêu Tiêu ngẩn ngơ nhìn màu tím trên màn hình điện thoại, kịch trần rồi, điều này có nghĩa cô kiếm lớn rồi! Những ngày tháng không có tình yêu, chỉ có tiền tài mới khiến người ta vui vẻ!

Tuần thời trang đã chuẩn bị hòm hòm, Tiêu Tiêu rảnh rỗi ra ngoài đi dạo phố, bắt đầu mua quà cho bạn bè. Cô mua một chiếc túi xách mới nhất cho Lương Tinh Dao, một chiếc vòng tay cho Lam Mặc Như, đôi găng tay cho Mộ Giang Thiên, đồ ăn vặt cho ca ca, và...

Ngón tay dừng lại trên một chiếc ghim cài tay áo, Tiêu Tiêu chậm rãi thờ dãi.

"Này, em là một nhà thiết kế đúng không?" Giọng nói trong trẻo dễ nghe mang mùi thuốc lá mơ hồ, Tiêu Tiêu ngẩng đầu, đó là một gã khoai tây đẹp trai có đôi mắt màu xanh xám.

Bất cứ lúc nào, trai xinh gái đẹp cũng dễ được đối xử hòa nhã, Tiêu Tiêu tự nhận là một người tầm thường, đương nhiên cũng sẵn sàng nói mấy câu với trai đẹp: "Làm sao anh biết?"

"Cái này!" Gã trai đẹp khẽ cười, chỉ chỉ chiếc nhẫn hoa son trà màu đen trên ngón trỏ Tiêu Tiêu. Đây là quà của Morard tặng các học trò, mỗi một học đồ được Morard tán thành đều sẽ nhận được một chiếc nhẫn như vậy. Những người trong giới thời trang đều biết, nhưng người bình thường thì không nhất định. Người này hoặc là là người mẫu nam, hoặc là một quý công tử hiểu nghề.

"Anh đoán ra nghề nghiệp của tôi là muốn tôi hỗ trợ à?" Tiêu Tiêu học được phương thức nói chuyện của người phương Tây, hào phóng trò chuyện với anh ta.

"Đúng vậy!" Gã trai đẹp nhìn mấy chiếc ghim cài tay áo trong quầy: "Anh muốn quà cho cha anh, giúp anh chọn một cặp ghim cài đi, anh mời em đi uống cà phê!"

Từ cửa hàng đi ra, phát hiện trời đang mưa nhỏ. Đường phố cổ kính bị nước mưa thấm ướt, trong không khí tràn ngập mùi bánh mì nướng, có chút cô độc vô cớ.

"O, mưa rồi, thời tiết này thích hợp nhất là một tách cà phê nóng!" Gã trai đẹp mắt xanh xám cười nói.

Tiêu Tiêu nhìn màn mưa, đột nhiên không có tâm tình uống cà phê nữa: "Xin lỗi, hôm nay tôi không muốn uống cà phê".

"Trời mưa dễ khiến chúng ta u sầu, lúc này em không nên ngồi một mình". Ngữ điệu trầm bổng du dương như một câu thơ thu làm trái tim người nghe cũng trở nên mềm mại.

"Cảm ơn ý tốt của anh, nhưng tôi phải về nhà thu quần áo". Tiêu Tiêu lộ ra một nụ cười tươi tắn, vẫy tay tạm biệt gã trai đẹp.

Đối phương nhún vai: "OK!"

Tiêu Tiêu nhìn bóng người mặc áo gió màu xám nhạt biến mất sau góc phố, hơi nghiêng đầu, điểm ngộ như vậy mà lại từ chối, có phải mình hơi ngốc không?

Cười cười lắc đầu, Tiêu Tiêu không mang ô hít sâu một hơi, cất bước đi vào trong màn mưa.

Cái lạnh trong tường tượng không hề xuất hiện, một chiếc ô màu đen che trên đầu ngăn cản những giọt mưa rả rích. Tiêu Tiêu bật cười, thầm nghĩ gương mặt này đúng là một vũ khí lợi hại, đi đâu cũng có các quý ông lịch thiệp giúp đỡ. Cô xoay người lại, tiếng cảm ơn sắp ra khỏi miệng bỗng dừng nghẹn lại.

Ngày thu trời mưa hơi lạnh, người cầm ô mặc áo gió màu đen chất liệu cứng cáp, cổ quần khăn quàng ca rô, hòa làm một với đường phố màu gỉ sét, hết sức hài hòa, lại vô cùng đột ngột.

"Triển Lệnh Quân!" Tiêu Tiêu kinh ngạc nhìn người trước mặt: "Tại sao anh lại ở đây?"

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Định chế

Triển Lệnh Quân nhìn cô, những giọt mưa phản chiếu ánh sáng lướt qua trong đôi mắt đen như mực, như muôn vàn suy nghĩ hóa thành dòng dữ liệu, khiến anh ta thoát nhìn hơi lạnh lùng mấy míc: "Cùng ca ca đi nghe nhạc hội".

"Thế à..." Tiêu Tiêu nhất thời hơi cạ lời. Tha hương gặp bạn cố tri, còn trong tình cảnh này không tránh khỏi làm người ta nghĩ nhiều, nhưng gã này đúng là không thay đổi chút nào, không cho cô một chút không gian tưởng tượng, nhìn thấy bong bóng màu hồng liền lập tức chọc vỡ.

Dừng lại một lát, đối phương không nói, Tiêu Tiêu đành phải tiếp tục lên tiếng: "Leo dạo này thế nào rồi? Nghe Dao Dao nói anh ấy đã khôi phục tâm trí".

"Tuần trước em vừa mới gọi điện video với anh ấy còn ơ". Triển Lệnh Quân chấm dứt đoạn hàn huyên nhạt nhẽo không hề có đường chất này.

Tiêu Tiêu: "..."

Đúng là không nói chuyện được nữa.

Triển Lệnh Quân lấy trong túi áo gió ra một chiếc vé vào cửa đưa cho Tiêu Tiêu: "Mộ Giang Thiên nhờ anh đưa cho em".

Tiêu Tiêu cầm lấy, trên chiếc vé in huy hiệu cổ xưa, không ngờ lại là nhạc hội ở Nhà hát Bạc. Cô nghi hoặc nhìn Triển Lệnh Quân. Nhà hát Bạc không ở Pháp, nói đi cùng ca ca đến nghe nhạc hội tình cờ gặp cô thì quá mức gượng ép.

"Khụ khụ!" Triển Lệnh Quân ho khan một tiếng, đưa mắt nhìn tháp đồng hồ cổ kính cách đó không xa, tai lại hơi đỏ lên: "Mưa rồi, thời tiết này thích hợp nhất là một tách cà phê nóng".

Đây là lời thoại của gã trai đẹp người nước ngoài vừa rồi mà? Khỏe miệng Tiêu Tiêu giật gật: "Em không uống cà phê với bạn trai cũ".

Triển Lệnh Quân quay lại nhìn cô kì quái: "Anh nói là anh muốn đi uống cà phê, không hề có ý định mời em".

"..."

Tiêu Tiêu cảm thấy mình còn ở lại đây sẽ bị hấn làm tức chết, xoay người định đi lại bị Triển Lệnh Quân nhin cười giữ tay lại.

"Mưa to quá, để anh đưa em về". Triển Lệnh Quân dịch chiếc ô về phía cô, khẽ cười.

Tiêu Tiêu về đến nhà, đứng bên cửa sổ Gothic nhìn chiếc ô đen chậm rãi rời đi, những lời Triển Lệnh Quân vừa nói vẫn quanh quẩn trong đầu không vút đi được.

"Chuyện của ca ca, em đích xác có trách nhiệm, nếu em thật sự cho rằng nên để ca ca gặp Mộ Giang Thiên thì nên thẳng thắn nói với anh chứ không phải tự tiện quyết định. Dù sao thì anh mới là người giám hộ của ca ca. Ca ca bình phục chỉ có thể nói là chó ngáp phải ruồi, nhờ họa được phúc, đừng trông chờ anh sẽ cảm kích em vì chuyện đó. Anh cũng có lỗi, anh nên nói rõ với em lợi hại thế nào. Em vốn không có nghĩa vụ giúp anh chăm sóc ca ca, là anh quá khất khe với em, xin lỗi!"

Đầu tiên người này trách cô một trận, sau đó lại xin lỗi cô, thị phi ân oán rất rõ ràng dứt khoát. Tiêu Tiêu dờ khóc dờ cười, đồng thời lại cảm thấy thoải mái chưa từng có. Nói rõ mọi việc, ai sai người đó xin lỗi, không cần phải tự trách quá nhiều, cũng không phải áy náy mà vĩnh viễn không gặp nhau.

Hít sâu một hơi, không khí ướt át mang mùi bùn đất thoang thoảng thấm vào sâu trong buồng phổi, tảng đá lớn đè trên gcnwj cuối cùng đã rơi xuống.

Tiêu Tiêu lấy điện thoại ra, mở file ghi âm báo thức của Triển Lệnh Quân, muốn nghe giọng nói trầm thấp dễ nghe đó.

"Dậy thôi, dậy đi nào, ngủ sớm dậy sớm tốt cho sức khỏe! Dậy thôi, dậy đi nào, ngủ sớm dậy sớm tốt cho sức khỏe!"

Lặp đi lặp lại rất nhiều lần, nghe có chút buồn cười, Tiêu Tiêu hai tay chống cằm dựa vào bệ cửa sổ nghe.

"Dậy thôi, dậy đi nào, ngủ sớm dậy sớm tốt cho sức khỏe! Hướng dương là loài hoa ánh sáng, luôn hướng về phía mặt trời. Cô ấy là hi vọng, là sức mạnh không ngừng sinh sôi..."

"Cái gì thế?" Tiêu Tiêu kinh ngạc cầm lấy điện thoại. Cô vẫn cho rằng lời báo thức tuần hoàn lặp đi lặp lại, không ngờ sau bảy lần nhắc lại còn có thứ khác.

"Không biết em đã từng nghe bài thơ này chưa. Anh từng cho rằng em chính là hướng dương, anh muốn ở bên em, muốn trở thành mặt trời của em. Đáng tiếc anh không làm được, chính mình còn chìm trong tối tăm thì sao có thể mang đến ánh sáng cho em? Sau đó anh hiểu ra, em không phải hướng dương, bản thân em chính là mặt trời, còn anh mới là đóa hướng dương học trong chỗ âm u. Cho nên anh từ chối em, lại không nhìn được tới gần em. Bây giờ anh một lần nữa đẩy em ra. Xin lỗi. Còn nữa, anh yêu em!"

Tiếng chuông này là Lương Tinh Dao ghi âm nửa năm trước, lừa Triển Lệnh Quân là dự án khởi nghiệp.

Tiêu Tiêu không biết Triển Lệnh Quân làm sao phát hiện, cô đã không có tâm tình suy nghĩ nữa. Đoạn ghi âm chạy đến giây cuối cùng, nước mắt đã chảy xuống cằm, rõ xuống bệ cửa sổ. Xỏ dép lê chạy xuống lầu, bóng người che ô đã biến mất trong biển người không tìm được nữa.

Mấy ngày sau, Nhà hát Bạc.

Khán giả ăn mặc lịch thiệp lần lượt ngồi vào vị trí dưới ánh đèn như sao sáng. Tiêu Tiêu đi tìm theo số ghế trên vé mời, không ngờ lại ở ngay hàng thứ ba, người hai bên trái phải còn chưa tới. Cô ngồi xuống, nhìn các nhạc công lần lượt đi ra sân khấu.

Đây là một buổi diễn tấu giao hưởng, người biểu diễn là dàn nhạc hoàng gia của đất nước này. Ở đây bất kể là người cầm xen lô, kéo violin, thổi sáo, thậm chí người gõ nhịp ở phía sau cùng, đi ra ngoài đều là những nhạc công danh tiếng.

Ánh đèn dần dần tối đi, nhạc trưởng mặc áo đuôi tôm, khí độ hiên ngang đi vào, cúi chào mọi người rồi xoay người lập tức mở màn.

Bản nhạc trầm hùng tráng lệ mang đậm phong tình Bắc Âu vang vọng cả Nhà hát Bạc. Cung điện âm nhạc đã có lịch sử trăm năm này từng trải qua mấy cuộc chiến tranh, mười năm trước còn xảy ra tấn công khủng bố, nhưng hình dạng vẫn không thay đổi. Trên mái vòm vẽ bầu trời sao, vô số huy hiệu màu bạc điểm xuyết trong đó, hòa làm một với sao trời.

Bản thân những nhà âm nhạc vĩ đại đó chính là những vì sao không tắt.

Sau ba bản nhạc kinh điển, nhạc trưởng ra hiệu cho mọi người dừng lại, quay xuống nhìn khán giả.

"Tiếp theo là bản nhạc mới, lần đầu tiên trình diễn trên toàn cầu, chính thức ra mắt thế nhân, hi vọng quý vị sẽ thích!"

Người dẫn chương trình đứng dưới sân khấu giải thích.

Nhạc trưởng đi xuống bục, khẽ đưa tay tỏ ý tôn trọng người nhạc công dương cầm sắp lên sân khấu.

"Ồi chúa ơi, đó là Mộ Giang Thiên?" Khu khán giả có một chút rối loạn, sau khi thanh niên mặc áo đuôi tôm màu đen đi lên sân khấu, sự rối loạn biến thành tiếng vỗ tay rung trời. Mộ Giang Thiên mặc áo đuôi tôm viền vàng hoa lệ giống như hoàng tử thời Trung cổ, đeo bao tay màu trắng, trong tay cầm một cây gậy kim loại khắc hoa, không cần bất kì ai dìu, từng bước một vững vàng đi lên sân khấu. Toàn thân không có một điểm nào không tinh tế, ngay cả miếng che mắt cũng mang phong cách cung đình hoa lệ.

Tiêu Tiêu chưa bao giờ thấy một miếng che mắt dễ coi như vậy, quả thực có thể coi như trang sức thịnh hành, rõ ràng được thiết kế tỉ mỉ.

"Đẹp không? Anh thiết kế đấy!" Giọng nói trong trẻo dễ nghe vang lên bên phải, Tiêu Tiêu quay sang nhìn khán giả không biết đã ngồi vào ghế bên phải cô từ khi nào.

"Ca ca!" Tiêu Tiêu giật mình kinh ngạc.

"Suyt!" Triển Lệnh Nghệ giơ một ngón tay thon dài lên môi, ra hiệu cho cô yên lặng.

Không ngờ ca ca lại ở đây, thế...

Tiêu Tiêu có dự cảm chẳng lành, quay lại nhìn bên trái, quả nhiên Triển Lệnh Quân đang chỉnh lại khăn quàng nhìn cô đầy vô tội.

"Bản giao hưởng ánh sáng, soạn nhạc Mộ Giang Thiên, đệm dương cầm Mộ Giang Thiên..."

Người dẫn chương trình giới thiệu, Mộ Giang Thiên khẽ cúi người chào khán giả, ngồi vào ghế dương cầm, chậm rãi côi bao tay.

Hai tay đặt trên phím đàn, Mộ Giang Thiên khẽ gật đầu với nhạc trưởng.

Nhạc trưởng giơ hai tay lên, tiếng sáo bắt đầu vang lên trước.

Nghe thấy là Mộ Giang Thiên soạn, khán giả ngoài mặt không nói gì, trong lòng lại có chút lo lắng. Là người yêu thích âm nhạc, mọi người đều biết Mộ Giang Thiên. Một nhà diễn tấu chuyên soạn nhạc giống như là nhà ẩm thực đổi nghề làm đầu bếp, về lí luận thì khả thi, trên thực tế lại khó như lên trời.

Tuy nhiên khi tiếng đàn kì ảo vang lên, mọi người đều không nói nên lời.

Diễn tấu dương cầm trong bản giao hưởng cũng không khó, với tình hình của Mộ Giang Thiên bây giờ hoàn toàn có thể thực hiện được. So với nửa năm trước, trình độ diễn tấu của anh ta lại tiến bộ không ít.

Thời gian như nước chảy, tiếng nước róc rách là dấu chân của thời gian trôi qua, trên mặt đất hoang vu lạnh lẽo, ánh mặt trời xuyên qua tầng mây xua tan sương mù, mang đến ấm áp và quang minh cho sinh linh trên mặt đất. Cây cối bị gió bẻ gãy, thảm cỏ bị mưa rào tàn phá, khi ánh nắng xé rách tầng finaay đều ngẩng đầu lên, dù gian nan nhưng sẽ không từ bỏ hi vọng.

Bản giao hưởng ánh sáng, cũng là bản giao hưởng của hi vọng.

Sau bản nhạc này chính là bản thứ hai của Mộ Giang Thiên, tiêu tiêu mộ vũ sái giang thiên!

Mưa rả rích trên mặt sông, bị sóng nước vô tận nuốt hết. Không có sóng nước dâng trào, cũng không có tiếng gió rít gào, như một người lữ hành mệt mỏi vượt qua trăm núi ngàn sông, chậm rãi kể lại những gì mình đã gặp trong lữ trình.

Bị những tình cảm trong bản nhạc làm rung động, mũi Tiêu Tiêu hơi cay cay, xung quanh thậm chí có tiếng khóc kìm nén.

Hai bản nhạc kết thúc, Mộ Giang Thiên chậm rãi thu tay về.

Sau một lúc lâu im lặng là tiếng vỗ tay rung trời, khán giả tới tấp đứng dậy, kính chào nhà nghệ thuật vĩ đại đã mất đôi mắt và đôi tay của thần này.

Hai bản nhạc này đã vượt qua đại đa số những bản nhạc mới cùng thời đại, trải qua mấy lần chỉnh sửa nữa nhất định sẽ trở thành những bản nhạc kinh điển bất hủ. Mộ Giang Thiên cuối cùng đã bước ra một bước dài trên con đường trở thành Tiêu Bang. (người dịch: chết thật, vì chủ quan nên đã mắc một lỗi nghiêm trọng. Cứ tưởng Tiêu Bang là một nhà soạn nhạc nào đó của Trung Quốc, dịch xong xem lại mới phát hiện Tiêu Bang chính là... Fryderyk Franciszek Chopin (1810-1849), nhà soạn nhạc vĩ đại người Ba Lan. Thật sự xin lỗi. Cúi đầu! Giờ tay đỡ gạch đá bay vù vù!)

Buổi biểu diễn đã kết thúc, Tiêu Tiêu vẫn còn chìm trong chấn động không thể tự thoát ra được.

Mùa đông ở Bắc Âu luôn tới sớm, đi ra khỏi Nhà hát Bạc, một cơn gió lạnh tạt vào mặt mà đến, làm đỏ cả chóp mũi Tiêu Tiêu.

"Chương trình học của em bao giờ kết thúc?" Triển Lệnh Nghệ đã phục hồi sức khỏe nửa năm, hai chân đã có thể bước đi bình thường, chỉ có điều còn chưa thật tự nhiên, tay cầm một cây gậy giống hệt của Mộ Giang Thiên, có điều hoa lệ hơn một chút, trên đỉnh còn có một viên sapphire nhân tạo to bằng nắm đấm, thoát nhìn như gậy phép của phù thủy.

"Sau tuần thời trang sẽ về nước". Tiêu Tiêu cười nói.

"Quân Quân, em đi đâu đấy?" Triển Lệnh Nghệ gọi giật lại Triển Lệnh Quân đang lặng lẽ chuẩn đi.

"Em đi mua đồ uống". Triển Lệnh Quân chỉ quán trà sữa cách đó không xa. Vẫn là quán trà mười năm trước, ông chủ châu Á da vàng mái tóc đã hoa râu vẫn đang vui vẻ pha trà sữa.

Triển Lệnh Quân mua ba cốc trà sữa nóng chia cho hai người kia, chính mình vẫn uống một cốc trà sữa dừa.

"Em không nên uống trà sữa nữa, lớn như vậy rồi, uống nhiều sẽ bị tiểu đường". Triển Lệnh Nghệ vừa nói vừa chọc cốc trà sữa của mình rồi bắt đầu hút, như thể em trai là một ông già còn mình vẫn còn trẻ lắm.

Triển Lệnh Quân cười cười: "Đây là cốc cuối cùng".

Tất cả bắt đầu từ nơi này thì cũng kết thúc ở nơi này. Uống một ngụm trà sữa, Triển Lệnh Quân không nhận được nhú mảy. Dù đã uống mười năm, anh ta vẫn không thích vị ngọt ngấy này.

Triển Lệnh Quân tặc lưỡi, ném cốc trà sữa gần đầy vào thùng rác.

"Chẳng phải anh thích uống loại này nhất sao?" Tiêu Tiêu không hiểu.

"Trước giờ anh chưa bao giờ thích uống trà sữa, chỉ là trước kia trà sữa uống có vị đắng". Triển Lệnh Quân lẳng lặng nhìn cô: "Bây giờ anh có thể cảm thấy vị ngọt rồi".

"Anh muốn nói gì?" Trong lòng Tiêu Tiêu khẽ động.

"Anh có thể theo đuổi em một lần nữa được không?" Triển Lệnh Quân nói nhỏ.

Mộ Giang Thiên chống gậy, được trợ lý dẫn ra, đặt tay lên vai Triển Lệnh Nghệ. Trước cửa Nhà hát Bạc người đến người đi, bầu không khí dường như có một giây lát đông cứng, những âm thanh xung quanh rút đi như như thủy triều, chỉ còn lại giọng nói của Triển Lệnh Quân vang vọng bên tai.

Nước mưa mang bông tuyết rơi xuống, bám trên lông mi Tiêu Tiêu, khẽ rung động, sau đó rơi xuống cùng với sự xuất hiện của một nụ cười rục rịch: "Xem anh biểu hiện thế nào, em là người không dễ theo đuổi!"

Cùng với sự trở về của người sáng lập, quý này LY rất được chú ý. Lâm Tư Viễn không muốn tiếp tục làm chỉ đạo nghệ thuật, bất kể Triển Lệnh Nghệ hay là Chu Thái Nhiên đều không giữ lại.

Vị trí chỉ đạo nghệ thuật bị bỏ trống nửa năm, Triển Lệnh Nghệ dường như không hề vội vã.

"Nghe nói chỉ đạo nghệ thuật mới hôm nay sẽ đến".

"Thật không?"

Từ khi bị lộ danh tính, phòng chat nặc danh của công ty yên ổn rất lâu, dạo này mới lại một lần nữa nhộn nhịp. Trước kia bọn họ nói xấu nhiều nhất là Tiêu Tiêu, dù thế nào Tiêu Tiêu cũng chỉ là một nhà thiết kế, không có thực quyền, không thể làm gì được họ, chỉ là lúc gặp mặt hơi khó xử một chút thôi.

Mọi người đều suy đoán xem vị chỉ đạo nghệ thuật mới này có lai lịch ra sao.

Cửa phòng họp bị mở ra, Tiêu Tiêu mặc lễ phục màu đen theo Triển Lệnh Nghệ đi vào, tất cả mọi người đều hít sâu một hơi.

"Sau này tiểu sư muội Tiêu Tiêu của tôi chính là chỉ đạo nghệ thuật của LY". Triển Lệnh Nghệ cầm bàn tay đeo nhẫn hoa sơn trà của cô giới thiệu với mọi người.

"Mọi người đều không xa lạ nên không cần giới thiệu thêm nữa". Tiêu Tiêu mỉm cười, tự tin đứng trên sân khấu, bình tĩnh đón nhận những ánh mắt hoặc kinh ngạc hoặc sợ hãi.

Các thành viên tích cực của phòng chat nặc danh liếc nhau như nhà có tang.

Chuyển đồ đạc vào văn phòng chỉ đạo nghệ thuật, Tiêu Tiêu đứng bên cửa sổ nhìn thấy một chiếc xe màu bạc đỗ dưới lầu.

"Anh tới đón em à?" Tiêu Tiêu nhìn Triển Lệnh Quân mặc âu phục đẹp trai ép người, hơi nường mảy.

"Ồ". Triển Lệnh Quân lấy trong túi ra một chiếc hộp nhỏ đưa cho cô: "Trước kia anh chưa tặng quà gì cho em, không biết em có thích không".

Tiêu Tiêu mỉm môi cười, mở chiếc hộp nhỏ trong tay, sau khi thấy rõ thứ trong hộp lập tức che miệng lại.

Trong chiếc hộp nhỏ bằng nhung to màu đen là một chiếc nhẫn kim cương tạo hình tinh xảo.

"Anh muốn dùng chiếc nhẫn đính chế này đổi lấy một bộ váy cưới đính chế của em, không biết có được không?" Triển Lệnh Quân lấy chiếc nhẫn ra, quỳ một gối xuống đất, ánh mắt thành khẩn.

Những người đi qua tới tấp dừng lại xem, hết sức hâm mộ, tiếng hoan hô vang lên không ngừng.

Tiêu Tiêu nhìn đám người xung quanh, lập tức đỏ mặt lên, nói năng lộn xộn: "Làm gì có ai như anh chứ, đã nói là một lần nữa theo đuổi em mà lập tức cầu hôn là thế nào? Còn nữa, bây giờ em rất cao giá, một cái nhẫn đổi một bộ váy cưới là em lỗ to đấy".

Triển Lệnh Quân nắm bàn tay cô: "Thế em có đổi không?"

"Có chứ!" Tiêu Tiêu cắn răng nói dứt khoát.

Ngón áp út đeo chiếc nhẫn cầu hôn lượng thân đính chế, đổi lấy một bộ váy cưới lượng thân đính chế, lấy một người đàn ông lượng thân đính chế cho cô, cảm giác này... hình như cũng không tồi.

end-

Bạn đang đọc truyện *Lượng Thân Định Chế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.